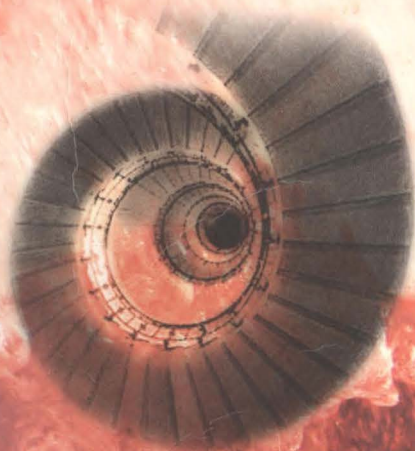

**CLIVE
BARKER**

EVERVILLE

CLIVE BARKER

EVERVILLE

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARKER, CLIVE

Everville / Clive Barker; trad. Verginica Barbu Mititelu. –

București: RAO International Publishing Company, 2006

ISBN (10) 973-103-057-3; ISBN (13) 978-973-103-057-9

I. Barbu Mititelu, Verginica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CLIVE BARKER
Everville
© Clive Barker 1994
Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba engleză
VERGINICA BARBU MITITELU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Septembrie 2006

ISBN (10) 973-103-057-3
ISBN (13) 978-973-103-057-9

*Amintirea, profeția și fantezia –
trecutul, viitorul și
momentul de reverie dintre ele –,
toate sînt numai una
și trăiesc o zi nesfîrșită.*

A ști acest lucru înseamnă a fi Înțelept.

A folosi această înțelepciune este Marea Artă.

CUPRINS

PARTEA ÎNȚI

A fost, este și va fi / 9

PARTEA A DOUA

Congregația / 83

PARTEA A TREIA

Vasele / 179

PARTEA A PATRA

Diavolul și D'Amour / 345

PARTEA A CINCEA

Parada / 401

PARTEA A ȘASEA

Marele plan / 519

PARTEA A ȘAPTEA

Frunze din copacul poveștilor / 705

PARTEA ÎNTÎI
A FOST, ESTE ȘI VA FI

I

1

Speranța a fost cea care i-a distrus. Speranța și convingerea că Providența i-a făcut să sufere destul pentru visele lor. Pierduseră atât de multe deja de-a lungul timpului – copii, tămăduitori, conducători, toți fuseseră luați; desigur, se gândiseră ei, Dumnezeu îi pregătea pentru alte pierderi și le recompensa suferința și durerea trimițându-i într-un loc îmbelșugat.

Cînd apăruseră primele semne ale viscolului – nori mult mai mari decît norii de furtună din Wyoming, care se ridicau din spatele piscurilor din fața lor, așchii de gheață în vînt –, își spusese unul altuia: „Acesta este testul final. Dacă ne întoarcem acum, intimidăți de nori și gheață, atunci toți cei pe care i-am îngropat pe drum au murit degeaba, suferința lor și a noastră a fost zadarnică. Trebuie să mergem mai departe. Acum mai mult ca oricînd trebuie să credem în visul Vestului. În plus, și-au mai spus, este doar prima săptămînă din octombrie. Poate că vom vedea vreo ninsoare sau două în timp ce urcăm, dar, pînă cînd iarna își va intra în drepturi, vom fi trecut munții și vom fi coborît de partea cealaltă, în mijlocul lunilor blînde“.

Și atunci au mers mai departe; au continuat de dragul visului lor.

Acum era prea tîrziu să se întoarcă. Chiar dacă zăpada care căzuse în timpul ultimei săptămîni n-ar fi blocat trecătoarea din spatele pionierilor, ~~caji erau~~ ~~erau~~ ~~erau~~ prost hrăniți și prea

slăbiți din cauza urcușului ca să tragă căruțele îndărăt prin munți. Călătorii nu aveau altă posibilitate decît să meargă mai departe, deși pierduseră de mult orice simț de orientare și călătoreau fără să vadă nimic în albul total din jur.

Uneori vîntul risipea norii pentru o clipă, dar nu se vedea deloc cerul sau soarele. Doar cîte un alt vîrf neîndurător se ridica între ei și tărîmul promis, zăpada cobora de pe înălțimea lui în pantă lină, apoi cădea și aluneca pe pantele pe care urmau să se aventureze ei; dacă mai apucau.

Acum speranța slăbise; și slăbea mai mult cu fiecare zi ce trecea. Din cele optzeci și trei de suflete optimiste care plecaseră din Independence, Missouri, în primăvara lui 1848 (la acest număr trebuie adăugate cele șase nașteri care au avut loc pe drum), doar treizeci și unu mai erau în viață. În timpul primelor trei luni ale călătoriei, prin Kansas, în Nebraska, apoi străbătînd 783 de kilometri prin Wyoming, nu se petrecuseră decît șase nenorocirii. Trei muriseră înecați accidental, doi se abătuseră de la drum și se credea că fuseseră uciși de indieni; unul se spînzurase de un copac. Dar, odată cu căldura verii, apăruseră și bolile, iar încercările călătoriei începuseră să-și spună cuvîntul. Cei foarte tineri și cei foarte bătrîni pieriseră primii, îmbolnăviți de apa rea și de carnea stricată. Femeile și bărbații care fuseseră în floarea vîrstei cu cinci sau șase luni înainte, rezistenți, curajoși și maturi, se uscaseră și se stînseră pe măsură ce rezervele de hrană se diminuaseră, iar pămîntul, despre care li se spusese că le va da vînat și fructe, nu reușise să le furnizeze belșugul promis. O dată la cîteva zile bărbații părăseau șirul de căruțe pentru a merge în căutare de hrană, însă se întorceau cu ochii duși în fundul capului și cu mîinile goale. De aceea, călătorii înfruntau frigul într-o stare deja mult prea proastă, iar efectele acestei situații s-au dovedit catastrofale. Patruzeci și șapte de inși pieriră pe parcursul a trei săptămîni, doborîți din cauza gerului, a zăpezii, a oboselii, a foametei și a disperării.

Sarcina de a ține evidența acestor morți căzuse asupra lui Herman Deale, care era cel mai apropiat ca specializare de profesia de medic, de cînd murise doctorul Hodder. Cînd au ajuns în Oregon, pămîntul aducător de bucurie din vest, el le-a spus celor care supraviețuiseră că se vor ruga împreună pentru cei plecați dintre ei și că vor aduce omagiile cuvenite fiecărui suflet a cărui trecere în lumea cealaltă fusese consemnată în jurnalul său. Pînă în acel moment fericit, cei vii nu se preocupaseră prea mult de cei morți. Ei plecaseră la căldura și tihna de la sînul lui Dumnezeu și nu-i învinovăteau pe cei care îi îngropaseră pentru mormintele sărace sau rugăciunile scurte spuse pentru ei.

— Vom vorbi despre ei cu dragoste, declarase Deale, atunci cînd vom avea timp să ne tragem sufletele.

A doua zi după ce făcuse această promisiune celor decedați, trecuse în rîndurile lor; trupul lui cedase în timp ce-și croiau drum cu greu printr-un cîmp de zăpadă. Trupul lui a rămas neîngropat, cel puțin de către mină omenească. Zăpada cădea atît de deasă, încît, pînă cînd cele cîteva provizii ale sale au fost împărțite între călătorii rămași în viață, trupul său dispăruse din vedere.

În acea noapte, Evan Babcock și soția sa, Alice, au murit amîndoi în somn, iar Mary Willcocks, care supraviețuise morții tuturor celor cinci copii ai săi și-și văzuse soțul uscîndu-se și murind de supărare, și-a dat sfîrșitul cu un suspin, care încă se mai auzea printre munți chiar și după ce inima obosită care-l scosese se opri.

Veniră zorile, dar nu aduseră alinare. Zăpada cădea mai deasă ca niciodată. Și nu se vedea nici o crăpătură printre nori, care să le arate pionierilor ce îi aștepta în continuare. Mergeau cu capetele plecate, prea obosiți ca să vorbească, cu atît mai puțin să cînte, așa cum cîntaseră în zilele lipsite de griji din mai și iunie, înălțînd osanale pentru reușita acestei aventuri.

Cîțiva dintre ei se rugau în tăcere, cerîndu-i lui Dumnezeu puterea de a supraviețui. Iar alții, poate, făceau promisiuni în rugăciunile lor: dacă primeau puterea de care aveau nevoie și dacă treceau de această pustietate albă și ajungeau într-un loc înverzît, atunci recunoștința lor va fi nemărginită, iar ei vor declara sus și tare pînă la sfârșitul vieții lor că, în ciuda tuturor necazurilor acestui trai, nimeni nu trebuie să se întoarcă de la Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este speranța și Nemurirea.

2

La începutul călătoriei spre vest, fuseseră treizeci și doi de copii în caravană. Acum nu mai era decît unul. Numele ei era Maeve O'Connell; avea doisprezece ani, corpul firav ascunzînd o rezistență care i-ar fi uimit pe cei care dăduseră din cap în primăvară și-i spusese tatălui ei vădov că ea nu va supraviețui călătoriei. Era bolnavă și slăbănoagă, spuneau ei; avea picioare firave și burta trasă. Era și cam săracă ea cu duhul, probabil, șopteau ei cu mîna la gură, așa cum făcuse și tatăl ei, Harmon, care, în timp ce oamenii se adunau în Missouri, vorbise într-un stil foarte prețios despre ambițiile sale legate de Vest. Oregonul putea foarte bine să fie raiul, spusese el, dar nu pădurile și munții îl făceau să se distingă drept un loc al triumfului omenesc, ci orașul minunat, strălucitor, pe care intenționa să-l construiască aici avea să facă locul special.

Vorbe prostești, se spunea în particular, mai ales că erau rostite de către un irlandez care nu văzuse decît Dublinul și periferia Liverpoolului și a Bostonului. Ce știa el despre turnuri și palate?

Odată călătoria începută, cei care îl batjocorisera pe Harmon pe ascuns devenira cu mult mai puțin discreți, iar el învăța curînd să vorbească despre ambițiile sale de fondator de orașe doar cu fiica sa. Ceilalți călători aveau speranțe mai modeste

legate de pământul care li se întindea înainte. Niște bîrne din care să-și construiască o casă simplă; pământ bun; apă dulce. Erau suspicioși în privința oricui avea ambiții mai mari.

Însă așteptările lor modeste nu i-au scutit ulterior de moarte. Mulți dintre bărbații și femeile care vorbiseră cel mai disprețuitor față de Harmon erau acum morți, îngropați departe de pământul cel bun și de apa dulce, în timp ce bărbatul cel nebun și fata lui cea slabă ca o așchie încă trăiau. Uneori, chiar și în aceste ultime zile disperate, Maeve și Harmon își vorbeau în șoaptă în timp ce mergeau împreună lingă mîrtoaga lor slabă. Și dacă vîntul își schimba direcția pentru o clipă, le ducea vorbele la urechile celor din apropiere. Oricît ar fi fost de epuizați, tatăl și fiica vorbeau în continuare despre orașul pe care îl vor construi atunci cînd aceste chinuri se vor termina; o minune care va mai trăi mult după ce fiecare casuță din Oregon va fi dărîmată de vreme, iar amintirile celor care le-au construit vor fi fost luate de vînt.

Aveau chiar un nume pentru această metropolă care va înfrunta timpul.

Se va numi Everville.

Ah, Everville!

Cîte nopți îl ascultase Maeve pe tatăl ei vorbind despre acest loc, cu ochii sclipind la lumina focului, dar cu privirea ațintită în cu totul altă parte: străzile, piețele și casele impunătoare ale acelui miracol care va apărea.

– Uneori pare că tu chiar ai fost acolo, remarcase Maeve într-o seară, spre sfîrșitul lui mai.

– O, chiar am fost, scumpa mea, spusese el privind peste pămînturile întinse dinspre apus.

Era un bărbat îmbrăcat jerpelit, arătînd ponosit chiar și în lunile de prosperitate, dar lărgimea viziunii sale compensa îngustimea sprîncenelor și a buzelor. Ea îl iubea fără rezerve,

aşa cum îl iubise mama ei înainte, şi niciodată nu-l iubea mai mult ca atunci cînd vorbea despre Everville.

– Cînd l-ai văzut? îl provocă ea.

– O, în vise, răspunse el. Îşi coborî vocea şi spuse în şoaptă: Îţi aminteşti de Owen Buddenbaum?

– A, da.

Cum ar fi putut cineva să-l uite pe extraordinarul domn Buddenbaum, care se împrietenise cu ei pentru o vreme în Independence? Avea barba brună-roşcată, care începuse să albească; mustaţa dată cu ceară şi cu colţurile ridicate; avea cea mai luxoasă haină de blană pe care o văzuse Maeve vreodată şi o voce atît de muzicală care făcea orice lucru pe care îl spunea, oricît de neînsemnat (şi numai despre astfel de lucruri discuta cu Maeve), să pară înţelepciune cerească.

– Era minunat, spuse ea.

– Ştii de ce ne căuta compania? Pentru că m-a auzit spunîndu-ţi pe nume şi ştia ce înseamnă.

– Ai spus că înseamnă bucurie.

– Chiar aşa, replică Harmon, aplecîndu-se ceva mai aproape de fiica sa, dar este şi numele unui spirit irlandez, care apărea în visele oamenilor.

Ea nu mai auzise acest lucru înainte. Ochii i se măriră.

– Este adevărat?

– Nu ţi-aş spune niciodată o minciună, răspunse el, nici măcar în glumă. Da, copilă, este adevărat. Şi cînd m-a auzit strigîndu-te, m-a apucat de braţ şi a spus: „Visele sînt în pragul uşii, domnule Connell“. Acestea au fost chiar primele cuvinte pe care mi le-a spus.

– Şi ce s-a întîmplat apoi?

– Apoi a spus: „Dacă am avea măcar curajul de a trece pragul...”

– Continuă.

– Ei bine, restul altă dată.

– Tată! protestă Maeve.

– Tu fii mîndră, copilă. Dacă n-ai fi fost tu, nu l-am fi cunoscut niciodată pe domnul Buddenbaum, și cred că soarta noastră s-a schimbat în momentul în care l-am cunoscut.

Refuzase să continue pe acest subiect, dar revenise, în schimb, la discuția despre ce fel de copaci ar putea fi plantați în Everville, pe strada principală. Maeve știa mai bine cum să-l facă să vorbească, dar avea să se gîndească la vise după aceea. Uneori se trezea în toiul nopții cu frînturi dintr-un vis care-i plutea în cap și se întindea privind stelele și spunîndu-și în gînd: „Oare eu eram la ușă, atunci? Și era ceva minunat de cealaltă parte, ceva ce am uitat deja?”

Se hotărî să nu lase aceste fragmente să-i scape și, cu puțină practică, învăță să le păstreze la trezire și apoi să și le descrie cu glas tare. Cuvintele le făceau să persiste, descoperi ea, într-o stare oricît de rudimentară. Cîteva silabe erau tot ce-i trebuia să nu lase un vis să piară.

Nu a pomenit nimănui despre această abilitatea pe care o avea (nici măcar tatălui său), și era o distracție plăcută pentru zilele de vară lungi, pline de praf, în care stătea în căruță și pune unu lingă altul fragmente de vise din care făcea povești mai ciudate decît toate cele care se găseau în cărțile ei.

În ceea ce-l privea pe mîerosul domn Buddenbaum, numele lui nu mai fusese amintit de ceva vreme. Cînd *fu* în cele din urmă menționat totuși, acest lucru se petrecu în circumstanțe atît de ciudate, că Maeve nu le uită pînă în ziua în care-și dădu obștescul sfîrșit.

Intrau în Idaho și, după calculele doctorului Hodder (care aduna oamenii din trei în trei seri și le spunea ce progrese mai făcuseră), existau șanse să se afle dincolo de Munții Albaştri și să poată vedea văile fertile ale Oregonului înainte ca toamna să-și intre serios în drepturi. Deși proviziile se împutînaseră, oamenii erau veseli și, în exuberanța momentului, tatăl lui Maeve spusese ceva despre Everville: o remarcă întîmplată care ar fi putut trece neobservată de călători, cu excepția

acelui arțăgos, pe nume Goodhue, care umbla după whisky și avea nevoie de un măr al discordiei. Îl găsi în această remarcă și se agăță de el cu poftă.

– Orașul ăsta blestemat al tău nu va fi construit niciodată, îi spuse el lui Harmon. Nici unul dintre noi nu îl dorește.

Vorbi tare și unii dintre bărbați – simțind mirosul luptei în aer și nerăbdători să se amuze – se apropiară, ca să caște gura la ceartă.

– Lasă-l în pace, tată, murmură Maeve către tatăl ei, întinzându-se să-l apuce de mână.

Dar ea știa, după sprâncenele lui încruntate și după pumnii încheștați, că aceasta nu era o provocare căreia avea de gând să-i întoarcă spatele.

– De ce spui asta? îl întrebă el pe Goodhue.

– Pentru că este o *tîmpenie*, replică bețivul. Și tu ești un prost.

Cuvintele sale nu fură deslușite, dar nu era nici urmă de îndoială în privința profunzimii disprețului său.

– Nu am venit aici ca să trăim în *colivia* ta cea mică.

– Nu va fi o colivie, replică Harmon. Va fi o nouă Alexandrie, un nou Bizanț.

– N-am auzit de nici unu' din astea, se auzi o a treia voce.

Vorbitorul era un taur de om, pe nume Pottruck. Chiar și la adăpostul umărului tatălui său, Maeve tremura la vederea lui. Goodhue era o gură-spartă, poate ceva mai mult. Dar Pottruck era un bătaș care-și bătuse odată nevasta atât de rău, încît aceasta se îmbolnăvise și aproape că murise.

– Acestea au fost mari orașe, spuse Harmon, păstrîndu-și calmul încă, în care trăiau oameni în pace și prosperitate.

– Unde ai învățat tu despre prostiile astea? scuipă Pottruck. Vad că citești multe cărți. Unde le ții? Se îndreptă cu pași mari spre căruța lui O'Connell. Ai de gând să le scoți sau să le scot eu pentru tine?

– Nu te atinge de ce nu-ți aparține! spuse Harmon, pășind în calea taurului.

Fără să se abată din drum, Pottruck îl lovi cu putere pe Harmon, trîntindu-l la pămînt. Apoi, cu Goodhue pe urma lui, se urcă în spatele căruței și trase jos coviltirul.

– Nu te apropia de asta, strigă Harmon, punîndu-se pe picioare și împleticindu-se spre căruță.

Cînd ajunse la vreo doi pași, Goodhue se învîrți, cu cuțitul în mînă. Îi zîmbi lui Harmon, roșu de la whisky.

– Ha-ha, spuse el.

– Tată... interveni Maeve – iar lacrimile se simțeau în glasul ei –, te rog, nu.

Harmon se uită îndărăt la fiica sa.

– Sînt în regulă, spuse el.

Nu mai înainte, ci rămase pur și simplu pe loc și se uită în timp ce Goodhue se cățără în căruță și începu să scotocească prin ea alături de Pottruck.

Zgomotul produs de ei făcu mulțimea să crească, dar nici unul dintre spectatori nu se sinchisi să-i ajute pe Harmon și pe fiica sa. Cîțiva îl plăceau pe Pottruck la fel de puțin pe cît îl plăceau pe O'Connell, dar ei știau care putea să le facă mai mult rău.

Din interiorul căruței se auzi acum un mormăit de satisfacție, iar Pottruck ieși cu un scrin de tec, închis la culoare, frumos lustruit, pe care îl aruncă nepăsător jos, pe pămînt. Sărind jos înaintea complicelui său, Goodhue se puse să deschidă scrinul cu un cuțit. Acesta nu se lăsă deschis, iar frustrarea îl făcu să înceapă să înfigă cuțitul în capac.

– Nu-l distruge, strigă Harmon. Am să ți-l deschid eu.

Luă o cheie pe care o avea la gît și ingenunche să descuiască cutia. Pottruck coborîse acum din căruță și, împingîndu-l deoparte pe Harmon, dădu un picior capacului, care se deschise.

Maeve văzuse de multe ori ce se afla în acea cutie. Pentru cei neinițiați nu însemna mult – doar cîteva suluri de hîrtie legate cu fișii de piele –, dar, pentru ea și pentru tatăl ei, acestea erau comori. Orașul Everville zăcea așteptînd să se nască din

aceste foi de pergament: intersecțiile și piețele sale, parcurile, bulevardele și clădirile municipale.

– Ce-am spus eu? scuipă Pottruck.

– Ai spus cărți, replică Goodhue.

– Am spus *prostii*, asta am spus, zise Pottruck, cotrobăind prin sulurile de hirtie și azvîrlindu-le înapoi și-ncolo, pentru că el căuta ceva pe care să-l recunoască drept valoros.

Maeve prinse privirea tatălui său. Acesta tremura din cap pînă în picioare, cu fața ca de mort. Părea că furia lui fusese depășită de fatalism, lucru de care se bucura. Hîrțiile puteau fi înlocuite. *El* nu putea fi înlocuit.

Pottruck renunțase la căutat acum și, după expresia plictisită de pe față, era gata să se întoarcă să-și bată nevasta. Și poate chiar așa ar fi făcut dacă Goodhue n-ar fi observat ceva care zăcea pe fundul cutiei.

– Ce-i asta? spuse el aplecîndu-se și vîrîndu-și mîna pînă la fundul cutiei.

Pe fața-i nebărbierită apără un rînjet.

– Astea nu cred că sînt prostii.

Își scoase la lumină descoperirea, o extrase din pachetul de hirtie în care fusese vîrită și o arătă tuturor celor adunați. Era ceva ce Maeve nu văzuse niciodată, așa că se uita și ea uimită. Părea un fel de cruce, dar, după cum se vedea, nu era una pe care să o poarte orice creștin.

Se apropie de tatăl ei și șopti:

– Ce este, tată?

– A fost un dar... răspunse el; de la domnul Buddenbaum.

Una dintre femei, Marsha Winthrop, una dintre puținii care se purtaseră blînd cu Maeve, pași acum din grupul de spectatori ca să se uite mai de aproape la ceea ce găsisese Goodhue. Era o femeie mare, cu limba ascuțită, și, cînd vorbea, mulțimea încetă să mai murmure pentru o clipă.

– Arată ca o bijuterie, după mine, spuse ea întorcîndu-se spre Harmon. A fost a nevastei tale?

Maeve avea să se întrebe adesea peste ani ce anume se petrecuse cu tatăl ei atunci; fie încăpăținarea, fie perversitatea îl făcu să se abțină de la a spune o minciună nevinovată. Oricare ar fi fost motivul, el refuză un astfel de tertip facil.

– Nu, spuse el. Nu a aparținut soției mele.

– Atunci ce este? voi să știe Goodhue.

Răspunsul nu veni de pe buzele lui Harmon, ci din mulțime.

– Unul dintre semnele diavolului, spuse o voce stridentă.

Capetele se întoarseră și zîmbetele dispărură, în timp ce Enoch Whitney își făcu apariția din spatele mulțimii. Nu avea vreun rang bisericesc, ci era, conform propriei descrieri, cel care se temea cel mai mult de Dumnezeu dintre ei; un suflet condamnat de Dumnezeu să vegheze asupra celor din jurul său și să le reamintească tot timpul cum se mișcă dușmanul și cum își realizează lucrările printre ei. Era o sarcină dureroasă, iar el nu lăsa niciodată să-i scape vreo ocazie în care să nu le amintească celor care îi fuseseră dați în seamă cît de mult suferise el pentru păcatele lor. Dar se număra printre responsabilitățile sale aceea de a condamna public pe oricine se abătea de la porunci cu fapta, cu vorba sau cu gîndul. Afemeiatul, desigur; adulterul, escrocul. Iar în această seară, cel care se închină la lucruri păgîne.

Păși în fața tatălui și a fiicei păcătoase, amenințînd cu denunțările. Era un bărbat înalt, subțire, ai cărui ochi erau prea avizi să cuprindă totul ca să se oprească asupra vreunui lucru mai mult de o clipă.

– Întotdeauna te-ai purtat ca un om vinovat, O'Connell, spuse el, iar privirea îi aluneca de la acuzat la Maeve și la obiectul din mîna lui Goodhue. Dar n-am putut ajunge niciodată la rădăcina vinei tale. Acum o văd.

Întinse mîna. Goodhue dădu drumul crucii în mîna lui și se retrase.

– Nu sînt vinovat de nimic, spuse Harmon.

– Asta este *nimic*? sări Whitney ridicînd tonul.

Avea o voce puternică și care nu obosea niciodată.

– *Asta este nimic?*

– Am spus că sînt vinovat de...

– Spune-mi, O'Connell, ce serviciu i-ai făcut diavolului, de te-a recompensat cu acest lucru profan?

Din mulțime se auziră exclamații de uimire. Se întimpla rar să se vorbească așa deschis despre cel rău; astfel de discuții se purtau în șoaptă, de teamă să nu provoace spiritele rele. Whitney nu avea astfel de temeri. El vorbea despre diavol aproape cu aviditate.

– Nu i-am făcut nici un serviciu, răspunse Harmon.

– Atunci a fost un dar.

– Da.

Și mai multe exclamații se auziră din mulțime.

– Dar nu de la diavol.

– *Aceasta este lucrarea Satanei!* urlă Whitney.

– Nu e! îi răspunse Harmon, urlînd și el. Nu am de-a face cu diavolul. Tu ești cel care vorbește despre iad tot timpul. Whitney! Tu ești cel care vede diavolul în orice colț! Eu nu cred că diavolului îi pasă prea mult de noi. Cred că este plăsmuire...

– Diavolul este *pretutindeni!* răspunse Whitney. Așteaptă să facem o greșeală și să *cădem*.

Aceste vorbe nu-i erau adresate lui Harmon, ci mulțimii, care se subțiasse de la apariția lui Whitney.

– Nu există loc, nici măcar în pustiu, unde ochii lui să nu ne urmărească.

– Vorbești despre diavol așa cum vorbesc creștinii adevărați despre Dumnezeu Cel Atotputernic, remarcă Harmon. Uneori mă întreb pe cine slujești!

Răspunsul îl enervă foarte tare pe Whitney.

– Cum îndrăznești tu să-mi pui la îndoială virtutea, spumegă el, cînd am în mînă dovada, dovada faptelor tale lipsite de sfințenie!

Se întoarse ca să se adreseze mulțimii.

– Nu trebuie să-l suportăm pe acest om în mijlocul nostru! spuse el. El va aduce nenorocirea asupra noastră, drept serviciu pentru stăpînii săi din infern!

Întinse medalionul și trecu în fața congregației sale.

– Ce altă dovadă mai doriți în afara *acesteia*? Este o parodie a Dumnezeului nostru pe cruce!

Se întoarse din nou spre Harmon, arătîndu-l cu degetul pe acuzat.

– Te întreb iar: Ce servicii ai făcut în schimbul acestui obiect?

– Și eu am să-ți spun, *pentru ultima dată*, că pînă nu vei înceta să mai vezi în toate viețile noastre mîna diavolului, vei fi aliatul lui cel mai mare.

Acum vorbise blind, de parcă se adresase unui copil speriat.

– Ignoranța ta este fericirea diavolului, Whitney. De fiecare dată cînd batjocorești ceea ce te zăpăcește, el zîmbește. De fiecare dată cînd semeni frica de el acolo unde ea nu există, el rîde. *Tu* ești cel pe care el îl iubește, Whitney, nu eu. Ție îți mulțumește el în rugăciunile de seară.

Rolurile se inversaseră atît de ușor și de limpede, încît, pentru o clipă, Whitney nu înțelese complet înfrîngerea sa. Se uita la adversarul său încruntat, în timp ce Harmon se întoarse și se adresă mulțimii.

– Dacă nu doriți ca eu și fiica mea să călătorim alături de voi mai departe, spuse el, dacă voi credeți prostiile pe care le-ați auzit, atunci spuneți acum, iar noi vom urma alt drum. Dar să fiți siguri, cu toții, că în inima sau în mintea mea nu este nimic altceva decît ceea ce Dumnezeu a pus...

Vocea trăda emoția care îl cuprinsese pe măsură ce se apropia de sfîrșitul discursului său, iar Maeve își strecură mîna într-a lui, pentru a-l mîngîia. Stăteau unul lîngă celălalt, în fața mulțimii, așteptînd judecata lor. Urmă un scurt moment de liniște. Acesta fu întrerupt nu de Whitney, ci de Marsha Winthrop.

– Eu nu văd nici un motiv întemeiat pentru care să plecați pe alt drum, spuse ea. Am pornit cu toții pe acest drum,

împreună. Mi se pare că tot împreună ar trebui să ajungem la capătul lui.

Luciditatea acestui răspuns veni ca o ușurare pentru mulțime după toată acea discuție despre Dumnezeu și despre diavol. Se auziră murmure aprobatoare ici și colo, iar câțiva oameni începură să plece. Drama luase sfârșit. Aveau treabă de făcut: roți de reparat, mâncare de mestecat. Dar Whitney cel Drept nu avea de gând să-și piardă congregația fără un ultim avertisment.

– Acesta este un bărbat periculos! spuse el amenințător.

Aruncă medalionul în noroi și îl apăsă cu călcâiul.

– Ne va țiri în iad după el.

– N-o să ne țină nicăieri, Enoch, spuse Marsha. Acum du-te și răcorește-te, bine?

Whitney aruncă o privire acră în direcția lui Harmon.

– Am să fiu cu ochii pe tine, spuse el.

– Asta mă liniștește, răspunse Harmon, smulgându-i Marshei un mic hohot de râs.

Ca și când sunetul râsului l-ar fi îngrozit, Whitney se grăbi să plece, făcându-și loc prin mulțime și mormăind în timp ce mergea.

– Ar fi bine să ai grijă, îi spuse Marsha lui Harmon, în timp ce se îndepărtă și ea. Ai o limbă care ar putea să-ți dăuneze într-o bună zi.

– Ne-ai făcut un mare bine în seara asta, îi răspunse el. Îți mulțumesc.

– Am făcut-o pentru copilă, replică Marsha. Nu vreau ca ea să creadă că toată lumea a înnebunit.

Apoi plecă, lăsându-l pe Harmon să adune hîrțiile împrăștiate și să le pună la loc în scrin. În timp ce tatăl ei era întors cu spatele la ea, Maeve se duse repede să caute medalionul, îl ridică de pe jos și îl examinează cu atenție. Toate descrierile pe care le auzise în ultimele câteva minute i se păreau plauzibile. Era un lucru dragut – nu era nici urmă de îndoială.

Strălucea ca argintul, dar avea pete de culoare – stacojii și azurii – cînd strălucea. Orice femeie, soție sau nu, ar fi fericită să-l poarte. Dar era, evident, mai mult decît un simplu obiect de podoabă. În mijloc avea o siluetă, răstignită ca Isus pe cruce, doar că acest salvator era chiar gol și avea ceva atît masculin, cît și feminin în trăsături. Cu siguranță nu era o reprezentare a diavolului. Nu era nimic înfricoșător în acea siluetă: nu avea copite despicate, nici coarne. Diverse forme se conturau din mîini și din cap, iar jos, între picioare, erau unele pe care ea le putu recunoaște (o maimuță; un fulger; doi ochi, unul deasupra, celălalt dedesubt), altele îi erau necunoscute. Dar nici una nu era respingătoare sau profană.

– Cel mai bine este să nu te uiți prea mult la el, îl auzi pe tatăl ei spunînd.

– De ce? întrebă ea, nedezipindu-și ochii de la el. O să mă vrăjească?

– Nu știu ce va face, ca să-ți spun adevărul, zise tatăl ei.

– Domnul Buddenbaum nu ți-a dezvăluit?

Tatăl se întinse peste umărul ei și, cu blîndețe, îi smulse medalionul dintre degete.

– A, mi-a spus, bineînțeles, zise Harmon, întorcîndu-se la cutie și punînd medalionul la locul lui, dar nu l-am înțeles complet.

Adunînd la locul lor toate cele care fuseseră în scrin, închise capacul și începu să tragă cutia înapoi în căruță.

– De ce n-ai înțeles? insistă Maeve, hotărîtă să scoată niște răspunsuri de la tatăl ei. Este un om rău?

Harmon puse cutia la spatele căruței.

– Nu știu ce fel de om este, răspunse el cu vocea slabă. Adevărul e că nu știu dacă e om. Poate... oftă el.

– Ce, tată?

– Poate că l-am visat.

– Dar l-am văzut și eu.

– Atunci poate că l-am visam amîndoi. Poate că asta este și va fi și Everville. Doar un vis pe care l-am avut amîndoi, și tu, și eu.

Tatăl ei îi spusese că nu ar minți-o, iar ea îl crezuse atunci și îl crezu și acum. Dar ce fel de vis produce obiecte așa de reale ca medalionul pe care tocmai îl ținuse între degete?

– Nu înțeleg, spuse ea.

– Vom vorbi despre asta altă dată, zise Harmon, trecîndu-și mîna peste sprînceana încruntată. Hai să nu mai discutăm despre asta acum.

– Atunci spune-mi doar cînd o să mai vorbim, îl rugă Maeve.

– Vom ști noi cînd va fi momentul potrivit, răspunse Harmon împingînd cutia la loc sub prelată și ferind-o de ochii lumii. Așa stau treburile cu astfel de lucruri.

II

1

Aceste lucruri; aceste lucruri: ce anume erau aceste lucruri? În timpul următoarelor săptămîni, în vreme ce şirul de căruţe îşi urma drumul şerpuit prin Idaho, urmînd o cărare bătută de vîntul vestic timp de o jumătate de deceniu, Maeve îşi frămînta creierii în legătură cu misterul tuturor celor pe care le auzise şi le văzuse în acea zi. Adevărul este că aceste frămîntări erau doar de amuzament – aşa cum făcuse cu lipirea laolaltă a fragmentelor de vise –, un amuzament cu care să scape de monotonia călătoriei. Vremea la sfîrşit de iunie şi în iulie era înăbuşitoare şi nimeni nu avea prea multă energie pentru jocuri. Adulţii suportau lucrurile uşor, credea Maeve. Aveau hărţi pe care le consultau şi motive de ceartă. Şi mai aveau şi acele treburi dintre femei şi bărbaţi pe care mintea ei de copil de zece ani nu le înţelegea pe deplin, dar era dornică să le înţeleagă. Din observaţiile ei, era clar că tinerii ar fi făcut multe pentru o fată care ştia cum să-i farmece. S-ar fi învîrtit în jurul ei precum ciinii, nerăbdători să-i ofere oricît confort; se făceau singuri de rîs, dacă era nevoie. Ea înţelegea aceste ritualuri imperfect, dar era o elevă bună, iar acesta – spre deosebire de enigmaticul domn Buddenbaum – era un mister pe care ştia că în cele din urmă îl va rezolva.

În ceea ce îl privea pe tatăl ei, acesta era mult mai potolită după ciocnirea pe care o avusese cu Whitney, se amesteca în

vorbă cu ceilalți călători mai puțin decît înainte, iar cînd făcea acest lucru, nu schimba decît remarci glumețe lipsite de orice semnificație. Totuși, în siguranța și singurătatea căruței el continua să cerceteze cu atenție planurile pentru construirea orașului Everville, examinîndu-le cu mai multă minuțiozitate ca oricînd. Numai o dată a reușit să-l scoată din studiul lui. El i-a spus neînduplecat să-l lase în pace. Intenția lui, i-a spus, era să știe planurile pentru Everville pe de rost, pentru ca, în cazul în care Pottruck, sau Goodhue, sau alții ca ei ar mai încerca și ar reuși să-i distrugă planurile, el să poată înălța orașul din memorie.

– Ai răbdare, scumpo, i-a spus el apoi, și asprimea din glas i se domoli. Încă vreo cîteva săptămîni și vom fi trecut munții. Atunci vom găsi o vale și vom începe lucrul.

În această privință, ca și în toate celelalte, Maeve avea încredere în el și-l lăsa să examineze cu atenție planurile. Ce însemnau cîteva săptămîni? Se putea mulțumi între timp cu triplul mister al viselor, al lucrurilor nespuse și al treburilor dintre bărbați și femei.

În foarte scurt timp vor ajunge în Oregon. Nimic nu era mai sigur.

2

Dar căldura părăsise lumea chiar înainte de sfîrșitul lui august și, înainte de sfîrșitul celei de-a treia săptămîni, cum Munții Albaștri încă nu erau vizibili nici măcar pentru ochii cei mai ageri, mîncarea era strict raționalizată, astfel că unii erau prea slăbiți să mai poată merge pe jos, iar prin tabără începu să umble vorba că, potrivit unor băstinași prietenoși, furtuni de o putere neobișnuită pentru această perioadă a anului coborau deja de pe înălțimi. Sheldon Sturgis, care condusesese șirul pînă aici cu o mînă slabă (unii spuneau că așa era felul

lui), începu acum să-i grăbească pe cei care încetineau înaintarea. Dar, cum numărul călătorilor slăbiți și bolnavi era în creștere, greșelile și accidentele se înmulțeau, determinând întârzieri care erau o parte inevitabilă a călătoriilor de acest fel: roți pierdute, animale rănite, poteci blocate.

La un anumit moment, la început de septembrie, moartea începu să călătorească alături de ei; așa credea Maeve. Ea nu o văzuse la început, dar era sigură de prezența ei. Era în pămînturile din jurul lor, ucidea ființe vii cu atingerea sau cu respirația ei. Copacii care ar fi trebuit să-și poarte roadele în acest anotimp își lepădaseră deja frunzele și rămăseseră dezgoliți. Animale mari și mici puteau fi văzute moarte sau pe moarte la marginea cărării. Doar muștele se îngrășau în acest septembrie; dar atunci moartea era tovarășa muștelor?

Noaptea, în timp ce aștepta să vină somnul, putea auzi oamenii rugîndu-se în căruțele din apropiere, implorîndu-l pe Dumnezeu să țină moartea departe de ei.

Nu avu nici un efect. Ea veni chiar și așa. Pentru băiețelul Marshei Winthrop, William, care fusese născut în Missouri, cu doar două săptămîni înainte de începutul călătoriei. Pentru tatăl lui Jack, o bestie de om, la fel ca fiul său, care dintr-odată slăbise și pierise în mijlocul nopții (dar nu în liniște, cum se întîmplase cu copilul Winthrop, ci cu strigăte și imprecății teribile). Pentru surorile Brenda și Meriel Schonberg, amîndouă nemăritate, a căror trecere dintre cei vii nu a fost descoperită decît cînd convoiul s-a oprit în amurg, dar căruța lor a continuat să meargă fără să se oprească, pentru că femeile muriseră cu hăpușurile în mîna.

Maeve nu putea să nu se mire de ce moartea alesese exact aceste suflete. Putea să înțeleagă de ce o luase pe mama ei: aceasta fusese foarte frumoasă, milostivă și iubitoare. Moartea voise să facă lumea mai săracă luînd-o pe ea și să se îmbogățească pe sine. Dar ce voia cu un bebeluș, cu un bătrîn și cu două surori veștejite?

Nu-l deranjă pe tatăl ei cu astfel de întrebări; era și așa destul de agitat și de copleșit de necazuri. Deși căruța lor nu dădea nici un semn de deteriorare, iar calul era la fel de sănătos ca oricare altul din convoi, era evident din privirea lui, din ochii duși în fundul capului, că și el era conștient că moartea era un călăreț nepoftit în acele zile. Începu să se uite după călăreț mai atentă, sperînd ca identificarea dușmanului să-i întărească tatălui încrederea; să spună: „Știi ce culoare au calul și pălăria lui și, dacă vine lîngă noi, am să-l recunosc și am să-l fac să plece sperîindu-l cu o rugăciune sau cu un cîntec“. De mai multe ori a crezut că l-a identificat croindu-și drum printre căruțele din fața lor, întunecat în praf. Dar nu era niciodată sigură de ce vede, așa că a preferat să păstreze tăcerea, decît să-i dea tatălui ei o informație neverificată.

Iar zilele treceau, frigul se înăsprea și, cînd, în cele din urmă, Munții Albaștri se arătară vederii, pantele lor erau albe sub limita pădurilor, iar norii din spatele lor erau negri și învinețiți de povara lor de gheață.

Abilene Welsh și Billy Baxter, ale căror vechituri fuseseră subiect de birfă în timpul verii (și de cloncănit pentru Marsha Winthrop), au fost găsiți într-o dimineată înghețați, unul în brațele celuilalt, loviți de moarte în timp ce se bucurau unul de compania celuilalt departe de căldura focurilor. Chiar și în timp ce erau îngropați, iar doctorul Hodder vorbea despre cum vor fi uniți pentru totdeauna în Împărăția lui Dumnezeu, iar păcatele pe care le-au comis în numele iubirii vor fi iertate, Maeve privea în sus, spre cerul gri și atunci văzu primii fulgi de zăpadă plutind în jos. Și acesta fu începutul sfîrșitului.

De atunci încetă să se mai uite după Moartea-Călăreț. Dacă aceasta ar fi însoțit vreodată căruțele, așa cum bănuise

ea, acum și-a dezvăluit înfățișarea. Devenise mai simplu. Era gheața.

I-a omorît repede pe mulți dintre călători, iar pe cei pe care nu i-a omorît i-a chinuit cu prevestiri sumbre. Încetinea mintea și singele; făcea degetele să tremure și amorțea picioarele; amorțea oasele; câptușea plămînii cu un strat de chiciură.

Uneori, chiar și acum, cu atîția oameni morți, iar ceilalți pe moarte, Maeve îl auzea pe tatăl ei spunînd:

– Nu trebuia să se întîmple în felul acesta, ca și cum ceva ce i s-ar fi promis fusese nerespectat.

Ea nu avea nici o îndoială asupra identității celui care promisese. Domnul Buddenbaum. El fusese cel care-i insuflase tatălui ei ambiție: cel care-i dăduse daruri și-i spusese să meargă în Vest și să construiască. El fusese cel care șoptise primul cuvîntul „Everville“. Poate că Whitney a avut dreptate, se gîndi ea. Poate că diavolul *chiar* venise să-l ispitească pe tatăl ei luînd chipul domnului Buddenbaum și-i umpluse inima încrezătoare cu vise despre plăcerea de a vedea acea inimă frîntă. Problema aceasta o tulbura zi și noapte, dar cel mai mult atunci cînd tatăl ei, în mijlocul furtunii, s-a aplecat spre ea și i-a spus:

– Trebuie să fim puternici, draga mea. Nu trebuie să murim, altminteri Everville va muri odată cu noi!

Foamea și oboseala o făceau să se legene în delir acum – uneori se imagina pe vaporul care venea din Liverpool, prinzîndu-se cu vîrfurile degetelor de puntea înghețată; alteori era înapoi în Irlanda, mîncă iarbă și rădăcini ca să n-o mai doară stomacul –, dar în momente de luciditate se întreba dacă nu cumva acesta era un test; era poate modul în care Buddenbaum vedea dacă omul căruia i-a insuflat visul despre Everville era suficient de puternic pentru a supraviețui. Acest lucru i se părea atît de plauzibil, că nu putu să-l păstreze doar pentru ea.

– Tată...? spuse ea apucîndu-l de haină.

Acesta se întoarce și se uită la ea, fața abia zărindu-i-se sub căciulă. Îi vedea doar ochii, care o priveau cu mai multă dragoste ca niciodată.

– Ce este, copilă? zise el.

– Mă gîndeam că poate... poate că așa a *fost* să fie.

– Ce spui?

– Poate că domnul Buddenbaum ne privește să vadă dacă merităm să construim acest oraș. Poate că, doar atunci cînd vom crede că nu mai putem continua, va apărea, ne va spune că a fost un test și ne va arăta drumul spre vale.

– Acesta nu este un test, copilă. Este ceea ce se întîmplă în lume. Visele mor. Frigul vine din pustiu și le ucide.

Își puse brațul în jurul fiicei sale și o strînse lîngă el, deși îi mai rămăsese puțină vlagă.

– Nu mi-e frică, tată, spuse ea.

– Nu-ți este?

– Nu, nu-mi este. Am venit împreună pe un drum lung.

– Într-adevăr.

– Îți amintești cum era acasă? Cum credeam că vom muri de foame? Dar n-am murit. Apoi pe vapor. Valurile spălau puntea și luau oameni peste bord și la stînga, și la dreapta noastră, iar noi ne gîndeam că sigur ne vom îneca. Dar valurile au trecut pe lîngă noi. Nu-i așa?

Buzele lui crăpate și albe reușiră să schițeze un zîmbet.

– Da, copilă, așa este.

– Domnul Buddenbaum știa prin ce trecuserăm, spuse Maeve. Știa că asupra noastră vegheau ingerii. Și mama la fel...

Simți cum tatăl ei se cutremură lîngă ea.

– Am visat-o azi-noapte, zise el.

– Era frumoasă?

– Întotdeauna. Pluteam, unul lîngă altul, pe o mare foarte liniștită. Și eu jur că, dacă nu aș fi știut că ești aici, copilă, așteptîndu-mă...

Nu-și termină gîndul. Un sunet ca un suflu de trompetă veni din albul orbitor ce se întindea înaintea lor; o notă de triumf, care provocă imediat un cor de strigăte din căruțele din față.

– Ai auzit?

– Mai este cineva aici cu noi!

Se mai auzi un sunet, încă unul și încă unul, fiecare pornind din ecoul celuilalt, pînă cînd lumea cea albă se umplu de armonii metalice.

Căruța familiei Sturgi, care era în fața celei a familiei O'Connell, se opri, iar Sheldon striga îndărăt spre căruțe, adunînd astfel un grup de bărbați în jurul său.

– Stratton! Whitney! O'Connell! Luați-vă puștile!

– Puștile? se miră Maeve. Tată, de ce are nevoie de puști?

– Urcă în căruță, copilă, spuse Harmon, și să stai acolo pînă mă întorc.

Zgomotul trompetelor încetase pentru o clipă, dar reîncepu, mai puternic acum ca oricînd. În timp ce urca în căruță, trupul slab al lui Maeve începu să tremure la acest zgomot, de parcă muzica i-ar fi scuturat mușchii și măduva. Începu să plîngă cînd îl văzu pe tatăl ei dispărînd cu pușca în mînă. Nu pentru că i-ar fi fost frică pentru el, ci fiindcă voia să iasă și ea în zăpadă și să vadă ce fel de trompete scoteau sunetul acela care o mișca într-un mod atît de ciudat și ce fel de om cînta la o astfel de trompetă. Poate că nici nu erau oameni, hotări capul ei care se învîrtea deja. Poate că îngerii despre care vorbise cu cîteva clipe mai devreme veniseră pe pămînt, iar aceste sunete de instrument erau proclamația lor.

Coborî și ea în zăpadă, brusc și pe deplin convinsă că acesta era adevărul. Păzitorii lor cerești veniseră să-i salveze, la fel mama ei, lucru care era mai mult decît probabil. Dacă s-ar uita cu atenție, i-ar putea vedea în curînd, aurii, albaștri și violeți. Se ridică în picioare pe capră, se apucă de coviltir, ca să vadă mai bine, și scrută zăpada albă în toate direcțiile. Efortul îi fu răsplătit. Chiar cînd trompetele începură al treilea ale-

luia, prin zăpadă se desfăcu pentru cîteva clipe un vâl. Văzu munții înălțîndu-se la stînga și la dreapta ca dinții unei capcane, iar în fața ei un singur vîrf titanice, cu pantele inferioare împădurite. Perimetrul copacilor se întindea la mai puțin de o sută de metri de căruță, iar muzica pe care o auzea venea din direcția aceea; era sigură de asta. Nu se vedea nici urmă de tatăl ei sau de ceilalți bărbați cu care era, dar sigur dispăruseră printre copaci. Era înțelept să-i urmeze și avea să fie minunat acolo, lingă tatăl ei, cînd el va fi din nou alături de mama ei. Nu va fi oare un moment binecuvîntat cînd își va săruta mama în mijlocul îngerilor, cu Whitney și toți ceilalți bărbați care îl disprețuiseră pe tatăl ei privindu-i lacomi?

Valul de zăpadă se închise la loc, nu înainte ca ea să coboare din căruță și să se îndrepte în direcția copacilor. În cîteva clipe, zăpada nu mai lăsa la vedere căruțele din urma ei, așa cum nu mai lăsa să se vadă nici pădurea din față, iar ea se orienta după instinct prin lumea albă, împiedicîndu-se la fiecare pas. Mormanele de zăpadă erau periculos de mari în anumite locuri și de cîteva ori căzu în unele atît de adînci, că fu aproape îngropată de vie. Dar tocmai atunci cînd membrele ei înghețate amenințau să nu o mai ajute, se auziră din nou trompetele, iar muzica îi întări forțele și-i dădu o stare de beatitudine. În fața ei se întindea o bucată de paradis. Îngerii, mama și tatăl ei iubitor, cu care urma să construiască un oraș, care va fi minunea lumii.

Nu va muri, de acest lucru era sigură. Nu astăzi și nu pentru mulți ani de acum înainte. Avea de înfăptuit multe lucruri, iar îngerii nu o vor vedea pierind în zăpadă, știind cît de mult călătorise ca să poată realiza asemenea lucruri.

Și acum văzu copacii, pini mai înalți decît orice casă, ca un zid de strajă în fața ei. Alergă spre ei strigîndu-și tatăl, ignorînd gerul, zgîrieturile și capul care i se învîrtea. Trompetele încetară, iar cu coada ochiului zări explozii de culori, de parcă mulțimi de îngeri, care nu-și luaseră instrumentele,

se adunaseră în jurul ei și tot ce i se permitea să vadă erau vîrfurile aripilor lor.

Purtată pe mîini nevăzute, pătrunse sub acoperămintul copacilor, și, acolo unde zăpada nu putea ajunge, iar pămîntul era acoperit cu un covor moale de ace de pin, se lăsă în genunchi și trase adînc aer în piept de cîteva ori, în timp ce sunetul trompetelor venea din toate părțile.

III

Nu muzica fu aceea care o trezi în cele din urmă, nici mîinile mulțimii invizibile. Ci un strigăt care se ridica deasupra ecourilor trompetelor și care o umplu de panică.

– *Să te ia naiba, O'Connell!*

Recunoscuse vocea. Era Whitney.

– Dumnezeuule din ceruri! Ce-ai făcut? strigă el.

Ea se ridică în picioare și porni spre locul din care venea gălăgia. Ochii încă nu i se obișnuiseră cu întunericul, după lumina furtunii de zăpadă, și cu cît se aventura mai departe de marginea pădurii, cu atît se întuneca mai mult, însă mînia din vocea lui Whitney o stimula, nepăsătoare la ce se putea afla în calea ei. Trompetele încetaseră. Poate că îngerii auziseră vorbele lui și nu puteau să-și împrăstie armoniile în aerul pîngărit; sau poate că ei se uitau pur și simplu să vadă cum arăta mînia oamenilor.

– Tu știai! striga Whitney. Ne-ai adus în iad!

Maeve putea să-l vadă acum, mergînd printre copaci, strigînd la persoana pe care o hăituia în umbră.

– O'Connell? O'Connell! O să arzi într-o mare de foc din cauza asta. O să tot arzi...

Se opri: se răsuci, iar ochii săi dădură de Maeve cu o viteză uimitoare. Înainte ca ea să se poată retrage, el îi strigă:

– Te vad! Ieși la lumină, tîrîtură mică!

Maeve nu mai avea nici o scăpare. Era în bătaia puștii lui. Și acum, cînd se apropia de el printre copaci, văzu că nu era

singur. Sheldon Sturgis și Pottruck erau la doar câțiva metri de el. Sturgis era ghemuit lângă un copac, îngrozit de ceva ce se afla pe ramurile de deasupra lui și spre care îi era îndreptată pușca. Pottruck se uita la maimuțarele lui Whitney cu o expresie de amuzament pe chipul nerod.

– O’Connell? strigă Whitney. O am pe fiică-ta aici. Apoi se corectă, încercînd să fie cît mai aproape de adevăr: O nimeresc chiar între ochi dacă apăs pe trăgaci. Și chiar am să o fac. Ai auzit, O’Connell?

– Nu trage, spuse Sturgis. O să-l faci să se întoarcă.

– O să se întoarcă oricum, zise Whitney. O’Connell l-a trimis să ne ia sufletele.

– O, Isuse Hristoase din ceruri... suspină Sturgis.

– Stai acolo, îi spuse Whitney lui Maeve. Strigă-l pe tatăl tău și spune-i să-și țină diavolul departe de noi, sau am să teucid.

– El nu... nu are nici un diavol, zise Maeve.

Nu voia ca Whitney să știe că îi era frică, dar nu se putea abține. Lacrimile veniră oricum.

– Spune-i, zise Whitney, strigă-l.

Întinse pușca în direcția lui Maeve, astfel încît mai rămăseră doar vreo treizeci de centimetri pînă la ea.

– Dacă nu, o să te împușc. Tu ești copilul diavolului, asta ești. Nu e o crimă să omor un gunoi ca ține. Haide. *Strigă-l.*

– Tată?

– Mai tare.

– Tată?

Din întuneric nu veni nici un răspuns.

– Nu mă aude.

– Te aud, copilă, spuse tatăl ei.

Ea privi în direcția din care venea vocea, și acolo era și el, ieșind din întuneric și venind spre ea.

– Aruncă pușca! îi strigă Pottruck.

În acel moment reîncepură trompetele, mai tare ca oricînd. Muzica punea stăpînire pe inima lui Maeve cu asemenea forță, încît începu să respire întretăiat.

– Ce se întîmplă? îl auzi pe tatăl ei spunînd și întorcîndu-se și privind în direcția lui, îl văzu îndreptîndu-se spre ea.

– Stai unde ești! urlă Whitney, dar tatăl ei continua să alerge.

Nu mai urmă și un al doilea avertisment. Whitney trase pur și simplu, nu o dată, ci de două ori. Unul dintre gloante îl lovi în umăr, iar celălalt, în stomac. Se împletici în direcția ei, dar înainte să apuce să facă doi pași, picioarele i se înmuiară și căzu.

– Tată! strigă ea, și s-ar fi dus la el, dar atunci trompetele începură un alt torent și, pe măsură ce muzica lor creștea în ea, cascade de lumini albe umplură lumea, iar ea se prăbuși la pămînt într-un leșin.

– Îl aud venind...

– Taci din gură, Sturgis.

– *Vine. Vine iar. Whitney! Ce facem?*

Strigătele ascuțite ale lui Sturgis o treziră pe Maeve. Deschise ochii și-și văzu tatăl zăcînd în locul în care căzuse. Încă mai mișca, după cîte văzu ea, se apuca ritmic cu mîinile de stomac, iar picioarele i se smuceau.

– *Whitney!* strigă Sturgis. Se întoarce.

De unde zăcea, nu-l putea vedea, dar auzea cum se loveau crengile, de parcă ar fi început brusc vîntul. Whitney se ruga.

– Tatăl nostru, care ești în ceruri...

Maeve își mișcă puțin capul, sperînd că îi va zări pe cei trei fără să atragă atenția asupra sa. Whitney era în genunchi, Sturgis se sprijinea de copac, iar Pottruck se holba în sus dînd din mîna sălbatic:

– Haide, nenorocitul! Vino!

Sigură că uitaseră de ea, Maeve se ridică în picioare cu grijă, se întinse și se prinse de cel mai apropiat trunchi de copac, ca să se sprijine. Privi înapoi la tatăl ei, care-și ridicase

capul cîțiva centimetri de la pămînt și se uita la Pottruck, care trăgea cu pușca în crengile încilcite.

Sturgis strigă:

– *Hristoase, nu!*

Whitney se ridică în picioare și, în același moment, o siluetă pe care ochii tulburați ai lui Maeve nu o puteau distinge printre crengi – avea unduirea și întunecimea lor – se năpusti asupra lui Pottruck.

Orice ar fi fost, nu era un înger. Nu avea pene. Nu era nici auriu, nici stacojiu, nici albastru. Bestia era goală, de asta era destul de sigură, iar carnea ei lucea. Doar atît avusese timp să observe înainte să-l înhațe pe Pottruck și să-l ridice în bolta de frunze.

Pottruck urla întruna, iar Maeve, deși îl ura pe acest bărbat din toată ființa ei, își dorea să poată fi salvat din această tortură, măcar să se oprească urletele. Își acoperi urechile, dar strigătele reușeau să pătrundă printre degetele ei, creșteau în intensitate, iar o ploaie teribilă cădea printre crengi. Mai întii veni pușca, apoi sînge, răpăind. După aceea unul din brațele lui Pottruck, urmat de o bucată de carne pe care nu o putea identifica; apoi alta. Iar el continua să strige, deși răpăitul singelui devenise o ploaie torențială, iar măruntaiele cădeau din copac.

Deodată, Sturgis se ridică din locul în care se ascundea și începu să tragă spre copac. Poate îl scutise pe Pottruck de suferință, poate că bestia pur și simplu i-a smuls omului gîtul. În orice caz, gălăgia încetă, iar o clipă mai tîrziu corpul lui Pottruck, atît de ciopîrțit încît nu mai părea omenesc, căzu printre crengi și se întinse aburind pe pămînt.

Bolta rămase nemișcată. Sturgis se trase îndărăt, în umbră, înăbușindu-și suspinele. Maeve îngheță rugîndu-se ca Whitney să plece cu el. Dar nu plecă. Ci porni în direcția tatălui ei.

– Vezi ce ai făcut chemîndu-l pe diavol? spuse el.

– Eu... nu... am chemat pe nimeni, gîfii Harmon.

– Spune-i să se întoarcă în iad, O'Connell. *Spune-i!*

Maeve privi înapoi, în direcția lui Sturgis. Acesta fugise. Dar privirea ei căzu pe pușca lui Pottruck, care era sub crengile de pe care picura sînge, la treizeci de centimetri de corpul lui.

– *Pocăiește-te*, îi spuse Whitney lui Harmon. Trimite diavolul acela înapoi de unde a venit sau am să-ți zbor brațele, apoi scula, pînă ai să implori să te pocăiești.

Pentru că Sturgis plecase, iar Whitney era cu spatele la ea, Maeve nu mai trebuia să fie prea prudentă. Privi în sus, spre crengi, unde era sigură că se așezase bestia, și porni spre pușcă. Nu văzu nici urmă de creatură – plasa de crengi era prea deasă –, dar simțea că aceasta o urmărea cu privirea.

– Te rog... îi șopti ea, iar vorbele ei erau prea slabe ca să atragă atenția lui Whitney, nu-mi... face rău...

Bestia nu făcu nici o mișcare. Nu se clătina nici o creangă; nu căzu nici un ac.

Ea privi în pămînt. Trupul lui Pottruck zăcea întins în fața ei, nu se distingea nimic din el. Mai văzuse ea cadavre înainte. Morți în șanțurile irlandeze, morți în mocirlele din Liverpool, morți pe parcursul drumului spre pămîntul făgăduinței. Dar trupul acesta era mai însîngerat ca toate, însă asta nu o mișcă. Pași peste el și se aplecă să ridice pușca.

În timp ce făcea acest lucru, auzi un oftat deasupra ei. Înghetă, inima îi bătea cu putere, așteptînd ghearele să vină să o ridice. Dar nu. Se auzi un alt oftat, aproape dureros. Știa că nu era înțelept să mai șovăie aici mai mult decît avea nevoie, dar nu reuși să-și înfrîngă curiozitatea. Ridică arma și se uită în sus, spre pinza de crengi. În acel moment îi căzu pe obraz o picătură de sînge, iar o alta nimeri între buzele deschise. Nu era sîngele lui Pottruck, știu acest lucru în momentul în care îi atinse limba. Picătura nu era sărată, ci dulce, ca mierea, și, deși știa că vine de la bestie (se pare că ținta lui Pottruck nu fusese atît de sălbatică pînă la urmă), foamea îi învinse orice reținere. Deschise gura mai mult, sperînd că o altă picătură va veni pe direcția ei, și nu fu dezamăgită. O mică ploaie de

picături îi lovi fața întoarsă în sus, iar unele dintre ele îi gâsiră gura. Pe gît îi aluneca salivă, și nu se putu abține să nu suspine de plăcerea gustului.

Creatura din copac se mișcă acum, iar ea putu să-i observe forma. Avea aripile larg desfăcute, de parcă ar fi fost gata să se năpustească asupra ei; capul – dacă descifra corect umbrele –, puțin săltat.

Iar singele continua să vină, picăturile nu-i mai ocoleau gura, ci cădeau direct pe limba ei. Nu era o întâmplare, știa asta. Bestia o hrănea; își storcea carnea rănită deasupra feței ei ca un burete îmbibat în miere.

Un geamăt al tatălui ei o trezi din reveria ciudată care o cuprinsese. Își luă privirea de la cea care o hrănea și se uită iar printre copaci. Whitney stătea ghemuit lângă corpul lui Harmon, cu pușca atîntită spre capul tatălui ei.

Porni către ei, mai ușoară și mai rapidă decît fusese în ultimele săptămîni. Nu o mai durea stomacul. Capul nu i se mai învîrtea.

Whitney nu o văzu decît atunci cînd fu la doi metri de el, cu pușca plină de sînge a lui Pottruck îndreptată spre el. Ea nu mai folosisese o astfel de armă, dar de la o asemenea distanță era aproape sigur că îl va răni dacă va apăsa pe trăgaci. Evident, torționarul își făcu niște calcule, căci chipul i se înnegură la vederea ei.

– Ar trebui să ai grijă cu aia, copilă, spuse el.

– Lasă-l în pace pe tata.

– Nu l-am atins.

– Mincinosule.

– Nu l-am atins. Jur.

– Maeve, iubita mea... murmură Harmon, ridicîndu-și capul cu greutate, du-te înapoi la căruță. Te rog. Aici se întîmplă... se întîmplă ceva groaznic.

– Nu, nu-i așa, răspunse Maeve, simțind încă pe limbă gustul dulce al singelui bestiei. Nu ne va face rău.

Se uită îndărăt la Whitney.

– Trebuie să-l ducem pe tata înapoi la căruță înainte să moară. Pune jos pușca.

Whitney o ascultă, iar Maeve se apropie, ținând pușca îndreptată în direcția lui, în timp ce se uita la tatăl ei. Arăta jalnic, cu jacheta și cămașa murdare de sânge de la guler pînă la curea pantalonilor.

– Ajută-l să se ridice, îi spuse ea lui Whitney. În ce direcție trebuie să mergem ca să ajungem înapoi la căruțe?

– Du-te tu, copilă, răspunse Harmon încet. Viața s-a scurs din mine.

– Nu e adevărat. O să te ducem la căruțe, iar doamna Winthrop o să te poată bandaja...

– Nu, spuse Harmon. E prea târziu.

Maeve veni lîngă tatăl ei și-l privi direct în ochi.

– Trebuie să te faci bine, spuse ea, altfel ce se va întîmpla cu Everville?

– A fost un vis frumos pe care l-am avut, murmură el, ridicîndu-și mîna tremurîndă spre ea.

Fata i-o cuprinse cu palmele.

– Dar tu ești mai gingașă, copilă, spuse el. Tu ești cel mai frumos vis pe care l-am avut vreodată. Și nu e așa greu să mor știind că tu ești pe lume.

Apoi ochii i se închiseră tremurînd.

– Tată? spuse ea. Tată?

– S-a dus în iad... murmură Whitney.

Maeve își ridică privirea spre tatăl ei. Acesta zîmbea. Lacrimile pe care și le înfrînsese curgeau acum nestăvilite – de supărare și de minie –, și fata ingenunche lîngă el, punîndu-și fața lîngă obrazul lui rece.

– Ascultă-mă, îi spuse.

Oare simți un tremur în trupul lui, de parcă s-ar mai fi ținut de un fir de ață, ascultînd vocea copilei sale în întuneric?

– ... Am să-l construiesc, tată, șopti ea. Așa am să fac. Promit. Nu va rămîne doar un vis.

Cînd termină de vorbit, simți o respirație ca o pană lîngă obrazul ei și știu că el o auzise. Și pentru că auzise, își dădu duhul.

Bucuria că reușise să-i facă acea promisiune.

– N-ai să construiești *nimic*, spuse Whitney.

Își ridică privirea spre el. El își recuperase arma și o ținea îndreptată către inima ei.

– Ridică-te în picioare, îi spuse.

În timp ce ea se ridica, Whitney îi luă pușca lui Pottruck din mîna.

– Lacrimile tale nu mă impresionează deloc, continuă el. Ai să apuci pe calea lui taică-tu.

Ea ridică brațele în față, de parcă palmele ar fi fost menite să o apere de gloanțe.

– Te rog, murmură ea dîndu-se îndărăt și împleticindu-se.

– Stai pe loc, urlă el, iar în momentul în care urlă, trase; glonțul lovi pămîntul la cîțiva centimetri de picioarele ei. Ai să vii cu mine, în caz că diavolul pe care l-a chemat taică-tău are să se întoarcă.

Nici nu termină de vorbit, că se și simți o mișcare printre crengi la cîțiva centimetri în spatele lui.

– O, Dumnezeule din ceruri... spuse Whitney și se grăbi spre Maeve, o răsuci și o trase lîngă el.

Ea suspină, pentru ca el să nu o rănească, dar el o apucă de pâr și o sili să meargă în vîrfurile picioarelor. Apoi începu să se îndepărteze de locul în care frunzișul se mișca, obligînd-o pe Maeve să stea lîngă el.

Făcură vreo șase pași, cînd mișcarea se întrerupse. Se pare că bestia rănită nu era pregătită să riște să se expună la un alt glonț. Gîfiielile panicate ale lui Whitney deveniră mai regulate.

– O să fie bine, spuse el. Dumnezeu veghează asupra mea.

Nici nu termină aceste cuvinte, că bestia se năpusti, mișcându-se prin crengile de deasupra cu o asemenea viteză și violență, încît toate crengile căzură la pămînt. Maeve profită de acest moment. Se întinse și-și înfipse unghiile în mîna lui Whitney, răsucindu-se în același timp. Părul ei murdar îi scăpă acestuia din mîna, și, înainte să poată să o apuce iar, ea se depărtase deja, căutînd adăpost sub cel mai apropiat copac.

Făcuse trei pași, nu mai mult, cînd ceea ce crezuse că erau două crengi căzură în fața ei. Cînd își ridică mîinile să-și protejeze fața, își dădu seama de greșeala pe care o făcuse. Membrele acelea o înșfăcăară; aveau degete destul de lungi, încît se împreunau în jurul taliei sale. Respirația i se opri și fu ridicată de la pămînt în adăpostul oferit de copaci.

Whitney trase o dată și încă o dată, dar salvatorul ei rănit era la fel de rapid în retragere pe cît fusese cînd o înhățase.

– *Ține-te bine*, îi spuse el, iar ea îi simțea mîinile fierbinți în jurul ei și, chiar înainte să-și dea seama, trecură prin bolta de frunze, aripile lui alunecau pe crengi ca două coase gemene, străduindu-se, în același timp, să ducă atît bestia, cît și povara ei către cer.

IV

Uitase de trompete. Dar acum, cînd salvatorul ei o purta pe sus, printre copaci, muzica reveni, mai splendidă ca niciodată.

– Vine doamna, spuse creatura, cu o voce alarmată și, fără să avertizeze, începu să coboare iar cu o asemenea viteză, că Maeve aproape nu se mai putu ține și fu gata să cadă din brațele lui.

– Care doamnă? îl întrebă ea cercetînd umbrele care îi ascundeau fața.

– E mai bine să nu știi, spuse el.

Pămîntul se vedea acum.

– Nu te uita la mine, o avertiză el în timp ce coborau printre crengile cele mai de jos, altfel voi fi nevoit să-ți scot ochii.

– Nu ai face așa ceva.

– O, nu aș face? răspunse el și-și puse mîna peste fața ei atît de repede, încît ea nu avu timp să respire înainte ca gura, nasul și ochii să-i fie pecetluite.

Trase în piept puținul aer care fusese prins între fața ei și palma lui. Mirosea ca sîngele din care gustase: dulce și apetisant. Deschizînd gura, își apăsă limba pe pielea lui.

– Cred că m-ai mîncă de viu dacă ai putea, spuse el.

După ton, era clar că gîndul acesta îl amuza.

Ea simți pămîntul solid sub picioare, iar el vorbi din nou, cu fața atît de aproape de urechea ei, încît barba sau mustața lui îi gîdila lobul.

– Ai dreptate, copilă. Nu te pot orbi. Dar te implor, cînd am să-mi iau mîna de pe fața ta, închide ochii și ține-i așa, închiși,

iar eu am să mă depărtez de tine fluierînd. Cînd nu mă vei mai auzi, atunci să deschizi ochii. Dar de dragul inimii tale – atunci și numai atunci să-i deschizi. Înțelege?

Ea dădu aprobator din cap, iar el își luă mîna de pe fața ei. Ea avea ochii închiși și rămase cu ei așa, în timp ce el vorbi din nou.

– Du-te înapoi la familia ta, îi spuse.

– Tatăl meu e mort.

– Și mama ta?

– Și ea este moartă. Și Whitney o să mă omoare și pe mine de îndată ce o să mă vadă. El crede că eu sînt copilul diavolului. Crede că tu ești un demon, că tatăl meu a fost convertit.

Creatura rise zgomotos cînd auzi asta.

– Nu ești din iad, nu-i așa? spuse ea.

– Nu, nu sînt.

– Atunci ești înger?

– Nu, nu sînt nici înger.

– Atunci ce ești?

– Ți-am spus: este mai bine să nu știi.

Trompetele sunau din nou.

– Auzi. Ceremonia este pe punctul de a începe. Trebuie să plec. Aș fi vrut să fac mai multe pentru tine, copilă, dar nu pot.

Își puse ușor degetele pe pleoapele ei.

– Ochii închiși pînă dispar.

– Da.

– Promiți?

– Promit.

Degetele lui se îndepărtară, iar el începu să fluiera o melodie drăguță, întrerupînd-o doar pentru a spune:

– Să nu spui nimănui nimic din toate acestea.

Apoi reluă melodia care-i însoți plecarea.

O promisiune făcută cu degetele încrucișate nu e promisiune; Maeve știa acest lucru încă de cînd avea cinci ani. Acum își desfăcu degetele, așteptă pînă cînd sunetul fluieratului se

îndepărtă doar puțin, apoi deschise ochii. Zborul pâruse să-i fi dus la o distanță considerabilă pe munte, deoarece pământul din jurul stîncii pe care o lăsase el cobora în pantă adîncă. Aici creșteau mult mai puțini copaci; în consecință, era mult mai multă lumină. Ea vedea deasupra cerul – ninsoarea încetase, norii care se depărtau erau de un roz delicat în lumina amurgului – și, cînd își aruncă privirea în acea parte a muntelui în care plecase el, îl identifică destul de repede. De la distanța la care se afla, nu putea distinge aproape nici un detaliu al înfățișării sale, dar era hotărîtă să nu se dea bătută. Coborînd de pe bolovan, porni după el.

Înainta cu greu. Mizeria și acele putrezite alunecau sub picioarele și mîinile ei, în timp ce urca; de cîteva ori trebui să meargă în patru labe, să găsească o rădăcină sau o piatră de care să se țină ca să nu alunece în jos pe pantă. Distanța dintre ea și bestie creștea încet, și, tocmai cînd începu să-i fie teamă că o va pierde din vedere, aceeași lumină rozalie care colora norii de deasupra ei pătrunse printre copaci. Odată cu ea veni și un aer înmiresmat, cum Maeve nu mai simțise pe fața ei de o lună sau de mai mult. Copacii erau mult mai rari decît în oricare altă parte, iar printre ei putea zări puțin din panta de dincolo. Se ridica într-o linie înzăpezită pînă în vîrfurile muntelui, unde norii dispăruseră complet, astfel încît vîrfurile se înălța spre cerul încununat cu cele dintîi stele. Strălucirea lor nu putea totuși concura cu luminile pe care le împrăstia cîmpul de zăpadă de dedesubt, a cărei sursă Maeve nu o descoperi pînă nu ajunsese la cîțiva zeci de centimetri de linia copacilor.

Cîteva forme de lumină neguroasă pluteau deasupra pantei, revărsîndu-și luminescența blindă pe o privescătoare de o asemenea frumusețe, încît ea rămase ținută printre copaci, înmărmurită de mirare. Deși salvatorul ei negase că era un înger, cu siguranță raiul era aici. De unde altundeva ar fi putut veni acele creaturi care sălășluiau pe acest tărîm? Deși doar cîteva dintre ele aveau aripi, toate erau într-un anumit fel miraculoase.

Douăsprezece sau mai multe semănau mai degrabă cu păsările decît cu oamenii – aveau cioc și ochi lucioși și comunicau între ele sub una dintre sferele de lumină. Un alt grup, la prima vedere purtînd veșminte de mătase stacojii, coborî de pe pantă cu multă ostentație, pentru ca dintr-odată să-și retragă strălucirea în trupurile lor și să rămînă atîrnate în aer ca niște șerpi fără piele. Totuși, un alt grup avea busturi ca niște evantaie care se deschideau leneș, lăsînd să se vadă inimi mari, pulsînde.

Nu fiecare membru al acestei adunări era așa de ciudat. Unii erau destul de asemănători bărbaților și femeilor, cu excepția culorii pe care pielea lor o etala sau a cozii pe care o țirau după ei. Alții erau atît de subțiri, că păreau niște fantome; trecerea lor nu lăsa nici o urmă pe zăpadă, în vreme ce alții – aceștia erau cu siguranță verii salvatorului ei – păreau aproape prea masivi pentru acest loc al spiritului, fluturînd în umbră din aripile lor, șovăielnic parcă, astfel încît nu țineau pasul cu camarazii lor.

Cît despre creatura care o condusesese aici, aceasta își făcea drum schiopătînd prin congregație, spre un loc din vîrfurile pan-tei, unde fusese instalat un cort de culoarea cerului întunecat. Firește că Maeve deveni imediat curioasă să vadă ce minuni se aflau acolo. Oare îndrăznea să părăsească adăpostul copacilor și să-l urmeze pentru a-și satisface curiozitatea? De ce nu? Nu avea nimic de pierdut. Chiar dacă ar fi fost în stare să găsească drumul înapoi spre poalele muntelui, la căruțe, Whitney va fi acolo, cu pușca și cu simțul justiției care îl caracterizează. Era mai bine să meargă acolo unde o conduceau creatura și curiozitatea.

Iar acum, altă surpriză. Deși o luă pe drumul ce ieșea din pădure și trecea printre sutele de ființe adunate aici, nici una nu făcu vreo mișcare și nu puse vreo întrebare, nu-i blo-cară drumul. Cîteva capete se întoarseră spre ea, era adevărat, cîteva șoaapte schimbate al căror subiect era cu siguranță

ea. Dar asta fu tot. În mijlocul acestei ciudătenii, statura și aspectul ei bolnăvicios păreau să facă parte din peisaj.

În timp ce urca îi trecu prin cap că poate acesta era un vis: leșinase pe pieptul tatălui ei și curînd avea să se trezească și să simtă sub ea trupul rece al acestuia. Existau însă dovezi simple împotriva acestei îndoieli. Mai întîi se ciupi de braț, apoi își vîri limba în dintele cariat din spatele gurii. O duru de fiecare dată. Nu visa. Poate că și-a pierdut mințile atunci, și acum inventa aceste lucruri ciudate, așa cum călătorii prin deșert inventează fîntîni și pomi fructiferi. Nu, nici asta nu avea nici o logică. Dacă tot acest huzur era rodul minții sale, atunci unde erau părinții ei? Unde erau mesele încărcate cu prăjituri și cu lapte?

Oricît de extraordinar era ceea ce vedea, erau totuși lucruri reale. Luminile, familiile, cortul care sclipea; totul era la fel de real ca Whitney, căruțele și morții din morminte.

Gîndindu-se la ceea ce lăsase în urmă, se opri un moment și se uită îndărăt spre poalele muntelui. Noaptea se apropia cu repeziciune, iar pădurea rămînea în urmă, într-un întuneric neguros. Nu vedea nici urmă de căruțe și nu vedea nici un foc arzînd acolo jos. Fie zăpada îi îngropase pe toți, fie – mai probabil – înaintaseră urcînd pe munte, în vreme ce furia furtunii de zăpadă se domolise, iar ei o crezuseră probabil pierdută.

Iat-o acum. Orfană și rătăcind printre niște ființe neobișnuite, la o mulțime de kilometri distanță de locul în care se născuse, era la fel de pierdută ca orice suflet. Dar nu simțea tristețe la acest gînd (poate doar un ghimpe știind că tatăl ei zăcea în întunericul de acolo de jos, dar nimic mai mult). În schimb, simțea un fel de bucurie. Aparținea unuia dintre grupurile de aici; și dacă ar fi întrebată ce fel de vrajă o adusese în aceste locuri sacre, le-ar invita pe aceste ființe miraculoase să se așeze și le-ar povesti despre Everville, stradă cu stradă, piață cu piață, încît ar uimi orice ascultător. Și nici nu s-ar rătăci cînd ar spune povestea, pentru că Everville era adevărata ei casă, iar ea se simțea la fel de apărută în mijlocul lui, ca în sufletul său.

V

1

Nu fu greu pentru Whitney să-i convingă pe cei care aşteptau la căruţe că trebuie să renunţe la fata lui O'Connell, pentru că se pierduse, şi să meargă mai departe. Se lăsa întunericul, iar Sturgis se întorsese deja din pădure şi îndruga poveşti despre un lucru teribil care îl trimisese pe lumea cealaltă pe Pottruck. Acel lucru încă mai era acolo, i-a avertizat Whitney, şi, deşi victima sa era moartă, pofta de sînge şi de suflete a creaturii devenea mai mare pe măsură ce se înnopta. În afara de asta, furtuna se mai domolise puţin. Acesta era felul în care Dumnezeu le mulţumea pentru rolul pe care îl jucaseră în moartea lui O'Connell; nu trebuia să-l minie.

Nimeni – nici măcar Martha Winthrop – nu se opuse acestei plecări. Whitney le descriesese amănunţit răpirea fetei. Era imposibil ca ea să fi supravieţuit.

Chiar dacă ninsoarea făcuse loc ceţii, iar luna, cînd se ridică, era rotundă şi luminoasă, mersul era istovitor şi, după o oră de înaintat – păstrînd o distanţă de siguranţă faţă de marginea pădurii –, şi-au stabilit tabăra pentru restul nopţii.

În timp ce aprindea focul, Whitney cînta imnuri, ridicîndu-şi vocea lipsită de muzicalitate întru lauda lui Dumnezeu, aducîndu-i slavă pentru că i-a scos de sub puterea iadului.

– Sîntem în mîinile lui Dumnezeu, le spuse el celorlalţi printre versete. Călătoria noastră se apropie de sfîrşit.

La sugestia lui, văduvei lui Everett Immendorf, Ninnie, îi reveni sarcina de a face o tocană, alegîndu-și ingredientele dintre ultimele resurse de hrană ale fiecăruia.

– Va fi ultima cină pe care o vom lua pe acest drum întunecat, spuse Whitney, pentru că mâine Dumnezeu ne va duce pe pămîntul făgăduinței.

Tocana era doar cu puțin mai bună decît un terci, dar îi încălzi cînd se așezară înghesuiți în jurul focului. În timp ce o mincau, îndrăzniră să vorbească încet despre mîntuire. În mijlocul acestei discuții apărî dovada că Whitney avusese dreptate. Cînd flăcările începură să se stingă, se auzi un sunet din zona în care lumina focului nu pătrundea: era sunetul pe care îl produce un om care-și drege glasul în mod politic.

Sturgis – care nu se opri din tremurat de cînd se întorsese – fu primul care se ridică în picioare, trăgîndu-și pușca.

– Nu este nevoie de ea, se auzi o voce ușoară. Sînt aici în calitate de prieten.

Whitney se ridică în picioare.

– Atunci arată-te, *prietene*, spuse el.

Străinul făcu întocmai și veni la vedere. Era mai scund decît oricare dintre cei strînși în jurul focului, dar avea mersul cuiva care nu este aproape niciodată pus în încurcătură. Gulerul înalt al hainei sale de blană era ridicat și, din veșmintele luxoase în care era înfășurat, străinul zîmbea de parcă toți cei din fața lui se numărau printre prietenii săi bine hrăniți, iar el venea ca să le fie tovarăș la un festin. În afară de zăpada de pe cizme, nu mai avea nici un alt semn care să arate că se străduise să ajungă pînă în acest loc. Fiecare detaliu era la locul lui și lăsa să se bănuiască un om cultivat. Mustăța ceruită, barba tunsă, mănuși din piele de vițel, baston cu măciulie de argint.

Nici unul dintre cei din jurul focului nu rămase indiferent la apariția lui. Sheldon Sturgis se simțea profund rușinat de lașitatea lui, fiind sigur că acest om nu făcuse niciodată în pantaloni, în toată viața lui. Stomacul lui Alvin Goodhue se

revoltă la parfumul puternic cu care era dat bărbatul și vărsă imediat porția de fiertură. Cea care o gătise, Ninnie Immendorf, nici măcar nu băgă de seamă. Era prea ocupată să se simtă recunoscătoare că era văduvă.

– De unde vii? voi Marsha să știe.

– Din trecătoare, răspuse străinul.

– Și unde ți-e căruța?

Bărbatul se amuză la această întrebare.

– Am venit pe jos, spuse el. Nu sînt mai mult de doi kilometri pînă în vale.

Se auziră murmure de bucurie și de neîncredere în jurul focului.

– Sîntem salvați! oftă Cynthia Fisher. O, Dumnezeu din cer, sîntem salvați!

– Ai avut dreptate, îi spuse Goodhue lui Whitney, am *fost* în mîinile lui Dumnezeu în seara asta.

Whitney surprinse o urmă de zîmbet pe fața străinului.

– Aceasta este într-adevăr o veste bine-venită, spuse el. Am putea să știm cine ești?

– Nu este nici un secret, răspuse bărbatul. Numele meu este Owen Buddenbaum. Am venit să mă întilnesc cu niște prieteni ai mei, dar nu-i văd printre voi. Sper că nu li s-a întîmplat vreo nenorocire.

– Am pierdut foarte mulți oameni buni, spuse Sturgis. Pe cine cauți?

– Pe Harmon O'Connell și pe fiica sa, răspuse Buddenbaum. N-au fost și ei cu voi?

Zimbetele din jurul focului pieriră. Urmară citeva secunde de liniște, apoi Goodhue spuse:

– Sînt morți.

Buddenbaum își trase mînușa de pe mîna stîngă și spuse cu o voce care nu trăda nimic:

– Chiar așa?

– Da, chiar așa este, răspunse Sturgis. O'Connell... s-a ră-tăcit pe munte.

– Și copila?

– A plecat după el. Așa cum spune el, sînt morți amîndoi.

Buddenbaum își ridică mîna dezgolită la gură și își roase unghia de la degetul mare. Avea cel puțin cîte un inel pe fiecare deget. Pe cel mijlociu, trei.

– Sînt surprins... spuse el.

– De ce? vru să afle Whitney.

– Din pricina bărbaților și a femeilor cu teamă de Dumnezeu care au lăsat o copilă nevinovată să moară înghețată, veni răspunsul lui Buddenbaum.

Ridică din umeri.

– Ei bine, vom face ceea ce trebuie să facem.

Își puse mînușa la loc pe mînă.

– Am să mă despart de voi.

– Așteaptă, spuse Ninnie, nu vrei să mănînci ceva? Nu avem multe, dar...

– Mulțumesc, nu.

– Am puțină cafea pusă deoparte, spuse Sheldon. Am putea să fierbem o ceașcă.

– Sînteți foarte amabile, spuse Buddenbaum.

– Atunci *rămîi*, zise Sheldon.

– Poate altă dată, răspunse Buddenbaum.

Cercetă atent grupul în timp ce vorbea.

– Sînt sigur că drumurile noastre se vor mai întîlni în viitor, spuse el. Mergem pe nenumăratele noastre drumuri, dar ele se întorc, nu-i așa? Și firește că noi le urmăm. Nu avem altă șansă.

– Ai putea și tu să te întorci cu noi, spuse Sheldon.

– Eu nu *merg* înapoi, veni răspunsul. Eu merg sus pe munte.

– Ai înnebunit, spuse Marsha cu simplitatea ei obișnuită.

O să îngheți acolo sus.

– Am haina și mînușile, răspunse Buddenbaum. Și dacă o copilă poate supraviețui în frig, cu siguranță pot și eu.

– De câte ori...? începu Goodhue, dar Whitney, care se așezase lângă foc cât mai departe de Buddenbaum și îl studia pe om prin fum, îl făcu să tacă.

– Dacă el vrea să se ducă, lăsați-l, spuse el.

– Chiar așa, răspunse Buddenbaum. Ei bine... noapte bună.

Totuși, când se întoarse cu spatele la foc, Ninnie lăsa să-i scape o vorbă:

– Trompete.

Buddenbaum privi îndărăt.

– Poftim?

– Am auzit trompete, sus pe munte...

Femeia căuta ajutor la tovarășii ei de drum, dar nici unul nu rosti o vorbă.

– Cel puțin, *eu*... continuă ea cu voce șovăitoare, eu am auzit...

– Trompete.

– Da.

– Ciudat.

– Da.

Femeia nu mai credea nimic din ce spunea.

– Desigur, ar fi putut să fie... Nu știu...

– Tunetul, spuse Whitney.

– Tunet care să sune ca trompetele? Ei bine, există totuși ceva. Am să ascult cu atenție să văd ce se aude.

Îi aruncă un zîmbet lui Ninnie.

– Îți sînt foarte îndatorat, spuse el cu o asemenea curtoazie, încît ea crezu că leșină.

Apoi, fără nici un alt cuvînt, el întoarse spatele adunării și plecă din lumina focului cu pași mari, iar întunericul îl înghiți cu totul.

Toți cei adunați în jurul focului în acea noapte vor supraviețui restului călătoriei și toți vor prospera, fiecare în felul

său. Era un timp al curajului în Vest, iar în anii care au urmat ei au construit, au prosperat și au procreat cu curaj, lăsând în urma lor durerea pe care o înduraseră pentru a ajunge acolo. Nu aveau să vorbească despre morți, în ciuda promisiunilor pe care le făcuseră. Nu aveau să umble după oasele celor îngroapați, ca să le vadă puse cu mai multă grijă la odihna veșnică. Nu aveau să țină doliu. Nu aveau să regrete.

Dar aveau să țină minte. Și dintre toate incidentele pe care le invocau în intimitatea salonașelor, noaptea aceasta și bărbatul care i-a vizitat aveau să se dovedească cele mai bine păstrate amintiri.

De fiecare dată când Sheldon Sturgis fierbea un ibric de cafea, se gîdea la Buddenbaum și-și amintea de rușinea lui. De fiecare dată când la ușa lui Ninnie Immendorf bătea un pețitor (și cițiva au bătut, deoarece soțiile erau greu de găsit în vremurile acelea, iar Ninnie putea găti o fiertură nenorocită), aceasta se ducea la ușa rugîndu-se să nu fie Franklin, sau Charlie, sau Burk, ci Buddenbaum, Buddenbaum.

Și de fiecare dată când reverendul Whitney se urca la amvonul său și le vorbea enoriașilor săi despre lucrările diavolului pe lume, în minte îi venea omul cu baston, iar vocea i se umplea de emoție și întreaga congregație se înfiora în strane. Era ca și cum predicatorul ar fi văzut diavolul față în față, spuneau oamenii în timp ce plecau, deoarece vorbea nu despre un monstru cu coarne de capră, ci despre un om ivit în timpuri grele, căruia i se luaseră caii și alaiul și care hoinărea prin lume în căutarea copiilor care se rătăciseră de turmă.

VI

1

Pînă cînd ajunse în vîrful pantei, Maeve îl pierdu din vedere pe salvatorul ei și, pentru că nu erau lumini în jurul cortului, era greu să distingă ceva printre cei adunați acolo. O parte din ea spera să nu-l întâlnească, dat fiind faptul că trișase, își încălcase promisiunea și îl urmărise pînă în mijlocul acestei ceremonii, dar cealaltă parte, cea hrănită cu singele lui dulce ca mierea, era dornică să riște să-l minie, dacă ar fi putut să-l cunoască mai bine. Cu siguranță el nu i-ar face rău, indiferent cît de supărat ar fi. Ce s-a făcut e bun făcut. Ea a aflat secretele.

Totul cu excepția a ceea ce se găsea în cort, desigur, iar în curînd avea să rezolve și asta. La cîtiva metri de locul în care stătea era o ușă, dar era pecetluită, așa că ocoli pînă în partea cealaltă, lîngă cort, unde nu era nimeni să o vadă, și ridică prelata ca să se poată strecura pe dedesubt.

Înăuntru era o tăcere atît de adîncă, încît îi era teamă pînă și să respire, iar întunericul era atît de profund, încît parcă-i apăsă fața, precum mîinile unui orb care încearcă să-i citească pe piele. Îl lăsă, de teamă să nu o respingă dacă îl refuză, iar după cîteva clipe de cercetare, atingerea lui deveni mai ușoară, aproape jucăușă, iar ea simți că întunericul o ridică de la pămînt și o depărta de pereți. Era obligată să se lase în voia lui, dar nu-i fu greu să fac asta. Nu era nici un pericol aici, fără

îndoială, și, parcă drept răsplată pentru credința ei, întunericul începu să-i împodobească drumul cu flori, floare după floare deschizându-se pe măsură ce se apropia de ele. Întunericul nu deveni mai ușor, dar, pe măsură ce mergea, ochii îi înțelegeau mai bine subtilitățile; vedea forme și figuri la care fusese oarbă înainte. Își dădu seama că era și ea una dintre sutele care erau acolo, membri ai familiilor pe care le văzuse afară, în zăpadă, suficient de norocoase sau de importante pentru a veni în acest loc sacru. Erau lacrimi de fericire pe unele dintre fețe; zimbete și încântare pe altele. Cîteva chiar o priviră în timp ce era condusă prin mulțime, dar majoritatea celor de acolo admirau o priveliște pe care florile întunecate nu i-o arătasera încă. Nerăbdătoare să cunoască ce minune era aceasta, ea își concentră atenția asupra aerului misterios.

Și acum începu să vadă. În fața ei apărea o formă, ca un fruct al acestui întuneric înfloritor. Nu semăna cu nimic din ceea ce cunoștea ea, dar avea arcuirea unui șarpe, sau, mai degrabă, a mai multor șerpi, răsuciți unul în jurul altuia, un nod de forme alunecoase în mișcare constantă. Acest nod intra în sine și ieșea refăcut. Se diviza și se refăcea, se deschidea ca un ochi și se spărgea ca apa de o piatră. Uneori, în mijlocul zvîrcolirilor, un întuneric lichid era împrăștiat între suprafețele sale. Adeseori, lepăda o piele de umbră, care zbura imediat deoparte, iar fragmentele se ridicau ca semințele de pe un câmp de pădărie și se semănau singure în întunericul fertil.

Ea urmărea o astfel de însămințare, cînd privirea îi căzu asupra siluetelor care stăteau pe jos, sub această priveliște. Un bărbat și o femeie, față în față, mină în mină, cu capetele plecate ca în rugăciune. Văzîndu-i atît de aproape unul de altul, ea se gîndi la Abilene Welsh și la Billy Baxter, deși nu înțelegea exact de ce. Desigur, cei doi nu înghetaseră căutînd un loc în care să se țină de mină și să-și plece capetele, ci să facă acea treabă pe care ea o văzuse de nenumărate ori la animale. Și totuși, oare nu crearea copiilor era scopul acelei trebi? Iar forma

care plutea deasupra acestui cuplu nu părea să vină din esențele lor întrepătrunse, care se ridicau de pe buzele lor ca fumul în rotocoale și se împleteau între sprâncenele lor?

– E un bebeluș, spuse ea cu glas tare.

Fie întunericul era nepăsător și nu reuși să prindă cuvintele ei înainte să zboare, fie sunetul produs de ea fu prea slab ca să poată fi perceput. Oricum, ea văzu cum vorbele îi pleacă de pe buze ca o flacără turcoaz și portocalie, culori stridente în această atmosferă ternă.

Femeia deschise ochii și-și înălță capul cu o expresie de durere pe chip, iar soțul ei se ridică de pe scaun, expirând, apoi se uită în sus la creatura pe care o concepuse.

Era cuprinsă de agitație acum, înfățișarea sa se schimba chiar mai rapid, ca și cum culorile lui Maeve i-ar fi stîrnit imaginația. Prea mult, poate. În frenezia schimbării, formele sale deveniră chiar mai neregulate, hrănindu-se din propria invenție, în timp ce se multiplicau.

Maeve se îngrozi deodată. Se retrase, împleticindu-se, câțiva pași, apoi se întoarse și porni prin mulțime. Pretutindeni în jurul ei era agitație, chiar și întunericul fiind prea tulburat pentru a reduce la tăcere vocile din mulțime, astfel încît strigătele de panică și de alarmă erupseră din toate direcțiile. Se grăbi să-și facă drum, fără să o prindă cineva, deși se părea că puțini înțelegeau ce se întîmplase, chiar și mai puțini recunoscuseră vinovatul, iar ea ajunse la peretele cortului fără ca vreo mînă să o atingă. Cînd se aplecă să iasă pe sub pinză, se uită îndărăt. Văzu cum copilul se micșorează, formele lui se coceau prin ardere și putrezire în aer. Părinții lui se despărțiseră și se întinseseră în brațele familiilor lor, loviți și bolnavi. Chiar în timp ce Maeve privea, femeia fu cuprinsă de o criză atît de violentă, încît toți cei din jur se grăbiră să o liniștească.

Punîndu-și mîna la gură ca să-și înăbușe suspinele, Maeve săpă pe sub peretele cortului, ca să iasă în zăpadă. Vestea nenorocirii se împrăștiase deja printre cei care așteptau afară și

se instalase haosul. O bătaie izbucnise către partea inferioară a pantei, iar cineva era deja trântit la pământ, cu o țepușă în inimă. În altă parte, oamenii alergau spre cort, chiar când cei dinăuntru ieșeau urlînd din toți rărunchii.

Maeve se așază pe zăpadă și-și apăsă cu podul palmelor ochii, care-i ardeau în orbite din cauza celor văzute, iar lacrimile stăteau să-i curgă.

– Copilă.

Își înalță capul și începu să privească în jur.

– Ce ai promis?

Nu se mai uită în jur.

– Nu a fost vina mea, spuse ea, ștergîndu-și nasul cu dosul mîinii. Am spus doar că...

– Tu ai fost? răspunse bestia, tăindu-i-o scurt. Of, Doamne, of, Doamne, ce am făcut?

Simți miinile bestiei pe trupul ei și, fără să fie avertizată, fu răsucită. În cele din urmă îi văzu clar trăsăturile – fața prelungă, răbdătoare, ochii aurii, blana, care se îndesea ca o coarnă pe mijlocul capului, netedă ca o piele de castor pe sprinceană, obraz și barbă. Dinții îi clănțaneau ușor.

– Ți-e frig?

– Nu, lua-te-ar dracu!

Ea începu să plîngă ușor.

– Așa e, mi-e frig, spuse el. Mi-e frig.

– Nu, nu ți-e. Ți-e frică.

Aurul din ochii lui sclipi.

– Cum te cheamă? o întrebă el.

– Maeve O'Connell.

– Ar fi trebuit să te omor, Maeve O'Connell.

– Mă bucur că n-ai făcut-o, spuse ea. Tu cine ești?

– Coker Ammiano. În curînd un ticălos. Dacă te-aș fi omorît, n-ai mai fi făcut acest lucru îngrozitor.

– Ce a fost așa de îngrozitor?

– Ai vorbit la căsătorie. Acest lucru este de neiertat. Acum va fi război. Familiile se vor învinovăți una pe cealaltă. Va fi vărsare de sînge. Apoi, cînd își vor da seama că nu a fost din cauza lor, vor veni să caute vinovatul și ne vor omorî. Pe tine pentru ceea ce ai făcut acolo, înăuntru, iar pe mine pentru că te-am adus aici.

Maeve cîntări o clipă acest lanț al dezastrului.

– Nu ne vor putea omorî dacă *nu* ne vor găsi, spuse ea în cele din urmă. Se uită înapoi, în josul pantei. După cum prezisese Coker, bătaia se extinsese, într-adevăr. Dacă încă nu era război, în curînd avea să înceapă. Mai există vreo altă soluție? întrebă ea.

– Una, răspunse el.

Ea se ridică în picioare.

– Du-ne acolo, spuse ea.

2

De-a lungul deceniilor, Buddenbaum adunase o listă cuprinzătoare de opere de ficțiune în care apăruse. În prezent avea cunoștința de douăzeci și trei de personaje pe care le inspirase în mod direct (ceea ce înseamnă că un cititor al cărții respective sau un recenzor al unei piese de teatru, dacă l-ar cunoaște, ar recunoaște imediat sursa), precum și alte zece sau unsprezece personaje care se inspirau din măiestria sa de a obține efecte comice sau tragice. Era menit pentru multele fațete ale personalității sale să poată păși pe scenă ca judecător într-o piesă și ca procuror în alta, și totuși să aibă ambele portrete corect înfățișate.

Nu lua drept ofensă faptul că era exploatat în acest mod, oricît de scandaloașă ar fi fost opera sau oricît de vulgar ar fi fost rolul. Era un lucru flatant să fii sursă de inspirație pentru atîtea creații, mai ales pentru cineva care era la fel de sigur ca

el că va rămîne fără copii. Și îl amuza peste măsură faptul că, atunci cînd acești artiști, la un pahar, își mărturiseau omagiul, vorbeau, în mod invariabil, despre cît de mult adevăr uman crud descoperiseră în el. El bănuia altceva. Fie că știa, fie că nu (iar după experiența lui artiștii știa foarte puține), ei erau inspirați exact de opusul a ceea ce pretindeau. El nu era crud. El nu era adevărat. Și, într-o zi, dacă avea să aibă grijă și să fie înțelept, nu ar mai fi nici măcar uman. Era în întregime un fals, un om care călătorise pe căile ferate americane sub zeci de înfațișări diferite și avea să ia alte zeci de înfațișări înainte să-și ducă treaba la bun sfîrșit.

Nu-i învinovătea pentru credulitatea lor. Fiecare artă era un joc al amăgirii. Dar, vai, drumul spre acea Artă era greu, iar el era bucuros că avea lista cu alter ego-uri care îl distra în timp ce o parcurgea. A învățat pe dinafară chiar o parte din cel mai comic dialog din aceste opere și era mulțumit să-l recite cu voce tare atunci cînd nu era nimeni în preajmă să-l audă.

Ca acum, de pildă, cînd își tîra picioarele pe marginea împădurită a acestui munte blestemat. Un discurs din tragedia pseudoistorică numită *Serenissima*:

Nu am pe nimeni altcineva în afara ta, iubita mea Serenissima. Tu ești mintea mea, sănătatea mea și sufletul meu. Pleacă de la mine acum, iar eu voi fi pierdut în marele întineric dintre stele, unde nici măcar nu pot pieri, deoarece trebuie să trăiesc pînă îmi vei liniști inima. Liniștește-mi-o acum! Te implor, liniștește-mi-o acum și pune capăt suferinței mele.

Se opri la mijlocul declamării. Se mai auzea un sunet care concura pentru auditoriul format din copaci, iar acesta era mult mai puțin muzical. Își ținu respirația, ca să audă mai bine. Venea din vîrfurile muntelui sau din împrejurimile lui: erau îndeajuns de multe voci ca să sugereze că o mulțime apreciabilă era adunată acolo. Era limpede ce fel de spectacol se desfășura. Intensitatea sunetului spunea totul. Era o tragedie.

Începu să urce iar, dar fără să mai recite. Sunetele erau din ce în ce mai înfiorătoare, pe măsură ce se auzeau mai tare. Doar în ficțiune durerea făcea moartea patetică. În viață, suspinau, implorau și alergau cu lacrimi și cu mucii. Mai văzuse astfel de spectacole de nenumărate ori și nu mai avea chef să vadă altul. Dar nu de ales. Copila putea fi foarte bine undeva acolo sus – o copilă botezată după zeița care aduce visele – sau undeva înapoi, în Missouri, în primăvara înmiresmată. Instinctul îi spunea că numele ei trebuia să aibă o semnificație. Prin urmare și-a încredințat câteva vise familiei O'Connell, lucru care, privind retrospectiv, fusese o eroare. Cît de mare a fost eroarea avea să-i spună următoarea jumătate de oră.

Între timp, îl neliniștea misterul vocilor. Erau oare acestea strigătele de moarte ale pionierilor rătăciți pe înălțimi? Nu credea. Erau sunete în mijlocul unei agitații pe care nu o mai auzise vreodată din gură omenească; și nici de la vreun animal care trăia în această zonă a realității. Acest fapt îl făcu să transpire, în ciuda frigului. O transpirație care anticipa poate faptul că darul pe care i-l făcuse pe negîndite lui Harmon O'Connell nu fusese atît de nechibzuit pînă la urmă și că fiica irlandezului îl condusese, fără să știe, la marginile propriului tărîm al făgăduinței.

VII

Pe cer era o deschizătură; acesta fu primul gând al lui Maeve. O deschizătură în cer, și de cealaltă parte a ei un alt cer, mai luminos decât noaptea în care stătea ea. Văzuse cerul producînd multe minuni: fulgere, vîrtejuri, grindină și curcubee – dar nimic de felul acestor valuri de culoare, mai întinse decât cel mai mare nor cumulus, care se rostogoleau peste cerul de dincolo de deschizătură. O adiere ajunsese pînă la ea. Era caldă și aducea cu sine un bubuit surd și ritmic.

– Asta e marea! spuse ea, pornind către deschizătură.

Nu era largă și nici nemișcată. Tremura în aer, la fel de nervos ca flacăra unei lămpi într-un vînt puternic. Ei nu-i păsa de ce era astfel; văzuse prea multe în seara aceasta pentru a începe să pună întrebări acum. Tot ce dorea era să treacă acest prag, nu pentru că îi era frică de consecințele faptelor de mai devreme, ci pentru că se aflau acolo un cer și o mare pe care nu le mai văzuse înainte și care așteptau de cealaltă parte.

– Nu există drum de întoarcere, o avertiză Coker.

– De ce nu există?

– A fost nevoie de Blessedm'n pentru a crea această ușă, iar atunci cînd se va închide din nou, nu va mai putea fi deschisă cu ușurință.

El privi îndărăt, către cîmpul de bătălie, și suspină din cauza celor văzute.

– Doamne, ia uită-te la asta. Tu du-te dacă vrei. Eu nu pot suporta asta.

Își ridică mîna în dreptul feței, și din degetul mijlociu apărură strălucind o singură gheară ascuțită.

– Ce faci?

Își duse gheara la gît.

– Nu! strigă ea și îl apucă de mînă. Vrei să mori doar pentru că am spus ceva ce n-ar fi trebuit să spun. E o *prostie*!

– Tu nu înțelegi motivele, spuse el cu amărăciune, deși nu mai făcu nici o altă încercare de a se răni.

– Și tu le înțelegi? replică Maeve.

– Nu tocmai. Știu că există o neînțelegere serioasă între aceste familii, care este destul de gravă, încît se măcelăresc unii pe alții de generații întregi. Această nuntă trebuia să marcheze încheierea păcii între ei. Iar copilul ar fi fost dovada acesteia.

– Care este motivul acestei neînțelegeri? spuse ea.

El ridică din umeri.

– Nimeni nu știe în afară de aceste familii. Și după ceea ce se întîmplă acum... spuse el privind la versanții presărați cu cadavre... vor fi chiar mai puțini cei care vor ști.

– Ei bine, tot e o prostie, spuse ea din nou, să se omoare unii pe alții din cauza unei neînțelegeri, cînd există atîtea lucruri pentru care merită să trăiești.

Încă îl mai ținea de mînă. În timp ce ea vorbea, el își re-trase gheara.

– Eu mi-am pierdut tatăl în această seară, spuse ea în mod solemn. Nu vreau să te pierd și pe tine.

– Am cunoscut Blessedm'ni mai puțin convingători decît tine, remarcă blind Coker. În vocea lui se simțea venerația. Ce fel de copilă ești tu?

– Irlandeză, răspunse Maeve. Așadar, mergem?

Ea privi înapoi spre crăpătură. Pămîntul de la baza ei se mișca, pietrele și zăpada presată, înmuiată de la căldura forței care deschisese această ușă, fusese trasă peste prag, apoi se

scurse la loc. Porni către ea fără să-i fie teamă, dar, în acest timp, Coker îi puse mîna pe umăr.

– Înțelegi ce faci? spuse el.

– Da, zise ea, puțin nerăbdătoare.

Voia să meargă prin apa aceea murdară care se retrăgea. Voia să știe cum este. Dar Coker nu terminase cu avertizările.

– Quiddity este o mare a visului, spuse el, iar țările de acolo sînt neobișnuite.

– La fel este și America, veni replica fetei.

– Sînt mai neobișnuite decît America. Ele s-au născut din ceea ce este aici.

O lovi ușor cu degetul în tîmplă.

– Oamenii visează țări?

– Mai mult decît țări. Ei visează animale, păsări, orașe, cărți, luni și stele.

– Visează toți aceleași cărți și păsări? zise ea.

– Formele sînt diferite, răspuse Coker ezitînd cumva. Dar... *sufletele* lucrurilor sînt aceleași.

Ea îl privi uluită.

– Cum spui tu, îi răspuse.

– Nu, e important să înțelegi, insistă el.

Se opri o clipă, încruntîndu-se în timp ce își căuta inspirația. Îi veni.

– Tatăl meu obișnuia să spună: „Fiecare pasăre este o pasăre, fiecare carte este o carte și fiecare pasăre și fiecare carte sînt, de asemenea, un lucru, sub cuvinte și sub pene“.

Încheie cu o înfloritură, de parcă sensul acesteia ar fi fost evident de la sine. Dar Maeve doar dădu din cap, mai confuză ca oricînd.

– Asta înseamnă că *tu* ești *visul* cuiva? spuse ea.

– Nu, îi zise Coker. Eu sînt copilul unui *păcătos*!

În sfîrșit ceva pe înțelesul ei.

– Quiddity nu a fost creat pentru a fi un loc al cărnii și al singelui, continuă el.

– Dar oamenii rezistă aici?

– Cîțiva. Șarlatanii, poeții, magicienii. Unii dintre ei mor. Alții înnebunesc. Iar alții se îndrăgostesc de lucrurile pe care le găsesc, apar copiii, care sînt parte umani, parte nu.

Își desfăcu brațele și aripile.

– Ca mine.

– Să știi, spuse ea cu un zîmbet viclean, că îmi place mult de tine.

Dar el era foarte serios.

– Vreau să știi ce vei face cînd vei pași prin deschizătura aceea.

– Nu mă deranjează să fiu o păcătoasă.

– Vei trăi într-un loc în care semenii tăi nu pot veni decît în vise, și atunci numai de trei ori. În noaptea în care se nasc. În noaptea în care se îndrăgostesc. Și în noaptea în care mor.

Atunci se gîndi la tatăl ei, care îi pomenise ceva despre faptul că plutea pe o mare calmă cu mama ei alături, lîngă el. Oare marea aceea era Quiddity?

– Vreau să merg, spuse, mai dornică decît oricînd.

– Atîta vreme cît înțelegi, zise el.

– Înțeleg, răspunse ea. Acum putem merge?

El aprobă din cap, iar ea porni emoționată, pășind ușor peste pămîntul care se mișca.

Dacă Buddenbaum învățase ceva în acești ani de peregrinări, acest lucru era că lucrurile lumești și lucrurile miraculoase nu erau, oricare ar fi fost motivul, despărțite irevocabil. Dimpotrivă. Deși continentul era pretutindeni măsurat și posedat de minți lipsite de magie, locurile sale sacre erau rezervate, iar păzitorii lor erau împinși la betie și disperare, pămîntul era prea adînc însămîntat cu lucruri neobișnuite ca să fie vreodată un loc sigur pentru pionieri.

Dovada se afla în fața lui, pe povîrnișul muntelui. Creaturile de pe partea îndepărtată a muntelui, respirînd același aer

ca sufletele curajoase care veniseră să cucerească acest pământ; murind cu aceleași stele deasupra capului.

Mergînd printre cadavre, simți tentația de a se întoarce pentru a aduce înapoi cîțiva pionieri, ca să le arate că ei nu erau singurii călători pe aici și că nici o lege, nici Dumnezeu, nici pavaje bine turnate nu pot împiedica bestii precum acestea să se întoarcă. Și chiar ar fi făcut acest lucru, dacă n-ar fi fost copila. Aceasta era pe aici pe undeva, îi spunea instinctul, și era vie. Indiferent ce plan diabolic ar fi produs acest masacru, ea i-a supraviețuit. Dar unde?

Urcă pe povîrniș, oprindu-se din cînd în cînd, dacă vreo anume ciudățenie îi atrăgea atenția. Cercetase lucrurile oculte prea mult timp pentru a se îndoii de originea acestor specii. Veneau din Metacosm; lumea lui Quiddity. Nu fusese niciodată în stare să găsească singur drumul spre acel loc, dar, în timpul ultimelor decenii, adunase cîteva lucrări unice despre geografia și zoologia acestuia, iar pe majoritatea dintre ele le știa pe dinafară. Chiar făcuse căutări și chestionase bărbați și femei – majoritatea din Europa, iar cei mai mulți magicieni – care pretindeau că găsiseră drumul peste despărțitura dintre această lume, Helter Incendo, și cealaltă. Unii dintre ei dovediseră că trăiau într-o stare de autoamăgire, dar erau trei care îl convinseseră că se aventuraseră către țărmurile Mării Viselor. Unul chiar călătorise pe ea și trăise prin insulele Ephemeris o viață de excese hedoniste, pînă cînd doamna lui conspirase să-l despoaie de puterile pe care le avea și să-l aducă înapoi în Cosm.

Nici unul dintre acești călători nu profitase de călătoriile sale în vreun fel; se întorseseră rănii și melancolici. Dulcea simplitate a lui Dumnezeu și bunătatea nu mai însemnau nimic pentru ei, iar relațiile sexuale nu le mai ofereau nici o plăcere. Viața era lipsită de însemnătate, pentru ei se terminaseră toate, și pe lumea aceasta, și pe cealaltă.

Buddenbaum ascultase cu atenție, aflate ce putuse, apoi îi lăsase în nenorocirea lor. Dacă va înota vreodată alături de

spirite, se hotărîse el, sau dacă ar merge pe un țărm unde visele luau formă însuflețită, nu ar deplînge absența lui Dumnezeu. Ar conduce acele spirite și le-ar modela visele, ar cîștiga putere și înțelegere, pînă cînd timpul și spațiul n-ar mai exista pentru el.

Poate că era mai aproape de a-și realiza acea ambiție decît se gîndise vreodată. Se deschisese o ușă prin care să intre acele creaturi; și, dacă ar mai fi deschisă, atunci ar profita de situație și ar păși prin ea, așa nepregătît cum era.

Se lasă în miini lîngă o creatură rănită, care stîrnea mila, și-i șopti blînd:

– Mă auzi?

Ochii pătați ai acesteia sclipiră în direcția lui.

– Da, spuse.

– Cum ai ajuns aici?

– Vapoarele... zise aceasta.

– După vapoare. Cum ai pătruns în Cosm?

– Blessedm'n a deschis o cale pentru noi.

– Și unde *este* această cale?

– Tu cine ești?

– Spune-mi doar...

– Tu ești cu copila? spuse aceasta.

Ceva din felul în care pusesese această întrebare îl făcu pe Buddenbaum să fie precaut.

– Nu, spuse el. Nu sînt cu copila. De fapt... Studie chipul femeii în timp ce vorbea, căutînd indicii. De fapt eu sînt aici... ca să o *ucid* pe copila.

Femeia schiță o grimasă de durere.

– Da, spuse ea. Da, da, așa să faci. Ormoar-o pe această nenorocită mică și dă-i lui Blessedm'n inima ei.

– Mai întîi trebuie să o găsesc pe nenorocită, spuse Buddenbaum calm.

– Calea. Acolo o să fie ea. Femeia muribundă își întoarse capul și se uită spre povîrniș. Vezi cortul?

– Da.

– Dincolo de el, la dreapta, acolo sînt stînci, da? Stînci negre.

– Le vîd.

– Pe partea cealaltă.

– Mulțumesc.

Buddenbaum începu să se ridice.

– Blessedm'n, spuse femeia. Spune-i să se roage pentru mine.

– Așa am să fac, răspunse Buddenbaum. Cum te cheamă?

Femeia deschise gura ca să răspundă, dar moartea fu mai rapidă decît ea. Fără nume, muri. Buddenbaum se opri ca să-i închidă ochii – privirea morților îl întristase întotdeauna –, apoi urcă povînișul, în direcția rocilor și a căii care era ascunsă printre ele.

În momentul în care trecea peste prag, Maeve mai privi o dată lumea în care se născuse. Dacă Coker avea dreptate, nu avea să o mai vadă vreodată. Încă o oră și se va face ziuă. Stelele mai palide se stinseseră deja, iar cele luminoase începuseră să pâlească. Înspre răsărit era o lumină slabă, și lîngă ea zări un bărbat printre roci, care părea gata să o ia la fugă. Deși era încă la o distanță destul de mare, îl recunoscă după haină și baston.

– Domnul Buddenbaum, murmură ea.

– Îl cunoști?

– Da. Desigur.

Făcu un pas îndărăt pe drumul pe care venea, dar Coker o prinse de braț.

– N-a trecut neobservat, spuse el.

Era adevărat. Doi dintre supraviețuitorii vîrsării de sînge îl urmăreau – unul la vreo zece pași în urmă, al doilea la vreo douăzeci –, și, după cum arătau hainele și săbiile lor, era clar că pretindeau mai mult decît dreptul lor la viață. În graba sa, Buddenbaum nu îi observă, deși se apropiau repede de el.

Alarmată, Maeve se desprinsese din strînsoarea lui Coker și pași îndărăt peste prag. Pămîntul mișcător, stîrnit de agitația ei, o împroșcă pe fluierile picioarelor.

Coker o strigă din nou, dar ea îl ignoră și porni printre roci, strigîndu-l pe Buddenbaum. Acum o văzu și el și un zîmbet îi lumină chipul.

– Copilă! Coker era pe urmele ei, strigînd. Repede! Repede!

Ea privi peste umăr la flacăra din deschizătură. Tremura sălbatic, de parcă urma să se stingă în orice moment. Coker stătea cît putea de aproape de deschizătură, fără să-i treacă pragul, făcîndu-i semn să vină. Dar ea nu putea merge; nu înainte de a auzi o explicație din partea lui Buddenbaum. Tatăl ei suferise și pierise din cauza unui vis pe care acest bărbat, Buddenbaum, i-l sădise în inimă. Ea voia să știe de ce. Voia să știe cît de mult însemnase pentru Buddenbaum strălucitorul oraș Everville, încît îndurase atîtea pentru a-și desăvîrși creația. Acum nu mai erau decît vreo șase metri între ei.

– Maeve... începu el.

– În spate! strigă ea, iar el se uită îndărăt și văzu asasinii care se grăbeau în sus, printre roci.

Cu doar o clipă înainte ca primul dintre aceștia să ajungă la el, el atacă și dădu cu bastonul, lovindu-i acestuia sabia și trîntindu-i-o la pămînt. Din cauza impactului, bastonul îi crăpă, dar nu-l aruncă. În timp ce atacatorul său se aplecă să apuce sabia căzută, Buddenbaum îi băgă bastonul rupt în față. Acesta se clătină îndărăt, urlînd, și, înainte ca atacatorul celălalt să treacă de colegul său și să-și prindă ținta acum neînmormată, Buddenbaum pornise deja spre deschizătură.

– Stai deoparte, copilă! îi strigă el lui Maeve, care înghețase acum, incapabilă să înainteze sau să se retragă. La o parte! îi zise cînd se apropie de ea.

Coker scoase un strigăt de minie, iar ea se uită în sus și-l văzu trecînd înapoi prin deschizătură, fie ca să o ajute, fie ca să-l împiedice pe Buddenbaum, nu știa de ce. Pentru o clipă,

zărind privirea lacomă din ochii lui Buddenbaum, în timp ce o împingea într-o parte, ei i se făcu teamă pentru siguranța lui Coker. Buddenbaum știa spre ce se deschide ușa, asta era clar, și la fel de clar era că nu i s-ar fi refuzat nici un miracol dintre cele aflate acolo. Îl lovi pe Coker de patru sau de cinci ori, iar loviturile fuseseră suficient de puternice ca să-i zdrobească acestuia nasul și sprinceană. Coker zbiera de furie și îl prinse pe Buddenbaum de gât, împingându-l pe drumul pe care venise.

Maeve se ridică în picioare, dar în acest timp prin pământ trecu un cutremur, iar ea își ridică la timp capul ca să vadă cum deschizătura se zguduia de la un capăt la celălalt. Cutremurată de violența din mijlocul ei, flacăra se stinge.

– Coker! strigă ea, temându-se ca acesta să nu fie prins de ușa care se închidea.

El se uită în direcția ei, cu durerea întipărită pe chip, și apoi se retrase un pas sau doi pînă cînd fu în siguranță dincolo de prag. Fișia de Quiddity vizibilă prin deschizătură se îngustă, dar gândurile ei nu se mai îndreptau spre călătoriile pe care nu le va face vreodată acolo. Se îndreptau spre Coker, pe care nu-l cunoștea decît de o jumătate de noapte, dar care îi fusese în acel scurt timp salvator, tutore, prieten. Acesta se uita ca un ciine prin ușa care se închidea, așa de oropsit, încît nici nu putea să-l privească.

Ochii o usturau, și își îndepărtă privirea, zărindu-l pe Buddenbaum cu fața plină de sîngele lui Coker.

– Niciodată! striga el. *Niciodată! Niciodată!*

Își ridică pumnii și merse împleticindu-se către deschizătura îngustă de parcă ar fi vrut să bată pînă se va deschide iar.

În nebunia lui uitase de al doilea asasin. Acesta se cățăraseră peste tovarășul său, iar acum, cînd Buddenbaum pășea pe terenul mișcător dintre pantă și țârm, asasinul sări și-și înfipse arma în spatele dușmanului său.

Lovitura îl țintui pe Buddenbaum locului. Scoase un suspin, mai mult de frustrare decît de durere, și își duse mîna la

spate, se agăță de armă și și-o scoase din carne. În acest timp se răsuci, mișcându-se cu o asemenea viteză, că atacatorul său nu avu timp să evite sabia. Aceasta îi sfîșie stomacul de la un capăt la celălalt, dintr-o singură lovitură, iar omul căzu în față fără să mai scoată un sunet, măruntaiele-i atingînd pămîntul înaintea sa.

Maeve nu privi ultimele sale clipe. Privirea ei era îndreptată înapoi, către deschizătură, tînjind să-l privească pe Coker pentru ultima oară, și, spre uimirea ei, îl văzu pășind înainte și întinzîndu-se prin deschizătură, prinzîndu-și brațele în ușă înainte ca aceasta să se închidă. Apoi apăsă înainte și începu să miște din coate, deschizătura se mai mări puțin, își împinse întîi capul prin deschizătură, apoi gîtul cu mușchi groși, apoi un umăr.

Toate acestea nu-i produsese nici cea mai mică durere, dar senzația părea doar să-i intensifice delirul. Zvîrcolind-se în timp ce mergea, își tîra trupul prin deschizătură, cu fiecare pîrticică a corpului agonizînd, pînă cînd aripile îi ajunseră la deschizătură. Deși erau strînse în spatele lui, foarte aproape de corp, erau prea mari ca să fie împinse prin deschizătură. Lăsă să-i scape un strigăt jalnic și-și întoarse privirea în direcția lui Maeve.

Aceasta porni spre el, dar el îi făcu semn să se îndepărteze.

– Doar... ai... grijă... gîfii el.

Apoi, trăgînd o singură dată aer în piept, cu putere, își adună toate forțele și începu să împingă iar.

Era un sunet teribil de sfîșietor și începuse să-i curgă sînge din spate, în jos pe umeri. Maeve se cutremură de groază, dar nu putea să-și dezlipească privirea. Ochii lui erau fixați într-ai ei, de parcă ea ar fi fost singura lui ancoră în suferință. Se le-găna înainte și înapoi, iar mușchiul care-i unea aripile la spate se despică și trupul i se cutremură de durere.

Momentul acesta de groază păru nesfîrșit – zvîrcolirea, zbaterea și sfîșierea –, dar tenacitatea lui fu răsplătită. Cu o ultimă mișcare, își desprinse trupul de mijloacele de zbor, își

presă forma mutilată prin deschizătură și căzu, în vreme ce singele-i dulce ca mierea curgea în valuri în partea cealaltă.

Maeve înțelese acum ce voise el să spună. Avea nevoie de ajutorul ei, fiindcă pierduse deja prea mult singe. Ea se duse spre trupul atacatorului lui Buddenbaum și-i sfișie hainele. Erau multe și groase; exact cum îi trebuiau ei. Când se întoarse la Coker, care era întins cu fața în jos în locul în care căzuse, apăsă cîrpa blînd, dar ferm pe rănile lui, care se întindeau de la umăr pînă la briu; în același timp îi spuse încet că acesta fusese cel mai curajos lucru pe care îl văzuse vreodată. Ea o să-l facă bine, îi spunea, și o să aibă grijă de el atîta timp cît voia el.

El hohoti întors către zăpadă – deschizătura se închise deasupra lui – și îi răspunse printre lacrimi.

– Întotdeauna, îi spuse el.

Buddenbaum mai fusese rănit și înainte, deși numai o dată la fel de rău ca acum. Rana nu avea să-l omoare – protectorii lui îi dăduseră o constituție puternică, neomenească, în schimbul serviciilor sale –, dar o să-i ia ceva vreme să se vindece, iar acest munte nu era locul pe care să facă acest lucru. Zăbovi lîngă două stînci suficient cît să vadă deschizătura închizîndu-se, apoi merse împleticindu-se, părăsi povîrnișul, lăsîndu-i pe copila O'Connell și pe nefericitul ei tovarăș însîngerat plîngînd împreună în vîrf. Hotărî să afle altă dată cum ajunsese mica și inocenta Maeve să producă un asemenea dezastru. Nu toți martorii la evenimentele nopții erau morți; văzuse cîțiva fugind pe cîmp cînd ajunsese el. La momentul potrivit avea să-i descopere și să-i interogheze pînă avea să înțeleagă care era legătura între soarta lui și cea a lui Maeve O'Connell.

Un singur lucru știa sigur: că această legătură există. Instinctul care îl făcuse să ciulească urechile în acea zi de aprilie, cînd auzise numele unei zeițe strigat într-un loc plin de praf, de mizerie și de carne nespălată, fusese unul bun. Miraculosul și lumescul conviețuiau pe acest pămînt nou descoperit; iar în persoana lui Maeve O'Connell erau inseparabile.

VIII

1

Coker și Maeve stăteau întinși la adăpostul celor două roci de câteva ore, odihnindu-și oasele, carnea și sufletele tulburate de toate cele petrecute cu o noapte înainte. Din când în când ea făcea comprese din pînză, pe care le uda în zăpada topită și cu care îi curăța cu grijă rănille, în timp ce el stătea cu capul în poala ei, gemînd ușor. Uneori pur și simplu moțăiau împreună, suspinînd în somn din când în când.

În dimineața aceea nu mai ninsese. Vîntul bătea cu putere și aducea dinspre sud-vest valuri de nori albi, pufoși, care se zdrențuiau de vîrfuri. Printre ei, soarele; prea slab să-i încălzească, dar oricum le dădea curaj.

Hoiturile care zăceau pe pîmînis nu trecură neobservate. La o oră sau două după răsăritul soarelui primele păsări începură să dea roată și să coboare pe cîmpul de bătaie în căutare de hrană. Numărul lor creștea încet, iar Maeve, de teamă ca ea sau Coker să nu se aleagă cu vreun ochi smuls în timpul somnului, insistă să se mute cîtiva metri mai între roci, unde păsările aveau șanse mai slabe să ajungă.

Apoi, către prînz, ea se trezi cu inima bătîndu-i tare la auzul unor mîrîituri. Se ridică în picioare și privi peste roci. O haită de lupi adulmecase morții în vînt, iar acum fiarele fie le sfișiau trupurile, fie se luptau pentru cele mai bune bucăți.

Prezența lor nu era singura veste cruntă. Norii se îndeseau, amenințînd din nou cu ninsoarea.

– Trebuie să plecăm, îi spuse lui Coker.

Acesta ridică spre ea o privire încărcată de suferință.

– Unde să mergem?

– Să coborîm muntele, îi zise ea, înainte să înghețăm sau să murim de foame. Nu ne-a mai rămas mult pînă se întunecă.

– De unde zgomotul ăsta?

– Lupi.

– Sînt mulți?

– Poate vreo cincisprezece. Nu vor veni după noi acum cînd au din ce să se înfrupte. Se așază pe vine lîngă el. Știu că te doare și aș vrea să pot să fac astfel încît să-ți fie mai bine. Dar dacă reușim să ne întoarcem la căruța, acolo știu că sînt bandaje curate și...

– Da, murmură el, și apoi ce facem?

– Ți-am spus: continuăm să coborîm muntele.

– Și după asta ce se va întîmpla? spuse el, cu o voce slabă care stîrnea mila. Chiar dacă vom reuși să-i găsim pe oamenii tăi, ei ne vor omori de îndată ce ne vor vedea. Ei cred că tu ești copila diavolului și că eu sînt... Nu mai știu ce sînt.

– Nu avem nevoie de ei, zise ea. Vom găsi un loc al nostru în care să locuim. Undeva unde să putem construi.

– Să construim...?

– Nu chiar acum, ci atunci cînd te vei face bine. Poate că o vreme va trebui să trăim într-o grotă, să furăm mîncare, să facem orice va trebui să facem, dar nu o să murim.

– Ești foarte sigură.

– Da, spuse ea liniștită. Vom construi un oraș strălucitor. Noi doi.

O privi aproape cu milă.

– Despre ce vorbești?

– Am să-ți spun pe drum, îi zise ea trăgîndu-l de braț ca să-l ridice în picioare.

Avea dreptate în privința lupilor: aveau mai mult decît suficientă hrană care să-i țină ocupați. Din toată haita numai unul, plin de cicatrici, un animal pipernicit, fără o ureche, veni fornăind după ei. Maeve se înarmase cu o sabie scurtă, smulsă de la unul dintre cadavre, și se năpusti asupra animalului cu un strigăt care-ți îngheța singele în vine. Acesta fugi cu coada între picioare și nu mai îndrăzni să se apropie de ei.

Primii fulgi de zăpadă începură să cadă cînd ajunseră în pădure, dar, odată ajunși la adăpostul coroanei de ramuri, nu le mai era teamă de ei. Totuși, le era teamă să nu se rătăcească. Deși pămîntul înclinat arăta clar drumul, pădurea acoperea aproape toată panta inferioară și, fără simțul supranatural al direcției al lui Coker, Maeve cu siguranță s-ar fi rătăcit printre copaci și n-ar mai fi ieșit vreodată dintre ei.

Vorbeau foarte puțin în timp ce mergeau, dar Coker – care, în ciuda rănilor, dovedea tărie supranaturală – deschise *un* subiect: acela despre Buddenbaum.

– Era el un Blessedm'n? întrebă Coker.

– Nu știu ce este un Blessedm'n.

– Unul care lucrează cu spiritul...

– Ca un preot?

– ... și face minuni.

– Preoții nu fac minuni.

– Dar ce fac?

– Spun rugăciuni. Împart pîinea. Le spun oamenilor ce să facă și ce să nu facă.

– Dar nu fac minuni?

– Nu.

Coker se gîndi puțin la asta.

– Atunci vreau să spun ceva diferit, spuse el.

– Blessedm'n este un om bun sau rău?

– Nici una, nici alta. E un explorator, asta e.

„Asta sună ca spusă de Buddenbaum“, își zise ea.

– Ei bine, orice ar fi el, continuă Coker, are mai multă putere decît majoritatea oamenilor. Rana aceea ar fi trebuit să-l omoare pe loc.

În timp ce el vorbea, Maeve și-l imagină pe Buddenbaum trăgîndu-și sabia din spate.

– A fost extraordinar, răspunse Coker.

Deși ea nu rostise un cuvînt, era convinsă că el vorbea despre aceeași imagine.

– Cum ai făcut asta? îl întrebă.

El o privi cu vinovăție.

– Îmi pare rău, spuse el. A fost nepoliticos. A fost însă destul de clar.

– Ai văzut și tu ce am văzut eu?

El aprobă din cap.

– Ce altceva ai mai văzut?

– Nu multe, zise el.

– Ce? insistă ea.

– Cînd ai vorbit despre construire, spuse el, am văzut un oraș.

Ea îl numi în locul lui:

– E Everville. Tata intenționa să-l construiască... Se opri o clipă, apoi spuse: Cum arăta?

– Strălucea, răspunse el simplu.

– Bun, zise ea.

Cînd ajunseră la căruță se întunecase deja, dar zăpada care albise înălțimile mai cădea doar pe ici, pe colo, la poale. În timp ce Coker își pregăti un pat, Maeve căută ceva de-ale gurii și mîncară împreună. Apoi se culcară iar, în vreme ce vîntul lovea căruța; un somn cu întreruperi, cu vise, iar din cel mai ciudat dintre ele Maeve se trezi tresărind așa de tare, încît se trezi și Coker.

– Ce se întîmplă? o întrebă el.

Ea se ridică în capul oaselor.

– Se făcea că eram înapoi în Liverpool, spuse. Și erau lupi pe stradă, care mergeau în poziție bipedă, cu haine neobișnuite.

– I-ai auzit urlînd în somn, spuse Coker.

Vîntul încă mai aducea larma lor în jos, pe munte.

– Asta e tot.

Își apropie mîna de fața ei și o mîngîie blînd.

– Nu mi-a fost frică, spuse ea. Eram fericită. Se ridică și aprinse lampa. Mergeam pe străzi, continuă ea, dînd la o parte pătura în timp ce vorbea, iar lupii mi-au făcut plecăciuni cînd am trecut pe lîngă ei.

Desfăcu scrinul de tec și îi săltă capacul.

– Ce cauți?

Ea nu răspunse, ci scotoci printre hîrțile din scrin pînă găsi o bucată de hîrtie împăturită. Închise scrinul și desfăcu hîrtia pe el. Deși lumina lămpii era slabă, obiectul înfășurat în hîrtie străluci cînd îl desfăcu.

– Ce este? voi să știe Coker.

– Tata nu mi-a spus niciodată exact, zise ea. Dar a fost...

Șovăi și ridică hîrtia în lumină, ca să poată să o studieze mai bine. Pe ea erau scrise opt cuvinte, cu o caligrafie perfectă.

Îngroapă asta la intersecția la care începe Everville.

– Acum știm, spuse ea.

2

Zăpada continuă să cadă și în ziua următoare, însă ușor. Cei doi făcură două legături cu provizii, le împăturiră să nu înghețe și porniră în ultima parte a călătoriei lor. Urmele lăsate de căruțe se mai vedeau încă și se ghidară după ele timp de aproape un kilometru, drumul îndepărtîndu-i de munte.

– Am mers pe urmele lor destul de mult, anunță Maeve după o vreme.

– Nu avem altă șansă, răspunse Coker.

– Ba da, spuse ea, conducându-l la marginea cărării, unde o pantă abruptă străjuită de copaci dădea într-o trecătoare mlăștinoasă. Ei n-au putut să o ia pe aici din cauza căruțelor, dar noi putem.

– De acolo se aude apă, spuse Coker.

– Un râu! îl lămurii Maeve cu un suris. E un râu!

Fără alte discuții, porniră la vale. Nu era ușor. Deși pe măsură ce coborau zăpada se împutinase și apoi dispăruse complet, rocile erau acoperite cu mușchi verde, proaspăt, care creștea din abundență și pe copaci, fie ei uscați sau vii. De două ori ajunseră în locuri în care panta era prea abruptă pentru a putea fi abordată și au fost obligați să se întoarcă pe propriile urme pentru a găsi un drum mai ușor, și totuși, în ciuda epuizării, nu se opriră să se odihnească. Auzeau sunetul – iar acum vedeau sclipirea râului care îi atrăgea; și pretutindeni erau semne de viață: ferigi, arbuști și cîntece de păsări.

În sfîrșit, cînd ajunseră jos și porniră spre râu, veni pe neașteptate o briză care îndepărtă picla din cauza căreia nu vedeau la distanță.

Nu-și spuseră nimic unul celuilalt, ci rămaseră la cîțiva metri de apele albe și priviră uimiți scena de dincolo de apă. Plantele veșnic verzi lăsau acum locul unor copaci în toată splendoarea lor autumnală, portocalii, ruginii și maro, cu ramuri pline de păsări, cu desișul de sub ei populat de creaturi care se îndepărtară cînd simțiră mirosul intrușilor. Aici avea să fie mîncare din belșug: fructe, miere, pește și vînat.

Dincolo de copaci, unde râul își urma cursul sclipitor, era o pajiște înverzită.

Un loc din care să pornești.

Pe muntele care avea să fie cunoscut sub numele de Culmea lui Harmon, forțele naturii începeau procesul lent de ștergere a celor morți și a creațiilor acestora. Dezgoliseră trupurile de

puțina carne pe care o lăsaseră lupii și păsările de pradă. Zdrobiseră oasele pînă cînd le făcuseră țandări, iar apoi făcuseră țandările praf. Zdrențuiseră corturile și hainele alese, ruginiseră săbiile și cataramele. Distruseseră orice urmă a celor întimplate acolo.

Dar exista un semn pe care forțele naturii nu l-au putut îndepărta; un semn care cu siguranță ar fi dispărut dacă nu ar fi fost un singur supraviețuitor pe munte, care să-l păstreze.

Numele lui erau numeroase, deoarece era fiul unei familii importante, dar pentru toți cei care-l iubiseră – și fuseseră mulți – purta numele unui strămoș legendar: Noah.

Venise pe munte cu atîtea speranțe în suflet, încît de cîteva ori își exprimase cu voce tare dorința de a găsi cuvintele potrivite ca să dea glas acestor năzuințe. Acum se întreba dacă nu cumva căutarea vorbelor atrăsese dezastrul. Și apoi, oare nu cuvintele rostite de o copilă stricaseră un ritual și duseseră armistițiul la un asemenea final sîngeros?

Fugise de semnele acelei bătălii pe jumătate nebunești, fugise în pădure, unde se așezase și suspinase după soția sa pe care o văzuse pierind sub ochii lui, inima fiindu-i prea slabă să supraviețuiască pierderii copilului ei drag, copilul-spirit. El, pe de altă parte, era mai presus de asemenea slăbiciuni, deoarece provenea dintr-o familie de oameni integri. Mintea sa era parte dintr-un plan mai amplu și, deși nimic nu l-ar fi mulțumit mai mult decît să înceteze să mai gîndească, să mai trăiască, nu putea încălca legile familiei sale, care interziceau suicidul. Nici trupul nu putea să-i piară din cauza lipsei mijloacelor de subzistență. Se putea hrăni cu lumina lunii, dacă așa dorea.

Așa că, în cele din urmă, cînd termină de jelit, se întoarse la locul tragediei. Bestiile își terminaseră munca de ciopîrtire, pentru care le era recunoscător. Nu putea distinge un cadavru de altul; toate nu erau decît carne pentru lumea acesta devoratoare.

Urcă povînișul și se strecură printre roci, pînă sus, la locul în care ușa care se deschisese spre țărmurile Mării Quiddity arsesese. Dispăruse, desigur; fusese ferecată. Nici nu se putea aștepta ca aceasta să se mai deschidă curînd – dacă avea să se mai deschidă vreodată –, avînd în vedere că majoritatea oamenilor care știuseră de ritual erau de această parte a liniei despărțitoare și erau morți.

Blessedm'n Filigree, care făcuse deschizătura prima dată, era o excepție remarcabilă (contribuise oare și el la asta?); dar, dat fiind că această deschidere a ușii era o crimă ce se pedepsea cu robie și cu detenție, era probabil ca el să fi fugit în Ephemeris din momentul producerii tragediei și să fi găsit un loc în care să se fi ascuns pînă la încheierea cercetărilor. Dar în timp ce Noah stătea pe locul unde fusese pragul dintre Cosm și Metacosm, văzu ceva licărind în apropiere de pămînt. Se lăsă pe vine și privi mai de aproape. Părea că ușa nu se închisese complet. Rămăsese un spațiu îngust, poate de vreo zece centimetri. Îl atinse, și acesta pîlpîi, de parcă în orice moment era gata să se aprindă. Apoi, mișcîndu-se cu foarte mare grijă, se lăsă pe burtă și își lipi ochii de acea nișă.

Putea vedea plaja și marea, dar nu erau vapoare. Pesemne căpitaniilor lor simțiseră dezastrul și plecaseră în alt port, unde își puteau număra profiturile și îi puteau obliga pe marinari să jure tăcere pe cruce.

Totul era pierdut.

Se ridică în picioare și privi cerul încărcat de ninsoare. Acum ce mai era de făcut? Să părăsească muntele și să-și croiască drum prin lumea de Sapas Humana? La ce bun? Era un loc al ficțiunii și al deziluziilor. Mai bine să stea aici, unde, cel puțin, putea mirosi aerul din Quiddity și putea privi lumina care se schimba pe țărm. Va găsi el o modalitate prin care să protejeze flacăra, pentru ca aceasta să nu se stingă. Și atunci o să aștepte și o să se roage să se aventureze cineva într-o zi pe plajă, să vadă deschizătura și să vină la ea. I-ar spune toată

povestea cea tristă; l-ar convinge să găsească un Blessedm'n care să vină să-i deschidă drumul. Atunci s-ar întoarce în lumea lui. Asta era doar teoretic, desigur. Erau șanse foarte slabe ca vreodată să fie mai mult decât era acum, știa asta. Țărnuț fusese ales pentru îndepărtarea lui; nu se putea aștepta să fie mulți care să treacă pe acolo. Dar răbdarea îți e la îndemână dacă reprezintă tot ce ai; și așa era în cazul lui. Avea să aștepte și, în acest timp, avea să boteze stelele din noul său paradis după cei morți, ca să aibă în cine să se încreadă în timpul care trecea.

După cum s-a dovedit, erau mai multe de văzut dedesubt decât deasupra, deoarece, în scurtă vreme, oamenii începură să viziteze valea care se întindea la umbra vârfului. Noah știa că viețile lor erau triviale, și totuși le studie cu o privire atât de atentă, că putea percepe culoarea ochilor unei femei din locul de veghe de pe munte. Erau multe femei în vale în acele zile, toate robuste și bine făcute, câteva chiar frumoase. Și văzând că această întindere de pământ era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a se stabili, admiratorii acestora construiseră case, le pețiră, se căsătoriră și își întemeiaseră familii.

Și, în timp, în acea vale crescuseră și prosperă un mic oraș mândru, numit Everville.

PARTEA A DOUA
CONGREGAȚIA

I

„Iartă-mă, Everville.“

Cuvintele erau scrise cu cerneală sepie ștearsă pe hîrtie de culoarea rufelor murdare, dar Erwin citise texte mult mai puțin lizibile în cei șaisprezece ani în care avusese de-a face cu testamentele cetățenilor din Everville. De exemplu, ultimele instrucțiuni ale lui Evelyn Morris („Omoriți cîinii și îngropați-i alături de mine“), scrise cu iod pe măsuta unei lămpi de lîngă patul pe care și-a dat obștescul sfîrșit; sau codicilul lui Dwight Hanson, mîzgălit pe marginea unei cărți despre rațele folosite ca momeală.

Erwin citise undeva că Oregonul avea cel mai mare procent de gînditori eretici la numărul de locuitori dintre toate statele. Mai mulți activiști, mai mulți care credeau că pămîntul este plat; toți fericiți că erau patru mii de kilometri între ei și sediul guvernului. Departe de ochii lumii, într-un stat care era încă destul de gol, ei mergeau pe propriul drum; și oare cum și-ar fi putut exprima mai bine personalitatea decît în ultimele lor cuvinte pe această lume?

Deși întîlnise multe ciudațenii în cariera sa de avocat, testamentul pe care îl studia acum era ceva aparte. Nu era atît un testament, cît mai degrabă o confesiune; o confesiune care trecuse necitită în cei aproximativ treizeci de ani de cînd fusese scrisă, în martie 1965. Autorul era un anume Lyle McPherson, a cărui avere părea să fi fost atît de neînsemnată la moartea sa, încît nu se sinchisise nimeni să caute vreo indicație lăsată de el

referitoare la modul în care să fie împărțită. Fie asta, fie unicul său fiu, Frank – al cărui deces neașteptat adusese confesiunea în mâinile lui Erwin – o descoperise, o citise și decisese că era mai bine să fie păstrată ascunsă. De ce nu o distrusese cu totul doar cel mort știa exact, dar, poate, undeva în sufletul său, McPherson cel tânăr fusese extrem de mândru de afirmațiile pe care le făcuse tatăl său în document și se gândise să-l facă public într-o bună zi.

Adevărat sau nu, conținutul acestuia ar fi ocupat cu siguranță timp de vreo două săptămîni paginile ziarului *Everville Tribune* și poate că i-ar fi adus lui McPherson – care trăise o viață neprihănită, dar plicticoasă, conducînd unicul Serviciu Septic și de Asanare al orașului – o bine-venită umbră de notorietate.

Dacă într-adevăr acesta era planul lui, moartea i-l zădărnicea. McPherson cel tânăr plecase de pe lumea aceasta cu un necrolog de doar șapte rînduri în *Tribune* (dintre care cinci rînduri deplîngeau imposibilitatea înlocuirii Serviciului Septic și de Asanare, acum cînd bunul Frank nu mai era), care marcau trecerea sa în lumea celor drepti. Totuși, viața și păcatele lui McPherson cel bătrîn așteptau să fie descoperite, iar acum, stînd la fereastră în căldura soarelui de sfîrșit de august, descoperitorul lor se gîndea care era cea mai bună modalitate de a le prezenta lumii.

Cu siguranță era un moment potrivit să-și găsească un public. În fiecare an, în ultimul weekend din august, *Everville* găzduia un festival și, timp de trei zile, străzile sale, altminteri liniștite, deveneau înțesate, iar populația sa (care ajunsese la 7 403 la ultimul recensămînt din noiembrie anul trecut) creștea cu aproape 4 000 de oameni. Fiecare hotel, han, motel și casă de oaspeți din acea regiune a văii Willamette, de la Aurora și Molina, în nord, pînă la Sublimity și Aumsville, în sud, erau ocupate și nu se mai găsea nici un magazin în oraș care să nu facă mai multe afaceri în Weekendul Festivalului decît în cele

trei luni care îl precedau. Programul festivalului era de o calitate variabilă. Orchestra oraşului, care de fapt aduna cîntăreţi din locuri foarte îndepărtate, precum Wilsonville, era foarte pricepută, iar parada de duminică, la care participau orchestra şi un grup de majorete, era considerată cel mai important moment al weekendului. Pe de altă parte cursele de porci şi concursurile de *frisbee* erau prost organizate şi se terminaseră cîţiva ani la rînd în bătai cu pumnii.

Dar mulţimile care se adunau cu sutele în fiecare an la Everville nu veneau pentru muzică sau pentru cursele de porci. Veneau deoarece era un bun prilej să bei, să dansezi şi să te bucuri de ultimele momente ale verii înainte ca frunzele să înceapă să-şi schimbe culoarea. Doar o dată în decursul anilor în care Erwin locuise în oraş plouase în Weekendul Festivalului. Anul acesta, dacă era să creadă prognozele meteo-rologilor, toată săptămîna care urma avea să fie răcoroasă, cu temperaturi care aveau să urce pînă la 26 de grade Celsius pînă vineri. O vreme perfectă pentru Festival. Dorothy Bullard, care conducea birourile Camerei de Comerţ cînd nu primea bani lichizi pentru facturile la apă, nu înfrunta Consiliul de Turism sau nu flirta cu Jed Gilholly, căpitanul de poliţie al oraşului, anunţase în numărul din *Tribune* din ultima săptămîna că, anul acesta, Camera de Comerţ se aştepta ca Festivalul să aibă un succes mai mare decît pînă acum. Dacă voia cineva să arunce o bombă, nu exista un prilej mai potrivit.

Cu gîndul la toate astea, Erwin se întoarse la paginile din poala sa şi le studie pentru a patra oară.

Iartă-mă, Everville, începuse McPherson cel bătrîn. Nu-mi place să fiu nevoit să scriu aceste lucruri pe care le voi scrie, dar trebuie să aştern pe hîrtie adevărul atîta timp cît încă mai sînt capabil, avînd în vedere că sînt singurul rămas care-l mai poate spune.

Adevărul este că fiecare om din oraș știa ce am făcut noi în acea noapte și se bucurau cu toții. Dar numai eu, Verl Nordhoff și Richie Dolan știm toată povestea, iar acum Verl este mort, cred că Richie a înnebunit și s-a sinucis și am mai rămas doar eu.

Nu scriu acestea ca să-mi salvez sufletul. Nu cred în rai și în iad. Nu sînt decît cuvinte. Nu o să merg nicaieri cînd voi muri, decît în pămînt. Vreau doar să spun odată totul cîstit, deși ce am de spus nu pune Everville într-o lumină prea bună.

Iată ce s-a întîmplat. În noaptea de 27 august 1929, eu, Nordhoff și Dolan am spînzurat trei oameni de un copac de pe munte. Unul dintre cei pe care i-am spînzurat era un infirm, și pentru acesta îmi este mai multă rușine decît pentru ceilalți doi. Dar cu toții au fost implicați, iar singurul motiv pentru care omul acela era infirm era că avea singe rău în el...

Sună telefonul, iar Erwin, cufundat în studiul său, sări în picioare. Așteptă să intre robotul, dar acesta era stricat de cîteva săptămîni, așa că nu preluă apelul. Lăsă aparatul să continue să sune pînă cînd cel care telefona se plictisi, apoi se întoarse la confesiune. Unde era? A, da, la partea aceea despre singele rău.

... și felul în care se smucea în frînghie, în care striga deși nu putea să respire. Cred toate lucrurile pe care le spuneau bătrînii despre el, despre soția lui și despre animalul de copilul lor.

Nu am găsit nici un os omenesc în casă, așa cum am crezut că se va întîmpla, dar erau alte lucruri ciudate, precum imaginile pictate pe pereți și sculpturile pe care le făcuse infirmul. De aceea am dat foc casei, pentru ca nimeni să nu fie nevoit să vadă toate acele rahaturi. Și nu regret nimic din toate acestea, fiindcă fiul era clar că urmarea copii nevino-vați, iar mama fusese o tîrfă în trecut. Toată lumea știa asta. Avusese o casă de toleranță chiar aici, în oraș, doar că fusese închisă în anii douăzeci, și atunci ea și-a pierdut mințile și a

plecat să locuiască în casa de lângă pîriu împreună cu familia ei nebună.

Deci atunci cînd Rebecca Jenkins a dispărut, iar trupul ei a fost găsit în lac, nu s-a îndoit nimeni de ce se întîmplase. O răpiseră pe drumul de la școală, i-au făcut ce i-or fi făcut și apoi i-au aruncat trupul în pîriul care l-a dus în lac. Dar nu exista nici o dovadă pentru aceste fapte. Oamenii vorbeau despre ele și spuneau că era păcat că poliția nu îi putea acuza pe tîrfă și pe nenorocitul de bărbatu-său, pentru că știau cu toții că mai fuseseră văzuți cu copii și înainte, copii pe care îi găsiseră în Portland și-i aduseseră înapoi acasă noaptea, și dacă aveau să scape din nou, cînd era vorba de un copil din Everville, copilul nici unei familii nu mai era în siguranță.

Atunci noi trei ne-am hotărît să facem ceva în această privință. Dolan o cunoscuse pe fetița lui Jenkins, fiindcă aceasta obișnuia să vină la magazinul lui, și cînd se gîndea la ce i se întîmplase, simțea că se sufocă și era gata să pornească să o spînzure pe tîrfă. Richie avea o fetiță cam de aceeași vîrstă cu Rebecca și spunea mereu că, dacă nu sîntem în stare să facem astfel încît copiii să ne fie în siguranță, atunci nu sîntem în stare de nimic. Și asta am făcut. Am plecat spre pîriu, am dat foc casei, apoi i-am luat pe cei trei și i-am dus sus pe munte, unde i-am spînzurat.

Și toată lumea știa ce am făcut. Casa a ars pînă s-a făcut aproape una cu pămîntul, dar nimeni nu a venit să stingă focul. Toată lumea s-a ținut departe, pînă cînd noi am făcut ce am făcut și am coborît de pe munte.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Anul următor, poliția a prins un bărbat din Scotts Mills, care omorise o fetiță din Sublimity și care le-a spus că tot el o omorise și pe Rebecca și o aruncase în pîriu.

Cînd am auzit acest lucru, m-am îmbătat rău de tot și am stat beat o săptămînă întreagă. Oamenii începuseră să mă privească altfel după acel moment, de parcă aș fi fost un erou, iar acum eram doar un criminal.

Dolan s-a simțit și mai rău decît mine și s-a supărat foarte tare, spunînd că era vina tuturor, pentru că toți știau, iar acest lucru era parțial adevărat. Cei din Everville puteau fi învinovați la fel de mult ca oricare dintre noi și sper că, dacă acestea vor fi vreodată citite, oamenii mă vor ierta că le-am scris, dar acesta este adevărul. Jur pe mormîntul mamei mele.

Apoi, în aceeași manieră abruptă în care începuse, mărturia lui McPherson se încheia, ridicînd mai multe întrebări decît rezolva și fiind, ca atare, cu atît mai incitantă.

Recitirea ei îl tulbură pe Erwin mai mult ca niciodată. Se ridică și se învîrti prin birou, meditănd asupra posibilităților pe care le avea. Era de datoria lui să facă secretul cunoscut, asta era dincolo de orice îndoială. Dar dacă făcea acest lucru în timpul Săptămîinii Festivalului, cînd orașul se îmbrăca în veșmintele perfecțiunii, ar cîștiga o audiență mult mai largă, dar în același timp și-ar face dușmani printre prieteni și clienți.

O parte din el răspunse: „Și ce dacă?” Nu-și spunea el că era vremea să meargă mai departe cît mai era destul de tînăr să plece în altă parte? Și ce altă chemare mai bună ar fi avut decît să fie cel care să dezvăluie Conspirația lui McPherson? Cealaltă parte, cea care se obișnuise în colțul acesta de lume, spuse: „Ai puțină milă pentru sentimentele oamenilor. Dezvăluie aceste lucruri în Săptămîna Festivalului și vei fi un proscris.”

Continuă să măsoare camera cu pasul și să se gîndească, iar în cele din urmă se hotărî să nu ia acum decizia. Mai întîi avea să verifice faptele, pentru a fi sigur că acea confesiune nu era invenția lui McPherson. Să afle dacă un copil pe nume Rebecca Jenkins fusese într-adevăr pescuită din lac, dacă fusese vreodată o casă pe malul pîrului și, dacă într-adevăr existase, ce se întîmplase cu cei care locuiseră acolo.

Făcu o fotocopie a confesiunii lui McPherson în biroul lui Bettijane (îi dăduse liber în acea zi ca să poată merge în

Portland să-și aducă mama), apoi sigilă originalul într-un plic și-l încuie într-un loc sigur. Acestea făcute, împături copia, o vîri în buzunarul de la haină și ieși în oraș să ia masa de prînz la Kitty's Diner. Nu stătea în caracterul lui să se autoanalizeze, dar, în timp ce mergea pe Main Street, nu se putu abține să nu fie uimit de paradoxul propriei stări sufletești. Crima, sinuciderea și trimiterea pe lumea cealaltă a inocenților îi umpleau capul, dar nu-și putea aminti cînd se simțise ultima dată atît de complet mulțumit de soarta sa în lume.

II

1

Unii dintre pacienții doctorului Powell mai văzuseră și altă dată, dimineata târziu, o expresie ca aceea de pe fața lui Phoebe Cobb și știau, din experiență, care era cuvântul-cheie: precauția. Era vai de pacientul care se prezenta la recepție cu cinci minute mai târziu sau chiar mai rău, dacă încerca să-și justifice întârzierea prin niște scuze neconvingătoare. Chiar dacă ai fi fost cărat în camera de așteptare în șase bucăți, tot n-ai fi putut primi un zîmbet compătimator din partea lui Pheobe în starea sufletească în care se afla.

Unul sau doi dintre pacienții fideli ai doctorului – doamna Converse era aici pentru o nouă provizie de pilule de tensiune, iar Arnold Heacock avea nevoie de supozitoare – erau destul de obișnuiți cu Phoebe ca să-i ghicească motivul comportamentului și nu ar fi greșit în presupunerile pe care le-ar fi făcut.

Două kilograme și jumătate. Cum era oare posibil? Nu se atinsese de nimic dulce și de nici o gogoasă timp de trei săptămîni. Nu-și permisesese nici măcar să inhaleze deasupra unei farfurii cu pui prăjit. Cum era posibil să mănînce atît de puțin, să-i refuze trupului tot ce rîvnea, și totuși să pună două kilograme și jumătate? Oare aerul din Everville îngrășa în aceste zile?

Audrey Laidlaw tocmai intrase ținîndu-se de burtă.

– *Trebuie* să-l văd pe doctorul Powell, spuse ea chiar înainte să ajungă la ghișeu.

– Este urgent? voi să știe Phoebe, care puse întrebarea astfel încît să nu lase să se întrevadă capcana ce se ascundea în spatele ei.

– Da! Absolut!

– Atunci ar fi trebuit să te ducă cineva la Silverton, răspunse Phoebe. Acolo sînt tratate urgențele.

– Nu este *chiar* o urgență, răspunse femeia.

– Atunci trebuie să-ți faci o programare. Phoebe își consultă agenda. Mîine la zece patruzeci și cinci?

Audrey Laidlaw își micșoră ochii.

– Mîine? sări ea.

Phoebe continuă să zîmbească, lucru evident supărător, și era mulțumită să o vadă pe femeie scrișnind din dinți. Cu doar două luni în urmă, în circumstanțe diferite de acestea, subțirica și nevrotica domnișoară Laidlaw părăsise sala de așteptare bdogărind și spunînd „nenorocită grăsană“ suficient de tare ca să fie auzită. Atunci și acolo Phoebe își spusese: „Lasă că vezi tu“.

– Vrei doar să-i spui doctorului Powell că sînt aici? spuse Audrey. Sînt sigură că mă va primi.

– Are un pacient, replică Phoebe. Dacă vrei să iei loc...

– Este intolerabil, răspunse femeia, dar nu avea ce altceva să facă.

Învinsă, se retrase pe un scaun de lingă fereastră fierbînd de minie. Phoebe nu se uita la ea, ca să nu pară că privește triumfătoare, ci se întoarse la sortarea corespondenței.

– Unde ai fost toată viața mea?

Privi în sus: Joe se apleca peste ghișeu, cuvintele-i nefiind mai mult decît o șoaptă. Ea privi dincolo de silueta lui amplă, ca să vadă că toată lumea din camera de așteptare privea în direcția lor, cu aceeași întrebare în priviri: „Ce-i șoptește un negru în salopetă pătată de vopsea unei femei căsătorite precum Phoebe Cobb?“

– La ce oră termini aici? o întrebă el încet.

– Ai vopsea în păr.

– Am să fac un duș. La ce oră?

– N-ar trebui să fii aici.

El ridică din umeri și zîmbi. O, cum zîmbi!

– În jur de trei, spuse ea.

– Ai o întâlnire.

Și cu asta plecă, iar ea rămase să facă față la o jumătate de duzină de priviri din toată camera. Știa cum să procedeze în loc să-și întoarcă privirea. Acest lucru putea fi catalogat imediat drept vinovație. În schimb, ea oferi audienței un mic zîmbet grațios și-i privi, la rîndul ei, cu îndrăzneală, pînă cînd își coborîră cu toții privirea. Atunci, și numai atunci, se reîntoarse la corespondență, deși îi tremurau așa de tare miinile, încît în următoarea oră fu stîngace, iar starea sufletească îi fu într-atît îmbunătățită, încît chiar găsi cîteva minute pentru a-i oferi lui Audrey Laidlaw ceva pentru indigestie.

2

Joe putea face acest lucru: să intre și să-i schimbe felul de a fi în cîteva clipe. Era minunat, desigur, dar era și periculos. Mai devreme sau mai tîrziu, Morton se va uita în sus la ea și o va întreba de ce strălucește în seara respectivă, iar ea nu va putea să nu lase adevărul să-i scape de pe buze.

„– Joe, ar spune ea. Joe Flicker. Știi cine este. Nu se poate să nu-l știi.

– Ce-i cu el? ar răspunde Morton, a cărui gură mică și îngustă devenea mai strînsă pe măsură ce vorbea.

Nu-i plăceau negrii.

– Petrec mult timp cu el, ar spune ea.

– *Pentru ce dracu'?* ar veni replica lui.

Iar ea ar privi în sus la fața celui cu care s-a măritat, fața pe care o iubise, și, în timp ce s-ar fi întrebat cînd devenise atît de acru și de trist, el ar începe să urle:

– Nu vreau să vorbești cu un negru!

Însă ea ar spune:

– Nu doar *vorbesc* cu el, Morton.

O, da, i-ar plăcea să spună acest lucru.

– Ne sărutăm, Morton, și ne dezbrăcăm, și facem...”

– Phoebe?

Ea se trezi din reverie și-l găsi pe doctorul Powell lângă ea cu fișele de dimineată.

– O... Îmi pare rău.

– Le-am terminat pe toate. Ești bine? Pari cam aprinsă la față.

– Mi-e bine.

Îi luă dosarele și începu să aleagă din corespondență.

– Să nu uiți că ai o întâlnire la Festival.

El privi la ceas.

– Am să iau un sendviș și mă duc direct acolo. Lua-l-ar naiba de Festival. O să mă bucur când o să... O, am trimis-o pe Audrey Laidlaw la un specialist în Salem.

– E ceva grav?

El lăsă scrisorile la loc pe birou.

– Poate fi cancer, spuse el.

– O, Dumnezeuule.

– Încui tu?

Acest lucru se întâmpla mereu. Oamenii veneau la doctor pentru o durere de cap sau una de spate, de stomac, și se dovedea că este vorba despre ceva grav. Luptau cu boala, desigur: pilule, controale, injecții. Și din când în când mai și câștigau lupta. Dar cel mai adesea îi vedea cum se stingeau, cu fiecare săptămână, și chiar și după șapte ani tot îi era greu să accepte; vedea cum puterea, speranța și credința oamenilor în lucruri piereau. Întotdeauna exista un astfel de sentiment de zădărnici în final; asemenea priviri amare pe chipul lor, de parcă ar fi fost înșelați cu ceva și nu-și dădeau seama cu ce. Chiar și cei care mergeau periodic la biserică, aceia pe care îi văzuse

în fața bradului în piață, de Crăciun, cîntînd, aveau acea privire. Dumnezeu îi voia la sinul său, dar ei nu voiau să meargă; nu înainte de a înțelege aici rostul lucrurilor.

Dar dacă nu există un sens care să fie descifrat? Asta ajunsese ea să creadă din ce în ce mai mult: că lucrurile se petrec și nu există nici un motiv pentru asta. Nu erai supus unui test, nu erai recompensat, pur și simplu *erai*. Și la fel stau lucrurile cu orice, inclusiv cu tumorile și cu inima rea: toate pur și simplu erau.

Găsise simplitatea acestui lucru ciudat de confortabilă și-și făcuse mica ei religie din ea.

Atunci Joe Flicker fusese angajat să zugrăvească holul secției de chirurgie, iar templul ei particular se fisură. Nu era iubire, își spusese ea încă de la început. De fapt, nu era nimic important. El era un oportunist care avea o toană trecătoare pentru ea, iar ea intrase în joc deoarece era flatată și întotdeauna se simțea mai atrăgătoare în lunile de vară, așa că de ce să nu flirteze puțin cu el? Dar flirtul deveni serios, secret, și curînd ajunsese să-i vină să țipe dacă nu o săruta. Atunci el o săruta, iar ei îi venea să țipe dacă nu mergeau pînă la capăt. Și atunci mergeau pînă la capăt, iar ea ajungea acasă cu urme de vopsea pe piept și pe burtă, se așeza în cadă și plîngea o oră întreagă, pentru că simțea că aceasta era o răsplată, un test și o pedeapsă, toate în același timp.

Încă mai era. Ea avea treizeci și șase de ani, un surplus de zece kilograme (după propria estimare, nu după cea a lui Joe), cu trăsături mici pe un chip de culoarea lunii, ten palid, care căpăta pistrui de la soare, păr brun-roșcat (cu cîteva șuvițe albe deja) și o fire iute pe care o moștenise de la mama ei. Nu era, după cum decisese cu mult timp în urmă, o ființă atrăgătoare în mod special. În Morton găsise un soț care nu știa cu cine se căsătorise, sau nu-i păsa, atîta vreme cît era hrănit, iar televizorul mergea. Un bărbat care se hotărîse la treizeci de ani că tot ceea ce fusese mai bun se terminase și că numai un

nebun ar privi dincolo de ziua de mâine; care se definea din ce în ce mai mult prin bigotismele sale și care nu o mai atinsese între picioare de treisprezece luni.

Și atunci cum – cum, cum? – ajunsese ea în starea actuală de grație? Cum era posibil ca acest bărbat din Carolina de Nord, care fusese toată viața un aventurier – fusese în Germania în trupul armatei, locuise în Washington, D.C. o vreme, în Kentucky o altă, în California puțin – cum era posibil ca acest bărbat să-i devină atât de devotat ei?

Cînd vorbeau, și vorbeau mult, se întreba uneori dacă o interoga despre viața ei în felul în care o făcea pentru că aceeași întrebare îl măcina; de parcă ar fi săpat după vreun indiciu despre ce era în ea și îl atrăgea. Sau poate că era pur și simplu curios.

– Nu mă mai satur de tine, îi spunea el mereu și o săruta în moduri și în locuri care l-ar fi îngrozit pe Morton.

Acum, în timp ce intra în casă, se gîndea la acele săruturi. Era ora trei fără șase minute. El nu întîrzia niciodată (pregătirea din armată, îi spusese el odată); încă șase minute și va fi aici. Ea citise într-o revistă, în urmă cu vreo două săptămîni, că oamenii de știință spuneau că timpul este ca o bucată de chit; poate fi întins și scurtat, iar ea se gîndise atunci: „Asta le-aș fi putut spune și eu“. Șase minute erau șase ore de așteptare pe scările de la ușa din spate (Joe nu folosea niciodată ușa din față, era prea evident, dar casa era ultima din rînd și nu era decît teren împădurit în spate, așa că era ușor să vină din acea direcție fără să fie văzut); așteptînd să-l zărească printre copaci, știind că, odată ce va sosi, timpul se va comprima în cealaltă direcție, iar o oră, o oră și jumătate va zbura în cîteva clipe.

Iată că sosi, făcîndu-și drum prin desiș, cu ochii asupra ei deja, fără să o părăsească vreo clipă, nici măcar un pas, nici măcar o clipire. Iar ceasul din camera de zi, care aparținuse

mamei lui Morton și care nu arătase niciodată ora corectă pînă la moartea acesteia, bătut ora trei. Și totul în lume mergea cum trebuie.

Urcară scările, descheindu-se la nasturi în același timp. Pînă ajunseră în dormitorul liber (nu făceau niciodată dragoste în patul conjugal), sîinii ei erau dezgoliți, iar el o îmbrățișa pe la spate, jucîndu-se în timp ce mergeau. Lui nu-i plăcea nimic mai mult decît să o alinte în felul acesta, cu fața pe ceafa ei, cu pieptu-i solid lipit de spatele ei, într-o îmbrățișare perfectă. Ea întinse mîinile în spate, ca să-i desfacă fermoarul. Ca întotdeauna, se trezi cu mîinile pline.

– Mi-a fost dor de asta, spuse ea, lăsîndu-și mîna să alunece pe penisul lui.

– Au trecut trei zile, zise el. Simțeam că înnebunesc.

Se întoarse și se așeză pe marginea patului, trăgînd-o și pe ea în jos, ca să se așeze în genunchi, apoi îi desfăcu picioarele, desfăcîndu-și-le și pe ale lui. Mîna lui pătrunse în ea cu o ușurință ce indica precizie.

– O, *iubito*, spuse el, exact de asta am nevoie.

Se jucă o vreme cu ea, intrînd și ieșind.

– Asta e cea mai fierbinte păsărică, *iubito*. Ai cea mai fierbinte păsărică...

Ei îi plăcea foarte mult să-l audă spunînd asemenea cuvinte cu voce tare, cuvinte murdare pe care voia să le audă sau să le spună doar atunci cînd era cu el, cuvinte care o împrăpătau și o pregăteau.

– Am să ți-o trag pînă ai să înnebunești. Vrei?

– Da...

– Spune-mi.

– Vreau să mi-o tragi...

Ea începu să geamă.

– Acum?

– ... pînă am să...

– Așa.

– ... pînă am să *înnebunesc*.

Ea bîjbîi după catarama curelei lui, dar el îi dădu mîinile la o parte și o rostogoli, cu fața la pătură, îi ridică rochia și-i dădu jos chiloții. Pe burtă, cu picioarele desfăcute, ea se întinse în spate, iar cuvintele-i veniră mai ușor decît crezuse vreodată că-i vor veni.

– Dă-mi scula ta.

Și îl luă în mîinile ei de parcă l-ar fi chemat, alunecos și cu capul fierbinte. Și-l apăsă pe păsărica ei. El îl ținu cîteva secunde afară, apoi îl lăsă să alunece înăuntru, pînă la fermoarul din care ieșea.

3

În camera micuță de consiliu de deasupra Camerei de Comerț, Larry Powell privea cum Ken Hagenaner trecea printr-o întreagă listă de activități de sfîrșit de săptămînă și nu auzi nici un cuvînt, preocupat fiind de întoarcerea sa acasă, în Montana, în weekendul de după cel care se apropia.

Iar în biroul de dedesubt, Erwin Toothaker aștepta, în timp ce Dorothy Bullard striga în jur ca să vadă dacă putea cineva să-l lase pe avocat în vechea clădire a școlii, unde își păstra colecția Societatea Istoricilor, deoarece acesta avea nevoie să facă o cercetare urgentă. În timp ce aștepta, Erwin măsura cu privirea panglica îngălbenită din partea superioară a cadrului ferestrei, care mai păstra încă vreo doi centimetri de beteală de la Crăciun, și fotografiile decolorate ale fostului primar, cu brațele în jurul gemenilor Bathany la a șaisprezecea lor aniversare, și își zicea: „Urâsc acest loc. Pînă acum nu mi-am dat seama. Îl urâsc.“

Și afară, pe Main Street, un tînăr pe nume Seth Lundy – care tocmai împlinise șaptesprezece ani și nu primise niciodată vreun

sărut – se opri în mijlocul trotuarului, lângă Pizza Place, și ascultă un sunet pe care nu-l mai auzise din duminica Paștelui: zgomotul ciocanelor lovind cerul dinspre rai.

Privi în sus, chiar deasupra capului său, deoarece acolo începeau de obicei crăpăturile, dar albastrul era fără pată. Încurcat, studie cerul preț de vreo cincisprezece minute, timp în care întâlnirea din camera de consiliu ajunsese la o concluzie potrivită, iar Erwin decisese să spună adevărul celui mai mare public pe care-l va găsi, iar undeva dincolo de draperiile trase dintr-o casă de la marginea orașului Phoebe Cobb începu să plîngă în liniște.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu te opri.

– Plîngi, iubito...

– Nu este nimic. O să-mi fie bine.

Ea întinse mîinile în spate; puse mîna pe fesele lui, le apăsă și, în acest timp, cele două cuvinte pe care le ținea în ea ieșiră.

– Te iubesc.

O, Dumnezeu, ce spusese? Acum el avea să o părăsească. Să fugă și să își găsească altă femeie disperată, care nu avea să-i spună că îl iubește atunci cînd tot ceea ce-și dorea el era să și-o tragă după-amiaza. O femeie mai tinăară; o femeie mai subțire.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Și mie, zise el.

Iată! Avea să se retragă și să plece chiar acum.

– Ce se petrece între noi ne va face multe probleme.

El continuă să i-o tragă în timp ce vorbea, fără să rateze o singură mișcare, iar plăcerea era atît de mare, încît ea fu convinsă că nu auzise bine. Nu se poate să fi spus că...

– Și eu te iubesc. O, iubito, te iubesc atît de mult. Uneori nu pot să gîndesc limpede. E ca și cum aș fi tot timpul zăpăcit, pînă ajung aici. Chiar aici.

Ar fi fost prea crud din partea lui să mintă, iar el nu era crud, ea știa acest lucru, ceea ce însemna că spunea adevărul.

O, Dumnezeu, el o iubea, o iubea, și dacă toate necazurile din lume s-ar abate asupra lor din această cauză, nu i-ar păsa.

Începu să se întoarcă în brațele lui ca să poată fi față în față. Era o mișcare dificilă, dar trupul ei era diferit în brațele lui, plin de sevă și mai flexibil. Acum veniră acele săruturi pe care le simțea și după două zile; săruturi care-i ardeau buzele și-i dădeau dureri de limbă; săruturile care dădeau fiorii care o făceau să tremure și să strige ca și cum ar fi fost posedată. Numai astăzi erau cuvinte între ei, promisiuni ale devotamentului lui nepieritor. Iar fiorii, când veniră, se ridicară dintr-un loc care nu era în nici o carte de anatomie de pe raftul doctorului. Un loc invizibil, imposibil de numit, pe care nu-l puteau atinge nici Dumnezeu, nici tumorile.

– O, aproape că uitasem... spuse el în timp ce se îmbrăca și căuta prin buzunarul de sus al salopetei. Voiam să-ți dau asta. Și după această după-amiază... ei bine, e mai important ca oricând.

Scoase o fotografie și i-o întinse.

– Aceasta este mama mea, acesta este fratele meu Ron, mezinul familiei, iar aceasta e sora mea Noreen. O, da, iar așa sînt eu.

Era în uniformă și strălucea de mîndrie.

– Arăt bine, nu-i așa?

– Cînd a fost făcută?

– În săptămîna de după întoarcerea mea de la instrucția de bază, spuse el.

– De ce n-ai rămas în armată?

– Este o poveste lungă, zise el, iar zîmbetul îi pieri.

– Nu trebuie să...

Telefonul o întrerupse.

– O, la naiba. N-am chef să răspund.

– Ar putea fi important.

622.508

– Da, ar putea fi Morton, spuse ea. Și nu vreau să vorbesc cu el acum.

– Nu vrem să-l facem să devină suspicios, spuse Joe, cel puțin pînă ne hotărîm cum avem să rezolvăm problema asta.

Ea oftă, aprobă din cap și se grăbi spre telefon, strigînd în timp ce cobora:

– Va trebui să discutăm despre asta *curînd*.

– Ce zici de mîine? La aceeași oră?

Ea îi răspunse afirmativ, apoi ridică receptorul. Nu era Morton, era Emmeline Harper, care conducea Societatea Istoricilor, o femeie nervoasă cu o părere foarte bună despre sine.

– Phoebe...

– Emmeline?

– Phoebe, am nevoie de o favoare. Tocmai a sunat Dorothy. Se pare că are cineva nevoie să intre în clădirea școlii ca să se uite la niște înregistrări. Eu nu pot trece pe acolo și mă întrebam dacă ai putea tu, dragă.

Phoebe era gata să spună *nu*. Apoi Emmeline zise:

– Domnul acela drăguț, Toothaker, este avocatul? L-ai cunoscut?

– Da, în urmă cu vreo doi ani.

O trecu un fior rece cînd își aminti. Dar poate că nu era un moment prea prost să discute cu un om care cunoștea legea. Ar putea să-l întrebe despre divorț și poate ar afla ceva ce ar fi în avantajul ei.

– Vreau să spun că sînt sigură că este demn de toată încrederea – nu cred că umblă după colecție, dar cred că ar trebui să fie cineva acolo să-l lase să intre și să-l îndrume.

– Bine.

– E la Camera de Comerț. Pot să sun și să spun că ajungi în douăzeci de minute?

III

1

De la fondarea sa, în 1972, Societatea Istoricilor din Everville a fost un depozit de diverse tipuri de lucruri care aveau legătură cu trecutul oraşului. Unul dintre primele obiecte de preţ care au intrat în patrimoniul ei a venit de la Hubert Nordhoff, a cărui familie deţinuse şi condusese moara care stătea acum părăsită pe şoseaua Molina, la cinci sute de metri de oraş. În cele trei decenii şi jumătate care se scurseseră între 1880 şi 1915, Moara Nordhoff furnizase locuri de muncă pentru o mare parte a cetătenilor din Everville, în acelaşi timp permiţând adunarea unei averi considerabile pentru familia Nordhoff. Îşi construiseră o casă în Salem, apoi alta în Oregon City, înainte să se retragă din afacerea cu producţia de pături şi textile şi să-şi investească banii în cherestea, afaceri imobiliare (cele mai multe în Portland) şi chiar, se zvonea, în armament. Donaţia lui Hubert Nordhoff, care cuprindea mii de fotografii ale vieţii de la moară, alături de alte câteva amintiri de la evenimente memorabile, fusese interpretată drept o dovadă tîrzie de căinţă pentru dispariţia bruscă a strămoşului său; anii imediat următori închiderii morii fuseseră cei mai întunecaţi din istoria oraşului Everville, din punct de vedere economic.

Contribuţia lui Nordhoff dăduse startul pentru o mică avalanşă de daruri. Şaptesprezece acuarele înfăţişînd peisajul local, destul de drăguţ pictate, deşi lipsit de strălucire, de

soția primului stomatolog din Everville, erau acum înrămate și atârnau pe pereții clădirii școlii (a cărei renovare fusese finanțată de H. Nordhoff). O colecție de bastoane cu măciulii reprezentând animale fantastice, sculptate de unul dintre cei mai excentrici oameni ai orașului, Milius Biggs, era expusă într-o vitrină în ceea ce fusese biroul directorului.

Dar toate aceste obiecte estetice erau de departe depășite numeric de daruri mai lumești, majoritatea dintre ele din partea locuitorilor obișnuiți ai orașului Everville. Carnete de note, anunțuri de căsătorii, necrologuri, albume de familie, o colecție de tăieturi din *The Oregonian*, toate făcând referire la oraș (acestea fuseseră adunate de bibliotecarul Stanley Tharp, care se bîlbîise șaiszeci și unu de ani, dar pe patul de moarte recitase *Paradisul pierdut* al lui Milton fără să se bîlbîie o singură dată), și, desigur, sute de scrisori de familie.

Munca de organizare a unui material atît de numeros a fost lentă, avînd în vedere faptul că angajații societății erau voluntari. Două dintre cele cinci săli de clasă ale școlii erau încă pline de vrafuri de cutii cu donații nesortate, dar pentru acei vizitatori interesați de trecutul orașului Everville, celelalte trei săli ofereau o imagine plăcută, cumva prea spilcuită, a vremurilor de odinioară.

Bineînțeles că era foarte selectivă, dar așa erau și majoritatea orelor de istorie. În această celebrare a spiritului din Everville nu exista loc pentru partea sa întunecată; pentru scene de sărăcie, pentru sinucideri sau alte lucruri mai rele. De asemenea, nu era loc nici pentru acele persoane care nu se potriveau cu versiunea oficială a felului cum s-au desfășurat lucrurile. Erau imagini ale orașului în vremea copilăriei sale și povestiri despre cum s-au construit drumurile și casele frumoase. Dar nu exista nici un semn despre Maeve O'Connell, care se aventurase pe țărmurile unei alte lumi și se întorsese ca

să transforme în realitate visul tatălui ei. Și în acea dezmoștenire zace germenul distrugerii orașului Everville.

2

Phoebe întirzie puțin cînd veni la Erwin, dar acesta fu foarte politicoș. Își ceru scuze pentru deranjul pe care i-l producea în felul acesta, dar era o treabă foarte urgentă. Nu, nu putea să-i spună despre ce era vorba, dar avea să facă lucrurile publice în curînd și cu siguranță îi va mulțumi în scris pentru amabilitatea ei. Nu era nevoie, insistă ea; dar i-ar fi fost foarte recunoscătoare dacă după trecerea weekendului ar putea veni să-l consulte într-o problemă juridică. El fu de acord cu dragă inimă. Plănuia să-și facă un testament?

Nu, spuse ea, plănuiesc să divorțez de soțul meu, la care el răspunse că divorțul nu era domeniul în care era expert, dar ar fi bucuros să discute despre asta. Între patru ochi, spuse ea. Desigur, îi zise el. Să treacă pe la biroul lui luni dimineța.

În clădirea școlii era încă foarte cald, deși se apropia ora șase și, în timp ce Phoebe merse să ridice jaluzelele și să deschidă ferestrele, Erwin trecu dintr-o sală sufocantă într-alta, uitîndu-se la tablouri.

– Ai putea să-mi spui ce căutăm? îl întrebă Phoebe. Vreau să zic, măcar așa, vag.

– Numere vechi din *Tribune*, în primul rînd, o informă Erwin. Se pare că nu au loc să le păstreze în birourile lor, așa că sînt aici.

– Și ce altceva?

– Ei bine, nu sînt familiarizat cu colecția. Este aranjată cronologic?

– Nu sînt sigură. Cred că da.

Îl conduse pe Erwin spre sala din spate, în care erau șase mese încărcate cu dosare.

– Obişnuiam să vin şi să fac ordine, spuse ea. Dar ultimul an a fost atît de agitat...

Răsfoi unul dintre dosare.

– ... Toate acestea sînt marcate 1940–1945...

Trecu la următorul dosar.

– ... iar acestea sînt 1945–1950.

– Deci cresc cu cite o jumătate de deceniu.

– Exact.

– Ei bine, e şi asta un început. Şi ziarele?

Phoebe arătă spre uşa adiacentă.

– Ele sînt în ordine. Ştiu, pentru că eu le-am aranjat.

– Minunat. Atunci pot să încep.

– Vrei să aştept pînă termini?

– Depinde cît de răbdătoare te simţi.

– Nu foarte, spuse ea rîzînd uşor. Poate ar fi bine să-ţi las numărul meu de telefon şi cînd termini...

– Te sun şi poţi veni să încui.

– Exact.

– Atunci aşa facem.

Phoebe se duse la biroul din faţă, scrise numărul de telefon pe una dintre broşurile societăţii şi i-o dădu. El se adîncise deja în conţinutul unuia dintre dosare.

– Ai să pui totul *la loc*, nu-i aşa? spuse Phoebe, pe un ton cit mai autoritar.

– O, da. Am să fiu atent, răspunse Erwin. Luă broşura de la ea. Am să te sun cînd voi fi gata. Sper că nu va fi prea tîrziu.

Cînd urcă în maşină, ea se gîndi: „Ce s-ar întîmpla dacă nu m-aş mai duce acasă? Dacă m-aş duce la Joe acum, iar la noapte am părăsi oraşul?” Era o idee tentantă – să nu trebuiască să se întoarcă acasă, să gătească cina şi să-l asculte pe Morton care înjura fiece lucru –, dar îi rezistă. Dacă viitorul ei cu Joe avea vreo şansă, atunci trebuia să-l planifice: cu grijă, sistematic. Nu erau adolescenţi, care să fugă pe ascuns la prima scînteie a dragostei. Dacă urma să plece definitiv din

Everville (iar ea nu-și putea imagina că vor rămâne aici, odată ce adevărul avea să iasă la lumină), atunci aveau de preluat responsabilități și de luat rămas-bun. Ar fi fericită să nu mai vadă vreodată casa ori pe Morton sau scrumierele împruțite pe care le lăsa el mereu împrăștiate, dar o să-i fie dor de doctorul Powell, precum și de unii dintre pacienții săi obișnuiți. Va avea nevoie de timp pentru a se justifica în fața oamenilor la care ținea cel mai mult, pentru ca ei să știe că proceda astfel din iubire, nu pentru că era nestatornică sau crudă.

Deci o să rămână și o să se bucure de ultimul ei Festival din Everville. Într-adevăr, gândindu-se la el în felul acesta, îi venea chef de petrecere care n-o mai încântase de atîția ani. Weekendul acesta avea să iasă în oraș să petreacă, știind că anul viitor, cînd va veni luna august, avea să fie în altă parte a lumii.

Foamea îl făcea mereu arțăgos pe Morton, așa că, decît să-l lase să aștepte în timp ce ea gătea, se duse la Kitty's Diner să ia un burger și cartofi prăjiți. Se împlineau acum trei ani de la moartea lui Kitty Cowhick și, în ciuda vremurilor grele, ginerele ei, Bosley, transformase locul dintr-unul neîngrijit într-o afacere prosperă. El era un Renăscut și își impusese punctul de vedere moral strict în pregătirea cinei. Interzicea, de pildă, citirea, în local sau la tezghea, a oricărei cărți pe care o considera indecentă și, dacă se simțea emanația unei respirații profane, cerea personal părții vinovate să părăsească localul. Ea îl văzuse făcînd acest lucru. „Vreau ca acesta să fie un loc în care Dumnezeu însuși să poată veni, îi spusese el odată, dacă vrea o bucată de plăcintă.“

Odată cumpărat burgerul lui Morton, ea porni spre casă, dar o găsi goală. Morton se întorsese – haina lui de lucru era pe masa din bucătărie, alături de două cutii goale de bere –, dar, probabil obosit să o mai aștepte, plecase să-și caute ceva de mîncare. Era mulțumită: avea mai mult timp să se gîndească.

Se așază la masa din bucătărie luînd cîte un cartof prăjit și folosi carnetelul pe care își făcea de obicei lista de cumpărături pentru a nota lucrurile pe care voia să le ia cu ea cînd avea să plece. Nu erau multe. Doar cîteva lucruri cu valoare sentimentală: un scaun pe care îl avea moștenire de la mama ei; niște dantele croșetate pe care le făcuse bunica ei; plapuma din dormitorul gol.

Gîndindu-se la plapumă, lăsă lista de lucruri și medită la cele petrecute în timpul după-amiezii. Sau, mai bine spus, la ceea ce se petrecuse în dormitor. Nu va fi mereu la fel de minunat; pasiunea dintre ei se va domoli în timp. Dar dacă și cînd acest lucru se va întîmpla, vor rămîne sentimentele. Și vor exista amintiri ale celor petrecute, de felul acestei după-amiezi, care-i vor răsări în minte de fiecare dată cînd își va lipi fața de plapumă.

3

Puțin după opt și jumătate, cu stomacul ghiorțaindu-i de foame, după ore întregi de căutare prin dosarele împrăștiate, Erwin a găsit în sfîrșit o broșură scurtă, ciudată, scrisă de un anume Raymond Merkle. Numele îi era vag cunoscut. Omul acesta își crease cît de cît reputația de cronicar al micului oraș Oregon. Erwin văzuse în librăriile din Wilsonville volume semnate de el. Textul era de fapt o prezentare detaliată a faptelor legate de Everville, făcută în stilul forțat al celui care are aspirații de scriitor, dar îi lipsește talentul.

Se intitula *Aceste dealuri de vis*, ceea ce s-a dovedit a fi un citat dintr-o operă tipărită (fără numele poetului, așa că Erwin bănuia că era vorba de Merkle), niște versuri de duzină așezate la începutul broșurii. Și acolo, pe la jumătatea acestei povești spuse cu pasiune, Erwin găsi următoarele cuvinte:

Că forțele răului își lasă fără remușcări semnul barbar într-un oraș atît de frumos ca Everville nu trebuie să-i surprindă pe aceia dintre noi care au văzut o parte din lumea largă. Eu, autorul dumneavoastră, m-am aventurat din ținuturile fertile ale superbului nostru stat în al patruzeci și treilea an al acestui secol să-mi îndeplinesc datoriile de american în Pacificul de Sud și am să duc cu mine în mormînt scenele de cruzime și de degradare umană la care am fost martor acolo, în decoruri atît de paradiziace pe cît poate oferi acest pămînt.

De aceea nu m-a surprins deloc să descopăr, în perioada pregătirii acestui volum, zvonuri despre faptele diabolice petrecute în sinul destoinicei comunități din Everville.

Trista poveste a morții fetei Rebecca Jenkins este bine-cunoscută. Era fiica acelui oraș frumos, mult prețuită și adorată, care a fost ucisă în al optulea an al vieții, iar trupul i-a fost aruncat în lac. Asasinul ei a fost un bărbat din Sublimity, care, mai tîrziu, a murit în pușcărie, în timpul executării sentinței pe viață pe care o primise. Dar misterul care înconjoară tragedia micuței Rebecca nu s-a terminat acolo.

În timp ce adunam povești despre incidente neobișnuite legate de Everville, mi s-a șoptit ceva despre decesul ciudat al unui anume Richard Dolan. Fusesse proprietarul unui magazin de dulciuri, mi s-a spus, iar micuța Rebecca Jenkins îi fusese clientă fidelă, așa că el a suferit foarte tare la moartea copilei. Prinderea și apoi internîțarea asasinului ei nepocăit nu redusese cu nimic tulburarea acestuia. Devenea din ce în ce mai melancolic și, în noaptea de 19 septembrie 1975, i-a spus soției sale că aude voci pe Culmea lui Harmon. Îl striga cineva, a spus. Cînd ea l-a întrebat cine, el a refuzat să spună și a pornit singur în noapte. Nu s-a mai întors, iar a doua zi un grup s-a îndreptat într-acolo.

După două zile de căutări, l-au găsit pe Richie Dolan delirînd, prins într-o crăpătură dintr-o stîncă pe panta de nord-est a muntelui. Era grav rănit din cauza căzăturii, dar nu era mort. Chipul și trupul său arătau într-un asemenea hal,

încît, văzîndu-l, soția lui a leșinat și nu și-a mai revenit nicio dată în simțiri.

El a murit în spitalul Silverton trei zile mai tîrziu, dar nu s-a stîns în liniște. În cele șaptezeci și două de ore a urlat ca un smintit, nici măcar tranchilizantele administrate de medici nu l-au potolit.

Dar despre ce vorbea în ultimele sale clipe? Nu am putut găsi nici o explicație, însă există suficientă concordanță între zvonuri pentru a le considera adevărate în mare. Mi s-a spus că în delirul său pomenea despre niște oameni morți care îl strigau de pe Culmea lui Harmon. Fără încetare, chiar și la sfîrșit, cînd doctorii stăteau și priveau uimiți cum se agăța de viață, el implora iertare...

Povestirea continua așa încă vreo două paragrafe, dar Erwin le sări. Găsise aici ceea ce îi trebuia: dovezi, fie chiar rudimentare, că exista ceva adevăr în ceea ce scrisese McPherson. Și dacă una dintre părți era adevărată, atunci de ce să nu fie și restul?

Mulțumit că încercarea lui de verificare nu fusese o prostie, întrerupse căutarea pentru noaptea care urma și o sună pe Phoebe Cobb. Vrea să vină să încuie? Bineînțeles că vrea. Dacă el ar fi atît de drăguț să închidă ferestrele, ea o să apară îndată să încuie ușa din față.

Vocea ei suna puțin absentă, dar poate doar în imaginația lui. Fusese o zi lungă și se simțea obosit. Era timpul să meargă acasă și să încerce să-și scoată din cap confesiunea lui McPherson pînă mîine, cînd își va relua cercetările.

Știa de unde avea să înceapă acele cercetări: de jos de la pîrîu. Deși trecuseră trei decenii de la evenimentele descrise de McPherson, dacă acea casă în care trăiseră cei trei și despre care el pretindea că arsesese existase cu adevărat, atunci trebuia să mai existe semne ale rămășițelor ei. Și dacă era așa, atunci aceasta ar fi o altă parte verificată a confesiunii, iar el va fi

tentat să facă publică întreaga poveste, pentru ca tot statul să poată simți cât de cumplită era.

4

Phoebe deschisese sticla de coniac pe la opt fără un sfert, spunându-și că voia să toasteze pentru apropiata ei eliberare, dar, de fapt, pentru a-și mai potoli neliniștea pe care o simțea. În cele câteva ocazii în care Morton ieșise în oraș să-și ia cina, se întorsese de obicei într-o oră, pregătit să se așeze în fața televizorului. Unde plecase în seara aceasta? Mai mult chiar: De ce-i păsa ei?

Își înecă frământările într-un coniac, apoi într-altul. Acesta își făcu rapid efectul, mai ales pe stomacul ei aproape gol. Pînă să sune avocatul, se ametise bine; era prea amețită pentru a conduce. Nu conta. Se decisese să meargă pe jos pînă la clădirea vechii școli.

Noaptea era înmiresmată, aerul mirosea a pin, iar plimbarea se dovedi mai plăcută decît se așteptase. În oricare alt moment al anului, chiar în mijlocul verii, străzile ar fi fost destul de liniștite în toiul serii, dar astăzi luminile încă ardeau în multe dintre magazinele de pe Main Street, ai căror proprietari lucrau la pregătirea vitrinei pentru Festival sau la aranjarea rafturilor pentru zilele de cîștig care urmau să vină. Erau chiar și cîțiva turiști, veniți mai devreme pentru a se bucura de liniștea văii.

La intersecția dintre Main și Watson Street, se opri o clipă sau două. O cotitură la dreapta o ducea la clădirea școlii, iar una la stînga trecea pe lîngă piață și pe lîngă parc, în Donovan Street, iar mai jos pe această stradă se afla apartamentul în care locuia Joe. N-ar fi fost decît o simplă greșală să facă la stînga în loc de la dreapta. Dar luptă cu acest imbold. Era mai bine să lase ceea ce simțiseră și spusese în această după-amiază

să se sedimentze pentru cîteva ore, decît să se înflăcăreze și să se agite iar. În plus, coniacul o făcea mereu să plîngă, iar fața i se umfla cînd plîngea. O să-l vadă mîine, iar între timp o să-l viseze.

Făcu dreapta, luînd-o pe panta blindă a Watson Street, pe lîngă noul supermarket, care era încă deschis și plin de activitate, îndreptîndu-se către clădirea școlii. Îi luă cinci minute să verifice toate ferestrele, să tragă jaluzelele și să încuie. Apoi porni înapoi.

La vreo cincizeci de metri de Main Street, cineva de pe trotuarul celălalt păși pe stradă, privind cerul nopții. Îl cunoștea vag; era cel mai tînăr din clanul Lundy: Sam, sau Steve, sau...

– Seth.

Deși doar murmurase silaba, el o auzise. Fără să se miște din mijlocul străzii, el o privi, ochii îi sclipiră, iar ea își aminti acum cum îl cunoscuse. Mama lui îl adusese să-l vadă doctorul Powell, cu cinci sau șase ani în urmă, iar copilul stătuse în picioare în sala de așteptare, cu o privire pierdută pe fața micuță, cu ciupituri; atunci Phoebe crezuse că era retardat. Acum nu mai avea privirea pierdută. Stătea foarte concentrat.

– Auzi? o întreba.

Nu se apropie de ea, dar ceva din înfățișarea lui o intimidă. În loc să se apropie, se opri și privi înapoi pe stradă, către luminile de la supermarket. Erau multe mașini acolo în parcare, cînd trecuse ea, iar una dintre ele avea să pornească în curînd; avea să se folosească de trecerea ei ca o acoperire pentru a-și continua drumul.

– Nu auzi, nu-i așa? spuse el cu vocea lălăită.

– Ce să aud?

– Loviturile de ciocan.

– Loviturile de ciocan?

Ea ascultă o clipă.

– Nu, nu le aud.

– Hmm.

El începu din nou să contemple cerul înstelat.

– Lucrai la doctor, îi spuse.

– Încă mai lucrez.

– Nu pentru mult timp, răspunse el.

Ea simți cum îi trece un fior prin corp, din vârful capului pînă în călcîie.

– De unde știi tu?

El zîmbi către cer.

– E atît de tare, zise. Ești sigură că nu auzi?

– Ți-am spus... începu ea.

– E în regulă, spuse el blînd. Numai uneori în timpul nopții le mai aud și alți oameni. Nu se întîmplă niciodată în timpul zilei. Ziua numai eu le aud.

– Îmi pare rău...

– Să nu-ți pară, spuse el; apoi zîmbetul îi fu adresat ei, nu stelelor. Sînt obișnuit cu asta.

Deodată i se păru absurd să-i fie teamă de el. Era un puști singuratic, tulburat. Poate puțin nebun, dar destul de inofensiv.

– Ce ai vrut să spui cînd te-ai referit la mine și la faptul că nu voi mai lucra mult timp la doctor? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Nu știu, spuse el. Aceste lucruri ies din gura mea uneori, fără să am habar ce înseamnă.

Se opri o clipă.

– Poate că nu înseamnă nimic, spuse el și se întoarse la contemplarea cerului.

Ea nu mai așteptă mașina să pornească din parcare și își continuă drumul către Main Street.

– Distracție plăcută, îi spuse cînd trecu pe lîngă el.

– Mda, murmură el, o să am...

Se gîndi la incidentul acesta pe tot drumul spre casă și-și propuse să nu uite să se uite în fișa medicală a lui Lundy cînd va ajunge a doua zi la serviciu, ca să vadă ce-i adusese pe

mamă și pe fiu în acea zi la doctor și de ce nu reveniseră niciodată. Când ajunse înapoi acasă, Morton era în scaunul lui, în fața televizorului, adormit buștean, cu o cutie de bere în poală și cu alte patru între picioare. Nu se deranjă să-l trezească. În schimb se duse în bucătărie și-și făcu un sendviș cu șuncă și cu brinză, pe care îl mîncă sprijinită de chiuvetă și privind întinericul din grădină. Veneau nori care acopereau stelele, dar își spuse că acest lucru nu conta prea tare pentru băiatul Lundy. Dacă el putea auzi loviturile de ciocan din cer, cîțiva nori nu puteau să le estompeze decît puțin.

Cînd termină de mîncat sendvișul, se retrase în pat, sperînd că va adormi înainte ca Morton să se ridice. Nu era nevoie să-și facă griji. Cînd în cele din urmă o respirație rece pe spate o trezi din picoteală, îl simți strecurîndu-se în pat lîngă ea; cadranul luminos al ceasului indica ora trei și zece. Mormăind pentru sine, trase cearșaful către el, se suci într-o parte și începu să sforăie imediat.

Lui Phoebe îi luă ceva timp să adoarmă din nou și, cînd reuși, fu un somn agitat. Dimineata, stînd singură la masa din bucătărie (Morton plecase deja la serviciu cînd se trezi ea), încercă să facă ordine în frînturile de vis care îi treceau prin cap și-și aminti că într-una dintre secvențe Joe îi făcea cunoștință cu oamenii din fotografia pe care i-o arătase. Toți cei cinci se aflaseră într-o mașină dintr-un anumit motiv, iar fratele lui Joe tot spunea: „Unde sîntem? La dracu, unde sîntem?” Nu era unul dintre cele mai liniștitoare vise. La ce se gîndea? Că acum erau cu toții pierduți? Luă trei aspirine cu o ceașcă de cafea neagră și porni către serviciu, scoțîndu-și din minte visele. Ceea ce era păcat. Dacă s-ar mai fi gîndit puțin la ele, s-ar fi mirat de întrebările legate de fotografia care le inspirase și s-ar fi scutit pe sine, dar și pe Joe și pe Morton, de mai multă suferință decît se aștepta sau merita oricare dintre ei.

IV

Femeia de pe motocicletă părea o călătoare potrivită momentului: cu pielea prăfuită și bătătorită; cînd își scoase casca se văzu că avea părul scurt și ars de soarele deșertului; fața, care probabil nu fusese niciodată frumoasă, era aspră și trăda oboseala. Avea o rană la falcă și linii adînci în jurul ochilor și al gurii – și nu de la rîs.

Numele ei era Tesla Bombeck, iar astăzi venea acasă. Nu se întorcea în locul ei natal în sensul propriu (acesta era Philadelphia), nici măcar în orașul în care crescuse (care era Detroit), ci în orașul în care începuse transformarea care o făcuse aspră, îi provocase răni și o făcuse în hoinara dură care era acum.

Sau, mai degrabă, la ceea ce mai rămăsese din acest oraș. În momentul de glorie al mediocrității sale, acest loc – Palomo Grove – reprezentase unul dintre paradisurile Californiei. Spre deosebire de Everville, care crescuse organic în peste un secol și jumătate, Grove crescuse brusc în trei ani, creat de planificatori și de magnai ai imobiliarelor care avuseseră la dispoziție liste lungi de planificări demografice pentru inspirație. Și el prosperase în liniște o vreme, ascuns de faldurile văii Simi, la vreo trei kilometri de autostrada pe care se grăbeau salariații spre Los Angeles în fiecare dimineață și apoi spre casă, seara.

Traficul pe autostradă era acum mai aglomerat ca oricînd, dar drumul spre Grove era rar folosit. Din cînd în cînd un turist care voia să adauge Orașul Care Murise peste Noapte pe

lista sa de curiozități californiene venea să privească pustietatea, dar astfel de vizite erau din ce în ce mai rare. Nici nu se făcea vreo încercare pentru reconstruirea orașului Grove, în ciuda marilor pierderi suferite atât de proprietarii de pământ, cât și de particulari. Tesla nu era surprinsă. Erau vremuri de criză; oamenii nu mai credeau că afacerile imobiliare sînt o investiție solidă, cu atât mai puțin cele care se dovediseră instabile în trecut.

Fiindcă Palomo Grove nu murise pur și simplu, ci se îngropase singur; străzile sale se căscau ca niște morminte pentru casele lor frumoase. Multe dintre acele străzi erau încă baricadate, pentru a-i ține departe pe privitorii de pe stradă, ca să nu facă rău, dar Tesla auzea *da* cînd i se spunea *nu* încă din copilărie, și se duse prima dată pe baricade, ca să se plimbe acolo unde erau mai mari pagubele.

Se gîndise de multe ori la întoarcere în călătoria ei de cinci ani prin ceea ce-i plăcea să numească Americi, înțelegînd prin asta statele continentale. Ele nu formau un singur stat, insistase ea de multe ori în discuțiile cu Grillo; nici pe departe. Doar pentru că în Louisiana serveau aceeași cola pe care o serveau și în Idaho și difuzau aceleași reclame în New Mexico, ca în Massachussetts, acestea nu însemnau că exista ceva care se numea America. Cînd președinții și învățații vorbeau despre vocea și voința poporului american, ea-și dădea ochii peste cap. Erau povești; îi spusese un tip care o urmăsea prin Arizona vreme de o săptămînă și jumătate în timpul perioadei ei de halucinații și care își făcea apariția în mici restaurante și în camere de motel pentru a vorbi cu ea într-o manieră atât de prietenească, încît ea îi simți lipsa cînd dispăru.

Dacă-și amintea corect (nu știuse niciodată), era tipul care pomenise prima dată de întoarcerea în Grove.

– Trebuie să intri cu nasul în propriul rahat mai devreme sau mai tîrziu, o sfătuisese el, lăsîndu-se pe spate într-un fotoliu ros. Este singura modalitate de a intra în contact.

– Cu ce? voi ea să știe.

– Cu ce? Cu ce? spusese el așezându-se pe marginea patului. Nu sînt psihanalistul tău! Află singură.

– Și dacă nu e nimic *de aflat*?

– Nu vorbi prostii, spusese el. Nu ți-e teamă să afli că nu e nimic de aflat. Ție ți-e teamă să afli prea multe lucruri care te-ar înnebuni.

El se întinse pe pat, încăleacă pe ea, astfel că ajunseră nas în nas.

– Ia ghicește, domnișoară Bombeck. Ești *deja* nebună. Așa că, oare ce ai de pierdut?

Nu-și putea aminti dacă pregătise un răspuns încheiat sau pur și simplu o lăsase baltă. Probabil a doua variantă. Și așa se întimplase în mai multe camere de hotel în această fază. Oricum, tipul sădise sămînța. Pe măsură ce lunile treceau, iar ea începuse să pară sănătoasă, cînd consulta o hartă sau se uita la un indicator, se gîdea: „Poate ar trebui să o fac astăzi. Poate ar trebui să mă întorc în Grove“.

Dar ori de cîte ori era gata să facă acest lucru, o altă voce îi vorbea; vocea personalității care sălășluise în ea în ultima jumătate de deceniu.

Numele lui era Raul și fusese născut maimuță. Totuși, nu rămăsese așa multă vreme. La vîrsta de patru ani evoluase din starea de maimuță la cea de om, agentul fiind acel fluid miraculos pe care descoperitorul îl numise Nunțiul, mesagerul. Fluidul nu era creația științei pure, ci un amestec al disciplinelor – o parte biogenetică, o parte alchimie –, și continuase să-i atingă și să-i transforme și pe alții, inclusiv (pentru scurt timp) pe Tesla, convergînd înclinațiile naturale ale celor afectați și creînd în timp cele două forțe beligerante care făcuseră din Palomo Grove cîmpul lor de bătălie.

Unul era creatorul Nunțiului, un vizionar dependent de mescalină, pe nume Fletcher, care devenise o forță a transcendenței sub tutela mesagerului. Celălalt era protectorul lui,

Randolph Jaffe, care finanțase descoperirea cu speranța că va dobîndi acces la o condiție a cărnii și a spiritului care era echivalentă cu divinitatea. Nunțul nu făcuse nimic să diminueze acea ambiție, ci îl transformase pe Jaff într-o creatură atît de consumată de visele sale de putere, încît spiritul i se atrofiase. Înainte să cîștige războiul cu Fletcher (distrugînd întregul Grove în acest proces) și să fie gata să-și ia premiul, psihicul lui devenise prea fragil pentru a mai suporta triumful. Își pierduse rațiunea în căutarea dumnezeirii. Curînd după aceea, își pierdu și viața.

Era de înțeles atunci de ce Raul protestase așa de tare în legătură cu dorința de întoarcere în Grove.

„Urâsc California, îi spusese el ei de nenumărate ori. Și dacă nu ne mai întoarcem niciodată acolo și tot ar fi prea mult.“

Nu se certase cu el pe acest subiect. Deși își era propria stăpînă și ar fi putut merge spre Vest fără ca el să aibă cum să o oprească, prezența lui fusese reconfortantă în timpul nenumăratelor momente teribile care au urmat după moartea orașului Palomo Grove și, dat fiind faptul că se aștepta ca astfel de momente să se mai repete, mai groaznice ca oricînd, voia să-și păstreze bunele relații cu el.

Paradoxul acesta, că sănătatea ei nesigură era păstrată de către unul dintre acele lucruri care îi înnebuneau pe oameni (vocile din cap), nu o pierdu. Nici nu uită că locatarul ei, care era de obicei scrupulos în respectarea limitelor dintre gîndurile lui și ale ei, avea propriile crize de care suferea, iar în acele momente ea devenea cea care îl mîngia. Uneori se trezea și-l auzea oftînd în capul ei, vîitîndu-se că-și pierduse trupul în război și că nu va mai avea niciodată un trup pe care să-l numească al lui. Îl liniștea atunci cum putea și ea – îi spunea că vor găsi ei o cale să-l elibereze într-o bună zi; dar pînă atunci nu era mai bine așa, pentru că măcar se aveau unul pe celălalt?

Și era. Când ea se îndoia de tot ceea ce văzuse, el era acolo să-i spună: „Este adevărat“. Când ea se temea de povara a tot ceea ce ajunsese să înțeleagă, el era acolo să-i spună: „Ne vom descurca cu asta amîndoi, pînă cînd vom scăpa de ea“.

Ah! Să scape de ea. Aceasta era șmecheria. Să găsească o modalitate de-a descărca revelația pe niște umeri puternici și demni de încredere și să se întoarcă pe drumul ei, la viața pe care o trăise înainte ca măcar să audă de Palomo Grove.

Fuse scenaristă de meserie, dovadă țesutul cicatrizat, și, deși era mult timp de cînd nu mai stătuse la masa de scris, simțul ei cinematografic rămăsese alert. Chiar și în perioadele proaste, nu trecea o săptămînă fără să se gîndească: „Iată o scenă aici. Felul în care arată cerul, felul în care se bat cîinii, cel în care oftezi; ar putea fi începutul a ceva minunat și ciudat“.

Dar în ultima vreme ajunsese să i se pară că tot ce avea nu erau decît începuturi – întotdeauna o pornire către un drum necunoscut sau începutul unei conversații cu un străin –, și niciodată nu ajungea la al doilea act. Dacă farsa dureroasă a vieții ei de pînă acum era să aibă un deznodămînt, atunci ar fi trebuit să facă povestea să continue. Iar acest lucru nu se putea întîmpla, știa asta, pînă cînd nu se întorcea în Grove să se confrunte cu stafiile lui.

Mai tîrziu, ea a văzut ce înseamnă simultaneitatea și a ajuns să creadă că momentul producerii acelei călătorii nu era întîmplător. Că fie subconștientul ei, fie puteri care operau asupra lui în starea de visare au hăituit-o așa de mult cu amintiri din Grove, încît singura ei speranță de salvare era să se întoarcă în acea săptămînă din august, cînd atîtea alte lucruri așteptau să se petreacă.

Chiar și Raul, care respinsese cu atîta tărie această idee de-a lungul anilor, acceptă inevitabilitatea călătoriei cînd ea îi spuse.

„Haide să scăpăm de asta, spusese el, deși numai Dumnezeu știe ce crezi că vei găsi acolo.“

*

Acum știa. Acum se afla în mijlocul a ceea ce fusese cândva strada centrală din Palomo Grove, centrul său geografic și emoțional. Oamenii veneau aici să se întâlnească, să birfească, să se îndrăgostească și (aproape întâmplător) să facă și cumpărături. Acum aproape toate magazinele, cu excepția câtorva, erau mormane de gunoi, iar dintre cele care mai rămăseseră în picioare nu mai vedeau decât pereții; marfa pe care o găzduiseră fusese zdrobită, prădată sau putrezise.

„Tesla?” îi șopti Raul în cap.

Ea îi răspunse, ca întotdeauna, nu cu limba și cu buzele, ci cu mintea.

„Ce e?”

„Nu sîntem singuri.”

Ea privi în jur. Nu vedea nici un semn de viață, dar acest lucru nu însemna nimic. Raul era mai apropiat de rădăcinile sale animalice decât ea; mai atent la nenumărate mici semne pe care simțurile ei le primeau, dar nu mai știa cum să le interpreteze. Dacă el spusese că aveau companie, atunci așa era.

„Unde?” se gîndi ea.

„La stînga noastră, răspunse el. Peste mormanul acela de gunoi.”

Ea porni într-acolo, orientîndu-se singură. Rămășițele magazinului de animale zăceau la dreapta ei, ceea ce însemna că mormanele de oțel pline de mortar și lemnăria din fața ei erau tot ceea ce mai rămăsese din supermarket. Se urcă pe rămășițe, iar soarele îi strălucea puternic în față, însă, înainte să ajungă în vîrf, apără cineva care îi bară calea: un tînăr cu păr lung, îmbrăcat în tricou și blugi și care avea cei mai verzi ochi pe care-i văzuse vreodată.

– Nu ai voie aici, spuse el, iar vocea lui era prea blîndă pentru a inspira multă autoritate.

– O, și tu ai? spuse Tesla.

Din cealaltă parte a grămezii se auzi o voce de femeie:

– Cine este, Lucien?

Lucien îi adresă întrebarea Teslei:

– Cine ești?

Drept răspuns, Tesla continuă să urce, pînă cînd o văzu pe cea care îi puna întrebări în partea cealaltă. Numai atunci spuse:

– Numele meu este Tesla Bombeck. Dar asta nu e treaba ta.

Femeia era așezată pe pămînt, printre niște vase pline cu tămîie, din care ieșea un miros dulce grețos. La vederea Teslei se ridică, cu uimirea întipărită pe față.

– Dumnezeu... spuse ea, privind înapoi la al doilea însoțitor al ei, un bărbat de vîrstă medie, supraponderal, care stătea tolănit într-un scaun ponosit. Edward, uite cine-i aici.

Bărbatul se uită la Tesla cu o suspiciune evidentă.

– Noi am auzit că ai murit, zise el.

– Te cunosc? îl întrebă Tesla.

Bărbatul clătină din cap.

– Dar *eu* te cunosc pe tine, spuse femeia, pășind în față din cercul de fum.

Tesla era acum la jumătatea distanței către cealaltă grămadă de gunoaie și destul de aproape pentru a vedea cît de plăpîndă și de istovită era această femeie.

– Eu sînt Kathleen Farrell, spuse ea. Locuiam aici, în Grove.

Numele nu-i spunea nimic, dar aceasta nu era o surpriză. Poate că Raul îi folosea o parte a capacității creierului pentru propriile amintiri (sau poate că era de vină doar vîrsta), dar numele și fețele îi scăpau tot timpul în ultima vreme.

– Ce te-a adus înapoi? voi să știe Tesla.

– Am fost...

Fu întreruptă de Edward, care se ridică acum de pe scaun.

– Kate, o atenționează el. Ai grijă.

– Dar ea...

– Nu mai putem avea încredere în *nimeni*, spuse el. Nici măcar în ea.

– Dar ea nici măcar n-ar vrea să *fie* aici... insistă Kate. Se uită la Tesla. *Ai vrea?* Și apoi îi spuse lui Edward: Ea știe ce se întâmplă. Și din nou către Tesla: Știi, nu-i așa?

– Desigur, minți Tesla.

– De fapt, l-ai văzut? întreabă Lucien, apropiindu-se de ea din spate.

– Nu... nu în ultimele două luni, răspunse Tesla, a cărei minte rătăcea. Despre cine dracu' vorbeau cei doi?

– Dar /*ăi* văzut? spuse Kate.

– Da, răspunse ea. Bineînțeles.

Pe fața obosită a lui Kate apărură un zîmbet.

– *Știam* eu, rosti ea.

– Nimeni nu se îndoiește că e în viață, zise acum Edward, cu privirea fixată încă asupra Teslei. Dar de ce dracu' i s-ar arăta *ei*?

– Nu e destul de clar? se miră Kate. Spune-i, Tesla.

Tesla își luă o expresie plină de durere, de parcă subiectul ar fi fost prea delicat pentru a fi discutat.

– E greu, veni răspunsul ei.

– Înțeleg, spuse Kate. Pînă la urmă, tu ai deschis focul...

În capul ei, Tesla îl auzi pe Raul scoțînd un mormăit slab. Nu fu nevoie să-l întrebe de ce. Nu exista decît un singur foc însemnat pe care-l deschisese Tesla, și îl deschisese aici, pe strada centrală, poate chiar în locul în care stătea Kate Farrell.

– Erai aici?

– Nu. Dar Lucien a fost, mărturisi Kate.

Lucien păși în fața Teslei, preluînd în același timp firul poveștii.

– Este încă atît de clar, spuse el. El acoperindu-se singur cu benzină, iar apoi tu trăgînd cu arma. Am crezut că încercai să-l omori. Cu toții am crezut acest lucru, sînt sigur...

„Asta nu are nici un sens, murmură Raul în capul ei. Vorbesc despre...”

„Fletcher, îi răspunse ea în gând. Știu.“

„Dar parcă ar crede că el încă mai trăiește.“

– Nu am înțeles ce făceai, zise Lucien.

– Dar tu știi? îl întrebă Tesla.

– Desigur. L-ai ucis ca să poată trăi din nou.

În timp ce el vorbea, ultimele clipe ale lui Fletcher se derulau pe ecranul din capul ei, așa cum făcuseră de sute de ori în anii care trecuseră. Trupul lui, înmuiat în benzină din cap pînă în picioare. Ea îndreptînd arma spre pămînt, aproape de talpa lui, rugîndu-se să se producă o scînteie. Trăsese o dată. Nimic. El se uitase la ea cu disperare în ochi, un luptător care își înfruntase dușmanul pînă cînd nu-i mai rămăsese nimic cu care să riposteze, decît spiritul încătușat în carnea rănită. „Eliberează-mă, spusese privirea aceea, sau bătălia va fi pierdută.“

Ea trăsese din nou, și de data aceasta i se răspunse la rugăciuni. O scînteie izbucnise în aer și o flacără răsărise să-l consume pe nunciatul Fletcher.

– A murit chiar aici? întrebă ea, privind cercul.

Kate încuviință din cap și se dădu într-o parte, pentru ca Tesla să se poată apropia de acel loc. După cinci ani de soare și ploaie, asfaltul era mai închis la culoare acolo unde pierise el; pătat cu grăsimi și ars. Se cutremură.

– Nu e minunat? șopti Kate.

– Cum?

– Minunat. Că s-a întors printre noi.

– Înseamnă că sfîrșitul nu poate fi departe, spuse Lucien.

Tesla se întoarse cu spatele la asfaltul pătat.

– Sfîrșitul a ce?

El îi zîmbi delicat.

– Sfîrșitul cruzimilor și al josniciilor noastre, zise el.

„Acest lucru nu sună prea rău“, se gîndi Tesla.

– A venit vremea ca noi să *mergem mai departe*, în sus pe scară. Dar tu știi deja acest lucru. Ai fost atinsă de Nuntiu, nu-i așa?

– Mi-a făcut mult bine, mărturisi ea.

– La început e durere, spuse Kate blînd. Noi vorbim șamanilor din țară...

Încă o dată Edward o întrerupse:

– Cred că domnișoara Bombeck a auzit deja suficient. Nu știm prea multe despre credințele ei...

– Nu am nici una, răspunse simplu Tesla.

– Asta ar trebui să mă liniștească? întrebă Edward.

– Nu...

– Bun. Pentru că nu mă liniștește.

– Edward, interveni Kate, aici nu sîntem la război.

– Potolește-te, spuse Tesla. Cu un minut în urmă el... – arătă cu degetul mare peste umăr, în direcția lui Lucien – spunea că ne îndreptăm spre paradis, iar acum tu vorbești despre război. Hotărîți-vă.

– Eu m-am hotărît deja, spuse Edward. Se întoarse către Kate. Hai să o lăsăm pe mai tîrziu, propuse el privind către cerc. Pentru cînd va pleca ea.

– Eu nu plec nicăieri, îl anunță Tesla, așezîndu-se pe mormanul de gunoi. Pot să pierd vremea toată ziua.

Edward zîmbi.

– Vezi? sări el, iar vocea i se domoli. Ea provoacă necazuri. Vrea să ne țină din treabă...

– Ce treabă? se miră Tesla.

– Să-l găsim pe Fletcher, spuse Kate.

– Taci din gură! izbucni Edward.

– De ce? interveni Kate, fără să fie cîtuși de puțin tulburată. Dacă ea este aici să ne oprească, atunci știe deja ce facem. Și dacă nu, atunci poate va fi în stare să ne ajute.

Argumentul acesta îl reduse la tăcere pe Edward pentru cîteva secunde. Timp suficient pentru Tesla să spună:

– Dacă voi credeți că Fletcher este vreun Mesia, o să fiți dezamăgiți. Credeți-mă.

„Vorbesc de parcă ar fi viu“, se gândi ea în timp ce vorbea, la care Raul murmură:

„Poate că este.“

– Eu nu cred că el este Mesia, replică Lucien, am avut destui Mesia chiar și așa. Nu mai avem nevoie de un alt tip care să ne spună când greșim.

Teslei îi plăcu ce auzi, lucru pe care Lucien îl observă imediat, deoarece se așeză pe vine dinaintea ei și continuă să-i vorbească, față în față.

– Fletcher s-a întors pentru că vrea să fie aici când ne vom ridica, cu toții, împreună, și vom deveni ceva nou.

– Ce... mai exact?

Lucien ridică din umeri.

– Dacă aș ști acest lucru, ar trebui să mă sinucid.

– De ce?

– Fiindcă aș fi un Mesia.

Riseră amândoi. Apoi el se sculă în picioare, ridicând din umeri în același timp.

– Asta e tot ce știu, spuse el.

Ea îi aruncă o privire vinovată. Avea o simplitate plăcută, pe care ea o găsi fermecătoare. De fapt, mai mult decât fermecătoare; aproape sexuală.

– Uite, zise ea, am mințit când am spus că l-am văzut pe Fletcher. Nu l-am văzut.

– Știam, rînji Edward.

– Nu, nu știai, răspunse Tesla puțin obosită. Nu bănuiai ci-tuși de puțin. Se uită îndărăt la Lucien. Oricum, de ce este atât de important să-l găsești, dacă este aici doar ca vizitator?

– Fiindcă trebuie să ne protejăm de dușmanii noștri, veni replica lui Kate. Iar el ne poate ajuta.

– Să știți, răspunse Tesla, eu *nu* sînt unul dintre dușmanii voștri. Știu că Eddie nu mă crede, dar este adevărat. Nu sînt de

partea nimănui, decît de partea mea. Și dacă asta sună a egoism, este pentru că exact asta este. Se ridică în picioare. Aveți vreo dovadă clară că Fletcher este în viață? îl întrebă ea pe Lucien.

– Cîteva, mărturisi el.

– Dar nu vrei să-mi spui?

El își privi picioarele încălțate în sandale.

– Nu cred că asta ar fi prea folositor acum, răspunse el.

– Cam așa ceva, spuse ea, pornind iar în sus pe grămada de gunoi. Atunci vă las cu ale voastre. Dacă îl vedeți, transmiteți-i salutări, bine?

– Asta nu e o glumă, strigă Edward în urma ei.

Probabil era acea remarcă pe care nu o putea lăsa să treacă fără să reacționeze. Se opri din urcuș și privi îndărăt la el.

– O, ba da, este, zise ea. Exact asta e. O mare glumă.

V

1

Lasînd deoparte acea întîlnire, întoarcerea ei în Grove fu un eşec. Nu există nici un moment de revelaţie; nici o confruntare cu stafiile (reale sau imaginare) care să o ajute să înţeleagă mai bine trecutul. Plecă în aceeaşi stare de confuzie în care sosise.

Nu-şi continuă călătoria prin state, ci se întoarse în L.A., în apartamentul din West Hollywood, pe care îl păstrase în toţi aceşti ani în care fusese pe drumuri. De fapt dormise acolo probabil de vreo douăzeci de ori în ultimii cinci ani, dar chiria era mică, iar proprietarul, un tip de modă veche, căruia îi plăcea ideea de a avea o scenaristă adevărată drept chirieasă, oricît de mult ar fi lipsit ea de acolo, aşa că îl păstrase ca pe un loc pe care să-l numească, rîzînd, acasă. Adevărul este că îi stîrnea în minte asociaţii înfiorătoare, dar în seara aceasta, cînd se întinse în faţa televizorului ca să-şi mănînce burgerul şi să urmărească ştirile, se bucură de atmosfera intimă. Erau cîteva săptămîni de cînd nu mai acordase atenţie evenimentelor din lume, dar nimic important nu se schimbase. Un război ici, o foamete colo; moarte pe autostradă, moarte la metrou. Şi întotdeauna oameni care clătinau din cap, martori şi tirani deopotrivă, protestînd şi susţinînd că această tragedie nu trebuia să se producă. După zece minute i se făcu greaţă de toate astea şi închise televizorul.

„Oare este atît de rău...?” murmură Raul.

„Ce să fie atât de rău?” spuse ea, uitându-se la ecranul gol.

„Să ai un Mesia.”

„Chiar crezi că Fletcher a fost înviat?”

„Cred că poate nici nu a fost mort.”

Acum *exista* o posibilitate: ca scena morții lui Fletcher în Palomo Grove să fi fost doar o parte a unei scheme mai ample; o modalitate de a se face nevăzut pentru câțiva ani pînă cînd era mai bine pregătit să înfrunte Nunțul și consecințele acestuia.

– De ce acum? se miră ea cu voce tare.

„Întreabă-l pe Grillo”, sugeră Raul.

„Trebuie?”

Grillo se comportase ciudat ultimele două dăți cînd îl sunase: distant și irascibil. Cînd vorbiseră, în urmă cu cinci sau șase săptămîni, ea închisese telefonul gîndindu-se că poate era drogat rău, așa de ciudat îi suna vocea. Aproape că ar fi pornit spre Nebraska să-l verifice, dar se simțise destul de ciudat să meargă în apartamentul lui. Totuși, Raul avea dreptate: dacă știa cineva ce se petrecea în acele locuri care nu ajunseseră niciodată la știrile de seară, acela era Grillo.

Îl sună, deși nu se bucura să facă asta. El era într-o stare mai bună decît ultima dată cînd vorbiseră, deși părea obosit. Ea trecu direct la subiect; îi spuse despre întoarcerea la Grove și despre întîlnirea cu cei trei.

– Kate Farrell, hm? se miră Grillo.

– O cunoști?

– A fost mama uneia din Liga Virginelor. Arleen Farrell. A înnebunit.

– Mama sau fiica?

– Fiica. A murit într-un ospiciu. S-a înfometat singură.

Ceea ce-i spunea părea tipic pentru Nathan Grillo, așa cum îl cunoștea Tesla. Un rezumat clar, succint al evenimentelor, prezentat cu minimum de sentimente. În perioada dinainte

de Grove fusese jurnalist. Nu și-a pierdut niciodată talentul de a scrie un articol bun.

– Ce dracu' făcea Kate Farrell în Palomo Grove? întrebă el.

Ea se strădui să îi explice cât putu de bine. Vasele cu tămie așezate în cerc în jurul locului unde pierise Fletcher (sau măcar dăduse o impresie al naibii de bună că pierise); discuția despre viziuni; discuția despre mesianism.

– Ai auzit ceva despre asta? îl întreabă ea în cele din urmă.

Urmă un moment de tăcere. Apoi el spuse:

– Sigur.

– *Ai auzit?*

– Ascultă, dacă este ceva de auzit, eu aud.

Nu era o laudă prostească. Acolo în Omaha – un oraș construit la răscrucea drumurilor Americii – Grillo căpătase reputația de birou de strângere a tuturor informațiilor care aveau vreo legătură, oricât de îndepărtată, cu evenimentele din Palomo Grove. Pe parcursul unui an cîștigase încrederea și respectul unui cerc extins de persoane, de la specialiști în fizica moleculară la polițiști obosiți, politicieni, preoți, toți avînd ceva în comun: viețile lor fuseseră cumva marcate de forțe misterioase, chiar terifiante, ale căror detalii simțeau că nu le pot împărtăși cu tovarășii lor, din motive fie personale, fie profesionale.

Vestea se răspîndise repede prin desigurile în care își găsiseră adăpost cei marginalizați de experiențele, credințele și spăimele lor; vestea despre acest bărbat, Grillo, care văzuse adevărata natură a lucrurilor și care voia să-i asculte și pe ceilalți care văzuseră aceleași lucruri; care punea piesele la un loc, una cîte una, pînă cînd crea întreaga poveste.

Ceea ce îi făcuse pe Tesla și pe Grillo să continue să vorbească unul cu celălalt în anii de după Grove a fost aceea ambiție – fie ea practică sau nu. Deși ea pomise să hoinărească, iar el rareori își părăsea apartamentul, amîndoi erau angajați în aceeași căutare a *conexiunilor*. Ea nu reușise să le găsească

în Americi – aici era haos – și se îndoia că Grillo fusese mai norocos; dar încă mai căutau împreună.

Iar ea s-a minunat întotdeauna de abilitatea lui de a pune la un loc două fragmente de informații aparent disparate, pentru a sugera o a treia posibilitate, mai provocatoare. Cum confirma un zvon din Boca Raton un indiciu dintr-un bilet de sinucigaș găsit în Denver, care, la rîndul său, sprijinea o teză susținută de un miracol din New Jersey.

– Deci ce ai auzit?

– Oamenii l-au văzut pe Fletcher apărînd și dispărînd în ultimii cinci ani, Tes, spuse el. Este la fel ca Bigfoot sau ca Elvis. Nu trece lună în care să nu-mi trimită cineva o poză cu el.

– Și este vreuna reală?

– La naiba, nu știu. Obişnuiam să cred...

Ezită o clipă, ca și cum și-ar fi pierdut şirul gîndurilor.

– Grillo?

– ... Da.

– Ce obişnuiai să crezi?

– Nu contează, spuse el cu un glas obosit.

– Ba da, contează.

El respiră adînc.

– Obişnuiam să cred că e important dacă lucrurile sînt adevărate sau nu. Acum nu mai sînt sigur...

Se întrerupse din nou. De data aceasta ea nu-l mai provoacă să vorbească, ci așteaptă pînă cînd își puse gîndurile în ordine.

– Poate că acei Mesia pe care ni-i *imaginăm* noi sînt mai importanți decît lucrul real. Cel puțin ei nu singerează cînd îi crucificăm.

Pentru un anumit motiv, el găsi acest lucru extrem de amuzant, iar Tesla fu obligată să aștepte pînă cînd el trecu peste accesul de ris.

– Deci despre asta era vorba, spuse ea ușor iritată acum. Nu crezi că e important dacă lucrurile sînt adevărate sau nu, așa că ar trebui să nu-mi mai pese nici mie?

– O, îmi pasă, zise el. Îmi pasă mai mult decît știi tu.
Dintr-odată deveni rece.

– Ce naiba se întîmplă cu tine, Grillo?

– Lasă-mă în pace, Tes.

– Poate că ar trebui să vin să te văd...

– Nu!

– De ce naiba nu?

– Vreu doar... Lasă-mă în pace. El oftă. Trebuie să plec, spuse. Sună-mă mîine. Am să văd dacă pot afla ceva util despre Fletcher. Dar, știi, Tes, cred că a venit vremea să ne maturizăm și să încetăm să mai căutăm niște nenorocite de *explicații*.

Ea se pregăti să răspundă, dar legătura se întrerupsese deja. În vremurile de altădată, aveau obiceiul să-și închidă unul celuilalt telefonul la mijlocul momentului de rămas-bun; un joc stupid, dar distractiv. Acum el nu se mai juca, totuși. Îi închisese telefonul pentru că dorise să fie departe de ea. Voia să se întoarcă la sursa sa de știri, sau la îndoielile care zăceau în ea.

„Ei bine, măcar a meritat încercat“, spuse Raul.

„Am să mă duc să-l văd“, se gîndi Tesla.

„Abia am ajuns aici. Nu putem să stăm într-un loc cîteva zile. Să ne întoarcem? Să ne relaxăm?“

Ea deschise ușa glisantă și ieși pe balcon. Era paradisul voyeurilor. Din locul în care stătea putea vedea înăuntrul a șase dormitoare și camere de zi. Ferestrele apartamentului erau larg deschise; oamenii petreceau acolo, muzica și rîsul pluteau către ea. Nu cunoștea gazdele; se mutaseră acolo în urmă cu vreun an, după moartea lui Ross, care locuia acolo de un deceniu cînd se mutase ea. Îl ucisese ciurma, așa cum îi ucisese pe atîția dintre vecini, chiar înainte ca ea să plece în călătoriile ei. Dar petrecerile au continuat, la fel și rîsul.

„Poate că ai dreptate, îi spuse în gînd lui Raul, poate că a venit vremea ca eu...“

Se auzi un ciocănit în ușa. Oare o văzuse cineva singură în balcon și venise să o invite?

– Cine e? strigă ea, în timp ce traversa camera de zi.

Vocea din partea cealaltă a ușii fu ceva mai mult decât o șoaptă.

– Lucien.

2

Venise fără știrea lui Kate Farrell sau a lui Eddie; le spusese că voia să caute niște prieteni în L.A. înainte să-i însoțească în căutarea lui Fletcher.

– Unde a plecat Kate? voi să afle Tesla.

– În Oregon.

– Ce e în Oregon?

Lucien sorbi votca simplă pe care i-o turnase Tesla și păru să se simtă puțin vinovat.

– Nu știu dacă ar trebui să-ți spun acest lucru, zise el, dar cred că se petrec mai multe decât își dă seama Kate. Ea vorbește despre Fletcher ca și cum el ar avea toate aceste răspunsuri...

– Fletcher e în Oregon?

Lucien dădu din cap aprobator.

– De unde știi?

– Kate are un ghid spiritual. Numele ei este Friederika. Aceasta a apărut după ce Kate și-a pierdut fiica. Kate o îndruma când ai sosit tu. Și ea a prins urma.

– Înțeleg.

– Multor oameni li se pare greu de crezut...

– Am crezut eu lucruri mult mai neobișnuite, răspunse Tesla. A fost... a... a fost precisă Friederika în legătură cu asta sau a spus că este undeva prin Oregon?

– A, nu, a fost foarte precisă.

– Deci ei au plecat să-l caute?

– Exact. Respiră adânc, sorbi ultima gură de votcă, apoi zise: Iar eu am venit după tine. Se uită la ea cu ochii aceia submarini. Am greșit făcând acest lucru?

Rareori se întâmpla să fie uluită, dar asta o redusese la tăcere.

– La naiba, spuse ea strimbându-se. Mă gîndeam... poate se petrecea ceva....

Ridică din umeri.

– Mai ia o votcă, îl îndemnă ea ea.

– Nu, cred că ar fi mai bine să plec.

– Rămii, spuse ea prinzîndu-l de braț, puțin mai imperios decît intenționase. Vreau să știi în ce te bagi.

– Sînt pregătit.

– Și bea pînă la fund. O să ai nevoie.

Ea îi spuse tot. Sau, cel puțin, tot ceea ce creierul ei din ce în ce mai îmbibat cu votcă își amintea. Cum plecase la început spre Palomo Grove deoarece Grillo era acolo și scria o povestire, cum circumstanțele o aleseseră pe ea – mai mult împotriva propriei voințe – drept incineratoarea lui Fletcher, sau eliberatoarea lui, sau ambele. Cum, după moartea lui, ea se dusesese în laboratorul lui din Misió n de Santa Catrina pentru a distruge orice mai rămăsese din Nunțiu, doar pentru a fi împușcată de fiul lui Jaff, Tommy-Ray. Cum fusese salvată și transformată de fluidul pe care venise să-l distrugă, și apoi se întorsese la Grove cu Raul – trecînd prin apartamentul în care stăteau –, pentru a-l găsi aproape distrus.

Aici se opri. Ca să ajungă atît de departe îi luase trei ore și încă mai avea de vorbit despre cea mai problematică parte a întregii povestiri. Petrecerea din apartamentul de vizavi se liniștise considerabil, rock-and-rollul de mai devreme fiind părăsit în favoarea baladelor. Nu era cea mai potrivită muzică de fundal pentru ce avea ea de spus.

– Sigur știi de Quiddity, zise ea.

- Știu ce a spus Friederika.
- Și ce a spus?
- Că este un fel de mare a visurilor și că mergem acolo de trei ori în viață. Edward spune că este o metaforă pentru...
- La naiba cu metaforele, spuse Tesla. Este adevărat.
- Ai fost acolo?
- Nu. Dar știi oameni care au fost. L-am văzut pe Jaff făcând o gaură între această lume și Quiddity – lucra cu mâinile goale.

Asta nu era chiar adevărat. Nu fusese acolo când Jaff făcuse acest lucru. Dar povestirea suna mult mai bine spusă ca și cum ea ar fi fost prezentă.

- Cum era?
 - Nu vreau să mai trăiesc asta, s-o lăsăm baltă.
- Lucien își mai puse niște votcă. Începuse să arate tare rău în ultimele câteva minute – fața îi era palidă și umedă –, dar, dacă avea nevoie de băutură ca să facă față la ceea ce spunea ea, cine era ea să se opună?

- Deci cine a închis ușa? o întrebă el.
- Nu contează, rosti ea. Ușile se deschid, se închid. Tu trebuie să afli despre ceea ce era dincolo.
- Mi-ai spus deja. Quiddity.
- În afară de Quiddity, rosti ea, conștientă că tocmai cuvintele erau purtătoarele unei amenințări.

El o privi cu ochii lui verzi acum injectați, respirând prea repede pe gura deschisă.

- Poate că nu vrei să știi, spuse ea.
- Vreau să știu, răspunse el sec.
- Se numesc Yad Uroboros.
- Uroboros, murmură el, aproape ca în vis. Ai văzut aceste lucruri?
- De la distanță, mărturisi ea.
- Sînt ca noi...? o întrebă el.
- Nu prea mult.

– Atunci cum?

Ea știa pe de rost cuvintele pe care le folosisese Jaffe ca să-l descrie pe Yad, și acum le repetă, pentru Lucien, deși Dumnezeu știe că nu ajuta prea mult.

– *Munți și purici*, spuse ea. *Purici și munți*.

Lucien se ridică brusc.

– Scuză-mă...

– Ți-e...?

– Mă duc să...

El se îndreptă către baie, ducându-și mîna la gură. Ea se duse să-l ajute, dar el îi făcu semn că nu era nevoie și intră pe ușă aplecat, închizînd-o rapid. Urmă un moment de liniște, apoi se auzi cum varsă în toaletă. Ea rămase locului. Propriul stomac, destul de rezistent, de obicei, se revoltă la mirosul vomei.

Se uită în jos la paharul ei de votcă, hotărîtă că băuse mai mult decît destul, apoi ieși pe balcon. Nu avea ceas la mînă (tipul cel galben îi spusese să-și îngroape Rolexul imitație în deșert), așa că nu putu decît să presupună cît era ora. Desigur, mult după miezul nopții; poate unu și jumătate, poate două. Aerul era cam răcoros, dar parfumat de iasomia care înflorea noaptea. Inhală adînc. Mîine avea să aibă o durere îngrozitoare de cap, dar ce naiba? De fapt îi plăcuse să-și istorisească povestirea, pe care o spusese mai mult pentru ea decît pentru Lucien.

„Îl exciți“, spuse Raul.

„Credeam că te-ai dus la culcare.“

„Mi-era teamă să nu faci ceva prostesc.“

„De pildă să încerc să i-o trag?“

Ea privi înapoi în apartament. Ușa de la baie era încă închisă.

„Nu cred că mai sînt șanse pentru așa ceva în noaptea asta...“

„...sau în altă noapte.“

„Nu fi atît de sigur.“

„Am făcut o înțelegere, îi reaminti Raul. Atita vreme cît eu sînt aici cu tine, fără sex. Așa ne-am înțeles. Nu am tendințe homosexuale.“

– E trupul *meu*, îi reaminti Tesla.

„Bineînțeles, dacă vrei să te culci cu o femeie, poate că am putea să ne înțelegem...”

„Ei bine, poate că va trebui să privești invers, spuse Tesla. Cred că faza mea de celibat se apropie de sfîrșit.“

„Să nu faci asta.“

„O, pentru numele lui Dumnezeu, Raul, doar ne-o tragem.“

„Vorbesc serios.“

„Dacă strici asta, zise ea, o să-ți pară rău că ai intrat în capul meu. Jur.“

Raul tăcu.

– Mai bine, spuse Tesla și se întoarse înăuntru.

Se auzea dușul în baie.

– Ești bine acolo? strigă ea, dar el nu o auzi din cauza apei, așa că îl lăsă să se spele și se duse în bucătărie să-și umple stomacul care ghiorțăia. Tot ce găsi fu o cutie de grîu măcinat, veche de ani de zile, dar era mai bine decît nimic. Ronțai și așteptă, apoi ronțai iar. Dușul continua să meargă. După vreo două minute se întoarse la ușa de la baie, ciocăni și strigă:

– Lucien? Ești bine?

Nici de data aceasta nu se auzi un răspuns. Încercă ușor clanta. Ușa era descuiată; camera era plină de aburi, că nici nu vedea înăuntru. Hainele lui erau răspîndite pe podea, iar perdeaua de la duș era trasă.

Îl strigă iar, dar nici de data aceasta nu primi un răspuns. Îngrijorată acum – trebuia ca el să o audă, în ciuda apei care curgea –, apucă perdeaua și o trase îndărăt. El era întins gol în cadă, apa îi bătea pe burtă, avea ochii închiși, gura deschisă.

„Ce amarez“, spuse Raul.

„Taci naibii din gură“, îi spuse ea, așezându-se pe vine lângă cadă și ridicându-l pe Lucien în poziție de așezat. El tuși și vărsă un gît de apă.

„Foarte drăguț.“

„Te avertizez, *maimuță*...”

Acesta era cuvîntul interzis: maimuță; cuvîntul care întotdeauna îl enerva.

„Nu-mi spune așa“, urlă el.

Ea nu-i oferî satisfacția unui răspuns, așa că el tăcu. Funcționa ca o vrajă de fiecare dată.

Opri dușul, apoi îl plesni pe Lucien ușor ca să-i deschidă ochii. El o privi somnoros, bombănind ceva despre faptul că se simțea aiurea.

– Ai terminat de vomitat? îl întrebă ea.

El aprobă din cap, așa că ea aduse un prosop de baie curat și încercă să-l usuce, în timp ce el stătea întins în cadă. Nu arăta rău. Poate puțin cam slab, dar cărnos pe unde conta cel mai mult. Chiar dacă era mahmur, penisul i se mări în timp ce îl ștergea, și nu se putu abține să nu-l mîngîie puțin, ceea ce-l duse la erecție maximă. Era drăguț. Dacă el ar avea istețimea să-l folosească așa cum trebuie, ar putea fi amuzant în pat.

Îl ștersese destul de bine, așa că, în loc să încerce să-l ridice din cadă, decise să-l lase să doarmă unde era întins. Aduse o pernă și o pătură, îl așeză cît de confortabil reuși, dat fiind locul înghesuit. În timp ce aranja pătura în jurul lui, el murmură:

– Dar mîine?

– Ce-i cu mîine? spuse ea.

– Putem... să o facem... mîine?

– Ei bine, depinde, zise ea. Mă gîndeam să pornim spre Oregon...

– ... Oregon... mormăi el.

– Exact.

– ... Fletcher...

– Exact. Ea se aplecă puțin spre el, pînă cînd aproape îi șopti în ureche: El e acolo, nu-i așa? În... în...

– Everville.

– Everville, șopti ea.

„Nu ai pic de rușine?“ bombăni Raul.

Ea rîse și, pentru o clipă, ochii lui Lucien se deschiseră.

– Dormi, îi spuse ea. Mîine vom face o excursie.

Acest lucru păru să-l mulțumească în amorțeala în care era. Încă mai avea un zîmbet ușor cînd ea stinse lumina și îl lăsă să doarmă.

VI

1

Grillo numi ansamblul de cunoștințe pe care le adunase de-a lungul ultimilor cinci ani Reciful, în parte pentru că, asemenea coralului, crescuse prin nenumărate depozități minutioase (cel mai adesea din materii moarte) și în parte pentru că o imagine marină părea potrivită cu informația referitoare la secretele Mării Visurilor. Dar, în ultima vreme, numele își bătea joc de el. Nu se mai simțea deținătorul Recifului, ci prizonierul lui.

Acest Recif era găzduit în memoria a patru calculatoare legate între ele, donate cauzei neobișnuite a lui Grillo de către un bărbat din Boston, care nu ceruse în schimbul generozității sale decît un lucru: atunci cînd Grillo va reuși să convingă calculatoarele să adune toată informația și să producă răspunsul la misterele Americii, să fie el cel care va răspîdi știrea. Grillo fusese de acord. Chiar crezuse, atunci cînd darul fusese adus în discuție pentru prima dată, că acest moment ar putea să apară într-o bună zi.

Acum nu mai credea acest lucru. Pleava pe care o adunase cu sîrguință de-a lungul anilor nu conținea secretele universului. Erau gunoaie lipsite de orice valoare, de semnificație și de sens, iar el avea să li se alătore, prin lipsa sa de sens, foarte curînd.

Corpul lui, care îl slujise bine timp de patruzeci și trei de ani, începuse în ultimele șase luni un declin dezastruos. La început ignorase semnele; pusese pe seama orelor de muncă

suplimentară durerile de coloană vertebrală, vederea încetșată și ceștile de cafea sparte. Dar durerea devenise prea mare după un timp și se dusesse la doctor pentru un control. Obținuse calmante, și chiar mult mai mult: vizite la specialiști, o paranoia în creștere și, în cele din urmă, vestea cea rea.

– Ai scleroză multiplă, Nathan.

Închisese ochii pentru o clipă, nedorind să vadă privirea compătimitoare din fața lui, dar întunericul din spatele pleoapelor era mai rău. Acel întuneric era o celulă; duhnea.

– Acesta nu este o condamnare la moarte, îi explicase doctorul. O mulțime de oameni trăiesc mult timp, au vieți împlinite, deși suferă de această boală, așa că nu ai nici un motiv să nu fii unul dintre ei.

– *Cît* de mult? voi el să știe.

– Nici măcar nu mă pot hazarda să ghicesc. Boala evoluează diferit de la o persoană la alta. Ar putea dura chiar treizeci de ani...

Stînd acolo, în acel birou mic și prietenos, știa că nu mai avea trei decenii de trăit. Nimic de felul acesta. Boala îl înșfăcase în dinți și urma să îl scuture pînă avea să-l omoare.

Cu toate acestea, setea de informație nu-l părăsise, nici măcar în aceste împrejurări. Cercetase natura devoratorului său cu meticulozitate, nu fără speranța că îl va învinge, ci pur și simplu pentru a ști ce se petrece în trupul său. Învelișurile fibrelor sale nervoase erau sfîșiate, se părea, în creier și pe coloană. Deși multe minți strălucite lucrau ca să descopere motivul, nu existau răspunsuri definitive. Boala sa era un mister la fel profund ca orice altceva din Recif; și cu mult mai palpabil. Uneori, în timp ce stătea în fața monitoarelor și privea mesajele care veneau, își imagina că poate simți bestia de scleroză cum se mișcă prin trupul său, distrugîndu-l celulă cu celulă, nerv cu nerv, iar cuvintele care apăreau pe ecrane, ca niște povești despre viziuni și cercetări, începeau să pară doar ca o altă

manifestare a bolii. Psihicul sănătos nu avea nevoie de asemenea fantezii. El trăia în lumea posibilului și era mulțumit.

Uneori, într-un acces de disperare, închidea monitorul și se gîdea cum ar fi să scoată din priză întregul sistem; să-și lase interlocutorii să continue trîncăneala în tăcere și în întuneric. Dar se întorcea mereu în scaunul său după o vreme, dependent cum era; deschidea cu vinovăție monitoarele pentru a studia orice bizarerii pe care Reciful le adunase în absența sa.

La începutul primăverii, bestia de scleroză devenise dintr-odată ambițioasă; în timpul unei luni simți cum douăzeci de ani de slăbiciune îl ajung din urmă. I se prescriau medicamente mai puternice, pe care le lua ascultător, iar doctorul îl sfătui ce va trebui să facă atunci cînd nu va mai putea merge, însă el îl ignoră la fel de ascultător. Nu va sta niciodată într-un scaun cu rotile; așa se hotărîse. Avea să ia o supradoză într-o noapte și să treacă în lumea cealaltă; va fi mai ușor în felul acesta. Nu avea o soție pentru care să nu se dea bătut; nu avea copii pe care să-i vadă cum cresc, măcar încă o zi. Doar monitoarele și poveștile pe care le spuneau ele; iar acestea aveau să meargă pînă la sfîrșitul lumii, cu sau fără el.

Și apoi, la începutul lui iunie, un lucru ciudat: se produse o creștere bruscă a numărului de povestiri, sistemele erau asaltate în fiecare oră din zi și din noapte de oameni care doreau să-și împărtășească secretele. În acest atac nu exista un tipar coerent, iar proporțiile sale neobișnuite îl făceau să se întrebe dacă nu cumva nebunia atinsese cote periculoase.

Cam în același timp, Tesla venise din New Mexico, iar el îi spusese ce se petrecea. Ea se afla într-una din stările ei fataliste („Prea mult *peyote*“, se gîdise el) și nu era prea interesată. Totuși, cînd îl chemă pe Harry D'Amour în New York, răspunsul fu total diferit. D'Amour, detectivul de altădată, ale cărui cazuri se transformau invariabil în excursii metafizice, era avid de informații. Într-o perioadă de trei săptămîni, vorbiseră cel puțin de două ori pe zi, iar D'Amour îi cerea să-i

trimită citatul exact din orice povestire care mirosea a satanism, mai ales dacă își avea originile în New York. Grillo găsi absurdă credința lui D'Amour în vocabularul catolicismului, dar îi făcu jocul. Și da, exista un număr de povestiri care se potriveau descrierii. Două omoruri prin mutilare în Bronx, cu piroane prin mâini și prin picioare, și o sinucidere triplă la o mănăstire din Brooklyn (pe toate acestea D'Amour le investigase deja); apoi o relatare a altor ciudățenii, de data aceasta minore, de care el nu avea habar, unele dintre ele evident sprijinind o teză sau alta.

D'Amour refuzase să fie explicit, chiar și folosind o linie telefonică sigură, în ceea ce privea natura exactă a tezei sale, pînă la ultima lor conversație. Atunci îi spusese în mod solemn lui Grillo că avea motive întemeiate să creadă că întoarcerea Antihristului avea să se producă în New York. Grillo nu reușise să ascundă pe deplin faptul că ideea asta i se părea hilară.

– O, nu-ți plac *cuvintele*, nu-i așa? răspunsese D'Amour. Vom găsi ceva diferit, dacă preferi. Numește-l Yad. Numește-l dușman. Deși are alt nume, tot diavolul este.

După aceea nu au mai vorbit, deși Grillo a mai încercat de cîteva ori să intre în legătură cu el. Veneau noi povestiri din cele cinci districte aproape în fiecare zi, se pare, multe dintre ele implicînd acte de o brutalitate dezgustătoare. De cîteva ori, Grillo se întrebese dacă nu cumva unul dintre trupurile găsite în putrefacție pe terenurile părăsite ale orașului în acea vară nu era al lui Harry D'Amour. Și se mai întrebă cum să-i spună diavolului dacă ar veni să-l caute pe informatorul lui D'Amour, aici în Omaha.

Scleroză, poate.

Și apoi veni acest telefon de la Tesla, care întreba despre reperarea lui Fletcher, iar el terminase convorbirea cu o

asemenea goliciune în suflet, că era aproape gata să ia supradoza atunci și acolo. De ce să nu suporte ideea venirii ei să-l vadă? Fiindcă arăta prea mult ca tatăl lui acum; picioarele ca bețele, părul sur și rar? Fiindcă îi era teamă ca ea să nu-i întoarcă spatele, incapabilă să îl vadă în felul acesta? Ea nu ar face niciodată acest lucru. Chiar în momentele ei de nebunie (și avusese mai multe decît își amintea), nu uitase niciodată natura sentimentelor dintre ei.

Nu; el se temea de regrete. Se temea ca ea să îl vadă în declin și să nu spună: „De ce nu am făcut ceva mai bun cu ceea ce simțim unul pentru celălalt? De ce nu ne-am bucurat de ceea ce era în sufletele noastre în loc să ne ascundem?” Se temea să nu i se spună că era prea târziu, chiar dacă el știa deja acest lucru.

Încă o dată, Reciful îl salvase de la disperarea totală. După telefonul ei, meditase o vreme – se gîndise la pilule, se gîndise la prostiile lui –, și apoi, prea îngrijorat să se mai gîndească, dar prea stîrnit ca să doarmă, se întorsese la locul său din fața monitoarelor, ca să vadă dacă putea găsi vreo povestire convingătoare despre prezența lui Fletcher.

Cu toate acestea, nu-l găsi pe Fletcher. Studiind povestirile înregistrate în ultimele două săptămîni, dădu peste una care, înainte, scăpase necită. Venea de la un furnizor regulat, pe care îl considera o sursă demnă de încredere: o femeie din Illionois care tipărise fotografii ale scenei crimei pentru Departamentul șerifului din ținut. Avea de prezentat o povestire oribilă. Un cuplu tînăr fusese atacat la sfîrșitul lunii iulie, victima femeie, însărcinată în luna a șaptea, ucisă pe loc și apoi disecată de atacatorul care o examinase pe îndelete în fața iubitului ei rănit, apoi îi scosese fetusul și fugise cu el. Tatăl murise o zi mai târziu, dar nu înainte să facă o descriere ciudată poliției, poveste care fusese ținută departe de urechile presei din cauza ciudățeniei sale, dar pe care informatoarea lui Grillo simțise nevoia să o relateze. Asasinul nu fusese singur,

spusese bărbatul pe moarte. Fusese înconjurat de un nor de praf, „plin de țipete și de fețe“.

– L-am implorat, continuase el să spună, l-am implorat să nu o distrugă pe Louise, dar el spunea mereu că trebuie, că era obligat. El era Băiatul-Moarte, zisese el, și asta a făcut Băiatul-Moarte.

În esență, aceasta era relatarea. Citind-o, Grillo rămase o jumătate de oră în fața ecranului, la fel de îngrozit pe cât era de intrigat. Ce se petrecea acolo, în lumea reală? Fletcher murise pe strada centrală din Palomo Grove. Ars; transformat în flacără și în spirit. Tommy-Ray McGuire, fiul lui Jaff, Băiatul-Moarte, murise câteva zile mai târziu, într-un loc din New Mexico, numit Trinity. Și el fusese ars, dar într-un foc mai groaznic decât cel care îl mistuise pe Fletcher.

Erau amândoi *morți*, rolul lor în povestea încurcată a umanității și în Marea Viselor – încheiat. Sau așa bănuise toată lumea.

Era oare posibil ca toată lumea să se fi înșelat? Era posibil ca ei să fi sfidat cumva uitarea și fiecare să se fi întors pentru a-și relua ambițiile? Dacă era așa, exista doar o explicație. Amândoi fuseseră atinși de Nunțiu în timpul vieții. Poate mesajul evoluției era mai semnificativ decât ar fi bănuit cineva și îi plasase dincolo de atingerea morții.

Ridică din umeri, îndrăznind să creadă acest lucru. „Dincolo de atingerea morții.“ Acum exista o promisiune pentru care merita să trăiești.

Sună în California. Confuză, Tesla răspunse la telefon.

– Tes, sînt eu.

– Cît este ceasul?

– Nu contează cît e ceasul. Am umblat prin Recif, căutînd lucruri despre Fletcher.

– Știu încotro se îndreaptă, zise Tesla. Cel puțin cred că știu.

– Unde?

– Acest oraș din Oregon, Everville. A apărut vreodată în Recif?

– Nu-mi sună cunoscut, dar asta n-are așa mare importanță.

– Atunci de ce m-ai sunat? E miezul nopții.

– Tommy-Ray.

– Cum?

– Ce ai auzit despre Tommy-Ray?

– Nimic. A murit în Loop.

– A murit?

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Apoi Tesla rosti:

– Mda.

– *Tu* ai spus. La fel Jo-Beth și Howie...

– Despre ce vorbești?

– Am găsit în Recif o relatare despre un ucigaș care-și spune Băiatul-Moarte...

– Grillo, zise Tesla. M-ai trezit...

– ... și este înconjurat de un nor de praf. Iar praful său *urlă*. Tesla trase adânc aer în piept.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă ea încet.

– Acum mai puțin de o lună.

– Ce a făcut?

– A ucis un cuplu în Illinois. A scos un fetus din pîntecele mamei. Pe tip l-a lăsat să moară.

– Neglijent. Aceasta este singura relatare?

– Este singura pe care am găsit-o pînă acum, dar am să mai caut.

– Am să verific și eu în drum înspre Oregon.

– Mă gîndeam... începu Grillo.

– ... Ar trebui să vorbești cu Howie și cu Jo-Beth.

– ... Mda, am să vorbesc. Mă gîndeam la Fletcher.

– Când ai vorbit ultima oară cu ei?

– Acum două săptămîni.

– Și...? insistă Tesla.

– ... erau bine, răspunse Grillo.

– Tommy-Ray era înnebunit după ea, știi. Sînt gemeni...

– Știu...

– ... un ou, un suflet. Jur, era *nebun* după ea...

– Fletcher, spuse Grillo.

– Ce e cu el?

– Dacă este în Everville, vreau să mă întîlnesc cu el.

– Pentru ce?

Urmă o scurtă pauză. Apoi Grillo spuse:

– Pentru Nunțiu.

– Despre ce vorbești? Nu *există* nici un Nunțiu. L-am distrus pe ultimul dintre ei.

– Cu siguranță a păstrat ceva pentru el.

– El a fost cel care mi-a *cerut* să-l distrug, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu. A păstrat ceva.

– Despre ce naiba e vorba?

– Am să-ți spun altă dată. Tu găsește-l pe Fletcher, iar eu am să încerc să dau de urma lui Tommy-Boy.

– Mai întîi încearcă să dormi, Grillo. Ai o voce jalnică.

– Nu prea dorm, Tes. E o pierdere de vreme.

VII

Howie începuse să lucreze la mașină imediat după ora opt, cu intenția să-și termine munca înainte ca soarele să devină prea puternic. Aceasta era a cincea vară toridă pe care o trăiau în Illinois și era hotărît să fie și ultima. Se gîndise că întoarcerea în statul în care se născuse și crescuse ar fi un lucru bun în acele vremuri tulburi. Nu fusese așa. N-a făcut decît să-i aducă aminte cît de radical i se schimbase viața în ultima jumătate de deceniu și cît de puține dintre aceste schimbări fuseseră în bine.

Dar ori de cîte ori nervii îi erau la pămînt – lucru care se întîmpla des de cînd își pierduse slujba, în martie –, nu trebuia decît să se uite la Jo-Beth cum o legăna pe Amy și simțea de îndată cum îi crește inima.

Erau cinci ani de cînd pusese ochii pe Jo-Beth în Palomo Grove; cinci ani de cînd tații lor purtaseră războiul pe străzi pentru a-i ține pe ei despărțiți. Ani în care ei trăiseră sub un nume fals într-o suburbie unde nimănui nu-i păsa de viața lor, pentru că nici lor nu le mai păsa de propria viață. Acolo unde trotuarele erau jechoase, mașinile murdare, iar zîmbetele rare.

Nu fusese viața pe care dorea să o ofere soției și fiicei sale, dar D'Amour le spusese așa: dacă ar trăi la vedere ca domnul și doamna Howard Katz, ar fi găsiți în cîteva luni și ar fi uciși. Știau prea multe despre viața secretă a lumii pentru a li se permite să mai trăiască. Forțe care juraseră să protejeze acea viață

aveau să-i reducă la tăcere și să se autointituleze eroi pentru asta. Acest lucru era sigur.

Așa că se ascuseseră departe, în Illionois, și-și spuneau unul celuilalt Howie și Jo-Beth numai atunci când ușile erau ferecate, iar ferestrele închise. Și pînă acum farsa îi ținuse în viață. Dar plătiseră un preț. Era greu să trăiești în umbră, fără să îndrăznești să planifici prea multe, să sperî prea mult. Din două în două luni, Howie vorbea cu D'Amour și îi cerea o logică a felului în care se petreceau lucrurile. „Cît mai durează, întreba el, pînă cînd ceilalți vor uita cine sîntem și vom putea ieși din nou la lumină?“ D'Amour nu era un mare diplomat, dar de fiecare dată Howie îl auzea cum își dădea toată silința să înfrumusețeze puțin adevărul; să găsească un mod de a-i face să nu dispere.

Dar Howie își pierdu răbdarea. Aceasta era ultima vară în care mai stăteau în locul acesta uitat de Dumnezeu, își spunea el în timp ce transpira sub glugă; ultima vară în care mai pretindea că era altcineva pentru a-i satisface paranoia lui D'Amour. Poate cîndva el și Jo-Beth avuseseră un rol de jucat în drama la care asistaseră cu o jumătate de deceniu în urmă; dar acea vreme trecuse cu siguranță. Forțele pe care le evocase D'Amour pentru a-i intimida – ucigașii care îi vor măcelări în propriile paturi – aveau probleme mult mai importante pe cap decît să urmărească doi oameni care încercaseră să înoate cîndva în Quiddity.

Telefonul suna în casă. Howie se opri din lucru și luă o cîrpă să-și șteargă mîinile. Se julise la degete și îl usturau. Își ștergea singele, cînd apărură Jo-Beth pe scări, mijindu-și ochii în soare doar cît să spună:

– E pentru tine.

Apoi dispărură în întunericul din casă.

Era Grillo.

– Ce este? întrebă Howie.

– Nu prea multe, veni răspunsul. Am sunat să văd dacă ești bine.

– Amy ne ține treji aproape în fiecare noapte, în rest...

– Tot fără slujbă ești?

– Da. Mai caut, dar...

– E greu.

– Va trebui să ne mutăm, Nathan. O să plecăm de aici și o să ne facem o viață cum trebuie.

– Asta... nu cred că este cel mai bun moment pentru asta.

– Lucrurile vor merge mai bine.

– Eu nu vorbesc din punct de vedere economic.

– Dar?

Tăcere.

– Nathan?

– Nu vreau să te alarmez...

– Dar?

– Probabil că nu este nimic...

– Vrei să-mi spui despre ce este vorba, pentru numele lui Dumnezeu?

– E vorba despre Tommy-Ray.

– El e mort, Grillo.

– Știu că asta am *presupus*...

Howie coborî glasul și șopti furios:

– Ce dracu' îmi spui?

– Nu sîntem foarte siguri.

– Sîntem?

– Eu și Tesla.

– Credeam că ea a dispărut.

– A dispărut pentru o vreme. Acum este în drum spre Oregon...

– Continuă.

– Spune că tatăl tău este acolo.

Howie era gata să trîntească telefonul.

– Știu cum sună... spuse repede Grillo.

– Sună ca dracu', așa sună, replică Howie.

– Nici eu nu eram pregătit să cred așa ceva. Dar trăim vremuri neobișnuite, Howie.

– Nu, pentru noi nu sînt, răspunse Howie. Sînt doar o pierdere de vreme, înțelegi? Ne irosim viețile așteptînd să apară cineva să ne spună ceva care să aibă vreun sens, și tot ce poți tu să faci...

Acum nu mai vorbea șoptit, ci striga.

– ... tot ce poți tu să faci este să-mi spui că tata – care este mort, Grillo, *mort* – umblă prin Oregon, iar Tommy-Ray...

O auzi pe Jo-Beth suspinînd în spatele lui.

– La naiba, spuse el. De acum încolo nu te mai băga în viața noastră, Grillo. Și spune-i lui D'Amour să facă la fel, ai înțeles? Am terminat cu *prostiile* astea!

Trînti telefonul și apoi se întoarse și o privi pe Jo-Beth. Aceasta stătea în cadrul ușii, cu acea privire jalnică pe chip, pe care o avea atît de des în ultima vreme.

– Drept ce naiba ne iau ei? murmură el, acoperindu-și ochii cu mîna.

Îi ardeau.

– Ai spus *Tommy-Ray*.

– Erau doar...

– Ce e cu Tommy-Ray?

– ... prostii. Asta era. Tîmpenii de-ale lui Grillo. Se uita la ea. Nu e nimic, iubito.

– Vreau să știu ce ți-a spus Grillo, stărui Jo-Beth.

S-ar îngrijora mai mult dacă nu i-ar spune. Așa că făcu un rezumat al celor relatate de Grillo.

– Asta e tot? îl întrebă ea cînd termină.

– Asta e tot, spuse el. Ți-am zis că nu era nimic.

Ea dădu din cap aprobator, ridică din umeri și se întoarse.

– Toate se vor schimba, iubito. Jur.

Voi să se ridice și să meargă la ea. Să o îmbrățișeze și să o legene pînă cînd se înmuia în brațele lui. De atîtea ori în trecut

se întimplase ca după cuvinte dure să sfîrșească prin a se îmbrățișa. Dar acum nu mai era așa. Acum, cînd ea se întorcea cu spatele, el păstra distanța, de teamă ca ea să nu-l refuze. Nu știa de ce sau de unde provenea îndoiala lui – citea el oare vreun semnal subtil în ochii ei, care îi dădea de înțeles să păstreze distanța? –, dar era prea puternică pentru a fi biruită; sau era el prea slab.

– Atît de aiurea... murmură el pentru sine, ducîndu-și iar mîinile să-și acopere fața.

Cuvintele lui Grillo se învîrteau în întuneric.

„Trăim vremuri neobișnuite...”

Howie respinsese această idee pe moment, dar era adevărată. Dacă Fletcher era în Oregon sau nu, dacă Tommy-Ray trăia sau nu, cînd un bărbat nu mai putea să-și îmbrățișeze soția, erau într-adevăr vremuri neobișnuite.

Înainte să se apuce iar de lucru, urcă scările să arunce o privire în camera lui Amy. Fetița fusese bolnavă în ultimele două zile – în prima ei vară pe lume răcise – și stătea epuizată în pătut, cu brațele desfăcute și capul într-o parte. Luă un șervețel din cutia de lingă pat și îi șterse saliva de pe barbă, atîngînd-o prea ușor ca să o trezească. Dar undeva în somnul ei, ea știa că tăticul era acolo, sau cel puțin așa credea el. Un zîmbet abia perceptibil îi apăru la colțul buzelor, iar obrajii făcură gropițe.

Se aplecă peste marginile pătutului și o privi cu o fericire desăvîrșită. Devenise tată în mod neașteptat – deși ei discutaseră despre copii de mai multe ori, decisese să aștepte pînă cînd situația lor se va îmbunătăți –, dar nu a regretat nici un moment accidentul care o adusese pe Amy în viața lor. Era un dar; un semn al generozității Creației. Toată magia din lume, fie că era exercitată de tatăl lui, de Jaff sau de orice altă forță despre care vorbea D'Amour, nu valora nimic în fața acestui simplu miracol.

Puținul timp petrecut cu frumusețea lui adormită îl revigoră pe deplin. Când ieși iar în căldură, problemele unei mașini defecte părură lipsite de orice importanță, și se așeză să le rezolve plin de voință.

După cîteva ore de muncă începu să se stîrneasă un vînt ușor, adieri răcoroase pe fața lui transpirată. Își dădu jos gluga o clipă și trase adînc aer în piept. Vîntul aducea un miros de verdeață de dincolo de aceste străzi gri. Acolo aveau să plece în curînd, își spunea el, iar viața va fi bună.

Jo-Beth, care toca morcovi în bucătărie, se opri să privească cum vîntul scutura tufișurile netunse care năpădeau grădina, se gîndi la o altă grădină, în alt an, și auzi vocea lui Tommy-Ray care o striga din trecut. Era întuneric în noaptea aceea în Grove; dar își aducea aminte de lucruri care aveau o luminozitate rară: pămînt, copaci, stele căzătoare, toate încărcate de semnificație.

– Jo-Beth! striga Tommy-Ray. Ceva minunat!

– Ce? spusese ea.

– Afară. Vino cu mine.

La început îi rezistase. Tommy-Ray era sălbatic uneori, iar felul în care tremura o făcuse să-i fie frică.

– N-am să fac nimic care să te rănească, spusese el. Știi asta.

Și nu făcuse. Deși era imprevizibil, nu-i arătase nimic altceva decît dragoste.

– Avem sentimente comune, îi spusese el.

Acest lucru era adevărat; împărtășeau aceleași sentimente încă de la început.

– Așa că vino, insistase el, luînd-o de mînă.

Și ea se dusesese în grădină, unde copacii se împreunau cu cerul. Și în capul ei auzise o voce care șoptea, o voce pe care aștepta să o audă de șaptesprezece ani fără să-și dea seama.

„Jo-Beth, îi spusese vocea, sint eu, Jaff. Tatăl tău.“

Atunci apăruse el, dintre copaci, iar ea ținea minte că arăta ca o poză din Biblia mamei. Un profet din Vechiul Testament, bărbos și perfect. Fără îndoială fusese înțelept, în felul său teribil. Fără îndoială că, dacă ea ar fi fost în stare să discute cu el și să ia aminte la poveștile lui, acum nu ar trăi într-un mormînt, respirînd rar, de teamă să nu epuizeze acele puține rezerve de sănătate care îi mai rămăseseră.

Dar fusese despărțită de el, la fel cum fusese despărțită de Tommy-Ray și căzuse în mîinile dușmanului.

Era un om bun, acest dușman, acest Howie Katz; un bărbat bun și iubitor. Și cînd s-au culcat amîndoi prima dată, fiecare a visat Quiddity, ceea ce însemna că el era dragostea vieții ei. Nu se putea mai bine. Dar erau sentimente mai profunde decît dragostea găsită. Erau puteri care modelau sufletul înainte ca acesta să se nască în lume, și ele nu puteau fi puse la îndoială. Totuși, era vorba despre iubirea dușmanului și, indiferent cît era de bun, el rămînea dușmanul.

Ea nu realizase acest lucru la început. Sperase ca neliniștea ei să dispară ca traumele din Grove, iar ea să învețe o nouă normalitate. În schimb, neliniștea crescuseră. Începuse să aibă vise despre Tommy-Ray, în care lumina se revărsa pe fața lui aurie, ca un sirop.

Și uneori, în mijlocul după-amiezii, cînd era foarte tristă, părea să-l audă pe tatăl ei vorbindu-i, iar ea îl întreba cu voce slabă ceea ce întrebaseră în grădina mamei.

– De ce ești aici acum? După tot acest timp?

– Vino mai aproape, spunea el, am să-ți spun...

Dar ea nu știuse *cum* să se ducă mai aproape, cum să treacă abisul morții și al timpului care se deschidea între ei.

Și atunci, de nicăieri, apăruse speranța. Uneori își amintea foarte clar cum se ivise, și în acele zile trebuia să se ascundă de Howie, ca să nu se trădeze. Alte dăți – ca acum –, cînd știa că el suferă, iar inima ei i se deschidea ca la început, amintirea devenea confuză. Gîndurile îi zburau aiurea, iar ea petrecea

ore întregi uitîndu-se pe fereastră sau la cer, încercînd să găsească o posibilitate oricît de mică.

„Nu contează, își spunea. Se va întoarce.“ Între timp, toca morcovii, spăla vasele, avea grijă de copil și...

Vîntul aruncă o bucată de hîrtie în fereastră și o țintui acolo pentru o clipă, filfiînd ca o pasăre cu o singură aripă. Apoi o a doua suflare de vînt o îndepărta.

Avea să plece curînd, cu aceeași ușurare. Era o parte a promisiunii. Se va îndepărta, se va duce într-un loc unde secretele pe care tatăl ei i le spusese așteptau să fie șoptite, iar iubitul ei dușman nu o va găsi niciodată.

VIII

1

Everville se trezi devreme în acea joi dimineată, deși mersese la culcare mai târziu decît de obicei în seara dinainte. Erau steaguri de agățat, ferestre de lustruit, iarbă de tuns și străzi de măturat. Nu era om care să nu aibă ce face în această zi.

La Camera de Comerț, Dorothy Bullard era neliniștită din cauza norilor care se adunaseră peste noapte. Meteorologul promisese soare, soare, soare, și iată, unsprezece și douăzeci și două de minute, și pînă acum ea nu-i văzuse strălucirea. Mascîndu-și anxietatea cu o voioșie aparentă, se apucă de treburile zilei, organizînd distribuirea broșurilor Festivalului, care ajunseseră în acea dimineată, în locuri pe care le aveau mereu pe listă. Dorothy credea foarte mult în liste. Fără ele, totul ar fi fost un haos.

Chiar înainte de prînz, la intersecția dintre Whittier și Main Street, Frank Carlsen lovi cu mașina de serviciu partea din spate a unui camion care staționa, coliziunea blocînd traficul de pe Main Street pentru aproape o oră. Carlsen fu luat la secția de poliție, unde recunoscă faptul că sărbătorise puțin mai devreme anul acesta; doar cîteva beri pentru a intra în spiritul evenimentului. Nu produsese pagube mari camionului, așa că Ed Olson, care îl adusese acolo, îl lăsă să plece doar cu o mustrare.

— Nu încalc legea pentru tine, Frank, îi spuse el lui Carlsen, așa că stai treaz și nu mă mai pune în situația de a mă comporta ca un tîmpit.

Pe Main Street traficul se reluă, iar la douăsprezece și un sfert, cînd Dorothy se uită pe fereastra biroului, văzu că norii începuseră să se mai subțieze, iar soarele își făcea loc printre ei.

2

Erwin pornise în căutarea pîrîului puțin după ora zece, oprindu-se la Kitty's Diner să ia niște clătite cu mere și niște cafea pentru a se revigora. Bosley era exuberant, ca de obicei, lucru pe care uneori Erwin îl găsea supărător, dar care astăzi îl amuza.

Sătul, Erwin porni către pîrîu, își parcă mașina lângă Loja Masonică, pe First Street, iar de acolo merse pe jos. Era bucuros că-și pusese ghetе rezistente și un pulover vechi. Căldura ultimelor zile de vară, precum și ploile din ultima săptămînă făcuseră hățișul mai luxuriant ca niciodată și, pînă ajunse la pîrîu, se zgirie pe gît, pe față și pe mîini; avea destule ramuri prinse în pulover ca să aprindă un foc mic.

De-a lungul secolelor, pîrîul își săpase singur albia, iar apele sale mici, repezi erau acoperite cu ferigi antediluviene. Nu se mai aventurase pe aici timp de șase sau șapte ani și era din nou surprins de cît de îndepărtat părea cest loc. Deși Main Street se afla la mai puțin de un kilometru în urma lui, zumzetul insectelor din jurul capului său acoperea zgomotul traficului, în timp ce în față, pe celălalt mal al pîrîului, panta bogat împădurită se ridica spre Culme neatinsă de mîna omului și, bănuia el, total sălbatică. Era singur, și acesta nu era nici pe departe un sentiment neplăcut. Se uită cu atenție după casă pe lîngă pîrîu, în același timp meditînd asupra viitorului său.

3

Joe o sună pe Phoebe la doctor dis-de-dimineată și o întrebă dacă era liberă și dacă se puteau vedea la prînz, în loc să

se vadă după-amiaza. Ea îl avertiză că acest lucru însemna că nu aveau la dispoziție decît cîteva minute de stat împreună; dura zece minute să meargă cu mașina în ambele direcții între birou și casă. Acum era foarte probabil să dureze mai mult, pentru că străzile erau aglomerate. El prevăzuse asta. Îi sugera să vină în apartamentul lui, care era doar la două minute distanță. Ea îi spuse că va veni.

– Așteaptă-mă după douăsprezece și jumătate, îi zise.

– Am să te aștept, spuse el, iar ei i se făcu pielea de găină auzindu-i vocea senzuală.

Petrecu restul dimineții cu un zîmbet mic, nervos pe chip, iar la douăsprezece și douăzeci și opt de minute plecă. Îl mai vizitase în apartament doar de două ori pînă acum, o dată cînd Morton era bolnav de gripă și zăcea în pat și altă dată în timpul concediului lui. Era mai riscant decît acasă, deoarece nu putea intra în blocul lui fără să nu fie văzută. Mai ales astăzi, cînd atîția oameni erau pe străzi și mergeau de colo-colo. Ei nu-i păsa. Parcă mașina pe stradă, chiar în fața blocului, și se grăbi sfidătoare în sus pe scările care duceau la ușa de la intrare în apartamentul lui Joe, aproape sperînd să fie văzută.

Degetele ei nici nu atinseră bine ușa, cînd aceasta se deschise. El purta doar pantaloni scurți și era transpirat.

– S-a stricat ventilatorul, o lămuri el, invitînd-o să intre. Dar pe tine nu te deranjează să transpiri, nu-i așa?

Încăperea era dezordonată, ca de obicei, și era cald ca într-un cuptor. El eliberă pentru ea un loc pe canapea, dar, în loc să se așeze, ea se duse după el în bucătărie, unde el îi puse un pahar de apă rece ca gheața. Rămaseră aici, unde pătrundea zgomotul străzii prin fereastra deschisă.

– M-am gîndit, începu el. Cu cît mărturisim mai repede, cu atît mai bine.

– Mă duc să consult un avocat luni.

El făcu o grimasă.

– Bună treabă.

Își puse brațele pe umerii ei, unindu-și mâinile pe după capul ei.

– Vrei să vin cu tine?

– Nu. Mă duc singură.

– Atunci o să plecăm de aici. Cît de departe putem.

– Oriunde îți place.

– Undeva unde să fie cald, spuse el. Îmi place căldura.

– Mie îmi convine, șopti ea. Își puse degetul mare pe obrazul lui și-l frecă. Vopsea, zise ea.

– Un sărut, îi ceru el.

– Trebuie să discutăm.

– Discutăm în timp ce ne-o tragem.

– Joe...

– Bine, atunci ne-o tragem în timp ce discutăm, ce spui? Se apropie mai mult de ea. E prea cald să refuzi.

Printre sînii ei se prelingea sudoare; sudoare printre fese; sudoare printre coapse. Era aproape amețită de căldură.

– Da? insistă el.

– Da, zise ea și rămase acolo în picioare, cu capul învîrtindu-i-se, în timp ce el o dezgolea nasture cu nasture, cata-ramă după cataramă.

4

Erwin mersese la început în josul pîrîului, gîndindu-se că era mai probabil ca acea casă să fie situată pe un teren mai drept decît pe pantele inferioare ale Culmii. Descoperi că fie se înșelase în presupunerea sa, fie această parte a confesiunii lui McPherson era o minciună. După o oră renunță să mai urmeze cursul de sud-est al pîrîului și se întoarse, mergînd pe propriile urme înapoi, la locul de unde pornise. Acolo se opri pentru cîteva clipe să fumeze o țigară și să-și plănuiască

următoarea mișcare. Clătitele lui Bosley îi mai ajungeau pentru cel puțin încă o oră și jumătate, dar îi era tare sete după ce se cățăraseră pe bolovani și își croise drum prin desiș. Poate era bună o pauză. O cafea la Kitty's; apoi se putea întoarce refăcut la drumul său. După câteva momente, se hotărî să renunțe la pauză și să-și continue căutarea. Odată ce va găsi casa, cafeaua va avea un gust mai bun.

Totuși, terenul deveni repede mai nesigur, pe măsură ce mergea în susul pîrîului și, după un sfert de oră de luptă cu drumul prin tufele dense, mîinile i se înverziră de mușchi, genunchii i se zgîriară alunecînd pe pietre, așa că era gata să renunțe. Se opri să-și dezbrace puloverul – în care murea de cald – și, după ce-l scoase de pe cap, zări o formă misterioasă între copacii care se vedeau în față. Porni într-acolo, trăgîndu-și puloverul de pe brațe în timp ce mergea; cînd se apropie mai mult, scoase niște sunete de plăcere.

– O... o... asta e! Asta e!

Iat-o, chiar în fața lui. Majoritatea scîndurilor erau afectate de foc și de putregai, dar structura și coșul de cărămidă erau încă în picioare.

Își atîrnă puloverul pe o creangă, apoi își croi drum prin desiș pînă ajunse în fața casei – deși nu prea merita acest nume, mai degrabă o cocioabă – și păși înăuntru.

Pe jos erau câteva urme ale vieții care fusese trăită acolo. Resturi de mobilă arsă; o bucată de preș învechit; cioburi din niște farfurii, o găleată stricată. Imaginea era jalnică, desigur, dar Erwin jubila. Acum nu mai era nici o îndoială pentru el că mărturisirea lui McPherson era în mare măsură adevărată. Avea destule dovezi să facă public ceea ce știa, fără teama de a fi contrazis. Tot ce îi rămînea de făcut acum era să se gîndească cum să profite mai bine de pe urma acestui anunț.

Se așeză pe vine și trase un ciob de oală din mizeria de pe jos, atins pentru prima oară de un fior de neliniște. Nu credea în stafii – morții erau morți și așa rămîneau –, dar taina care

înconjura locul îl frământa totuși. Era timpul să se întoarcă; să-și bea ceașca de cafea și, poate, să ia și o felie de tort de morcovi.

Se ridică în picioare ștergînd mizeria de pe ciobul de farfurie. În acest timp zări o mișcare în copacii de pe partea cealaltă a pîrîului. Privi într-acolo și brusc își simți inima gata să-i sară din piept. Era cineva care se uita la el. Scăpă ciobul printre degete, iar părul de pe ceafă i se zburli.

Umbrele dintre pini erau prea dese ca să distingă prea bine înfățișarea celui care îl privea, dar era clar că nu era un excursionist. Purta ceva lung de culoare închisă, aproape ca o robă, fața îi era pe jumătate acoperită de barba deasă și își ținea mîinile palide strînse în față.

Aplecă acum capul în direcția lui Erwin, de parcă ar fi spus: „Văd că mă vezi“. Apoi ridică mîna stîngă și îi făcu semn lui Erwin către el. Între ei se afla pîrîul, desigur; aici, mai aproape de izvor, își săpase o albie mai adîncă. Oferea suficientă protecție în cazul în care străinul se dovedea a fi nebun; Erwin se simți în siguranță să urmeze invitața bărbatului și se duse mai aproape.

Cînd ajunse la marginea malului, care se cobora brusc mai mult de un metru, bărbatul vorbi. Vocea lui era slabă, dar acoperirea zgomotul apei.

- Ce loc e acesta?
- Aceste e Pîrîul Unger.
- Mă refer la orașel.
- Nu e un orașel, este un oraș. Se numește Everville.
- Everville...
- Te-ai rătăcit?

Bărbatul porni la vale pe panta dintre copaci. Era desculț, observă Erwin, și, cu fiecare pas, ciudațenia veșmintelor și a trăsăturilor sale devenea mai evidentă. Așa cum bănuise Erwin, purta într-adevăr veșminte de un albastru atît de închis, încît părea negru. Fața sa era un amestec ciudat de

severitate și seninătate: sprânceană ridicată, ochii vii; gura îngustă, zîmbind ușor.

– Am crezut că m-am rătăcit, spuse el, dar acum înțeleg că nu este așa. Cum te numești?

– Erwin Toothaker.

– Erwin, vreau să-ți cer o favoare.

– Mai întâi spune-mi cine ești.

– O, cum să nu.

Străinul ajunsese pe celălalt mal acum și-și deschise brațele către Erwin.

– Numele meu, spuse el, este Richard Wesley Fletcher. Și am venit să te salvez de banalitate.

6

– Joe, urcă cineva pe scări.

El își dezlipi buzele de sinii ei și ascultă. Erau copii care strigau pe stradă și un radio care mergea în apartamentul de dedesubt. Dar nici un zgomot de pași, nici o scîrțitură. Începu din nou să-i lingă sfîrcul.

– Jur, șopti ea și-și întoarse privirea către ușă.

– Bine, spuse el înșfăcîndu-și pantalonii scurți de pe jos și punîndu-i pe el, apăsîndu-și pe burtă penisul în erecție pentru a se putea îmbrăca.

Ea își trecu degetele peste sinul pe care el îl linsese atît de conștiincios, apoi apucă sfîrcul între degetul mijlociu și cel mare.

– Lasă-mă să te văd, iubito, spuse el privind îndărăt la ea în timp ce mergea către ușă.

Ea lăsă un picior să-i cadă de pe canapeaua pe care era întinsă și-și ridică puțin șoldurile. El îi privi sexul.

– O, iubito.

– Îți place? șopti ea.

– Ai să vezi cât de mult îmi place.

Aproape că îl chemă înapoi, la ea, acolo și atunci, dar, înainte să facă acest lucru, el era deja pe hol. Își privi trupul, apucându-se de grăsimea de pe talie. El spunea că o place așa; dar ea nu se plăcea. O să dea jos vreo zece kilograme, își jură ea, zece kilograme înainte de Ziua Recunoștinței. Asta era...

– Cioroiule! îl auzi pe Morton strigînd.

Ușa se trînti de perete. Joe se împletici înapoi pe hol, apucându-se de burta dezgolită.

Ea se prinse de spătarul canapelei ca să se ridice, dar, înainte să apuce să se ridice, Morton fu în pragul ușii, holbindu-se la ceea ce se holbase Joe cu cîteva clipe mai devreme, pe față citindu-i-se dezgustul.

– Hristoase! strigă el. Hristoase, uită-te la tine.

Veni spre ea traversînd camera cu brațele desfăcute. Îi înșfăcă picioarele desfăcute și o trase de pe canapea cu o asemenea violență, că ea scoase un țipăt.

– Nu!

Dar el nu voia să audă nimic. Phobe nu mai văzuse nicio dată această expresie pe chipul lui: dinții dezveliți, buzele pătate; vene umflate, sudoare și ochi ieșiți din orbite. Nu era roșu, în ciuda efortului: avea culoarea cuiva gata să verse sau să leșine.

Se întinse și o ridică în genunchi.

– Tîrfă nenorocită! strigă el, plesnind-o peste față. Lui îi plac ăștia?

O plesni peste sîni de data aceasta.

– Pun pariu că-i plac.

O lovi și mai tare, de mai multe ori.

– Pun pariu că îți mănîncă sfîrcurile.

Ea încercă să se acopere, dar el se dezlănțuise acum.

– Drăguțe sfîrcuri!

O plesnea atît de tare, că-i dădură lacrimile.

– Drăguțe sfîrcuri! Drăguțe, drăguțe sfîrcuri!

Ea nu-l văzuse pe Joe ridicându-se de jos, fiindcă îl implorase întruna pe Morton să înceteze. Dar el fu acolo imediat, apucându-l pe călăul ei de guler și aruncându-l în partea cealaltă a camerei. Morton era mai înalt cu vreo zece centimetri și mai greu cu vreo douăzeci și cinci de kilograme, dar Joe fu lângă el imediat și-l lovi cu pumnii pînă-l puse la zid.

Ștergîndu-și lacrimile de la ochi, Phoebe se întinse după ceva de îmbrăcat pentru a-și acoperi goliciunea. În acest timp, Morton – căruia îi curgea sînge din nas – scoase un urlet și se aruncă iar cu trupul lui mare asupra lui Joe, iar impactul fu atît de puternic, încît ajunseră în cealaltă parte a camerei. Joe ateriză pe televizorul care căzu de pe măsuta joasă pe care era așezat, iar Joe se prăbuși împreună cu el, făcînd măsuta să plesnească sub el. Morton căzu peste el, dar se ridică imediat, lovindu-l cu picioarele în timp ce Joe îi căra la pumni. Morton voia să-l lovească pe Joe între picioare – și îl lovi de cinci, șase, șapte ori, în timp ce Joe zăcea încolăcit și amețit pe un pat de cioburi.

Lăsînd deoparte sfiala, Phoebe se ridică în picioare și încercă să-l tragă pe Morton, dar el puse mîna pe fața ei, strîngînd-o de obraji.

– Așteaptă că-ți vine și ție rîndul! spuse el, lovindu-l din nou cu piciorul în vîntre pe Joe. O să ajung și la tine.

Apoi o împinse deoparte, aproape fără efort, pentru a se concentra asupra brutalităților sale. Ea se uită la Joe – la corpul lui întins pe cioburi, la pata însîngerată care i se mărea pe pantalonii scurți – și-și dădu seama, cumva amețită, că Morton nu se va opri pînă nu-l va omorî.

Trebuia să facă rapid ceva, *orice*. Se uită prin cameră în căutarea unei arme, dar nu zări ceva cu care ar fi putut să-l trîntească pe Morton la pămînt. Disperată, se grăbi spre bucătărie, auzind, în timp ce mergea, loviturile surde ale ghetei și gemetele lui Joe, tot mai slabe.

Deschise sertarele din bucătărie unul după altul, în căutarea unui cuțit de friptură sau de piine; ceva cu care să-l amenințe pe Morton. Dar nu găsi decît un set de tacîmuri tocite.

– Te-am aranjat, cioroiule, spunea Morton.

Geamătele lui Joe încetară complet.

În culmea disperării, ea apucă un cuțit obișnuit și o furculiță și se grăbi înapoi în camera de zi, la timp pentru a-l vedea pe Morton întinzîndu-se și dîndu-i jos lui Joe pantalonii scurți pentru a inspecta ce treabă făcuse. Intimitatea dezgustătoare o umplu de furie, și se aruncă asupra lui Morton, cu arma ridicată. În acest timp, el se dădu la o parte și, mai mult din întîmplare decît intenționat, lovi cuțitul din mîna ei. Totuși, furculița își găsi ținta, avîntul femeii fiind suficient pentru a i-o înfige în carnea din partea superioară a pieptului.

El se uită la rană, mai mult uimit decît îndurerat, apoi o lovi cu dosul palmei, ceea ce o făcu să se împleticească înapoi, către ușa. Din rană îi curgea sînge, dar nu pierdu vremea să-și scoată furculița.

– *Tîrfă* nenorocită! spuse el, venind către ea ca un camion fără șofer.

Ea ieși pe hol. Ușa de la intrare era încă deschisă. Dacă s-ar grăbi, ar putea să fugă de el. Dar asta însemna să-l lase pe Joe aici pînă va găsi pe cineva să o ajute, și numai Dumnezeu știa ce avea să facă Morton între timp.

– Stai pe loc, îi spuse el, cu o voce care trăda durere. Ți-a venit și ție rîndul. Tonul lui era aproape chibzuit. *Știi* că ți-a venit și ție rîndul.

Ea se uită în jos pe holul îngust în direcția băii și, cînd el sări spre ea, se aruncă prin ușă, întorcîndu-se ca să o închidă. Prea tîrziu. Brațul lui pătrunsese prin deschizătură; o apucă de pâr. Ea se avîntă cu toată greutatea spre ușă, prinzîndu-i mîna. De data aceasta el fu cel care țipă, dînd drumul unui val de obșcenități, care se ridicau într-un urlet de furie și de durere. Începu să împingă în ușă, trăgîndu-și brațul însîngerat din

deschizătură și virînd în schimb piciorul, cînd aceasta fu suficient de largă.

Picioarele ei goale alunecară pe gresie; în cîteva clipe va putea deschide ușa. Atunci avea să o omoare, era sigură de acest lucru. Începu să țipe din toți rărunchii, zgomotul pe care îl făcea umplînd baia cea mică. Trebuia să vină cineva în curînd, sau va fi prea tîrziu.

Fața lui apăru acum în deschizătură, albă și rece ca gresia de sub tălpile ei.

– *Deschide*, spuse el, împingînd mai tare. Știi cum se face...

Cu un ultim avînt, deschise larg ușa. Ea nu avea unde să fugă, iar el știa asta. Stătea în cadrul ușii, sîngerînd și gîfînd, privind-o din cap pînă în picioare.

– Ești o tîrfă, spuse el. O tîrfă grasă și nenorocită. Am să-ți smulg sfîrcurile.

– Hei...! strigă Joe.

Morton se uită spre hol. Joe era în picioare și se ținea de cadrul ușii de la camera de zi.

– N-ai murit încă? se miră Morton și se îndreptă iar spre Joe.

Pînă la sfîrșitul zilelor ei Phoebe nu avea să știe cu siguranță ce se întîmplase apoi. Se dusesese după Morton ca să-l țină sau, cel puțin, să-l oprească atît cît era necesar pentru ca Joe să ajungă la ușa de la intrare – de atîta era sigură –, dar cînd îl apucase de umăr, Joe pășise sau alunecase în calea lui. Poate că îl lovise pe Morton; poate că Morton se împiedicase, slăbit din cauza pierderii de sînge; poate greutatea ei fusese suficientă ca să-l doboare. Oricum ar fi fost, el ~~cazuse~~ *căzu* înainte, întinzîndu-se ca să se apuce de Joe. Cînd atinsese podeaua, se auzise o plesnitură, urmată de ceva ca un suspin, scos de Morton. Nu se mai ridicase. Picioarele zvîcniseră o clipă. Apoi rămăsese nemișcat.

– O, Doamne, spuse Joe și, întorcîndu-se cu spatele la Phoebe, începu să vomite convulsiv.

Fiindu-i încă teamă ca Morton să nu se ridice din nou, ea se apropie de el cu grijă. De sub pieptul lui se scurgea sînge. Furculița! Uitase de furculița!

Se apucă să-l răsucescă. Încă mai respira, dar suflul lui era spasmodic, scuturîndu-l din cap pînă în picioare. Cît despre furculița, aceasta plesnise la jumătate. Restul, poate vreo cinci centimetri, era îngropat în pieptul lui.

Joe se ridică acum în picioare, ștergîndu-și gura cu dosul mîinii.

– Trebuie să chemăm un doctor, spuse și dispăru în camera de zi.

Phoebe se duse după el.

– Stai, stai, sări ea, ce o să spunem?

– Le spunem adevărul, zise el.

Luă telefonul dintre cioburi. Fusesse smuls din perete. Strîmbîndu-se cu fiecare mișcare pe care o făcea, se opri să-l bage la loc în priză, în timp ce Phoebe își punea lenjeria intimă.

– Mă vor băga la pușcărie pentru asta, iubito.

– A fost un accident, murmură ea.

El dădu din cap.

– Nu așa stau lucrurile, continuă el. Am mai avut necazuri și înainte.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că am cazier, mărturisi el. Ți-aș fi spus...

– Nu-mi pasă, zise ea.

– Ei bine, ar trebui, deoarece asta strică totul.

Găsise capătul firului telefonic, dar acesta se termina cu niște fire rupte.

– Nu mai e bun, spuse el aruncînd înapoi telefonul în mijlocul mobilei făcute praf.

Apoi se ridică în picioare, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Îmi pare rău, biigui el. Îmi pare atît... de rău.

– Ar fi mai bine să pleci, spuse ea.

– Nu.

– O să am eu grijă de Morton. Tu du-te. Își trase fusta pe ea și se încheie la bluză. Am să explic totul, după asta o să se ocupe de el, și apoi noi vom pleca împreună.

În toate astea era o logică greșită, ea știa acest lucru, dar era tot ce putea face mai bine.

– Vorbesc serios, spuse ea. Îmbracă-te și *pleacă!*

Se întoarse la ușă. Morton mormăia acum, ceea ce era un semn bun: obscenitățile se amestecau cu vorbăria goală, ca la copiii mici, doar că printre buze îi curgea sînge în loc de lapte și salivă.

– O să fie bine, îi spuse ea lui Joe, care stătea nemișcat în mijlocul camerei distruse, arătînd dărîmat. Vrei, te rog, să *pleci?* O să fiu bine.

Apoi ea ieși în lumina soarelui și coborî scările. Copiii se opriseră din joacă și se uitau de pe trotuarul celălalt.

– La ce vă uitați? le spuse ea pe tonul pe care-l folosea față de cei care întîrziu la doctor.

Grupul dispăru în cîteva secunde, iar ea se grăbi spre telefonul din colțul străzii, neîndrăznind să privească în urmă, de teamă să nu-l vadă pe Joe dispărînd.

IX

1

– Pun pariu că îți închipuiai că e un orașel liniștit, așa e? spuse Will Hamrick, dîndu-i un alt pahar de coniac clientului său îmbrăcat în haine sobre.

– Și nu este? întrebă omul.

Will se gîndi că tipul ăsta avea înfățișarea unuia cu bani; avea o liniște care îi caracterizează pe acei oameni care au dolari în buzunar. Spera să cheltuiască și pe coniac cîtiva, înainte să se ducă în altă parte.

– A avut loc o vîrsare de sînge undeva în oraș în după-amiaza asta.

– Chiar așa?

– Un tip, Morton Cobb, vine de fiecare dată și stă la masa de lîngă peretele de acolo... Will arată cu degetul. ... A fost transportat la spital cu o furculiță în inimă.

– O furculiță? zise bărbatul, ducîndu-și mina la mustața perfectă.

– După cum am spus, *o furculiță*, chiar așa, *furculiță*, am spus. Și era un bărbat mare.

– Hmm, murmură bărbatul, împingînd îndărăt paharul în direcția lui Will.

– Încă unul?

– De ce nu? Ar trebui să sărbătorim.

– Ce sărbătorim?

– Ce zici de vîrsarea de sînge? răspunse bărbatul.

Acest lucru îl dezgustă pe Will, ceea ce probabil se văzu în trăsăturile sale lungi, îndurerate, deoarece clientul spuse:

– Îmi pare rău. Nu am înțeles corect. Acest tip, Cobb, îți este prieten?

– Nu chiar.

– Deci acest atentat la viața lui, de către soție, sau de către amantul ei, amantul ei negru...

– Ai aflat.

– Bineînțeles că am aflat. Această faptă singeroasă, scandaloașă este într-adevăr ceva de... savurat, nu-i așa? Își sorbi coniacul. Nu?

Will nu răspunse. Tipul acesta era cam ciudat, ca să fie sincer.

– Te-am jignit? îl întreba el pe Will.

– Nu.

– Ești barman *profesionist*, am dreptate?

– Localul acesta este proprietatea mea, spuse Will.

– Cu atât mai bine. Vezi, un bărbat ca tine este într-o poziție foarte influentă. Acesta este un loc în care oamenii se adună, și atunci când oamenii se adună, ce fac?

Will ridică din umeri.

– *Spun povești*, veni răspunsul.

– Chiar nu...

– Te rog, domnule...

– Hamrick.

– Domnule Hamrick, am fost în baruri din orașe din toată lumea, Shanghai, Sankt Petersburg, Constantinopol, iar marile baruri, cele care devin *legendare*, au un lucru în comun, iar acesta nu este votca perfectă cu martini. E un tip ca tine. Un răspînditor.

– Un ce?

– Unul care seamănă semințe.

– M-ai înțeles, greșit, domnule, spuse Will făcînd o grimasă. Îl vrei pe Doug Kenny la Farm Supplies.

Băutorul de coniac nu se obosi să rîdă.

– Personal, spuse el, sper că Morton Cobb este mort. Așa va fi o poveste mult mai bună.

Will își țuguie buzele.

– Haide, recunoaște, zise bărbatul aplecându-se în față, dacă Morton Cobb moare din cauza unei răni la piept făcute cu o furculiță, nu ar fi o poveste mai bună de spus pentru tine?

– Ei bine, admise Will, cred că așa ar fi.

– Așa. Nu a fost așa greu, nu-i așa?

Bărbatul își goli paharul.

– Cît îți datorez?

– Nouă dolari.

Bărbatul scoase un portofel din piele de aligator, iar din el scoase nu o bancnotă de zece dolari, ci două. Le puse pe tejghea.

– Păstrează restul, spuse el. Poate am să mă întorc să văd dacă mai ai și alte detalii siropoase despre cazul Cobb. Adîncimea rănii; mărimea sculei amantului – lucruri de felul ăsta.

Băutorul de coniac zîmbi cu superioritate.

– Acum să nu-mi spui că nu ți-a trecut prin cap. Dacă există un lucru pe care un bun răspînditor îl știe, atunci acesta este că fiecare detaliu contează. Mai ales acelea despre care nimeni nu va recunoaște că îl intersează. Spune-le chestii rușinoase și te vor iubi pentru asta.

Acum rise, iar risul îi era la fel de muzical ca vocea.

– Vorbesc, spuse el, ca un bărbat care a fost foarte iubit...

Și cu asta plecă, lăsîndu-l pe Will holbîndu-se la cei douăzeci de dolari, neștiind dacă să fie recunoscător pentru generozitatea omului sau să ardă bancnotele în cea mai apropiată scrumieră.

Phoebe se uită la fața de pe pernă și se gîndi: „Morton are mai mulți țepi decît un arici“. Țepi din nas; țepi din urechi; țepi care ieșeau din sprîncene și de sub barbă, unde nu le răsese.

„L-am iubit *înainte* de țepi?” se întrebă ea. Apoi: „L-am iubit vreodată?”

Meditația ei era curios de detașată, lucru pe care îl puse pe seama tranchilizantelor care îi fuseseră date cu două ore în urmă. Fără ele, se îndoia că ar fi trecut prin umilințe și interogatorii fără să cedeze nervos. Trupul îi fusese examinat (sîinii îi erau răniți, iar fața umflată, dar nu era ceva grav); la ea fusese Jed Gilholly, polițistul-șef din Everville, care îi pusese întrebări despre relația ei cu Joe (cine era el, de ce făcuse acest lucru); fusese transportată înapoi de la spitalul din Silverton în apartament și întrebată ce anume se întîmplase acolo. Și, în cele din urmă, după ce spusese tot ce putuse spune, fusese adusă înapoi la patul de spital lîngă care stătea acum, ca să mediteze la misterul țepilor lui Morton.

Deși doctorul se pronunțase asupra condiției lui ca fiind stabilă, ea știa pe dinafară viciile pacientului. Fuma, bea, minca prea multă carne roșie și prea multe ouă prăjite. Corpul lui, în ciuda masivității, nu era puternic. Cînd făcea gripă – ceea ce se întîmpla în fiecare iarnă –, era bolnav mai multe săptămîni. Dar trebuia să trăiască. Îl ura pînă și pentru ultimul țep, dar trebuia să trăiască.

Jed Gilholly trecu pe la ea puțin înainte de ora cinci și o chemă afară, pe hol. El și familia sa (două fete, acum amîndouă adolescente) erau pacienții doctorului Powell și, în timp ce soția și copiii săi erau destul de sănătoși, Jed era dispeptic și – dacă memoria n-o înșela – avea primele simptome ale unei probleme de prostată. Faptul că ea știa aceste lucruri îl făcea mai puțin amenințător.

– Am niște vești, îi spuse el ei. Despre... prietenul... tău.

„L-au prins”, se gîndi ea.

– Este un criminal, Phoebe.

„Nu, poate nu l-au prins.”

– A fost implicat într-un incident soldat cu răniți în Kentucky, acum patru sau cinci ani. A fost condamnat. Dacă știi unde este...

„Nu l-au prins, slavă Domnului.”

– ... Îți sugerez să-mi spui chiar acum, pentru că toată această nebulă arată destul de rău pentru el.

– Ți-am spus, zise ea, Morton a fost cel care a început.

– Și tot Morton este cel care zace aici, răspunse Jed. Ar fi putut muri, Phoebe.

– A fost un accident. *Eu* am fost cea care a înfipt furculița în el, nu Joe. Dacă ai de gând să arestezi pe cineva, eu trebuie să fiu aceea.

– Am văzut ce ți-a făcut, spuse Jed puțin stinjenit, lovindu-te în halul ăla. Recunosc că avem aici un caz de agresiune a soției, un act de violență și... – o privi pe Phoebe în ochi – un bărbat care a mai avut probleme cu legea și înainte și care poate este un pericol pentru comunitate.

– E ridicol.

– Eu voi judeca ce e ridicol și ce nu, spuse Jed. Acum te mai întreb o dată: Știi unde este Flicker?

– Îți spun drept, răspunse Phoebe, nu, nu știu.

Jed încuviință din cap, fără să-și arate adevăratele sentimente.

– Am să-ți dezvălui ceva, Phoebe, ceva ce poate că nu ți-aș spune dacă nu te-aș cunoaște.

– Da?

– E foarte simplu. Nu știu care e povestea între tine și tipul ăsta, Flicker. Știu că Morton nu este cel mai prietenos individ, după felul în care te-a bătut în această după-amiază... – dădu din cap – ... e clar o infracțiune. Dar trebuie să iau în considerare și faptul că prietenul tău este periculos și, dacă am de ales între siguranța lui și siguranța ofițerilor mei...

– Nu o să facă rău nimănui.

– Asta îți spun și eu, Phoebe. Nu o să aibă șansa asta.

Pentru că nu avea un vehicul, Joe beneficia de un număr limitat de posibilități. Putea să fure o mașină și să se ducă

într-un loc retras, apoi să se întoarcă după Phoebe la lăsarea întinericului. Putea să găsească un loc în care să se ascundă, undeva în oraș, și să aștepte acolo. Sau putea să urce pe munte.

Alese ultima variantă. Furtul unui vehicul nu ar fi făcut decât să adauge un delict în plus la lista de infracțiuni, iar orașul era prea mic și cu prea mulți albi pentru ca el să treacă neobservat pe străzi. Decise că putea merge pînă în vârful muntelui; cel puțin suficient de departe ca să fie în siguranță față de urmăritori.

Părăsise apartamentul cu minimum de provizii necesare: niște mîncare, o jachetă pentru mai tîrziu și, foarte important, date fiind condițiile în care se afla, o trusă de prim ajutor. Nu avusese timp decât pentru o autoexaminare superficială (atît cît să verifice dacă nu sîngera mortal) înainte să fugă, dar durerea era chinuitoare și nu ajunsese decât pînă la pîrîu, și acolo trebui să se oprească. Se tîrî în șanțul prin care curgea pîrîul și, fiind într-un loc în care nu-l vedeau decât peștii, își spală rănila și vintrea însîngerată cît putu de delicat. Fu o treabă lentă, agonizantă. Abia reușea să se abțină să nu urle atunci cînd apa rece ca gheața curgea pe carnea lui sfîșiată, și de cîteva ori trebui să se oprească de tot, ca să nu moară de durere. În sfîrșit, în urma unui cumpăniri mai bune, mestecă două calmante pe care le pusese în desagă, ultimele din cele zece pastile Percodan care îi fuseseră prescrise pentru o rană la spate. Erau medicamente puternice; și îi produceau un fel de amorteală dătătoare de bine, care nu era în avantajul său în acest moment. Dar fără ele se îndoaia că ar fi fost în stare să ajungă mai departe de pîrîu.

Se așeză pe mal o vreme și așteptă ca acestea să-și facă efectul înainte să-și termine treburile, stînd cu pantalonii și cu chiloții, pe care sîngele se întărise, în jurul gleznei. Lumina zilei devenea mai slabă, dar soarele încă își mai făcea loc printre ferigi și poleia apa curgătoare. Îl privea cum cobora, în timp ce durerea devenea surdă. Dacă așa era moartea – micșorarea durerii, instalarea slăbiciunii –, merita să aștepte.

După cîteva minute, cu gîndurile mai neclare decît fuse-seră și cu degetele mai neîndemînatice, se întoarse la spălatul rănilor. Boășele îi erau umflate, se dublaseră ca mărime în ultima jumătate de oră, scrotul era purpuriu în unele locuri și roșu sîngeriu în altele. Își pipăi ușor testiculele, plimbîndu-le printre degete. În ciuda amorțelii produse de Percodan, îl dureau, dar nu simți nimic rupt sau întărit. Mai putea avea copii într-o bună zi. În ceea ce privea penisul, avea pielea sfîșiată rău în trei locuri, în care Morton îl zdrobise cu călcîiul. Joe termină de curățat rănilor cu apa din pîrîu și apoi le unse generos cu alifie antiseptică.

La un moment dat, în timpul acestei proceduri delicate, îl apucă un val de greață – nu atît din cauză că-și vedea rănilor pe care le avea, cît mai degrabă pentru că nu putea uita felul în care le căpătase –, și nu avu altă alegere decît să se oprească și să privească soarele în apă, pînă cînd senzația îl părăsi. În timp ce aștepta, mintea îi rătăcea. Douăzeci și nouă de ani pe această planetă (treizeci peste o lună) și nu avea nimic cu care să-i justifice, decît această situație demnă de milă. Acest lucru trebuia să se schimbe dacă avea să mai treacă prin alți douăzeci și nouă de ani. Trupul său fusese pedepsit suficient pentru o viață de om. De acum încolo, avea să-și traseze drumul, în loc să lase circumstanțele să-l ducă unde vor ele. O să lase în urmă trecutul, dar nu negîndu-l, ci permițîndu-i să fie parte din sine, cu tot cu durere. Era norocos, nu-i așa? Întîlnise iubirea, întruchipată într-o femeie care ar fi murit pentru el în această după-amiază. Majoritatea oamenilor nu aveau așa ceva în viață. Traiau cu un compromis în ceea ce privea iubirea; cu un partener care era mai bun decît nimic, dar mai puțin decît totul. Phoebe era mult mai mult decît atît.

Nu era prima femeie care spusese că îl iubește și nici măcar prima căreia el îi răspunsese la fel. Dar era prima pe care îi era frică să nu o piardă, prima fără de care știa că viața lui ar fi goală; prima pe care credea că o va iubi și după ce focul

pasiunii se va stinge, și după ce va trece vremea în care ei îi plăcea să-și desfacă pentru el picioarele sau lui să o vadă cu picioarele desfăcute.

O durere puternică în vintre îi aminti de starea în care se afla și se uită în jos să se asigure că nu pierduse totul. Penisul lui se ridicase într-o erecție respectabilă, în timp ce el și-o imagina pe Phoebe, și fu nevoit să se concentreze pe numărarea muștelor pînă își reveni. Apoi termină de dat cu alifie, se bandajă, deși superficial. Era timpul să meargă mai departe, înainte ca aceia care îl căutau să ajungă la pîriu; și pînă nu trecea efectul calmantelor.

Își ridică pantalonii, îngropă resturile rămase de pe urma curățării rănilor și merse puțin mai sus pe mal pînă găsi un loc în care pîriul era suficient de îngust ca să poată fi traversat dintr-o săritură. Apoi urcă pe malul celălalt și se îndreptă către povîrnișul dintre copaci.

4

La șase și șaptesprezece minute, în timp ce Phoebe era la automatul de cafea ca să-și ia o ceașcă, Morton deschise ochii. Cînd ea se întoarse în cameră, îi îngăima ceva asistentei medicale despre cum fusese el într-o barcă și căzuse peste bord.

– Aș fi putut să mă înec... continuă el să spună, apucîndu-se de cearșaf, de parcă ar fi fost firul vieții lui. Aș fi putut. Aș fi putut să mă înec.

– Nu, domnule Cobb. Sînteți în spital.

– Spital? șopti el ridicîndu-și capul de pe pernă patru-cinci centimetri, deși asistenta făcu tot ce îi stătu în putință ca să-l împiedice. Pluteam...

– Ai visat, Morton, spuse Phoebe pășind în fața lui.

La vederea ei, păru să-și amintească ce îl adusese aici.

– O, Hristoase, îngăimă el printre dinții strînși. Hristoase din ceruri, și se scufundă înapoi în pernă. Tîrfă ce ești, mormăi el acum. Tîrfă nenorocită.

– Liniștești-vă, domnule Cobb, insistă asistenta, însă, cuprins brusc de furie, Morton se ridică brusc, desfăcîndu-și perfuzia de la braț.

– Știam eu! urlă el, arătînd cu degetul în direcția lui Phoebe.

– Fă ce-ți spune asistenta, Morton.

– Va rog, dați-mi o mînă de ajutor, doamnă Cobb, spuse femeia.

Phoebe puse cafeaua jos și merse să o ajute, dar apropierea soției sale îl arună pe Morton în brațele turbării.

– Să nu mă atingi, nenorocito! Să nu...

Se opri la jumătatea propoziției și scoase un sunet scurt, aproape ca un sughit. Apoi toată încrîncenarea îl părăsi dintr-odată – brațele îi căzură în laturi, fața încordată se destinse și deveni albă –, iar asistenta medicală, incapabilă să sprijine greutatea părții superioare a trupului lui, nu avu ce să facă decît să-l pună înapoi pe pernă. Nu se termină însă aici. În timp ce asistenta fugi spre ușă ca să strige după ajutor, Morton începu să respire chinuit, din ce în ce mai panicat și mai disperat.

Phoebe nu putea să-l vadă suferind fără să încerce să facă totuși ceva ca să-l liniștească.

– Totul este în regulă, îl liniști ea, întorcîndu-se lîngă pat și punînd mîna pe fruntea lui rece. Morton, ascultă-mă. Totul e în regulă.

Ochii lui se mișcau dintr-o parte în cealaltă în spatele pleoapelor. Gîfiielile lui erau îngrozitoare.

– Rezistă, Morton, spuse ea, în timp ce suferința lui continua să crească. O să se rupă ceva în tine.

Dacă o auzea, nu o asculta. Dar de fapt, cînd o ascultase el pe ea? Continuă să respire greu, pînă ce trupul i se slei de puteri. Apoi se opri pur și simplu.

– Morton, murmură ea. Să nu îndrăznești...

Acum veniseră asistente lângă patul lui și un doctor care dădea ordine agitat, însă Phoebe nu îi observa pe nici unul. Se concentra doar asupra feței lovite a lui Morton. Avea pe barbă pete de salivă, iar ochii erau încă larg deschiși. Privea în felul în care privise din cadrul ușii de la baie; mînios; mai mînios chiar decît marea la care visase că îl cuprindea.

Una dintre asistente o apucă de mîna și o conduse departe de pat.

– Mi-e teamă că inima lui a cedat, murmură ea consolator. Dar Phoebe știa mai bine. Nenorocitul se înecase.

5

Exista întotdeauna la sfîrșitul zilei un moment în care crepusculul albastru se așternea peste oraș, dar soarele era încă în toată puterea sa pe Culmea lui Harmon. Atunci Everville părea un oraș fantomă, care stătea în umbra unui munte viu. Ceea ce păruse clar în urmă cu un minut devenise acum diafan. Cei care fuseseră în stare să citească zimbetele vecinilor de peste drum acum nu o mai puteau face; copiii care fuseseră siguri că nu era nimic care se strecura în spatele gardului sau care mișuna printre tomberoane nu mai erau convinși de lucrul ăsta.

În acea clipă fragilă dinainte ca soarele să părăsească complet Culmea, iar luminile de pe stradă și de pe verandele din Everville să-și intre în drepturi, orașul se scâldea în îndoială, iar sufletele estompate de pe străzile estompate perpetuau credința că viața aceasta nu era decît un vis la o flacără de luminare, gata să se stingă la următoarea suflare de vînt.

Era momentul zilei preferat de Seth Lundy. Era mai bun chiar decît miezul nopții sau acel moment dinaintea zorilor, cînd luna a apus, iar soarele nu este mai mult decît o speranță cenușie în răsărit. Clipa aceea era mai frumoasă.

Stătea în picioare în piața orașului, privind în sus, la ultima lumină de pe vârful muntelui și ascultînd ciocănitul, care adeseori era puternic la această oră nesigură, cînd un bărbat, pe care spera că avea să-l cunoască mai bine, ieși din întuneric, pași către el și îl întrebă:

– Ce auzi?

Doar o dată mai fusese întrebat așa ceva, de către doctor. Acesta nu era doctor.

– Aud îngerii bătînd cu ciocanul în cer dinspre rai, răspunse el, fiindcă nu văzu nici un motiv pentru care să mintă.

– Numele meu este Owen Buddenbaum, spuse bărbatul, apropiindu-se atît de mult de Seth, încît acesta putu să simtă mirosul de coniac în respirația sa. Pot să te întreb cum te cheamă?

– Seth Lundy.

Owen Buddenbaum veni și mai aproape. Apoi, în timp ce orașul aștepta în incertitudine în jurul lor, îl sărută pe Seth pe buze. Acesta nu mai fusese sărutat pe buze de un bărbat pînă atunci, dar cunoștea semnificația acestui lucru, pentru inima sa, pentru sufletul și pentru vintrea sa.

– Să ascultăm împreună ciocănitul? îi șopti Owen Buddenbaum. Sau să facem împreună unul pentru noi?

– Pentru noi, răspunse Seth.

– Bun, spuse Owen Buddenbaum. Atunci să fie pentru noi.

PARTEA A TREIA

VASELE

I

1

Tesla se trezise devreme, în ciuda convorbirii telefonice nocturne avute cu Grillo și a vărsăturilor lui Lucien; destul de devreme ca să se bucure de cântecul păsărelor înainte ca zgomotul traficului din Melrose și din Santa Monica să-l acopere. Pentru că avea dulapurile de bucătărie goale, merse agale la cafeneaua de sub Health Club de pe Santa Monica, care era deschisă de la cinci, în beneficiul masochiștilor, și cumpără cafea, fructe și briose cu tărițe pentru ea și pentru musafirul ei.

„Nu vreau să-l constringi, îi aminti Raul când se întorcea înapoi în apartament. Ne-am înțeles: fără sex pînă ne despărțim.“

„Acest lucru e posibil să nu se întîmple niciodată, Raul, îi atrase ea atenția, iar eu nu am de gînd să trăiesc ca o călugăriță pentru tot restul vieții. Care poate însemna, apropo, *pentru foarte scurt timp*.“

„Ei, sîntem voioși în dimineța asta.“

„Oricum, maimuțelor le place sexul. Este tot ce fac la grădina zoologică.“

„Să ți-o trag, Bombeck.“

„Asta fac eu singură. Și despre asta nici nu te-ai plîns, apropo. Ai avut orgasm cînd am făcut asta?“

„Fără comentarii.“

„Am să mi-o trag cu Lucien, Raul. Așa că ai face bine să te obișnuiești cu gîndul ăsta.“

„Tîrîtură.“

„Maimuță.“

*

Lucien făcuse duș și stătea pe balcon, la soare, când se întoarse ea în apartament. Găsise niște haine vechi ale Teslei în dulap: blugi peticiți cam din 1968 și o vestă de piele care se potrivea pe bustul lui slab mai bine decît i se potrivise ei vreodată. „Ah, rezistența tinereții“, se gîndi ea, văzînd cît de repede se refăcuse el după excesele din seara trecută. Cu fața roșie, cu un zîmbet generos, se ridică să o ajute să despacheteze micul dejun și să ia parte la el cu poftă.

– Mă simt atît de prost că am vomitat, mărturisi el. Nu fac niciodată așa ceva. Pardon, nu beau niciodată votcă. O privi pieziș. Mă înveți lucruri rele, spuse el. Kate susține că trebuie să-ți purifici trupul, dacă vrei să fii un vas pentru infinit.

– Iată o expresie, comentă Tesla. „Vas pentru infinit.“ Ce înseamnă asta... *exact*?

– Ei bine... înseamnă... știi, sîntem făcuți din aceeași materie din care sînt făcute stelele... și... tot ceea ce trebuie să facem este să ne deschidem sufletele... iar infinitul, vreau să spun, știi... totul devine unul și totul curge prin noi.

– „Trecutul, viitorul și momentul de visare dintre ele sînt toate același tărîm care trăiește o zi nesfîrșită.“

Citatul îl înnebuni pe Lucien.

– De unde este acesta? întrebă el.

– Nu l-ai mai auzit pînă acum? L-am învățat de la... Se opri să se gîndească. Fletcher poate, spuse ea. Poate Kissoon.

– Cine e Kissoon? vru să afle Lucien.

– Cineva despre care nu vreau să vorbesc, zise ea.

În viața ei fuseseră cîteva experiențe pe care încă le ținea clasate drept *de neatins*, iar Kissoon era cu siguranță unul dintre ele.

– Vreau să-mi spui cînd vei avea dispoziția necesară pentru asta, insistă Lucien. Vreau să spun că mi-ar plăcea să împărtășim toată înțelepciunea ta.

– Vei fi dezamăgit, spuse Tesla.

Puse mîna peste a ei.

– Te rog, vorbesc serios.

Ea auzi maimuța icnind în urechea ei, și nu se putu abține să nu zîmbească.

– Ce e atît de amuzant? sări Lucien, pîrînd jignit.

– Nimic, zise ea. Nu te supăra. Dacă există ceva ce nu suport, sînt bărbații supărăcioși.

2

Se îndreptau către nord la șapte și jumătate și se simțiseră bine de-a lungul coastei. Fie Tesla, fie Raul – sau poate o combinație între ei doi – dezvoltase un instinct straniu cînd venea vorba despre prezența polițiștilor, iar ea gonea cu o sută șazeci, o sută șaptezeci cînd erau siguri că nu sînt urmăriți. Pînă joi seara trecură granița statului, și pe la zece noaptea se hotărîră că ajunseseră destul de departe pentru o zi. Găsiră un motel și se cazară. O cameră, un pat. Ce însemna acest lucru rămase nediscutat.

În timp ce Lucien plecă după mîncare, Tesla îl sună pe Grillo. Părea bucuros să o audă. Discuția cu Howie nu decursese bine, o informă el și-i sugeră să dea ea un telefon celor doi, să întărească avertismentul pe care îl făcuse el.

– Ce naiba s-a întîmplat cu D'Amour? voi să știe Tesla. Am crezut că el trebuia să-i supravegheze.

– Vrei să-ți spun ce cred eu? întrebă Grillo.

– Da.

– E mort.

– Ce?

– Era aproape de ceva important – nu a putut să-mi spună ce –, apoi pur și simplu a întrerupt convorbirea.

Vestea o cutremură pe Tesla. În timp ce relația ei cu D'Amour nu fusese nicicând foarte apropiată – îl întâlnise doar o dată de când plecase din Grove, când călătoria ei prin Americi o dusesse la New York –, se gândise vag la el atît ca element de fundal, cît și ca sursă de ezoterie; cineva prezent mereu în peisaj. Acum se părea că nu așa stăteau lucrurile. Și dacă D'Amour, care dusesse această luptă timp de cincisprezece ani și care deținea mijloace de apărare în fiecare colț (inclusiv cîteva tatuaje pe trupul său), pierduse batalia, atunci ce speranță îi mai rămînea ei? Una mică sau nici una.

Lucien nu luase în serios aluzia ei la bărbați supărăcioși, slavă Domnului; el știa din momentul în care îi văzuse chipul că nu era atît de veselă pe cît păruse. Întrebuse cu blîndețe de ce, iar ea îi spusese. O liniști cît de bine putu prin cuvinte, dar ea scoase imediat în evidență inutilitatea lor, iar el îi oferî în schimb atingeri, săruturi, și în curînd rămaseră goi; el o avertiză că nu era un amant bun și că nu trebuia să se aștepte la prea mult.

Ea găsi această modestie dezarmantă și, după cum se dovedi, inutilă. Nu avea multă experiență, era evident, dar această lipsă era compensată de mărimea penisului, lucru care nu era de disprețuit. Se împerecheară cu acea pasiune pe care nu o mai experimentase de pe vremea colegiului, adică în urmă cu douăzeci de ani – patul scîrțîia sub ei, și placa de la capul patului adîncea o gaură în perete, făcută de cei care se iubiseră înainte aici.

Raul rămase tăcut prima dată. Nu auzi de la el nici un sunet. Dar cînd, după ce ea și Lucien mîncară două felii de pizza rece, iar giugiuleala se reluă, începu și el să vorbească.

„Nu o să fie în stare să o mai facă încă o dată.“

„Poate să o facă toată noaptea, spuse ea în gînd, dacă vrea.“

Ea își puse mîna între picioarele lor și îl conduse înăuntru ei.

„Și pare să aibă de gînd.“

„Hristoase! oftă Raul. Cum poți îndura așa ceva? Fă-l să i se blegească!“

„Taci din gură, spuse ea, privind în jos, la coapsele lor împreunate.“

„Cel puțin închide ochii“, spuse Raul.

Ea era prea intrigată ca să facă asta.

„Uită-te la asta, continuă ea, ridicându-și coapsele să-l cuprindă cu totul. El se întâlnește cu mine, eu mă întâlnesc cu el...“

„Să te ia naiba...“

„... ca drumurile care se întretaie.“

„... delirezi, femeie.“

Ea privi în sus, la fața lui Lucien. Avea ochii pe jumătate închiși, iar sprâncenele încruntate.

– E... bine? rosti el pe nerăsuflăte.

– Niciodată nu a fost mai bine, spuse ea.

Maimuța continuă să ofteze în capul ei, cuvintele oprind parcă mișcările lui Lucien. „Parcă ne-ar... înjunghia. Nu pot... să mai... suport!“

În timp ce el vorbea, ea simțea cum voința lui se impune asupra ei, trecând linia de demarcație pe care o stabiliseră la începutul coabitării lor. Era dureros, iar ea scoase un gemăt, pe care Lucien îl interpretează drept un semn de apreciere. Îmbrățișarea lui deveni mai strânsă, împingerile mai nebunești.

– O, da, începu el să spună, da! da! da!

„Nu!“ urlă Raul și, înainte ca Tesla să-și poată pretinde înapoi trupul, el preluă controlul asupra lui.

Bratele ei, care linceziseră pe pernă, se ridicară brusc către Lucien, iar unghiile i se înfipseră în ceafa goală. Scoase din gât un sunet bestial, pe care nu-și imagina că poate să-l scoată, și, în timp ce el se retrase mut de uimire, picioarele ei se ridicară în spatele lui, se încheștară în subsuorile lui și-l împinseră îndărăt. Toate acestea se petrecură într-o asemenea explozie de zgomot, încît Tesla nici măcar nu-și dădu seama ce se petrece pînă nu se sfîrși totul, iar Lucien era întins pe podea lîngă pat.

– Ce dracu' a fost asta? făcu el, regăsindu-și vocea.

Mulțumită de strădania sa, maimuța își slăbi strînsoarea pentru ca Tesla să poată spune:

– Nu... nu am fost eu.

– Ce vrei să spui? Cum adică n-ai fost tu? spuse Lucien.

– Jur, zise ea, ridicîndu-se din pat.

Dar Lucien nu avea de gînd să o mai lase să se mai apropie de el. Se ridică în picioare într-o secundă, retrăgîndu-se spre scaunul pe care-și aruncase hainele.

– Așteaptă, îl rugă ea, fără să mai încerce să se apropie de el. Pot să-ți explic.

Privind-o îngrijorat, el spuse:

– Ascult.

– Nu sînt singură aici, mărturisi, știind, în timp ce vorbea, că nu va fi ușor să-i explice. Mai este cineva în capul meu.

Totuși, ar trebui să poată fi în stare să înțeleagă principiul. Nu vorbise el despre a fi un vas pentru infinit chiar în acea dimineață?

– Îl cheamă Raul.

O privi ca și cum ar fi vorbit o limbă străină.

– Despre ce *vorbești*? zise el, evident neîncrezător.

– Vorbesc despre spiritul unui bărbat numit Raul și care este aici, în capul meu, cu mine. Este aici de cinci ani. Și nu vrea să fac ceea ce am făcut noi.

– De ce?

– Ei bine... mai bine îl las să vorbească pentru sine.

„Ce?” îl auzi ea pe Raul spunînd.

– Continuă, spuse ea tare, tu ai produs stricăciunea. Acum explică.

„Nu pot.”

– Mi-o datorezi, la naiba!

Lucien ascultă o parte a discuției, pe care o putea auzi, cu neîncrederea întipărită pe față. Ea așteptă, lăsîndu-și limba moale în gură.

„Ți-ai arătat colții“, îi aminti ea lui Raul, acum poți foarte bine să vorbești.

Înainte să-și termine gândul, simți că limba începe să i se miște și fură emise niște sunete, la început de neînțeles, dar care imediat se transformară în silabe. Lucien privea și asculta acest spectacol ciudat, fără să schițeze vreun gest. Tesla își spuse că o credea nebună, dar nu avea altă modalitate de a-l liniști pînă nu se termina toată chestia asta.

– Ceea ce tocmai ți-a spus ea, începu Raul, stăpînind acum vocea Teslei, este adevărat. Sînt spiritul unui bărbat care... a renunțat la trupul său pentru un mare slujitor al răului, pe nume Kissoon.

Ea nu se așteptase ca Raul să-i ofere lui Lucien un ghid al trecerii dintr-un trup într-altul, dar furia i se mai domoli cînd îl auzi făcînd acest lucru. Îi era greu să vorbească despre asta. Kissoon și puterea lui de convingere erau o amintire amară pentru ei amîndoi, dar cu atît mai mult pentru el, care își pierduse trupul din cauza șmecheriilor șamanului.

– Ea... mi-a făcut un mare... bine, continuă el ezitînd. Unul pentru care eu... îi voi fi mereu recunoscător.

O linse pe buze de cîteva ori. Nervozitatea lui îi uscaseră gura.

– Dar... acest lucru pe care mi-l faci tu mie cu *bărbații*...

Dădu din cap.

– ... îmi face *silă*.

În timp ce Raul vorbea, Lucien își lăsă mîna să cadă instinctiv între picioare, acoperindu-și sexul.

– Sînt sigur că vrei să-i oferi ei plăcere, spuse prudent Raul. Dar plăcerea *ei* este durerea *mea*. Înțelegi?

Lucien nu spuse nimic.

– *Vreau să înțelegi*, accentuă el. Nu vreau să crezi că ai făcut ceva greșit. Nu e vina ta. Serios.

În acest moment, Lucien își apucă în grabă chiloții de pe podea și începu să se îmbrace.

– Am spus tot ce pot spune, încheie Raul. Vă las pe amîndoi...

Tesla interveni în vorbele lui, înainte ca el să termine:

– *Lucien*, spuse ea. Ce faci?

– Care dintre voi este acum?

– Sînt eu. Tesla.

Se ridică din pat, trăgînd cearșaful în jurul ei, și se așeză pe vine pe podea, lângă el. El continuă să se îmbrace în timp ce ea vorbea:

– Știi că acesta este, probabil, cel mai neobișnuit lucru pe care l-ai auzit...

– Ai dreptate.

– Dar Kate și Friederika?

– Nu mi-am tras-o cu Kate. Nici cu Friederika, spuse el cu vocea tremurătoare. De ce nu mi-ai spus?

– Nu credeam că ai nevoie să știi.

– Mi-o trag cu un tip – și tu nu crezi că *am nevoie să știu*?

– Stai. Despre asta e vorba?

Se ridică de pe podea și-l privi intrigată.

– Unde este simțul tău de aventură?

– Cred că nu mai am, spuse el, îmbrăcîndu-se cu blugii ei peticiți.

– Pleci?

– Plec.

– Și unde te duci?

– Nu știu. O să iau o mașină pînă undeva.

– Uite, stai măcar în noaptea asta. Nu trebuie să facem nimic.

Ea își auzi disperarea în glas și se disprețui pentru asta. Ce se întîmpla? Și-au tras-o o dată și jumătate și dintr-odată nu mai poate să doarmă singură?

– Uită ce-am spus, îi zise ea. Dacă vrei să mergi să găsești o mașină, du-te. Te porți ca un adolescent, dar asta e problema ta.

Cu asta se retrase în baie, făcu un duș, cîntînd îndeajuns de tare pentru ca el să știe că nu-i păsa dacă pleca sau nu.

Zece minute mai târziu, când ieși, el nu mai era. Se așază pe marginea patului, cu pielea încă udă, și-l chemă pe Raul să iasă din ascunzătoare.

„Deci... bănuiesc că sîntem doar noi doi.“

„Te descurci mai bine decît am crezut.“

„Dacă supraviețuim următoarelor zile, spuse ea, va trebui să ne despărțim. Îți dai seama de asta?“

„Îmi dau.“

Între cei doi urma o tăcere, timp în care ea se întreba cum va fi să trăiască singură.

„Apropo, a fost chiar atît de groaznic?“

„Abominabil.“

„Ei bine, cel puțin știi ce pierzi, spuse ea.“

„Așa, scoate-mi ochii.“

„Ce?“

„Tiresias“, spuse el.

Nu era ea atît de înțeleaptă.

„Nu știi povestea?“

Era unul dintre paradoxurile relației lor, și anume acela că el, care fusese cîndva maimuță, fusese învățat despre marile mituri ale lumii de către Fletcher, în timp ce ea, povestitoarea profesionistă, avea doar cunoștințe sumare legate de acest subiect.

„Povestește-mi, spuse ea, întinîndu-se pe spate pe pat.“

„Acum?“

„Ei bine, mi-ai stricat distracția.“ Î închise ochii. „Haide, spuse, povestește-mi!“

El o încîntase de cîteva ori cu versiunile sale asupra poveștilor clasice, de obicei atunci cînd ea punea întrebări despre vreo trimitere la acestea. Flirturile Afroditei, călătoriile lui Ulise, căderea Troiei. Dar această poveste se potrivea mai mult situației lor actuale decît oricare alta pe care i-o spusese și ea alunecă în somn cu imagini ale profetului teban, Tiresias (care, potrivit legendei, cunoscuse sexul atît ca bărbat, cît și ca

femeie și declarase plăcerile femeii de zece ori mai rafinate și fusese orbit de o zeiță, supărată că secretul fusese divulgat), care hoinărea prin sălbăticiile Americilor în căutarea Teslei, pînă o găsea în dărîmăturile din Palomo Grove, unde făceau dragoste, în sfîrșit, iar pămîntul se crăpa în jurul lor.

II

1

Cam în același timp când Tesla adormea într-un motel unde la sud de Salem, Oregon, Erwin se trezea dintr-o picoteală ciudată și descoperea că era întins pe podeaua din camera sa de zi. Cineva aprinsese focul în cămin – îl vedea pîlpîind cu coada ochiului –, și acest lucru îl bucura, pentru că, dintr-un motiv necunoscut, îi era foarte frig; mai frig decît își putea aminti că-i fusese vreodată.

Trebui să se străduiască să-și aducă aminte cum venise înapoi de la pîriu. Nu venise singur; de acest lucru era sigur. Venise și Fletcher. Așteptaseră pînă la amurg, nu-i așa? Așteptaseră printre ruinele casei pînă cînd apăruse prima stea și apoi ocoliseră pe străzile lăturalnice. Lăsase mașina la Loja Masonică? Se pare că da. Și-l amintea vag pe Fletcher spunînd că ura motoarele, dar acest lucru i se părușe atît de absurd lui Erwin, încît consideră că probabil delira. Ce să urăști la un motor?

Începu să-și ridice capul de pe podea, dar acest lucru îi produse greață, așa că și-l așeză la loc. Totuși, mișcarea făcu să se audă o voce din umbră. Fletcher era aici, în cameră cu el.

– Te-ai trezit... spuse el.

– Cred că am gripă, răspunse Erwin. Mă simt groaznic.

– O să-ți treacă, răspunse Fletcher. Stai întins.

– Vreau niște apă. Poate și o aspirină. Capul...

– Nu are importanță ce vrei, spuse Fletcher. Îți vor trece și aceste nevoi.

Puțin enervat de acest lucru, Erwin își întoarse capul într-o parte, ca să vadă dacă poate să-l zărească pe Fletcher, dar ochii săi nu găsiră decît rămășițele unui scaun: una dintre cele patru piese Colonial, care îl costaseră cîteva mii, era acum transformată în bucăți de lemn. Scoase un mormăit dezaprobator.

— Ce s-a întîmplat cu mobila mea dragă?

— Mi-a trebuit pentru foc, răspunse Fletcher.

Era mai mult decît putea suporta Erwin. Înfruntîndu-și ameteala, se ridică și descoperi că și celelalte scaune fuseseră folosite tot ca lemne de foc și că restul camerei — pe care o îngrijea la fel de meticulos cum avea grijă de dosarele sale — era într-o dezordine totală. Gravurile îi dispăruseră de pe pereți, colecția de păsări împaiate fusese măturată de pe rafturi.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el. Mi-a spart cineva casa?

— Tu ai făcut asta, nu eu, răspunse Fletcher.

— Așa ceva nu e posibil.

Erwin îl căută cu privirea pe Fletcher în timp ce vorbea și-l descoperi pe un scaun care nu fusese transformat în lemne, cu spatele la Erwin. În fața lui, fereastra. Dincolo de fereastră, întuneric.

— Crede-mă, tu ești responsabil, spuse Fletcher. Dacă ai fi fost măcar puțin mai *ascultător*.

— Despre ce vorbești? sări Erwin.

Se enerva, lucru care făcea să-i bubuie capul.

— Stai culcat, îl îndemnă Fletcher. Toate acestea vor trece, una cîte una.

— Nu mai spune asta, răspunse Erwin. Vreau niște explicații, la naiba.

— Explicații? comentă Fletcher. O, explicațiile sînt întotdeauna atît de dificile.

Se întoarse cu spatele la fereastră și, printr-o șmecherie pe care Erwin nu o înțelese, tot scaunul se roti cu el, deși nu schiță nici un gest ca să-l aranjeze. Lumina focului îl făcea

mai plăcut la vedere. Pielea lui părea mai sănătoasă decât și-o amintea Erwin, ochii – mai scînteietori.

– Ți-am spus că am venit aici cu un scop, insistă el.

Erwin își aminti acest lucru mai clar decât orice alt amănunt despre ultimele evenimente petrecute.

– Ai venit să mă salvezi de la banalitate, răspuse el.

– Și cum crezi că voi face asta? voi să afle Fletcher.

– Nu știu, iar în acest moment chiar nu-mi pasă.

– De ce altceva îți pasă acum? îl întrebă Fletcher. De mobilă? Este puțin cam târziu pentru asta. De slăbiciunea ta? Mi-e teamă că este prea târziu și pentru asta...

Lui Erwin nu-i plăcea felul în care decurgea conversația; chiar deloc. Se întinse ca să ajungă la polița căminului, se prinse de ea și începu să se ridice în picioare.

– Ce faci? întrebă Fletcher.

– Mă duc să-mi iau niște medicamente, spuse el.

Nu ar fi înțelept să anunțe că se duce să cheme poliția.

– Vrei să-ți aduc și ție ceva? adăugă el blînd.

– De pildă ce?

– Ceva de mîncat sau de băut? Am suc, apă minerală...

Avea picioarele moi, dar ușa nu era decât la cîțiva pași. Merse spre ea clătînîndu-se.

– Pentru mine nimic, răspuse Fletcher. Am aici tot ce îmi trebuie.

Erwin ajunse la mînerul ușii, fără să mai asculte ce spunea Fletcher. Voia să iasă din această cameră, de fapt să iasă din casă, chiar dacă acest lucru însemna să tremure în stradă pînă la venirea poliției.

Cînd prinse cu pumnul clanța ușii, lumina focului – care fusese așa de bună cu Fletcher – îi arătă starea trupului său. Ceea ce vedea nu era de bine. Pielea îi atîrna larg la încheietura mîinii, de parcă mușchii i se uscaseră. Își ridică mîneca de la cămașă, iar ceea ce văzu îl făcu să scoată un urlet. Nu era de

mirare că era slăbit. Mușchii i se atrofiaseră; din antebraț nu mai rămăseseră decît nervii și osul.

Abia acum percepu semnificația ultimelor cuvinte ale lui Fletcher.

„Pentru mine nimic...”

– O, Dumnezeuule, nu, spuse Erwin și începu să tragă de ușă. Era încuiată, desigur, iar cheia dispăruse.

„... Am aici tot ce îmi trebuie.”

Se aruncă asupra ușii și începu să bată în ea, strigînd. Cînd strigătul i se stinse în gît pentru că avea nevoie să respire, auzi o mișcare în spatele său, privi peste umăr și îl văzu pe Fletcher – care stătea tot pe scaunul Colonial – mișcîndu-se către el. Se întoarse să-și înfrunte devoratorul, cu spatele lipit de ușă.

– Mi-ai promis că ai să mă salvezi, spuse el.

– Și viața ta nu este o banalitate? veni replica lui Fletcher. Iar moartea nu o să te salveze de la ea?

Erwin deschise gura să spună: „Nu, viața mea nu este banală. Am un secret; *un mare secret*”.

Dar înainte să poată rosti un cuvînt, Fletcher se întinse, îl apucă de mîini – carne rece pe carne rece –, iar el simți ultima picătură de viață scurgîndu-se din el, de parcă era nerăbdătoare să treacă într-un trup care să o folosească mai înțelept.

Începu să plîngă, atît de furie că viața îl părăsea, cît și de teamă, și continuă să plîngă, în timp ce substanța din el era absorbită, pînă cînd nu-i mai rămase nici măcar atîta cît îi trebuia ca să plîngă.

Joe nu voise să se aventureze sus pe munte. El voise să stea printre copacii din partea inferioară a pantei pînă cînd înceta traficul de pe străzile de jos. Apoi avea să coboare și să-și găsească drum către casa lui Phoebe. Acesta fusese planul.

Dar, la un moment dat, la mijlocul serii – nu avea cum să spună exact cînd –, se hotărîse să mai urce puțin, ca să mai scape de plictiseală, și, odată pornit, gîndurile lui visătoare îl sfătuiseră să continue să urce pînă cînd copacii dispărură. Era o noapte frumoasă. De pe Culme era, probabil, o panoramă frumoasă: orașul, valea și, mult mai important decît acestea, o vedere asupra lumii de dincolo, lumea spre care se vor îndrepta el și Phoebe după seara aceasta. Așa că tot urcă, însă copacii, în loc să se împutineze, deveniră atît de deși, încît abia mai putea zări stelele printre ramurile lor. Și el continuă să urce, efectele secundare, narcotice ale medicamentelor lăsîndu-l indiferent la faptul că proprietățile lor calmante nu se mai manifestau. Faptul că o parte a minții și a trupului său suferea aproape că intensifică plăcerea urcușului: puțină amărăciune ca să-i adîncească fericirea.

Și, după un timp, copacii începură deodată să se împutineze și privirile repetate aruncate în urmă în timp ce străbătea desișul îi confirmară că fusese o călătorie care meritase efortul. Orașul arăta ca o cutie mică de bijuterii adăpostită sub el, așa că se așeză pe un colț de stîncă să se bucure pentru o vreme de panoramă. Avusese dintotdeauna ochi ageri și chiar de la această distanță putea vedea oamenii trecînd pe Main Street. Turîști, presupuse el, ieșiți să guste din farmecul nocturn al orașului Everville.

În timp ce îi studia, simți ceva care îi atrăgea gîndurile rătăcitoare. Fără să știe de ce, privi îndărăt, către vîrfurile muntelui. Apoi se ridică în picioare și îl analiză cu atenție. Oare îl înșela privirea sau acolo era o lumină care creștea și se micșora alternativ? Se uită într-acolo timp de un minut întreg și apoi, sedus de fluctuațiile ei delicate, porni din nou în sus pe munte, cu ochii ațintiți asupra ei în timp ce mergea.

Nu distingea care era sursa ei – era ascunsă în spatele stîncilor –, dar nu avea nici o îndoială acum că fenomenul era real. Și nici că lumina era singura lui manifestare. Se distingea

și un sunet, deși atît de îndepărtat, încît mai mult îl simțea decît îl auzea: un bubuit ritmic, ca al unei tobe la care se bătea într-un alt stat. Și, aproape la fel de subtil, o boare înmiresmată care îi lăsa gura apă.

Era la mai puțin de cincizeci de metri de stîncile gemene, cu ochii fixați pe despicătura dintre ele. Boașele și penisul îl dureau îngrozitor, zvîcnirile lor erau în ritm cu bubuitul tobei; sinusurile, întepate de aer, îl usturau; ochii erau umezi, pe gît i se scurgea salivă.

Și acum, cu fiecare pas pe care îl făcea, senzațiile creșteau. Zvîcnirile se împrăstiau din vîntre, urcau pînă în creștetul capului și coborau pînă în călcîie, astfel încît simțea cum fiecare nerv din trupul său zvîcnea în ritmul bubuitului. Din ochi îi curgeau lacrimi; din nas, mucus. Din gura căscată i se prelingea salivă. Dar merse împleticindu-se mai departe, hotărît să afle misterul și, pe măsură ce se apropia tot mai mult de stînci, încît dacă le-ar fi atins ar fi căzut, observă că nu ar fi fost primul căruia să i se întîmple asta. În deschizătura dintre stînci era întins un trup, scaldat de valurile luminii. Deși avea dimensiunile unui adult, proporțiile erau mai mult cele ale unui fetus: capul prea mare, membrele, înfășurate în jurul trupului, erau emaciate; aproape niște rămășițe.

Imaginea îl îndureră pe Joe și, dacă ar mai fi existat vreun alt drum către lumină, l-ar fi urmat bucuros. Dar stîncile erau prea netede ca să se poată cățara, iar el era prea nerăbdător să afle răspunsurile, ca să mai încerce să-și găsească drum printre ele, așa că pur și simplu merse către deschizătură și pași peste trupul de acolo.

În timp ce făcea acest lucru, unul dintre acele membre slabe, moarte, se întinse și îl prinse de picior.

Joe scăpă un scheunat și căzu pe stîncă. Creatura nu-i dădu drumul totuși. Ridicîndu-și capul greoi de pe pămîntul tare, deschise ochii și, prin ceața lacrimilor, Joe văzu că privirea ei

nu era cea a unui suflet pe moarte. Era cristalină, la fel ca vocea care ieșea din gura lipsită de buze.

– Eu sînt Noah, spuse creatura. Ai venit să mă duci acasă?

3

Phoebe stătuse la spital pînă după miezul nopții, ocupîndu-se de toată hîrtogăraia legată de moartea lui Morton. Gilholly își făcuse din nou apariția, după cum știa și ea că se va întîmpla, odată ce avea să afle vestea.

– Asta face lucrurile mult mai serioase pentru tine și pentru iubitul tău, îi spuse el lui Phoebe. Îți dai seama de acest lucru?

– Morton a făcut atac de cord, îi atrase atenția Phoebe.

– Vom aștepta rapoartele autopsiei pentru a stabili acest lucru. Între timp, vreau să mă anunți imediat cum auzi ceva de Flicker, mă înțelegeți?

Întinse degetul către Phoebe, ceea ce, în circumstanțe normale, i-ar fi adus un răspuns meritat. Dar ea își păstră cumpătul și făcu tot ce îi stătu în putință ca să joace rolul soției îndurerate.

– Înțeleg, spuse ea încet.

Gilholly păru convins de interpretarea ei. Se înmuie puțin.

– De ce ai făcut asta, Phoebe? întrebă el. Tu mă cunoști pe mine. Nu sînt rasist, dar, dacă voiai să oferi puțină dragoste, de ce te-ai dus cu el?

– De ce face fiecare dintre noi ceea ce face? răspunse ea, incapabilă să-i privească figura mîhnită, de teamă să nu-și piardă controlul și să-l plesnească.

El păru să interpreteze privirea ei plecată drept o dovadă suplimentară a căinței, deoarece puse mîna pe umărul ei și murmură:

– Știu că e greu să crezi asta acum, dar întotdeauna există o lumină la capătul tunelului.

– Există? spuse ea.

– Ai încredere în mine, răspunse el. Acum du-te acasă și încearcă să dormi. O să vorbim dimineată.

„Nu voi mai fi aici dimineată, gorilă, se gândi ea în timp ce pleca. Voi fi într-un loc în care nu o să mă găsești niciodată, cu bărbatul pe care îl iubesc.“

Bineînțeles că nu reuși să doarmă, deși o dureau toate, iar odihna ar fi fost bine-venită. Pe de o parte, trebui să-și facă bagajele, întrerupându-se din când în când pentru a merge pînă la frigider să ia o felie de plăcintă sau un cîmăcior – muștarul galben i se scurgea pe lenjerie, în timp ce sorta lucrurile în care ar fi vrut să o vadă Joe de cele pe care le va arunca la gunoi –, și apoi, cu hainele împachetate, o privire scurtă prin albumele de fotografii, în căutarea cîtorva amintiri pe care să le ia cu ea. O poză a acestei case, cînd ea și Morton se mutaseră aici, totul încărcat de speranță. Vreo două fotografii din copilărie. Mama, tata, Murray și ea; era durdulie chiar și la vîrsta de șase ani.

Urise întotdeauna fotografiile de la nuntă – chiar și pe cele în care nu era Morton –, dar luă fotografia de grup, pentru valoarea ei sentimentală, împreună cu vreo două de la Parada Festivalului din 1988, cînd doctorul hotărîse să plătească pentru o trupă a sa, proprie, iar ea își făcuse un costum spiritual, se îmbrăcase în flacon de medicamente, și avusese mare succes.

Pînă cînd termină de împachetat, de ales fotografiile, pînă își termină plăcinta și cîmăciorul, se făcu deja trei dimineată, și începu să se întrebe dacă nu cumva Gilholly îl prinsese deja pe Joe. Alungă rapid gîndul. Dacă ar fi fost așa, ar fi sunat-o ca să se laude. Fie asta, fie Joe și-ar fi folosit convorbirea telefonică la care avea dreptul ca să-i spună că nu va mai veni după ea și că ea ar trebui să-i găsească un avocat.

Nu, iubitul ei era undeva, liber; doar că nu ajunsese încă la ea. Poate că se strecurase îndărăt în apartamentul lui, odată ce străzile se goliseră, ca să-și mai împacheteze dintre lucruri;

sau plecase ca să găsească pentru ei o mașină greu de urmărit. Sau poate că pur și simplu nu se grăbea, așa cum făcea cînd aveau mai multe ore la dispoziție după-amiaza, pierzînd vremea pe ici și pe colo, doar de plăcere.

Atîta vreme cît plecau înainte de ivirea zorilor, totul era bine; deci mai aveau încă vreo două sau trei ore. Se duse la ușa din spate și ieși pe scări, de unde privi copacii întunecați, în căutarea unui semn că el ar fi pe acolo. Va veni el, mai de vreme sau mai tîrziu.

4

– Unde e casa ta? îl întrebă Joe pe Noah, iar creatura ridică mîna stîngă – ținîndu-l în continuare cu dreapta pe Joe de picior – și arată în sus pe pantă, între stînci. În sus, de unde veneau lumina, boarea înmiresmată și bubuitul, însă Joe nu putea vedea deocamdată nimic.

– Ce este? vru să afle Joe.

– Chiar nu știi?

– Nu, nu știu.

– Țărmurile lui Quiddity se întind la zece pași de acest loc, răspunse creatura. Dar eu sînt prea slab ca să ajung acolo.

Joe se așeză vine, lîngă Noah.

– Nu *chiar* atît de slab, spuse el, smulgîndu-și cracul pantalonului din pumnul lui Noah.

– Am încercat de trei ori, răspunse Noah, dar este prea multă putere la prag. Mă orbește. Îmi frînge oasele.

– Și pe ale mele nu le va frînge?

– Poate că da. Dar ascultă-mă cînd îți spun, eu sînt un om important în cealaltă parte. Orice îți lipsește aici, vei avea acolo...

– Orice îmi lipsește, hm? spuse Joe gînditor, pe jumătate pentru el.

Lista era lungă.

– Deci dacă te car peste prag, continuă el – întrebându-se, în timp ce vorbea, dacă nu cumva alunecase de pe promontoriu și zăcea pe undeva imaginându-și toate acestea în timp ce i se scurgea tot sângele –, ce se întâmplă?

– Dacă mă cari dincolo, poți pune deoparte orice teamă ai în această lume, deoarece puterea te așteaptă dincolo, așa cum ți-am promis. O putere ce ți se va părea nelimitată, deoarece mintea ta nu are destulă forță ca să o epuizeze.

Sintaxa era mai fantezistă decît era obișnuit Joe, și acest lucru – alături de lacrimile și tremurul lui – îl împiedică să înțeleagă pe de-a-ntregul ce i se spune. Dar în linii mari, era clar. Tot ce avea de făcut era să care această creatură zece, unsprezece, poate doisprezece pași *peste* prag și va fi recompensat pentru acest serviciu.

Privi îndărăt la lumină, încercînd să distingă vreun detaliu în mijlocul ei, și, în acest timp, gîndurile lui narcotizate începură să înțeleagă misterul.

– Acea e *nava* ta, nu-i așa? murmură el. Este un nenorocit de OZN.

– Nava mea?

– Dumnezeuule...

Privi în jos spre creatură cu o expresie de venerație întipărită pe față.

– ... Mai sînt acolo și alții de-ai tăi?

– Desigur.

– Cîți?

– Nu știu. Nu am mai fost acasă de peste un secol.

– Atunci cine e pe navă...

– De ce tot vorbești despre o navă?

– Aia! zise Joe arătînd în direcția luminii. Tu cum o numești? Quiddity?

– Quiddity nu este o navă. Este o mare.

– Dar ai venit aici cu ea?

– Am navigat pe ea ca să ajung în acest loc. Și îmi pare rău că am făcut-o.

– De ce?

– Pentru că aici nu am găsit decît neazuri și singurătate. Eram în floarea vîrstei cînd am pus prima dată piciorul aici. Acum uită-te la mine. Te rog, fie-ți milă și trece-mă peste acel prag...

Fața lui Noah începu să transpire, în timp ce vorbea, și broboane de lichid întunecat se adunau la marginea nasului și în colțurile gurii.

– Iartă-mi emoția, șopti el. Nu am îndrăznit să sper pînă acum...

Sentimentele nu-l părăsiseră pe Joe; nu avea cum să rămînă de gheață.

– Am să fac ce pot, îi promise el lui Noah.

– Ești un om bun.

Joe își puse mîinile sub trupul lui Noah.

– Să știi, zise el, că nici eu nu sînt într-o formă prea bună. Am să fac tot ce îmi stă în putință, dar nu garantez nimic. Pune brațul după umărul meu. Da, așa. Hopa.

Începu să se ridice în picioare.

– Ești mai greu decît pari, spuse el și se legănă puțin înainte, ca să-și recapete echilibrul. Apoi se îndreptă. Vreau să știu de pe ce planetă vii, spuse el în timp ce porni spre prag.

– De pe ce planetă?

– Da. Și în ce galaxie este ea. Toate aceste detalii. Pentru că, după ce pleci, singura modalitate în care sper să conving oamenii de ce s-a întîmplat este să ofer amănunte.

– Nu cred că te înțeleg.

– Vreau să știu... începu Joe, dar întrebarea rămase neterminată, în timp ce el pășea prin deschizătura dintre stînci, și în cele din urmă înțelese ceva din ceea ce se întindea în fața lui.

Nu era nici o navă acolo; cel puțin nici una care să fie vizibilă. Era doar cerul și o crăpătură în acel cer, o lumină prin

crăpătura din acel cer, care îl atinse ca o privire iubitoare. Simțind-o asupra lui, nu mai voi nimic decît să păsească sub orice soare ar fi emanat această lumină și să-l vadă în față.

Noah tremura în brațele lui. Degetele lui fragile săpau adînc în umărul lui Joe.

– Vezi? murmură el acum. Vezi?

Joe vedea. Un alt rai; și sub el un țărm. Și dincolo de țărm o mare, al cărei bubuit de valuri îi devenise la fel de familiar ca bătaile inimii sale și al cărei miros îl făcuse să-și verse fluidele proprii, ca o ofrandă.

– Quiddity... răsufală Noah.

„O, Dumnezeuule, se gîndi Joe, n-ar fi grozav să o am pe Phoebe lîngă mine chiar acum, ca să împărtășim această minune?” Copleșit de ceea ce vedea, Joe nu-și mai dădea seama că pămîntul de sub picioarele sale se mișca, pînă cînd nu pătrunse cu glezna adînc în pămîntul lichid; pămînt ce curgea înainte și înapoi peste prag. Avea forță în el și, ca să nu fie trîntit, Joe trebui să se oprească un moment și să echilibreze mai bine greutatea pe care o ducea în spate. Nu mai avea decît doi pași pînă la deschizătură, iar energiile descătuseate aici erau considerabile. Își simți încheieturile scîrțîind, măruntaiele amestecîndu-se, singele urcîndu-i-se în cap gata să iasă afară și să se verse singur în Quiddity, dacă nu marea viteza.

Înțelese semnalul, îl strînse pe Noah lîngă el și se aplecă ușor, ca un om care merge printr-un vînt puternic. Apoi pași înainte din nou, primul pas fu greu, al doilea chiar și mai greu, al treilea, mai mult o aruncare decît un pas. Ochii erau strîns închiși, din cauza atacului energiilor, dar în spatele pleoapelor nu era întuneric. Era albastru, un albastru de catifea, și, prin vîietul singelui său clocotitor, auzi păsări, ale căror glasuri erau ca niște dungi stacojii pe albastrul acela, undeva deasupra.

– Nu știi cum te cheamă, îi șopti cineva, dar sper că mă auzi.

– Da, își imaginează el că spuse. Te aud.

– Atunci deschide ochii, continuă vocea.

Era Noah, își dădu el seama.

– Și haide să mergem pe drumul nostru.

– Unde mergem? întrebă Joe.

Deși le ordonase ochilor săi să se deschidă, albastrul din spatele pleoapelor era atît de senin, că nu era prea dornic să-l părăsească.

– Mergem la Liverpool, îl informă Noah.

– Liverpool? se miră Joe.

Cele cîteva imagini pe care le avea despre acel oraș erau cenușii și prozaice.

– Am făcut tot drumul acesta ca să vizitez *Liverpoolul*?

– Pe noi ne interesează vapoarele. Le pot vedea de aici.

– Ce fel de vapoare? voi Joe să știe.

Pleoapele lui încă mai refuzau să se deschidă.

– Uită-te singur.

„De ce nu? se gîndi Joe. Albastrul va fi mereu acolo, atunci cînd voi închide ochii.“ Și, gîndind astfel, îi deschise.

III

1

Vineri dimineata, și deja era prea tîrziu pentru scuze. Dacă n-ar fi înțesate rafturile, dacă n-ar fi lustruite ferestrele, dacă n-ar fi vopsită ușa, dacă n-ar fi măturată strada, dacă n-ar fi legat cîinele, dacă n-ar fi fixat leagănul, dacă n-ar fi călcate hainele, dacă n-ar fi ordonate plăcintele, atunci ar fi al naibii de tîrziu. Oamenii erau aici, gata să cheltuiască niște bani și să se distreze, așa că orice fusese lăsat neterminat trebuia să rămînă așa.

– Nu-i nici o îndoială în această privință, îl anunță Dorothy Bullard pe soțul ei cînd se ridică și văzu soarele la pervazul ferestrei, că acesta are să fie cel mai bun an de pînă acum.

Nu avea nevoie să privească departe pentru confirmare. Cînd merse pe Main Street, puțin după opt, era deja mai aglomerat decît într-o după-amiază obișnuită de sîmbătă, și, printre fețele de pe trotuar, erau cîteva plăcute, pe care le știa. Erau vizitatori; oameni care se cazaseră la moteluri și la pensiuni cu o seară înainte și care plecaseră în oraș, pe jos sau cu mașina, ca să-și înceapă weekendul cu șuncă, ouă și o bucatică din ospitalitatea din Everville.

De îndată ce ajunsese la Camera de Comerț, se prezentă la Gilholly, ca să vadă dacă erau ceva noutăți în cazul Phoebe Cobb. Gilholly nu sosise încă, dar polițistul preferat al lui Dorothy, Ned Bantam, stătea în spatele biroului cu un exemplar din *Weekendul Festivalului*, supliment al ziarului *Tribune*, și cu o cutie de lapte.

– Se pare că va fi un weekend frumos, dragă Dottie, rînji el.

Această poreclă era una pe care îi interzisese de cîteva ori să o folosească, dar el o sfidase cu un asemenea farmec, încît ea renunțase la interdicție.

– L-ați arestat pe Joe Flicker?

– Mai întîi trebuie să-l găsim.

– Nu l-ați găsit?

– Dacă l-am fi găsit, l-am fi arestat, Dottie, răspunse Ned. Nu te uita așa fioros la mine. O să-l prindem.

– Crezi că este periculos?

– Întreabă-l pe Morton Cobb, spuse Ned. Cred că e puțin cam tîrziu pentru asta.

– Ce?

– Nu știi? se miră Ned. Nenorocitul a murit azi-noapte.

– O, Dumnezeu! Dorothy simți că i se face rău. Deci avem o vînătoare de criminali în toiul Weekendului Festivalului?

– Ar trebui să mai condimenteze puțin lucrurile, nu?

– Nu e deloc amuzant, spuse Dorothy. Muncim tot anul...

– Nu-ți face griji, o liniști Ned. Probabil că Flicker a ajuns deja în Idaho.

– Dar ea? se interesă Dorothy.

O cunoștea pe Phoebe doar din vedere; femeia era plină de fasoane, asta era impresia ei.

– Ce-i cu ea?

– O să fie arestată, sau ce?

– Jed l-a pus pe Barney să-i supravegheze casa toată noaptea, în caz că s-ar întoarce Flicker, dar nu o să facă asta. Vreau să spun, de ce ar face-o?

Dorothy nu răspunse, deși îi stătea o replică pe vîrfurile limbii. Iubirea, desigur. S-ar fi întors pentru iubire.

– Deci nici urmă de el?

• Ned dădu din cap. Dorothy nu se putu abține să nu simtă puțină satisfacție știind că iubitul femeii Cobb nu se întorsese

să o găsească. Epuizase toate întâlnirile secrete pe care le avusese la dispoziție. Acum trebuia să plătească prețul.

După ce se liniști oarecum, îl întrebă pe Ned dacă o va ține la curent cu vânătoarea de oameni, și apoi plecă la serviciu, mulțumită că, deși criminalul nu era în Idaho, era prea departe ca să strice următoarele șaptezeci și două de ore.

2

Nu venise după ea. Acesta era gândul cu care se trezise Phoebe. Așteptase mult la ușa din spate, pînă cînd lumina alungase fiecare stea, dar el nu se întorsese după ea.

Acum stătea la masa din bucătărie, cu rămășițele unei farfurii întregi de clătite în brațe, încercînd să-și dea seama ce ar trebui să facă de acum încolo. O parte din ea spunea: „Pleacă, pleacă acum, cît timp poți. Dacă rămîi, vei fi nevoită să joci rolul văduvei îndurerate cu fiecare persoană pe care o întâlnești. Și apoi vor fi de făcut toate aranjamentele pentru înmormîntare și va trebui să cauți printre polițele de asigurare. Și să nu uîți de Gilholly. El se va întoarce cu mai multe întrebări“.

Dar atunci se auzi o altă voce, cu un sfat opus celui dinainte. „Părăsește orașul, acum și el nu te va mai găsi niciodată, spuse vocea. Poate s-a rătăcit în întuneric, poate Morton l-a rănit mai rău decît părea la prima vedere, poate zace pe undeva, sîngerînd.

Iată la ce se rezumă totul, spuse vocea: ai suficientă încredere în el, încît să crezi că va veni înapoi după tine? Dacă nu ai, pleacă. Dacă ai, atunci fii curajoasă și stai.“

Cînd lucrurile fură prezentate așa de simplu, știu că nu exista nici o îndoială. Bineînțeles că avea încredere în el. Bineînțeles, bineînțeles.

Își făcu o ceașcă de cafea tare, care să o ajute să treacă peste oboseală, apoi făcu un duș revigorant, își aranjă părul și se îmbracă. La opt patruzeci și cinci, chiar cînd era gata să plece spre cabinetul doctorului, sună telefonul. Se grăbi spre

el și smulse receptorul, cu inima aproape sărindu-i din piept, dar fu întâmpinată de tonul plictisitor al lui Gilholly.

– Doar verificam pe unde ești, spuse el.

– Plec la serviciu, îl lămurii Phoebe. Dacă nu ai nimic împotriva.

– Cred că voi ști unde să te gădesc.

– Cred că vei ști.

– Prietenul tău nu a venit acasă azi-noapte.

Era gata să spună *nu*, când își dădu seama că el nu o întreba, ci îi spunea. El știa deja că Joe nu se întorsese acasă. De aici reieșea că își pusese vreun om să patruleze în zonă toată noaptea; iar asta însemna că existau șanse ca Joe să fi văzut omul patrulind și să stea departe de teamă să nu fie prins. Toate acestea îi trecură prin cap într-o clipă, dar nu atât de repede încât tăcerea ei uluită să nu fie remarcată.

– Mai ești acolo? întrebă Gilholly.

Era bucuroasă că aceasta era o convorbire telefonică, pentru că nu trebuia să-și ascundă zîmbetul care i se deschidea pe față.

– Da, spuse ea, încercînd din răputeri să nu-și trădeze ușurarea. Da, sînt încă aici.

– Dacă încearcă să te contacteze...

– Știu, știu. Te sun, Jed. Promit.

– Nu-mi spune Jed, doamnă Cobb, răspunse el disprețuitor. Avem o relație profesională aici. Să o păstrăm așa.

Cu asta, închise. Ea puse telefonul jos și se așeză pe scări pentru o clipă, tremurînd. Apoi izbucni brusc în lacrimi de fericire și de ușurare; trecură zece minute pînă să le poată ține sub control, să se ridice și să se spele pe față.

• În ciuda efortului din seara precedentă, Buddenbaum se trezise, ca de obicei, cu cîteva minute înainte de răsăritul soarelui,

ceasul său biologic fiind atît de bine potrivit, încît nu ratase nici un răsărit de soare în ultimii opt ani. Treaba lui era epică, pînă la urmă, și nu cunoștea nici o dramă primară ca aceea care se desfășura afară în fiecare moment al zorilor și al amurgului. Totuși, victoria luminii asupra întunericului avea o amărăciune aparte în această dimineată, iluminînd, așa cum făcea, arena pentru o poveste care, spera el, va fi socotită la fel de memorabilă ca oricare dintre cele din canonul omenesc.

Trecuse un secol și jumătate de cînd plantase sămînța care devenise Everville; un secol și jumătate în care plantase atît de multe semințe cu speranța apoteozei. Ani solitari și zadarnici, majoritatea dintre aceștia, de preumblări dintr-un stat în altul, întotdeauna ca vizitator, întotdeauna ca străin. Bineînțeles că erau și avantaje ale condiției sale: în foarte mare măsură o detașare utilă față de nelegiuirile, suferințele și tragediile care destrămaseră atît de repede visul după eden al pionierilor. Chiar și în Everville nu mai rămăsese mult din viziunea feroce, pură a acelor suflete, cu care el se amestecase în Independence, Missouri. Fusesse o viziune alimentată de disperare și hrănită de ignoranță, dar oricare ar fi fost punctele ei slabe și absurditățile sale, îl mișcase, în felul ei. Încă îl mai mișca, în amintire.

Existase ceva pentru care să-ți dai viața în acele inimi neabătute, și acesta era un dar mai mare decît știau cei care erau înzestrați cu el; un dar care nu a mai fost oferit celor care au venit după ei. După părerea lui Owen, constructorii suburbiilor și fondatorii comitetelor erau niște oameni prozaici: bărbați și femei care pierduseră orice înțelegere a sfințeniei delicate, uriașe a lucrurilor.

Întotdeauna au existat excepții, desigur, precum puștiul care era întins în patul din spatele lui și dormea. El și micuța Maeve O'Connell s-ar fi înțeles foarte bine, credea Owen. Și după ani de ascuțire a instinctelor, de obicei era capabil să găsească pe cineva precum Seth în cîteva ore după sosirea

într-un oraș nou. În fiecare comunitate existau unul sau doi tineri care aveau vedenii, sau auzeau ciocănituri, sau vorbeau neînțeles. În mod regretabil, mulți dintre ei deveniseră dependenți de droguri, descoperi el, mai ales în orașele mai mari. Îi descoperea la colțuri de stradă murdare, făcînd afaceri cu droguri cu un ochi către cer, și îi escorta blind într-o cameră ca aceasta (În cîte fusese pînă acum? Zeci de mii.), unde puteau cumpăra viziuni în schimbul sodomiei.

– Owen?

Părul băiatului era împrăștiat pe pernă de parcă ar fi plutit.

– Bună dimineța, răspunsese Owen.

– Ai de gînd să mai vii în pat?

– Cît este ceasul?

– Aproape șapte, îl informă Seth. Nu trebuie să ne sculăm încă.

Se întinse și coborî din pat.

Owen se uită la spiralele pe care le făcea părul sub brațele băiatului și se minună de lucrăturile dorinței.

– Astăzi trebuie să merg să explorez, răspunse el. Vrei să vii cu mine?

– Depinde ce vrei să explorezi, spuse Seth, atingîndu-se fără rușine cu degetele pe sub cearșaf.

Owen zimbi și se duse lingă pat. Tinărul se transformase din vagabond în cocotă în timpul unei nopți. Acum ridica cearșaful între genunchi, doar atît cît să-i dea lui Owen posibilitatea să-i zărească fundul.

– Cred că putem să mai stăm aici vreo oră, recunosc Owen, desfăcîndu-și cureaua robei, pentru ca băiatul să vadă ce necaz îl paște.

Seth roșise – fața, gîtul și pieptul se înroșiseră într-o clipă.

– Am avut un vis în legătură cu asta, spuse el.

– Mincinosule.

– Ba chiar am avut, protestă Seth.

Cearșaful era încă ridicat deasupra genunchilor săi. Owen nu încercă să-l lase în jos, ci îngenunche pur și simplu între picioarele lui Seth și-l privi, cu penisul ieșindu-i din robă.

– Spune-mi... zise el.

– Ce să-ți spun?

– Ce ai visat.

Seth nu mai părea în largul lui acum.

– Continuă, îl îndemnă Owen, sau am să-l acopăr la loc.

– Ei bine, spuse Seth, am visat – o, Isuse, ce aiurea sună...

– Haide, spune.

– Am visat că – arătă spre penisul lui Owen – era un ciocan.

– Un ciocan?

– Da. Am visat că era separat de tine, știi, și eu îl aveam în mână, și era un ciocan.

Deși ciudată, imaginea nu-l șocă atât de mult pe Owen, data fiind conversația pe care o avuseseră pe stradă seara trecută. Dar mai era ceva.

– Îl foloseam ca să construiesc o casă.

– Inventezi toate astea?

– Nu. Jur. Eram sus, pe acoperișul acestei case, era doar un cadru de lemn, dar era o casă mare, undeva sus pe munte, și erau cuie ca niște mici scînteii de foc, iar penisul tău – se ridică în fund și se întinse să atingă capul penisului lui Owen –, penisul tău bătea cuiele. Ajutîndu-mă pe mine să construiesc casa.

Privi în sus, la fața lui Owen, și ridică din umeri.

– Ți-am spus că este aiurea.

– Și unde era restul corpului meu? voi să afle Owen.

– Nu-mi amintesc, spuse Seth.

– Hm.

– Nu te supăra.

– Nu sînt supărat.

– A fost doar un vis tîmpit. Mă gîndeam la ciocănituri și... putem să nu mai vorbim despre asta acum?

Își lăsă mîna să alunece de-a lungul sexului lui Owen, care-și pierduse mărimea și tăria în timp ce vorbiseră despre visul acela straniu, și încercă să-l mîngîie pentru a-l aduce înapoi la starea anterioară. Dar nu putea fi convins, spre dezamăgirea lui Seth.

– O să mai avem timp după-amiază, îl liniști Owen.

– Bine, zise Seth, lăsîndu-se pe spate în pat și dînd la o parte cearșaful de pe fundul său, pe care îl coborîse. Dar o să-mi fie puțin greu să colind străzile după aceea.

Owen se uită la vintrea aproape fără păr din fața lui cu un vag sentiment de disconfort. Nu din cauza imaginii – penisul băiatului era puțin aplecat într-o parte –, ci din cauza gîndului că bărbăția sa ar fi fost folosită drept ciocan pentru cuie de foc, în timp ce toate celelalte lucruri legate de el fuseseră uitate.

De cele mai multe ori, desigur, visele erau lipsite de semnificație. Baloane ce se ridicau din fierberea unei minți adormite, care se spargeau de îndată ce ieșeau la suprafață. Dar uneori ele erau revelații asupra trecutului; alteori, profeții, iar alteori, căi de conturare a prezentului. Și în alte situații – o, acest lucru se întîmpla rar, dar el știa că se întîmpla – erau semne că promisiunea Artei nu era una zadarnică; că mintea omenească putea cunoaște trecutul, prezentul și viitorul ca pe un moment etern. Nu credea că visul lui Seth cu o casă și un ciocan intra în această categorie, dar ceva legat de el îi făcea palmele umede și reci și-i dădea dureri de ceafă. Exista un sens în el, dacă ar reuși să-l descifreze.

– La ce te gîndești?

Seth îl privi cu o expresie încurcată întipărită pe fața lungă, palidă.

– Răscruci, răspunse Owen.

– Ce-i cu ele?

– Asta vom căuta în dimineața aceasta.

Se ridică din pat și se duse la baie să se ușureze.

– Vreau să găsesc prima răscruce de drumuri din oraș.

– De ce? voi să știe Seth.

Avea de gând să-l mintă pe băiat, dar de ce? Răspunsul era un paradox, oricum.

– Deoarece călătoria mea se termină acolo unde drumurile se intersectează, spuse el.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă... Nu voi mai fi aici pentru multă vreme, spuse Owen, adresându-i-se lui Seth din ușa băii, așa că hai să ne simțim bine.

Băiatul îl privea descurajat.

– Și eu ce o să fac după ce vei pleca? întrebă el.

Owen medită o clipă. Apoi spuse:

– Vei construi o casă, poate?

IV

1

Tesla se rătăcise la nord de Salem și călătorise vreo șaizeci de kilometri pe șoseaua Willamina înainte să-și dea seama de greșeală și să se întoarcă. Când ajunse în Everville, era deja ora unu și-i era foame. Merse prin oraș vreo zece minute, orientându-se puțin și, în același timp, căutând un loc convenabil în care să mănânce; în cele din urmă se hotărî asupra unui loc numit Kitty's Diner. Era aglomerat și i se spuse în mod politicos că trebuia să aștepte zece minute.

– Nici o problemă, zise ea și merse și se așeză la soare.

Erau multe lucruri care nu o lăsau să se plictisească în timp ce aștepta. Localul era situat la intersecția străzii principale a orașului cu altă arteră, la fel de circulată. Oameni și vehicule curgeau fără întrerupere în ambele direcții.

„Locul ăsta e aglomerat“, spuse ea în gând.

„Este un fel de festival“, răspunse Raul.

„De unde știi?“

„E chiar în fața ta“, spuse el.

„Unde, la naiba?“ zise ea, privind intersecția în toate patru direcțiile.

„Cîtiva metri mai sus.“

Tesla se uită în sus. Era un banner întins peste stradă, pe care scria: „Bine ați venit la Weekendul Festivalului din Everville“ cu litere albastre, mari de aproape un metru.

„Cum de nu am văzut asta?” se gîndi ea, încurcată (ca întotdeauna) de faptul că Raul privea prin aceiași ochi, și totuși vedea lumea atît de diferit.

„Tu te concentrai asupra stomacului”, răspunse Raul.

Ea îi ignoră remarca.

„Nu este un accident”, spuse ea.

„Ce anume?”

„Faptul că sîntem aici în weekendul în care este festival. E un fel de sincronizare.”

„Dacă spui tu.”

Ea privi o vreme traficul în tăcere. Apoi îl întrebă pe Raul:

„Simți ceva?”

„Ce?”

„Nu știu. Ceva neobișnuit?”

„Ce sînt eu, copoi?”

„Bine, spuse ea, uită ce am spus.”

Urmă un alt moment de tăcere. Apoi, foarte încet, Raul spuse: „Deasupra bannerului”.

Ea își ridică privirea, dincolo de literele albastre, dincolo de acoperișuri.

„Muntele?”

„Da...”

„Ce-i cu el?” insistă Tesla.

„Ceva, răspunse el. Nu știu, dar ceva...”

Ea studie vîrfurile o vreme. Nu erau multe de văzut; vîrfurile erau înconjurat de ceață.

„Mă dau bătută. Îmi este prea foame ca să mai gîndesc.”

Se uită iar la local. Doi dintre clienți se ridicară de la mesele lor, vorbind cu chelnerița.

– Era și timpul, mormăi ea și se ridică în picioare, pornind înainte.

– Doar pentru o persoană? întrebă chelnerița, conducînd-o spre masa eliberată și oferindu-i un meniu. Totul e gustos, dar fi-căței de pui sînt *chiar* buni. La fel sucul de piersici. Poftă bună.

Tesla o privi cum trecea printre mese, spunînd un cuvînt ici, zîmbind colo.

„Un suflet fericit“, remarcă Raul sec.

„Parcă ar găti Isus astăzi“, răspunse Tesla, măsurînd cu privirea crucea de lemn simplă atîrnată deasupra deschizăturii prin care se servea.

„Atunci este mai bine să iei pește“, o sfătui Raul, la care Tesla izbucni în rîs.

Cîteva priviri cîrcotase se îndreptară către ea, dar nimănui nu păru să-i pese că această femeie care se întreţinea singură rîdea cu lacrimi.

– E ceva caraghios? voi să ştie chelneriţa.

– Doar ceva personal, spuse Tesla şi comandă peşte.

2

Erwin nu-şi amintea ce lucru teribil se întîmplase în casă; ştia doar că voia să iasă din ea şi să fugă.

Stătea în picioare lîngă uşa închisă din faţă, cu mintea confuză, ştiind că era ceva ce trebuia să ia cu el înainte să plece, dar nu-şi putea aminti ce anume. Se întoarse şi privi holul, sperînd că va zări ceva care-i va îmbroscăta memoria.

Desigur! Confesiunea. Nu putea părăsi casa fără confesiune. Porni îndărăt pe hol, întrebîndu-se unde o lăsase. Totuşi, cînd ajunse în camera de zi, dorinţa de a avea hîrţiile dispăru dintr-odată şi, fără să ştie exact cum a ajuns acolo, se trezi stînd în afara casei, iar soarele dogorea asupra lui. Era prea strălucitor, iar el scotoci prin buzunare, în căutarea ochelarilor de soare, dar descoperi că purta o jachetă veche, pe care crezuse că o dăduse de pomană cu ani buni în urmă. Darul fusese spontan (ceea ce i se întîmpla rar) şi regretase aproape imediat. Era cu atît mai minunat faptul că acum o avea din nou, oricît de misterioase ar fi fost circumstanţele.

Nu găsi ochelarii, dar dădu de o mulțime de amintiri prin buzunare: bilete de la concertele la care luase parte în Boston cu două decenii în urmă; rămășițe mestecate prea mult ale unui trabuc pe care îl fumase pentru a sărbători trecerea unui examen la tribunal; o bucățică dintr-un tort de nuntă, înfășurată într-un șervețel; un toc cui de la un pantof stacojiu; sticlă de apă sfințită pe care o ținuse mama lui la moarte. Fiecare buzunar conținea nu una, ci patru sau cinci astfel de suvenire și de simboluri, fiecare dintre ele dezlănțuind un noian de amintiri – arome, sunete, fețe, sentimente –, toate putând să-l miște mai mult, dacă misterul jachetei nu ar fi continuat să-l preocupe. Era convins că o dăduse. Și chiar dacă nu ar fi dat-o, chiar dacă ar fi zăcut nevăzută în fundul dulapului timp de un deceniu și, din întâmplare, ar fi adus-o înapoi din exil în această dimineață fără să-și dea seama că a făcut așa ceva, acest lucru tot nu rezolva problema misterului suvenirelor din buzunarele sale.

Se petrecea ceva ciudat; ceva al naibii de ciudat.

Alături, Ken Margosian ieși din casă fluierînd și se plimba printre tufele sale de trandafiri cu o foarfecă în mînă, ca să aleagă niște flori.

– Trandafirii sînt mai frumoși ca oricînd în acest an, remarcă Erwin către el.

Margosian, care era un vecin draguț de obicei, nici măcar nu-și ridică privirea.

Erwin se duse la gard.

– Ești bine, Ken? întreba.

Margosian găsise un trandafir și căuta cu grijă un loc din care să-l taie. Nu se văzu nici cel mai mic semn că ar fi auzit vreo silabă.

– De ce nu-mi răspunzi? voi să afle Erwin. Dacă ai ceva cu mine...

În acest moment, veni doamna Semevnikov, o femeie pe care, în condiții normale, Erwin ar fi evitat-o bucuros. Era o

femeie volubilă, care își asuma sarcina de a organiza o mică licitație în fiecare duminică de Festival, la care vindea lucruri donate de diverse magazine, în beneficiul copiilor. Anul trecut încercase să-l convingă pe Erwin să-i ofere pentru câteva ore serviciile sale, drept premiu. Îi promisese să se mai gîndească, dar nu a mai sunat-o. Acum venise iar, după același lucru, fără îndoială. Îl salută pe Ken Margosian, iar în direcția lui Erwin abia aruncă o privire, deși el se afla la numai cinci metri de ea.

– Erwin este acasă? îl întreba ea pe Ken.

– Nu cred, răspunse Ken.

– Glumiți, începu Erwin să vorbească, dar Ken nu terminase.

– Am auzit niște zgomote ciudate în timpul nopții, îi spuse el doamnei Semevikov, ca și cînd ar fi avut loc o încăierare acolo.

– Nu-i stă în fire, răspunse ea.

– Am ciocănit la ușa lui azi-dimineață, ca să văd dacă e totul în ordine, dar nu a răspuns nimeni.

– Încetați cu astea, protestă Erwin.

– Poate este la serviciu, continuă doamna Semevikov.

– Am spus *să încetați!* urlă Erwin.

Era dureros să audă cum alții vorbeau despre el ca și cum ar fi fost invizibil. Și ce erau prostiile astea cu încăierarea? Fusesse foarte liniștit...

Nu-și duse gîndul pînă la capăt, și privi îndărăt către casă, în timp ce un nume răsărea din adîncurile amintirilor.

Fletcher. O, Dumnezeuule, cum de putuse să-l uite pe Fletcher?

– Poate încerc să-l caut la birou, spunea doamna Semevikov, deoarece mi-a promis anul trecut...

– Ascultați-mă, imploră Erwin.

– ... că îmi va oferi câteva ore...

– Nu știu de ce faceți asta, dar trebuie să ascultați.

– ... pentru licitație.

– E cineva în casa mea.

– Frumoși trandafiri, apropo. Concurezi cu ei la concursul de flori?

Erwin nu mai putea suporta. Se duse către gard, strigînd la Ken:

– A încercat să mă ucidă!

Apoi întinse mîna și-l apucă pe Ken de cămașă. Sau cel puțin încercă. Degetele îi trecură prin țesătură, iar pumnul i se închise. Mai încercă o dată. Se întîmplă același lucru.

„Înnebunesc“, își zise.

Întinse mîna spre fața lui Ken și îl lovi în obraz, tare, dar acesta nu făcu decît să clipească.

– Fletcher se joacă acum cu mintea mea.

Îl cuprinse un val de panică. Trebuia să-l găsească pe cel care își băgase nasul în treaba asta, ca să îndrepte situația acum, înainte să se întîmple ceva grav. Erwin îi lăsă pe Ken și pe doamna Semevikov să vorbească despre trandafiri și porni pe cărarea ce ducea la ușa din față. Părea să fie încuiată, dar nu se mai putea bizui pe simțurile sale, deoarece din doi pași trecu pragul și pătrunse în hol.

Îl strigă pe Fletcher. Nu veni nici un răspuns, dar băgăcioșul acesta era undeva în casă, Erwin era sigur de asta. Fiecare colț din hol era puțin strîmb, iar pereții aveau o tentă galbenă. Ce era asta, dacă nu influența lui Fletcher?

Știa unde stătea acesta și îl aștepta: în camera de zi, unde îl ținuse prizonier pe Erwin, ca să se joace cu sănătatea minții lui. Furia îi crescuse – cum îndrăznea acest om să-i invadeze casa și capul? Porni hotărît pe hol către ușa camerei de zi. Era deschisă. Erwin nu ezită. Pași înăuntru.

Draperiile erau lăsate, ca să nu pătrundă strălucirea zilei, singura sursă de lumină de aici fiind focul, care acum murea în vatră. Chiar și așa, Erwin își descoperi imediat călăul. Stătea cu picioarele încrucișate în mijlocul podelei, complet dezbrăcat. Avea trupul mare, păros și acoperit cu cicatrici, unele dintre ele chiar și de zece centimetri lungime. Pupilele i se rostogoleau sub pleoape. În fața lui se înălța un morman de excremente.

– Animal împutit, urlă Erwin.

Cuvintele acestea nu atraseră nici un răspuns din partea lui Fletcher.

– Nu știu ce fel de șmecherii faci cu mintea, continuă Erwin, dar vreau să încetezi imediat. Imediat. Mă auzi? *Imediat!*

Pupilele lui Fletcher apărură iar la vedere, spre satisfacția lui Erwin. Se săturase să tot fie ignorat.

– Și apoi vreau...

Se opri ca să scoată un mormăit de dezgust când Fletcher se întinse și luă o mână din propriul rahat, apoi și-l zdrobi de vintre. Erwin își feri privirea, dar ceea ce văzu în întuneric era mult mai rău decât jocurile scatologice ale lui Fletcher.

Acolo era un trup, care zăcea cu fața la perete. Un trup pe care îl recunoscuse.

Nu avu cuvinte ca să exprime groaza acelui moment; și nici limpezimea lui teribilă. Nu putu decât să dea drumul unui suspin, unui suspin nimicitor, care-i trecu onanistului pe lângă ureche.

Acum știa de ce. Era mort. Trupul său ofilit zăcea în colțul camerei, stors de viață de către Fletcher. Cu fărîma de luciditate pe care o mai avea, se agăța de amintirea cărnii, dar nu avea nici o influență asupra lumii vii. Nu putea fi văzut, auzit sau simțit. Era o fantomă.

Se prăbuși în fața lui Fletcher și-i studie fața. Era ca a unui animal mai jos de barbă, fruntea înțruntată, gura deschisă larg, grotesc.

– Ce ești tu? murmură ca pentru sine.

Fletcher părea să fie în pragul crizei. Respirația îi era sacadată, întreruptă de mici mormăituri. Erwin nu se putea hotărî dacă să privească actul încheiat. Pe măsură ce mormăiturile se auzeau tot mai tare, se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă, trecu prin ea, pe hol, și apoi ieși în soare.

Doamna Semeviov plecase pe drumul ei, iar Ken se întorcea înapoi în casă, cu un braț de flori, însă, de undeva din apropiere, se auzea un sunet subțire, ascuțit, tînguit. „Ceva

suferă“, se gîndi Erwin, lucru care, în mod curios, îl făcu să se simtă bine, conștientizînd că nu era el singurul suflet chinuit. Plecă în căutarea celui care suferea, și nu trebui să caute departe. Tufele de trandafiri erau cele care scoteau scîncetul; un sunet pe care el credea că numai morții îl pot auzi.

Era o consolare slabă. Lacrimi, sau mai degrabă amintirea lacrimilor, îi cădeau din ochii pe care și-i amintea, iar el făcu încet un jurămînt: chiar dacă trebuia să înfrunte diavolul ca să obțină mijloacele, se va răzbuna cumva pe bestia care îi luase viața. Și nu o va face repede. Îl va face pe nenorocit să urle de durere atît de tare, că nici un milion de trandafiri nu vor putea să îi acopere strigătele.

3

Vinerea din Weekendul Festivalului era întotdeauna o zi lejeră la doctor. La începutul săptămînii următoare sala de așteptare avea să fie plină de oameni care amînaseră o vizită pentru că aveau prea multe de făcut, cu degetele infectate, cu constipație cronică. Dar astăzi veneau numai cei cu dureri acute sau cei care erau atît de singuri, încît un drum pînă la doctor era o plăcere.

Nici unul dintre pacienți nu făcu referire în fața lui Phoebe la evenimentele recente, deși ea nu se îndoia că fiecare bărbat, femeie și copil din Everville aflase deja de scandal. Chiar și doctorul Powell făcu doar vreo cîteva remarci. Îi părea rău să audă de moartea lui Morton, și ar fi înțeles perfect dacă ea avea nevoie să-și ia cîteva zile libere. Ea îi mulțumi și întrebă dacă putea să plece în jur de ora două, ca să meargă pînă la Silverton să îl întîlnească pe antreprenorul de pompe funebre. Răspunsul fu, bineînțeles, da.

De fapt, aceasta nu era singura întîlnire pe care o plănuiise. Acum avea nevoie mai mult ca oricînd de îndrumarea unei

minți juridice; cineva care să-i ofere o imagine clară a situației în care se afla. Avea să încerce să îl vadă pe Erwin în această după-amiază, se hotărîse, în loc să aștepte pînă luni. În două zile și jumătate se puteau întîmpla multe, dovadă fiind chiar agitația ultimelor douăzeci și patru de ore. Era mai bine să știe veștile proaste și să își facă planul în consecință.

4

Peștele era bun. Tesla mîncă pe îndelete și în același timp asculta conversațiile care se purtau la cinci mese din vecinătatea ei. Era un truc pe care îl învățase în calitate de scenaristă (descoperise repede că o conversație obișnuită e încărcată cu remarci pe care nu le crede nici un producător), și continuase să și-l îmbunătățească pe parcursul călătoriilor ei, ceea ce îi permitea să nu se rupă de ce se petrecea în lume, fără ajutorul mediei sau al întrunirilor sociale.

Astăzi, spre marea ei surprindere, află că trei dintre cele cinci conversații erau despre același lucru: viața și păcatele unei femei din localitate, pe nume Phoebe, care părea să fie implicată în moartea stranie a soțului ei.

În timp ce asculta la una dintre mese dezbaterile despre adulter, un tip pe care ea îl luă drept patronul localului veni cu hamburgeri pentru cei care discutau și, pe drumul înapoi spre teighea, îi luă farfuria și o întrebă, în treacăt, dacă i-a plăcut peștele. Ea îi răspunse că da. Apoi, sperînd să obțină mai multe informații de la el, spuse:

– Mă întrebam... cunoașteți cumva un tip pe nume Fletcher?

Bărbatul, al cărui nume, scris pe cartonașul din piept, era Bosley, se gîndi o clipă.

– Fletcher... Fletcher...

În timp ce bărbatul medita, Raul spuse: „Tesla?”

„Imediat“, îi replică ea în gînd lui Raul.

„Dar este ceva...” continuă Raul.

Nu mai continuă, căci Bosley spuse:

– Nu cred că știi vreun Fletcher. Locuiește în oraș?

– Nu. Este vizitator.

– Sîntem plini de vizitatori, răspunse Bosley.

Evident că în felul ăsta n-avea să afle prea multe informații. Dar, în timp ce bărbatul era încă în fața ei, se hotări să-l întrebe despre altceva.

– Phoebe, spuse ea.

Bosley își pierdu zîmbetul.

– O cunoașteți?

– Mai vine pe aici din cînd în cînd, recunosc Bosley.

– Cum arată?

După expresia pe care o avea pe față, Bosley era prins între cerințele politetii și propria dorință de a ignora complet întrebarea Teslei.

– Toată lumea vorbește despre ea.

– Atunci sper că povestea ei va servi drept învățătură, răspunse Bosley, rece acum. Dumnezeu îi vede păcatele și o judecă.

– A fost acuzată de ceva?

– În ochii lui Dumnezeu...

– Lasă dracului ochii lui Dumnezeu... spuse Tesla, iritată de ipocrizia tipului. Vreau să știu cum arată.

Bosley puse vasele la loc pe masă și zise încet:

– Cred că ar fi mai bine să plecați.

– De ce?

– Nu sînteți bine-venită să împărțiți pîinea cu noi, răspunse el.

– De ce dracului nu?

– Din cauza limbajului dumneavoastră.

– Ce are? se enervă Tesla.

„Cuvîntul cu D“, interveni prompt Raul.

Ea îl repetă cu glas tare, ca să testeze afirmația lui.

– Dracul? spuse ea. Nu-ți place să spun *dracul*?

Bosley se înfioră, ca și cum silabele ar fi fost înțepături.

– Pleacă, o repezi el.

– Nu am spus decît *dracul*, răspunse dulce Tesla. Ce este rău cu *dracul*?

Bosley suferise destul.

– Vreau să pleci de aici, insistă el, cu tonul vocii tot mai ridicat. Limba ta spurcată nu este bine-venită aici.

– Nu pot să stau pentru sucul de piersici? se miră Tesla.

– *Afară!* urlă Bosley.

Clienții bîrfitori tăcură acum. Toți ochii erau îndreptați în direcția mesei Teslei.

– Pleacă cu porcăriile tale de aici. Ele nu sînt bine-venite aici.

Tesla se tolăni în scaun.

– *Dracul* nu este o ticăloșie, spuse ea. *Dracul* este doar un cuvînt, un cuvînt folositor. Haide, Bosley, recunoaște. Sînt situații în care numai *dracul* poate fi folosit.

– Vreau să pleci de aici.

– Vezi. „Vreau să pleci dracului de aici“ ar suna mult mai puternic.

Se auziră chicoteli de ici și de colo și cîțiva tușiră nervos.

– *Afară!* urlă Bosley.

Acum îi veniră și alții în ajutor, printre ei un bucătar care arăta de parcă ar fi văzut lumina în San Quentin. Tesla se ridică în picioare.

– Bine, plec, spuse ea.

Îi aruncă un rînjel bucătarului.

– Grozav pește, zise și porni către ușă. Bineînțeles că nu puteam uita cea mai importantă întrebuintă a lui „dracul“, murmură ea în timp ce pleca. Exclamația. Ca în: „O, la dracu’!“ sau „Ce dracu’“.

Ajunse la ușă și se opri acolo, ca să se uite înapoi la Bosley.

– Sau eternul: „Să te ia dracu’“, încheie și, zîmbind, plecă.

Stătea la colțul străzii, întrebîndu-se care ar fi următorul loc în care să meargă în căutarea lui Fletcher, cînd Raul îi șopti:

„Ai auzit ce am spus acolo?“

„Îmi apărăm drepturile constituționale“, răspuse Tesla.

„Înainte de asta“, mormăi Raul.

„Ce?“ spuse ea.

„Nu știu ce, răspuse el, am simțit o prezență...”

„Pari neliniștit“, răspuse Tesla, privind în jur.

Intersecția era mai aglomerată ca oricând. Era puțin probabil să fie un loc bîntuit, cel puțin acum. La miezul nopții, poate, ar fi altceva.

„Sinucigașii nu sînt îngropați la răscruce de drumuri?“ i se adresă ea lui Raul.

Nu veni nici un răspuns.

„Raul?“

„Ascultă.“

„Ce...?“

„Ascultă doar, vrei?“

Erau multe de auzit. Claxoane care sunau, cauciucuri care scîrțiau, oameni rîzînd și pâlăvrăgînd, muzică venind de la o fereastră deschisă, un strigăt printr-o ușă deschisă.

„Nu asta“, spuse Raul.

„Atunci ce?“

„Cineva șoptește.“

Ea ascultă din nou, încercînd să filtreze zgomotul oamenilor și al vehiculelor.

„Închide ochii, spuse Raul, este mai ușor pe întuneric.“

Făcu așa cum îi spuse el. Zgomotul continuă, dar se simți puțin mai depărtată de el.

„Acolo...” murmură Raul.

Avea dreptate. Undeva între trafic și pâlăvrăgeală, o voce subțire încerca să se facă auzită. „Șttt“, părea să spună. Și ceva despre ketchup. Tesla se concentră, încercînd să-și fixeze urechea minții asupra vocii, așa cum ascultase conversațiile de la mese. „Șttt, se auzi iar, șttt despre, șttt despre...”

„Știi despre... murmură Tesla. Știe despre ceva.“

„Ketch... ketch...” spuse vocea.

„Ketch?”

„Ketch ă...”

„Nu, nu *ketch*: *Fletcher*.”

„Auzi? îi spuse ea lui Raul. Știe despre Fletcher. Asta spune. Știe despre Fletcher.”

Ea ascultă iar pe frecvența pe care fusese vocea. Sunetul se mai auzea, dar mai slab. Își ținu respirația, concentrându-se complet asupra interpretării semnalului. Acum nu mai auzea cuvinte, ci un număr. Doi. Doi. Șase.

Îl repetă, pentru ca acela care șoptea să știe că l-a înțeles.

„Doi... doi... șase. Corect?”

Apoi se mai auziră două silabe, dar nu fu în stare să le înțeleagă. *Itch* sau *witch*. Apoi *Hell*, sau așa ceva.

„Mai încearcă o dată”, spuse ea blind.

Dar fie puterea ei de concentrare, fie forța celui care șoptea cedă. *Itch*, se păru că aude iar. Apoi totul pieri. Continuă să asculte, sperînd să mai stabilească iar contactul, dar nu mai urmă nimic.

„La naiba”, mormăi ea.

„Avem nevoie de o hartă”, spuse Raul.

„Pentru ce?”

„Era o adresă, Tesla. Îți spunea unde să îl găsești pe Fletcher.”

Ea se uită înapoi spre localul unde mîncase. Chelnerița o văzu cînd deschise ușa.

– Te rog... începu femeia.

– Nu e nimic, spuse Tesla. Vreau doar una din astea.

Tesla luă o broșură despre Festival de pe polița de la intrare.

– O zi bună.

„Cînd ai devenit așa înverșunată împotriva lui Isus, apropo?” o întrebă Raul, cînd se așeză pe motocicletă ca să studieze harta de pe spatele broșurii.

„Nu sînt, îi mărturisi ea. Iubesc toate chestiile astea. Cred doar că vorbele sînt... Se opri. Se uită mai atent la hartă.

Mitchell Street! Asta trebuie să fie. *Mitchell*. Împachetă harta și porni motocicleta. Ești gata?“ întrebă ea.

„Dat naibii“, răspunse el.

„Ce?“

„Aveai de gînd să spui că sînt date naibii cuvintele.“

„Da?“

„Și nu: nu sînt gata.“

V

1

Erwin se dusesese la Kitty's Diner în căutarea a ceva familiar; o față sau o voce pe care o cunoștea și care îi plăcea, ca să-i alunge panica. În loc de asta, auzise o femeie, pe care nu o văzuse niciodată în viața lui, întrebînd despre uciderea lui și aproape înnebunise de frustrare, ținîndu-i un discurs pe un ton atît de violent, că i-ar fi distrus gîtul, dacă ar fi avut vreunul, în timp ce ea făcea paradă cu vocabularul ei golănesc în fața lui Bosley.

Totuși, nu era nici proastă și nici insensibilă, cum ar fi putut reieși din scena respectivă. Odată plecată de acolo, se oprise să asculte, iar el se apropiase atît de mult de ea, că s-ar fi considerat molestare, dacă el ar fi fost om în carne și oase, și îi spuse unde era Fletcher. Tenacitatea lui pieri. Ea se întorsese după harta orașului, și, în timp ce o studia, el încercase să o avertizeze că Fletcher era periculos.

De data aceasta însă, ea nu îl auzise. Nu era sigur din ce motiv. Poate că oamenii nu pot să citească hărți și să asculte vorbele morților în același timp. Poate că era vina lui: pierduse abilitatea de comunicare cu cei vii la cîteva minute după ce o descoperise. Oricare ar fi fost motivul, ceea ce el sperase să se transforme într-un schimb fructuos nu mai exista, iar femeia pornise pe motocicletă ei, înainte ca el să apuce să îi spună despre tendințele ucigașe ale lui Fletcher. Nu era atît de îngrijorat pentru binele ei. Dacă îl căuta pe

Fletcher, atunci cu siguranță știa de ce era capabil și, judecînd după spectacolul pe care îl dăduse în local, nici ea nu era ușă de biserică.

O privi făcîndu-și drum prin traficul de pe Main Street și o invidie pentru că avea acces la motorul cu combustie. Deși disprețuise întotdeauna poveștile cu stafii (ele aparțineau tărîmului neglijabil al fabulei și al fanteziei), știa că fantomele au reputația de a sfida gravitația. Pluteau, zburau; se urcau în copaci și în turlle. Atunci el de ce se simțea așa de *legat de pămînt*, de ce trupul său – despre care știa foarte bine că este imaginar; cel real zăcea în camera de zi – se comporta în continuare de parcă ar fi ascultat de gravitație?

Suspînînd, porni îndărăt către casă. Dacă drumul înapoi avea să fie la fel de lung ca acela pînă aici, atunci, pînă ajunge el acasă, întîlnirea la care contribuise se va fi terminat. Dar ce era să facă un suflet pierdut? Trebuia să se descurce cum putea mai bine și spera că, în timp, va înțelege mai bine starea în care a murit.

2

Phoebe se duse neanunțată la biroul lui Erwin și îl găsi închis. Dacă ar fi fost oricare altă zi, ar fi lăsat lucrurile așa cum erau. S-ar fi dus acasă. Ar fi așteptat pînă luni. Dar acestea erau circumstanțe foarte speciale. Nu putea să aștepte; nici măcar o oră. Se va duce la el acasă, se hotărî, și îl va ruga să-i acorde măcar o jumătate de oră din timpul său. Nu cerea mult, nu-i așa? Mai ales că și ea se deranjase pentru el alaltăieri.

Trecu pe la farmacia aflată la două blocuri mai jos de birouri și o rugă pe Maureen Scrimm, care își vopsise părul pentru sărbătoare și arăta ca o parașută, să-i împrumute cartea de telefoane. Maureen voia să bîrfească, dar magazinul era aglomerat. Înmarmată cu adresa de acasă a lui Erwin, Phoebe o lăsă

pe Maureen să facă ochi dulci fiecărui bărbat în putere care avea sub șaiszeci și cinci de ani și porni spre Mitchell Street.

Era o stradă liniștită, pe care erau aliniate case frumoase, bine întreținute, gazonul și gardul viu erau tunse, gardurile și tocurile ferestrelor erau vopsite. Limanul pe care Tesla îl visase de multe ori în călătoria ei prin Americi; un loc unde oamenii erau buni unul cu celălalt și trăiau, fizic și spiritual, cu mijloacele lor modeste. Nu era nevoie să te gîndești prea mult de ce alesese Fletcher să-și găsească bîrlog aici. Își înscenase propria moarte în Grove ca să-și imagineze, din visele cetățenilor sănătoși, iubitori, o legiune de campioni. Hallucigenia, așa o numise, și îi lăsase pe ei să se războiască pe stăzile din Grove după moartea sa. Dacă acum se purta o altă bătălie în larg, așa cum prezisese Kate Farrell, atunci unde în altă parte era mai bine să caute minți din care să creeze noi soldați decît într-un rai ca acesta, unde oamenii încă mai credeau într-o viață civilizată și erau gata să invoce eroii ca să o apere?

„Ascultă-te“, spuse Raul în timp ce Tesla mergea pe străzi căutînd ascunzătoarea lui Fletcher.

„Gîndeam cu voce tare sau trăgeai cu urechea?“

„Trăgeam cu urechea, răspunse Raul. Și sînt uimit.“

– De ce?

„De felul în care perorezi despre locul ăsta. Tu urăști Palomo Grove.“

„Era fals.“

„Ăsta nu e?“

„Nu. Pare... confortabil.“

„Ai fost prea mult timp pe drum.“

„Poate și din cauza asta, recunosc Tesla. Sînt puțin cam obosită. Dar pare un loc bun ca să te stabilești...“

„Poate să crești și niște copii? Tu și Lucien? Nu ar fi drăguț?“

„Nu fi ticălos.“

„Bine, nu ar fi drăguț. Ar fi o viață ca dracu’.”

Ajunseseră, în sfârșit, la casa despre care le spusese cel care șoptise și era și aceasta tare drăguță.

„Tesla...”

„Ce?”

„Fletcher a fost mereu cam nebun, îți aduci aminte.”

„Cum aş putea uita?”

„Așa că iartă-i lui greșelile sale...”

„Ești încântat. Simt cum tremuri.”

„Întotdeauna îi spuneam tată. El îmi zicea să nu-i mai spun așa, dar asta îmi era. Asta îmi este. Vreau să-l revăd...”

„Și eu”, spuse ea.

Era prima dată când recunoștea acest lucru în atâtea cuvinte. Da, Fletcher era nebun și, da, imprevizibil. Dar el era cel care îl crease pe Nunțiu, omul care se transformase în lumină în fața ochilor ei; omul care o făcuse să creadă puțin în sfinți. Dacă merita cineva să scape de uitare, el era acela.

Porni pe aleea de la intrare, studiind casa, în căutarea unui semn că s-ar fi aflat cineva înăuntru. Nu era nici unul. Drape-riile erau trase la toate ferestrele, cu excepția uneia, iar două zăreau zăceau neridicate de pe scări.

Ciocăni. Nu veni nici un răspuns, lucru care nu o surprinse. Dacă Fletcher era într-adevăr aici, probabil că nu răspundea la ușă. Mai bătu o dată, din precauție, apoi se duse la fereastra cu draperiile netrase și se uită înăuntru. Era o sufragerie mobilată cu mobilă antică. Oricine ar fi locuit aici, când Fletcher nu era în vizită, avea gust.

„Este ceva în neregulă cu canalizarea”, întrebă Raul.

„Canalizarea?”

„Nu simți mirosul?”

Ea miroși și simți ceva neplăcut.

„Vine dinăuntru?” îl întrebă pe Raul, dar, înainte ca acesta să poată răspunde, auzi zgomot de pași pe cărarea de nisip și cineva spuse:

– Îl cauți pe Erwin?

Ea se întoarse. O femeie stătea la doi metri de poarta din fața casei: mare, palidă și îmbrăcată cam gros.

– Erwin... spuse Tesla, gândindu-se repede. Da, tocmai am... e acasă astăzi?

Femeia o studie pe Tesla ușor suspicioasă.

– Ar trebui să fie, spuse ea, la birou nu este.

– Hm. Am ciocănit, dar nu a răspuns nimeni.

Femeia părea foarte dezamăgită.

– Voiam să încerc prin spate, continuă Tesla, să văd dacă nu cumva se bronzează.

– Ai încercat la sonerie? întrebă femeia.

– Nu, am...

Femeia porni cu pași mari pe potecă și apăsă rapid soneria. Un sunet plăcut se auzi din interior. Tesla așteptă zece secunde. Apoi, pentru că nu se auzi nici o mișcare, porni pe lângă casă, lăsând-o pe femeie să încerce să mai sune o dată la soneria din față.

„Ceva putred“, remarcă ea pentru Raul pe măsură ce mirosul de excremente se intensifica.

Cerceta pământul în timp ce mergea, așteptându-se doar în parte să descopere o conductă spartă sau ultimele jeturi din toaleta lui Erwin ieșind din pământ. Dar nu văzu nimic. Nici un excrement; și nici pe Erwin nu-l văzu stînd la soare în curtea din spate.

„Poate că nu e asta casa, îi spuse ea lui Raul. Poate că mai este vreo stradă al cărei nume sună ca Mitchell.“

Se întoarse pe călcîie pentru a descoperi că femeia care sunase la ușă venea drept spre ea, arătînd puțin agitată.

– E cineva înăuntru, spuse ea. M-am uitat prin cutia de scrisori și am văzut pe cineva la capătul holului.

– Era Erwin?

– N-am putut vedea. Era prea întuneric.

– Hm.

Tesla se uita la perete, ca și cum ar fi putut să-l străpungă cu privirea dacă ar fi insistat.

– Era ceva ciudat la el...

– Ce?

– Nu știu.

Arăta ca o stafie.

– Vrei să chemăm poliția?

– Nu. Nu. Nu cred că trebuie să îl deranjăm pe Jed pentru acest lucru. Poate că am să... știi... încerc în altă zi.

„E o tipă nervoasă“, spuse Raul.

– Dacă este vreo problemă înăuntru... spuse Tesla. Poate am să mă uit din partea cealaltă.

Pomi îndărăt către grădina.

– Apropo, eu sint Tesla, strigă ea peste umăr.

– Eu sint Phoebe.

„Ia te uită, spuse Raul, femeia cu litera stacojie.“

Teslei îi stătea pe limbă să-i spună: „Toată lumea vorbește despre tine“.

– Ești rudă cu Erwin? o întreabă Phoebe.

– Nu, de ce?

– Nu e treaba mea, dar știu că nu ești din Everville...

– ... Deci te întrebi ce fac aici, răspunse Tesla, când încercă clanța de la ușa din spate.

Era încuiată. Punîndu-și mîinile streășină la ochi, se uită prin geam. Erau cîteva semne de viață. O cutie de suc răsturnată pe masă; un mic teanc de vase lingă chiuvetă.

– Nu am venit aici să-l văd pe Erwin, continuă Tesla. Adevărul este că nici măcar *nu-l cunosc* pe Erwin.

Se uită la Phoebe, căreia nu părea să-i pese că vorbea cu o potențială spărgătoare de case.

– Am venit să văd un tip pe nume Fletcher. Nu cred că numele înseamnă ceva.

Phoebe medită pentru o clipă, apoi dădu din cap.

– Nu este de pe aici, declară ea. Sînt sigură că l-aş cunoaşte, dacă ar fi.

– Este un oraş mic, nu-i așa?

– Devine prea mic pentru mine, spuse Phoebe, incapabila să-şi ascundă proasta dispoziție. Fiecare se amestecă în treburile celuilalt.

– Am auzit chiar eu cîteva zvonuri.

– Despre mine? întrebă Phoebe.

– Tu ești *acea* Phoebe Cobb, nu-i așa?

Phoebe își tuguie buzele.

– Aș fi vrut să nu fi fost eu acum, spuse ea, dar da. Eu sînt Phoebe Cobb.

Oftă, începînd să-și piardă expresia de hotărîre neclintită de pe chip.

– Orice ai auzit...

– Nu-mi pasă, spuse Tesla. Știu că nu poate fi prea distractiv...

– Am avut și zile mai bune, spuse Phoebe, pîrînd dintr-odată să-și dea seama de tonul resemnat al vocii ei și să se adune.

– Uite, e clar că domnul Toothaker nu vrea să ne răspundă la ușa nici uneia dintre noi.

Tesla zîmbi.

– Toothaker? Acesta e numele lui? Erwin Toothaker?

– Ce e atît de amuzant?

– Nimic. E perfect, zise Tesla. Erwin Toothaker.

Se mai uită o dată pe fereastră, căutînd cu privirea.

Ușa care ducea în restul casei era deschisă cîteva centimetri și, în timp ce ea privea, o umbră sinuoasă părea să se miște prin deschizătură.

Se retrase de lîngă ușa din spate cîteva centimetri, tresărînd.

– Ce e? întrebă Phoebe.

Tesla clipi, își linse buzele și se mai uită o dată.

– Erwin al nostru crește șerpi? întrebă ea.

– Șerpi?

– Da, șerpi.

– Nu, din câte știu eu. De ce?

– Acum a dispărut, dar aș fi putut jura că am văzut...

„Tesla?” murmură Raul.

„Ce?”

„Șerpi și miros de rahat. De ce-ți amintește această combinație?”

Ea nu răspunse. Doar se retrase de la ușă, rece și transpirată dintr-odată. „Nu, spunea mintea ei, nu, nu, nu. Nu Lix. Nu aici. Nu în această apă stătătoare.”

„Tesla, ține-te bine.”

Ea se cutremură deodată, din cap pînă în picioare.

– Iar este acolo? întrebă Phoebe făcînd un pas către ușă.

– Nu, spuse Tesla.

– Nu mi-e frică de șerpi.

Tesla puse mîna ca să blocheze accesul lui Phoebe.

– Vorbesc serios, zise ea.

Phoebe îi împinse mîna într-o parte.

– Vreau să mă uit, spuse ea hotărît și își lipi fața de fereastră. Nu văd nimic.

– A venit și a plecat.

– Sau nu a fost deloc acolo, răspunse Phoebe.

Se uită îndărăt la Tesla.

– Nu arăți prea bine.

– Nu mă *sînt* prea bine.

– Ai vreo fobie?

Tesla dădu din cap.

– Nu de șerpi.

Se întinse și o apucă delicat de braț.

– Chiar cred că ar trebui să plecăm de aici.

Fie tonul ei hotărît, fie privirea de pe chipul cadaveric păru să o convingă pe Phoebe că vorbea foarte serios, fiindcă acum se retrase și ea de lîngă ușă din spate.

– Poate că doar mi-am imaginat, răspunse Tesla, sperînd că vreun Dumnezeu care asculta va face ca acest lucru să fie adevărat.

Era pregătită pentru orice, dar nu pentru Lix.

Cu Phoebe pe urmele ei, porni către partea din față a casei, și de acolo pe potecă, pînă în stradă.

– Ești mulțumită acum? zise Phoebe.

– Hai cu mine, bine? îi propuse Tesla și grăbi pasul pînă ajunseră la cincizeci de metri de casa lui Toothaker. Numai atunci încetini.

– Ești mulțumită acum? o întrebă iar Phoebe, de data aceasta pe un ton mai iritat.

Tesla stătea și se uita la cer, apoi respiră de cîteva ori lung și calm înainte să spună:

– E mai rău decît am crezut.

– Ce anume? Despre ce vorbești?

Tesla mai respiră o dată adînc.

– Cred că e ceva rău în casa aceea, răspunse ea.

Phoebe se uită înapoi pe strada care părea mai senină ca oricînd pe măsură ce se apropia după-amiaza.

– Știu, e greu de crezut...

– O, nu, spuse Phoebe hotărît. Eu pot să cred.

Se uită înapoi la Tesla, schițînd un zîmbet.

– Locul acesta e crud, spuse ea. Nu pare, dar este.

Tesla începu să se gîndească la faptul că poate existase un motiv pentru ca ele să se întîlnească.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu, răspunse ea.

– Bine. N-am să mai insist și...

– Vreau să spun da, da, vreau să vorbesc despre asta.

VI

– Este ceva în neregulă cu marea.

Joe se ridică în capul oaselor și se uită spre țărm, către valurile care se spargeau. Apele erau aproape catifelate, valurile, destul de mari ca să tenteze un surfer, dar arcuindu-se și spărgindu-se mai încet decât cele de pe oricare țărm terestru. Irizații se ridicau din unduirile lor leneșe și străluceau pe creste.

– E frumos, spuse el.

– Uită-te acolo, mormăi Noah și arată dincolo de valuri, spre locul în care ar fi trebuit să fie orizontul.

Coloane de nori negri, gri și verzi păreau să se ridice din mare, ca și cum o căldură uriașă ar fi transformat apa în abur. Între timp, cerurile cădeau în șuvoaie și în flăcări. Era un spectacol de o măreție pe care Joe nu și-o imaginase vreodată, ca o scenă de la facerea lumii; sau de la desfacerea ei.

– Ce produce toate acestea?

– Nu vreau să spun nimic pînă nu sînt sigur, spuse Noah. Dar încep să cred că ar trebui să fim atenți, chiar și aici.

– Atenți la ce?

– La ce ar putea apărea în calea noastră, spuse el și arată de-a lungul țărmului.

La patru sau cinci kilometri de locul în care stăteau ei, văzu acoperișurile și turnurile unui oraș. Liverpool, bănuie el. Probabil la un sfert din distanța aceea se apropia o procesiune.

– Acela este un Blessedm'n, spuse Noah. Cred că ar fi bine să plecăm, Joe.

– De ce? voi să știe Joe. Ce este un Blessedm'n?

– Unul care face magie, îl lămurii Noah. Poate cel care a deschis această ușă.

– Nu vrei să așteptăm și să-i *mulțumim*? spuse Joe studiind încă procesiunea.

Erau probabil treizeci de persoane în șir, unii călare; unul părea să fie pe o cămilă.

– Ușa nu a fost deschisă pentru mine, răspunse Noah.

– *Pentru* cine a fost deschisă?

Nu veni nici un răspuns. Joe privi în jur și văzu că Noah se uita iar spre furtuna apocaliptică profilată la orizont.

– E ceva acolo? întrebă el.

– Poate, răspunse Noah.

Vreo cinci întrebări apărură în mintea lui Joe în același timp. Dacă, într-adevăr, ceea ce se afla *acolo* venea *aici*, ce se va întâmpla cu țarmul? Și cu orașul? Și dacă ar trece peste prag, ar trece și furtuna cu el? Ar coborî pe munte, spre Everville? Spre Phoebe?

O, Dumnezeuule, *spre Phoebe*?

– Trebuie să mă întorc, spuse el.

– Nu poți.

– Pot și vreau, replică Joe întorcându-se și pornind înapoi către deschizătură.

Aici nu era ascunsă, așa cum era pe munte. Se deschidea ca o fișie de fulger negru pe cerul schimbător. Își închipuia sau era într-adevăr mai largă și mai înaltă decât fusese?

– Ți-am promis putere, Joe, strigă Noah în urma lui. Și încă ți-o mai pot da.

Joe se întoarse pe călcâie.

– Atunci dă-mi-o și lasă-mă să plec, spuse el.

Noah privi în pământ.

– Nu e chiar așa ușor, prietene.

– Ce vrei să spui?

– Nu îți pot da puterea aici.

– În partea cealaltă, așa ai spus.

– Da, am spus. Știu că am spus. Dar nu era adevărul exact.

Acum se uită în sus, la Joe, iar capul lui mare părea să se lezene pe gîtul fragil.

– Am sperat că, odată venit aici și văzînd măreția Mării Viselor, o să vrei să călătorești o vreme cu mine. Îți pot da putere. Pot cu adevărat. Dar numai în țara mea.

– Cît de departe e? întrebă Joe.

Nu veni nici un răspuns. Înfuriat, Joe se întoarse spre Noah, mișcîndu-se atît de repede, încît creatura își ridică brațele să pareze o lovitură.

– Nu vreau să te lovesc, spuse Joe.

Noah își lăsă garda vreo zece centimetri.

– Vreau doar un răspuns cinstit.

Noah oftă.

– Țara mea este Ephemeris, spuse el.

– Și unde este Ephemeris? voi să știe Joe.

Noah îl privi pentru vreo zece secunde poate, apoi arată spre mare.

– La naiba! exclamă Joe lipsit de expresie. M-ai înhămat la ceva greu.

– Te-am înhămat? spuse Noah.

– M-ai păcălit, nenorocitul.

Își apropie fața atît de mult de Noah, pînă fură aproape nas în nas.

– M-ai păcălit.

– Am crezut că ai fost trimis să mă duci acasă, spuse Noah.

– Nu fi patetic.

– E adevărat, așa am crezut. Și încă mai cred. Se uită în sus, la Joe. Crezi că e ridicol ca viețile noastre să poată fi împlinite în felul acesta?

– Da, replică Joe.

Noah aprobă din cap.

– Deci trebuie să te întorci, spuse el. Iar eu voi rămîne. Aici mă simt mai puternic, sub propriul cer. Nu este nici o îndoială că tu te simți mai puternic sub cerul tău.

Lui Joe nu îi scăpă ironia.

– Știi foarte bine ce voi fi cînd mă voi întoarce acolo.

– Da, zise Noah ridicîndu-se în picioare. Lipsit de puteri.

Și cu asta începu să șonticăie pe plajă.

– La revedere, Joe, îi strigă el.

– Nenorocitul, spuse Joe, privind îndărăt spre țărm, la fișia de cer întunecat, vizibilă prin deschizătură.

Cu ce l-ar ajuta pe el sau pe Phoebe dacă s-ar întoarce acasă acum? Era un fugar rănit. Și, așa cum precizase și Noah, era pe de-a-ntregul lipsit de puteri.

Se întoarse din nou ca să mai privească lumea neobișnuită în care pășise. Orașul din depărtare, procesiunea care se apropia, furtuna care amenința deasupra apelor tumultuoase ale lui Quiddity: nimic din toate acestea nu părea să promită ceva bun. Dar poate – numai poate – exista o speranță pentru el aici. O modalitate de a obține o putere de vreun fel, *orice* fel, care l-ar face un om de seamă în lumea lui. Poate că trebuia să asude pentru asta, dar asudase el și în Cosm, nu-i așa, și ce primise în schimbul eforturilor sale? Boase sparte.

– Bine, spuse el, mergînd pe țărm în urma lui Noah, rămîn. Dar nu te car în spinare, ai înțeles?

Noah îi zîmbi.

– Pot să... îmi mai pun mîna pe umărul tău pînă cînd prind puțină putere și mi se mai întăresc picioarele?

– Cred că da, admise Joe.

Noah își puse brațul în jurul gîtului lui Joe.

– Acolo jos este o barcă trasă la mal, spuse el, poate ne refugiem pînă trece procesiunea.

– Ce e atît de rău cu acești Blessedm'n? îl întreabă Joe în timp ce șonticăiau către barcă.

– Nimeni nu știe ce este în inima unui Blessedm'n. Ei au motive și scopuri secrete pentru orice. Poate că acesta este nepericulos, dar nu avem de unde să știm.

Continuă să meargă în tăcere, pînă ajunseră la vas. Avea două catarge, probabil vreo șaizeci de metri lungime, iar scîndurile și cabina timonierului erau vopsite în stacojiu și albastru, deși purtau patina timpului și a nenumăratelor călătorii. Numele, *Fanacapan*, fusese scris frumos pe proră.

Foamea începea să-l roadă pe Joe, așa că îl lăsa pe Noah să se așeze la adăpostul bărcii, iar el se sui la bord căutînd ceva de mîncare. Efectul narcotic al calmantelor începuse să dispară și, în timp ce umbla prin barcă, căutînd ici și colo o coajă de pîine sau o sticlă de bere, simți un amestec de sentimente negative care îl năpădeau. Unul dintre ele era neliniștea, altul, îngrijorarea, iar al treilea, dezamăgirea. Găsise drumul către o altă lume, doar ca să descopere că lucrurile de aici nu erau chiar atît de diferite. Poate Quiddity era într-adevăr o mare a visurilor, după cum pretindea Noah, dar acest vas, care părea să o fi traversat, nu arăta că ar fi fost construit sau ocupat de creaturi vizionare. Cele două cabine ale sale erau murdare, bucătăria, de nedescris, scîndurile cabinei timonierului gravate cu desene dintre cele mai obscene.

De mîncare nu se găsea nimic. Erau cîteva resturi prin bucătărie, dar nimic care să poată fi mîncat și, deși Joe căută prin hainele împrăștiate și prin păturile murdare din cabină cu speranța de a găsi o bucată de ciocolată sau un fruct, ieși de aici cu mîinile goale. Frustrat și mai înfometat ca niciodată după atîta efort, urcă înapoi pe țarm, unde îl găsi pe Noah stînd cu picioarele încrucișate pe pămînt, privind țarmul cu lacrimi pe față.

– Ce s-a întîmplat?

– Îmi amintește de... spuse Noah, dînd din cap în direcția procesiunii.

Destinația acesteia era deschizătura, nu exista nici o îndoială în această privință. Cinci sau șase preoți, care păreau să fie copii, aproape goi, se depărtaseră de procesiune și împrăștiau petale și frunze între stăpînul lor și prag.

– De ce îți amintește?

– De ziua nunții mele, spuse Noah. Și de iubita mea. Am avut o procesiune de trei sau patru ori mai mare ca aceasta. Nu ai văzut vreodată asemenea podoabe. Nu ai auzit asemenea muzică. Urma să fie sfîrșitul unei vremi de război și începutul... Șovăi, ridicînd din umeri. Vreau să-mi revăd țara, Joe, spuse el după o vreme. Chiar și numai pentru a fi îngropat acolo.

– Nu ai așteptat atîta timp doar ca să mori.

– Nu va fi atît de rău, murmură Noah. Am trăit iubirea vieții mele. Nu va mai fi nici una ca ea și nici nu vreau să fie. Nu am suportat nici măcar să mă gîndesc la așa ceva pînă acum, dar acesta este adevărul, Joe. Deci nu va fi atît de rău dacă mor în țara mea și dacă sînt îngropat în pămîntul din care vin. Înțelegi, nu-i așa?

Joe nu răspunse. Noah se întoarse și se uită la el.

– Nu?

– Nu, spuse el. Eu nu am o țară a mea, Noah. Eu urâsc America.

– Atunci, Africa.

– Nu am fost niciodată acolo. Nu cred că mi-ar plăcea prea mult nici acolo. Respiră adînc, încet. Așa că nu dau doi bani pe locul în care voi fi îngropat. Urmă o altă pauză lungă. Apoi spuse: Mi-e foame. Nu e nimic de mîncare pe barcă. Dacă nu mănînc în curînd, o să mi se facă rău.

– Atunci trebuie să-ți prinzi ceva, îl lămuri Noah și, ridicîndu-se în picioare, îl conduse pe Joe la marginea apei.

Valurile nu se mai spargeau așa de tare, ca mai devreme.

– Vezi peștii? îl întreabă Noah arătînd spre valurile care se unduiau.

Irizațiile pe care Joe le văzuse din prag erau, de fapt, ființe vii: pești și țipari, luminoși ca fulgerul, sărind în apă cu miile.

– Îi vad.

– Ia cîți vrei.

– Vrei să spui să-i prind cu mîna?

– Și să-i mesteci, continuă Noah.

Zimbi cînd văzu expresia de greață de pe fața lui Joe.

– Sînt mai buni vii, spuse el. Ai încredere în mine.

Durerea de stomac a lui Joe concura acum cu a boșelor. Știa că nu era momentul să fie pretențios. Ridică din umeri și intră în apă. Era caldută, plăcută, și, dacă nu ar fi știut, ar fi spus că era nerăbdătoare să-l aibă în mijlocul ei, după cum se unduia pe lîngă gambele lui și sarea spre vîntrea lui. Văzu că peștii erau *pretutîndeni*; aveau forme și mărimi diferite, unii erau mari ca somonii, ceea ce îl surprinse, dată fiind lipsa de adîncime a apelor, alții erau mici ca niște colibri și aproape sfidau gravitația, sărind în jurul lui, lucitori, cu miile. Nu trebuia să depună nici un efort ca să prindă unul. Pur și simplu strînse mîna în mijlocul lor și, cînd o deschise, descoperi că prinsese nu unul, ci trei – doi de un argintiu roșiatic, iar al treilea, albastru –, toți zbătîndu-se în palma lui. Nu păreau prea apetisanti, cu ochii lor negri și cu aripile fluturînd. Dar, atîta vreme cît el și Noah erau prinși aici, nu avea ce face. Fie mînca pește, fie stătea nemîncat.

Luă unul din specia roșiatică din căușul palmei și, fără să-și ofere timp să regrete ce făcea, își lăsă capul pe spate și îi dădu drumul în gură. Urmă un moment de dezgust, în care crezu că vomită, apoi peștele alunecă pe esofag. Nu simțise nici un gust, dar, ce naiba! Nu era o masă de gurmănd; mînca să nu moară de foame. Se mai uită o dată în palmă, apoi băgă în gură ceilalți doi pești în același timp, dîndu-și capul pe

spate, ca să poată aluneca mai ușor. Unul o luă pe gît în jos, la fel de eficient ca primul, dar celălalt îi atinse amigdalele și se întoarse pe limbă. Îl scuipă afară.

– Are gust rău? îl întrebă Noah, înaintînd cu greu prin apă, alături de Joe.

– Nu vrea să fie mîncat, răspunse Joe.

– Nu-l poți acuza, răspunse Noah și intra pînă la șold în apă.

– Te simți mai puternic? îi strigă Joe prin zgomotul valurilor.

– Din ce în ce mai puternic, răspunse Noah. Aerul mă hrănește.

Își vîri mîinile în apă și scoase ceva ce semăna cu un calmar, cu ochii uriași aurii și strălucitori.

– Să nu-mi spui să mînc chestia *aia*, zise Joe.

– Nu. Nu, niciodată, răspunse Noah. Acesta este Zehrapushu; un spirit-pilot. Vezi cum se uită la tine?

Joe văzu. În ochii care nu clipeau ai acestei creaturi exista o curiozitate ciudată, de parcă l-ar fi studiat.

– Nu este obișnuit să-ți vadă specia în carne și oase, spuse Noah. Dacă ai putea să vorbești limba lui, ți-ar spune, cu siguranță, să te duci acasă. Poate vrei să-l atingi?

– Nu prea.

– I-ar face plăcere lui Zehrapushu, spuse Noah, oferindu-i creatura. Și dacă mulțumești unul, mulțumești mulți.

Joe înaintă spre Noah, văzînd cum creatura îl privește țintă.

– Vrei să spui că ființa aceasta are legături cu alte... cum le spui... Zehra-cum?

– Oamenii le spun 'shu, este mai ușor. Puse creatura în brațele lui Joe. Nu mușcă.

Joe o prinse, delicat. Stătea destul de liniștită în mîinile lui, cu privirea întoarsă către fața sa.

– Cele mai vechi temple de pe cele douăsprezece continente au fost ridicate pentru 'shu, continuă Noah, și încă mai sînt venerați în unele locuri.

– Dar nu de poporul tău?

Noah negă din cap.

– Soția mea a fost catolică, spuse el. Iar eu sînt... eu nu sînt credincios. Mai bine îl pui la loc înainte să piară. Cred că ar muri fericit privindu-te.

Joe se aplecă și îi dădu drumul lui 'shu înapoi în apă. Acesta mai stătu cîteva secunde în palmele lui, cu strălucirea din ochi încă puternică, apoi, dintr-o smucitură a corpului fără oase, dispăru în apele mai adînci. Privind cum se îndepărtează, Joe nu se putu abține să nu se întrebe dacă acum nu le spunea cumva tovarășilor săi povești despre omul cel negru.

– Sînt unii oameni, zise Noah, care cred că 'shu sînt toți părți ale Creatorului, care s-a desfăcut în miliarde de bucăți, ca să conducă sufletele oamenilor prin Quiddity și a uitat cum să pună bucățile la loc.

– Deci eu am avut în mîna o bucată din Dumnezeu?

– Da.

Noah se aplecă iar spre apă și, de data aceasta, scoase un pește de vreo treizeci de centimetri.

– Prea mare?

– Prea mare!

– Cei mici alunecă mai ușor, nu-i așa?

– Mult mai ușor, spuse Joe și, întinzîndu-se în apă, scoase două mîini de peștișori.

Întîlnirea cu 'shu îi alungase nazurile. Era clar că pleuștile acestea fără ochi erau un ordin mult inferior creaturii care îl studiase atît de atent. Le putea înghiți fără să-și facă griji. Dădu pe gît două mîini pline, și apoi își găsi ceva puțin mai mare, din care mușcă de parcă ar fi fost un sendviș. Carnea acestuia era de un portocaliu-deschis, minunat de fragedă, și o mestecă nepăsător la zvîrcolirile lui, oprindu-se doar cînd vreun os îi intra printre dinți.

– Deocamdată m-am săturat, îl anunță el pe Noah, chinîndu-se să scoată un os.

– Nu bei? îl întrebă Noah.

– E sărată, spuse Joe, nu-i așa?

– Nu, după gustul meu, spuse Noah, ridicînd mîna căuș plină cu apă din Quiddity la buze și sorbind-o zgomotos. Cred că e bună.

Joe făcu la fel, și nu fu dezamăgit. Apa avea un gust înțepător. Înghiți cîteva guri, și apoi se întoarse pe țarm, simțindu-se mai sătul decît își imaginase că ar putea fi vreodată în aceste circumstanțe.

În timpul în care el și Noah discutaseră despre pești și despre Dumnezeu, procesiunea ajunsese la deschizătură – care într-adevăr se mărea: era încă pe jumătate mai înaltă decît fusese cînd pășiseră ei prin ea –, iar membrii procesiunii se adunară acum la prag.

– Trec prin ea?

– Așa se pare, răspunse Noah.

Se uită la cer, pe care nu strălucea nici un soare și care era mai întunecat decît fusese.

– Dacă unii dintre ei rămîn, atunci ne vom găsi echipajul printre ei.

– Pentru care navă?

– Ce altă navă avem în afară de *aceasta*? spuse Noah, lovind cu palma în *Fanacapan*.

– Mai sînt și altele în port, îi aminti Joe, arătînd de-a lungul țărmului către oraș. Vapoare mari. Chestia asta nici nu arată demnă de mers pe mare cu ea. Și, chiar dacă ar fi, cum naiba am putea să convingem pe cineva să vină cu noi?

– Asta e treaba mea, spuse Noah. Ce-ar fi să te odihnești puțin? Dormi, dacă poți. Avem o noapte plină în față.

– Să dorm? făcu Joe. Probabil glumești.

Se gîndi să ia o pătură și o pernă dintr-una dintre cabine, dar hotărî că nu merita să se lase călărit de păduchi pentru puținul confort pe care i-l ofereau; în schimb, se așeză

cît putu de confortabil pe pietrele goale. Era, fără îndoială, cel mai incomod pat pe care încercase vreodată să se întindă, dar seninătatea cerului constituia un somnifer puternic și, deși nu adormi atît de adînc încît să viseze, se lăsă purtat pentru o vreme.

VII

1

În jurul orei patru după-amiaza, în timp ce Tesla și Phoebe se cunoșteau în Everville, iar Joe era întins sub un cer întunecat pe țărmul lui Quiddity, Howie Katz stătea pe scările de la intrare, cu Amy în brațe, privind cum se apropia furtuna dinspre nord-est. „O furtună cu ploaie bună, se gîndi el, poate cîteva tunete, iar căldura se va mai domoli.“

Fetița nu dormise bine noaptea care trecuse și fusese neastîmpărată aproape toată ziua, dar acum stătea mulțumită în brațele lui, mai mult adormită decît trează. Jo-Beth se dusesese la culcare cu o jumătate de oră în urmă, plîngîndu-se de dureri de stomac. Casa era cufundată în liniște. La fel era strada, cu excepția cîinilor vecinilor, care erau acum mai ocupați ca oricînd, alergînd de colo pînă colo, cu nasurile pe sus și cu urechile ciulite, presimțind ceva. Cînd va găsi un loc mai bun pentru ei, în care să locuiască, își vor lua un cîine, se hotărî el. Ar fi bine pentru Amy să crească avînd un animal în preajmă, drept protector, dar și tovarăș de joacă.

– Și o să te iubească, îi șopti Howie. Pentru că toată lumea te iubește.

Ea deveni puțin agitată în brațele lui.

– Vrei să te întinzi, iubito? spuse el, ridicînd-o și sărutînd-o pe față. Hai să te duc sus.

Urcă în vârful picioarelor și o culcă pe Amy în camera goală, ca să nu o deranjeze pe Jo-Beth. Apoi se duse și făcu un duș rapid.

Era plăcut să-și bage capul sub apa răcoritoare și să înlăture transpirația și mizeria de peste zi; atât de plăcut încît avu o erecție fără să se atingă. O ignoră cît putu – își șamponă părul, se spală pe spate –, dar apa continua să cadă pe el, și în cele din urmă își luă penisul în mînă. Ultima dată cînd făcuse dragoste cu Jo-Beth aceasta era însărcinată în patru luni, iar încercarea o făcuse să plîngă și să spună că nu vrea ca el să o mai atingă. Era primul semn că va fi o sarcină cu probleme. În timpul următoarelor luni el trăise cu două femei, o geamănă iubitoare și o soră rea. Iubitoarea Jo-Beth nu voia sex, dar voia să simtă brațele lui în jurul ei și voia să o liniștească atunci cînd plîngea. Sora-reă nu voia nimic de la el: nici săruturi, nici companie, nimic. Sora-reă spunea: „Îmi pare rău că te-am cunoscut“, și o spunea cu o asemenea convingere, încît îl făcea să creadă că vorbea serios. Apoi vechea Jo-Beth ieșea iar la suprafață – de obicei printre lacrimi – și îi spunea că îi pare rău, atât de rău, și că nu știa ce s-ar face fără el.

Învățase să se stăpînească și să-și ascundă dorințele sexuale destul de bine în tot acest timp. Păstra în garaj reviste deocheate; găsise un canal de televiziune la care se uita noaptea tîrziu; avusese chiar și cîteva vise umede. Dar Jo-Beth nu era niciodată departe de imaginația lui. Chiar în ultimele două săptămîni de sarcină, cînd era foarte mare, vederea ei îl excita extrem de tare. Știa și ea acest lucru și părea să-i displace: încuia ușa de la baie cînd se spăla sau făcea duș, se întorcea cu spatele la el cînd se pregătea de culcare. Îl făcuse să fie aidoma unui adolescent timid, privind-o cu coada ochiului, cu speranța că va zări ceva din trupul interzis; și-o imagina mai tîrziu cînd și-o freca.

Avusese parte destul de așa ceva. Era vremea să redevină soț și soție, în loc de străinii timizi care împărțeau întimplător

același pat. Opri dușul, se șterse, apoi își înfășură un prosop în jurul taliei și se duse în dormitor.

Se auzi un tunet, înfundat bubuitor, dar nu o trezi pe Jo-Beth. Era întinsă complet îmbrăcată în mijlocul patului, fața palidă strălucindu-i de transpirație în semiîntuneric. El se duse la fereastră și o deschise puțin. Norii erau vineți și plini de ploaie; nu mai erau decît cîteva minute înainte să înceapă să-și elibereze apa peste grădina ruginie și peste acoperișul ruginit.

În spatele lui, Jo-Beth mormăi în somn. El se întoarse către pat și se așeză delicat lîngă ea. Din nou ea mormăi ceva – el nu înțelese ce – și ridică mîna, zgîriindu-i umărul cu degetele. Mîna ei își continuă mișcarea, către buze, îi atinse gura și apoi, de parcă sinele ei adormit și-ar fi dat seama că stătea cineva lîngă ea, se întoarse la brațul lui.

Era sigur că se trezise, dar nu era așa. Un zîmbet slab apăruse pe chipul ei, iar mîna merse de la brațul lui la piept. Atingerea ei era ușoară ca a unei pene, dar extrem de senzuală. Cu atît mai mult, poate, cu cît inconștientul îi permitea să facă exact ceea ce spiritul treaz nu-i permitea. El îi lăsă mîna să întîrzie pe pieptul său și, în acest timp, trase blînd de prosop. Penisul îi stătea drept, nerăbdător să fie atins. Nu se mișcă, nu respiră. Doar se uită cum mîna ei hoinărea pe burta lui tare, pînă îi găsi penisul.

Respiră cît putu de încet, bucurîndu-se de atingerea ei. Ea nu zăbovi pe sexul lui mai mult decît zăbovisese pe piept și pe burtă, dar, pînă cînd degetele ei îi atinseră boășele și coborîră pe coapse, el era atît de excitat, încît se temea că, dacă ea ar reveni acolo, și-ar pierde controlul. Își ridică ochii de la degete și se uită la fața ei, dar vederea frumuseții ostenite nu făcu decît să-l excite și mai tare. Închise ochii, strîns, și încercă să-și imagineze străzile de afară, norii de furtună, motorul la care lucrase ieri, dar fața ei îl găsea oriunde ar fi încercat să se ascundă.

Și acum o auzi iar mormăind, cuvintele erau tot indescifrabile și, pe neașteptate, deschise ochii și-i privi buzele.

Era prea mult. El suspină tare și, parcă drept răspuns, mormăiturile deveniră mai insistente, iar mîna ei, care se plimbase pe piciorul lui, începu să se miște înapoi către vîntre. El simți primul spasm în boase și întinse mîna ca să-și prindă penisul, cu speranța de a întîrzia inevitabilul. Dar ea păru că simți mișcarea, deoarece mîna ei se îndreptă către sexul lui, atingîndu-l înainte ca el să o poată opri, iar la atingerea ei, el își dădu drumul.

– O, Dumnezeu!... suspină el și-și lăsă capul pe spate.

Pentru prima oară îi înțelese cuvintele:

– E bine, spunea ea.

El nu putea decît să suspine.

– E bine, Tommy. E bine. Este. Totul e bine...

– Tommy?

El continua să ejaculeze, în timp ce mîna ei mînjită îi freca penisul, dar plăcerea dispăruse deja.

– Nu, spuse el. *Încetează.*

Ea nu-l ascultă, pentru că nu-l auzea. Mormăia în delir:

– EsteesteestebineTommyestebine.

El îi îndepărtă mîna, i se făcu greață și începu să se ridice din pat. Dar ea îl prinse de mînă cu o mișcare sigură, deși avea ochii închiși. Mormăiala înceta.

– Așteaptă, spuse ea.

Penisul îi picura în continuare, indiferent. Era foarte tentat să se suie pe ea chiar acum; să-și deschidă ochii și să-l vadă acolo, încins și ud. Să spună: „Sînt eu, *Howie*. Îți amintești de mine? Te-ai *căsătorit* cu mine“.

Dar îi era prea rușine de vulnerabilitatea lui; de transpirația lui și de teama din el, care îl furnica în stomac chiar și acum. Teamă că Tommy-Ray McGuire era aproape și se apropia și mai mult. Înainte să-l oprească rațiunea, se uită prin camera întunecată, în căutarea unui semn, orice semn, al Băiatului-Moarte. Nu

era nici unul, desigur. Nu era aici în carne și oase. Cel puțin nu încă. Era în mintea lui Jo-Beth. Și asta era mult.

Înșfăcînd prosopul ca să-și acopere goliciunea, Howie își trase mîna și se îndreptă spre ușa, furia trecîndu-i deja; devenise cenușă și greață.

Înainte să pună mîna pe clanță, Jo-Beth deschise ochii.

– Howie? șopti ea.

– Cine te așteptai să fie?

Își ridică mîna lipicioasă și, în același timp, se ridică în fund.

– Ce s-a întîmplat? spuse ea pe un ton acuzator.

El nu avea de gînd să o lase să schimbe subiectul.

– Îl visai pe Tommy-Ray, o lămuri el.

Ea își dădu picioarele jos din pat, curățîndu-și sperma de pe degete pe cearșafuri.

– Despre ce vorbești?

Pe gîtul ei și pe partea superioară a pieptului erau pete roșii; semne clare că fusese excitată. Încă mai era, probabil.

– I-ai spus numele continuu, răspunse Howie.

– Nu, nu i l-am spus.

– Crezi că aș inventa așa ceva? sări el ridicînd tonul.

– Da, *probabil!* tipă ea.

Howie își dădu seama din felul în care se răstise la el că era perfect conștientă că el spune adevărul (era atît de vehementă numai cînd ascundea ceva), ceea ce însemna că aflase ceva despre fratele ei. Gîndul acesta îl făcu pe Howie să vrea să plîngă, să vomite sau ambele. Deschise ușa și ieși împleticindu-se. În acest timp începu ploaia – un bubuit brusc în geamuri. Privi în sus: văzu norii negri și vineții prin sticla pe care se scurgea apa, simțind cum tunetul zgîlție casa.

Amy se trezise și plîngea în camera goală. Voi să se ducă la ea, dar o auzi pe Jo-Beth la ușa dormitorului și nu suporta să fie văzut în lumină așa cum arăta acum, cu teama întipărită pe față. Ea îi va spune lui Tommy-Ray, cu siguranță, data

viitoare cînd îl va vedea în visele ei. Îi va spune: „Vino și ia-mă. Nu te împiedică nimeni“.

Se duse în baie și trînti ușa în urma lui. După o vreme, plînsul lui Amy încetă. Și, puțin după asta, trecu și furtuna, dar lăsă în urmă aerul necurățat și căldura la fel de înăbușitoare ca înainte.

2

– Grillo? Sînt Howie.

– Nu mă așteptam să te aud...

– Ai mai aflat ceva despre Tommy-Ray?

– S-a întîmplat ceva?

– Cam așa.

– Vrei să-mi spui ce?

– Nu chiar acum, nu, vreau d-d-doar să ș-ș-știi unde este.

Vine p-p-pentru ea...

– Liniștește-te, Howie.

– Ș-Ș-Știu că vine pentru ea.

– Nu știe unde locuiți, Howie.

– Este în capul ei, Grillo. Avea dreptate. Eu – la *n-n-naiba!* – nu m-am bîlbiit cinci ani de zile. Se opri ca să-și tragă sufletul. Am crezut că s-a terminat. Cel puțin c-c-cu el.

– Cu toții am crezut.

– Am c-c-crezut că a dispărut și că s-a terminat. Dar este încă acolo, în ea. Așa că nu-mi spune că nu știe unde l-l-locuim. Știe *exact*.

– Unde ești acum?

– La o benzinărie la un kilometru de casă. Nu am vrut să s-s-sun de acolo.

– Ar fi mai bine să te întorci acolo. Ai vreo armă?

– Am un pistol. Dar la ce naiba o s-s-să-mi fie de folos? Vreau să spun, dacă el este în viață...

– A păcălit moartea.

– Iar un pistol n-o să-mi fie de nici un ajutor.

– Rahat.

– Da, omule, chiar așa. La naiba. Exact. Chiar asta e. Un *rahat nenorocit!*

Grillo îl auzi cum dă cu pumnul în telefon. Apoi se auzi un sunet înăbușit. Îi luă o clipă să-și dea seama că plîngea.

– Ascultă, Howie...

Sunetul înfundat continua să se audă. Pusese mîna pe receptor, ca să nu audă Grillo. „Cunosc acest sentiment, se gîndi Grillo. Dacă plîng și nu aude nimeni, poate că nu am plîns deloc. Doar că nu merge chiar așa.“

– Howie? Mai ești acolo?

Urmă o clipă de liniște, apoi Howie reveni pe fir. Lacrimile îl calmaseră puțin.

– Sînt aici, spuse el.

– Am să vin pînă acolo. O să rezolvăm asta, cumva.

– Da?

– Între timp, vreau să stai treaz. Mă înțelegi?

– Și dacă el... Vreau să spun, dacă vi-vi-vi-ne după ea?

– Fă ce trebuie să faci. Mută-te dacă trebuie să te muți.

Dar am să continui să verific, e bine?

– Da.

– Altceva?

– N-o s-o ia, Grillo.

– Asta știu.

– Orice ar fi, n-o s-o ia.

„Ce am făcut? Numai asta se întreba Grillo după ce pusese telefonul jos. Ce am făcut oferindu-mă să-l ajut de bunăvoie?“ Nu-l putea ajuta pe Howie. Isuse, nici pe sine nu se putea ajuta.

Se așeză în fața monitoarelor – care se umpleau ca butoaiile într-o rupere de nori: veneau vești din fiecare stat, toate rele – și încercă să găsească o modalitate de a retrage oferta, dar știa că nu va fi în stare să se mai suporte dacă îi întorcea spatele și dacă se întîmpla ceva.

Problema era că se va întâmpla ceva. Dacă nu diseară, atunci mâine-seară. Dacă nu mâine-seară, atunci poimâine-seară. Lumea își pierdea mințile. Dovada era chiar acolo, pe ecranele din fața lui. Era oare un alt moment mai bun pentru cei reînviați ca să se răzbune? Trebuia să facă tot ce îi stătea în putință, oricât de puțin, oricât de lipsit de semnificație; altfel nu ar mai fi putut să se privească în oglindă.

Stinse monitoarele și urcă să-și împacheteze câteva lucruri pentru o noapte. Aproape termină, când sună telefonul. De data aceasta era Tesla, care suna din Everville.

– Voi sta cu o femeie pe care am cunoscut-o aici. Are nevoie de companie acum. Ai un pix?

Grillo notă numărul, apoi îi făcu o prezentare a noilor date în cazul lui Katz. Ea nu păru prea surprinsă.

– Weekendul ăsta se vor juca multe finaluri de partidă, spuse ea.

El îi zise că avea să plece la Howie. Apoi conversația se întoarse la subiectul D'Amour.

– Întotdeauna am considerat că totemurile și tatuajele lui nu erau decît niște rahaturi, spuse Grillo, dar acum...

– Ai vrea să ai și tu unul?

– Aș vrea să am ceva în care să *cred*, spuse Grillo. Ceva care să ajute dacă Tommy-Ray se dezlănțuie.

– O, probabil că s-a dezlănțuit deja, spuse Tesla dur. Cam tot ce *se poate* dezlănțui s-a dezlănțuit deja.

Grillo medită la acest lucru o clipă. Apoi întrebă:

– Ce dracu' am făcut ca să merităm așa ceva, Tes?

– Cred că sîntem norocoși, atît.

Furtuna care se abătuse asupra casei lui Katz se muta încet spre sud-vest, lăsînd pe drum povara de ploaie pe care o căra.

Pe străzile și autostrăzile alunecoase se petrecură câteva coliziuni, toate, cu excepția uneia, fiind fără urmări. Excepția se petrecu la două sute cincizeci de kilometri de casa lor, pe Innerstate 84. O mașină în care se afla o familie cu șase membri, care veneau acasă din vacanța petrecută în Cedar City, patină pe asfaltul alunecos, lovi o mașină de pe banda alăturată, depăși linia de demarcație a sensurilor și scoase de pe șosea șase autovehicule care călătoreau spre sud, înainte să iasă de pe autostradă.

Poliția, medicii și pompierii ajunseră la locul accidentului incredibil de repede, dat fiind faptul că autostrada era blocată în ambele sensuri, iar ploaia așa de puternică, încît vizibilitatea era redusă la cincisprezece metri, dar, pînă la sosirea lor, cinci vieți se pierduseră deja, iar alți trei oameni – inclusiv șoferul mașinii cu pricina – muriră înainte să poată fi scoși dintre fiarele contorsionate.

Ca și cum ar fi fost intrigată de haosul pe care îl cauzase, furtuna își încetini avansarea și rămase la locul accidentului pentru mai mult de o jumătate de oră, lăsindu-și potopul să coboare peste fumul care ieșea din vehiculele în flăcări. În acest amestec cumplit și orbitor de fum și ploaie, salvați și salvatori se mișcau toți ca niște fantome, duhnind, murdari de sînge și de benzină. Unii dintre supraviețuitori erau suficient de norocoși să plîngă; majoritatea se împleticeau din foc în foc, trup lîngă trup, parcă și-ar fi căutat mințile.

Dar se afla aici o fantomă care nu era nici salvator, nici nu avea nevoie să fie salvată; care se mișca prin haosul crîncen cu o ușurință care ar fi dat coșmaruri tuturor celor care ar fi văzut-o.

Această fantomă era tînără și indecent de chipeșă: blondă, bronzată și afișînd un zîmbet larg, alb. Și cînta. Acest fapt, nu mersul ușor, nici zîmbetul, îi întristă pe cei care au vorbit mai tîrziu despre ea. Faptul că mersese de la o mașină avariată la

alta cu cîntecul acela monoton necunoscut pe buze te ducea imediat cu gîndul la ceva demonic.

Totuși, nu trecu neprovocată. Un ofițer de poliție o găsi întinzîndu-se pînă la bancheta din spate a unui vehicul avariat și-i ceru să se oprească imediat. Fantoma ignoră ordinul și sparse geamul din spate, vîrînd mîna după ceva ce văzuse pe banchetă. Ofițerul de poliție îi ordonă din nou să înceteze și scoase arma, ca să dea mai multă convingere ordinului său. Drept răspuns, fantoma se opri din cîntat atît cît să spună:

– Am treabă aici.

Apoi, reluîndu-și melodia de unde se oprise, trase trupul unei copile, care fusese uitat în haosul acela, prin geamul spart. Ofițerul îndreptă arma către inima hoțului și-i ordonă să lase jos copila, dar și acest ordin, ca și celelalte, fu ignorat. Punînd copila pe umeri, ca pe un sac, fantoma dădu să plece.

Ceea ce urmă avu ca martori cinci persoane, inclusiv ofițerul, toate aflate într-o stare de agitație crescută, dar nici una atît de tulburată, încît să aibă halucinații. Totuși, mărturiile lor erau neobișnuite. Întorcînd spatele ofițerului, hoțul de cadavre începu să meargă către parapet, și, în acest timp, prin fumul din jurul lui se simți un cutremur, iar pentru o clipă martorii avură impresia că în valuri erau forme umane – cu fețe lungi și nefericite, cu trupuri puternice, dar înmuiate, de parcă le-ar fi fost scoase oasele –, forme care erau clar în serviciul hoțului, deoarece s-au adunat în jurul lui într-un nor mormăitor în care nu voia să pătrundă nimeni, nici măcar ofițerul de poliție.

Cinci ore mai tîrziu, trupul copilei – o fetiță de trei ani pe nume Lorena Hernandez – a fost descoperit la un kilometru de autostradă, într-un cîrîg de mesteceni. Hainele pătate de sînge îi fuseseră smulse, iar trupul îi fusese spălat cu apă de ploaie cu grijă, chiar iubitor. Apoi trupul ei micuț fusese aranjat pe pămîntul umed în poziție fetală: picioarele îndoite către stomac, barba în piept. Nu exista vreun semn de agresiune sexuală. Totuși, ochii îi dispăruseră din cap.

Nu era nici un semn despre frumusețea cîntătoare care o luase și care depusese eforturi considerabile ca să o așeze astfel. Efectiv nici un semn. Nici urme de pași în iarbă, nici o amprentă pe trupul ei; nimic. Era ca și cum cel care o adusese *plutise* cînd săvîrșise acest ritual înfiorător și inexplicabil.

O prezentare a acestor evenimente fusese trimisă Recifului chiar în seara aceea, dar nu fu nimeni acolo ca să o citească. Grillo era pe drum spre Idaho, lăsînd povestirile să se adune în urma lui într-un număr fără precedent. Povești neobișnuite, groaznice.

În Minnesota, un bărbat supus unei operații pe cord se trezise pe masa de operație și, în ciuda eforturilor disperate ale anesteziștilor de a-l readuce în starea de inconștiență, el îi avertizase pe chirurghi că veneau mîncătorii de cozi, și nimic nu-i putea opri. Apoi murise.

În campusul de la Austin College, Texas, o femeie în alb, însoțită de ceea ce martorii au descris drept șase ciini albișori, a fost văzută dispărînd în pămînt, ca și cum ar fi coborît pe niște scări. Din pămînt răzbăteau plîsete atît de jalnice, încît cei care le-au auzit au încercat să se sinucidă o oră mai tîrziu.

În Atlanta, reverendul Donald Merrill, la mijlocul unei predici de o sălbăcie aparte, a schimbat brusc subiectul – „Există o singură iubire, iubirea lui Dumnezeu” – și a început să vorbească despre Iminență. Cuvintele sale erau transmise în direct în toată țara, iar camerele de luat vederi au fost așintite asupra lui în timp ce lovea cu pumnul și se dădea în spectacol, iar vocabularul devenea din ce în ce mai obscur, cu fiecare frază pe care o rostea. Apoi schimbase iar brusc subiectul, trecînd la anatomia omului. „Răspunsul este *aici* , spuse el, începînd să se dezbrace în fața mulțimii înlemnite, în piept, în burtă, în vîntre.” Cînd ajunse la chiloți și șosete, transmisiunea fu întreruptă, dar el continuă să țină predică mulțimii chiar și așa, instruindu-și congregația îngrozită și fascinată să se ducă

acasă, să găsească o oglindă mare și să se studieze goi, pînă cînd – după spusele sale – Iminența se termina, iar timpul se oprea în loc.

Printre toate aceste povestiri care umpleau Reciful, era una care ar fi interesat-o în mod special pe Tesla, dacă ar fi știut despre ea; chiar ar fi schimbat în mod semnificativ cursul evenimentelor ce aveau să urmeze.

Venea de la Baja. Doi turiști din Anglia, parapsihologi care scriau o carte despre misterele minții și ale materiei, plecaseră în căutarea unui loc aproape mitic unde se zvonea că avuseseră loc evenimente teribile cu cîțiva ani în urmă. Acest lucru îi adusese, bineînțeles, în locul în care Fletcher îl crease inițial pe Nunțiu, Misión de Santa Catrina. Acolo, pe promontoriul care înainta în Pacificul albastru, erau în toiul fotografierii ruinelor, cînd una dintre cele care aveau grijă de micul sanctuar care era adăpostit în moloz veni fuga la ei, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, și le spuse că în Misión un foc mersese noaptea trecută, un foc în forma unui bărbat.

„Fletcher, își zisese ea, Fletcher, Fletcher...”

Dar această poveste, ca multe altele, fu în curînd îngropată sub sutele care năvăleau în fiecare oră din toate statele. Povestiri ciudate și misterioase, povestiri grotești, deșănțate și în întregime aiuristice. Neglijat, nesupravegheat și acum lăsat de izbeliște, Reciful crescua, ignorant față de sine, un trup de cunoștințe lipsit de capul care să-i ofere înțelepciune.

VIII

1

A găsi locul în care Maeve O'Connell îngropase medalionul se dovedise mai dificil decît anticipase Buddenbaum. Însoțit de Seth, petrecuse două ore pe Main Street, în direcțiile nord-nord-vest spre sud-sud-est pornind din piață, presupunînd (greșit, după cum se dovedi) că intersecția pe care o căuta – intersecția la care avea să se termine călătoria sa – este aproape de centrul orașului. În cele din urmă o găsi, la un kilometru de piață; un loc aproape lipsit de importanță pe harta orașului Everville. Acolo se afla un local modest numit Kitty's Diner, pe unul dintre colțuri, vizavi de el, era o piață mică, iar pe celelalte două colțuri un garaj în paragină și ceva ce părea să fi fost un magazin de haine, avînd în vedere manechinele goale, rămase din ultimele zile de existență.

– Ce cauți exact? îl întrebă Seth în timp ce supravegheau.

– Nimic acum, răspunse Buddenbaum.

– De unde știi că aceasta este intersecția corectă?

– Simt. Este în pămînt. *Tu* te uiți în sus. *Eu* mă uit în jos.

Sîntem complementari. Își uni degetele. Așa.

Trase, ca să-i arate că sînt lipite.

– Ne putem întoarce în curînd în pat? spuse Seth.

– În curînd. Mai întîi aş vrea să mă uit pe aici.

Arătă cu capul către ferestrele de deasupra magazinului gol.

– Vom avea nevoie de o poziție avantajoasă.

– Pentru paradă? întrebă Seth.

Buddenbaum rîse.

– Nu. Nu pentru paradă.

– Atunci pentru ce?

– Cum să-ți explic mai bine?

– Cum vrei tu.

– Sînt locuri în lume unde lucrurile trebuie să se petreacă, spuse Buddenbaum. Locuri în care vin puterile, în care... Își caută cuvintele o clipă. ... unde vin *avataruri*.

– Ce este un avatar?

– E bine, e un fel de față. Fața a ceva divin.

– Ca un înger?

– Mai mult decît un înger.

– Mai mult? șopti Seth.

– Mai mult.

Seth se gîndi o clipă. Apoi spuse:

– Lucrurile astea...

– Avataruri.

– ... avatarurile. Vin aici?

– Unele dintre ele.

– De unde știi?

Buddenbaum privi către pămînt.

– Cred că răspunsul cel mai simplu este că vin pentru că le-am cerut eu.

– Le-ai cerut? murmură Seth rîzînd ușor.

Era vădit încîntat că stătea de vorbă la colț de stradă cu un barbat care făcuse invitații divinităților.

– Și ele au spus pur și simplu da?

– Nu este prima dată, răspunse Buddenbaum. Le-am furnizat multe – cum să spun? – multe *distracții* de-a lungul anilor.

– Ce fel de distracții?

– Tot felul. Dar mai ales distracții la care oamenii de rînd s-ar înfiora.

– Și acelea le plac cel mai mult, nu-i așa?

Buddenbaum îl privi pe tânăr cu un amuzament sincer.

– Prinzi foarte repede, spuse el. Da. Acelea le plac cel mai mult. Cu cât este mai multă vărsare de sînge, cu atît este mai bine. Cu cât sînt mai multe lacrimi, mai multă suferință, cu atît este mai minunat.

– Nu sînt atît de diferite de noi, nu-i așa? observă Seth. Și nouă ne plac astfel de lucruri.

– Doar că acestea nu sînt false, spuse Buddenbaum. Nu este vorba despre sînge fals și despre lacrimi de glicerină. Ele vor lucruri reale. Iar treaba mea este să le furnizez ce vor. Se opri, privind traficul de pe stradă și de pe trotuar. Nu este întotdeauna cea mai plăcută dintre ocupații.

– Și atunci de ce o faci?

– Nu aș putea să răspund la asta. Nu aici. Nu acum. Dar dacă stai pe lîngă mine, răspunsul va deveni vizibil. Ai încredere în mine.

– Am.

– Bun. Ei bine, mergem?

Seth încuviință din cap și porniră împreună, traversară strada și se îndreptară spre clădirea neocupată.

Doar cînd ajunseră pe partea cealaltă a străzii, stînd în cadrul ușii magazinului de haine, Seth îl întrebă pe Buddenbaum:

– Ți-e teamă?

– De ce să-mi fie teamă?

Seth ridică din umeri.

– Mie mi-ar fi. Să întîlnesc avatururi.

– Sînt la fel ca oamenii, doar puțin mai *evolute*, răspunse Buddenbaum. Eu sînt o maimuță pentru ele. *Toți* sîntem maimuțe pentru ele.

– Deci atunci cînd se uită la noi, sînt ca noi cînd mergem la grădina zoologică?

– Mai degrabă în safari, răspuse Buddenbaum, amuzat de această comparație.

– Deci, poate că *ei sînt* cei îngrijorați, remarcă Seth. Să vină în sălbăticie.

Buddenbaum îl privi pe puști.

– Păstrează asta pentru tine, spuse el poruncitor.

– Era doar...

Buddenbaum i-o tăie scurt.

– N-ar fi trebuit să-ți spun, zise el.

– Nu am să suflu o vorbă, răspuse Seth. Vreau să spun, cui să-i zic?

Buddenbaum nu mai era amuzat.

– Nu am să spun nimănui nimic, îl încredință Seth. Jur.

Se apropie mai mult de Buddenbaum; puse o mînă pe brațul lui.

– Vreau să fac numai ceea ce te face fericit alături de mine, spuse el, privind fața lui Buddenbaum. Doar să-mi spui.

– Da, știu. Îmi pare rău că te-am repezit. Cred că *sînt* cam nervos.

Se aplecă asupra tinărului, cu buzele-i la cîțiva centimetri de urechea lui, și șopti:

– Vreau să ți-o trag. Chiar acum.

Și, cu o mișcare aproape lipsită de efort, forță încuietoarea ușii și-l lăsă pe Seth să intre.

Această scenă nu trecu neobservată. De la întîlnirea sa cu femeia cu gură spurcată, Bosley era în alertă la orice semn de comportament păcătos și fusese martor la intimitatea curioasă dintre băiatul Lundy, despre care știa că era nebun de ani de zile, și străinul în costum bine croit. Nu le spuse nimic despre aceasta Dellei, lui Doug sau lui Harriet. Le zise doar că voia să facă o plimbare scurtă și plecă de îndată, cu ochii ațintiți asupra magazinului gol, în timp ce traversa strada.

Subiectul sexului nu îl interesase niciodată prea mult pe Bosley. Treceau trei sau patru luni fără ca el și Leticia să fie tentați să facă dragoste, iar atunci cînd o făceau, se termina în mai puțin de un sfert de oră. Dar sexul tot îi găsea pe ei, oricît încerca el să-și purifice colțul de lume. Venea de la radio, de la televizor, din reviste și ziare, murdărind ceea ce el încerca din greu să păstreze curat.

De ce, atunci cînd Dumnezeu crease omul din lut și-i dăduse putere asupra animalelor de pe cîmp, oamenii avuseseră tendința să *acționeze* ca animalele; să umble goi ca animalele, să se împerecheze și să se rostogolească prin mizerie ca animalele?

Îl întrista. Uneori îl și mînia, dar de cele mai multe ori îl întrista să vadă cum tinerii din Everville negau principiile călăuzitoare ale credinței, împiedicîndu-se și cedînd dorințelor celor mai elementare. Din diverse motive, poate din cauza tulburării mentale a băiatului, îl crezuse pe Seth Lundy spectator la aceste depravări. Acum îl bănuia de altceva. Acum îl suspecta pe băiatul Lundy că făcea ceva mai rău decît cei de o vîrstă cu el; mult mai rău.

Deschise ușa din față și pași în magazin. Înăuntru era mai răcoare ca afară, ceea ce îi plăcu. Se opri o clipă la un metru după ce trecu pragul, ascultînd ca să-și dea seama pe unde erau băiatul și însoțitorul său. Deasupra se auzeau pași și voci care șopteau. Făcîndu-și loc printre resturile lăsate de Gingerichs, ajunse la ușa care dădea în spatele magazinului, mișcîndu-se încet și ușor. Ușa dădea într-un depozit mic, în spatele căruia se afla o scară abruptă, întunecoasă. Traversă camera și începu să urce. În acest timp își dădu seama că vocile încetaseră. El îngheță pe scară, fiindu-i teamă că prezența sa fusese descoperită. Își lua viața în mîini spionînd creaturile care trăiau sfidînd moralitatea. Erau capabili de orice, inclusiv de omor, nu avea nici o îndoială în această privință.

Totuși, nu se auzi nici un zgomot de pași, și, după o scurtă pauză, începu să urce iar, pînă ajunse la ușa de sus. Era deschisă patru sau cinci centimetri. El o împinse puțin și ascultă.

Acum îi auzea. Dacă mizeria și depravarea aveau un sunet, atunci acesta era. Gîfîturi, plescăieli și atingerea cîrnii de carne. Auzul acestora îi producea mîncărimi de piele, de parcă aerul ar fi fost murdărit de zgomotul lor. Voi să se întoarcă și să plece, dar știa că ar fi fost o dovadă de lașitate. Trebuia să le strige păcătoșilor cu ce greșeau, așa cum făcuse cu femeia, altminteri lumea ar deveni din ce în ce mai murdară, iar oamenii ar ajunge să fie îngropați în propria mizerie.

Ușa scîrțîi cînd o împinse ca să o mai deschidă puțin, dar bestiile făceau prea multă gălăgie ca să o audă. Camera era astfel configurată, că încă nu îi putea vedea; trebui să meargă pe lîngă un perete înainte să ajungă la un colț de după care să poată arunca o privire. Trase adînc aer în piept ca să se pregătească și apoi pomi.

Erau acolo, împerechindu-se pe scîndurile goale într-un petec de lumină naturală, băiatul Lundy era dezbrăcat, avea doar șosete în picioare, iar sodomistul său era cu pantalonii în jurul gleznelor. Avea ochii închiși, la fel și băiatul – cum ar fi putut el să simtă plăcerea acestui act în locul acesta cu excremente? –, dar, între două împingeri, sodomistul deschise ochii și se uită la Bosley. Pe fața lui nu era nici urmă de rușine; la fel în glas. Doar furie.

– Cum îndrăznești? sări el. Ieși de aici!

Acum deschise ochii și Lundy. Spre deosebire de violatorul său, avu bunul-simț să roșească și-și duse mîna la sex, pentru a și-l ascunde.

– Ți-am spus să pleci! spuse sodomistul.

Bosley nu se retrase, dar nici nu înaintă. Băiatul fu cel care făcu următoarea mișcare. Alunecă înainte pînă se desprinse de celălalt, se întoarse și îi spuse acestuia:

– Fă-l să plece.

Sodomistul începu să-și ridice pantalonii, devenind vulnerabil, iar Bosley preluă ofensiva.

– Animalelor! urlă el, mergînd către sodomist cu brațele ridicate.

– Owen! strigă băiatul, dar avertismentul veni prea târziu.

În timp ce violatorul își strîngea pantalonii, greutatea lui Bosley îl lovi și îl împinse în spate, împiedicîndu-se.

Băiatul se ridică în picioare acum – Bosley îl văzu cu coada ochiului –, scoțînd un urlet mut. Bosley se uită la el, văzu privirea sălbatică pe chipul său pămîntiu, dinții dezveliți, ochii sălbatici și se dădu la o parte din calea lui. Dar, în acest timp, auzi un sunet de sticlă spartă și, privind în spate, văzu că sodomistul căzuse pe fereastră. Avu doar un moment ca să înregistreze faptul, apoi băiatul Lundy fu pe el, gol și ud.

Cuprins de panică, scoase un sunet ascuțit. Încercă să-l dea la o parte pe Lundy, dar băiatul era puternic. Se agăța de Bosley de parcă ar fi vrut să-l sărute; își apăsă trupul asupra trupului lui Bosley, respirînd fierbinte pe fața lui.

– Nu... nu... nu! urla Bosley, zvîrcolindu-se ca să scape din îmbrățișare.

Reuși să se desprindă și se retrase, gîfîind, aproape plîngînd, spre ușă.

Numai atunci observă că sodomistul dispăruse.

– O, Hristoase... murmură el, vrînd să înceapă o rugăciune.

Dar restul cuvintelor nu-i mai veniră. Tot ce putu face fu să se împletească spre fereastra spartă, mormăind aceleași cuvinte mereu.

– O, Hristoase. O, Hristoase. O...

Lundy îl ignoră acum.

– Owen! urlă el și ajunse la fereastră din trei pași, tăindu-se în sticla spartă, cînd se aplecă să privească în afară.

Bosley fu lângă el o clipă mai târziu, litania lui încetă, iar acolo jos, pe trotuar, zăcea trupul sodomistului, cu pantalonii tot la jumătatea coapselor. Traficul se întrerupsese la intersecție, iar claxoanele se auzeau în toate direcțiile.

Înspăimîntat, Bosley se retrase de la fereastră.

– Nenorocitul! strigă puștiul Lundy și, crezînd că Bosley voia să scape, veni iar după el, cu sîngele curgîndu-i din coastele rănite.

Bosley încercă să evite pumnii tînarului, dar călcîiul îi fu prins într-o încîlceală de haine aruncate pe jos și căzu pe spate, iar cînd atinse pămîntul, i se opri respirația. Lundy fu pe el într-o clipă, punîndu-se cu fundul lui slab pe pieptul lui Bosley și țintuindu-i brațele cu genunchii. Așa fură găsiți cînd primii martori veniră în fugă pe scări: Bosley pe spate, suspirînd „O, Hristoase, O, Hristoase, O, Hristoase“, în timp ce Seth Lundy, gol și rănit, îl țintuia pe scînduri.

2

Orice speculații ar fi făcut Erwin în ceea ce privea moartea, nu se așteptase să se țină tare pe picioare. Dar mersese mai mult în ultimele șase ore decît în ultimele două luni. Plecă de acasă, apoi se întoarse iarăși, merse apoi la Kitty's Diner, veni din nou acasă, iar acum, atras de vederea unei ambulante care se grăbea pe Cascade Street, se întoarse la local. Sau, mai bine, la colțul de vizavi, la timp pentru a vedea un bărbat, care fusese împins de la o fereastră de sus, cum era încărcat într-o ambulanță și dus la Silverton. Se învîrti prin mulțime, adunînd indicii despre ce se întîmplase, și puse imediat piesele cap la cap. Se părea că Bosley Cowhick făcuse treaba asta, după ce îl descoperise pe cel pedepsit avînd o legătură amoroasă cu un copil din oraș. Erwin îl cunoștea pe Bosley doar după reputația sa: filantrop de Crăciun, cînd el și cîteva suflete creștine

considerau că e datoria lor să ofere o cină caldă celor bătrâni și care nu puteau să iasă din casă, și fanatic autor de scrisori (nu trecea o lună fără să scrie o misivă în *Register*, prin care să aducă o dovadă proaspătă a păcătuirilor din comunitate). Nu-l cunoscuse niciodată pe omul acesta, nici nu-și aducea aminte cum arăta. Dar dacă era în căutarea notorietății, în această după-amiază o obținuse.

– Ciudată treabă, auzi el pe cineva spunând și, cercetînd mulțimea care se împrăștia, văzu un bărbat la cincizeci-șaizeci de ani, cu părul alb, ochi cenușii, un costum care îi venea prost, și care se uita fix la el.

– Vorbești cu mine? întrebă Erwin.

– Da, zise celălalt. Spuneam că este o treabă ciudată...

– Nu se poate.

– Ce nu se poate?

– Nu se poate să vorbești cu mine. Sînt mort.

– Atunci sîntem doi, răspunse celălalt. Spuneam că am văzut aici cîteva lucruri al naibii de ciudate de-a lungul anilor.

– Și tu ești mort? rosti Erwin, uimit și ușurat.

În sfîrșit cineva cu care să stea de vorbă.

– Desigur, spuse bărbatul. Mai sînt cîțiva ca noi prin oraș. Tu de unde ai venit?

– Nu am venit de nicaieri.

– Vrei să spui că ești localnic?

– Da. Tocmai am... știi...

– Murit. Poți să spui.

– Am murit.

– Unii vin doar pentru Festival. Stau doar un weekend.

– Morți.

– Desigur. Hei, de ce nu? O paradă e o paradă, nu? Cîțiva dintre noi coboară, știi, între două zboruri. Totul pentru distracție. Trebuie să rizi sau îți crapă inima. Asta s-a întîmplat? Atac de cord?

– Nu... spuse Erwin, încă prea surprins de această întorsătură a evenimentelor pentru a-și pune gândurile în ordine. Nu, eu... am fost...

– De curînd? La început este frig. Dar te obișnuiești. La naiba, te poți obișnui cu orice, nu-i așa? Atîta vreme cît nu începi să privești înapoi și să regreți lucrurile, fiindcă se pot face multe.

– Chiar așa?

– Trebuie doar să rezistăm puțin, asta e tot. Apropo, cum te cheamă?

– Erwin Toothaker.

– Eu sînt Richard Dolan.

– Dolan? Proprietarul magazinului de dulciuri?

Barbatul zîmbi.

– Chiar el, spuse. Arată cu degetul mare peste umăr către clădirea goală. Acela a fost magazinul meu, demult, în zilele bune. De fapt, nu au fost chiar atît de bune. Doar că, știi, atunci cînd privești în urmă...

– Trecutul e întotdeauna mai frumos.

– Exact. Trecutul e întotdeauna... Se opri, încruntîndu-se. Spune, erai pe aici cînd aveam eu magazinul?

– Nu.

– Atunci cum naiba știi de el?

– Am auzit o confesiune a unui prieten al tău.

Zîmbetul liniștit al lui Dolan dispăru.

– Așa? spuse el. Cine?

– Lyle McPherson?

– A scris o confesiune?

– Da. Și s-a pierdut, pînă am găsit-o eu.

– Nenorocitul.

– E, vreau să spun McPherson, e încă... în preajmă?

– Vrei să spui dacă este ca noi? Nu. Unii oameni stau, alții nu.

Dolan ridică din umeri.

– Poate s-au mutat, prin vreun loc sau altul, poate doar au... Pocni din degete. Au dispărut. Cred că eu am vrut să stau, iar el nu.

– Acestea nu sînt trupurile noastre reale, știi asta? spuse Erwin. Vreau să spun, eu l-am văzut pe al meu.

– Da, și eu l-am văzut pe al meu. N-a fost prea plăcut. Ridică mîinile în față, cercetîndu-și palmele. Dar din orice am fi făcuți, continuă el, este mai bine decît nimic. Și să știi că nu e nici mai bine, nici mai rău decît să trăiești. Ai zile bune, ai și zile proaste... Se îndepărtă, privind spre mijlocul străzii. Doar că eu cred că totul se îndreaptă către un final.

– Ce te face să spui asta?

Dolan trase adînc aer în piept.

– După o vreme ai să simți ritmul lucrurilor într-un fel în care nu-l poți simți cînd trăiești. Ca fumul.

– Ce anume e ca fumul?

– Noi sîntem. Plutim, fără prea multă stabilitate. Și cînd e ceva ciudat în vînt, fumul știe.

– Chiar așa?

– O să înțelegi asta.

– Poate că am înțeles deja.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, dacă vrei să vezi ceva ciudat, nu trebuie să cauți mai departe de casa mea. Acolo e un tip numit Fletcher. Are înfățișare umană, dar nu cred că e om.

Dolan fu fascinat.

– De ce l-ai invitat înăuntru?

– Nu l-am invitat. A... venit el.

– Stai puțin... spuse Dolan, începînd să înțeleagă. Tipul ăsta Fletcher, el este motivul pentru care ești aici?

– Da... încuviință Erwin, a cărui voce se îngroșă. El m-a ucis. Mi-a supt viața, chiar acolo, în camera mea de zi.

– Vrei să spui că este un fel de vampir?

Erwin privi disprețuitor.

– Nu fi absurd. Nu sîntem într-un film de dat la miezul nopții, ci e vorba despre viața mea. *A fost* viața mea. *A fost!* *A fost!* Izbucni deodată în lacrimi. Nu avea nici un drept – nici un drept – să-mi facă asta. Aveam treizeci de ani, treizeci de ani plini, iar el, el pur și simplu mi i-a luat. Vreau să spun, de ce eu? Ce rău am făcut eu vreodată cuiva? Se uită la Dolan. Ai făcut ceva ce nu ar fi trebuit să faci și ai plătit prețul. Dar eu am fost un membru util societății.

– Hei, stai așa, sări Dolan iritat. Și eu am fost la fel de util ca tine.

– Haide, Dolan. Eu am fost avocat. Am avut de-a face cu probleme de viață și de moarte. Tu ai vîndut carii puștilor.

Dolan întinse degetul în direcția lui Erwin.

– Să-ți retragi cuvintele chiar acum, îl amenință el.

– De ce aș face asta? rosti Erwin. Țasta e adevărul.

– Am adus puțină plăcere în viețile oamenilor. Tu ce ai făcut, în afară de a te lăsa omorît?

– Acum să ai tu grijă.

– Crezi că vei fi jelit de clienții tăi, Toothaker? Nu. Ei vor spune: „Slavă Domnului, un avocat mai puțin pe lume“.

– Ți-am spus, ai grijă.

– Tremur, Toothaker. Dolan ridică mîna. Uită-te aici, tremur ca o frunză.

– Dacă ești așa de tare, de ce ți-ai tras un glonț în cap, hm? Ți-a alunecat arma, nu-i așa?

– Taci.

– Sau erai atît de năpădit de remușcări...

• – Am spus...

– ... atît de mult, încît singurul lucru care-ți mai rămăsese de făcut era să te sinucizi?

– Nu sînt obligat să ascult așa ceva, spuse Dolan întorcîndu-i spatele și plecînd.

– Dacă te consolează cu ceva – strigă Erwin în urma lui –, sînt sigur că ai făcut fericiți mulți oameni.

– *Nenorocitul!* îi strigă înapoi Dolan și, înainte ca Erwin să aibă șansa să-și compună un răspuns, dispăru, ca fumul într-un vînt puternic.

IX

1

– Avem echipaj, Joe.

Joe deschise ochii. Noah stătea puțin mai sus pe plajă cu șase indivizi care erau la vreo doi metri în spatele lui. Doi dintre ei aveau jumătate din înălțimea lui Noah, unul era mai înalt cu vreo douăzeci de centimetri, iar ceilalți trei erau vinjoși ca niște docheri. Altceva nu mai putea distinge. Lumina dispăruse aproape complet de pe cer. Acum fierbea ca un vas cu pigmenți întunecați – purpuriu, gri și albastru – care aruncau constant un întuneric mișcător pe plajă și pe mare.

– Ar trebui să pornim, continuă Noah. Trebuie să prindem curenții.

Se întoarse către cei șase membri ai echipajului și le vorbi cu o voce pe care Joe nu o mai auzise la el pînă atunci, coborîtă și monotonă. Își preluară sarcinile fără să scoată mai mult decît un murmur, unul dintre cei doi mai mici se cățăra în cabina timonierului, iar ceilalți cinci merseră pe prora lui *Fanacapan* și începură să împingă vasul în jos pe plajă. Era, evident, o treabă care le rupea spatele, deși nici unul nu se plîngea, iar Joe se duse să dea o mîna de ajutor. Dar Noah îl opri.

– Se descurcă ei, spuse, dîndu-l la o parte pe Joe.

– Cum i-ai angajat?

– Sînt voluntari.

– Cu siguranță le-ai promis tu ceva.

– O fac din iubire, îl lămuri Noah.

– Nu înțeleg.

– Nu te mai gîndi la asta, spuse Noah. Hai să plecăm cît mai putem.

Se întoarse să-i supravegheze pe voluntari cum împingeau barca. Valurile se spargeau de pupa acum, împrăștiind stropi.

– Veștile sînt mai proaste decît mi-am imaginat, continuă Noah, întorcîndu-și acum privirea spre orizontul invizibil.

Fulgerele se mișcau prin norii îngrămădiți pe cer, fulgere mari și șerpuitoare. Unele se ridicau din mare spre cer, descriind mîzgălituri luminoase care persistau în ochi și după ce dispăreau. Altele se îndreptau unele spre altele ca niște locomotive și, lovindu-se, dădeau naștere unor ploi de fulgere mai mici. Altele cădeau pur și simplu luminoase și păreau să se prăbușească în mare, strălucitoare, și se sufundau în adîncuri pînă se înecau.

– Veștile despre ce? întrebă Joe.

– Despre ce e acolo.

– Și ce e acolo?

– Cred că ar trebui să-ți spun, șopti Noah. Yad Uroboros se mișcă în direcția aceasta. Cel mai mare râu din lumea asta sau din a voastră.

– Și cine e el?

– Nu *el*. Ei. Sînt o națiune. Un popor. Nu ca noi, dar totuși un popor, care întotdeauna și-a dorit cu însetare să fie foamete în lumea voastră.

– De ce?

– Are setea nevoie de vreun motiv? spuse Noah. Au mai încercat și înainte și au fost opriți. Dar de data aceasta...

– Se face totuși ceva în privința asta?

– Voluntarii nu știu. Nici nu sînt sigur că le-ar păsa. Se apropie de Joe. Ține minte, spuse el. Nu te angaja în conversații cu ei, oricît de tentat ai fi. Tăcerea lor este parte a înțelegerii dintre mine și ei.

Joe privi nedumerit.

– Nu întreba, spuse Noah, pentru că s-ar putea să nu-ți placă răspunsul. Crede-mă, așa e cel mai bine.

Vasul era acum în apă, ridicându-se și coborînd, după cum îl purtau valurile.

– Am face bine să ne urcăm la bord, spuse Noah și, cu mai multă forță în membre decît Joe, intră în valuri și fu ridicat pe punte de către unul dintre voluntarii care se aflau cu toții la bord acum. Îl urmă și Joe, în mintea căruia era o mare confuzie.

– Am înnebunit, îi spuse el lui Noah cînd ajunse la bord.

Voluntarii erau la visle și munceau să ducă vasul dincolo de valurile care se spargeau. Joe trebui să strige tare, ca să acopere zgomotul mării și al lemnului care scîrția.

– Știi ceva? Am înnebunit!

– De ce? strigă Noah.

– Uită-te către ce ne îndreptăm! îl îndemnă Joe, arătînd înspre furtună.

– Ai dreptate, spuse Noah, apucîndu-se de o scară de sfoară, ca să nu fie dărîmat. Țasta ar putea fi sfîrșitul amîndurora.

Rîse și, o clipă, Joe se gîndi să se arunce peste bord și să înoate pînă la mal, cît încă mai erau la o distanță rezonabilă.

– Dar, prietene, continuă Noah, punînd mina pe umărul lui Joe. Ai venit de atît de departe. De atît de departe. Și de ce? Pentru că știi în străfundul inimii că aceasta e călătoria ta, cum e și a mea. *Trebuie* să o faci, sau vei regreta pentru tot restul vieții.

– Care măcar va fi *lungă*, strigă Joe.

– Nu și fără putere, răspunse Noah. Fără putere se va termina din două respirații și, înainte să îți dai seama, vei fi pe patul de moarte gîndindu-te: „De ce nu am avut încredere în instinctul meu? De ce nu am *îndrăznit*?”

– Vorbești de parcă m-ai cunoaște, răspunse Joe, iritat de presupunerea lui Noah. Nu mă cunoști.

– Nu este un adevăr universal acela că oamenii își regretă viețile? insistă Noah. Și că mor dorindu-și să mai trăiască o dată?

Joe nu avu nici un răspuns.

– Dacă vrei să te întorci la țarm, continuă Noah, ar fi bine să o faci repede.

Joe privi înapoi spre plajă și fu uimit să vadă că în acest scurt timp vasul trecuse de valurile care se spărgeau și era prins într-un curent care îl ducea departe de pământ cu viteză mare. Privi de-a lungul țărmului, către orașul ale cărui lumini din port licăreau, apoi îndărăt la crăpătură și la mica tabără din jurul ei. Apoi, hotărît să nu regrete nimic, întoarse spatele acestora și privi către marea furioasă din față.

2

Tesla și Phoebe aveau puține în comun, în afară de faptul că erau femei. Tesla călătorise, Phoebe nu. Phoebe fusese căsătorită, Tesla nu. Tesla nu fusese niciodată îndrăgostită, nu obsesiv; Phoebe fusese, și încă mai era.

O făcuse curios de deschisă, descoperi curînd Tesla; ca și cum orice era plauzibil într-o lume în care pasiunea era stăpînă. Și era; nici o îndoială în această privință. Deși nu se cunoșteau deloc una pe cealaltă, Phoebe păru să simtă un suflet blînd în Tesla și, curînd, începu să vorbească deschis despre scandalul în care jucase un rol atît de important. Mai exact, vorbi despre Joe Flicker – despre ochii lui, săruturile lui, despre cum era el în pat –, toate acestea cu o lăudăroșenie dulce, de parcă ar fi fost un premiu pe care îl primise pentru că suferise o viață alături de Morton. Lumea era ciudată, spusese ea de cîteva ori, referindu-se la felul în care se cunoscuseră sau la cît de repede descoperiseră profunzimea sentimentelor lor.

– Știu, întări Tesla, întrebîndu-se, în timp ce asculta, cît de mult va înțelege această femeie cînd va cere în schimb să audă

și povestea Teslei. Avu ocazia să vadă după ce termină de vorbit la telefon cu Grillo, iar Phoebe, care fusese în cameră pe toată duratăm convorbirii, spuse:

– Despre ce a fost vorba?

– Chiar vrei să știi?

– Am întrebat, nu?

Începu cu partea ușoară: Grillo, Reciful și cum călătorise ea prin state în ultimii cinci ani, descoperind pe parcurs că lucrurile erau al naibii de ciudate acolo.

– Cum adică? insistă Phoebe.

– O să ți se pară o nebunie.

– Nu-mi pasă, spuse Phoebe. Vreau să știu.

– Cred că poate ne apropiem de sfârșitul a ceea ce sîntem. Vom face un salt evoluționist. Și asta face aceste vremuri periculoase și minunate.

– De ce periculoase?

– Pentru că sînt lucruri care nu vor ca noi să facem acest salt. Lucruri care ar prefera să rămînem așa cum sîntem, să orbecăm, fiindu-ne frică pînă și de propria umbră, de moarte și de a trăi prea mult. Vor să ne păstreze în starea aceasta. Dar apoi sînt peste tot oameni care spun: „Eu nu voi fi orb. Mie nu o să-mi fie teamă. Eu pot să văd drumuri invizibile. Eu pot să aud vocile îngerilor. Știu cine sînt dinainte să mă fi născut și știu ce vreau să fiu după ce voi muri“.

– Ai cunoscut noi astfel de oameni?

– O, da.

– Este minunat, spuse Phoebe. Nu știu dacă eu cred vreunul dintre lucrurile acestea, dar tot este minunat.

Se ridică în picioare și merse la frigider, continuînd să vorbească în timp ce căuta prin el.

– Dar ce e cu lucrurile care vor să ne oprească? Nu cred în diavol, așa că poate ai dreptate în privința asta, dar dacă acești oameni nu sînt diavolul, atunci cine sînt?

– Este o altă discuție, o lămură Tesla.

– Vrei să vorbim în timp ce mîncăm? întrebă Phoebe. Mie îmi este foame. Ție?

– Și mie.

– Aici nu e nimic de mîncare, spuse ea, închizînd frigiderul. Va trebui să ieșim în oraș. Vrei o pizza? Pui?

– Nu contează. Oriunde, dar nu la localul acela nenorocit.

– Te referi la localul lui Bosley?

– Mare nenorocit.

– Hamburgerii sînt buni.

– Eu am mîncat pește.

Preferară să meargă pe jos, în loc să ia mașina, și, pe drum, Phoebe îi spuse Teslei cum ajunsese ea să aibă un amant și să-și piardă soțul. Cu cît spunea mai multe, cu atît Tesla o plăcea mai mult. Era un amestec curios de fasoane de oraș mic (se credea mai bună decît majoritatea concetățenilor săi din Everville) și autocritică fermecătoare (mai ales în privința greutății sale); uneori nostimă (era indiscretă în mod spiritual în legătură cu problemele medicale ale celor care, văzînd-o pe trotuar, făceau pe fariseii), alteori (cînd vorbea despre Joe și despre cum aproape că renunțase să mai creadă că ar mai putea fi iubită în felul acela) plăcut de înduioșătoare.

– Atunci nu ai nici cea mai vagă idee unde s-a dus? șopti Tesla.

– Nu.

Phoebe cuprinse cu privirea strada aglomerată din fața lor.

– Nu se poate ascunde în aglomerație, asta e clar. Cînd se va întoarce, va trebui să fie foarte atent.

– Ești sigură că se va întoarce?

– Bineînțeles că sînt sigură. A promis. Îi aruncă Teslei o privire piezișă. Crezi că sînt proastă.

– Nu, doar credulă.

– Cu toții trebuie să avem încredere în cineva, nu?

– Trebuie?

– Dacă ai putea simți ce simt eu, o asigură Phoebe, nu ai pune o astfel de întrebare.

– Tot ce știi este că ești singură la sfârșit. Întotdeauna.

– Cine vorbește despre sfârșit? spuse Phoebe.

Tesla ieși din șirul de oameni pe stradă, luînd-o și pe Phoebe cu ea.

– Ascultă-mă, aici se va întîmpla ceva groaznic. Nu știu exact ce și nu știu nici *cînd*, dar ai încredere în mine: locul acesta este terminat.

La început, Phoebe nu spuse nimic. Privi doar în sus și în jos la strada aglomerată. Apoi, după un moment de gîndire, rosti:

– Nu se va petrece destul de repede, în ceea ce mă privește.

– Vorbești serios?

– Doar pentru că locuiesc aici nu înseamnă că îmi place, răspunse Phoebe. Nu spun că te cred, spun doar că, dacă se va petrece, nu vei auzi nici o plîngere de la mine.

„E un fenomen“, spuse Raul cînd găsiră o masă la o pizzerie, iar Phoebe plecase să se ușureze.

„Mă întrebam ce gîndești.“

„Mă bucuram doar de pâlăvrăgeala feminină, comentă Raul. E o doamnă supărată.“

„Nu este o doamnă, spuse Tesla, și asta îmi place la ea. Mi-e milă de prietenul ei.“

„Crezi că a plecat definitiv, nu-i așa?“

„Tu nu?“

„Probabil. De ce-ți pierzi timpul cu ea? Vreau să spun, este amuzantă, dar noi am venit aici să-l găsim pe Fletcher.“

„Nu pot să mă întorc singură la casa lui Toothaker, răspunse Tesla. Pur și simplu nu pot. De îndată ce am simțit mirosul acela...“

„Poate era doar un canal care dăduse pe-afară...“

„Și poate că era Lix, murmură Tesla. Și oricine l-ar fi stîr-nit, l-a ucis deja pe Fletcher.“

„Dar trebuie să intrăm înăuntru ca să aflăm.“

„Exact.“

„Și crezi că femeia aceasta îți va acorda sprijin moral?“

„Dacă nu ea, atunci cine? Nu pot să aștept pînă cînd se în-toarce Lucien tîrîndu-se.“

„Știam că vom ajunge la el...“

„Nu te acuz, doar spun: am nevoie de ajutor, iar ea este singura disponibilă.“

„Dar dacă va fi rănită grav?“

„Nu vreau să mă gîndesc la asta.“

„Trebuie.“

„Cine ești tu, greierașul Jeremy? Voi fi cinstită cu ea. O să-i spun ce avem de gînd...“

„Atunci nu vei mai fi tu răspunzătoare, nu-i așa? Tesla... E doar o femeie obișnuită.“

„Și eu am fost la fel“, îi reaminti Tesla.

„Orice ai fi fost tu, Tesla, nu cred că ai fost vreodată o fe-meie obișnuită.“

„Mulțumesc.“

„Plăcerea este de partea mea.“

„Se întoarce. O să-i spun, Raul. Trebuie.“

„Va sfîrși în lacrimi...“

„Nu așa se întîmplă mereu?“

Era groaznic să discuți despre așa ceva la o pizza pepperoni, dar pofta de mîncare a lui Phoebe nu păru afectată de nimic din ceea ce avu de spus Tesla. Ascultă fără să co-menteze, în timp ce Tesla trecu prin experiențele ei în Loop, detaliu cu detaliu, oprindu-se din cînd în cînd ca să spună: „Știu că sună ridicol“ sau „Poate crezi că e o nebunie“, pînă cînd Phoebe îi zise să nu-și mai facă griji, pentru că, da, era o nebunie, dar ei nu îi păsa. Tesla îi acceptă explicația și

continuă povestirea fără alte întreruperi, pînă cînd ajunse la Lix. Aici se opri.

– Care e problema? voi să știe Phoebe.

– Am să las partea aceasta pentru mai tîrziu.

– De ce?

– E dezgustător, de aceea. Iar noi mîncăm.

– Dacă tu poți suporta să spui, pe mine nu mă deranjează să aud. Am lucrat în cabinetul unui doctor timp de opt ani, îți amintești? Am văzut de toate.

– Nu ai văzut niciodată vreun Lix, o lămuri Tesla și continuă să-i descrie Lix-ii și concepția lor, coborînd glasul chiar mai mult.

Phoebe nu fu mișcată.

– Și crezi că ai văzut în casa lui Erwin una dintre chestiile astea pe care le numești Lix?

– Cred că e posibil, da.

– Tipul ăsta, Fletcher, le-a făcut?

– Mă îndoiesc.

– Atunci?

– Cineva care a vrut să-i facă rău lui Fletcher. Cineva care a venit după el, și l-a găsit acolo, și... Își aruncă mîinile în aer. De fapt nu știu. Și singurul mod de a afla este...

– Intrînd acolo.

– Exact.

– Mi se pare, spuse Phoebe, că, dacă Lix este real – nu spun că este, spun doar *dacă* este – și dacă este făcut din ceea ce spui că este făcut, atunci ar trebui să nu fie greu de ucis.

– Unii dintre ei ajung aproape la un metru și jumătate lungime, spuse Tesla.

– Oho. Și tu chiar ai văzut astfel de chestii?

– O, i-am văzut.

Întoarse capul și privi pe fereastră, pe de o parte ca să nu se mai uite la pizza răcită din farfuria ei, pe de alta pentru ca Phoebe să nu îi poată vedea teama din ochi.

– Au pătruns în apartamentul meu din L.A.

– Ce au făcut: au venit prin toaletă?

Tesla nu răspunse.

„Va trebui să îi spui“, îi șopti Raul în cap.

– Ei bine? insistă Phoebe.

„Spune-i despre Kissoon.“

„O să i se pară o monstruozitate“, spuse Tesla în gând.

„Pînă acum s-a descurcat destul de bine.“

Tesla se uită iar la Phoebe, care își termina pizza, în timp ce aștepta un răspuns.

„Și dacă încep cu Kissoon, unde să mă opresc?“ i se adresă ea lui Raul.

„Trebuia să te gîndești la asta înainte să pomenesci de Lix. Fac parte din aceeași poveste.“

Tăcere din partea Teslei.

„Nu e așa?“ insistă el.

„Cred că da.“

„Atunci spune-i. Spune-i despre Kissoon. Spune-i despre Loop, despre gaura în timp. Spune-i despre Shoal. Spune-i despre Quiddity, dacă nu se ridică și pleacă.“

– Știi că buzele tale se mișcă atunci cînd te gîndești? o întrebă Phoebe.

– Chiar așa?

– Puțin.

– Ei bine... dezbăteam ceva.

– Ce?

– Dacă aș putea să-ți spun adevărul și numai adevărul, dar...

– Și te-ai hotărît?

„Spune-i.“

– Da, m-am hotărît.

Tesla se aplecă în față, dîndu-și la o parte farfuria.

– Ca să-ți răspund la întrebare, spuse ea, nu, Lix-ii nu au venit prin toaletă. Au venit printr-un orificiu în timp.

Asta era povestea pe care nu o spusese niciodată. Niciodată în întregime. Lui Grillo și lui D'Amour le-o schițase,

desigur, dar niciodată nu fusese în stare să se adune ca să dea toate detaliile. Erau prea dureroase, prea urâte. Dar acum o spusese acestei femei pe care abia o cunoștea și, odată ce începuse, nu fu așa greu, cu zângănitul farfuriilor și cu pălăvrăgeala clienților în jurul lor, un zid de normalitate care să împiedice trecutul să pună stăpînire pe inima ei.

– A existat un bărbat numit Kissoon, începu ea, și cred că, dacă ar trebui să fac o listă cu cei mai răi oameni care au împodobit planeta, el ar fi probabil undeva foarte aproape de locul întâi. A fost un – ce a fost? –, un șaman, așa își spunea, dar asta nu explică lucrurile. Avea putere, multă putere. Putea să se joace cu timpul, putea să intre și să iasă din mințile oamenilor, putea face un Lix...

– Deci el a fost acela.

– Aparent este un truc vechi. Magicienii îl practică de secole. Și cînd spun magicieni nu vorbesc despre iepuri și pălării. Vorbesc despre oameni care pot schimba lumea – care au schimbat lumea uneori – în moduri pe care noi nu le vom înțelege niciodată pe deplin.

– Toți sînt bărbați? voi să știe Phoebe.

– Majoritatea.

– Hmm.

– Deci Kissoon a făcut parte dintr-un astfel de grup de oameni, care se numeau Shoal și care nu ne lăsau să aflăm despre...

Aici se opri o clipă.

– Continuă, o îndemnă Phoebe. Ascult.

– ... despre un loc numit Quiddity.

– Quiddity?

– Chiar așa. Este o mare, unde mergem de obicei în vise.

– Și de ce nu trebuie să știm despre ea? întrebă Phoebe.

Dacă mergem acolo în vise, care e marele secret?

Tesla medită puțin.

– Știi ceva? Nu știu. Întotdeauna am crezut... ce am crezut? ... Cred că mi-am imaginat că Shoal sînt cei înțelepți și că dacă trăiau și mureau păstrînd acest secret era pentru că secretul trebuia să fie păstrat. Dar acum, că ai menționat tu lucrul ăsta, chiar nu știu de ce.

– Dar acum sînt morți cu toții, oricum.

– Toți sînt morți. Kissoon i-a omorît.

– De ce?

– Ca să poată avea control în cele din urmă asupra celei mai mari puteri din lume. O putere care se numește Arta.

– Și ce înseamnă asta?

– Nu cred că știe cineva cu adevărat.

– Nici măcar tipul ăsta, Kissoon?

Tesla se gîndi o clipă.

– Nu, spuse ea în final, nici măcar Kissoon.

– Deci a comis aceste crime ca să obțină ceva ce nici măcar nu știa ce înseamnă? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– O, a făcut mai mult decît crime. A ascuns trupurile în trecut...

– Ei, haide.

– Jur. I-a ucis pe unii dintre cei mai importanți oameni din lume, îți amintești? Mai importanți decît papa sau președintele. Trebuia să le ascundă trupurile undeva unde să nu fie găsiți vreodată. A ales un loc numit Trinity.

– Ce e asta?

– *Cînd* e mai important decît *unde*, spuse Tesla. Trinity este locul unde a fost detonată prima bombă atomică. Pe 16 iunie 1945. În New Mexico.

– Și tu îmi spui că acolo a dus el oamenii pe care i-a ucis.

– Și acolo i-a ținut. Doar că...

– Ce anume?

– Cît a fost acolo, a făcut o greșeală – o greșeală mică – și a fost prins.

– Prins în trecut?

– Exact. Cu bomba ticăind. Deci... a făcut o buclă în timp, care se învîrtea în jurul său, păstrînd tot timpul momentul acela.

Phoebe zîmbi și dădu din cap.

– Ce e? spuse Tesla.

– Nu știu dacă ești nebună sau nu, dar, dacă ai inventat toate acestea, ar trebui să le vinzi. Vreau să spun, ai putea face un film de televiziune...

– Nu e un film. E adevărul. Știu pentru că am fost acolo de trei ori. De trei ori, înăuntrul și în afara găurii în timp a lui Kisson.

– Deci tu chiar l-ai întîlnit pe tipul ăsta? continuă Phoebe.

– O, sigur. L-am întîlnit, răspuse Tesla.

– Și...? Cum era?

Phoebe dădu din cap. Tesla ridică din umeri.

– Este greu să-mi găsesc cuvintele, spuse ea.

– Încearcă.

– Am petrecut cinci ani încercînd să nu mă gîndesc la el. Dar el este tot timpul acolo. În fiecare zi ceva, ceva murdar, ceva crud – poate doar mirosul propriului rahat – îmi amintește de el. Nu prea avea ce arăta, știi? Era un tip pipernicit, bătrîn și uscat. Dar te putea întoarce pe dos dintr-o privire. Vedea în capul tău. Vedea în mațele tale. Te lucra, ți-o trăgea.

Își frecă palmele, ca să le încălzească, dar ele nu voiau să se încălzească.

– Ce s-a întîmplat cu el?

– Nu a putut păstra clipa.

Phoebe privea în gol.

– Ce?

– Nu a putut să țină bucla cea mică în timp, bucla aceea care nu lăsa bomba să explodeze, explică Tesla.

– Deci bomba a explodat?

– Bomba a explodat, și el, odată cu ea.

– Erai acolo?

– Nu chiar acolo, altminteri aş fi sărit şi eu în aer. Numai eu am scăpat, sînt sigură de asta. Se așeză la loc pe scaunul ei. Asta e tot. Sau e tot ce îţi pot spune în acest moment.

– E o poveste teribilă.

– Iar tu nu crezi o iotă din ea.

– Unele părţi *aproape* le cred. Alte părţi mi se pare că sună ridicol. Iar alte părţi... alte părţi nu vreau să le cred. Mă înspăimîntă prea tare.

– Deci nu vei veni cu mine la casa lui Erwin.

– Nu am spus asta, răspunse Phoebe.

Tesla zîmbi şi căută prin buzunarul jachetei sale de piele.

– Ce cauţi?

– Nişte mărunţiş, spuse ea. Dacă vrei să înfrunţi Lix-ii cu mine, cel puţin să plătesc pizza.

X

1

Pe măsură ce străzile se goleau, Erwin începu să regrete întimplarea nefericită cu Dolan. Deși îl dureau picioarele și simțea o apăsare în măduva sa imaginară, știa, fără să verifice, că fantomele nu dorm. Avea să rămână treaz în orele de întuneric, în timp ce locuitorii din Everville, în siguranță în spatele ușilor încuiate și al ferestrelor zăvorâte, vor călători în lumea viselor. Hoinărea pe Main Street ca un bețiv singuratic, dorindu-și să o poată găsi pe femeia căreia îi șoptise lângă Kitty's Diner. Cel puțin ea îl auzise, chiar dacă greu, în vreme ce nimeni altcineva cu o inimă în piept nici măcar nu se uita în direcția lui, oricât de tare ar fi urlat. Era ceva special în legătură cu acea femeie, hotărî el. Poate că era un mediu.

Nu trecu total neobservat. La colțul lui Apple Street se întâlni cu Bill și cu Maise Waits, care ieșiseră să-și plimbe cei doi labradori ciocolatii. Pe măsură ce se apropiau de Erwin, cîinii părură să-i simtă prezența. Oare îl mirosiseră sau îl văzuseră? Nu putea fi sigur. Dar răspunseră ridicîndu-și gîtul și miîrînd, căteaua stînd la pămînt, iar masculul fugind pe Apple Street, tîrîndu-și lesa. Bill – care avea cincizeci de ani și nu era suplu – porni după el, țipînd.

Reacția animalului îl întristă pe Erwin. Nu avusese nicio dată un cîine, dar, în general, îi plăcea specia. Oare a fi fantomă era o stare atît de nefirească, încît simplul miros al său putea face un animal să înnebunească?

Se așeză pe vine și chemă ușor căteaua.

– Nu e nimic... nu e nimic, spuse el, întinzînd mîna, nu am să fac rău nimănui.

Animalul se porni să latre cumplit, iar Maisie se uita după soțul ei, care era pe urmele celui alt cîine. Erwin se tîrî puțin mai aproape, continuînd să șoptească cuvinte liniștitoare, iar căteaua dădea semne că îl aude. Își înalță capul, iar lătratul se mai potoli.

– Așa e, șopti Erwin, așa. Vezi, nu e atît de rău, nu-i așa?

Palma sa deschisă era acum poate la vreo jumătate de metru de botul cătelei. Lătratul ei își pierduse toată ferocitatea și se auzea numai din cînd în cînd. Erwin se întinse mai mult și îi atinse capul. Căteaua încetă să mai latre și se așeză, răsucindu-se pe spate, ca să fie scărpinată pe burtă.

Maisie Waits se uită la ea.

– Katy, ce naiba faci? Ridică-te.

Trase de lesă ca să ridice animalul, dar Katy se bucura prea mult de atențiile lui Erwin. Scoase un mîrșit ușor, ca și cum și-ar fi amintit vag că acela care o mîngîia o înspăimîntase cu cîteva clipe mai devreme, iar apoi renunță chiar și la acest mîrșit.

– Katy, spuse Maisie Waits, de data aceasta exasperată, apoi, către soțul ei: L-ai găsit?

– Așa pare, că l-am găsit? gifii Bill. A luat-o către pîriu. O să găsească el drumul înapoi spre casă.

– Dar traficul...

– Nu e nici un trafic, spuse Bill. Sau, oricum, nu circula prea multe mașini. Și s-a mai rătăcit și altă dată, pentru numele lui Dumnezeu.

Bill ajunsese la colțul străzii acum și se holba la Katy, care stătea întinsă.

– Uită-te la tine, băbuță blîndă, spuse el afectuos și se așeză pe vine lingă cîine. Nu știu ce a speriat-o așa.

– Eu, interveni Erwin, mîngîind căteaua pe burtă, alături de Bill.

Cîinele auzi. Își ciuli urechile și se uită la Erwin. Bill, bineînțeles, nu auzi nimic. Oricum, Erwin continuă să vorbească, dînd drumul unui șuvoi de cuvinte.

– *Ascultați* la mine. Dacă mă poate auzi un tîmpit, puteți și voi, ce naiba. Doar ascultați. Sînt Erwin Toothaker...

– Dacă ești sigur... spunea Maisie.

– Erwin Toothaker.

– Sînt sigur, răspunse Bill. Probabil va ajunge acasă înaintea noastră.

O bătu ușor pe Katy pe burta solidă și se ridică în picioare.

– Haide, fetiță, spuse el. Apoi, cu o privire mucalită către soția sa: Și tu, Katy.

Maisie Waits îl lovi în coaste.

– William Waits, spuse ea pe un ton de furie prefăcută.

Bill se dădu mai lîngă ea.

– Vrei să ne prostim puțin?

– E tîrziu...

– Mîine este sîmbătă, îi aminti Bill, furișîndu-și mîna în jurul mijlocului soției sale. Fie așa, fie te *siluiesc* în somn.

Maisie chicoti și, trîgînd tare de lesă, o ridică în picioare pe Katy. Bill o sărută pe Maisie pe obraz și apoi îi șopti ceva la ureche. Erwin nu era destul de aproape ca să audă totul, dar prinse „pernă” și „ca întotdeauna”. Orice va fi spus el, Maisie îi întoarse sărutul și porniră pe stradă, iar Katy arunca îndărăt priviri nostalgice către admiratorul ei fantomă.

– Ai fost vreodată căsătorit, Erwin?

Era Dolan. Stătea în cadrul ușii de la magazinul de corpuri de iluminat și cel de mobilă, scobindu-se în nas.

– Nu, nu am fost.

– A mea a plecat la Seattle după ce am murit. I-a luat șapte săptămîni și două zile ca să se smulgă de aici și să plece. A vîndut casa, a vîndut aproape toată mobila, a lăsat magazinul

în arendă. Am fost atît de furios. Am bîntuit prin oraşul ăsta urlînd timp de o lună, plîngînd şi zbierînd. Chiar am încercat să merg după ea.

– Şi?

Dolan dădu din cap.

– Nu te sfătuiesc. Cu cît mă depărtam mai mult de Everville, cu atît deveneam mai... vag...

– Ai vreo idee de ce?

– Doar bănuieli, dar cred că s-a creat o legătură între mine şi locul acesta după atîta timp. Poate că nu mă pot închipui în alt loc. Oricum, acum nu mai plîng şi nu mai urlu. Ştiu unde îmi este locul. Se uită la Erwin. Apropo de asta, am venit să-ţi spun ceva.

– Ce?

– Am vorbit cu cîţiva prieteni ai mei. Le-am povestit despre tine şi despre ce s-a întîmplat lîngă vechiul meu magazin, iar ei vor să te vadă.

– Asta înseamnă că sînt mai multe...

– Continuă. Poţi să o spui.

– ... stafii?

– Noi preferăm pelerini. Dar merge şi stafie.

– De ce vor să mă vadă?

Dolan se ridică în picioare.

– De ce naiba te interesează pe tine? strigă el, brusc înfuriat. Ai ceva mai bun de făcut?

– Nu, răspunse Erwin după o clipă.

– Deci vii sau nu? Fără prostii cu mine.

– Vin.

2

Buddenbaum se trezi într-o cameră cu pereţi albi, cu o durere de cap sfişietoare. La capătul patului era un bărbat tînăr, palid, care îl privea.

– În sfârșit, spuse tânărul.

Era clar că tânărul îl cunoștea. Dar Buddenbaum nu putea asocia nici un nume cu fața lui. Încurcătura lui era evidentă, de vreme ce băiatul spuse:

– Owen? Sînt eu, Seth.

– Seth.

Numele făcu să treacă zeci de imagini prin capul lui Buddenbaum, ca niște cadre izolate dintr-un film, fiecare dintr-o altă scenă, prinse împreună pe o spirală. Veneau pe rînd, de zece ori, de douăzeci de ori. Văzu o piele goală, o față furioasă, cerul, mai multe fețe, acum se uitau în jos la el.

– Am căzut.

– Da.

Buddenbaum își trecu palmele peste piept, gît și stomac.

– Sînt intact.

– Ți-ai rupt niște coaste, ți-ai fisurat niște vertebre și ți-ai fracturat baza craniului.

– Da?

Mîinile lui Buddenbaum pipăiră capul. Era bandajat serios.

– Cît timp am fost inconștient?

– Se fac opt ore.

– Opt ore? Se ridică în fund în pat. O, Dumnezeuule.

– Trebuie să stai întins.

– Nu e timp. Am treburi de făcut. Lucruri importante. Își duse mîna la sprînceană. Vin oameni. Trebuie să fiu... trebuie să fiu... Isuse, mi-a dispărut din minte. Îl privi pe Seth cu disperare pe chip. E grav, spuse el, e un lucru foarte grav. Îl apucă pe Seth și îl trase mai aproape. A avut loc o împreunare, da?

Seth nu pricepu.

– Noi doi ne-am tras-o...

– O. Despre asta era vorba. Da. Da, asta începusem cînd tipul ăsta, Bosley, care este un creștin adevărat...

– Lasă creștinii, mîrîi Buddenbaum. Ai încredere în mine?

– Bineînțeles că am încredere în tine, spuse Seth, punînd mîna pe fața lui Buddenbaum. Tu mi-ai spus ce urmează să se întîmple.

– Ți-am spus, nu-i așa? Ce ți-am spus?

– Ai spus că vin *avataruri*.

Seth pronunță cuvîntul cu limba împleticindu-i-se în gură.

– Și sînt mai mult decît înger, ai spus.

Înțelegerea luă locul disperării pe chipul lui Buddenbaum.

– Avatarurile, spuse el. Desigur.

Începu să își legene picioarele pe lingă pat.

– Nu te poți ridica, spuse Seth, ești rănit.

– Am supraviețuit în situații și mai grele decît asta, crede-mă, zise Buddenbaum. Unde îmi sînt lucrurile?

Se ridică în picioare și se îndreptă către dulăpiorul din colțul camerei.

– Sîntem tot în Everville?

– Nu, sîntem în Silverton.

– Cît de departe e locul ăsta?

– Cincizeci și șase de kilometri.

– Și cum am ajuns aici?

– Am împrumutat mașina mamei. Dar, Owen, nu ești încă bine...

– Aici e mai riscant decît să ai capul spart, răspunse Buddenbaum, deschizînd dulăpiorul și scoțîndu-și hainele. Mult mai riscant.

– Cum așa?

– Este prea complicat...

– Pricep repede, răspunse Seth. Știi că e așa. Tu ai spus.

– Ajută-mă să mă îmbrac.

– Doar la asta sînt eu bun? protestă Seth. Nu sînt doar un puști idiot pe care l-ai cules de pe stradă.

– Atunci nu te mai purta ca unul! se răsti Buddenbaum.

Seth se dădu îndărăt.

– Ei bine, cred că e destul de clar, spuse el.

– Nu am vrut să sune așa.

– Dacă vrei să te îmbrace cineva, cheam-o pe asistentă.
Dacă vrei să te ducă cineva înapoi acasă, cheamă un taxi.

– Seth...

Era prea târziu. Băiatul ieșise deja pe ușă, trântind-o în urma lui.

Owen nu încercă să-l oprească. Nu avea timp să irosească energie certîndu-se. Băiatul se va întoarce după un timp. Și dacă nu se va întoarce, asta e. În câteva ore nu va mai avea nevoie de ajutorul – sau de afecțiunea – lui Seth sau a oricărui alt tînăr îndărătnic. Va fi eliberat de orice slăbiciune, inclusiv de iubire; liber să trăiască în afara timpului, a locului, a oricărui amănunt. Va fi nefăcut, așa cum sînt divinitățile nefăcute, deoarece divinitățile nu au început și nici sfîrșit: o condiție rară și minunată.

Cînd se îmbrăcase deja pe jumătate, apăru doctorul – un tînăr palid la față cu păr blond, subțire.

– Domnule Buddenbaum, ce faceți? întrebă el.

– Credeam că e foarte clar, răspunse Owen.

– Nu puteți pleca.

– Dimpotrivă. Nu pot *sta*. Am treabă de făcut.

– Mă mir că puteți sta în picioare, spuse doctorul. Insist să vă întoarceți în pat.

Se duse la Owen, care ridică brațele.

– Lasă-mă în pace, spuse el. Dacă vrei să te faci util, cheamă-mi un taxi.

– Dacă încerci să pleci, îl avertiză doctorul, nu voi fi eu responsabil de consecințe.

– Din partea mea este perfect, răspunse Owen. Acum poți să mă lași, te rog, să mă îmbrac în liniște?

Pentru un oraș cu o suprafață atît de modestă, Everville se mîndrea cu un număr mare de cimitire. Cimitirul Catolic

Sfânta Maria se afla la trei kilometri depărtare de marginea oraşului, pe Mulino Road, dar celelalte trei, Cimitirul Pionierilor (cel mai mic şi cel mai puţin important din punct de vedere istoric), Cimitirul Potter (numit astfel după familia din regiune care îşi îngropase aici cei mai mulţi membri) şi vechiul Cimitir Everville, se aflau toate între limitele oraşului. Dolan îl duse pe Erwin la Cimitirul Potter, care se afla pe Lambroll Drive, aproape de vechea clădire a Poştei.

Pe drum pâlăvrăgi în felul său energic, mai mult despre cât de mult se schimbase oraşul în ultimii cîţiva ani. După părerea lui, nici o schimbare nu era în bine. Aşa că multe dintre lucrurile care făcuseră parte din istoria oraşului Everville – afacerile de familie, clădirile mai vechi, chiar şi lămpile de pe stradă – erau desfiinţate sau distruse.

– Cînd trăiam nu m-am gîndit mult la astfel de lucruri, remarcă Dolan. Nici tu, nu-i aşa? Îţi duci viaţa mai departe cît poţi de bine. Speri că receptorul nu vine după tine; sperî că ţi se mai poate scula simbătă noaptea; sperî că părul nu-ţi cade prea repede. Nu ai timp să te gîndeşti la trecut, pînă nu devii parte din el. Şi atunci...

– Atunci?

– ... atunci îţi dai seama că tot ceea ce s-a dus e dus pentru totdeauna şi că e mare păcat dacă există ceva care merită să fie păstrat.

Arată în direcţia clădirii Poştei, care fusese lăsată în paragină, de cînd fusese deschisă o alta, mai mare, în centru, în Salem.

– Uită-te la asta ca să înţelegi ce vreau să spun, zise el. Ar fi trebuit păstrată, nu? Transformată în ceva util comunităţii.

– Care *comunitate*? spuse Erwin. Nu există o comunitate. Sînt doar cîteva mii de oameni care se întîmplă să trăiască laolaltă şi care urăsc să se vadă unii pe alţii în optzeci la sută dintre cazuri. Crede-mă, am văzut multe de felul acesta în activitatea mea. Oamenii se dau în judecată unii pe alţii pentru că un gard nu e unde trebuie sau pentru că a fost tăiat un

copac. Drăguți vecini, ai spune, privindu-i: oameni obișnuiți, cu inimi bune. Dar permite-mi să-ți spun că, dacă legea i-ar lăsa, s-ar ucide unii pe alții la cea mai mică jignire.

Această ultimă remarcă îi ieși pe gură înainte să-și dea seama ce spune.

– Eu încercam doar să protejez copiii, spuse încet Dolan.

– Eu nu vorbeam despre tine, răspunse Erwin. Ceea ce ai făcut tu...

– ... a fost rău. Știu asta. Am făcut o greșală groaznică și voi regreta mereu. Dar am făcut-o pentru că am crezut că trebuia să o facem.

– Și cum te-a tratat prețioasa comunitate când și-a dat seama că ai greșit? Ca pe un paria, nu-i așa?

Celălalt nu spuse nimic.

– Cam așa stau lucrurile cu comunitatea, zise Erwin.

Nu mai vorbiră pînă la porțile Cimitirului Potter, când Dolan spuse:

– Știi cine a fost Hubert Nordhoff?

– Familia lui nu a avut o moară?

– Mult mai mult decît o moară. A fost om mare pe aici, timp de vreo cincizeci de ani.

– Deci ce-i cu el?

– Se întreține cu cunoscuții săi în fiecare ultimă vineri din lună.

– Aici? întrebă Erwin privind în cimitir prin poarta de fier.

Un vâl ușor de nori acoperea luna, dar era suficientă lumină ca să vadă mormintele care se aflau acolo. Din loc în loc un înger sculptat sau o urnă care marca locul de odihnă al unei familii cu bani de cheltuit, dar majoritatea mormintelor erau simple pietre.

– Da, aici, spuse Erwin și îl conduse înăuntru.

La capătul îndepărtat al cimitirului era un stejar vechi, acoperit de mușchi, și, sub ramurile sală gigantice, erau adunați șase bărbați și o femeie. Unii erau întinși pe pietre; unul – care

arăta bolnav chiar și pentru un suflet mort – stătea pe creanga cea mai de jos. Foarte aproape de trunchiul copacului, stînd în picioare și adresîndu-se în acest moment grupului, era un bărbat septuagenar, a cărui robă, ai cărui ochelari și ale cărui maniere cumva formale sugerau că trăise într-un timp mai vechi. Erwin nu avu nevoie să-i șoptească Dolan la ureche ca să știe că acesta era Hubert Nordhoff. În acest moment era în plin avînt retoric.

– Nu sîntem iubiți? Prieteni, sîntem. Sîntem uitați? De toți cu excepția cîtorva mi-e teamă. Și ne pasă? Prieteni, ne pasă?

Își lăsă privirea albastră, pătrunzătoare să se odihnească pe fiecare dintre membrii congregației, înainte să răspundă.

– O, Dumnezeu, *da*. Pînă în adîncul inimilor noastre rănite ne pasă.

Aici se opri și privi dincolo de auditoriul său, în direcția lui Dolan și a lui Erwin. Își înclină capul.

– Domnule Dolan, spuse el.

– Domnule Nordhoff. Dolan se întoarse spre Erwin. El e cel despre care îți vorbeam ieri. Numele lui este...

– Toothaker, interveni Erwin, hotărît să nu intre în acest cerc drept supusul lui Dolan, ci ca un individ cu voință proprie. Erwin Toothaker.

– Sîntem bucuroși să te vedem, domnule Toothaker, spuse bătrînul. Eu sînt Hubert Nordhoff. Iar acesta...

Îl duse pe Erwin pe la fiecare membru al grupului, făcînd prezentările. Trei nume îi erau familiare lui Erwin. Erau membrii unor familii încă de vază în Everville (unul era Gilholly; altul era tatăl unui fost primar). Ceilalți îi erau necunoscuți, deși era evident după podoabele post-mortem pe care le aveau că nici unul nu fusese dezavantajat în viață. La fel ca Hubert, aceștia erau oameni care avuseseră un rol important în cadrul comunității. Există o singură surpriză: că singura femeie din acest grup nu era deloc femeie, ci un anume Cornelius Floyd, care, se pare, fusese trimis în lumea de

dincolo în haine de damă și arăta destul de împăcat cu soarta sa. Trăsăturile lui erau prea aspre, iar fălcile prea pătrate ca să poată fi numite feminine, dar avea un glas subțire și afectat, când îi spuse lui Erwin că, deși numele lui era Cornelius, toată lumea îi spunea Connie.

Cînd prezentările se terminară, Hubert trecu la treabă.

– Am auzit ce ți s-a întîmplat, spuse el. Ai fost omorît, înțelegem, în propria casă.

– Da, așa este.

– Bineînțeles că sîntem îngroziți.

Din întregul grup se auziră murmurele compătimitoare ale fiecăruia.

– Dar regret să spun că nu sînt foarte surprins. Acesta începe să devină un lucru obișnuit în lume.

– Nu a fost un omor normal, le atrase atenția Erwin, dacă se poate spune despre vreun omor că este normal.

– Dolan a menționat ceva despre niște vampiri, menționa Gilholly cel bătrîn.

– El a spus, nu eu, accentuă Erwin. Mi-a fost suptă viața din mine, dar nu a fost nimic din toate prostiile acelea cu mușcatul de gît.

– Îl știi pe ucigaș? întrebă un tip masiv pe nume Dickerson, care, în acel moment, era întins pe mormînt.

– Nu aş putea spune asta.

– Ce vrei să zici?

– L-am cunoscut pe malul pîrîului Unger. Îl cheamă Fletcher. Am impresia că se crede un fel de Mesia.

– Asta e tot ce ne trebuie, spuse tipul uscățiv din copac.

– Ce știm despre asta, Nordhoff? voi să știe Gilholly.

– Nu *putem* face nimic, îl lămuri Erwin.

– Nu fi defetist, îl repezi Nordhoff. Avem anumite responsabilități.

– Este adevărat, fu de acord Connie. Dacă nu acționăm noi, atunci cine?

– Acționăm ca să facem *ce?* spuse Erwin.

– Să ne salvăm moștenirea, răspuse Nordhoff. Noi sîntem bărbații care au creat acest oraș. Nouă ne-a curs sudoarea ca să împlînzim sălbăticia și ne-am folosit mintea ca să creăm un loc decent pentru a ne crește familiile. Acum totul se duce de rîpă. Sînt cîteva luni de cînd bănuim asta. Am văzut semne mărunte pretutindeni. Iar acum ai venit tu, ucis de ceva neobișnuit, iar băiatul Lundy, violat în magazinul lui Dolan de altceva, la fel de neobișnuit...

– Nu uita de albine, interveni Dickerson.

– Ce albine? se miră Erwin.

– Îl cunoști pe Frank Tibbit? întrebă Dickerson. Locuiește lingă Moon Lane?

– Nu, nu pot spune...

– Crește albine. Sau, mai bine spus, a crescut. Au plecat cu toatele acum zece zile.

– Și acest lucru are vreo importanță? spuse Erwin.

– Nu, dacă ar fi un caz singular, spuse Nordhoff. Dar nu este. Noi am privit, înțelegi, am ascultat. Este treaba noastră să păstrăm ceea ce am făcut, chiar dacă am fost uitați. Așa că aflăm tot ce se petrece, mai devreme sau mai tîrziu. Și sînt zeci de exemple...

– Sute, interveni Connie.

– Multe cu siguranță, spuse Nordhoff, zeci de exemple de întimplări ciudate, nici una dintre ele de vreo importanță mai mare decît albinele lui Tibbit...

– În afară de uciderea ta, interveni Dickerson.

– Este posibil să termin o propoziție fără să fiu întrerupt? se enervă Nordhoff.

– Poate dacă nu te-ai întinde atît de mult, spuse Melvin Pollock, care arăta cam de vîrsta lui Nordhoff și avea gura contractată, aspră, a unuia care murise fără să se căiască pentru greșelile sale. Ceea ce încearcă să spună este asta: ne-am

investit viețile în Everville. Semnele ne spun că sîntem pe cale să pierdem această investiție pentru totdeauna.

– Și cînd va fi pierdută... murmură Dickerson.

– Vom fi și noi pierduți, spuse Pollock. În uitare.

– Simplul fapt că sîntem morți, spuse Nordhoff, nu înseamnă că trebuie să acceptăm acest lucru stînd cu mîinile pe piept.

Dickerson chicoti.

– Nu e rău, Hubert. În curînd o să facem din tine un actor de comedie.

– Nu e deloc amuzant, comentă Nordhoff.

– O, ba da, este, spuse Dickerson, lăsîndu-și greutatea într-o poziție șezîndă. Iată-ne, puternicii și bogații din Everville, un bancher...

Arată cu capul în direcția lui Pollock.

– Un agent imobiliar.

Acum arată spre Connie.

– Un proprietar de moară.

Nordhoff, desigur.

– Și restul cărători și scuturători. Iată-ne cum ținem la demnitatea noastră cît putem de bine și sperăm că în iad vom putea influența ceea ce se petrece acolo...

Arată dincolo de poartă, spre lumea celor vii.

– Cînd este evident pentru oricine are ochi de văzut că s-a terminat.

– Ce s-a terminat? spuse Connie.

– Vremea noastră. Vremea lui Everville. Poate... Se opri, se încruntă. Poate vremea *omenirii*, continuă el încet.

Acum se făcu liniște, chiar și Nordhoff tăcu. Undeva pe străzile din afara cimitirului, lătra un cîine, dar chiar și acele sunete atît de familiare nu aduceau nimic liniștitor.

În cele din urmă, Erwin spuse:

– Fletcher știe.

– Ce știe? întrebă Nordhoff.

– Ce se petrece. Poate chiar el este cauza. Poate că dacă am găsi vreo cale să-l ucidem...

– E o idee, spuse Connie.

– Și chiar dacă asta nu salvează orașul, interveni Dickerson, evident încurajat de această perspectivă, am putea totuși încerca.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu îi putem face pe oameni să ne audă, le atrase atenția Dolan. Cum naiba să *omorîm pe cineva*?

– El nu e *cineva*, spuse Erwin. El e ceva. Nu e om.

– Pari foarte sigur de acest lucru, zise Nordhoff.

– Nu te încrede în ceea ce spun eu, răspunse Erwin. Vino să vezi singur.

XI

1

Tesla își cumpăraseră prima ei armă în Florida, acum patru ani, după ce scăpase cu greutate din mâinile unor bătărași beți dintr-un bar din Fort Lauderdale, care pur și simplu decisese că nu le plăcea cum arată ea. Jurase că niciodată nu va mai sta fără un mijloc de apărare. Își cumpăraseră unul mic, un modest .45, și chiar luă niște lecții, ca să îl poată minui cum trebuie.

Nu fu ultima armă pe care o dobîndi, totuși. Șase luni mai târziu, în timpul primei ei vizite în Louisiana, găsisese o armă zăcînd în mijlocul autostrăzii goale și, în ciuda avertismentelor lui Raul, care pretindea că fusese abandonată pentru un motiv serios și că ea ar fi o proastă dacă ar ridică-o, o luase totuși. Era mai veche și mai grea decît cea pe care o cumpăraseră ea, avea țeava și mînerul crăpate și zgîriate, dar îi plăcea greutatea ei; îi plăcea și misterul care plutea în jurul ei.

A treia armă fusese un dar din partea unei femei pe nume Maria Lourdes Nazareno, pe care o cunoscuse la un colț de stradă în Mammoth, Arizona. Lourdes, cum prefera să i se spună, o așteptase pe Tesla cîteva zile la acel colț de stradă, sau cel puțin așa pretindea. Avusese o viziune, zisese ea, și i se spusese în vis că va trece pe acolo o femeie puternică. Tesla protestase că ar fi o femeie puternică, dar Lourdes

era foarte sigură de asta. O așteptase cu daruri, și nu avea să fie mulțumită pînă cînd Tesla nu le va accepta. Unul dintre daruri fusese un os de claviculă, despre care Lourdes îi spusese că aparținuse Sfîntului Maxine. Altul fusese o busolă de alamă – „pentru călătorie“, spusese ea. Al treilea fusese o armă, care era, cu siguranță, cea mai drăguță dintre toate cele trei arme; avea mînerul incrustat cu sidef. Avea un nume secret, îi spusese Lourdes, dar ea nu-l cunoștea. Tesla avea să îl descopere totuși atunci cînd va avea nevoie să-l cheme.

Acea ocazie nu se ivise. Mai călătorise timp de doi ani după întîlnirea cu Lourdes, dar niciodată nu avusese nevoie de nici una dintre arme.

Pină acum.

– Pe care mi-o dai mie? spuse Phoebe.

Se întorseseră la casa lui Cobb cu un singur scop: să se înarmeze.

– Știi să folosești o armă? o întrebă Tesla.

– Știu cum să-mi îndoi degetul, spuse Phoebe.

– Nu degetul tău va face o gaură în cineva, glumi Tesla.

Phoebe luă arma de la Lourdes și o trecu dintr-o palma în cealaltă.

– Nu poate fi greu, cînd vezi cum fac bărbații.

Avea dreptate.

– O vrei pe aceea? întrebă Tesla.

– Da, spuse ea, zîmbind.

– Nu le vom folosi decît în caz de urgență.

– Dacă vedem ceva care arată ca un șarpe și miroase a rahat și vine spre noi sîsiînd.

– Tot nu mă crezi, nu-i așa?

– Contează dacă te cred sau nu? replică Phoebe.

Tesla se gîndi la acest lucru pentru o clipă.

– Nu cred, spuse ea. Vreau doar să fiu pregătită pentru ce este mai rău.

– Eu sînt pregătită de ani de zile, spuse Phoebe.

2

Casa lui Toothaker era în întuneric, dar ele veniseră pregătite pentru această eventualitate. Phoebe avea o lanternă mare, iar Tesla, una puțin mai mică.

„Simți ceva?“ îl întrebă Tesla pe Raul în timp ce ea și Phoebe mergeau pe potecă.

„Nu de așa departe.“

Totuși, mirosul de excremente persista încă în aer și devenea mai puternic pe măsură ce se apropiau de ușa de la intrare. Temperatura scăzuse considerabil de cînd plecaseră de la restaurant, aproape cu o oră în urmă, dar Tesla se simțea fierbinte și transpirată, de parcă ar fi fost la începutul unei gripe. Avea și o durere la genunchi.

– Ce facem? întrebă Phoebe cînd ajunseră la scări. Ciocănim doar?

– E greu să încercăm să dărîmăm ușa, spuse Tesla.

Încă mai nutrea speranța că era o goană după himere: că șoapta pe care o auziseră ea și Raul lîngă local fusese doar o farsă a vîntului, iar mirosul venea doar de la un canal care dăduse pe-afară, așa cum spusese Phoebe. Ciocăni tare la ușă. Așteptară. Nu veni nici un răspuns. Ciocăni iar și, în acest timp întrebîndu-l pe Raul dacă simțea prezența vreunui ocupant al casei. Răspunsul lui nu fu cel dorit de ea.

„Da, spuse el. Aud pe cineva.“

Bestia care se zvîrcolea în burta Teslei de cînd pomiseră la drum se cutremură. Tesla prinse de brațul lui Phoebe.

– Nu pot face asta, spuse ea.

– Nu e nici o problemă, răspunse Phoebe. Se întinse spre clanța ușii. Am ajuns pînă aici.

Apăsă clanța și, spre surprinderea Teslei, ușa se deschise. Un val de frig și de aer stătut trecu peste prag.

Tesla se dădu înapoi de pe scară, trăgînd-o și pe Phoebe de braț, dar aceasta protestă printre dinți și-și eliberă brațul.

– Vreau să văd, spuse ea.

– Vom vedea miine, răspunse Tesla. Pe lumină.

– Miine ar putea să fie prea tîrziu, comentă Phoebe, fără să se uite în urmă la Tesla. Vreau să văd acum. Chiar acum.

Spunînd acestea, intră în casă. În acest timp, Tesla o auzi spunînd încet:

– Unde ești?

„Unde ești?“ repetă Raul.

„Da, am auzit și eu.“

„A intrat cineva în capul ei, Tes.“

„La naiba!“

Phoebe făcuse deja vreo zece pași în casă, iar întunericul aproape că o împresurase.

– Phoebe? strigă Tesla. Ieși afară de acolo.

Totuși, cealaltă femeie nu șovăi. Continuă să meargă, pînă cînd Tesla fu în pericol de a o pierde complet din vedere.

„Intră și tu acolo...“ spuse Raul.

„Taci din gură!“

„... sau o vei pierde de tot.“

Avea dreptate, desigur, iar ea știa acest lucru. Trase de la brîu pistolul și pătrunse înăuntru, pe urmele lui Phoebe, pe holul întunecat. Dacă ar fi mers repede, poate o prindea de braț și o trăgea afară, pe stradă, înainte...

Ușa se trînti în urma ei. Ea se întoarse; aerul rece îi apăsă fața ca o cîrpă de spălat vase udă și urît mirositoare. Să respire era o treabă grea, iar ea nu făcu risipă de aer strigînd-o iar pe Phoebe. Era clar că orice își infipsese cîrligele în ea nu avea să cedeze fără luptă.

„Tesla?“

„Sînt aici.“

„A luat-o la dreapta. E o uşă acolo.“

Distingea cu mare greutate cadrul uşii şi, da, acolo era Phoebe, care păsea înăuntru. Grăbind pasul, Tesla înaintă pe hol, dar ajunse prea târziu ca să o prindă pe cea pe care o căuta, care trecuse de uşă şi pătrunsesese în camera din spatele ei. Acolo era ceva mai multă lumină, după cum constată bucurăsoasă Tesla; poate că erau luminări care pâlpiau. Recunoscătoare pentru această mică favoare, o urmă pe Phoebe dincolo de uşă. Nu luminările scînteiau în cameră, ci rămăşiţele unui foc, care se stingeau sub grătar. Cîteva crengi înnegrite murdăreau căminul. Mirosul din aer nu era de lemn totuşi, ci de carne; aproape apetisant după aerul stătut care le întîmpinase. Cineva gătise şi mîncase aici, recent, deşi încă nu înţelegea cine. Camera era mare şi fusese complet răvăşită, mobila, aproape complet distrusă, ornamentele şi nişte antichităţi, reduse la nişte bucăţi zdrobite în picioare. În capătul îndepărtat, la vreo treizeci de metri de locul în care stătea ea – şi la jumătate de cel în care stătea Phoebe, care era în mijlocul camerei, cu braţele pe lîngă corp – întunericul era mai dens decît oriunde şi mai încărcat. Încercă să străpungă întunericul; acolo se afla cineva, dar cînd îşi opri privirea asupra acelui colţ îndepărtat, ochii îi alunecară în sus şi-n jos, de parcă nu puteau sau nu voiau să-şi dea seama de ce vedeau.

– Fletcher? spuse ea. Tu eşti?

În timp ce vorbea, Phoebe se întoarce şi se uită la ea.

– Lasă-ne în pace. Pe mine mă vrea.

– Aşa e? spuse Tesla, apropiindu-se încet de ea.

În jurul gurii şi al ochilor Phoebe avea nişte ticuri de parcă ar fi fost pe punctul de a plînge sau de a ţipa.

– Aşa e, spuse ea.

– Şi persoana asta care te vrea e Fletcher? întrebă Tesla, încercînd – şi eşuînd din nou – să-şi fixeze privirea asupra umbrelor.

– Nu contează care este numele lui, spuse Phoebe.

– Pentru mine contează, răspuse Tesla. Poate îl poți întreba. Vrei să faci asta pentru mine?

Phoebe privi îndărăt în întuneric. Părea să nu aibă nici o problemă să-și concentreze privirea asupra lui.

– Vrea să știe cine ești, o informă ea.

– Este Fletcher? vru să afle Tesla.

– Ești...?

Phoebe nu termină întrebarea, ci ascultă, cu capul ușor ridicat.

Nu se auzi nimic, decât trosnetul focului. Tesla privi înapoi către cămin. În jurul crengilor erau picături de ceară topită sau de grăsime, iar în grătar, o piatră sau...

– Dacă asta vrei, spuse Phoebe către întuneric.

Tesla se uită îndărăt la ea. Își ridică mâinile să se descheie la bluză.

– Ce faci? i se adresă Tesla.

– Vrea să mă vadă, spuse ea simplu.

Tesla se îndreptă către ea și îi trase mâinile de la bluză.

– Nu, nu vrea.

– Ba da, vrea, replică Phoebe sălbatic și își duse mâinile îndărăt la nasturi. Spune... spune...

– Ce spune?

– Spune... „Ar trebui să ne-o tragem pentru mileniu.“

Tesla mai auzise fraza asta și înainte. O singură dată rostită, dar o visase de mii de ori.

Acum, la auzul ei, podeaua parcă se zgudui sub ea, de parcă ar fi vrut să o facă să cadă în întunericul din cealaltă parte a camerei.

Erau cinci ani de când auzise prima oară aceste cuvinte rostite; cinci ani în care îi mulțumise de multe ori lui Dumnezeu că acela care le rostise era mort. Se pare că recunoștința ei fusese prematură.

– Kissoon... șopti ea, iar când se dezlipiră de buzele ei, silabele căpătară o viață a lor, proprie. *Kissss-ooooon. Kiiiissssoooooon.*

Tremurau în jurul ei.

Îl întâlnise în nenumărate coșmaruri – fugise de el, îi cedase, fusese judecată, ucisă, violată și mâncată de el –, dar întotdeauna se trezise din acele orgii, chiar și din cele mai groaznice, cu gândul liniștitor că într-o bună zi amintirile despre el ar putea să dispară, iar ea avea să fie liberă.

Nu era așa. O, Dumnezeule din ceruri, nu era așa.

Iată-l aici, revenise.

Duse mîna la curea, scoase arma și o îndreptă spre întuneric.

„Deci nu e Fletcher...” șopti Raul. Îi venea să plîngă.

„Nu.”

„Crezi că e Kissoon.”

„Știu că e Kissoon”, spuse ea ochind cu arma.

„Și dacă te înșeli?”

„Nu mă înșel”, îl asigură ea și trase, o dată, de două ori, de trei ori.

Zgomotul traversă camera și se întoarse o clipă mai târziu, dureros de tare. Dar nu se auzi nici un strigăt de mulțumire în încăpere; nici o vărsare de sînge, nici un horcăit.

Singurul efect pe care îl avu păru să se fi produs asupra lui Phoebe, care începu să plîngă în hohote.

– Ce fac? biigui ea cu respirația întretăiată și se îndepărta clatinîndu-se de locul în care stătea Tesla, de parcă s-ar fi îndreptat către ușă.

Tesla se uită după ea la timp ca să observe că Phoebe se întoarse cu brațele desfăcute. Smulse arma din mîna Teslei cu o mîna, iar cu cealaltă o apucă de gît. Respirația Teslei se opri scurt. Întinse mîna ca să o împingă pe Phoebe, dar, înainte să poată face acest lucru, plînsul femeii – care continuase nestingherit în timpul atacului – muri.

– Du-te la el, spuse ea, cu o voce monotonă. Du-te la el și spune-i că-ți pare rău.

Începu să o împingă pe Tesla înapoi către partea îndepărtată a camerei, către întuneric și către orice formă a lui Kissoon, care se afla acolo. Tesla dădu cu piciorul, dar greutatea lui Phoebe, alimentată de voința celui care o posedă, nu era ușor de învins.

– Phoebe! Ascultă-mă! strigă Tesla. O să ne omoare pe amindouă!

– Nu...

– Te poți lupta cu el. Știu cum este să îl ai în capul tău...

Nu era o minciună: Kissoon îi jucase aceeași festă și Teslei în Loop: o apăsase pe creștetul capului ca să o subjuge și să o controleze.

– ... dar te poți lupta cu el, Phoebe, poți lupta.

Chipul din fața ei nu dădea nici un semn că ar înțelege ce spunea. Lacrimile continuau să curgă. Tesla duse mîna la curea. Arma din Florida era acolo. Dacă Phoebe nu va asculta de rațiune, poate va răspunde pînă la urmă la un .45.

Totuși, cînd înșfăcă patul armei, Phoebe îi dădu drumul. Recunoscătoare, Tesla trase adînc aer în piept, îndoindu-se de mijloc, și cînd privirea îi ajunsese pe podea, văzu o formă întunecată șerpuiind din spatele ei. Trase a doua armă de la curea și se feri din calea lui Lix pentru a trage, cînd simți că întunericul de lîngă ea părea să se desfacă: îl auzi mișcînd și simți aerul din jurul ei tulburat de mișcarea lui.

Se uită iar pe podea. Lix-ul de la picioarele ei era însoțit acum de alți cîțiva frați; niște bestii jalnice în comparație cu cele pe care le văzuse ea; cel mai mare avea vreo patruzeci de centimetri, iar cel mai mic era fin ca firul de păr. Dar continuau să vină, unii dintre ei nefiind mai mari ca degetul, de parcă un cuib i s-ar fi răsturnat la picioare. Nici unul dintre ei nu părea prea interesat să-i facă rău. Se agitau pe podeaua plină de cioburi, către ultimele rămășițe ale focului.

Singura amenințare era reprezentată de persoana care îi crease, în a cărui direcție se întoarse acum privirea Teslei. De data aceasta, deși ochii ei tot nu se puteau fixa asupra lui, zări

totuși ceva. El stătea pe un scaun, așa i se păru, dar scaunul plutea la un metru deasupra pământului. Și, deși nu se putea uita direct la el, nu era chiar atât de apărat. Îi simțea privirea. Îi înțepa gîtul. Îi făcea inima să o ia la galop.

– O să treacă... spuse el, iar cu aceste cuvinte orice ultimă speranță că făcuse o greșeală și că acesta nu era Kisooson dispăru.

– Ce o să treacă? întrebă ea, încercînd din greu să se uite la el.

Fără îndoială avea motive întemeiate să nu o lase să se uite la el, lucru care o întărită și mai tare. Dacă ar putea măcar să-i distragă atenția pentru cîteva secunde, poate că și-ar lăsa garda jos îndeajuns de mult ca să-l poată privi bine.

– Ce va trece? îl întrebă din nou.

– Șocul.

– De ce aș fi șocată?

– Pentru că ai crezut că sînt mort și dispărut.

– De ce aș crede așa ceva?

– Să nu încerci asta.

– Ce să încerc?

– Jocul acesta protestesc pe care îl joci.

– Ce joc?

– Am spus să *încetezi!*

Cînd tipă, ea îl privi și, preț de o clipă sau două, iritarea îl făcu să nu mai fie atent, iar ea putu să-l vadă cum trebuie.

Fu destul ca să-și dea seama de ce nu o lăsase să-l privească. Se afla în tranziție, pielea și oasele îi atîrnau, cangrenoase și fetide. Îi rămăsese destulă carne pentru ca ea să îi poată recunoaște chipul. Fruntea în faza ulterioară celei de maimuță, nasul mare, fălcile proeminente: toate fuseseră ale lui Raul, înainte să i le fure Kisooson.

„Isuse... îl auzi ea pe Raul spunînd... nu te mai uita. Fie-ți milă, nu te mai uita...”

Nu apucă să-l studieze prea mult. Nici nu înregistră bine imaginea, că Kisooson deveni conștient de privirea ei, iar

voința lui, ascuțită ca o săgeată, îi îndepărtă privirea. Lacrimi de durere i se iviră în ochi.

– Ești prea curioasă, ți-o spun pentru binele tău, zise Kissoon.

– Devii foarte înfumurat la bătrînețe, răspunse ea, ștergîndu-și lacrimile de pe obraji.

– Bătrîn? Eu? Nu. Voi fi întotdeauna ca nou. Tu, pe de altă parte, arăți ca naiba. Au meritat călătoriile tale?

– Ce știi tu despre călătoriile mele?

– Doar pentru că nu am stat la vedere nu înseamnă că nu am fost prezent, răspunse Kissoon. Am privit lumea de foarte aproape. Și am povestiri despre tine din multe colțuri murdare. Ce cauți? Pe Fletcher?

– Nu.

– El nu mai este, Tesla. La fel și Faff. Acea parte a lucrurilor s-a terminat. Au fost vremuri mai ușoare. Bănuiesc că tu te-ai simțit ca acasă acolo, dar s-a terminat.

– Și ce urmează? vru să afle Tesla.

– Cred că știi.

Tesla nu zise nimic.

– Îți este prea frică să spui?

– Yad, vrei să zici?

– Exact. Ai știut tot timpul.

– Nu ai văzut destule din el? întrebă Tesla.

– Am văzut mai mult decît majoritatea, noi doi. Și totuși nu am văzut *nimic*. Chiar nimic.

În vocea lui se putea simți încîntarea.

– Ei vor schimba lumea, încît nu va mai putea fi recunoscută.

– Și tu vrei asta?

– Tu nu? spuse Kissoon.

Ea uitase cît de ciudat de persuasiv putea fi el; cît de bine înțelegea el ambiguitățile din inima ei.

– Haosul acesta nu este bun la nimic, Tesla. Totul s-a înrăutățit. Totul s-a stricat. Lumea are nevoie să fie repusă la loc.

Ca în cazul tuturor marilor mincinoși, era destul adevăr în ceea ce spuse pentru a părea perfect plauzibil.

– Din păcate, specia nu se poate vindeca singură, fără ajutor, continuă el. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Ajutorul este pe drum.

– Și când vine...?

– Ți-am spus. Va schimba lucrurile încît nu vor mai putea fi recunoscute.

– Dar tu...

– Ce-i cu mine?

– ... Ce va face pentru tine?

– O... asta.

– Da, asta.

– Mă va face regele dealului, desigur.

– Plus această schimbare.

– Și voi deține Arta.

A, Arta! Mai devreme sau mai târziu tot ajungea la asta.

– Voi trăi într-o zi fără sfîrșit...

– Sună minunat. Dar noi ceilalți?

– Yad va face propria judecată. Îl veți respecta. Pur și simplu. Cred că au o poftă specială pentru partea feminină. Acum zece ani, probabil că v-ar fi ținut pentru reproducere. Acum, desigur, ați fi mai potrivite pentru fecundare. Rîse. Nu-ți face griji. Voi avea grijă să nu fii irosită.

Ea simți cum i se mișcă ceva pe gleznă și se uită în jos. Era un Lix, de cinci sau șase ori mai mare decît oricare dintre cei pe care îi văzuse înainte. Se încolăcea în jurul piciorului ei, ridicîndu-și capul. În gura deschisă i se vedeau dinții mici și stacojii, rînduri-rînduri, coborînd în jos, spre gît.

– Așteaptă... spuse ea.

– Nu e timp, veni replica lui Kissoon. Poate am să te văd în trecut, mîine. Poate am să te găsesc în Loop, și vom vorbi despre cum ai murit astăzi.

Lix-ul se urca pe piciorul ei, iar strînsoarea i se întetea.

Strigă și se dădu clătînîndu-se în spate, cu picioarele prinse în tentaculele creaturii. Urmă un moment în care se legănă, apoi căzu grămadă, iar cioburile îi intrară în spate. Pentru o clipă, camera deveni albă și, dacă nu l-ar fi avut pe Raul care să îi strige în cap, spunîndu-i *să reziste, să reziste*, cu siguranță și-ar fi pierdut cunoștința.

Cînd albul dispăru, ea se uită către cămin. Lix-ii care se aventuraseră acolo înainte de discuția ei cu Kissoon terminaseră cu încălzitul și își întorseseră capul către ea. Acum veneau, într-un rîu șerpuitor.

Ea încercă să se ridice în fund, dar ființele acelea se încolăciseră în jurul ei, făcînd-o incapabilă să se miște. Singura ei speranță era Phoebe. Își înalță capul și se uită în jur, căutînd-o cu privirea pe femeie, strigînd-o pe nume. Era o cauză pierdută. Camera era goală; nu erau decît Kissoon și acești devoratori.

Privi îndărăt către cămin și, ca și cum toate aceste grozăvii n-ar fi fost de ajuns, își dădu seama ce făceau Lix-ii acolo. Nu se încălzeau deloc, ci se hrăneau. Ceea ce crezuse că erau crengi împrăștiate în jurul focului erau oase omenești, iar piatra din mijlocul tăciunilor era un craniu. Deci Erwin Toothaker nu părăsise casa deloc, decît ca fum.

Scoase un suspin de groază. Apoi Lix-ii fură pe ea.

XII

– Traiește?

Erwin se așeză pe vine lângă femeia întinsă pe scările de la ușa. Fruntea îi sîngera, iar din gură i se scurgea vomă, dar încă mai respira.

– Traiește, spuse el. O cheamă Phoebe Cobb.

Ușa de la intrare era deschisă. Aerul care venea din casă mirosea a fecale și a carne. Deși Erwin nu prea mai avea nimic de pierdut în actuala condiție, era mai speriat decît fusese vreodată în toată viața sa. Se uită îndărăt la cei trei care îl însoțiseră aici – Nordhoff, Dolan și Dickerson – și văzu neliniștea întipărită și pe chipurile lor.

– Nouă nu ne poate face nimic, nu-i așa? spuse Erwin. Nu acum.

Nordhoff ridică din umeri.

– Cine naiba știe? replică el.

– Dar dacă ne poate vedea? murmură Dickerson.

– Nu o să aflăm niciodată dacă stăm aici, zise Dolan nerăbdător și, pășind peste trupul lui Phoebe Cobb, intră în casă.

Deodată, în Erwin se trezi sentimentul proprietății. Aceasta mai era casa lui: dacă trebuia să deschidă cineva drumul, el era acela.

– Așteaptă, îi spuse el lui Dolan și se grăbi în urma lui pe hol.

Lix-ii nu erau prea interesați de carnea ei (poate era prea tare după atîția ani prin soare). Îi căutau gura și nările, se

urcară pe urechile și pe ochii ei, ca să aibă acces la partea mai moale din interior.

Ea se zvîrcolea și se răsucea, cu gura închisă, în timp ce bestii scormoneau și împingeau, dar îi năpădiseră nasul, așa că în câteva secunde avea să rămînă fără aer. De îndată ce își va desface buzele, ei îi vor intra în gură, și acela va fi sfîrșitul.

„Tesla...”

„Nu acum.”

„S-a terminat, Tesla.”

„Nu.”

„Vreau să știi...”

„Nu, am spus *nu!*”

Îl auzea ascuțit în capul ei; sunetul nu era chiar uman.

„Nu ceda, îi spuse ea. Nu s-a... terminat... încă.”

El își înăbuși gemetele, dar ea îi simți groaza în măduva spinării, ca și cum, în sfîrșit, el nu îi mai ocupa doar capul, ci și trupul.

Și acesta *fu* sfîrșitul, în ciuda împotririlor ei. Trebuia să respire: acum sau niciodată. Deși Lix-ii erau pe buzele ei, așteptînd, nu avea altă posibilitate. Deschise gura, cu dinții strînși, și respiră prin spațiile dintre ei. Dar pe unde putea pătrunde aerul, putea pătrunde și un Lix. Îi simțea cum se strecurau printre crăpături, sub limbă și în jos, pe gît.

Organismul i se revoltă. Începu să se înece, iar reflexele îi treziră la viață voința. Dinții se desfăcură. Era tot ce doreau Lix-ii. Pătrunseră într-o clipă în gura ei, umplîndu-i-o. Ea îi mușcă, gustîndu-le mizeria și putreziciunea, apoi scuipă ce putu. Dar pentru fiecare pe care îl dădea afară, erau doi înfometati, dormici să mănînce dinăuntru ei și dispuși să-i înfrunte dinții pentru a face asta.

Se îneca, scuipa, se zvîrcolea; lupta cu fiecare strop de putere care îi mai rămăsese, dar nu avea șanse de reușită. Gîtlejul îi era sugrumat, nările, blocate, trupul scîrțîia în înfășurările Lix-ului gigantic.

În cele din urmă, fiind pe punctul de a-și pierde cunoștința, crezu că îl aude pe Raul spunând:

„Ascultă.“

Ascultă. Se auzeau voci care veneau de undeva din cameră.

„Hristoase Atotputernice!“ spuse una dintre ele.

„Privește acolo! În foc!“

Apoi se auzi un strigăt de durere, iar atunci ea își folosi ultima picătură de energie pentru a-și întoarce capul în acea direcție. Moartea era aproape asupra ei, iar ochii-i – care fuseseră martori la atâtea ciudățenii de-a lungul timpului, dar întotdeauna fuseseră uniți cu realul – erau acum *in extremis*, atenți la prezențele subtile. Patru – toți bărbați, toți îngroziți – se apropiau de ușa.

Unul merse către foc. Doi stăteau la vreo doi metri de ea. Al patrulea, și cel mai bătrîn, Dumnezeu să-l binecuvînteze, se așeză în genunchi lîngă ea și întinse mîna să-i atingă fața. Fără îndoială că voia să îi liniștească trecerea din viață în moarte, dar atingerea lui fantomatică făcu mai mult decît atît. La atingerea lui, simți că Lix-ii de pe fața ei sufereau grozav, apoi se înmuiau, se lichefiau și i se scurgeau pe obraji și pe gît. Chiar și pe gitlej, de parcă disoluția lor ar fi fost contagioasă.

O expresie de uimire apără pe chipul eliberatorului ei, dar el înțelese imediat, foarte clar, ce putere deținea, pentru că, de îndată ce ea respiră o dată, el își îndreptă atenția asupra Lix-ilor care se încolăciseră în jurul ei. Ea înălță capul la timp ca să vadă cum creatura aceea se ridică de pe trupul ei ca o cobră speriată, care scuipa o amenințare. Fantoma nu se mișcă. Întinse mîna și și-o trecu peste capul Lix-ului de parcă l-ar fi mîngîiat. Cît era de lung, fu traversat de un tremur, iar capul începu să i se lase în jos, corpul murdar strîngîndu-i-se în sine.

Maxilarul inferior se înmuie și deveni ca o melasă; cel superior îl urmă cîteva clipe mai tîrziu, provocînd disoluția a bestiei. Fermeia se eliberă din strînsoarea lipicioasă și, cînd se întoarse, organismul i se revoltă și vomită mizeria care își găsisese

drum pe gîtul ei. Cînd își ridică privirea, ștergîndu-și gura cu dosul mîneții, fantomele erau deja indistincte și deveneau și mai greu de văzut pe măsură ce se depărta de ele.

Avea la dispoziție cîteva momente, știa, ca să-și dea seama ce se petrecea.

– Spuneți-vă numele.

Vocea celui bătrîn, cînd se auzi, era ușoară ca fulgul.

– Hubert Nordhoff, spuse el, iar el – și arată spre bărbatul de lingă cămin –, el este Erwin Toothaker.

Ea se uita în direcția lui Erwin, cînd auzi o altă voce: aceasta venea din spatele ei.

– Cînd ai învățat să invoci spirite?

Uitase de Kissoon, grăbită să se elibereze. Dar el n-o uitase. Cînd se întoarse să-l privească, acesta era prea uimit de ceea ce văzuse ca să se mai ascundă, și astfel ea avu a doua șansă de a-l studia în toiul transformării. Era mai gol decît fusese mai devreme; mult mai gol. Toată asemănarea cu Raul dispăruse. De fapt, abia dacă mai era ceva care să semene a om în el. Forma vagă a unui cap, creată din întunericul tulburat; ultimele rămășițe ale unei cutii toracice și cîteva fragmente de oase de picioare și de brațe; asta era tot. Restul – mușchii, nervii, venele și sîngele care pulsase în el – putrezise.

„Cred... poate că îi este frică de tine“, spuse Raul, pe un ton plin de uimire.

Ea nu îndrăzni să creadă. Nu lui Kissoon. El era prea nebun să îi fie frică.

„Uită-te la el“, îi spuse Raul.

„Ce ar trebui să vîd?“

„Uită-te dincolo de detalii.“

Cînd ea se uită, Kissoon vorbi iar.

– Te-ai jucat cu mine, spuse el, pe un ton aproape admirativ. Ai îndurat Lix-ii, ca să dovedești că ei sînt o nimica toată pentru tine.

– Ai prins în mare ideea, spuse ea, încercînd încă să facă așa cum îi spusese Raul, ca să vadă ceea ce văzuse și el.

– Unde ai învățat să invoci spiritele? voi să știe Kissoon.

– În Detroit, spuse ea.

– Îți bați joc de mine?

– Nu. Am învățat să invoc spiritele în Motor City. E ceva rău în asta?

În timp ce ea vorbea, căzura ultimele bucăți din trupul distrus al lui Kissoon, și astfel putu să vadă ceea ce Raul întrezărise deja. În mijlocul sufletului-umbră al lui Kissoon era o altă formă, care scliffea îndepărtat. O spirală, care se re-trăgea din ea ca un tunel pe măsură ce curbele i se îngustau. Și, la capătul îndepărtat, unde privirea ei era atrasă în mod inexorabil, strălucea ceva.

– Nu știi ce ai făcut, spuse încet Kissoon.

Vocea lui o trezi din cercetare, lucru care o bucură. Spirala o hipnotizase. Ce voise Kissoon să spună cu acea remarcă – o avertiza în legătură cu invocarea spiritelor sau cu vraja spiralei? Nu știa; nici nu era momentul să-l întrebe. Atita vreme cît el credea despre ea că putea invoca spiritele și că ar putea să-i facă rău cînd era vulnerabil, asta însemna că ar putea scăpa cu viață din camera aceasta.

– Ai grijă... o avertiză Kissoon.

– De ce? întrebă ea privind înapoi către ușa.

Era probabil la șase sau șapte pași distanță de ea. Dacă voia să păstreze iluzia autorității, trebuia să iasă fără să cadă, ceea ce era o provocare, avînd în vedere că îi tremurau picioarele.

– ... Dacă mă ataci acum – „Este vulnerabil“, își spuse ea –, voi măcelări toate sufletele din acest oraș. Chiar și pentru cel mai mic rău pe care mi-l vei face.

Deci așa, trata puterea cu altă putere. Era o lecție de care putea profita dacă ar mai avea ocazia să se joace cu el din nou.

Nu îi răspunse totuși, ci se prefăcu o clipă că meditează la tirgul pe care i-l propusese el.

– Știi că pot face asta.

Era adevărat. Ea nu se îndoia că era capabil de atrocități. Dar dacă se păcălise singur? Dacă era atât de vulnerabil încât ea ar putea să ajungă la spirala întunecată din mijlocul lui și să stoarcă viața din el?

„Nici măcar să nu te gîndești la asta“, îi porunci Raul.

Înțelepciune, fără îndoială. Dar, o, era grozav de tentant să încerce.

„Hai să ieșim cît mai putem, propuse Raul. Tesla? Mă asculți?“

„Da...“ răspunse ea fără tragere de inimă.

Nu va mai avea o astfel de ocazie, știa. Dar instinctele defensive ale lui Raul erau justificate. Să iasă acum și să trăiască pentru a lupta altă dată.

Mai făcu un ultim gest teatral înainte să plece. Se aplecă pe vine, cu picioarele tremurîndu-i, și fluieră ușor, parcă spre niște ciini invizibili. Așteptă o clipă, apoi zîmbi ca să-și întîmpine buna dispoziție și se ridică.

– Gîndește-te la acest lucru... spuse Kissoon cînd ea se întoarse să plece.

– La ce?

– Că după toate acestea nu sîntem chiar așa de deosebiți. Tu vrei revelații. Și eu, la fel. Tu vrei să clatini lumea ta. Și eu, la fel. Vrei putere – ai deja puțină, dar puțin nu e niciodată de ajuns –, și eu, la fel. Am ales drumuri diferite, dar nu mergem către aceeași țintă?

– Nu.

– Eu cred că da. Poate că este prea mult pentru tine să recunoști acum, dar ai să înțelegi. Și cînd...

– Nu voi înțelege.

– ... cînd vei înțelege, vreau să știi că există un loc pentru tine în inima mea... – oare spusese acest lucru intenționat, se întrebă ea, ca să-i atragă privirea îndărăt la spirala din mijlocul său? – și cred că va fi un loc pentru mine în inima ta.

„Nu spune nimic“, șopti Raul.

„Vreau să-i spun să se ducă la dracu’.“

„Știu că vrei, dar lasă-l să ghicească.“

Înăbușindu-și un răspuns, ea se îndreptă către ușă, cu picioarele suficient de puternice ca să nu o trădeze.

„Dă-mi voie să spun ceva *fals*“, imploră Tesla.

„Nici măcar să nu te uiți la el“, răspunse Raul.

Îi urmă sfatul. Fără un cuvânt sau o privire, deschise ușa puțin mai mult și ieși în aerul mai răcoros de pe hol.

Phoebe stătea pe scări, cu capul în mâini. Tesla se duse la ea, o liniști și o convinse să se ridice în picioare. Apoi pomiră pe potecă, ieșiră pe stradă, pe sub copacii care oftau în briza dulce de munte.

XIII

1

Poate la ceva mai mult de un kilometru de țărm, *Fanacapan* fu prins de al doilea curent, de data aceasta destul de puternic, care aruncă vasul ca pe o jucărie și apoi îl împinse pe drumul pe care apucase. Mărimea valurilor creștea rapid, spre neliniștea lui Joe, ridicînd barca la patru-cinci metri, oferindu-le o poziție înaltă, precară, din care să vadă perspectiva impunătoare dinainte, apoi îi cobora ca pe o piatră într-o prăpastie atît de adîncă și de întunecată, încît, la fiecare coborîre, aveau impresia că aceea va fi ultima, iar valurile înspumate îi vor înghiți. Dar nu era așa. De fiecare dată se ridicau iar, deși fiecare scîndură de pe vas scîrțîia, iar puntea era spălată de la pupa pînă la prora.

În aceste condiții era imposibil să vorbești. Tot ceea ce Joe putu face era să se țină bine de cadrul ușii de la cabina timonierului și să se roage. De multă vreme nu mai începuse o propoziție cu „Tatăl nostru“, dar cuvintele îi veneau destul de repede, iar familiaritatea lor era liniștitoare. Poate era vreo șansă să îi fie auzite cuvintele. Noțiunea aceea – care ar fi părut atît de naivă cu o zi în urmă – nu mai părea așa stupidă. Trecuse un prag, într-o altă stare a existenței; o stare care era ca o altă cameră dintr-o casă de mărimea cosmosului: exact un pas mai departe. Dacă exista o asemenea ușă, de ce nu ar exista mai multe? Și de ce una dintre ele nu ar duce în rai?

În toată viața sa de adult se întrebase de ce. De ce Dumnezeu? De ce sensul? De ce iubirea? Acum își dădea seama de greșeala sa. Întrebarea nu era „De ce?“; era „De ce nu?“

Pentru prima oară din copilărie, de cînd o auzise pe bunica lui spunînd povești din Biblie ca pe niște amintiri, îndrăznea să creadă; și în ciuda întunericii prăpăstiilor și al neliniștilor grozave care îl așteptau, în ciuda faptului că era ud pînă la piele și avea rău de la stomac, era straniu de fericit cu soarta sa.

„Dacă aș fi avut-o pe Phoebe lângă mine acum, se gîndi el, nu mi-ar lipsi nimic.“

2

Tesla refuză să răspundă la întrebările lui Phoebe pînă nu făcu un duș fierbinte timp de un sfert de oră și își frecă fiecare centimetru de corp, din creștet pînă în călcîie, trase apă pe nas și o suflă afară, ca să își curețe și ultima picătură de mizerie din nări, folosi o jumătate de tub de pastă de dinți și o sticlă de apă de gură ca să-și curețe gura și gîtul.

Odată toate acestea terminate, se așeză în fața oglinzii și își analiza trupul din toate unghiurile posibile. Arătase și mai bine, nici o îndoială în această privință. Abia dacă erau zece centimetri pătrați de piele pe care să nu fie vreo pată galbenă, sau vreo vînație veche, sau roșeața vreuneia noi, dar, în felul ei ciudat, noua înfățișare o mulțumea.

„Ai avut ceva experiențe, își spuse ea în gînd. Îmi place asta.“

„Să fim siguri că mai avem“, o sfătui Raul.

„Vreo idee strălucită?“

„Avem nevoie de ajutor, asta e sigur. Și să nu începi să îmi vorbești despre Lucien. Nu ne-ar fi de nici un ajutor acum. Avem nevoie de cineva care poate să ne ajute să ne apărăm. Nu mă trefer la arme.“

„Vorbești despre magie.“

„Exact.“

„Eu nu-l știu decît pe D'Amour, spuse Tesla. Iar Grillo crede că este mort.“

„Poate că Grillo nu s-a uitat suficient de bine.“

„De unde naiba sugerezi să începem?”

„A lucrat cu un medium, îți amintești?”

„Vag.”

„Numele ei era Norma Paine.”

„Cum de îți amintești acest lucru?”

„Ce altceva mai am de făcut acum cu timpul meu?”

O găsi pe Phoebe în bucătărie, stînd lîngă mașina de spălat vase, în mijlocul unei grămezi de gîndaci de bucătărie, cu un tub de Raid în mîna.

– Ale dracului lighioane, spuse Phoebe aruncînd pe podea cîțiva care muriseră pe raft. Se adună unde e cald. Deschid uneori mașina, iar ei roiesc pretutindeni.

– Se pare că i-ai cam exterminat, constată Tesla.

– Nu. Se întorc. Te simți mai bine?

– Mult mai bine. Dar tu?

– Am luat o aspirină. Parcă stă să-mi explodeze capul. Dar sînt bine. Am făcut niște ceai de mentă. Vrei?

– Aș prefera ceva mai puternic. Ai un coniac?

Phoebe își luă ceașca și o conduse pe Tesla în camera de zi. Era un haos: reviste peste tot, scrumiere pline ochi. Toată camera mirosea a țigări vechi.

– Morton, remarcă Phoebe, de parcă aceasta ar fi explicat totul.

Apoi, în timp ce studia sticlele de lichior pe care le avea în bufet, îi spuse Teslei:

– Nu prea-mi amintesc ce s-a întîmplat în casa lui Erwin.

– Nu-ți face griji în legătură cu asta.

– Îmi amintesc că mergeam cu tine pe hol. Apoi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit pe scări. L-ai găsit pe Fletcher?

– Nu.

– Nu am decît bourbon. Mai aveam niște coniac de la Crăciun, dar...

– Bourbonul este foarte bun.

- Dar casa nu era goală, nu-i așa?
- Nu, nu era goală.
- Cine era acolo?
- Un tip pe nume Kissoon.
- Era prieten cu Fletcher? întrebă Phoebe.

Turnă o cantitate consistentă de bourbon și-i dădu paharul Teslei. Înainte să răspundă, aceasta luă o gură zdravănă.

- Kissoon nu are prieteni, o lămuri ea.
- Asta e trist.
- Crede-mă, nu-i merită.

Bourbonul îi luă în stăpînire aproape instantaneu funcțiile creierului. Practic îi simțea influența prin cortex, încetinindu-i comenzile. Era o senzație plăcută.

- Merge bine ceasul de la televizor? o întrebă ea pe Phoebe.
- Arăta trei și cinci.

- Destul de bine.
- Ar fi cazul să ne culcăm, spuse ea, bolborosind.
- Tipul ăsta Kissoon... insistă Phoebe.
- O să vorbim mâine despre asta.
- Nu. Vreau să știu acum, spuse ea. Nu o să vină după noi,

nu-i așa?

- Ce te-a făcut să-ți între în cap o astfel de idee?
- Starea ta cînd te-ai întors de acolo, îi mărturisi Phoebe.

Te-a răvășit. Am crezut că poate...

- N-a terminat?
- Exact.

– Nu. Cred că putem dormi liniștite. Are pești mai mari de prins decît pe mine. Dar mâine-dimineață cred că ar trebui să pleci naibii de aici.

- De ce?

– Pentru că este un nenorocit pin de venin și, dacă lucrurile nu merg cum ar vrea el, o să facă pulbere orașul acesta.

- Ar putea face acest lucru?
- Foarte posibil.

– Nu pot să plec, spuse Phoebe.

– Din cauza lui Joe?

Phoebe aprobă din cap.

– Nu se mai întoarce curînd, o informă Tesla. Va trebui să ai grijă singură de tine pentru o vreme.

– Dar dacă se întoarce, iar eu nu sînt aici?

– Atunci o să plece să te caute și o să te găsească.

– Crezi asta? Într-adevăr? spuse Phoebe studiînd fața Teslei. Dacă sîntem sortiți să fim împreună, atunci vom fi?

Tesla îi evită privirea o clipă, dar în cele din urmă nu avu altă cale decît să-i întîlnească ochii. Și cînd acest lucru se petrecu, nu o lăsă inima să mintă.

– Nu, zise ea. Nu cred asta. Aș vrea să fi crezut, dar nu cred.

Nu mai erau multe de spus. Phoebe se duse la culcare și o lăsă pe Tesla să doarmă pe canapea. Era stricată și mirosea a țigările lui Morton, dar acestea erau detalii minore dată fiind oboseala care o cuprinsese. Își puse capul jos și tocmai se întreba dacă bourbonul din creierul ei o va ține trează, cînd încetă să se mai întrebe și adormi.

Sus, în patul dublu care părea mai mare în seara aceasta decît în cea anterioară, Phoebe își înfășură brațele în jurul corpului și încercă să-și scoată din cap cuvintele Teslei. Dar ele nu voiau să iasă. Urmăreau cu stăruință speranțele pe care se străduise atît de mult să le păstreze vii în ultimele patruzeci și opt de ore, adulmecîndu-le slăbiciunea, gata să le atace și să le devoreze atunci cînd Phoebe se va uita în altă parte.

– O, Dumnezeuule, Joe, spuse ea plîngînd dintr-odată. Joe, Joe, Joe, unde ești?

Tocmai cînd Joe începea să creadă că furia mării nu se va potoli niciodată și că violența continuă a mișcării sale va zgudui

Fanacapan și o va desface în bucăți, valurile care se înălțau începură să se micșoreze și, după o vreme, curentul îi duse într-o regiune cu ape mai calme.

Noah le porunci voluntarilor să verifice starea scîndurilor vasului (acesta călătorise mai bine decît se așteptase Joe; lua apă doar într-un loc și acolo doar se infiltra), apoi fură aprinse torțele la pupa și la prova și toată lumea profită de acest moment pentru a se odihni și a-și trage sufletul. Voluntarii se așezară cu toții la pupa, cu capetele plecate.

– Se roagă? îl întrebă Joe pe Noah.

– Nu chiar.

– Aș vrea să le mulțumesc pentru ceea ce au făcut aici, spuse Joe.

– Eu nu m-aș deranja.

– Nu, eu vreau, spuse Joe plecînd de lîngă Noah.

Noah îl apucă de braț pe Joe.

– Te rog, lasă-i în pace, spuse el.

Joe se trase ca să se elibereze.

– Care e marea problemă? întrebă spuse el și merse cu pași mari pe punte, către cei șase.

Nici unul nu-și ridică privirea la apropierea lui.

– Voiam să vă mulțumesc... începu Joe, dar se opri de îndată ce zeci de detalii ale condiției lor deveniră vizibile.

Cîțiva dintre ei fuseseră răniți în timpul furtunii – brațe și coaste spintecate, fețe zgîriate –, dar nici unul nu-și îngrijea rănile. Singerau puternic pe puntea spălată de valuri, ridicînd din umeri din cînd în cînd.

Descurajat de data aceasta, Joe se așeză pe vine lîngă ei. Aceasta era prima ocazie pe care o avea să le studieze fizionomia de aproape. Nici unul nu arăta pe de-a-ntregul uman. Fiecare avea cîte o bucată de piele, de ochi sau de craniu care sugerau că proveneau din căsătorii mixte: sîngele lui homo sapiens amestecat cu cel al creaturilor care fie trăiau lîngă Quiddity, fie sub ea.

Se uită la fiecare față, pe rînd. Nici una dintre ele nu arăta cel mai mic semn de durere sau măcar de disconfort.

– Ar trebui să vă îngrijiți acele tăieturi, remarcă el.

Nu primi nici un răspuns. Nu erau surzi, asta știa. Auziseră instrucțiunile lui Noah, chiar și pe deasupra urletului valurilor. Dar nu dădeau nici un semn că ar ști că Joe era lîngă ei, cu atît mai puțin că i-ar înțelege cuvintele.

Apoi se auzi o voce din spatele lui.

– Nu am avut altă cale.

Joe se uită peste umăr. Noah stătea la vreo doi metri de el pe punte.

– Ce le-ai făcut?

– Pur și simplu i-am luat în serviciul meu, spuse Noah.

– Cum?

– Am făcut ceea ce cred că tu numești *invocare* asupra lor.

– Magie?

– Nu te uita așa disprețuitor. Funcționează normal. Noi avem nevoie de serviciile lor, iar eu nu am avut o altă modalitate în care să le obțin.

– Mi-ai fi făcut și mie același lucru, dacă nu aș fi fost de acord să te aduc aici?

– Acolo nu aveam această putere. Și, chiar dacă aș fi avut-o, tu mi-ai fi rezistat mai bine decît ei.

– S-au rănit.

– Văd.

– Nu îi poți trezi? Să-i faci să aibă grijă de ei?

– La ce bun?

– Pentru că altfel se vor alege cu niște cicatrici pentru toată viața.

– Vietile lor s-au sfîrșit, Joe.

– Ce vrei să spui?

– Ți-am spus: ei sînt în slujba mea. Permanent. Îi vom folosi ca să ne ducă acasă și apoi... – ridică din umeri – nu vor mai avea altceva de făcut.

– Și... ce?

– Se vor întinde și vor muri.

– Dumnezeuule!

– Ți-am spus: nu am avut de ales. Cum altfel puteam să ajungem la țarm?

– Îi omori.

– Nu simt nimic. Nici măcar nu-și amintesc cine sint.

– Și asta ar trebui să mă facă să mă simt *mai bine*? se răsti Joe. Uită-te la mine, Noah. Nu-mi place rahatul ăsta cu sclavii. *Trezește-i!*

– E prea târziu.

– Încearcă, la naiba! strigă Joe, pe care îl mincau degetele să ștergă mila prefăcută de pe chipul lui Noah.

Celălalt își dădu seama. Se retrase câțiva metri pe scînduri.

– Pînă acum ne-am înțeles bine, îi spuse el lui Joe. Haide să nu ne certăm acum și să ne stricăm tovărășia.

– *Tovărășia*? blîgui Joe. N-am observat nici o tovărășie. Tu voiai ceva de la mine. Eu voiam ceva de la tine. Simplu ca bună ziua.

– Foarte bine, spuse Noah. Ascultă la mine. Am să fac ce pot ca să desfac vraja...

– Bun.

– Nu cred că ne vor mulțumi pentru acest lucru, dar presupun că tu crezi că libertatea este mai de dorit decît starea lor actuală, chiar dacă îi face să sufere. Corect?

– Desigur.

– Și dacă îi eliberez, vom considera înțelegerea noastră încheiată.

– Ce?

– Ai auzit ce am spus.

– Nu așa ne-am înțeles.

– Dar asta e ceea ce îți ofer acum, răspunse Noah calm. Ei pot fi liberi sau tu poți avea putere. Una sau cealaltă, dar nu ambele.

– Nenorocitul!

– Ce alegi, Joe? răspuse Noah. Pari foarte convins că ai dreptate, așa că bănuiesc că nu este o decizie greu de luat. Vrei să eliberezi sclavii, da?

Noah se uită și așteaptă.

– Da, Joe?

După câteva secunde de deliberare, Joe clătină din cap.

– Nu.

– Dar ei sînt legați de voința mea, Joe. Stau acolo singurînd, legați de dorința mea. Nu se poate să vrei așa ceva, nu? Așteaptă o clipă, apoi continuă: Sau se poate?

Joe privi îndărăt la creaturile care stăteau pe punte, cu mintea zăpăcită. În capul lui fusese ceva limpede cu câteva clipe mai devreme, dar Noah tulburase ceea ce fusese. Și de ce? Pentru plăcerea de a-l vedea frămîntîndu-se.

– Am venit aici pentru că mi-ai promis tu ceva, spuse Joe.

– Așa e.

– Și nu am de gînd să te las să îți încalci promisiunea.

– Tu ai făcut asta, Joe.

– Eu nu am fost de acord cu nimic.

– Să înțeleg atunci că sclavii vor rămîne supuși?

– Deocamdată, spuse Joe. Poate că am să-i eliberez eu însumi, cînd voi obține ceea ce urmează să obțin.

– O ambiție nobilă, răspuse Noah. Să sperăm că vor supraviețui atît de mult. Merse spre tribord. Între timp, reluă el, am treabă pentru ei.

Se uită la Joe, ca și cum s-ar fi așteptat la o obiecție. Neprimind nici una, zîmbi și se întoarse la pupa vasului ca să dea instrucțiunile.

Înjurînd printre dinți, Joe se uită peste bord să vadă care era problema și descoperi că apa dimprejur era plină de buruieni sinuoase. Frunzele erau de un galben foarte pal, ici și colo erau prinse în snopi, cele mai mici fiind ca mingile de fotbal, iar cele mai mari avînd de douăzeci de ori mărimea celor mici.

Evident, buruiana încetinea mersul vasului, dar sclavii erau deja la prova, se cățarau peste margini și se lăsau în apă ca să rezolve problema. Croindu-și drum prin hățişul plutitor, începură să taie buruiana, doi cu cuțitele, iar ceilalți, cu bucăți de lemn rupte. Privindu-i cum lucrau, fără să se plîngă, Joe nu se putu abține să nu se gîndească, rușinat, că poate era mai bine pentru ei să nu simtă nimic. Sarcina pe care o aveau de îndeplinit era însemnată – buruiana cît un lan se întindea pe cel puțin două sute de metri în fața vasului – și le-ar fi epuizat puterile. Dar măcar apele de dincolo de lan păreau calme și limpezi. Odată ce barca va ajunge acolo, sclavii se vor putea odihni. Poate va încerca să negocieze din nou cu Noah și-l va face să îi elibereze din sclavie pe cei mai slabi dintre ei, ca să se poată îngriji.

Între timp, se retrase în cabina timonierului, își scoase cămașa udă și o agăță pe ușa, înainte să se așeze să cîntărească situația. Aerul devenise mai înmiresmat și, în ciuda neliniștii pe care o încercase, simți cum îl cuprinde un fel de oboseală. Își lăsă capul să cadă pe spătarul scaunului din cabină și închise ochii...

În patul ei din Everville, Phoebe adormise, în sfîrșit, pe o pernă udă de lacrimi și începuse să viseze. La Joe, desigur. Cel puțin la prezența lui, dacă nu la Joe în carne și oase. Se lăsă purtată într-un loc cețos, știind că Joe nu era departe de ea, dar nu îl putea vedea. Încercă să-l strige, dar vocea i se îneca din cauza ceții. Încercă din nou, încă o dată, și încă o dată, iar eforturile sale fură răsplatite după o vreme. Silaba părea să segmenteze ceața cînd îi părăsea buzele, căutîndu-l în acest pustiu șters.

Nu se opri. Continuă să strige, iar și iar.

– Joe... Joe... Joe...

Dormind întins în cabina de pe *Fanacapan*, Joe auzi pe cineva care îl striga pe nume. Aproape se trezi, gândindu-se că îl cheamă cineva din lumea vie, dar de îndată ce începu să plutească afară din somn, chemarea deveni mai îndepărtată, așa că lăsă greutatea oboselii să-l poarte înapoi în vis.

Vocea se auzi iar și, de data aceasta, o recunoscuse.

Phoebe! Era Phoebe. Încerca să îl găsească.

El voi să îi răspundă, dar înainte să apuce să facă acest lucru, ea îl strigă din nou.

– Unde ești, Joe?

– Sînt aici, zise el. Te aud. Tu mă auzi?

– O, Dumnezeu! spuse ea pierzîndu-și răsufierea, vizibil uimită că acest lucru chiar se petrece. Ești chiar tu?

– Chiar eu.

– Unde ești?

– Sînt pe un vapor.

Pe un vapor? Ce naiba căuta pe un vapor? Fugise în Portland și urcase pe primul vas de mărfuri pe care îl găsisese?

– M-ai părăsit, spuse ea.

– Nu, nu te-am părăsit. Jur.

– Ușor de zis... șopti ea, iar vocea i se îngroșă de lacrimi. Am rămas singură, Joe...

– Nu plînge.

– ... și mi-e teamă...

– Ascultă-mă, zise el blînd. Visezi?

Ea trebui să se gîndească puțin la asta.

– Da, spuse. Visez.

– Atunci poate nu ești chiar atît de departe, o lămuri el. Poate ne putem găsi unul pe celălalt.

– Unde?

– În mare. În Marea Viselor.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Stai, o rugă el. Stai și ia-te după vocea mea. Am să te călăuzesc eu pînă aici.

El nu îndrăzni să se scoale. Dacă se trezea, contactul dintre ei s-ar fi rupt cu siguranță, iar ea ar fi ajuns în culmea disperării (era gata să se întîmple așa; putea simți asta în vocea ei) și poate ar fi renunțat să îl mai găsească vreodată. Trebuia să meargă pe o potecă foarte îngustă; poteca aceea care se întindea între starea de vis, care era una a uitării, și lumea de trezie, unde pierdea contactul cu ea. Trebuia cumva să găsească drumul peste scîndurile bărcii sale solide, fără să se trezească din somn, și să plonjeze în apele lui Quiddity, unde, poate, paradoxul visării cu ochii deschiși se va petrece și o va putea chema la el.

– Joe?

– Stai și așteaptă-mă... îi șopti el.

– Nu pot. Îneebunesc.

– Nu, nu îneebunești. Doar că lucrurile sînt mai neobișnuite decît am crezut noi vreodată.

– Mi-e teamă...

– Să nu-ți fie.

– Mi-e teamă că voi muri și că nu te voi mai vedea vreodată.

– O să mă vezi. Așteaptă, Phoebe. O să mă vezi.

Simți cum ușa cabinei îi atinge brațul; simți sub picioare treptele care duceau sus pe punte. Acolo sus se împiedică, și poate că ochii i s-ar fi deschis, dar atunci îl strigă ea, iar vocea ei îl prinse; îl ținea într-un somn plăcut.

Apucă la dreapta. Făcu doi, trei, patru pași pînă simți marginea bărcii atingîndu-i piciorul. Atunci se aruncă peste bord.

Apa era rece, iar șocul îl trezi. Deschise ochii și văzu buruienile din jurul lui ca un hățîș care se legăna; în încîlcile lui erau prinși pești, cei mai mulți nu mai mari decît cei pe

care îi înghițise el întregi pe țarm. Înjurînd că fusese trezit, privi în sus, către suprafața apei, iar în acest timp Phoebe îl strigă din nou:

– Joe...? spuse ea, iar vocea nu mai era disperată, ci ușoară, aproape emoționată.

El se apucă de buruienile înnodate din jurul lui, ca să nu iasă la suprafață.

– Sînt aici, zise el în gînd. Mă auzi?

La început nu se auzi nici un răspuns, iar lui îi fu teamă că strigătul ei nu fusese decît un ecou din dialogul lor de mai devreme. Dar nu era așa. Ea vorbi iar, blînd:

– Te aud.

Era ca și cum vocea ei ar fi fost în apă, lîngă el. Silabele păreau să-i mîngîie fața.

– Stai unde ești, zise ea.

– Nu plec nicăieri, răspunse el.

Părea că nu avea nevoie să respire; sau, mai degrabă, apele îi furnizau aerul prin piele. Nu simțea nici o durere în piept; nici panică. Doar bucurie.

Se întoarse în apă, dînd la o parte firele de buruiiană, ca să o caute. Peștilor nu le era teamă de el. Treceau repede pe lîngă fața lui și îi atingeau spatele și abdomenul; se jucau printre picioarele lui. Și apoi, în partea dreaptă a hățîșului, apărură o siluetă pe care o cunoștea. Nu era Phoebe, ci Zehrapushu, un spirit pilot, cu privirea aurită ațintită asupra lui. Rămase nemîșcat o clipă, ca să îi dea voie să îl vadă cum trebuie. Se învîrți în jurul lui o dată, în direcția acelor de ceasornic, apoi își schimbă direcția și făcu la fel din nou, întotdeauna oprindu-se exact în fața lui.

Îl cunoștea. Era sigur de acest lucru. Felul în care i se învîrteau ochii în orbite, analizîndu-i fața; felul în care se apropia îndeajuns de mult pentru a-i șterge obrajii cu tentaculele sale, fără teamă; felul în care cocheta cu degetele sale, ca și

cum le-ar fi încurajat să-l mîngîie: toate erau semne de familiaritate. Și dacă acesta nu era același 'shu cu cel pe care îl legănase pe plajă (și oare ce șanse erau: una la un miliard?), atunci trebuia să presupună că, în ciuda tuturor minciunilor lui Noah, el spusese adevărul în ceea ce îi privea pe 'shu. Nu aveau mai multe minți, ci doar una, iar acest individ îl cunoștea, deoarece îl văzuse prin ochii fratelui sau surorii sale.

Deodată, o zbughi de lîngă el. Îl privi cum pleacă, unduindu-se prin hațișul buruienii, și, cum acesta dispărea din vedere, hațișul din jurul lui se zdruncină și o auzi din nou pe Phoebe spunîndu-i numele, de data aceasta nu în depărtare, ci aproape ca o șoptă în urechea lui. Întoarse capul spre stînga și...

... iată-l, la doar cîțiva centimetri de ea, plutind pe apa împădurită și privind-o. Nici măcar acum ea nu știa cum ajunsese aici. Într-o clipă se pierduse într-o ceață, auzind vocea lui Joe, dar nefiind în stare să-l ajungă; în cealaltă era dezbrăcată și se rostogolea pe malul Pîriului lui Unger. Pîriul se mărea cu repeziciune, iar ea fu purtată de apele lui. Era vag conștientă de faptul că aceasta era creația prozaică a minții ei; felul ei de a furniza imagini care să-i însoțească spiritul în călătoria pe care o făcea. Dar chiar și cînd înțelese noțiunea alunecoasă, peisajul se îndepărta din jurul ei, cerul de deasupra capului devenea vast și neobișnuit, iar Pîriul lui Unger dispăru, pre-dînd-o unor ape mult mai adînci.

Cobora, cobora în apele Mării Visurilor. Și, deși simțea cum o mîngiau curenții și văzu cum bancurile de nisip erau ca niște vâluri sclipitoare care se dădeau la o parte să o lase pe ea să treacă, știind astfel că nu își imaginează toate acestea, nu se mai temu că o să se înece. Simțea că legile care îi legau trupul de lume nu aveau nici o autoritate aici. Se mișca extrem de ușor, trecînd peste un peisaj ale cărui mistere nu le putea înțelege, dintre care cel mai uimitor stătea în așteptarea ei la

sfișitul călătoriei, în persoana bărbatului pe care ultima oară îl văzuse ieșind șchiopătînd pe o ușă din Everville.

– Ești chiar tu, spuse ea, desfăcîndu-și brațele către el.

El înotă ca să-i iasă în întîmpinare, cu vocea ei în minte, așa cum fusese de la începutul acestei călătorii neobișnuite.

– Da, spuse el, sînt chiar eu, și o strînse în brațe.

– Spuneai că ești pe un vapor.

El își îndreptă privirea către umbra întunecată de deasupra capului.

– Acela este, o lămuri el.

– Pot să merg cu tine? îl întrebă ea, știind, în timp ce vorbea, care va fi răspunsul.

– Visezi ceea ce se întîmplă acum, spuse el. Cînd te vei trezi...

– Mă voi întoarce în pat?

– Da.

Se prinse și mai tare de el.

– Atunci nu mă mai scol. Am să stau cu tine pînă te trezești.

– Nu este chiar atît de ușor, zise el. Trebuie să fac o călătorie.

– Unde?

– Nu știu.

– Atunci de ce te duci? De ce nu-mi spui unde dormi și voi veni să te caut?

– Eu *nu* dorm, Phoebe.

– Ce vrei să spui?

– Acesta sînt eu. Îi atinse fața. Eu, cel real. Tu visezi, eu nu. Eu sînt aici, minte și trup.

Începu să se depărteze de el amărîtă.

– Nu e adevărat, spuse ea.

– Ba este. Am pășit printr-o ușă și am ajuns într-o altă lume.

– Ce ușă? voi ea să știe.

– Pe munte, îi explică el.

Chipul ei deveni pămîntiu. Privea dincolo de el, la frunzele care pluteau în apă.

– Atunci e adevărat, spuse ea. Quiddity există cu adevărat.

– De unde știi acest nume?

– Am cunoscut o femeie... spuse Phoebe, pe un ton ciudat și cu o expresie pierdută.

– Ce femeie?

– Tesla... Tesla Bombeck. Acum e jos... Am crezut că e nebună...

– Oricine ar fi, spuse Joe, nu este nebună. Lucrurile sînt mult mai neobișnuite decît oricare dintre noi și-ar putea imagina vreodată, Phoebe.

Ea își acoperi fața cu mîinile.

– Vreau să fiu cu tine, spuse ea.

– Ești.

– Nu. *Chiar* să fiu cu tine.

– O să mă întorc, îi promise Joe, mai devreme sau mai tîrziu. El o sărută pe față. Totul va fi bine.

– Povestește-mi despre ușa, Joe, spuse ea.

În loc să-i povestească, el o sărută din nou, apoi încă o dată, iar acum ea deschise gura, ca să-i lase limba să alunece printre buzele ei, vorbind în același timp în gînd cu el.

– Ușa, Joe...

– Să nu te apropii de ea, o avertiză el, apăsîndu-și fața asupra ei. Fii doar aici cu mine acum. Stai lîngă mine. O, Dumnezeu, Phoebe, te iubesc.

Îi sărută obrazii și ochii, trecîndu-și degetele prin părul ei.

– Și eu te iubesc, spuse ea. Și, mai mult ca orice, îmi doresc să fim împreună. Mai mult ca orice, Joe.

– Vom fi. Vom fi, o asigură el. Nu pot trăi fără tine, iubito. Ți-am spus, nu-i așa?

– Mai spune-mi. Am nevoie să știu asta.

– Am să fac mai mult decît să-ți spun.

Își lăsă mîinile să alunece pe umerii ei, în jos, și apoi îi atinse sîinii.

– Frumos, șopti el.

Mina lui stîngă întîrzie acolo, iar cea dreaptă coborî mai jos de burtă, între picioare. Ea își ridică puțin genunchii. El își plimbă degetele peste sexul ei.

Ea suspină și se aplecă să îl sărute.

– Vreau să stau aici, spuse ea. Vreau să dorm pentru totdeauna și doar să stau aici cu tine.

Acum el își lăsă trupul să alunece pe lingă al ei, sărutînd-o pe gît, pe sîni, pe burtă, pînă cînd buzele-i ajunseră unde îi fuseseră degetele, iar limba îi țîșni printre ele. Ea desfăcu picioarele puțin mai mult, iar el înțelese semnalul abandonului ei, își apăsă palmele pe genunchii ei, ca să îi desfacă și mai mult, și își îngropă fața între coapsele ei.

Buruienile părură să simtă pasiunea din mijlocul lor și fură ațîțate de ea. Rădăcinile lor sinuoase mîngîiau trupul femeii cu o nerăbdare proprie, iar păstăile lor mătăsoase se cui-băreau pe lingă ea. Patru sau cinci dintre ele se îngrămădiră în jurul feței ei, ca pețitorii care așteptau o invitație în gura ei, în timp ce celelalte îi alunecau pe coloana vertebrală, în sus și în jos, printre fese.

Ea începu să suspine de plăcere și întinse mîinile, ca să se apuce de buruieni. Acestea răspunseră la atingerile ei imediat, înfășurîndu-se în jurul taliei ei, în jurul coatelor, ca să o în-lănțuie, și se legăna pe lingă trupul ei într-un abandon înviorător, cu firele moi căzîndu-i pe spatele gol ca niște bice blinde, stîmîndu-i pielea visată, pielea spiritului, către noi culmi ale senzației.

În tot acest timp Joe lingea și sonda, și, cu fiecare nou val de senzație care trecea prin ea și peste ea, întinsă în pădurea de ierburi din jurul ei, își simțea limitele trupului dizolvîndu-se, ca și cum ea, apele și buruienile nu mai erau diferite. Nu era nimic neplăcut sau dureros în toate acestea. Dimpotrivă. Cu cît se întindea mai mult, cu atît simțea plăcere într-o parte tot mai mare a trupului său, senzațiile ei se transmiteau în rădăcinile, păstăile și elementele unduitoare în care plutea, apoi se

întorceau în valuri în vasul moale al trupului ei, care, la rîndul său, se desfacea și mai mult, ca să primească senzațiile, astfel încît trupul și trăirile continuau să crească, alimentîndu-se unul pe altul.

Ea privi în sus, către suprafața Mării Viselor și spre umbra întunecată a vasului de deasupra. Se vedeau siluete care lucrau în apă acolo, tăind buruiana, ca să elibereze drumul pentru vas. Își dori să-i poată convinge să coboare și ei să împărtășească bucuria lor, simțirile ei; să îi privească topindu-se în strînsoarea fericirii și să se deschidă pentru ea.

Simți o ușoară rușine la astfel de gînduri – cu cîteva clipe în urmă aceasta fusese cea mai intimă dintre înîlnirile ei cu Joe, iar acum iat-o dornică să invite pe toată lumea pe care o vedea să ia parte la petrecere –, dar nu se putea abține. Plăcerea nu îi aparținea. Nu putea fi îndepărtată, nu putea fi respinsă, nu putea fi vîndută sau tranzacționată. Trecea prin ea și dispărea, exista doar cît dura un tremur sau un suspin sau o după-amiază de iubire.

Era parte din a fi viu, ca lacrimile și foamea; și, dat fiind că ființa ei era unită cu apa, cu buruienile, cu bărbații de pe barca de deasupra, cu toate – ce drept avea ea să împiedice emanarea plăcerii, eliberarea ei?

Odată instaurată libertatea fericirii, privi în jos, către Joe, prin vîlul unduitor de rădăcini care îi mîngiau fața. O, dar era frumos. Carnea lui, oasele lui; vînațiile și sîngele lui.

El păru să simtă privirea ei și o privi, la rîndul său. Ea îi zîmbi, simțîndu-se în acel moment ca o zeiță a mării în templul ei, în timp ce el, cel care i se închina, se ridica din întuneric să mănînce și să bea din ea.

Văzu că rădăcinile îl prinseseră și pe el, la fel ca pe ea. Erau înfășurate în jurul membrelor sale, îi presau spatele și feșele cu aceeași nerușinare cu care le presau pe ale ei. Nu mai văzu nici un motiv să le țină deoparte. Își relaxă trupul și, imediat, ele pătrunseră în ea, îi alunecară pe gît în jos, în intestine.

presau între labiile ei și buzele lui Joe, ca să pătrundă în ea pe acea cale.

Acest val de senzații o copleși cu totul. Pentru o clipă, trupul ei păru să-și piardă coerența, păru să se destrame în straturi de plăcere, deschizându-și fiecare por și lăsând apele să pătrundă; toate în mare grabă, dizolvându-i oasele visate.

O, dar era minunat. Trupul ei, care căpătase proporții uriașe, se întindea ca să cuprindă tot ce plutea sau se îngrămădea în jurul ei. Era prezentă în ape, în rădăcini și în păstăi; se ridică spre barcă, plonja spre întuneric. Îl îmbrățișa pe Joe cum nu-l mai îmbrățișase pînă atunci, iar mintea ei îl înconjura din toate părțile. Își frecă nasul de fundul lui luînd formă de păstaie, nerăbdătoare să intre în el, așa cum ierburile intraseră în ea; îi legă mîinile și picioarele atît de strîns, încît îi putea simți pulsul prin vene; trecu peste spatele și peste pieptul lui, peste vîntrea lui, acolo unde apa era murdară de sînge. Era rănit, dar nu atît de rău încît să nu poată avea erecție. Îi putea vedea și simți penisul dur în pantaloni, dornic să se elibereze.

Dacă nu ar fi fost amintirea împreunărilor lor anterioare – ale căror detalii nu o vor părăsi niciodată –, poate că și-ar fi lăsat trupul să se dizolve complet. Dar promisiunea de a avea acea intimitate din nou, chiar și pentru o singură dată, o împiedică să accepte dezintegrarea.

Poate mîine sau poimîine o va lăsa pe Phoebe să plece și se va pierde în toate. Dar, înainte să se îndeplinească aceasta – înainte ca trupul ei să plece de la ea și să se întoarcă în lumea reală – voia să se mai bucure încă puțin de fiecare bucățică din el; voia să simtă plăcere în împletirea substanței sale cu a lui Joe.

Își trase mîinile dintre ramurile buruienii și întinse mîna să-i prindă capul. El o privi iar, dar de data aceasta expresia sa era atît de pierdută, că Phoebe nici măcar nu-și dădu seama dacă o vede sau nu. Apoi, în ochii lui apărură un zîmbet și, eliberîndu-se din strînsoarea buruienilor, ridică trupul femeii pînă ajunseră față în față, gură lîngă gură.

Oare el știa ce se petrecuse cu ea în ultimele câteva secunde? Părea că nu, pentru că, atunci când îi auzi vocea în cap din nou, șoptindu-i dragostea lui, era ca și cum ar fi continuat de unde rămăseseră.

– Nu poți rămîne, spuse el. Te vei trezi, mai devreme sau mai târziu, și când se va întîmpla acest lucru...

– Voi veni să te caut.

Îi puse degetul pe buze, deși ea nu le folosea ca să vorbească.

– Să stai departe de ușa, spuse el, este periculos. Prin ea vin lucruri groaznice. Mă înțelegi? Te rog, Phoebe, spune-mi: mă înțelegi?

– Ce vine prin ușa aceea? îl descusu. Spune-mi.

– Yad, zise el. Yad Uroboros. Mîna lui alunecă de la buze la ceafă și o prinse strîns. Vreau să-mi promiți că nu te apropii de ușa aceea.

Ea își scoase limba printre buze. Nu avea de gînd să promită nimic.

– *Phoebe*, spuse el, dar înainte să poată să mai spună și altceva decît numele ei, ea își strivi fața de a lui, tulburîndu-l cu pasiunea ei.

– Te iubesc, rosti ea în gînd, și te vreau în mine.

Nu avu nevoie de încă o invitație. Simți cum el își trage cureaua, apoi simți presiunea penisului în interiorul ei. Era ușor; o, era ușor. Dar pe el îl durea. Făcu o grimasă și se opri din mișcare; încetă chiar și să o mai sărute.

– Te simți bine? șopti ea.

– Nenorocitul de bărbatu-tău, zise el cu vocea scăzută și întretăiată de suspine. Nu știu... nu știu dacă pot... să fac asta...

– Nu e nici o problemă.

– Hristoase, ce doare!

– Am spus că nu e nici o problemă.

– Vreau să termin ce am început, spuse el și se apucă să împingă iar.

Ea privi în jos. Apa dintre ei era roșie; el singera puternic.

– Ar trebui să ne oprim, spuse ea.

Dar pe chipul lui se citea încăpățînarea: dinții îi scrișneau, sprîncenele erau încruntate.

– Vreau să termin, spuse el gîfîind. Vreau să...

Asupra amîndurora căzu o umbră. Phoebe privi în sus și văzu cum cineva se apleacă peste marginea bărcii și arată în jos, în apă. Oare auzise o voce îndepărtată? Așa crezu.

Și acum doi dintre muncitorii care tăiau buruiana își lăsară treaba și se scufundară prin hățîșul de buruieni. Ea nu se îndoi de scopul lor. Veneau să-l salveze pe Joe.

El nu-i văzuse. Era prea hotărît să i-o tragă, împingînd întruna, în ciuda durerii care i se citea pe față.

– Joe... spuse ea încet.

– E bine, îi zise el în gînd. Singerez, dar...

– Deschide ochii, Joe.

El îi deschise.

– Vin după tine.

Se uită în sus și încercă să le facă semn salvatorilor săi să plece, dar fie ei crezură că gesturile erau o chemare, fie nu le păsă.

Mai degrabă a doua variantă, se gîndi Phoebe, cînd le zări trăsăturile. Aveau o înfățișare ciudată, dar nu ciudățenia lor o înfioră, ci totala absență a expresiei. Nu voia ca Joe să fie luat de lîngă ea de aceste creaturi cu fețe albe. Îl strînse și mai tare în brațe.

– Nu te duce, spuse ea.

– În nici un caz, șopti el. Sînt aici, iubito, sînt aici.

– Vor să te ia.

– Nu, nu mă vor lua. Nu îi voi lăsa.

Ieși din ea, aproape complet, apoi intră iar, încet, încet, de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume.

– Stăm împreună pînă terminăm, spuse el.

Nici nu sfârși de vorbit, că salvatorii puseră imediat mîna pe el. Oare ea era invizibilă pentru toți cu excepția bărbatului care o adusese aici? Așa părea, pentru că nu încercară să îi desfacă brațele din jurul trupului lui. Pur și simplu îl traseră pe el; de parcă el îi căzuse pradă buruienii.

Joe nu avu ce face, așa că îi dădu drumul lui Phoebe, ca să se lupte cu ei. Dar în momentul acela, ei îl traseră sus. Era scos din brațele ei, iar din vîntre îi curgea incredibil de mult sînge cînd se desprinsese de ea. Pentru o clipă, ea îl pierdu din vedere în apa murdară. Tot ce putea face era să îl strige, în minte.

– *Joe! Joe!*

El îi răspunse, dar își pierdu toată forța astfel.

– ...nu... șopti el, nu vreau... nu vreau să...

Ea începu să se zbată orbește, sperînd să îl prindă de picior sau de gleznă, ca să împiedice să fie luat, dar buruienile îi încetiniră mișcările și, pînă cînd apa se limpezi suficient cît să-i vadă trupul, acesta era prea departe ca să mai poată ajunge la el.

– Joe, mă auzi? spuse ea plîngînd.

Ceea ce auzi în mintea ei nu erau cuvinte, nici măcar mormăituri, ci un fîșiit, ca acela produs de un gaz care se scurge dintr-o țeavă fisurată.

– O, Dumnezeu, Joe... spuse ea și începu să se zbată în hațișul buruienii, disperată să se ridice și să fie cu el.

Dar mîngîtierile ierburilor care, în urmă cu cîteva clipe, fuseseră atît de excitante deveniseră acum un coșmar. Îi presau orificiile cu aceeași insistență ca mai devreme, păstăile i se leghăneau prin gură și depuneau un lichid amărui care i se scurgea pe gît în jos.

Începu să tremure toată, din cap pînă în picioare, avea convulsii în tot trupul. De undeva se mai auzeau venind și alte voci: voci din depărtare; rîsete de copii. Erau dinspre vapor?

Nu, nu erau dinspre vapor. Lumea. Veneau din lume. Era dimineată, dimineată Festivalului, iar oamenii se sculasera deja să întîmpine ziua.

– Nu te panica... își spuse ea și încetă să se mai zvîrcolească în buruieni pentru cîteva clipe, pentru a redobîndi controlul asupra propriului trup.

Spasmele se mai domoliră. Sunetele încetară puțin. Foarte încet, se uită după Joe. Văzu că el și salvatorii săi ajunseseră la suprafața apei. Alții erau aplecați peste vapor, ca să-l scoată din apă. Nu îi luă mult ca să-și dea seama de ce nu-i răspunsese. Era o greutate moartă, brațele îi atîrnau slabe pe lîngă trup.

Un fior de groază o cutremură.

– Nu e mort, șopti ea. O, Dumnezeuule, te rog să nu fie mort.

Îi curgea sînge dintre picioare, iar la suprafața apei era o pată care se întindea.

– Joe, spuse ea. Nu știu dacă mă poți auzi...

Ascultă, sperînd să primească un răspuns, dar nu veni nici unul.

– Vreau să știi că voi veni să te caut. Știu că mi-ai spus să nu vin, dar voi veni. Am să te găsesc și vom...

Se opri, uimită să vadă una dintre creaturi aplecată peste bord și făcîndu-le semne salvatorilor lui Joe. Misterul fu rezolvat o clipă mai tîrziu. Cu nepăsare, au dat drumul trupului, returnîndu-l elementelor de la care îl revendicaseră.

– Nu! urlă ea, văzîndu-și cele mai rele temeri adevărindu-se. *Nu, te rog, nu...*

Nu își mai putea controla spasmele de data aceasta. Îi zguduiau trupul din creștet pînă în tălpi. Și, așa cum veneau ele, venea și ziua de care se ferise, ris, lumină și toate. Simți salteaua zgrunțuroasă sub ea; simți mirosul de vechi din cameră.

Chiar și acum se lupta să rămînă adormită. Măcar dacă ar putea să prindă trupul lui Joe – să-l oprească din căderea în întineric –, poate ar reuși să facă vreo minune. Să-i dea lui ultima ei respirație din vis și să-l salveze de la moarte.

Porni către silueta care se scufunda – ziua venise asupra ei; mai avea doar câteva secunde la dispoziție – iar degetele sale îl prinseră de pantaloni. Îl trase mai aproape de ea. Avea gura deschisă și ochii închiși. Arăta mai mort decât arătase Morton.

– Nu, iubire... îi spuse ea, vrînd să spună de fapt „Nu renunța, nu muri, nu mă părăsi“.

Dădu drumul pantalonilor și îl apucă de cap, pe care i-l prinse între mîini și îi apropie gura de a ei. El veni cu o ușurință teribilă, dar ea refuză să fie descurajată. Își puse buzele peste ale lui și îi rosti numele, de parcă l-ar fi somat.

– Joe.

Îi ajunsese lumina în ochi. Nu mai putea rezista.

– Joe.

Deschise ochii. Și chiar atunci, în ultima clipă înainte ca marea, buruienile și iubirea ei să dispară, văzu, sau își imagină că văzu, pleoapele lui mișcîndu-se, ca și cum chemarea ei ar fi trezit în el vreo fărîmă rămasă de viață.

Apoi se trezi și nu mai avu cum să știe ce s-a întîmplat.

Privi către raza de lumină care se strecura prin crăpăturile draperiei. Așternutul era foarte răvășit în jurul ei, la fel ca buruienile în care își lăsase trupul să se bucure; perna era udă de transpirație. Visase toate cele prin care trecuse, dar știa că acesta nu era un vis obișnuit. În vreme ce trupul ei transpirase și se zbatuse aici, spiritul ei fusese într-un alt loc, un loc la fel de real ca patul pe care era întinsă.

Era probabil minunat că un astfel de loc exista. Poate că ar schimba lumea, dacă oamenii ar afla de el. Dar ei nu-i păsa. Tot ceea ce o preocupa acum era Joe. Fără el lumea nu valora nimic.

Se ridică din pat și desfăcu draperiile. Era sîmbăta Festivalului, iar cerul era perfect, de un albastru fără nori. Un balon de un argintiu strălucitor, umplut cu heliu, scăpase și plutea în aer. Privi cum briza îl purta peste vîrfurile brazilor, către

Culme. O să-l urmeze și ea în curînd. Nu conta că aceasta era ziua cea mai importantă pentru Everville. Nu conta că valea gemea, de la un capăt la altul, de oameni gălăgioși care făceau muzică, bani sau dragoste. Undeva pe munte, o ușă era deschisă, iar ea îi va trece pragul înainte de prînz sau va pieri în această încercare.

PARTEA A PATRA
DIAVOLUL
ȘI
D'AMOUR

I

1

– Aceasta, spuse bărbatul cu cravată roz-portocalie, gestikulînd către pînza de pe peretele galeriei, este o oroare. Cum naiba se numește?

Se uită la hîrtia pe care era scris prețul.

– *Apocalipsă în Bronx*, replică bărbatul de lîngă el.

– *Apocalipsă în Bronx*, spuse criticul strîmbîndu-se. Isuse! Îl măsura din priviri pe cel care îi suflase titlul tabloului. Nu ești tu, nu-i așa? Nu ești tu tipul ăsta, Dusseldorf?

Celălalt bărbat – un tip bine făcut, la vreo treizeci de ani, cu o barbă de trei zile și cu ochii unuia care suferă de insomnie – clătină din cap.

– Nu, nu sînt.

– Totuși, tu ești într-una dintre picturile lui, nu-i așa? întrebă femeia asiatică de lîngă Salmon Tie.

– Sînt?

Luă hîrtia din mîna însoțitorului ei și trecu în revistă cele douăzeci și ceva de titluri de pe ea.

– Acolo, spuse ea. *D'Amour pe Wyckoff Street*. Este pictura cea mare de lîngă ușa, îi indică ea lui Salmon Tie, cea cu cerul posomorît.

– Dezgustător, remarcă bărbatul. Dusseldorf ar trebui să se întoarcă la tras heroină pe nas sau la ce naiba făcea. Nu are nici un drept să înșele oamenii cu astfel de rahaturi.

– Ted nu a prizat heroină, spuse D'Amour.

Vorbise blînd, dar era evident că din vocea lui se subînțelegea avertismentul.

– Pur și simplu îmi exprimam părerea, afirmă bărbatul, cumva defensiv.

– Nu mai împrăștia minciuni, replică D'Amour. O să lași diavolul fără lucrare.

Era opt iulie, într-o zi de vineri, iar diavolul stătuse mult în mintea lui Harry în seara aceasta. New Yorkul fierbea ca întotdeauna, și, tot ca întotdeauna, Harry voia să iasă cît mai repede din cazanul acesta și să plece, dar nu avea unde merge; nu exista nici un loc în care să nu fie urmărit și găsit. Și aici, cel puțin, pe străzile cu miresme dulci-acrișoare pe care le cunoștea așa de bine, avea nișe și locuri în care să se ascundă; aici existau oameni care îi erau datori, oameni care se temeau de el. Avea chiar și cîțiva prieteni.

Unul dintre ei era Ted Dusseldorf, fost dependent de heroină, cîndva artist, iar acum, în mod uimitor, pictor al apocalipselor metropolitane.

Iată-l întreținîndu-se cu admiratorii săi în fața uneia dintre cele mai scandaloase picturi ale lui; neisprăvitul de 1,50, îmbrăcat într-un costum din stofă ecosez și rumegînd un rest din cel mai mare trabuc din Manhattan.

– Harry! Harry! exclamă el, dînd cu ochii de D'Amour. Mulțumesc că ai venit.

Își părăsi anturajul și puse brațul pe umărul lui Harry.

– Știu că urăști aglomerația, dar voiam să vezi că am niște admiratori.

– Ai vîndut ceva?

– Da, poți să crezi? O evreică drăguță, mare colecționară, trăiește lîngă parc, la o adresă închipuită, îl cumpără pe acela – arată cu trabucul în direcția tabloului *Miei măcelăriți pe Podul Brooklyn* – pentru sufrageria ei. Bănuiesc că este vegetariană,

adăugă el cu un râs gutural. Am vîndut și cîteva desene. Vreau să spun, nu o să mă îmbogățesc, dar am dovedit ceva, nu-i așa?

– Într-adevăr.

– Vreau să vezi capodopera, spuse Ted, conducîndu-l pe Harry prin mulțimea care era despărțită în trei grupuri distincte. Inevitabilele victime ale modei, care puteau fi văzute aici și pomenite în ziare. Cîțiva colecționari bogați. Și prietenii lui Ted, dintre care cîțiva aveau tatuaje la fel de colorate ca picturile de pe pereți.

– Vine tipul ăsta la mine, începu Ted, pantofi eleganți, tunsoare de stilist, și-mi spune: „Fantezia este atît de *passé*“. Am zis: „Ce fantezie?“ El se uită la mine de parcă aș fi tras vînturi. Spune: „Lucrările astea ale tale“. Zic: „Asta nu este fantezie. Asta e viața mea“. El dă din cap și pleacă.

Ted se aplecă mai aproape de Harry.

– Cred uneori că există două tipuri de oameni pe lume. Oameni care înțeleg și oameni care nu înțeleg. Și dacă nu înțeleg, nu are rost să încerci să le explici, pentru că pur și simplu este mai mult decît pot ei înțelege și întotdeauna va fi așa.

În fața lor, pe perete, atîrna o pînză de 2,5 metri pe 1,8, ale cărei culori erau mai pale, iar centrul mai strident decît orice altceva din toată expoziția.

– Știi, făcînd toate rahaturile astea îmi păstrez sănătatea. Dacă nu aș fi început să mă eliberez pe pînză, mi-aș fi pierdut mințile, omule. Nu știu cum rîmii tu întreg la minte, Harry. Chiar nu știu. Vreau să spun, știind ceea ce știi tu, văzînd ceea ce vezi tu...

Oamenii care stăteau în fața tabloului plecară, atunci cînd văzură că artistul și modelul său se apropiau, oferindu-le o perspectivă a întregii capodopere. Ca majoritatea celorlalte lucrări, și aceasta prezenta o stradă obișnuită. Doar că aceasta era o stradă al cărei nume Harry îl știa. Era Wyckoff Street, din Brooklyn, unde, într-o duminică însorită de Paști,

cu aproape un deceniu în urmă, Harry fusese atins prima dată de aripi infernale.

Ted pictase strada destul de fidel – monotonă și neplăcută – și plasase figura lui D'Amour în mijlocul drumului, uitându-se la spectator cu o privire curioasă, de parcă ar fi spus: „Vezi și tu ce văd eu?” La prima vedere, părea că nu e nimic anormal în legătură cu această scenă, dar cercetînd mai atent ceva ieșea în evidență. Ted nu doar înregistrase o mulțime de detalii pe pînză, ci crease un efect mai subtil. Pusese acolo un cîmp în nuanțe aprinse, stacojii și ocru, ca miezul unei rodii răscoapte, și apoi plasase Wyckoff Street pe fundalul incandescent, tonurile de gri și sepia ale cărămizii ale metalului și ale asfaltului neacoperind niciodată complet culorile pline de dedesubt, astfel încît detaliile redade cu atenție, Wyckoff Street părea ca un vâl tras peste o realitate mai insistentă și mai puternică.

– Bună asemănare, nu? spuse Ted.

Harry presupuse că era, dat fiind faptul că fusese recunoscut drept personajul din tablou, dar, la naiba, nu era deloc plăcut. Avea osatura bună – Norma îi spusese așa prima oară cînd îi atinsese fața –, dar chiar trebuia să fie atît de *proeminentă*? Felul în care Ted pusese vopseaua pe fața lui Harry parcă îi *sculptase* trăsăturile: nas lung, fălci puternice, sprîncene mari și tot restul. Cît despre semnele vîrstei, aceasta nu se zgîrcise. Firele albe de păr și ridurile de pe frunte erau prea evidente. Nu era o față prea rea pentru patruzeci de ani. Desigur, nu era nimic din seninătatea despre care se spun că vine drept compensație pentru pierderea tinereții – privirea era preocupată, zîmbetul de pe buze, timid, în cel mai bun caz –, dar era o imagine a unui om sănătos, cu toate membrele intacte și întreg la minte, și a oamenilor care se luptaseră cu bestiile abisului – iar Harry era unul dintre ei.

– Vezi? spuse Ted.

– Ce să văd?

Ted îl aduse pe Harry cîțiva pași mai aproape de pînză și îi arătă jumătatea inferioară.

– Acolo.

Harry se uită. Mai întîi la trotuar, apoi la șanț.

– Sub piciorul tău, îi indică Ted.

Acolo, zvîrcolindu-se sub călcîiul drept al lui Harry, era un șarpe subțire, negru, cu cărbuni aprinși drept ochi.

– Diavolul însuși, spuse Ted.

– L-am pus unde vreau, nu? spuse Harry.

Ted rînji.

– Hei, asta este artă. Am voie să mint puțin.

La cererea lui Ted, Harry mai stătu vreo oră în birourile din spatele galeriei, pînă cînd mulțimea începu să se risipească. Își puse picioarele sus pe birou și răsfoi cîteva numere vechi din *Times*, cît timp așteptă. Era bine uneori să-ți amintești cum alți oameni, oamenii obișnuiți, își trăiau viețile: se distrau cu luptele politice și cu suferințele străinilor; cu scandalurile, cu nimicurile și cu crimele. Îi invidia pentru ignoranța lor și pentru ușurința cu care își trăiau viețile lenevind. Chiar acum el ar fi dat orice pentru o săptămînă din acea fericire; o săptămînă în care să aibă treburi și scopuri triviale, să uite de prezențele care se zvîrcoleau sub suprafața lucrurilor.

Aceste prezențe nu erau plăsmuiri. Le întîlnise față în față (pe cele care aveau fețe) pe alei, în locuințe, în lifturi. Le găsise scotocind prin gunoaiele de la spitale, sugînd bandaje murdare; le văzuse în noroiul de pe rîu, eviscerînd cîini. Erau peste tot, și chiar mai aroganți în timpul zilei. Era doar o problemă de timp, Harry știa acest lucru, înainte ca ele să iasă pe străzi la prînz. Și cînd vor ieși, nimeni nu li se va putea opune.

La începutul carierei sale – cînd investigațiile sale de detectiv particular îl conduseseră pentru prima oară în compania inumanilor – se amăgise cu iluzia că, în timp, va putea întoarce lucrurile împotriva acestor forțe alertînd populația în legătură

cu prezența lor. Curînd însă își dădu seama de greșeala lui. Oamenii nu voiau să știe. Ei trasaseră liniile credinței astfel încît să excludă asemenea orori și nu ar fi putut tolera sau înțelege pe cineva care căuta să schimbe lucrurile. Încercările stîngace ale lui Harry de a exprima tot ceea ce știa sau suspecta fură întîmpinate cu bătaie de joc, cu furie și, o dată sau de două ori, cu violență. Foarte repede renunță să mai încerce să schimbe ceva și se resemnă la gîndul unui război purtat de unul singur.

Nu era total lipsit de aliați. În cursul următorilor ani cunoscuse cîțiva oameni care, cu toții, într-un fel sau altul, ajunseseră să știe ceea ce știa el. Dintre aceștia, nici unul nu era mai important pentru el decît Norma Paine, o negresă oarbă, medium, care, deși nu părăsise niciodată apartamentul ei micuț de două camere de pe Seventy-Fifth, avea de spus povestiri din toate colțurile Manhattanului, povestiri pe care i le spusese spiritele care veniseră să le îndrume în călătoria lor către lumea de apoi. Apoi fusese Părintele Hess, care lucrase pentru scurt timp cu Harry și descoperise natura exactă a prezențelor care bîntuiau orașul. Munca lor împreună ajunsese într-o fundătură în acea duminică de Paște, pe Wyckoff Street, cînd una dintre acele prezențe le întinsese amîndurora o capcană, iar Hess dispăruse pe scări, în timp ce demonul triumfător se așezase pe patul unde fusese găsit, spunîndu-i lui Harry aceleași vorbe de mai multe ori:

– Eu sînt tu, tu ești iubire, și acest lucru face pămîntul să se învîrtă. Eu sînt tu, tu...

În anii care trecuseră de la acea zi îngrozitoare, Harry nu mai descoperise nici o persoană în a cărei judecată să aibă încredere așa cum avusese într-a lui Hess. Deși Hess fusese catolic fervent, nu lăsase credința să-i îngusteze judecata. Studiasse atent toate tipurile de religii, cu o pasiune pentru viață și pentru misterele ei, care arsesse mai puternic decît în orice alt suflet pe care îl cunoscuse Harry. O conversație cu Hess era ca

o călătorie pe niște ape înspumate: ametoitoare și periculoasă, pe rînd. Acum teoretiza despre găurile negre, acum preamărea virtuțile votcii cu ardei, acum vorbea pe un ton reverențios despre misterele Sfintei Nașteri. Și, cumva, întotdeauna făcea legăturile să pară inevitabile, oricît de imposibile ar fi apărut ele la prima vedere.

Nu trecea zi în care lui Harry să nu-i fie dor de el.

– Felicită-mă, spuse Ted, care apărui în ușa biroului cu un rinjet larg pe față. Am mai vîndut o piesă.

– Bravo.

Ted pași înăuntru și închise ușa în urma lui. Avea o sticlă de vin în mînă. Se așeză pe vine lîngă perete și sorbi din ea.

– Doamne, ce noapte, spuse el, iar vocea îi tremura de emoție. Aproape că voiam să anulez totul săptămîna trecută. Nu eram sigur că vreau ca oamenii să vadă ce e în capul meu.

Se sprijini cu spatele de perete și închise ochii, respirînd adînc. Urmă o tăcere de vreo jumătate de minut. Apoi afirmă:

– Am obținut ceea ce voiai, Harry.

– Da?

– Încă mai cred că ești dus cu pluta...

– Cînd e ceremonia?

– Marțea viitoare.

– Știi unde?

– *Desigur*, spuse Ted, prefăcîndu-se jignit.

– Unde?

– Pe lîngă Ninth Street și...

– Și ce?

– Poate că ar trebui să te duc pur și simplu acolo.

– Nu, Ted. Nu ai să te bagi în așa ceva.

– De ce? întrebă Ted, întinzîndu-i sticla de vin.

– Pentru că ai jurat că renunți la tot rahatul ăla, mai ții minte? Gata cu heroina și cu magia în viața ta. Așa ai spus.

– Dar chiar nu mai sînt în viața mea. Jur. Ai de gînd să bei sau nu?

Harry luă o gură de vin. Era acru și cald.

– Atunci așa să rămînă. Ai de apărat o carieră.

Ted zîmbi mulțumit de sine.

– Îmi place cum sună asta, zise el.

– Erai gata să-mi spui adresa.

– Ninth, între Thirteenth și Fourteenth. Este o clădire triunghiulară. Arată părăsită.

Ceru înapoi sticla de vin din mîna lui Harry și își coborî vocea la o șoaptă:

– Am scos cîteva secrete de la oameni la vremea mea, dar, la naiba, să obțin această adresă, Harry, a fost ca a stoarce sînge dintr-o piatră. Ce se petrece acolo?

– Nu vrei să știi.

– Cu cît îmi spui mai puține, îl avertiză Ted, cu atît mai curios mă faci.

Harry clătină din cap cu disperare.

– Nu te lași, nu-i așa?

– Nu mă pot abține, răspunse Ted ridicînd din umeri. Am propria personalitate.

Harry nu spuse nimic.

– Ei? insistă Ted. Care este treaba?

– Ai auzit vreodată de Ordinul lui Zyem Carasophia?

Ted îl privi insistent pe Harry.

– Glumești?

Harry dădu din cap.

– Aceasta este o ceremonie Concupigaea?

– Așa am auzit.

– Harry... știi în ce te bagi? Țștia ar trebui să fie exilați.

– Serios? spuse Harry.

– Nu-ți bate joc de mine, Harry. Știi destul de bine.

– Desigur, aud și eu vorbe.

– Și ce crezi?

– Despre ce?

– Despre locul de unde vin ei, insistă Ted, a cărui agitație era în creștere.

– După cum spuneam, nu sînt decît vorbe, dar...

– Dar?

– Cred că sînt din Quiddity.

Ted fluieră ușor. Nu avea nevoie de introducere la noțiunea de Mare a Viselor. Fusese implicat în practici oculte timp de cinci ani, pînă cînd, în timpul unei invocări, după multă heroină, dezlănțuise, în mod irațional, ceva cu tendințe psiho-pate, pentru care fusese nevoie de toată istețimea lui Harry ca să îl învingă. Ted jurase să renunțe la magie și se înscrisese la un program de dezintoxicare chiar în ziua aceea. Dar vocabularul ocultismului își mai exercita vechea putere, familiară, și erau puține cuvinte atît de puternice precum Quiddity.

– Ce fac ei aici? spuse Ted.

Harry ridică din umeri.

– Cine știe? Nici măcar nu sînt sigur că sînt lucruri reale.

– Dar dacă sînt...?

– ... Dacă sînt, am niște întrebări la care am nevoie de răspunsuri.

– Despre ce?

– Despre șarpele pe care mi l-ai pus sub talpă.

– Antihristul.

– Ei îl numesc Yad.

Nici de data aceasta Ted nu avu nevoie de instruire în semiologie.

– Uroboros și Antihristul sînt același lucru? întrebă el.

– Este tot diavolul, dar sub alt nume, răspunse Harry.

– Cum poți fi așa de sigur?

– Sînt credincios.

A doua zi, Harry se duse să se uite la clădirea pe care i-o indicase Ted. Era un loc obișnuit, un imobil cu patru etaje,

acum aparent părăsit, cu ferestrele acoperite cu lemne, ușa – fie încuiată cu lacătuș, fie zidită. Harry se plimbă în jurul ei de două ori, studiind-o cît putu de discret, în caz că ar fi fost urmărit din interior. Apoi se întoarse în apartamentul Normei, pentru a se sfătui cu ea.

Conversația nu era întotdeauna ușoară la Norma acasă. Încă din adolescență ea fusese farul călăuzitor pentru sufletele pierdute și rătăcitoare (în special cele moarte de curînd), iar cînd se săturase de insistențele lor dăduse drumul celor treizeci de televizoare pe care le avea, iar zgomotul îi îndepărtase ca prin farmec pe rătăcitori, dar făcuse și discuțiile obișnuite aproape imposibile.

Totuși, astăzi toate posturile de televiziune amuțiseră. Ecranele funcționau, vînzînd diete, mașini și viață eternă. Norma nu le vedea, bineînțeles. Era oarbă din naștere.

Nu că ar fi vorbit asemenea cuiva care n-ar fi avut vedere.

– Uită-te la tine, spuse ea de îndată ce Harry deschise ușa. Te paște vreo boală?

– Nu, mi-e bine. Doar că nu am dormit prea mult.

– Mai multe tatuaje?

– Doar unul, recunosc Harry.

– Lasă-mă să văd.

– Norma!

– *Lasă-mă să văd*, insistă Norma întinzîndu-se din fotoliul său confortabil, cu multe perne.

Harry își aruncă jacheta peste unul dintre televizoare și se duse lingă Norma, care stătea lingă fereastra deschisă. Sunetele vocilor și ale traficului de afară ajungeau pînă la ei.

– De ce nu dai drumul la aparatul de aer condiționat? o întrebă Harry în timp ce își sufleca mîneca. Respiri gaze de eșapament.

– Îmi place să aud lumea trecînd pe aici, spuse Norma. Este liniștitor. Acum hai să vedem stricăciunea.

Îl prinse pe Harry de încheietura mîinii și îl trase mai aproape de ea; își urcă degetele pe brațul lui în sus, pînă lîngă cotul în care fusese de curînd însemnat.

— Încă te mai duci la bătrînul Voight? îl chestionă Norma îndepărtînd bandajul pe care îl pusese cel care tatuase și pipăind cu degetele pielea delicată.

Harry sări ca ars.

— E o lucrare bună, recunosc Norma. Deși numai Dumnezeu știe ce bine crezi tu că îți va face.

Aceasta era o veche polemică între ei. Harry adunase cele mai bune tatuaje în ultimii cinci ani, iar toate, cu excepția a două dintre ele, erau opera lui Otis Voight, care se specializase în ceea ce el numea cerneală protectoare: talismane și sigilii gravate pe pielea clienților săi, ca să țină răul la distanță.

— Îmi datorez viața unora dintre acestea, spuse Harry.

— Îți datorezi viața înțelepciunii tale, Harry; nici mai mult, nici mai puțin. Arată-mi un tatuaj care poate opri un glonț...

— Nu pot.

— Exact. Iar apariția diavolului este mai rea ca un glonț.

— Gloanțele nu au spirit, zise Harry.

— O, și diavolii au? replică Norma. Nu, Harry. Ei nu sînt decît niște rahaturi, asta sînt. Niște gunoaie fără inimă. Își descoperi dinții frumoși într-o grimasă. O, Dumnezeule, dar ce mi-ar plăcea să fiu acolo cu tine.

— Nu este prea plăcut, spuse Harry. Crede-mă.

— Orice e mai bun decît asta, îl lămuri ea, lăsîndu-și mîinile să cadă pe brațele fotoliului.

Paharele de pe masa de lîngă ea se loviră de sticlele de rom și de coniac.

— Uneori mă gîndesc că aceasta este o pedeapsă, Harry. Să stau aici zilnic și să-i ascult pe cei care vin cu poveștile lor triste. Suspinînd după una, suspinînd după alta. Regretînd una, regretînd alta. Vreau uneori să strig la ei: „La naiba, e prea tîrziu!“ Ar fi trebuit să vă gîndiți la regret cît încă mai

puteați face ceva. Ah! Ce folos? Eu sînt condamnată să vorbesc cu morții mucoși, iar voi vă distrați cu toții. Nu știi că te-ai născut, băiete. Nu știi.

Harry se îndreaptă către fereastră și se uită afară, de la etajul șapte, pe Seventy-Fifth Street.

– Într-una din nopțile astea, spuse el.

– Da?

– Am să vin să te iau și o să ne plimbăm împreună cîteva ore. Să vizităm cîteva dintre locurile rele, cele *cu adevărat* rele, și să vedem cît de repede te răzgîndești.

– Nu știi ce vorbești, spuse Norma. Între timp, cărui lucru îi datorez onoarea? Nu ai venit aici ca să-mi arăți opera lui Voight.

– Nu.

– Și nu ai venit ca să aduci de băut.

– Îmi pare rău.

Ea flutură din mîna.

– Nu fi prostuț. Mă bucur că ești aici. Dar de ce?

– Am nevoie de un sfat. Marți seara merg la o petrecere.

– Haide, întreabă o femeie oarbă cu ce ar trebui să te îmbraci, răspunse Norma, foarte amuzată. Cine dă petrecerea?

– Ordinul lui Zyem Carasophia.

Zîmbetul Normei dispăru.

– Asta nu e amuzant, Harry.

– Nici n-am vrut să fie, răspunse Harry. Au un fel de ceremonie, iar eu trebuie să fiu acolo.

– De ce?

– Pentru că, dacă există cineva care știe unde va încerca Yad o altă spărtură, atunci ei sînt aceia.

– Există un motiv temeinic pentru care nimeni nu vorbește niciodată despre ei, Harry.

– Pentru că toată lumea cumpără zvonuri. De fapt, nimeni nu știe cine dracu' sînt ei.

– Sau ce, spuse Norma.

– Deci tu crezi poveștile acestea?

– Că sînt surghiuniți? Norma ridică din umeri. Mi se pare că sîntem cu toții surghiuniți.

– Ei, nu deveni metafizică acum cu mine.

– Nu sînt metafizică, acesta este adevărul. Toată viața a început în Marea Viselor, Harry. Și, de atunci, cu toții încercăm să ne întoarcem acolo.

– De ce nu găsec acest lucru liniștitor?

– Pentru că ți-e teamă de ce înseamnă, replică Norma, ușor. Ți-e teamă că va trebui să renunți la toate regulile după care trăiești, și atunci vei înnebuni.

– Tu nu?

– A, nu, poate că m-aș alătura ție, răspunse Norma. Problema nu este sănătatea mea sau a ta, Harry. Ci doar ce este adevărat și ce nu. Și eu cred că eu, tu și Zyem avem multe lucruri în comun.

– De ce m-aș teme? făcu Harry.

– Poate că și lor le este la fel de frică de tine, precum îți este și ție de ei, iar acest lucru înseamnă că ei ar prefera să aibă capul tău pe o tavă, unde îl pot vedea. Sau mînca.

– Ha, ha. La naiba!

– Tu m-ai întrebat, răspunse Norma.

Harry își îndreptă atenția spre ecranele televizoarelor. Treizeci de drame tăcute se desfășurau în fața ochilor săi, iar camerele de luat vederi culegeau fiecare mică victorie sau agonie, fie reală, fie înscenată.

– Te gîndești vreodată că sîntem urmăriți? o întreabă Harry, după cîteva clipe în care se uitase la ecrane.

– Eu sînt, tot timpul, răspunse Norma.

– Nu mă refer la fantome, o lămuri Harry.

– Atunci la ce?

– Oh, nu știu... La Dumnezeu?

– Nu.

- Nu?
- Nu.
- Pari foarte sigură.
- Sînt. Aşa cum stau aici acum. Întreabă-mă mâine. Aş putea avea alt răspuns. Mă îndoiesc, deşi niciodată nu poţi şti.
- Tu vorbeşti despre diavoli...
- Şi?
- Asta înseamnă că diavolul este amestecat şi el pe undeva.
- Şi dacă diavolul este pe planetă înseamnă că trebuie să fie Dumnezeu? Clătină din cap. Ne-am mai contrazis pe tema asta şi altă dată, Harry. Este unul dintre acele subiecte inutile.
- Ştiu.
- Nu ştiu care sînt diavolii tăi...
- Nu sînt *ai mei*, în primul rînd.
- Vezi, deja nu mai sîntem de acord. Cred că sînt la fel de bine şi ai tăi.
- Vrei să spui că tot ce s-a întîmplat cu Hess a fost din cauza mea, zise Harry cu o voce supărată.
- Ştii că nu asta vreau să spun.
- Atunci ce?
- Diavolii te găsesc, pentru că tu ai nevoie de ei. La fel a fost şi în cazul lui Hess. Ai nevoie de ei pentru ca lumea să capete sens pentru tine. Unii oameni cred în... Nu ştiu, în ce cred oamenii?... În politicieni, în vedete de cinema... oftă ea exasperată. Pe tine ce te frămîntă?
- Trecerea anilor. Viaţa. Nu ştiu. Se opri. Nu e adevărat. Ştiu.
- Ai de gînd să-mi spui?
- Am un sentiment constant de *teamă*.
- În legătură cu Ordinul?
- Nu.
- Atunci cu ce?
- Încă mai cred în iad. În *mine* nu mai cred.

– Despre ce naiba vorbești? îl întrebă Norma. Întinse brațul în direcția lui Harry. Vino aici. Harry? Mă auzi?

Harry întinse și el brațul, iar Norma îl prinse fără greșea la de încheietura mîinii.

– Vreau să mă ascuți, rosti ea. Și nu vreau să-mi zici să tac sau că nu vrei să auzi, deoarece lucrurile nu sînt spuse așa cum ar trebui și cum am să le spun eu acum. Mă înțelegi?

Nu așteptă ca Harry să-și dea acordul față de condițiile ei, ci continuă, trăgîndu-l pe Harry de braț, ca să vină mai aproape de scaunul ei.

– Tu ești un om bun, Harry, iar acesta este un lucru rar. Vreau să spun *cu adevărat* rar. Cred că în tine vibrează ceva ce nu mișcă în majoritatea oamenilor și, de aceea, ești mereu încercat în felul acesta. Nu știu ce te încearcă – și nici pe mine, de altfel –, dar știu că nu avem nici o șansă. Mă înțelegi? Nu avem altă posibilitate decît să mergem mai departe, zilnic și să ne descurcăm cît mai bine cu putință.

– Bine, dar...

– *Nu am terminat.*

– Scuze.

Îl trase pe Harry în jos, lîngă ea.

– De cît timp ne cunoaștem? îl întrebă ea.

– De unsprezece ani.

Ea își duse mîna liberă la chipul lui. Îi atinse fruntea, obrazul, gura.

– Își cere tributul, nu? spuse ea.

– Da.

– Dacă am ști de ce, Harry, nu am fi ceea ce sîntem. Poate că nici măcar nu am fi oameni.

– Chiar crezi așa ceva? șopti Harry. Crezi că trebuie să ne împiedicăm pur și simplu pentru că așa sînt oamenii?

– Parțial.

– Și dacă am înțelege? insistă Harry.

- Nu am mai fi oameni, spuse Norma.
- Harry își lăsă capul să cadă pe brațul Normei.
- Poate că asta e atunci, șopti el.
- Ce este?
- Poate că ar fi timpul să încetez să mai fiu om.

3

Noul tatuaj îl dureau mai rău decât oricare dintre celelalte mai vechi pe care le avea. În noaptea aceea îl mîncase foarte tare și Harry se trezise de cîteva ori din vise în care desenul se mișca pe brațul lui ca o vietate și se contorsiona ca să iasă de sub haine.

Ziua următoare îl sunase pe Grillo și avuseseră ceea ce urma să fie ultima conversație cu acest bărbat, iar în mijlocul ei vorbiseră despre Antihrist. Grillo își manifestase deschis disprețul pentru acest termen („Ești prea catolic pentru propriul tău bine“, spusese el), după care discuția se încheiase pe un ton rece. Reciful și cel care îl păstra fuseseră ultima speranță a lui Harry de a obține informații utile despre Ordin, și se întorsese cu mîinile goale. Va intra în clădirea dintre Thirteenth și Fourteenth fără să știe la ce se expune. Dar asta nu era nimic nou.

Înainte de prînz, a doua zi, se așeză la pîndă vizavi de locul respectiv și așteptă. Nu văzu semne de activitate pînă la mijlocul după-amiezii, cînd sosi primul dintre preoți, ieși dintr-o mașină, traversă trotuarul repede și dispăru în jos, pe niște scări care duceau la subsol. Harry nu avu timp nici măcar să-i zărească fața. Înainte de lăsarea întunericului își mai făcură apariția încă vreo zece persoane, toți vizitatori, coborînd pe aceeași scară. Harry o verificase cînd cercetase clădirea prima oară. La capătul scărilor era o ușă de fier, care

păruse închisă și ruginită, atunci când o examinase el. Acum era clar că nu era așa.

Se așteptase ca lucrurile să se desfășoare mai repede, odată cu lăsarea întinericului, dar nu se întâmplă așa. Mai sosiră încă vreo șase participanți la petrecere, care dispărură în subsol, dar deja începea să i se pară că adunarea va fi mult mai restrînsă decît anticipase el. Asta era și bine, dar și rău. Era bine pentru că erau mai puțini ochi care să observe un intrus cum era el; era rău pentru că acest lucru însemna că această ceremonie nu era doar o simplă reuniune rituală, ci mai degrabă o întîlnire a cîtorva oameni importanți, care cine știe ce puteri aduceau cu ei. Nu era o dilemă plăcută.

Apoi, cu puțin înainte de ora nouă, cînd de pe cer dispăru și ultima rază de lumină, lîngă magazinul de băuturi de la colțul Thirteen Street trase un taxi, iar din el coborî Ted. Taxiul plecă, iar el rămase la intersecție o clipă, trăgînd dintr-o țigară. Apoi traversă către clădire. Harry nu avea de ales, decît să se trădeze și să pornească spre el, sperînd că Ted îl va observa și se va retrage. Dar ochii lui Ted erau fixați asupra destinației sale și acesta dispăru prin spatele clădirii, înainte ca Harry să-l poată intercepta. Încetinindu-și pașii, ca să nu atragă atenția asupra sa (putea ști că nu-l privea cineva dinăuntru?), Harry apucă spre celălalt capăt al străzii și o luă după Ted, în jurul blocului. Dar acesta dispăruse deja. Harry mări pasul și dădu colțul la timp ca să-l vadă pe Ted coborînd scările. Înjurîndu-l în tăcere, Harry se grăbi. Nu era destul trafic, ca să-i acopere zgomotul pașilor. Ted privi îndărăt peste umăr, ascunzîndu-se în umbra scărilor, iar o clipă mai tîrziu reapăru cu un rînjit de bun venit pe chip.

– Tu erai...

Harry îi făcu semn să tacă și să iasă din casa scărilor, însă Ted dădu din cap, arătînd în jos, pe scări, către ușă. Strîmbîndu-se, Harry se grăbi pe lîngă zid și coborî în întineric lîngă Ted.

– Nu vii cu mine, spuse el încet.

– Crezi că ai să treci de ușa aceea fără ajutor? răspunse Ted, scoțind un ciocan și o rangă din jachetă.

– Nu te mai ocupi cu magia, îți amintești? îl atenționează Harry.

– E numărul meu de rămas-bun, zise Ted. Apoi vocea i se auzi ca un mîrlit. Nu accept să mă refuzi, Harry. Dacă nu aș fi fost eu, nici măcar nu ai fi aici.

– Nu voi fi responsabil pentru tine, îl avertiză Harry.

– Nu-ți cer...

– *Vorbesc serios*. Am deja destule necazuri.

– Ne-am înțeles, fu de acord Ted, cu un rînjit. Deci mergem sau nu?

Spunînd acestea, coborî scările către ușa. Îl urmă și Harry.

– Ai bricheta la tine? întrebă Ted.

Harry o căută și o aprinse. Flacăra le arată ușa, acoperită de rugină. Ted scoase ranga și o împinse între toc și ușa. Apoi își lăsă toată greutatea pe ea. O ploaie de particule de rugină zbură către fețele lor, iar balamalele scîrțîiră, dar ușa nu se deschise.

– N-are nici un rost, șopti Harry.

– Ai o idee mai bună? făcu Ted încet.

Harry stinse bricheta. Spuse în întuneric:

– Da, am o idee mai bună. Dar nu trebuie să te uiți.

– De ce?

– La naiba, fă ce spun, zise Harry și aprinse iar bricheta, ca să vadă dacă ordinul său era îndeplinit.

Nu era. Ted se uita la el cu o privire mirată.

– Ai un *sut*, nu-i așa? spuse el, cu un ton mai mult admirativ decît acuzator.

– Poate.

– *Isuse*, Harry...

– Ascultă, Ted, dacă nu-ți place, pleacă naibii de aici.

– Ce ai? nu se lăsă Ted.

Ochii îi sclipeau în timp ce vorbea, ca un dependent în prezența drogului său preferat.

– Ai niște marfă?

– Hristoase, nu.

– Atunci ce?

– Nu trebuie să vezi, Ted, insistă Harry. Ți-am spus: uită-te în altă parte.

Fără tragere de inimă, Ted își întoarse privirea, iar Harry scoase din buzunarul lui un *progy-sut*, un mic dispozitiv magic, pentru care îi plătise lui Otis Voight patru sute de dolari. Era o bucată de aluminiu lungă de cinci centimetri și lată de vreo patru, cu un mic sigiliu imprimat la unul din capete și cu cinci șanțuri înguste care ieșeau din semn. Harry îl vîrî în spațiul dintre ușa și cadru, cît mai aproape de încuietoare.

În spatele lui îl auzi pe Ted spunînd:

– Ai un *progy*. De unde naiba l-ai luat?

Era prea tîrziu să-i spună să nu se mai uite și nu avea rost să mintă. Ted știa metodele și instrumentele magice prea bine pentru a fi păcălit.

– Nu e treaba ta, îl repezi Harry.

Nu-i plăcea să folosească astfel de șmecherii (chiar utilizarea unui *prodigile*, care era un dispozitiv extrem de neimportant pe scara taumaturgică, aducea cu el pericolul contaminării sau al dependenței), dar, uneori, circumstanțele cereau ca armele dușmanului să fie folosite tocmai pentru a-l distruge. Aceasta era realitatea crudă a războiului.

Apăsă cu degetul mare marginea vizibilă a *sutului* și împinse în jos. Carne a se deschise ușor și simți cum *progy* vibra cînd trăgea sînge. Știa că acesta era momentul cel mai prielnic pentru dependență; cînd *sutul* era activat. Își spuse să privească în altă parte, dar nu putu. Se uită, uimit, cum sîngele stropea metalul și era absorbit de-a lungul deschizăturii, dispărînd din vedere. Îl auzi pe Ted cum trage adînc aer în piept în spatele lui. Apoi izbucni o lumină din deschizătura dintre ușa și cadru și

sunetul de neconfundat al zăvorului care se deschise. Înainte ca lumina să dispară, Harry împinse ușa cu umărul. Se deschise fără rezistență. Se uită la Ted, care, în ciuda încăpăținării de mai devreme, acum arăta puțin înfricoșat.

– Ești gata? îl întreabă Harry și, fără să aștepte un răspuns, se strecură înăuntru, lăsându-l pe Ted să vină sau să rămână acolo, după cum voia.

II

1

Interiorul mirosea a tămâie și a sushi vechi de o săptămână; într-un cuvânt, mirosea a magie neagră. Harry simți mirosul, și inima i-o luă razna. „De câte ori trebuie să fac asta? se trezi el întrebându-se pe măsură ce înainta prin întuneric. De câte ori trebuie să pătrund în viscere, în trupul îmbolnăvit? De câte ori înainte să-mi ispășesc pedeapsa?”

Ted puse mâna pe umărul lui Harry.

– Acolo, șopti el și-l făcu pe Harry să privească în dreapta.

La vreo zece metri de locul în care stăteau ei mai era o scară, iar la baza ei se vedea o lumină argintie.

Mîna lui Ted rămase pe umărul lui Harry, în timp ce traversară camera, ca să ajungă la scară, și începură să coboare. Cu fiecare treaptă se făcea mai rece, iar mirosul devenea mai puternic: ambele semne că acolo jos se afla ceea ce căutau. Și, dacă mai era nevoie de o altă dovadă, o oferă tatuajul lui Harry. Cel nou durea mai tare ca oricînd, în timp ce acelea vechi (la gleznă, la buric, pe spate și pe stern) îl furnicau.

Cînd mai rămăseseră trei trepte pînă jos, Harry se întoarse către Ted și îi șopti cît putu de încet:

– Vorbesc serios, nu sînt responsabil pentru tine.

Ted dădu din cap aprobator și își luă mîna de pe umărul lui Harry. Nu mai era altceva de spus; nici o altă scuză care să întîrzie coborîrea. Harry băgă mîna în jachetă și atinse ușor pistolul din toc. Apoi coborî și ultimele trei trepte și, după ce

dădu un colț, ajunse într-o cameră de cărămidă de mărime considerabilă, al cărei perete îndepărtat se afla la vreo cincisprezece metri de locul în care stătea el, iar tavanul boltit era la șase metri deasupra capului său. În mijlocul încăperii era ceea ce, la prima vedere, semăna cu o coloană de draperii transparente, care avea cam jumătate din lățimea camerei și care constituia sursa luminii argintii care îi atrăsese de pe scări. La o a doua privire totuși, observă că nu era o țesătură, ci un fel de eter. Semăna cu faldurile amestecate ale unui Borealis, niște filamente care traversau camera în zigzag ca o pânză uriașă, a unui păianjen harnic.

Iar în mijlocul cutelor, figuri: preoții pe care îi văzuse venind aici în timpul după-amiezii. Nu mai erau îmbrăcați în hainele lor și nu mai purtau pălării, dar se plimbau în lumină aproape goi.

Cîta goliciune! Deși mulți dintre ei erau parțial ascunși de lumina care se stingea, Harry nu avea nici un dubiu că tot ceea ce auzise despre Zyem Carasophia era adevărat. Aceștia erau exilații: nu era nici o îndoială în această privință. Unii proveneau dintr-un mariaj dintre pasăre și om, cu ochii fixați în părțile laterale ale capului îngust, cu gura ca un cioc, iar spatele acoperit cu pene. Alții confirmau un zvon pe care îl auzise Harry, conform căruia cîțiva dintre copiii lui Quiddity erau pur și simplu *visați* și astfel veneau pe lume, erau creaturi ale purei imaginații. Cum altfel să explici perechea ale cărei capete erau pete gălbui, întrețesute cu ceea ce păreau niște licurici de un albastru-deschis, sau creatura care își lepădase pielea capului sub forma unor panglici micuțe, care îi încadrau fața într-un dans neliniștit.

Din toate accesoriile pe care Harry se așteptase să le vadă nu era nici urmă. Nici o lumînare sfiritoare din grăsime de om, nici o sabie ritualică, nici un copil mîncat. Preoții se mișcau pur și simplu prin leagănul luminii, ca și cum ar fi alunecat într-un vis colectiv. Dacă nu ar fi fost mirosul de tămîie și de sushi, ar fi crezut chiar că e vorba de o greșeală.

– Ce se petrece? șopti Ted în urechea lui Harry.

Harry clătină din cap. Habar nu avea. Dar știa cum să afle. Își scoase jacheta și se apucă să-și descheie cămașa.

– Ce faci?

– Am să mă alătur lor, răspunse el.

– Te vor descoperi imediat.

– Nu cred, îl contrazise Harry, scoțindu-și pantofii, în timp ce-și trăgea cămașa din pantaloni.

În același timp, se uita la cei care se mișcau, căutînd vreo urmă de beligeranță între ei. Dar nu era nici una. Era ca și cum s-ar fi mișcat într-o stare de semihipnoză și toată agresivitatea dispăruse.

Nu exista nici o șansă ca ei să-l observe, nici dacă ar intra în mijlocul lor îmbrăcat. Dar instinctul îi spunea că ar fi mai sigur în această mulțime la fel de vulnerabil cum erau ei.

– Stai aici, îi spuse el lui Ted.

– Ai înnebunit? replică acesta.

– Nu o să pătesc nimic, zise Harry privindu-și trupul aproape gol și bătîndu-se pe burtă. Poate că ar trebui să mai slăbesc vreo patru kilograme...

Apoi se întoarse cu spatele la Ted și porni către mulțime.

Pînă în acest moment nu observase că fie lumina, fie filamentele produceau un scîncet încet, fluctuant, care creștea mai tare cînd se apropie. Îi zvicnea în cap, ca un început de durere de cap, dar, deși era neplăcută, nu îl putea face să se întoarcă din drum. I se făcu pielea de găină, din cap pînă în picioare, iar tatuajele îi produceau o mîncărime groaznică.

Își ridică mîna stîngă și îndepărtă bandajul de pe cerneala proaspătă. În lumina argintie, tatuajul părea viu, ca și cum i-ar fi fost incrustat în carne cu doar cîteva clipe în urmă: o parabolă rubinie care, dintr-odată, părea o inutilitate totală. „Norma a avut dreptate“, se gîndi el. Cum te poate apăra un simplu semn într-o lume atît de plină de putere?

Aruncă bandajul deoparte și continuă să înainteze către mulțime, așteptându-se ca, din clipă în clipă, unul dintre preoți să se uite în direcția lui. Dar nu se uită nimeni. Pași în mijlocul draperiilor fără ca vreo privire să fie îndreptată spre el, se amestecă printre cei care se mișcau și se îndreptă către centrul lui Borealis. În acest timp își ridică brațele, iar degetele sale atinseră unul dintre filamente, emițind o mică încărcătură de energie, prea mică pentru a fi periculoasă, care îi trecu prin umeri și îi traversă pieptul. Borealis se cutremură și, pentru o clipă, se temu că îl vor da afară, pentru că faldurile licăritoare se închiseră în jurul lui din toate părțile. Atingerea lor nu era deloc neplăcută totuși, și oricare ar fi fost testul la care îl supuseseră, părea să-l fi trecut, deoarece, o clipă mai târziu, acestea s-au retras din jurul lui și au revenit la mișcarea lor blândă.

Harry privi îndărăt, în cameră, în căutarea lui Ted, dar tot ce era dincolo de lumină – pereții, scările, acoperișul – nu se mai distingeau clar. Nu mai pierdu timpul privind, ci își îndreptă atenția către misterul care zăcea în mijlocul leagănului.

Durerea de cap devenea mai puternică pe măsură ce se apropia, dar o suporta destul de bine. Văzu că în fața lui se afla ceva: o fărîmă de întuneric în mijlocul leagănului de lumină. Era mai înaltă decît el și părea că exercită o anumită autoritate asupra lui, deoarece acum, cînd o vedea, nu-și mai putea întoarce privirea de la ea.

În același timp, auzi un sunet, mai slab decît un tînguit, ca zgomotul înăbușit al unor tobe.

Deși era năucit și fermecat, își putea de seama de identitatea sunetului. Ceea ce auzea era marea.

Bătăile inimii i se amplificară. Trupul îi fu scuturat de un tremur. Marea! Dumnezeu, marea! Îi rosti numele ca și cum ar fi fost o binecuvîntare.

– Quiddity...

Cuvîntul fu auzit. Simți o respirație în ceafă și cineva spuse:

– Stai!

Privi în spate și îl descoperi lângă el pe cel exilat, a cărui față era o erupție de culori.

– Trebuie să așteptăm în fața acestei *neirica*, spuse creatura. Va veni binecuvîntarea.

„Binecuvîntarea?” se gîndi Harry. Pe cine așteptau ei aici, pe papă?

– Va veni curînd? întrebă Harry, sigur că în orice clipă creatura își va da seama că este un simplu homo sapiens.

– Foarte curînd, veni răspunsul, știe cît sîntem de nerăbdători. Privirea creaturii trecu dincolo de Harry, în întuneric. Știe că ne doare să ne întoarcem. Dar trebuie să o facem după binecuvîntare, nu?

– Da, spuse Harry. Firește.

– Așteaptă, continuă creatura, întorcîndu-se către lumea de afară. acela nu este el?

Se porni brusc o agitație în jurul lor, pe măsură ce creaturile – inclusiv cel care îl informase pe Harry – începură să se miște către marginea lui Borealis. Harry era sfîșiat între dorința de a vedea pe oricine ar fi fost acela care venea să-i binecuvînteze și imboldul de a vedea țărnul lui Quiddity. Alese a doua variantă. Se întoarse pe călcîie și făcu doi pași mari către fărîma de întuneric, elanul său fiind grăbit de forța pe care acesta o exercita. Simți că pămîntul de sub picioare devenea nesigur, simți o boare de vînt, de ploaie pe chip, proaspătă și rece. Întunericul se deschise în fața sa, ca și cum boarea ar fi deschis o ușă, și, pentru o clipă, i se păru că privirea i-o ia înainte, lăsîndu-i trupul greoi în urmă, pe un țărn peste care se înnoptase.

Deasupra lui, cerul era acoperit de nori, iar creaturile care urmăreau lumina ruginie se năpusteau și se avîntau în locul stelilor. Pe pietrele de jos, crabii făceau război sau dragoste – cleștii le erau încheștați –, lovind valurile. Iar în valuri, bancuri de pești săreau ca și cum ar fi vrut să se ridice la cer sau la pietre, sau la amîndouă.

Toate acestea le văzu dintr-o singură privire avidă.

Apoi auzi un strigăt în urma lui și, fără tragere de inimă, privi în urmă, peste umăr, către cameră. Acolo era o mare agitație, după cum văzu. Leagănul tremura, iar voalurile care înconjurau deschizătura, ca niște bandaje înfășurate în jurul unei răni, erau sfîșiate din loc în loc. Încercă să-și concentreze privirea, ca să observe mai bine cauza, dar ochii lui nu se grăbeau să se desprindă de minunile pe care tocmai le văzuseră și, în acest timp, la stînga și la dreapta lui izbucniră strigăte. Zgomotul fu suficient ca să-l trezească din reverie. Deodată, temîndu-se pentru viața lui, se îndepărtă de locul de lîngă fărîma de întuneric, deși aceasta îl atrăgea cu putere, și fu nevoit să se folosească de toată forța ca să se îndepărteze.

În timp ce fugea, observă cum creatura care tocmai i se adresase se împiedica prin voaluri cu o rană de mărimea unui pumn în piept. Cînd căzu în genunchi, ochii săi scînteietori se fixară asupra lui Harry pentru o clipă, apoi deschise gura osoasă, parcă pentru a cere o explicație. În schimb, ieși sînge, negru precum cerneala, iar creatura căzu, murind înainte să atingă pămîntul. Harry îl căută pe asasin printre voalurile tremurătoare, dar nu găsi decît victime: creaturi care se clătinau și cădeau, cu răni îngrozitoare. Un cap tăiat se rostogoli la picioarele sale; o creatură cu jumătate de corp se agăță de el în agonie și suspină în brațele sale.

Leagănul, care devenise atît de repede un mormînt, se cutremura de la un capăt la celălalt, voalurile erau aruncate de violența din mijlocul lor, odată cu filamentele. Cădeau pe pămînt și se zvîrcoleau, iar lumina pe care o împrumutaseră voalurilor se stingea acum, lăsînd treptat camera în întuneric.

Ferindu-și capul de leagănul care se prăbușea, Harry ajunse la marginea exterioară a cercului și acum – în sfîrșit – vedea creatura care provocase aceste orori.

Era un bărbat. Nici mai mult, nici mai puțin. Avea barba unui patriarh și roba unui profet. Cîndva o robă albastră, dar

acum atât de pătată de sînge, că arăta ca un măcelar. Cît despre arma sa, aceasta era un obiect scurt, din care ieșeau încet scînteii. Harry văzu ieșind o limbă de foc, șerpuind prin aer pentru a prinde o victimă care, pînă atunci, fusese ocolită. Lovi creatura (una cu pete și cu licurici) deasupra feselor și trecu prin spatele ei, scobindu-i carnea de o parte și de cealaltă a coloanei vertebrale. În ciuda mărimii impresionantă a rănii, creatura nu căzu, ci se răsuci ca să-l vadă pe cel care a rănit-o.

– De ce? suspină ea, întinzîndu-și brațele slăbite în direcția acestuia. De ce?

Acesta nu răspunse. Pur și simplu își mai ridică arma o dată și eliberă din ea altă energie care lovi victima în gură. Tînguirile ei încetară pe dată, iar focul urcă pe craniu, transformîndu-l în praf într-o clipă. Nici atunci nu se prăbuși. Trupul tremura în poziția verticală în care se afla, cu mâțele și bășica udului golite. Cu o privire aproape amuzată, profetul păși peste mizeria însîngerată dintre ei și lovi fața creaturii cu dosul palmei, atât de tare, că îi separă capul de gît.

Harry scăpă un strigăt involuntar, mai mult de minie decît de groază. Ucigașul, care trecuse deja de femeia decapitată și se îndrepta către deschizătură, se opri la mijlocul drumului și privi prin aerul plin de sînge. Harry îngheță. Profetul continua să se uite cu o expresie perplexă pe chip.

„Nu mă vede“, se gîndi Harry.

Era probabil prea optimist. Bărbatul continua să se uite, ca și cum ar fi zărit urma unei prezențe în întunericul care creștea, dar nu putea decide exact dacă ochii săi îl înșelau. Nu voia să riște. Continuînd să privească uimit, ridică arma.

Harry nu așteptă să tragă. Se repezi spre scări, sperînd că Dumnezeu îl făcuse pe Ted să scape înaintea lui. Focul ucigaș trecu pe lîngă el, destul de aproape pentru ca Harry să-i simtă căldura ucigașă, apoi se izbi de peretele opus, energiile sale producînd crăpături cînd se dispersă. Harry privi îndărăt către

profetul care uitase deja de fantomă și se întorsese spre deschizătura întunecată care ducea către Quiddity.

Privirea lui Harry se îndreptă către fărîma de întuneric. În lumina din ce în ce mai difuză a camerei, țărîmul și marea erau mai vizibile decît fuseseră și, pentru o clipă, se strădui din toate puterile să nu se întoarcă; să nu-l întreacă pe profet peste prag, să iasă sub cerul boltit.

Apoi, din întunericul de la stînga sa, se auzi o voce îndurerată și epuizată:

– Îmi pare rău, Harry... te rog... îmi pare rău...

Cu o senzație de rău în stomac, Harry se întoarse și căută sursa vocii. Ted zăcea la vreo doi metri de baza scării, cu brațele larg deschise, cu pieptul la fel. Cu o asemenea rană, plină de sînge și adîncă, era o minune că mai putea să respire, și chiar să vorbească. Harry se așeză lîngă el.

– Ia-mă de mînă, vrei? spuse Ted.

– Te-am luat, îl asigură Harry.

– Nu simt nimic.

– Poate că așa e cel mai bine, îl liniști Harry. Va trebui să te ridic.

– A apărut din senin...

– Nu-ți mai face griji.

– Eu stăteam deoparte, așa cum mi-ai spus, dar el a apărut din senin.

– Vrei să taci? Harry își băgă mîinile sub trupul lui Ted. Bun. Ești gata?

Ted doar mormăi. Harry respiră adînc, se ridică în picioare și, fără să se oprească, începu să-l care pe cel rănit către scări. Era mai greu să vadă scările în acel moment, pentru că ultima dintre lumini se stinsese. Dar se împletici către ele, în timp ce trupul lui Ted era zguduit de spasme.

– Rezistă, îl rugă Harry. Rezistă.

Ajunseră la baza scărilor acum, iar Harry începu să urce. Se uită îndărăt, spre centrul camerei, și văzu că profetul stătea la pragul dintre Cosm și Metacosm. Fără îndoială că avea să treacă în curînd peste el. Era evident că pentru asta venise aici. De ce fusese necesar să măcelărească atît de multe suflete era un mister pe care Harry nu se aștepta să-l rezolve prea curînd.

2

– E tîrziu, Harry, spuse Norma.

Stătea pe același scaun, lingă fereastră, cu televizorul mergînd. Era chiar înainte de ivirea zorilor.

– Îmi dai ceva de băut? ceru Harry.

– Servește-te singur.

Cu drumul luminat doar de ecranul televizorului, Harry se duse la masa de lingă Norma și-și turnă un coniac.

– Ai sînge pe tine, observă Norma.

Mirosul ei era la fel de ascuțit pe cît de orbi îi erau ochii.

– Nu e al meu. E al lui Ted Dusseldorf.

– Ce s-a întîmplat?

– A murit acum o oră.

Norma tăcu pentru cîteva secunde. Apoi spuse:

– Ordinul?

– Nu chiar.

Harry se așeză pe un scaun tare, vizavi de tronul cu perne al Normei, și-i povesti la ce fusese martor.

– Deci tatuajele au fost o investiție bună pînă la urmă, spuse ea cînd el își termină povestirea.

– Fie asta, fie am fost norocos.

– Eu nu cred în noroc, îl contrazise Norma. Cred în destin.

Cuvîntul sună aproape senzual, după felul în care îl rostise.

– Deci destinul lui Ted a fost să moară în seara asta? spuse Harry. Nu accept așa ceva.

– Nu accepta, atunci, zise Norma, fără nici o urmă de iritare. Sintem într-o țară liberă.

Harry sorbi din coniac.

– Poate că a venit vremea să fii ajutat cum trebuie.

– Vorbești despre terapie? Pentru că, dacă este așa, îți spun că l-am avut pe Freud pe aici – cel puțin zicea că este Freud –, iar omul ăla era *atît de terminat*...

– Eu nu vorbesc despre Freud. Vorbesc despre Biserică, sau poate despre FBI. Nu știu. Cineva trebuie să afle ce se petrece.

– Dacă sînt dispuși să te creadă, atunci au fost deja recrutați de dușman, spuse Norma. Poți fi sigur de asta.

Harry oftă. Știa că este adevărat ceea ce afirma ea. Erau oameni care purtau uniforme și insigne de polițist, pe a căror agendă zilnică se afla suprimarea informației despre lucrurile miraculoase. Dacă ar alege o ureche greșită în care să șoptească tot ce știa, ar muri.

– Deci să alegem cu grijă, spuse Harry.

– Sau să lăsăm lucrurile așa cum sînt.

– Ușa nu trebuie să fie deschisă, Norma.

– Ești sigur?

– Asta e o întrebare prostească, răspunse Harry, *bineînțeles* că sînt sigur.

– Ei bine, m-ai liniștit, zise Norma. Îți mai amintești cînd ai luat prima oară decizia aceasta?

– Nu am decis eu asta. Mi s-a spus.

– Cine ți-a spus?

– Nu știu. Poate că Hess. Tu.

– Eu? Nu mă asculta pe mine!

– Atunci pe cina naiba *ar trebui* să ascult?

– Ai putea începe cu tine, răspunse Norma. Mai ții minte ce mi-ai spus acum cîteva zile?

– Nu.

– Vorbeai despre faptul că poate a venit vremea să nu mai fii uman?

– A, asta...

– Da, asta.

– Erau doar vorbe.

– Toate sînt doar vorbe pînă le facem să se îndeplinească, Harry.

– Nu te înțeleg.

– Poate că ușa *ar trebui* să fie deschisă, spuse Norma. Poate că ar trebui să începem să ne uităm la ceea ce este în visele noastre, dar cu ochii deschiși.

– Ne întoarcem la Freud.

– Nu, nu ne întoarcem la el, șopti ea.

– Și dacă te înșeli? spuse Harry. Dacă a lăsa ușa deschisă e o catastrofă, iar eu nu fac nimic în legătură cu asta...

– Atunci vine sfîrșitul lumii?

– Exact.

– Nu va veni. Nu se poate. Se poate schimba, dar nu se poate sfîrși.

– Va trebui să te cred pe cuvînt, bănuiesc?

– Nu. Ai putea să-ți întrebi celulele. Ele îți vor spune.

– Nu vorbim prea mult zilele acestea, eu și celulele mele, replică Harry.

– Poate că nu ascuți destul de atent, răspunse Norma. Problema e: și ce dacă lumea se schimbă? Este prea grozavă așa cum este?

– Ar putea fi mult mai rău.

– Cine zice?

– Eu! Eu spun asta!

Norma își ridică brațul, ca să-l atingă pe Harry.

– Hai să mergem pe acoperiș, îl invită ea.

– Acum?

– Acum. Am nevoie de aer.

Urcară pe acoperiș, Norma înfășurată în șalul ei, la nouă etaje deasupra Seventy-Fifth. Zorile erau încă departe, dar orașul era pregătit deja pentru o nouă zi. Norma îl apucă de braț pe Harry și stătură în liniște timp de vreo cinci minute; jos traficul fremăta, sirenele urlau, iar vîntul bătea peste riul murdar și rece. Norma fu cea care rupse tăcerea.

– Sîntem atît de puternici, spuse ea, și atît de slabi.

– Noi?

– Toată lumea. *Puternici*.

– Nu cred că majoritatea oamenilor simt același lucru, o contrazise Harry.

– Asta pentru că ei nu pot simți legăturile. Ei cred că sînt singuri. În capul lor. În lume. Îi aud tot timpul. Spiritele vin, aducînd cu ele sentimentul lor de *singurătate* teribilă. Iar eu le spun: Scăpați de ceea ce sînteți...

– Iar ele nu vor să facă asta?

– Bineînțeles că nu.

– Nici mie nu-mi place cum sună, spuse Harry. Eu sînt tot ce am. Nu vreau să renunț.

– Am spus să scape, nu să renunțe, zise Norma. Nu e același lucru.

– Dar cînd ești mort...

– Ce înseamnă mort? Norma ridică din umeri. Lucrurile se schimbă, dar nu au un sfîrșit. Ți-am spus.

– Iar eu nu te cred. Aș vrea, dar nu te cred.

– Atunci nu te pot convinge, spuse Norma. Va trebui să afli singur, într-un fel sau altul. Se trase mai aproape de Harry. De cît timp ne cunoaștem noi?

– M-ai mai întrebato asta.

– Și tu ce ai spus?

– De unsprezece ani.

– Atît de mult, hm...? Ea tăcu iar, pentru o clipă sau două. Apoi spuse: Ești fericit, Harry?

– Hristoase, nu. Tu ești?

– Știi ceva? Eu sînt, replică Norma, cu o voce surprinsă. Îmi place compania ta, Harry. Altă dată, în alt loc, am fi făcut o pereche, noi doi. Poate că am făcut. Rîse încet. Poate de aceea mi se pare că te cunosc de mai mult de unsprezece ani. Ridică din umeri. Mi se face puțin frig, spuse ea. Mă duci înapoi jos?

– Desigur.

– Pari obosit, Harry. Ar trebui să dormi cîteva ore. Am o saltea în camera liberă.

– Mi-este bine, mulțumesc. O să mă duc acasă. Am doar nevoie de cineva cu care să vorbesc.

– Eu nu ți-am fost de mare ajutor, nu-i așa? Tu vrei răspunsuri clare, iar eu nu am nici unul.

– Există ceva ce nu ți-am spus.

– Ce?

– Aproape am pășit prin deschizătură.

– Prin deschizătură?

– Da.

– Și de ce nu ai pășit de tot?

– Nu îl puteam părăsi pe Ted, pe de o parte. Și... nu știu... bănuiesc că îmi era teamă că nu va mai exista cale de întoarcere.

– O, poate că întotdeauna cele mai bune călătorii sînt cele fără bilet de întoarcere, Harry, zise Norma cu durere în glas. Spune-mi cum era.

– Țărnul? Era frumos.

Și-l reaminti acum și nu se putu abține să nu ofteze.

– Atunci întoarce-te, îl îndemnă Norma.

Harry nu răspunse imediat, în schimb privi panorama sclipitoare din fața lui. Era prea frumoasă, însă doar din acest unghi și numai noaptea.

– Poate așa ar trebui, murmură el.

– Dacă te gîndești la mine, nu o face, spuse Norma. O să-mi lipsești, dar mă voi descurca. Cine știe, poate am să vin după tine într-o bună zi.

3

El se întoarse în apartamentul său ca să se spele (cămașa plină de sîngele lui Ted i se lipise de piept) și adună cîteva lucruri pentru călătorie. Era o procedură absurdă, desigur, dat fiind că nu avea habar ce se afla în partea cealaltă, dincolo de mare, de cer și de stele.

Își viri portofelul în buzunar, deși se îndoia că acolo foloseau dolari. Își prinse ceasul la mînă, deși cu siguranță timpul era inutil acolo. Își puse în grabă crucifixul, în ciuda faptului că auzise că povestea lui Hristos fusese inventată pentru a distra atenția de la misterul în care se pregătea să intre. Apoi, în zorii noii zile, se întoarse la clădirea dintre Thirteenth și Fourteenth.

Ușa pe care o deschisese folosind un *prodigile*, cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă, nu mai era închisă. La lumina unui fulger reuși să-și croiască drum spre capătul scărilor. Acolo se opri, încercînd să prindă vreun sunet de jos. Scăpase din calea profetului ucigaș o dată; a doua oară însemna să-și forțeze norocul. Totuși, nu se auzea nimic; nici un geamăt. Fulgerul stingîndu-se, își croi drum în jos pe scări, la lumina slabă care venea din camera de deasupra. Aceasta se întrerupse pînă ajunse el la baza scărilor, dar acolo era o a doua sursă, mult mai puternică. Sîngele unuia dintre preoți, scurs din cap și din inimă, arunca o lumină liliachie din bălțile pe care le formase, ca fosforescența unui putregai.

Harry se opri la baza scărilor, pînă cînd ochii i se obișnuiră cu lumina. După o vreme, i se arătă o scenă pentru care se pregătise cît de bine putuse, dar care tot îi mai ridica părul pe ceafă.

Văzuse leșuri înșiruite în fața sa de prea multe ori, desigur, și arareori plăcute. Corpuri ciopîrtite și roase, cu membrele rupte și fețele distruse. Dar aici era ceva mai ciudat decît asta; de două ori mai ciudat. Aici se aflau creaturi pe care el le crezuse profane – adoratorii Antihristului –, a căror carne nu era materia unei simple biologii. Avea o suspiciune primară în privința lucrurilor care arătau diferit de el însuși, așa cum era cazul acestor bestii. Asemenea forme găzduiau, după experiența sa, răutatea și nebunia. Dar, privind această scenă, nu putu să se bucure de moartea lor. Poate că fuseseră inocenți, poate că nu. Nu avea să afle niciodată. Ceea ce *știa* era că în ultima săptămînă vorbise despre trecerea dincolo de ceea ce el bănuise cîndva că erau limitele speciei. Nu-și mai putea permite să disprețuiască nici o formă, oricît de improbabilă, de teamă ca în timp să nu se dovedească a fi a sa. Orice era posibil. Poate, cum un fetus seamănă cu o reptilă și cu o pasăre înainte să își capete înfățișarea umană, și el va trece din nou prin acele stări în timp ce va evolua. Ceea ce ar însemna că avea frați aici, în întuneric.

Privi dincolo de ei acum, către centrul camerei. Deși filamentele își pierduseră lumina, mai rămăseseră cîteva resturi din voalurile cețoase care atîrnaseră din ele. Dar ele nu puteau masca absența de la mijloc. Deschizătura care ducea pe țarmul lui Quiddity dispăruse.

Împleticindu-se printre cadavre, Harry traversă către acel loc, cu speranța că ochii l-au înșelat. Era o speranță deșartă. Profetul închisese ușa în urma lui cînd pășise în cealaltă lume și nu lăsase nimic care să marcheze locul.

„Ce prostie!“ își spuse Harry.

Fusese atît de aproape. Stătuse pe pragul către miraculos, unde poate că misterele existenței puteau fi rezolvate, și, în loc să profite de această ocazie, cît timp o avusese, el se lăsase distras. Îi întorsese spatele și pierduse ocazia.

Era acesta destinul despre care vorbea Norma? Ca el să fie lăsat printre cei morți, în timp ce trenul miracolului înainta fără el?

Picioarele lui – din care se scursese adrenalina care îl alimentase pînă aici – erau gata să cedeze. Era vremea să plece acum; era timpul să-și îngroape frustrarea și durerea în somn cîteva ore. Mai tîrziu, poate, cînd își va pune gîndurile în ordine, va fi în stare să înțeleagă mai bine toate acestea.

Își croi drum înapoi prin această casă a măcelului și urcă scările. Totuși, cînd ajunsese sus, ceva ieși din umbră ca să-i blocheze drumul. Masacrul profetului nu fusese complet, se pare. Exista cineva care supraviețuise, deși, chiar și în lumina slabă a drumului de ieșire, era clar că nu mai avea mult pînă să-și dea duhul. Creatura avea o rană de la mijlocul pieptului pînă la coapsă, încleiată de sîngele uscat. Fața era dreaptă ca talpa unui fier de călcat, ochii luceau ca aurul pe fața ei fără nas, fără buze.

– Te cunosc, spuse ea, cu o voce slabă și șuierătoare. Ai fost la ceremonie.

– Da, am fost.

– De ce te-ai întors?

– Voiam să trec dincolo de ușă.

– Și noi la fel, spuse ea, aplecîndu-se spre Harry.

Ochii îi străluceau și sclipeau misterios, ca și cum i-ar fi citit cele mai ascunse gînduri.

– Tu nu ești de-al nostru, spuse ea.

Harry nu văzu vreun motiv pentru care să mintă.

– Nu, nu sînt.

– Ai venit cu el, izbucni ea deodată. O, cu 'shu...

Se trase îndărăt, departe de Harry și ridică mîinile, ca să-și protejeze fața.

– E în regulă, o liniști Harry. Nu am fost cu el. Jur.

Urcă ultimele trepte și porni către ea. Prea slabă să fugă de el, creatura se refugie lîngă zid, cu trupu-i sfișiat zguduit de suspine.

– Omoară-mă, imploră ea. Nu-mi pasă. Nu mi-a mai rămas nimic.

Harry se așează pe vine lângă ea.

– Ascultă-mă, vrei? Nu am venit cu acela, oricine ar fi fost el...

– Kissoon, spuse ea.

– Ce?

Ea se uită la el printre degete.

– Îl cunoști deci.

– Acel Kissoon pe care îl cunosc eu este mort, zise el. Sau, cel puțin, am crezut că este mort.

– L-a ucis pe Blessedm'n al nostru și a venit la ceremonia noastră în trupul lui. Și de ce?

Harry avea măcar un răspuns la această întrebare.

– Ca să ajungă în Quiddity.

Creatura clătină din cap.

– Nu a plecat, spuse ea. Doar a sigilat ușa.

– Ești sigură?

– Am văzut cu ochii mei. Așa am aflat că este Kissoon.

– Explică-mi.

– Când s-a închis ușa, exact în ultimul moment, o lumină a trecut prin toate – cărămizi, vâluri, morți, iar mie mi s-a părut că le văd adevărata natură, pentru un timp foarte scurt. Și m-am uitat la el – la cel despre care noi credeam că este Blessedm'n al nostru – și am văzut un alt om ascuns în trupul lui.

– De unde știi că era Kissoon?

– Cândva a încercat să ni se alăture. A spus că este un surghiunit, la fel ca noi, și voia să meargă acasă cu noi, înapoi în Quiddity.

Când rosti acest cuvânt, ea se cutremură și începură să îi curgă și mai multe lacrimi.

– Știi ce e ciudat? continuă ea cu un zîmbet amar. Nu am fost niciodată acolo. Majoritatea dintre noi nu am fost niciodată acolo. Sîntem copiii surghiuniților sau copiii copiilor lor. Am trăit și am murit pentru ceva despre care nu știm decît din povești.

– Știi unde s-a dus?

– Kissoon?

Harry aprobă din cap.

– Da, știu. M-am dus după el, în ascunzătoarea sa.

– Ai vrut să-l omori?

– Bineînțeles. Dar când am ajuns acolo nu-mi mai rămăsese putere deloc. Știam că, dacă îl infruntam în halul în care sînt, m-ar fi terminat. M-am întors aici ca să mă pregătesc.

– Spune-mi unde este. Lasă-mă pe mine să fac treaba asta în locul tău.

– Tu nu știi de ce este în stare.

– Am auzit. Crede-mă, am auzit.

– Și crezi că poți să-l omori?

– Nu știu, spuse Harry, imaginîndu-și cu ochii minții portretul pe care îl făcuse Ted.

Cerul plumburiu, strada aglomerată și un șarpe negru sub călcîiul lui ascuțit. Șarpele era Kissoon, sub alt nume.

– La vremea mea am bătut cîțiva diavoli.

– El nu este diavol, spuse creatura. El este om.

– Și acesta este un lucru bun sau rău?

Creatura îl măsoară grav cu privirea.

– Cunoști răspunsul la această întrebare.

Rău, desigur.

Diavolii erau simpli. Ei credeau în rugăciune și în puterea apei sfințite. De aceea fugeau de amîndouă. Dar oamenii... în ce credeau oamenii?

Adresa pe care i-o dăduse creatura era în Morningside Heights, pe lîngă 110th și Eighth Avenue: o casă obișnuită, care avea nevoie de reparații. La ferestrele de jos nu erau draperii.

Harry se uită înăuntru. Camera era goală: nici un tablou pe pereți, nici un covor pe podea, nici o mobilă, nimic. Știa, înainte să ajungă la ușa din față, pe care o găsi întredeschisă, și înainte să pășească în interiorul gri, că venise prea târziu. Casa era goală; sau aproape goală.

Rămăseseră câteva semne ale faptului că fusese locuită de Kissoon. La capătul superior al scărilor, zăcînd în propria materie dezintegrată, era un Lix micuț. La apropierea lui Harry, înalță capul, dar, deoarece creatorul său plecase, își pierduse orice agerime, așa că se răsuci și o luă în jos pe scări, depunînd resturi de canalizare pe fiecare treaptă. Harry se luă după urma urît mirositoare pînă în camera în care stătuse Kissoon în ultimul timp. Semăna cu ascunzătoarea unui răufăcător. Ziare întinse pe jos, în loc de covoare; o saltea murdară sub fereastra soioasă; o grămadă de conserve aruncate și farfurii cu mîncare stricată, alături de o altă grămadă, de data aceasta de sticle de băutură. Pe scurt, o gaură murdară.

Nu era decît o dovadă care să marcheze ambiția omului care își făcuse nevoile și transpirase aici. Pe peretele din spatele ușii, o hartă a Statelor Unite, pe care Kissoon făcuse tot felul de semne și de notițe. Harry trase harta de pe perete și o duse la fereastră pentru a o analiza. Scrisul bărbatului era ilizibil și cea mai mare parte a vocabularului – străină pentru Harry, ca un mariaj nepotrivit între latină și rusă, dar era clar că peste douăsprezece locuri din țară avuseseră importanță pentru Kissoon. New York City și împrejurimile sale atrăseseră cea mai mare concentrație de note marginale, cu o regiune în colțul sud-vestic al Dakotei de Nord și o alta în Arizona, de un interes foarte mare pentru el. Harry împături harta și o băgă în buzunar. Apoi căută repede, dar eficient prin restul camerei, cu speranța de a mai descoperi alte indicii despre scopul și metodologia lui Kissoon. Nu găsi nimic interesant totuși, cu excepția unui pachet ciudat de cărți de joc, evident lucrate

manual și foarte uzate. Le răsfoi. Erau probabil douăzeci de cărți, fiecare marcată cu un desen simplu. Un cerc, un pește, o mână, o fereastră, un ochi. Le băga și pe acestea în buzunar. Doar atît dori să ia. Apoi trecu pe lîngă Lix-ul prăbușit și ieși în aerul cald de afară.

Abia mai tîrziu, cînd întinse cărțile pe podeaua biroului său, își dădu seama ce reprezenta acel pachet de cărți. Tesla Bombeck fusese prima care îi descrisese aceste simboluri, cînd îi vorbise despre medalionul pe care îl găsisese în peșterile de sub Palomo Grove. Spusese că era o figură umană în centru: o formă pe care Kissoon, creatorul cărților, o împărțise în două bucăți de trunchi, fiecare cu o mână întinsă și două picioare. Restul imaginilor erau preluate din desenul de pe medalion, neschimbate. Dacă Harry își amintea bine povestirea Teslei, patru simboluri se ridicau deasupra capului figurii, aparent reprezentînd ascensiunea umanității la unitate. Sub ea, alte patru, care reprezentau întoarcerea ei la simplitatea celulei unice. Pe mîna ei stîngă, care emana energie, sau sînge, erau simboluri care conduceau la un cerc eclipsat de nor: Cosm. Pe dreapta, care emana asemenea celeilalte, erau simboluri care sugerau un cerc gol: misterul sau, poate, absența sacră a Metacosmului.

Harry aranjă semnele așa cum le descrisese Tesla, gîndindu-se în același timp în ce scop i-au servit lui Kissoon. Era un joc pe care îl jucase el? Solitaire metafizic, ca să-l țină ocupat în timp ce-și făcea planurile? Sau era ceva mai puțin frivol? O modalitate de a prezice (sau chiar de a *influența*) procesele pe care le descria pachetul?

Era gata să renunțe la aceste întrebări, cînd sună telefonul. Era Norma.

– Dă drumul la știri, spuse ea.

El porni televizorul. Apărură imaginile unei clădiri cuprinse de foc însoțite de comentariul unui reporter aflat la fața locului. În subsolul clădirii fuseseră descoperite cîteva cadavre,

spunea el. Deși numărul nu fusese confirmat încă, el, personal, văzuse douăzeci și una de victime scoase din clădire. Nu exista nici un semn al vreunui supraviețuitor, iar acum chiar nu mai exista nici o speranță de a mai găsi vreunul.

– Este unde cred eu că e? întrebă Norma.

– Acesta e locul, confirmă Harry. Au spus ceva despre starea cadavrelor?

– Doar că majoritatea erau arse și nu mai puteau fi recunoscute. Erau *exilați*, presupun.

– Da.

– Vizibil?

– Foarte.

– Lucrul acesta va da naștere unor întrebări, remarcă Norma sec.

– Le vor pune într-un dosar pe care îl vor uita și vor pretinde că nu s-a întâmplat nimic, spuse Harry.

Văzuse asta de multe ori. Bărbați raționali care tratau fapte aparent iraționale prefăcându-se orbi.

– A mai fost ceva, Norma. Sau, mai bine spus, cineva.

– Cine?

– Kissoon.

– Imposibil.

– Jur.

– L-ai văzut tu? În carne și oase?

– De fapt în carnea altcuiva, răspunse Harry, dar sînt destul de sigur că era el.

– El conducea Ordinul?

– Nu. El a fost cel care i-a măcelărit, spuse Harry. Ei aveau o ușă deschisă către Quiddity. O *neirica*, așa a numit-o una dintre ei.

– Înseamnă drum de acces, îl lămură Norma. Un drum de acces la înțelepciunea sacră.

– Ei bine, el l-a închis, răspunse Harry.

În timp ce Norma medita la acest lucru, se așternu liniștea.

– Fă-mă să înțeleg lucrurile cum trebuie, ceru ea. Ei au deschis o *neirica*; el i-a ucis și a ieșit prin ea...

– Nu.

– Am crezut că ai spus...

– Am spus că a închis-o. Nu că a plecat. Este încă aici, în New York.

– L-ai găsit?

– Nu. Dar îl voi găsi.

III

1

Harry se întoarse pe Morningside Heights mai târziu în aceeași zi și supraveghe casa timp de șaptezeci și două de ore, cu speranța de a-l prinde pe Kissoon. Nu avea un plan anume despre cum să trateze cu el dacă îl prindea, dar era liniștit pentru că avea cărțile și harta. Ambele, bănuia el, aveau aceeași valoare pentru Kissoon. Suficient cât să-l aibă la mână, fiindcă, dacă l-ar fi ucis pe Harry, nu ar mai fi aflat niciodată unde erau ascunse. Cel puțin acesta era calculul lui.

După cum se dovedî, atît așteptarea, cît și calculul său fură în zadar. După trei zile de supraveghere aproape constantă, fără ca Kissoon să-și facă apariția, Harry intră iar în casă. Lix-ul de la baza scârilor era puțin mai mult decît o pată uscată pe podea. Cît despre dormitorul lui Kissoon, acesta fusese scotocit, probabil de fostul chiriaș care își căutase cărțile. „Nu se va mai întoarce“, se gîndi Harry. Își terminase treaba aici. Plecase în altă parte.

A doua zi, Harry plecă în Dakota de Nord, și astfel începu căutarea care avea să îi ocupe următoarele șapte săptămîni din viață. Singura persoană pe care o informă fu Norma și, în ciuda întrebărilor ei, refuză să îi furnizeze detalii, de teamă ca Kissoon să nu aibă vreun informator printre cei morți, care să tragă cu urechea. Singura persoană căreia era tentat să îi mai spună era Grillo, dar decise totuși să nu o facă. Nu fusese

niciodată sigur de scopurile lui Grillo, sau, mai degrabă, de loialitatea sa. Dacă Harry ar fi spus ceva din ce știa în speranța de a da de urma lui Kissoon în Recif, exista riscul ca informația să-și găsească drumul îndărăt prin sistem, la inamic. Era mai bine să dispară în tăcere, să fie crezut incapabil sau mort.

Harry petrecu unsprezece zile în Dakota de Nord, mai întâi în Jamestown, apoi în Napoleon și Wishek, unde, din întâmplare, dădu peste un drum care îl duse în vest, în Badlands. Acolo, după o perioadă supărător de caldă la sfârșitul lui iulie, dădu, într-o zi sau poate două, de Kissoon, care se mutase mai departe, lăsînd un alt masacru în urmă. De data aceasta, nu mai fu nici un incendiu care să ascundă natura bizară a trupurilor și, după o vreme, toate reportajele despre incident fură suprimate. Dar Harry adunase destule informații, ca să fie sigur că Kissoon făcuse și aici ceea ce făcuse în New York: localizase și distrusese un grup de exilați din Quiddity. Dacă și aceștia fuseseră pe cale să deschidă o ușă către Metacosm, nu putea descoperi, dar așa bănuia. Pentru ce alt motiv s-ar fi ostenit Kissoon să-i măcelărească?

Bănuiala ridică o întrebare care nu îi dăduse pace de cînd plecase din New York. De ce, după ce fuseseră exilați în Cosm timp de atîția ani, oamenii aceștia aveau iar acces la Quiddity? Oare descoperiseră vreo invocație care înainte le fusese necunoscută și care deschidea uși acolo unde nu fuseseră decît ziduri? Sau oare acele ziduri se subțiau din același motiv pentru care limita dintre lumea aceasta și Metacosm devenea mai fragilă?

Caldura nu îl ajută să se liniștească. Hoinărind prin Wishek, cu speranța de a descoperi încotro pornise Kissoon, temerile sale creșcură în arșiță și născură halucinații. De două ori în două zile i se păru că îl vede pe Kissoon plimbîndu-se, și îl urmări pe după colțuri, însă nu găsi decît străzi goale. Iar în amurg, privind cum lumea solidă sucombă în îndoială, i se păru că vede cum umbrele se schimbă, ca și cum întunericul

ar fi fost partea cea mai fragilă din peretele lui Cosm și deschizăturile începeau să apară acolo.

Caută puțină mîngiere la oamenii din jurul său, bărbații și femeile dure, dintr-o bucată, care aleseseră acest colț lipsit de bucurie al planetei pentru a-l numi casa lor. Cu siguranță exista o rezervă de adevăr cu greu dobîndit în ei, care îl va ajuta să țină la distanță nebunia. Nu putea cere dovezi categorice, desigur (deja îl priveau cu destulă suspiciune), dar asculta conversațiile lor, sperînd să descopere puțină înțelepciune care să poată fi folosită împotriva lucrurilor anormale pe care le simțea furișîndu-se în jurul său. Dar nu găsi nici o mîngiere în analiza sa. Erau și ei la fel de triști, de cruzi și de pierduți ca toți oamenii pe care îi întîlnise. Ziua își făceau turele plicticoase cu fețele posace, cu sentimentele ascunse. Noaptea, bărbații se îmbătau (iar uneori deveneau violenți), în timp ce femeile stăteau acasă, uitîndu-se la aceleași emisiuni siropoase, de pe o coastă pînă pe cealaltă.

Era bucuros să meargă, în sfîrșit, în Minnesota, unde citise despre un incident, despre un asasinat în cadrul unui cult, lîngă Duluth, și spera să descopere că fusese opera lui Kissoon. Fu dezamăgit. A doua zi după sosirea sa, membrii cultului – doi frați și amanta lor comună, toți trei într-o stare psihică gravă – fuseseră arestați și recunoscuseră carnagiul.

Cum urma se răcea cu fiecare oră, se gîndi să plece spre Nebraska și să se întîlnească cu Grillo în Omaha. Nu era alegerea lui – disprețul omului încă mai durea –, dar înțelegea din ce în ce mai mult că nu avea nici o șansă. Amîna cu o zi să-l sune pe Grillo. Apoi, în sfîrșit, înecîndu-și supărarea într-o jumătate de sticlă de whisky, îl sună, dar descoperi că Grillo nu era acasă. Refuză să lase un mesaj, temător ca întotdeauna ca el să nu ajungă la niște urechi nepotrivite. În schimb, termină și jumătatea rămasă a sticlei și se duse la culcare mai beat decît fusese vreodată.

Și visă; visă că se întorsese pe Wyckoff Street, în camera aceea murdară, cu diavolul care îl ucisese pe Părintele Hess; carnea îi era asemenea unor tăciuni aprinși într-un vînt puternic, micșorîndu-se și ațîțîndu-se în aerul întunecos.

În timpul confruntării, care durase cîteva ore, își spusese în multe feluri: Hammermite, Peter Nomadul, Susan cea Leneșă. Dar spre sfîrșit, fie din cauza oboselii, fie din plictiseală, renunță la toate aceste măști, cu o excepție.

„Eu sînt D'Amour, spusese el de multe ori. Eu sînt tu, și tu ești iubire, și aceasta face lumea să se învîrtească.“

Probabil că repetase această prostie de două sute, trei sute de ori, de fiecare dată găsind o altă modalitate în care să o redea – o predică de la amvon, ca invitație la o partidă de sex, ca un cîntec de dans –, pînă cînd cuvintele îi fură întipărite atît de bine în minte, încît Harry știu că i se vor învîrți pentru totdeauna prin cap.

Se trezi liniștit într-un mod ciudat de acest vis. Era ca și cum subconștientul lui făcea o legătură pe care conștientul nu o putea face, trimițîndu-l înapoi la acel moment teribil, ca la o sursă de înțelepciune.

Cu capul greu, merse cu mașina în căutarea unei cafenele deschise non-stop și, găsind una pe autostradă, rămase acolo pînă în zori, meditănd la cuvintele acelea. Nu era prima oară cînd făcea acest lucru, bineînțeles. În cortexul lui pieriseră amintiri mult mai plăcute, pierdute pentru totdeauna în uitairea în care este trimisă fericirea, dar cuvintele diavolului nu-i ieșiră din cap.

„Eu sînt tu“, declarase el. Ei bine, acest lucru era destul de clar. Ce seducător infernal nu încercase să-și zăpăcească victima cu gîndul că acesta nu era decît un joc cu oglinzi?

„Și tu ești iubire“, șoptise el. Nici partea aceasta nu părea să necesite prea multă exegeză. Numele lui era D'Amour, pînă la urmă.

„Și asta face lumea să se învîrtească“, rostise pe nerăsuflăte. Un clișeu, desigur, ajuns, prin repetiție, să nu mai însemne nimic, în mod virtual. Nu conținea nici o subtilitate.

Și totuși, aici exista un sens; era sigur de acest lucru. Cuvintele fuseseră alese ca o cursă, momite cu o fărîmă de semnificație. Pur și simplu el nu înțelesese niciodată care era acea semnificație. Nici meditănd la ea după șase cești de cafea și – cînd veniră zorile – la o slănină canadiană cu trei ouă nu primi răspunsul. Trebuia să meargă mai departe și să aibă încredere că soarta îl va duce la Kissoon.

Întărit, se întoarse la motel și consultă din nou harta pe care o luase din căsuța din Morningside Heights.

Mai erau cîteva locuri însemnate, deși nici unul dintre ele nu fusese la fel de important pentru el ca New York sau Jamestown. Unul era în Florida, unul în Oregon, două în Arizona; plus alte șase sau șapte. De unde să înceapă?

Se decise asupra Arizonei, pentru simplul motiv că iubise o femeie care se născuse și crescuse în Phoenix.

2

Călătoria dură cinci zile și ajunse în sfîrșit la Mammoth, Arizona, la un colț de stradă, unde îl strigă pe nume o femeie cu vocea ca apa care trece peste stînci. Era micuță, cu pielea ca hîrtia de împachetat refolosită de zeci de ori, cu ochii atît de adînci, încît nu putu fi deloc sigur dacă erau fixați asupra lui.

– Eu sînt Maria Lourdes Nazareno, îi spuse ea. Te aștept de șaisprezece zile.

– Nu mi-am dat seama că sînt așteptat, răspunse Harry.

– Întotdeauna, îl asigură femeia. Ce mai face Tesla, apropo?

– O cunoști pe Tesla?

– Ne-am cunoscut tot la colțul acesta, acum trei ani.

– Un loc popular, remarcă Harry. E ceva special în legătură cu el?

– Da, răspunse femeia, zîbind ușor. Eu. Ce mai face?

– Era la fel de nebună ca întotdeauna, ultima oară cînd am vorbit.

– Și tu? Și tu ești nebun?

– Foarte posibil.

Răspunsul păru să o mulțumească pe femeie. Înălță capul, și Harry îi văzu pentru prima oară ochii. Irișii ei aveau vinișoare aurii.

– I-am dat Teslei un pistol, continuă femeia. Îl mai are?
Harry nu răspunse.

– D'Amour?

– Ești ceea ce cred eu că ești? șopti Harry.

– Ce vrei să spui?

– Știi foarte bine.

Din nou zîmbi.

– Ochii sînt cei care mă trădează, nu-i așa? Tesla nu a observat. Dar, de fapt, cred că era drogată în ziua aceea.

– Sînt mulți ca tine?

– Foarte puțini, răspunse Maria, iar cea mai mare parte dintre noi sînt Sapas Humana. Dar există un loc micuț...

Ținu degetul mare și arătătorul la o jumătate de centimetru distanță unul de celălalt, ca să arate cît de mic era locul.

– ... Un loc micuț din mine pe care Quiddity îl cheamă. Îmi dă înțelepciune.

– Cum?

– Îmi dă voie să vă văd, pe tine și pe Tesla, venind.

– Doar atît vezi?

– De ce? Ai ceva anume în minte?

– Da, am.

– Ce?

– Kissoon.

Femeia se cutremură vizibil.

– Deci *el e* treaba ta.

– E aici?

– Nu.

– A fost aici?

– Nu. De ce? Îl aștepti?

– Mi-e teamă că da.

Femeia părea întristată.

– Noi am crezut că sîntem în siguranță aici, spuse ea. Nu am încercat să deschidem o *neirica*. Nu avem puterea necesară. Așa că ne-am gîndit că nu ne va observa.

– Mi-e teamă că știe că sînteți aici.

– Trebuie să plec. Trebuie să avertizez pe toată lumea. Îl apucă pe Harry de mînă, iar palmele îi erau umede. Îți mulțumesc pentru asta. Voi găsi o modalitate să te răsplătesc.

– Nu e nevoie.

– O, este, spuse ea și, înainte ca Harry să poată protesta în continuare, ea dispăru, traversă strada și pieri din vedere.

Stătu în Mammoth peste noapte, deși era destul de sigur că femeia pe nume Nazareno spunea adevărul, iar Kissoon nu era în preajmă. Obosit după atîtea săptămîni de călătorie, se duse la culcare devreme, însă fu trezit foarte curînd de un ciocănit în ușă.

– Cine e? mormăi el în timp ce căuta să aprindă lumina.

Răspunsul nu fu un nume, ci o adresă.

– Unu-doi-unu, Spiro Street, spuse încet o voce șuierătoare.

– Maria? murmură el, luîndu-și arma și traversînd încăperea, către ușă.

Dar pînă să deschidă ușa, cel care vorbise dispăruse de pe hol.

Se îmbracă și coborî în holul hotelului, se interesă unde este Spiro Street și porni într-acolo. Strada pe care o căuta era chiar la marginea orașului, și multe dintre casele de aici erau într-o asemenea stare de degradare, încît era uimit să vadă semne care arătau că sînt locuite: vehicule ruginite pe străzi, pungi de gunoi făcute grămadă peste mizeria uscată unde fuseseră cîndva peluze. Unu-doi-unu era într-o stare mai bună decît altele, dar chiar și așa oferea o priveliște dezolantă. Liniștit că avea arma la el, Harry merse pînă la ușa de la intrare. Era deschisă cîțiva centimetri.

– Maria? șopti el.

Tăcerea era atît de adîncă, încît nu era nevoie să vorbească mai tare.

Nu veni nici un răspuns. Rostind numele pentru a doua oară, împinse ușa, iar aceasta se deschise larg. Pe covorașul jerpelit era o luminare albă, groasă, așezată pe o farfurie întinsă înconjurată de mătânii. În fața ei, cu ochii plecați, era Maria.

– Sînt eu. Sînt Harry. Ce vrei?

– Nimic, acum, spuse o voce din spatele lui.

Duse mîna la armă, dar înainte ca pumnul său să o atingă, o palmă rece îl strînse de ceafă.

– Nu, zise vocea simplu.

Harry îi arătă mîinile neînarmate.

– Am un mesaj... începu el.

Acum se auzi o altă voce; aceasta era purtătoarea mesajului.

– Ea voia să te vadă.

– Bine. Sînt aici.

– Doar că ai venit al naibii de tîrziu, spuse primul bărbat.

El a găsit-o deja.

Stomacul lui Harry se întoarse pe dos. Se uită atent la Maria. Nu văzu nici un semn de viață.

– O, Isuse.

– Ce profanare ușoară, spuse purtătorul mesajului. Maria a spus că ești un om sfânt, dar eu nu cred că ești.

Palma se strînse pe ceafa lui Harry și, pentru un moment, crezu că își aude craniul trosnind. Apoi călăul său vorbi încet, foarte încet:

– *Eu sînt tu și tu ești iubire...*

– Încetează cu asta, spuse amenințător Harry.

– Eu doar îți citesc gîndurile, D'Amour, afirmă bărbatul. Încerc să descopăr dacă ești dușmanul sau prietenul nostru.

– Nu sînt nici una, nici cealaltă.

– Tu aduci moartea, știi asta? Mai întîi în New York...

– Eu îl caut pe Kissoon.

– Știm, veni răspunsul. Ne-a spus ea. De aceea și-a trimis spiritul să-l caute. Așa că ai putea fi un erou și l-ai aduce înapoi. La asta visezi, nu?

– Uneori...

– Păcat.

– După tot răul pe care l-a făcut el oamenilor tăi, credeam că ai fi bucuros să mă ajuți.

– Maria a murit ca să te ajute, veni răspunsul. Viața ei este contribuția noastră la această cauză. Ea a fost mama noastră, D'Amour.

– O, îmi pare rău. Credeți-mă, nu am vrut așa ceva.

– Știa că ai intenții mai bune, răspunse purtătorul mesajului. Așa că a pornit să-l găsească pentru tine. El a venit după ea și i-a supt sufletul, dar ea l-a găsit.

– A avut timp să vă spună unde se află?

– Da.

– Și aveți de gînd să-mi spuneți?

– Cîtă nerăbdare, zise cel care îl ținea de ceafă, aplecîndu-se la urechea lui Harry.

– Ți-a ucis mama, pentru numele lui Dumnezeu, replică Harry. Nu vrei să-l vezi mort?

– Ce vrem noi nu contează, răspunse celălalt fiu. Am învățat lucrul acesta cu mult timp în urmă.

– Atunci dați-mi voie să îl vreau eu în locul vostru, pledă Harry. Lăsați-mă să găsesc o cale să-l omor pe nenorocitul ăsta.

– Ce inimă *criminală*, îi șopti la ureche bărbatul. Unde-ți este metafizica?

– *Eu sînt tu, și tu ești iubire...*

– Acesta nu sînt eu, protestă Harry.

– Cine este, atunci?

– Dacă aș ști asta...

– Dacă ai ști asta?

– ... poate nu aș mai fi aici, pregătit să fac treaba asta murdară a ta.

Urmă o tăcere lungă. Apoi purtătorul mesajului spuse:

– Orice s-ar întîmpla după asta...

– Da?

– ... dacă *tu* îl omori *pe el* sau te omoară *el pe tine*...

– Dă-mi voie să ghicesc. Să nu mă mai întorc.

– Exact.

– Ne-am înțeles.

Urmă o altă tăcere. Lumînarea de lingă Maria pîlpîi.

– Kissoon este în Oregon, spuse purtătorul mesajului.

Într-un oraș numit Everville.

– Ești sigur?

Nu veni nici un răspuns.

– Bănuiesc că ești.

Mîna nu se mișcă de pe ceafa lui Harry, deși nu mai veni nici un răspuns de la nici unul din fii.

– Mai avem și alte treburi? întrebă Harry.

Tăcere, din nou.

– Dacă am terminat, aș vrea să plec; să pornesc dimineata devreme.

Și tot tăcere. În cele din urmă, Harry întinse mîna și își atinse ceafa. Mina dispăruse, lăsînd în urmă doar senzația contactului. Se uită în jurul său. Ambii copii ai Mariei dispăruseră.

Suflă în lumînarea din fața femeii moarte și îi spuse încet la revedere. Apoi se întoarse la hotel și își stabilî traseul spre Everville.

PARTEA A CINCEA

PARADA

I

1

Nu era prima oară în anii întunecați de după Loop cînd Tesla visa purici. Un tsunami veritabil de purici, care se ridica peste Culmea lui Harmon, ducînd pe creastă rămășițele Americii, legănîndu-le și fiind gata să le dea drumul în orice moment. Everville devenise un oraș lagună. Main Street era un rîu solid de purici, pe care treceau plute din casă în casă, salvînd oamenii de valuri.

Cîțiva oameni păreau să o cunoască, deși ea nu îl recunoștea pe nici unul.

— Tu! Tu! exclamau ei, arătînd cu degetul în direcția ei, în timp ce își trăgea propria barcă micuță pe stradă. Tu ai făcut asta! Tu cu maimuța! (Ea avea o maimuță pe umăr, cu vestă și pălărie din postav roșu.) Recunoaște! Tu ai făcut asta.

Ea își susținea nevinovăția. Da, știuse că va veni valul. Și, da, poate că pierduse vremea întrebîndu-se cînd să avertizeze lumea. Dar nu era vina ei. Ea era doar o victimă a circumstanțelor, ca ei toți. Nu era...

— Tesla? Trezește-te. Tesla? Ascultă-mă. Trezește-te, vrei?

Își dezlipi pleoapele și o văzu pe Phoebe uitîndu-se la ea, rînjind cu gura pînă la urechi.

— Știu unde este. Și știu și cum ajungem acolo.

Tesla se ridică în capul oaselor, scoțîndu-și din cap și ultimul purice.

— Joe?

– Bineînțeles că Joe.

Phoebe se așează pe marginea patului. Tremura.

– Am fost cu el azi-noapte, Tesla.

– Despre ce vorbești?

– Am crezut că este un vis la început, dar nu a fost. Știu că nu a fost. Lucrurile îmi sînt la fel de clare acum, cum îmi erau și cînd am fost acolo.

– Unde?

– Cu Joe.

– Da, dar *unde*, Phoebe?

– Ah. În Quiddity.

La început Tesla era gata să respingă totul ca fiind o deșartă dorință, dar, pe măsură ce Phoebe îi spunea mai multe, începu să creadă că era ceva adevăr acolo.

Raul era de aceeași părere. „Nu ți-am spus? șopti el în urechea Teslei cînd Phoebe ajunsese la partea despre ușa aflată pe Culmea lui Harmon. Nu ți-am spus că este ceva cu muntele asta?”

„Dacă este o ușă acolo sus...” se gîndi ea.

„Așa se explică de ce orașul ăsta a luat-o razna.”

– Trebuie să mă duc acolo sus, spunea Phoebe. Să trec prin ușa aceea, ca să pot fi cu Joe. O apucă pe Tesla de mină. O să mă ajuți, nu-i așa? Spune că o să mă ajuți.

– Da, dar...

– Știam. În momentul în care m-am trezit mi-am spus că de asta ai apărut tu în viața mea, pentru a mă ajuta să-l găsesc pe Joe.

– Unde era cînd ai plecat de lîngă el?

Chipul lui Phoebe îl posomori.

– Era în mare.

– Și barca lui?

– A plecat mai departe fără el. Cred... Cred că s-au gândit că e mort. Dar nu e mort. Știu că nu e. Dacă ar fi mort, nu aş simţi ceea ce simt acum. Inima mi-ar fi pustie, ştii?

Tesla privi entuziasmul femeii, îi auzi credinţa şi simţi un val de invidie, pentru că niciodată în viaţa ei nu fusese cuprinsă de dragoste în felul acesta. Poate că era o cauză pierdută, plecată în căutarea unui bărbat pierdut peste bord în Marea Viselor, atunci când lumea părea să se sfîrşească, dar ei îi plăcuseră dintotdeauna cauzele pierdute. Şi dacă şi-ar petrece ultimele ore din viaţă încercînd să reunească aceşti iubiţi, ar fi oare o ambiţie aşa lipsită de importanţă?

– Ți-a spus Joe *unde* este uşa de pe munte?

– Mi-a spus că este undeva pe vîrf. Dar o găsim noi. Știu că o vom găsi.

2

Peste mai puțin de jumătate de oră Tesla și Phoebe ieșiră din casă, la soare, însă Everville era deja în mare agitație. Main Street roia de oameni; agățau panouri, umflau baloane, ridicau baricade. Și, acolo unde era de muncă, bineînțeles că erau oameni în preajmă, care se uitau și făcea observații: cei care își beau cafeaua și cei care mîncău gogoși, cei care dădeau sfaturi și cei care rezolvau orice problemă.

– Nu trebuia să venim pe aici, spuse Phoebe, în timp ce așteptau într-un șir de mașini, pentru că șoseaua era blocată de un camion din care se descărcau scaune.

– Calmează-te, o liniști Tesla. Avem o zi lungă înaintea. Să luăm lucrurile așa cum sînt.

– Dacă ar ști și ei ce știm noi, făcu Phoebe privind oamenii de pe trotuar.

– O, știu și ei, replică Tesla.

– Despre Quiddity? întrebă Phoebe nevenindu-i să creadă. Nu cred că au habar.

– Poate că este adînc îngropată, zise Tesla, studiind fețele vesele ale trecătorilor. Dar amintește-ți că toată lumea ajunge să meargă în Quiddity de trei ori.

– Eu am furat încă o vizită, afirmă Phoebe cu mîndrie.

– Ai avut ajutor din partea cealaltă. Toți ceilalți zăresc ceva, dar uită. Apoi își continuă viețile, crezînd că ele sînt reale.

– Ai luat de multe ori droguri? se interesă Phoebe.

– Am avut momentele mele, spuse Tesla. De ce?

– Pentru că unele dintre lucrurile pe care le-ai spus... nu au nici o semnificație pentru mine. O privi pe Tesla. Cum ar fi ceea ce tocmai ai spus, despre oamenii care cred că ei sînt reali. Chiar sînt. Eu sînt reală. Tu ești reală. Joe este real.

– De unde știi tu?

– Asta e o întrebare stupidă, se răsti Phoebe.

– Atunci dă-mi un răspuns stupid.

– Noi *facem* lucruri. Noi facem ca lucrurile să se întîmple. Eu nu sînt ca... ca... Șovăi, căutînd o referință, apoi arată spre unul dintre cei care sorbeau cafea, care stătea pe bordură, uitîndu-se la benzile desenate din ediția de dimineată a ziarului *Oregonian*. Eu nu sînt în paginile acelea caraghioase. Nu m-a inventat nimeni. M-am inventat singură.

– Să-ți amintești de acest lucru cînd ajungem la Quiddity.

– De ce?

– Pentru că eu cred că acolo au fost inventate multe lucruri.

– Continuă.

– Și acolo unde sînt făcute lucrurile, tot acolo pot fi și desfăcute. Așa că dacă ceva vine după tine...

– Am să-i spun să se ducă la dracu', zise Phoebe.

– Înveți, observă Tesla.

*

Odată ce ieșiră de pe Main Street, traficul se decongestionă considerabil și dispăru cu totul cînd ajunseră pe drumul care

șerpuia în sus, spre Culmea lui Harmon. Nu dură însă mult. După ce parcurseră cam o treime, acesta se termină brusc, fără vreun semn sau vreo barieră care să marcheze locul.

– La naiba! exclamă Phoebe. Credeam că merge mai departe.

– Adică pînă în vîrf?

– Da.

– Se pare că avem ceva de urcat, spuse Tesla, coborînd din mașină și pornind în sus, pe panta împădurită.

– Ești gata să urcăm?

– Nu.

– Dar am ajuns pînă aici. Putem foarte bine să încercăm.

Și, cu asta, își începură urcușul.

3

În lunga sa viață, Buddenbaum cunoscuse mulți indivizi care se săturaseră de parada umană. Oameni care mergeau la moarte ridicînd din umeri, mulțumiți că nu mai erau nevoiți să fie martori la aceleași drame vechi, care se tot repetau. Nu înțelesese niciodată fenomenul. Deși liniile generale ale comunicării umane erau neschimbate, particularitățile fiecărei personalități făceau orice nou exemplu fascinant în sine. Din experiența sa, nu existau două mame care să-și educe copiii cu același amestec de sărutări și de palme. Nu erau două perechi de îndrăgostiți care să fi mers pe același drum la altar sau la mormînt.

Adevărul este că îi era milă de negativisti; suflete prea mărginite sau prea narcisiste ca să se delecteze cu amănuntele inutile pe care le avea de oferit drama umană. Întorceau spatele unui spectacol pe care divinitățile nu erau prea mîndre să îl patroneze sau să îl aplaude. Îi auzise cu propriile urechi, de multe ori.

În ciuda faptului că trupul său se refăcea cu o viteză extraordinară (într-o săptămână aruncarea sa pe fereastră va fi o amintire stînjitoare), încă resimțea un discomfort considerabil. Mai târziu, poate, cînd avatarurile vor fi sosit, iar el va fi sigur că totul este pus la punct, va lua laudandum. Între timp, îl dureau în piept ca naiba și era foarte neputincios, ceea ce atrăgea, fără să vrea, atenția asupra lui, atunci cînd ieșea să ia micul dejun în mod decent. Ar fi fost nepotrivit, hotărîse el, să meargă la restaurant, așa că găsi o cafenea la două blocuri distanță de hotelul său și se așeză la fereastră, ca să mănînce și să privească.

Comandă nu un mic dejun, ci două și consumă cea mai mare parte pregătind eforturile și spaimile de ultim moment care îl așteptau. Ochii abia dacă se abăteau asupra farfuriilor, în timp ce le golea. Era prea ocupat să studieze fețele și mîinile trecătorilor, în căutarea unui semn al angajatorilor săi. Nu era deloc sigur că vor veni în veșminte omenești, bineînțeles. Uneori (el nu știa niciodată cînd), coborau pe nori, încununăți de lumină: roțile lui Ezekiel rostogolindu-se la vedere. De două ori veniseră sub formă de animale, amuzați, bănuia el, de ideea de a privi drama din perspectiva animalelor sălbatice sau a căteilor de salon. Singurul mod în care nu veniseră niciodată era ca ei înșiși și, după ani de zile în care fusese în serviciul lor, renunțase la speranța de a le vedea adevăratele fețe. Poate că nici nu aveau. Poate că mulțimea de chipuri pe care și le luau și pofta lor de experiențe indirecte erau dovezi că nu aveau nici viața, nici carnea proprie.

— A fost totul bun?

Se uită în jur și o văzu pe chelneriță lingă el. Pînă acum nu o observase, dar oferea o priveliște minunată: părul prins într-un coc portocaliu-aprins, sîni agresivi, fața fardată, trasă și pudrată.

— Aștepti cu nerăbdare *ceva* astăzi, vîd asta, remarcă Buddenbaum.

– Diseară, spuse ea, clipind din genele rimelate.

– De ce crezi că nu este o întâlnire pentru rugăciune? se interesă Buddenbaum.

– Întotdeauna dăm o mică petrecere în Weekendul Festivalului, eu și câteva dintre prietenele mele.

– Păi pentru asta sînt Festivalurile, nu? remarcă Buddenbaum. Toată lumea trebuie să-și facă de cap din cînd în cînd.

– Îți place? întrebă femeia lovindu-și ușor cocul.

– Cred că este *extraordinar*, recunosc Buddenbaum, fără să mintă.

– Mulțumesc, radie femeia. Caută prin buzunarul de la șorț și scoase o foaie de hîrtie mică. Dacă ai chef să vii, spuse ea, oferindu-i hîrtia.

Pe ea era o adresă și o hartă simplă.

– Am făcut aceste mici invitații doar pentru cei cîțiva aleși.

– Sînt flatat, spuse Buddenbaum. Numele meu este Owen, apropo.

– Încîntată să te cunosc. Eu sînt June Davenport. Domnișoară.

Adăugirea nu putu fi ignorată în mod politicos.

– Nu pot să cred că nu ai avut pretendenți, spuse Buddenbaum.

– Nici unul care să merite să fie acceptat, răspunse June.

– Cine știe? Poate diseară va fi seara ta norocoasă, o încurajă Owen.

Fața femeii fu traversată de durerea unei așteptări de o viață.

– Ar fi bine să fie curînd, spuse ea, mai nepăsătoare decît se simțea, și plecă să toarne cafea doritorilor.

Oare era ceva mai frumos, se întrebă Owen cînd părăsi cafeneaua, decît vederea durerii pe chipul omenesc? Nici cerul nopții, nici fesele unui băiat nu se comparau cu mîndria lui June Davenport (domnișoară) aranjată ca o tîrfă și sperînd să-l întâlnească pe bărbatul viselor ei înainte să intre în criză de timp. Văzuse pe fața ei machiată o poveste care îi ajungea

pentru o mie de nopți de povestit. Drumuri pe care apucase, drumuri pe care le disprețuia. Fapte nefăcute, fapte regretate.

Iar diseară – și în fiecare clipă dintre acum și diseară – mai multe drumuri dintre care să aleagă, mai multe fapte de făcut. Și-ar putea întoarce capul chiar acum, sau acum, sau acum, și să vadă fața pe care a ținjit să o iubească. Sau, la fel de ușor, să se uite în partea cealaltă.

În timp ce își croia drum către intersecție, unde – în ciuda întâlnirii din ziua precedentă – încă mai intenționa să stea de veghe, se întâmplă să privească în sus, către Culmea lui Harmon. Văzu că pe vîrf se adunau norii, ascunzîndu-l vederii. Imagiinea aceasta îl făcu să se oprească. Dacă nu ar fi apărut acești nori, cerul ar fi fost limpede, ceea ce îl făcea să se gîndească la faptul că procesul nu avea cauze naturale.

Era oare acesta felul în care aveau să vină angajatorii săi: să coboare de pe un vîrf de munte înnorat, ca zeii din Olimp? Nu îi mai văzuse făcînd așa ceva pînă acum, dar pentru toate există un început. Spera doar să nu aibă gusturi prea excentrice. Dacă ar veni în Everville ca niște zeități strălucitoare, s-ar goli străzile.

Atunci cine s-ar mai duce la petrecerea lui June Davenport?

4

Norii nu trecură neobservați în alte părți. Dorothy Bullard îl sunase pe Turf Thompson, în a cărui prognoză meteorologică avea încredere de multă vreme, pentru a primi asigurări că norii nu vor da ploaie în timpul festivităților zilei. Acesta îi spusese să nu-și facă griji. Fenomenul era ciudat, asta era cert, dar el era sigur că nu se întrevedea nici o furtună.

– De fapt, remarcă el, dacă nu aș ști mai bine, aș spune că este o ceață marină acolo sus.

Liniștită de aceste observații, Dorothy își continuă treburile de dimineată.

Primul dintre evenimentele speciale ale zilei – un mic spectacol despre cum au sosit în Oregon primii coloniști, în care jucau, în parc, elevii de clasa a patra ai doamnei Henderson – a început cu zece minute mai târziu decât se anunțase, dar a atras o mulțime de vreo două sute de oameni, ceea ce fu foarte mulțumitor. Iar copiii erau extrem de încântați, cu bonetele lor mici și cu puștile de carton, declamându-și versurile, ca și cum viața lor ar fi depins de ele. Era o scenă deosebit de tulburătoare, creată în jurul reverendului Whitney (Dorothy nu auzise de el niciodată, dar era sigură că Fiona Henderson își făcuse temele, iar povestea era adevărată), care părea să conducă un grup de pionieri prin zăpezile iernii, către siguranța pe care o oferea Valea Willamette. Văzându-l pe Matthew, fiul lui Jed Gilholly, care interpreta rolul reverendului, mergînd printre fișii de hîrtie să planteze o cruce în iarbă și să mulțumească pentru izbînda turmei sale, ochii lui Dorothy se umeziră.

Cînd se termină spectacolul, iar mulțimea se împrăstie, îl descoperi pe mîndul Jed cu brațele în jurul fiului său, amîndoi cu gura pînă la urechi.

– Lucrurile au început bine, îi spuse el lui Dorothy și tuturor celor care erau în preajmă și puteau auzi.

– Deci nu ești frămîntat de cealaltă treabă? îl întrebă Dorothy.

– Te referi la Flicker?

Jed dadu din cap.

– A plecat și nu se mai întoarce.

– Vorbele astea mîngîie auzul, afirmă Dorothy.

– Atunci ce spui de micul Matty? se interesează Jed.

– A fost minunat.

– Și-a învățat versurile în ultimele cîteva săptămîni.

– Aproape le-am uitat în dimineata aceasta, interveni Matthew. Nu-i așa?

– Doar ai crezut că le-ai uitat, spuse Jed, dar eu știam că ți le vei aminti.

– Știi?

– Desigur.

Ciufuli dragăstos părul fiului său.

– Putem să luăm niște înghețată, tată?

– Pare o idee bună, fu de acord Jed. Ne vedem mai târziu, Dorothy.

Avusese rareori ocazia să-l vadă pe Jed în felul acesta, și era o adevărată plăcere.

– Asta înseamnă Festivalul, nu-i așa? îi spuse Fionei, în timp ce priveau copiii punându-și recuzita în cutiile de carton, apoi plecând cu părinții lor. Oamenii se distrează.

– A fost draguț, nu-i așa? remarcă Fiona.

– Unde ai găsit bucata aceea despre reverend, apropo?

– Ei bine, am trișat puțin, mărturisi Fiona, coborîndu-și vocea. De fapt, el nu a avut prea multe de-a face cu Everville.

– Ah.

– De fapt, nu a avut nimic de-a face cu Everville. El a fondat biserica din Silverton. Dar a fost o poveste *atît* de bună. Și, sincer, nu am putut găsi nimic despre părinții *noștri* fondatori, care să fie potrivit pentru copii.

– Dar povestea cu Nordhoff?

– Asta vine *mult* mai târziu, spuse Fiona, pe tonul ei de profesoară.

– Da, desigur.

– Nu, cînd este vorba despre anii de început, mi-e teamă că avem niște ape cam tulburi. Am fost chiar șocată cît de licențios a fost Everville la începuturi. Cu siguranță nu era nimic prea creștin în cele ce se petreceau pe aici.

– Ești foarte sigură? o întrebă Dorothy, vădit surprinsă de ceea ce auzea.

– Destul de sigură, replică Fiona.

Dorothy întrerupse discuția aici, sigură că femeia era prost informată. Everville fusese probabil martorul unor comportamente violente la vremea sa (ce oraș nu avea porția sa de bețivi și de hedoniști?), dar originile sale nu erau unele de care să-ți fie rușine. Dacă avea să fie un spectacol anul viitor, atunci nu va mai fi o poveste inventată, ci una adevărată. Și o să-i spună Fionei Henderson în termeni foarte clari că era responsabilitatea ei în calitate de profesoară și de cetățean să nu spună minciuni, oricât de bine intenționate ar fi ele, pe banii ei. Când plecă din parc, se opri o clipă să studieze ceața de pe Culmea lui Harmon. Așa cum promisese Turf, nu dădea semne să se răspîndească. *Era* totuși mai densă decît fusese cu trei sferturi de oră în urmă. Virful propriu-zis, care mai devreme fusese vizibil prin ceață, nu se mai vedea acum.

„Nu contează“, își zise ea. Oricum nu erau multe de văzut acolo sus. Doar niște stinci golașe și mulți copaci. Se uită la ceas. Era unsprezece și zece. Concursul de clătite și tot-ce-poți-să-mănînci va fi în curînd pe drumul spre Old Bakery Restaurant, iar parada de animale de companie se va alinia în piață. Ea trebuia să fie printre membrii juriului la concursul de aranjamente florale, la prînz, dar avea timp să treacă pe la primărie mai întîi, ca să vadă cum mergeau lucrurile acolo unde oamenii se adunau deja pentru Marea Paradă, chiar dacă aceasta urma să înceapă abia peste două ore. Atîtea de văzut. Atîtea de făcut. Oameni zîmbitori, care se revărsau pe trotuarele aglomerate, panouri și baloane care se spîrgeau și sclipeau pe cerul albastru de august. Își dorea să țină la nesfîrșit: un Festival care să nu se termine niciodată. Nu ar fi minunat?

II

– Nu-mi place asta, spuse Tesla.

Nu vorbea despre urcuș – deși devenise din ce în ce mai abrupt, iar acum o lăsa fără suflare la fiecare cuvînt –, ci despre ceața care fusese doar niște fișii, cînd începuseră ele să urce, dar acum era o pătură deasă și albă.

– Eu nu mă întorc, zise Phoebe în grabă.

– Nu am spus să ne întoarcem, răspunse Tesla. Doar că...

„Da. Ce spuneai?” șopti Raul.

– ... că este ceva ciudat în legătură cu locul ăsta.

– E doar ceață, observă Phoebe.

– Nu cred. Și, doar ca notă informativă, nici Raul nu crede.

Phoebe se opri, atît pentru a-și trage sufletul, cît și pentru a continua disputa.

– Avem arme, remarcă ea.

– Lucrul ăsta nu ne-a fost de folos acasă la Toothaker, îi reaminti Tesla.

– Crezi că se *ascunde* ceva acolo? întrebă Phoebe, analizînd zidul alb care era acum la mai puțin de trei sute de metri de ele.

– Aș putea să pariez cu Harley al meu pe asta.

Phoebe oftă și ridică din umeri.

– Poate *ar trebui* să ne întoarcem, cedă ea. Nu vreau să ți se întîmple ceva din cauza mea.

– Nu fi ridicolă, spuse Tesla.

– Bine, aprobă Phoebe. Dacă ne despărțim acolo...

- Ceea ce este foarte posibil...
- Nu ne căutăm una pe cealaltă?
- Mergem mai departe.
- Bine.
- Pînă la Quiddity.
- Pînă la Joe.

Dumnezeule, dar era groaznic de rece și de umed în ceață. La un minut după ce intrară în ea, atît Tesla, cît și Phoebe tremurau din cap pînă în picioare.

- Ai grijă unde calci, o avertiză Tesla pe Phoebe.
- De ce?

- Privește acolo, o îndemnă ea, arătînd spre o deschizătură de doisprezece centimetri în pămînt. Și acolo. Și acolo.

Erau fisuri peste tot, și erau făcute de curînd. Nu era deloc surprinsă de acest lucru. Deschiderea unei uși între o realitate și cealaltă era o încălcare a fizicii de către metafizică; un cataclism care trebuia să-și ceară prețul absurd. Fusesse la fel la casa lui Buddy Vance: lumea solidă se crăpase, se topise și se descompusese cînd în mijlocul ei se deschisese ușa. Totuși, diferența era că aici totul era tăcut și liniștit, iar acest lucru era vizibil. Chiar și ceața era în nemișcare. În schimb, în casa lui Vance fusese o furtună.

Nu putea decît să presupună că oricine deschisese această ușă era atît un expert în această procedură, cît și o creatură înzestrată cu autodisciplină; spre deosebire de Jaff, care fusese doar un novice, incapabil să controleze forțele despre care pretindea că sînt ale sale.

„Kissoon?” sugeră Raul.

La prima vedere, nu părea o alegere nepotrivită. Nu se aștepta să găsească pe pămînt o ființă mai puternică decît Kissoon.

„Dar dacă el poate deschide o ușă între lumea de aici și Cosm, se gîndi Tesla, asta înseamnă că el deține Arta.”

„Asta ar însemna.”

„Iar în cazul acesta, de ce se mai joacă în rahatul din casa lui Toothaker?”

„Bună întrebare.”

„Are legătură cu asta – nu mă îndoiesc deloc în această privință –, dar nu cred că ar putea deschide singur o ușă.”

„Poate că a avut ajutor”, sugera Raul.

– Vorbești cu maimuța, nu-i așa? observă Phoebe.

– Cred că ar trebui să vorbim încet.

– Vorbești, nu-i așa?

– Mi se mișcă buzele? întreabă Tesla.

– Da.

– Nu am putut niciodată...

Se opri: se auzea cineva vorbind, pe drumul lor. O apucă pe Phoebe de braț.

– Ce e? se miră Phoebe.

– Ascultă.

„Vrea cineva lecții de tâmplărie?” remarcă Raul.

Cineva mai sus pe munte lovea cu ciocanul. Sunetul era înfundat din cauza ceții, așa că era greu de spus cât de departe era meșterul, dar gălăgia îndepărtă orice speranță a Teslei de a găsi ușa nepăzită. Virî mîna în jachetă și scoase Lourdesul.

– O să mergem *foarte încet*, îi șopti ea lui Phoebe. Și ține ochii deschiși.

Acum mergea ea înainte, în sus, pe panta plină de crăpături, iar bătaile inimii concureau cu cele ale meșterului. Mai auzea și alte sunete printre lovituri. Cineva suspina. Altcineva cînta, iar cuvintele erau de neînțeles.

– Ce naiba se petrece acolo sus? șopti Tesla.

Pe pămînt erau împrăștiate ramuri tăiate; vergele rupte din alte crengi, probabil cele considerate utile de meșter. Construia o casuță acolo sus; sau poate un altar?

Ceața din fața lor se mișcă și, pentru o clipă, Tesla zări pe cineva deplasîndu-se prin cîmpul ei vizual. Fusese prea rapid ca Tesla să își dea seama ce vedea exact, dar *părea* să fie un

copil, cu capul prea mare pentru trupul său vlăguit. Pe unde trecea rămânea în urmă un hohot de ris (cel puțin credea că este ris; nici de asta nu putea fi sigură), iar sunetul părea să traseze modele în ceață, ca vâlurelele lăsate de un pește care țîșnește ca o săgeată. Era un fenomen ciudat, dar, în felul său, destul de înșelător.

Se uită la Phoebe, care zîmbea ușor.

– Aici sus sînt copii, șopti ea.

– Așa pare.

Nici nu termină de vorbit, că și apărură copilul, zburdînd și rîzînd ca mai devreme. Era o fată, după cum văzu Tesla. În ciuda trupului ei de copil, avea sînii înmuguriți și mai roșii decît restul trupului, care era palid, și o coadă de cal lungă de un metru, care pornea din mijlocul capului, altminteri ras.

Așa vioaie cum era, își prinse piciorul într-o crăpătură pe lîngă care fugea și căzu pe burtă, iar rîsul încetă.

Phoebe scoase un sunet de îngrijorare. În ciuda loviturilor de ciocan și a suspinelor, copila o auzi. Se uită în jur, iar ochii ei, negri și strălucitori, ca niște pietre șlefuite, se opriră repede asupra celor două femei. Apoi copila se ridică și fugi în sus pe pantă.

– Gata cu secretul, remarcă Tesla.

Auzea vocea ascuțită a fetei dînd alarma.

– Să ne dăm la o parte din calea lor, spuse ea, apucînd-o de braț pe Phoebe și trăgînd-o de-a lungul pantei.

Pămîntul crăpat făcea viteza practic imposibilă, dar parcurseră cincizeci de metri înainte să se oprească și să asculte din nou.

Ciocănitul încetase, și la fel și cîntatul. Doar suspinul continua.

„Asta nu e mîhnire“, spuse Raul.

„Nu?“

„E durere. Cineva suferă teribil.“

Tesla se înfioră și se uită la Phoebe.

– Ascultă-mă, șopti ea.

– Vrei să te întoarcem.

– Tu nu vrei?

Fața lui Phoebe era palidă și ușor transpirată.

– Ba da, șopti ea. O parte din mine vrea.

Se uită peste umăr, deși nu era nimic de văzut, decît ceață.

– Dar nu atît de mult, ezită ea, cuprinsă de fiori, nu atît de mult cît aș vrea să fiu cu Joe.

– Dacă mai continui mult să spui asta, zise Tesla, am să încep să te cred.

Phoebe izbucni într-un scurt ris nervos, dar imediat începu să plîngă.

– Dacă scăpăm cu viață din asta, spuse ea, străduindu-se să-și oprească plînsul, o să-ți fiu foarte îndatorată.

– O să-mi datorezi o invitație la nuntă, atît, o avertiză Tesla.

Phoebe își puse brațele în jurul Teslei și o îmbrățișă.

– Încă nu am ajuns acolo, spuse Tesla.

– Știu. Știu, răspunse Phoebe.

Îi dădu drumul Teslei, trase adînc aer în piept și își șterse lacrimile de pe obraji cu podul palmei.

– Sînt gata.

– Bun.

Tesla privi îndărăt, la locul în care fuseseră văzute. Nu mai era nici un zgomot și nici o mișcare. Nu era ceva liniștitor însă, dat fiind faptul că era greu să calculezi distanțele în aceste circumstanțe, dar măcar nu era nici o ceață de Lix sau de copii care să se apropie de ele.

– Hai să urcăm, spuse ea și o porni iar înainte pe pantă.

Era imposibil să își dea seama de distanța exactă, bineînțeles, dar, atîta vreme cît drumul continua să urce în fața lor, știau că erau încă pe calea spre vîrf.

După cîtiva pași mai avură și alte dovezi că mergeau în direcția corectă. Geamătul devenea mai puternic la fiecare metru pe care îl parcurgeau și curînd fu însoțit de vocea unui

cîntăreț. La început șovăi, ca și cum ar fi încercat să prindă firul bucății muzicale întrerupte. Apoi păru să piardă speranța că va reuși și începu să cînte alt cîntec: acesta era mai melancolic decît primul. O tînguire, poate; sau un cîntec de leagăn pentru un copil pe moarte. Orice era, o făcea pe Tesla să se simtă dezgustată și se trezi dorindu-și să apară un cuib de Lix-i din pămîntul crăpat, ca să aibă asupra cui să-și verse frămîntarea. Orice era mai bine decît suspinele, cîntecul și imaginea copilului zburdalnic, cu ochii lui lipsiți de viață.

Și apoi, cînd cîntecul ajunsese la alt vers funebru, ceața descoperi o grozăvie pe care nu și-o imaginase nici în cele mai groaznice momente.

La douăzeci de metri mai sus, pe pantă, era opera tîmplarului. Nu construisese o casă. Nu construisese nici un altar. Dobo-rîse trei copaci, îi curățase de coajă și îi tîrîse mai sus pe pantă, ca să modeleze cruci, înalte de douăzeci și cinci, treizeci de metri. Apoi, cineva – poate cel cu ciocanul, poate stăpînii săi – crucificase trei oameni pe ele.

Tesla nu vedea prea bine victimele. Ea și Phoebe se apropiau de acel loc venind din spatele crucilor. Dar ea îl *putea* vedea pe cel cu ciocanul. Era un tip mic, lat, cu capul mare și turtit, cu ochii ca ai copilei care rîdea și își aduna uneltele la umbra crucilor, cu atitudinea obișnuită a cuiva care tocmai a terminat de reparat piciorul unei mese. Puțin mai în spatele lui, tolănită pe un scaun, stătea cîntăreața. Privirea îi era întoarsă către cei crucificați, și ea își continua lamentația.

Nici unul din ei nu le zări pe Tesla și pe Phoebe. În timp ce femeile priveau îngrozite, tîmplarul își termină de adunat uneltele și porni vesel pe drumul său, dispărînd în ceața de dincolo de cruci, fără să mai privească înapoi. Cîntăreața își dădu capul pe spate, aproape languros, și se opri din cîntat, ca să tragă dintr-o țigaretă subțire.

– De ce ar face cineva așa ceva? întrebă Phoebe, cu vocea tremurînd.

– Nu-mi pasă, răspunse Tesla, scoțându-și arma din jachetă. O să facem ceva în legătură cu asta.

„Oare ce?” spuse Raul.

– Adică să-i dăm *jos* de acolo pe nefericiții ăia, replică Tesla tare.

– Noi? spuse Phoebe.

– Da, noi.

„Tesla, ascultă-mă, spuse Raul. Este groaznic, știu. Dar este prea târziu să îi ajutăm...”

– Ce spune? întrebă Phoebe.

– Nu a terminat.

„În primul rînd, faptul de a veni aici a fost o mare prostie. Dar am ajuns pînă aici.”

„Și ce? Să închidem ochii? Să ne facem că nu vedem?”

„Da. Exact!”

„Hristoa...”

„Știu, spuse Raul. E un lucru groaznic și îmi pare rău că sîntem aici și-l vedem. Dar haide să găsim ușa aceea și să o lăsăm pe Phoebe să treacă prin ea. Apoi noi putem să ne cărăm naibii de aici.”

– Știi ce? spuse Phoebe, dînd din cap către cîntăreață. Poate ea știe unde este ușa. Cred că ar trebui să o întrebăm.

Arată către arma Teslei.

– Cu asta.

– Bună treabă.

„Dar nu vă uitați la cruci, ați înțeles?” spuse Raul, cînd ele porniră pe pantă în sus.

Cîntăreața își termină în sfîrșit lamentația și se prăbuși pur și simplu pe scaun, cu ochii încă închiși, fumîndu-și drogul. Singurul sunet era suspinul unuia dintre cei crucificați și chiar și acesta se micșora pe măsură ce ele înaintau, pînă cînd nu se mai auzi deloc.

– Privește în pămînt, o sfătui Tesla pe Phoebe. Nu are rost să ne frîngem inima.

Cu ochii plecați, continuară să urce. Tesla era foarte tentată să se uite în sus, la victime, dar rezistă. Raul avea dreptate. Nu mai puteau face nimic.

În fața lor, cîntăreața vorbea singură, în starea ei de beatitudine.

– Hei, Laguna...? Mă auzi? Îi am, îi am chiar aici. *Chiar aici*. Sînt albi. Atît de albi. Nu ai crede cum...

Tesla puse arma la tîmpla femeii. Fluxul conștiinței se opri brusc, iar ochii femeii se deschiseră, sclipitori. Nu era deloc o frumusețe: avea pielea tare, ochii mici, înconjurați de fire de păr aspre, gura – de aceeași formă – avea de două ori mărimea gurii omenești, dinții mici, de forma caninilor – poate ascuțiți – și nenumărați. În ciuda faptului că era drogată, înțelegea foarte bine pericolul în care se afla.

– Am să mai cînt, spuse ea.

– Nu te deranja, o repezi Tesla. Doar arată-mi unde este ușa.

– Nu ești din compania lui Blessedm'n?

– Nu.

– Ești Sapas Humana? întrebă ea.

– Nu. Sînt doar doamna cu pistolul, i-o reteză Tesla.

– *Ești*, nu-i așa? răspunse cîntăreața, a cărei privire trecea de la una la cealaltă. Sînteți Sapas Humana. Ce minunat.

– Mă ascuți? i se adresă Tesla.

– Da. Vrei ușa. Este acolo.

Fără să se uite, arătă către ceață.

– Cît de departe?

– Nu prea departe. Dar de ce ați vrea să plecați? De cealaltă parte nu este altceva decît mai multă ceață și marea murdară. *Aici* sînt minunile, în Helter Incendo. Printre Humana, ca voi.

– Minuni? se miră Phoebe.

– O, da, o, da, se entuziasmă femeia, ignorînd arma care era încă îndreptată spre capul ei. Noi trăim o viață-fantomă în Ephemeris, visînd să fim aici, unde lucrurile sînt pure și reale.

„Dumnezeule, o așteaptă o mare dezamăgire“, remarcă Raul.

Dar ea nu era doar un simplu turist prost informat.

– Prin ușa aceasta nu vine Yad? o întrebă Tesla.

Ea zîmbi.

– Ba da, spuse, aproape visătoare.

– Și atunci tu de ce stai prin preajmă?

– Noi așteptăm să îl întîmpinăm.

– Atunci nu o să vezi niciodată minunile din Helter Incendo, nu-i așa?

– De ce nu?

– Pentru că Yad vine ca să distrugă tot.

Femeia rîse. Își lăsă iar capul pe spate și rîse.

– Cine ți-a spus asta? încercă ea să afle.

Tesla nu răspunse, deși nu-i era greu să-și amintească. Prima persoană de la care auzise asta fusese Kissoon – poate că nu cea mai de încredere sursă. Dar apoi nu îi fusese confirmată teoria cu mai multe ocazii? Era convingerea lui D'Amour, desigur. Conform lui, Yad era Dușmanul Omenirii, diavolul sub un alt nume. Și nu-i spusese Grillo despre bărbații și femeile de pe întreg continentul, care postaseră pe Recif armele pe care le folosiseră ca să se apere dacă, sau mai degrabă *cînd*, se va petrece holocaustul?

Femeia încă mai rîdea.

– Yad vine aici pentru același motiv pentru care am venit eu, spuse ea. Ei vor să trăiască printre miracole.

– Aici nu sînt miracole, o lămuri Phoebe. Nu aici.

Cîntăreața deveni serioasă.

– Poate că tu ai trăit cu ele prea mult timp, spuse ea, și nu le mai vezi.

„Întreab-o de crucificări“, interveni prompt Raul.

„Ai dreptate“, spuse Tesla în gînd.

– Ce e cu ei? întrebă ea, arătînd cu degetul peste umăr.

– Blessedm'n a vrut asta. Sînt spioni, a zis el; dușmani ai păcii.

– De ce să-i ucizi în felul *acela*? se miră Phoebe. E oribil.

Cîntăreața păru încurcată.

– Blessedm'n a spus că este cel mai bine pentru ei.

– *Cel mai bine* pentru ei? repetă Tesla, îngrozită. *Așa?*

– Nu aveți așa ceva într-una dintre cărțile voastre sfinte?

Un zeu moare în felul acesta...

– Da, dar...

– Și se întoarce la tatăl sau la mama sa.

– La tată, o lămuri Phoebe.

– Iartă-mi ignoranța. Nu țin minte astfel de povești. Cîntecele; astea-s altceva. Aud un cîntec o dată și îl țin minte pentru toată viața. Dar o glumă, o birfă sau chiar o poveste cu zei... Plesni din degete. Le uit imediat!

„Să presupunem că spune adevărul“, șopti Raul.

„Despre crucificări?“

„Despre Yad. Poate că noi am înțeles lucrurile greșit de la început.“

„Și ei vin doar ca să admire peisajul? insistă Tesla. Nu prea cred. Îți amintești de Loop?“

Își aminti și ea de Yad acum, în toată întinderea și murdăria lui. Chiar și acum, după cinci ani, amintirile o îngreșosau. Poate că Yad nu era dușmanul omenirii, răul în persoană, dar nici nu păruse să aibă în vedere iubirea și pacea.

– Vrei și tu? întreabă cîntăreața.

– Ce? spuse Tesla.

– A întrebat dacă poate să fumeze, spuse Phoebe. Nu ai auzit-o?

– Mă gîndeam.

– La ce?

– La cît de confuză sînt, la naiba.

Cîntăreața mîngîia capătul țigării cu o flacără de chibrit. Orice ar fi fumat, nu era hașîș. Fumul era atît de dulce, că și se făcea rău, ca scorțișoara amestecată cu zahăr. Inhală adînc.

– Încă o dată, o îndemnă Tesla. Mai inhalează o dată.

Femeia părea vrăjită, dar o ascultă.

– Și încă o dată, insistă Tesla, împingînd arma la tîmpla femeii, ca să fie mai convingătoare.

Femeia mai trase de două ori fum în plămîni.

– Așa, spuse Tesla, cînd un zîmbet pierdut se întinse pe fața femeii, iar pleoapele începură să i se închidă. Încă o dată, pentru noroc.

Femeia ridică țigara la buze și trase pentru ultima oară. Dar nu apucă să termine de tras, că drogul îi cuprinsese conștiința cu totul. Mîna i se lăsă moale într-o parte, iar țigara îi căzu dintre degete. Tesla o ridică, stinse chiștocul și îl puse în buzunar.

– Nu se știe niciodată, îi spuse ea lui Phoebe. Hai să mergem.

Abia acum, cînd porniră iar în sus pe pantă, își dădu seama Tesla că suspinele încetaseră complet. Ultimul dintre spioni – crucificați în semn de milă pentru soarta lor – murise. Acum nu mai era o problemă să-i privească.

„Nu“, o avertiză Raul, dar era prea tîrziu. Se întorsese deja, privea.

Kate Farrell atîrna pe crucea din mijloc, cu burta goală și sfișiată. La stînga ei îl bătuseră în cuie pe Edward. La dreapta...

– Lucien.

El era cel mai rănit dintre toți trei și cel mai dezbrăcat; pieptul lui alb, subțire, improșcat cu singele care îi curgea de pe fața ascunsă de păr.

Teslei i se tăie respirația într-o clipă și picioarele i se înmuiară. Pistolul îi căzu din mîna. Își acoperi gura cu mîinile, ca să nu înceapă să plîngă.

– Cunoști pe vreunul dintre ei? întrebă Phoebe.

– Pe toți, răspunse Tesla. Pe toți.

Phoebe o prinse și o ținu bine.

– Acum nu mai putem face nimic pentru ei.

– El era în viață... băigui Tesla, iar gândul acesta îi stătea ca un cuțit în inimă. El era în viață, iar eu nu m-am uitat... și l-aș fi putut salva.

– Nu știai că este el, o consolă Phoebe.

Reuși să o convingă pe Tesla să se îndepărteze de acel loc, întorcînd-o cu spatele. Totuși, Tesla opuse rezistență, nedorind să își ia ochii de la Lucien. Așa cum era expus acolo sus, inspira atîta milă, incapabil să se apere, singur împotriva lumii. Măcar să-l coboare pe pămînt. Dacă îl lăsa acolo, avea să fie un spectacol: ciugulit, lovit și ros. Ea nu putea suporta așa ceva. Nu putea.

Undeva în frământările ei îl auzi pe Raul spunînd: „Phoebe are dreptate“.

„Lasă-mă în pace.“

„Nu îl poți ajuta. Și, Tesla, nu tu ești vinovată. El și-a făcut drumul său. Noi îl facem pe al nostru.“

„Era în viață.“

„Poate.“

„M-a văzut.“

„Dacă tu vrei să crezi asta, n-ai decît, replică Raul. Eu nu mai încerc să-ți spun că nu te-a văzut. Dar, dacă te-a văzut, atunci poate d-aia și-a dat duhul.“

„Ce?“

„Ar fi putut să te strige, dar nu a făcut-o. Poate că doar te-a văzut și s-a gîndit: «Ajunge».“

Teslei începură să i se umezească ochii.

„Ajunge?“

„Da. Nu trebuie să dureze la infinit. Nici măcar acest lucru.“

Ea nu voia să creadă asta.

„Ce a spus că sîntem? Vase pentru ceva...“

„Pentru infinit. Vase pentru infinit.“

– Ce ai spus? șopti Phoebe.

– Asta a vrut să fie, răspunse Tesla.

„Nu, spuse Raul. Asta a fost el tot timpul.“

Tesla aprobă din cap.

– Știi, îi spuse ea lui Phoebe. Am un suflet foarte bun în cap.

Respiră adînc. Păcat că nu este al meu.

Apoi o lăsă pe Phoebe să o întoarcă și porniră împreună în sus, către ușă.

III

1

Refluxul îl luă, în sfîrșit, pe Joe, smulgîndu-l din întuneric și purtîndu-l departe, așa cum purtase și corabia *Fanacapan* înaintea lui. Pentru o vreme, el nici nu fu conștient că este purtat de apă. Abia dacă era conștient că este în viață. Își pierdea și își redobîndea cunoștința, deschidea ochii atît cît să vadă cerul de deasupra lui fierbînd, ca și cum schimbase locul cu marea. Odată, cînd se trezi în felul acesta, văzu ceea ce crezu că sînt păsări care ardeau și cădeau din aerul clocotitor, ca niște meteoriti cu aripi. Și altă dată, cînd văzu cu coada ochiului ceva sclipind, întoarse capul, ca să vadă un 'shu, care săgeta prin apele agitate, cu privirea strălucitoare. Văzîndu-l, își aminti conversația pe care o purtase cu Noah pe țărm – „mulțumește un 'shu și, în felul acesta, vei mulțumi mai mulți“ – și reveni la starea lui de visare, liniștit, crezînd că poate creatura îl cunoștea și îl îndruma cumva prin furtună.

Cînd nu era prea treaz, ceea ce se întîmpla adesea, și-o amintea pe Phoebe în buruiănă; îi vedea trupul ridicîndu-se și căzînd în fața lui, senzual și palid. Și atunci îi curgeau lacrimi, chiar și în somn, crezînd că ea plecase de la el, înapoi în lumea reală, și că tot ce-i va rămîne de la ea nu era decît amintirea.

Apoi chiar și visele cu Phoebe păliră, iar el pluti mai departe, printr-un nor de fum murdar, cu mintea prea slabă ca să

mai contureze un gând. Vapoarele treceau pe lângă el, dar el nu le vedea. Dacă le-ar fi văzut – dacă ar fi văzut cum se legănau și scîrțiau, pline ochi de oameni care scăpau din Ephemeris –, poate ar fi încercat să se prindă de o frînghie și să se urce la bord, decît să lase curentul cu care se luptau să îl ducă spre arhipelag. Sau cel puțin – văzînd groaza de pe fețele pasagerilor – s-ar fi pregătît pentru ceea ce îl aștepta pe țărm. Dar nevăzînd nimic, neștiînd nimic, era purtat mai departe, printre rămășițele vaselor sfărîmate, care naufragiaseră din voia căpitanilor, printre morgile plutitoare ale călătorilor condamnați, prin locuri în care marea era acoperită cu un strat gros de cenușă galbenă și blocuri de cărbuni aprinși străluceau în jurul lui, ca niște flote arzînde.

Încet, apele deveniră mai puțin adînci și mai puțin violente și, în sfîrșit, fu dus pe țărmurile unei insule care, în zilele ei gloriase, se chemase Mem-é b’Kether Sabbat. Acolo zăcu, printre epave plutitoare și lucruri aruncate de mare la țărm, cu boabele sîngerînde, cu mintea confuză, în vreme ce, clipă de clipă, insula pe care fusese purtat era desfăcută, iar cel care o desfăcea, Yad Uroboros, se apropia de țărmul pe care dormea el.

2

Distanța de la țărmul lui Mem-é b’Kether Sabbat pînă la partea muntoasă pe care urcau Tesla și Phoebe nu era ușor de măsurat. Deși generații de gînditori, atît din Cosm, cît și din Metacosm, încercaseră să dezvolte o teorie a distanței dintre cele două lumi, nu exista un consens în această privință. Singurul lucru asupra căruia diferitele părți erau de acord era că această distanță nu putea fi măsurată cu rigla și cu abacul. Pînă la urmă, nu era pur și simplu distanța dintre două puncte; era distanța dintre două *stări*. Unii spuneau că era văzut cel mai bine ca o stare în întregime simbolică, cum era cea dintre

un venerator și o zeitate, și propuneau un sistem complet nou de măsurare, aplicabil în astfel de cazuri. Alții susțineau că un suflet care trecea din Helter Incendo în Quiddity suferea o schimbare atât de radicală, încît cel mai bun mod de descriere și analiză a distanței, dacă termenul „distanță“ se mai putea folosi (lucru de care ei se îndoiau), urma să derive din vocabularul reformării spirituale. Noțiunea se dovedi greu de susținut totuși, reformarea unui om fiind erezia altuia.

În cele din urmă, erau cei care pretindeau că relația dintre Sapas Humana și Marea Viselor era doar în minte și că orice încercare de măsurare a distanței era sortită eșecului. Desigur, considerau ei, spațiul dintre un gînd și altul era mai presus de puterea de măsurare a oricărui om. Aceștia erau acuzați de defetism de către unii dintre dușmanii lor; de metafizică inferioară de către alții. Bărbații și femeile intrau în Marea Viselor de trei ori, li se reamintea. Pentru restul vieții lor, Quiddity era mult mai departe decît orice gînd. Nu era adevărat, susținea liderul acestei facțiuni – un mistic din Joom, numit Carasophia. Zidul dintre Cosm și Metacosm devenea din ce în ce mai subțire și, în curînd, pretindea el, avea să dispară de tot, moment în care mințile Sapas Humana, lucru care părea patetic de prozaic, se vor dovedi furnizoare ale miraculosului, chiar în starea lor prezentă, primară.

Carasophia murise pentru teoriile sale, asasinat fiind într-un cîmp de floarea-soarelui de lîngă Eliphas, dar ar fi găsit dovezi liniștitoare pentru credințele sale, dacă s-ar fi plimbat prin mințile oamenilor adunați pe strada de paradă din Everville. Oamenii visau astăzi, chiar dacă ochii lor erau larg deschiși.

Părinții visau să fie liberi, precum copiii lor; copiii visau să aibă puterea părinților.

Iubiții zăreau, unul în ochii celuilalt, noaptea care se apropia; bătrînii, uitîndu-se la mîinile lor sau la cer, vedeau același lucru.

Vise despre sex, vise despre uitare; vise despre circ și bacanale.

Și, mai departe, pe drumul paradei, stînd la fereastra de la care căzuse de curînd, un bărbat visa la cum va fi atunci cînd va avea Arta pentru sine, iar timpul și distanța vor dispărea pentru totdeauna.

– Owen?

Buddenbaum nu se așteptase să-l mai vadă vreodată pe băiat; cel puțin nu pînă la miezul nopții. Dar iată că venise și îl privea languros ca întotdeauna.

– Ei, ei...

– Ce mai faci? întrebă Seth.

– Mă vindec.

– Bun. Am adus niște beri reci.

– Bine gîndit.

– Cred că e un dar de împăcare.

– Consideră-l acceptat, spuse Buddenbaum. Vino încoace și stai jos. Bătu cu mîna scîndura de lîngă el. Pari foarte obosit.

– Nu am dormit bine.

– Ciocănituri în cer?

– Nu. M-am gîndit la tine.

– O, dragul de tine.

– Gînduri bune, îl lămuri Seth, așezîndu-se lîngă Buddenbaum.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Vreau să vin cu tine, Owen.

– Unde vrei să vii cu mine?

– Oriunde te vei duce după asta.

– Nu mă duc nicăieri, spuse Owen.

– O să locuiești în Everville?

– Nu o să locuiesc *nicăieri*.

– Este aceasta o modalitate de a spune că nu mă vrei în preajma ta, remarcă Seth, pentru că, dacă este așa, de ce nu îmi spui direct, și eu plec?

– Nu, nu asta vreau să spun, răspuse Owen.

– Atunci nu înțeleg.

Owen se uită pe fereastră, gândindu-se la ceva.

– Știu atît de puține despre tine, spuse el. Și totuși simt...

– Ce?

– Nu am avut niciodată încredere în nimeni, mărturisii Owen. Acesta este adevărul. Am vrut de multe ori, dar întotdeauna mi-a fost teamă să nu fiu dezamăgit. Se uită la Seth. Știu că m-am păcălit pe mine însumi nedîndu-mi dreptul la multe sentimente, continuă el, suferința fiindu-i evidentă, poate chiar nici la iubire. Dar asta am ales și asta m-a ferit de la a fi rănit.

– Nu ai iubit niciodată pe nimeni?

– De trăit o pasiune, da. Zilnic. În Italia, în fiecare oră. Toate au fost ridicole, toate. Umilitor și ridicol. Dar iubire? Nu. Nu am putut niciodată să am suficientă încredere în cineva ca să pot iubi. Suspină. Iar acum e prea tîrziu.

– De ce?

– Pentru că dragostea este o nenorocire, iar eu nu voi mai fi impresionabil pentru mult timp. Iată. Am spus-o.

– Vrei să spui că... nu vei mai fi *uman*?

– Asta am vrut să zic.

– Din cauza avatarurilor?

– E un fel de a spune.

– Vrei să explici, te rog?

– Ridică-te în picioare, îl îndemnă Owen, convingîndu-l pe Seth să stea în picioare. Acum privește pe fereastră.

Seth privi. Owen veni în spatele lui și își puse mîinile pe umerii lui Seth.

– Privește spre intersecție!

Nu era trafic acolo jos; străzile fuseseră lăsate doar pentru pietoni pînă la sfîrșitul paradei.

– La ce ar trebui să mă uit? voi să știe Seth.

– O să vezi, îl liniști Owen, ale cărui mîini se mișcă cître gîtul lui Seth.

– Primesc vreun mesaj?

– Taci o clipă, îl rugă Owen. Doar... lasă viziunea să vină.

Seth simți o furnicătură pe ceafă, care se răspîndi repede la baza craniului. Lăsă să-i scape un suspin de plăcere.

– E bine.

– Ține-ți ochii ațintiți asupra străzii.

– Aș vrea să...

Se opri. Respiră convulsiv și se prinse de marginea ferestrei.

– O, *Dumnezeule*.

Intersecția se topea; străzile se transformau în rîuri de lavă, decorate cu benzi sclipitoare stacojii și aurii. Ei se mișcau – toți patru – către centrul intersecției, iar strălucirea lor creștea, în timp ce lățimea lor se micșora, astfel încît, pînă se întîlniră, fuseseră îngustați la niște panglici strălucitoare, atît de strălucitoare, că Seth nu putea să se uite la acel loc nici măcar pentru o clipă.

– Ce e asta? întrebă el încet.

– E frumos, nu-i așa?

– O, *Dumnezeule*, este. Tu ai făcut-o?

– Un lucru ca acesta nu este *făcut*, Seth. El nu apare din aer, ca un poem. Tot ce pot să fac este să îl pun în mișcare.

– Bine. Tu l-ai pus în mișcare?

– Da, eu. Cu mult timp în urmă.

– Tot nu mi-ai spus ce este.

– Este o invitație la dans, șopti Owen, cu gura aproape de urechea lui Seth.

– Ce fel de dans?

– *Dansul ființei și al devenirii*, spuse el. Uită-te la el și uită-ți îngerii, ciocănitul în cer din rai. Aici vin miracolele.

– Aici se întâlnesc lucrurile.

– Exact.

– *Călătoria mea se sfîrșește la intersecție.* Așa ai spus.

– Să-ți amintești de acest lucru mai tîrziu, îl sfătui Owen, a cărui voce se îngroșă. Să ții minte că nu te-am mințit niciodată. Nu ți-am spus niciodată că voi fi aici pentru totdeauna.

– Nu, nu mi-ai spus. Aș fi vrut să îmi spui, dar nu ai făcut asta.

– Atîta vreme cît ne înțelegem, putem să ne distrăm astăzi. Seth își întoarse privirea de la stradă acum.

– Nu cred că pot să mă mai uit la ea, mărturisi el. Mă face să-mi fie rău.

Owen își trecu mîna ușor peste capul lui Seth.

– Uite, murmură el. A dispărut.

Seth se uită îndărăt la intersecție. Viziunea dispăruse, într-adevăr.

– Ce se va întîmpla? îl întrebă el pe Owen. Tu stai pur și simplu în mijlocul intersecției și vine ceva și te ia?

– Nimic de felul ăsta, răspunse Owen.

– Atunci ce?

– Nu sînt nici eu sigur.

– Dar știi ce ți se va întîmpla la sfîrșit?

– Știu că voi fi liber de timp. Trecutul, viitorul și momentul visării dintre ele vor fi o singură zi, nesfîrșită...

Vocea îi deveni mai slabă, în timp ce spunea aceste cuvinte, și, pînă la sfîrșit, aproape că nu se mai auzi.

– Ce e momentul visării? Seth.

Owen îl trase pe tînar mai aproape de el și îl sărută pe buze.

– Nu ai nevoie de mine ca să înțelegi acest lucru, spuse el.

– Ba am, îl asigură Seth, și nu vreau să pleci, Owen.

– Trebuie, spuse Buddenbaum. Mi-e teamă că în această privință nu am de ales.

– Ba ai. Poți să stai cu mine, pentru o vreme cel puțin. Învață-mă ceva din ceea ce știi tu.

Își lăsă mîna să alunece în jos, pe pieptul lui Owen.

– Și cînd mă înveți...

Mîna îi ajunsese la cureaua lui Owen și o desfăcea.

– Am putea să ne-o tragem.

– Trebuie să înțelegi cît timp am așteptat, începu Owen. Cîte am plănuit și am făcut pînă să ajung aici. Nu a fost ușor, crede-mă. Am fost gata să renunț de nenumărate ori.

Seth îi desfăcuse cureaua lui Owen și acum îi descheia nasturii de la pantaloni. Owen continua să vorbească de parcă ar fi fost indiferent la faptele băiatului.

– Dar m-am ținut de această viziune, spuse el.

Degetele lui Seth găsiseră sexul lui Owen. Era clar că indiferența lui era prefăcută.

– Continuă! îl îndemna Seth, strîngîndu-i sexul.

– Tot timpul ești în călduri în felul acesta? îl întrebă Owen.

– Nu țin minte, spuse Seth. Tot ce mi s-a întîmplat înainte să te cunosc – ridică din umeri – sînt lucruri neclare.

– Nu fi prostuț.

– Nu sînt. E adevărat. Te așteptam pe tine să vii. Știam că vei veni. Poate că nu știam cum vei arăta...

– Ascultă-mă.

– Te ascult.

– Eu nu sînt iubirea vieții tale.

– De unde știi tu?

– Pentru că nu pot fi ceea ce vrei tu să fiu. Nu pot să stau să te protejez.

Seth continuă să-l mîngîie.

– Așadar? murmură el.

– Așadar, va trebui să găsești pe altcineva pe care să iubești.

– Nu și dacă mă iei cu tine, spuse Seth, la dans.

Se uită pe fereastră, la strada gri.

– Aș putea să-i suport căldura, dacă aș fi cu tine.

– Nu cred.

– Ba da, aș putea! Dă-mi doar o șansă.

Se lăsă pe vine în fața lui Owen și atinse cu limba penisul jumătate întărit al bărbatului.

– Gîndește-te cum ar fi, spuse el, lingîndu-i și sărutîndu-i sexul, dacă am fi împreună acolo jos.

– Nu știi ce ceri.

– Atunci *spune-mi. Învăță-mă*. Pot să fiu orice vrei tu. Crede-mă.

Owen mîngîie fața băiatului.

– Te cred, spuse el, jucîndu-se absent cu penisul. Ți-am mai spus și înainte, ești uimitor.

Seth îi zîmbi. Apoi îi luă penisul în erecție în gură și îl supse. Nu era foarte priceput, dar avea o asemenea poftă pentru acest act, că se putea transforma foarte repede într-un profesionist. Owen își trecu degetele prin părul băiatului și lăsă să-i scape un suspin de înfiorare. De obicei, în mijlocul actului în care i se oferea plăcere, nu-i rămînea în minte nici o altă treabă, decît cea de care se îndeletnicea. Dar acum nu era la fel. Poate că era sentimentul sfîrșitului care intervenea în acest act astăzi (ultimul mic dejun, ultimul prînz, ultimul act sexual), poate era pur și simplu faptul că băiatul avea ceva comun cu el, dar senzațiile care îi străbăteau corpul pornind din vîntre îi făceau gîndurile aproape cristaline.

„Ce folos, se întrebă el, să trăiești o zi nesfîrșită dacă starea este una de solitudine? Pe îndelete, înțelept și singur nu e modul în care să-ți trăiești eternitatea.“ Poate că, dacă ar fi avut posibilitatea, ar fi putut să-și aleagă pe cineva mai apropiat de idealul său fizic, alături de care să treacă prin această experiență, iar apoi ajustările vor putea fi făcute în fluxul de posibilități care aveau să apară afară, pe stradă. Cînd puterile evoluției s-ar descătușa, profilul băiatului ar fi ușor de reparat, și șoldurile lui ușor de îngustat. Se uită la Seth, trecîndu-și degetul mare peste buzele lui umede.

– Înveți repede, spuse el.

Băiatul rînji cu acadeaua în gură.

– Continuă, continuă, îl îndemnă Owen, împingându-și penisul, în toată lungimea lui, pe gîtul băiatului.

Seth se înecă puțin, dar, cum era un suge-penis înăscut, nu se retrase din fața provocării.

– Dumnezeuule, murmură Owen. Ești foarte convingător, știi?

Îl mîngîie pe Seth pe față. Oasele obrazilor erau prea jos, nasul, prea borcânat. În ceea ce privea părul, acesta era lipsit de caracter: un smoc timid, care avea nevoie să fie complet refăcut. Poate să-i dea cîrlionți negri, pînă la umeri, ca în picturile lui Botticelli? Sau poate să-l facă blond, cu zulufi pe frunte, care să-i cadă peste ochi. Nu trebuia să se hotărască acum. Mai tîrziu. După abolirea lui *acum* și a lui *mai tîrziu*.

Simți fiorul familiar în vîntre.

– Ajunge, spuse el blînd. Nu vreau să termin deocamdată.

Dacă băiatul l-a auzit, nu l-a ascultat. Cu ochii închiși, era pierdut în reveria orală, saliva era atît de copioasă, că se transformase în spumă la baza penisului lui Owen.

„Penisul meu este Venus, se gîndi Owen, care se ridică din spuma mării.“

Gîndul îl amuză și, în timp ce chicotea, gura băiatului îl aduse la momentul culminant.

– Nu! strigă el și se trase cu putere dintre buzele lui Seth, atît de tare, că-l duru.

Pentru o clipă se gîndi că pierduse bătălia. Gemu și se cutremură, închise ochii ca să nu-l mai vadă pe Seth care îngenunchea în fața lui, cu bărbia strălucind. Se încordă și mai tare și, încet-încet, momentul culminant se retrase.

– A fost foarte aproape, spuse el gîfîind.

– Credeam că vrei să termin.

Seth deschise iar ochii. La un moment dat, în timpul actului, Seth se desfăcuse la pantaloni și își mînuise cu dibăcie penisul. Încă mai lucra la el.

– Nu am timp să dau înapoi și să-mi revin, răspuse Owen. Dumnezeu știe că nu ar fi trebuit să te las să începi, dar...

– Tu m-ai sărutat primul, îi aminti Seth, puțin supărat.

– *Mea culpa*, spuse Owen, ridicîndu-și mîinile în semn de recunoaștere a vinei. Data viitoare nu voi mai greși.

Seth privea deznădăjduit.

– Nu va mai fi o dată viitoare, nu-i așa? șopti el.

– Seth...

– Nu este nevoie să mă minți, răspuse băiatul, ascunzîndu-și sexul. Nu sînt prost.

– Nu, nu ești, zise Owen. Ridică-te, te rog.

Seth se ridică în picioare, ștergîndu-și buzele și bărbia cu dosul palmei.

– Tocmai pentru că nu ești prost ți-am spus tot ce ți-am spus. Am încredere că nu vei împărtăși cu nimeni secretele pe care ți le-am spus.

– De ce?

– Sincer, nu știu. Poate pentru că am nevoie de compania ta mai mult decît am crezut.

– Dar pentru cît timp?

– Nu mă forța, Seth. Aici există consecințe. Trebuie să fiu sigur că nu voi pierde tot pentru ce am luptat dacă te iau cu mine.

– Dar ai putea?

– Am spus: *nu mă forța*.

Seth își coborî privirea.

– Și nu face nici asta. Uită-te la mine.

Seth ridică din nou capul. Era gata să lăcrimeze.

– Nu pot fi responsabil pentru tine, băiete. Mă înțelegi?

Seth dădu din cap aprobator.

– Nu știu nici eu ce mi se va întîmpla acolo. Nu știu precis. Știu doar că multe minți înțelepte au fost curățate – au dispărut, pur și simplu – pentru că s-au dus la dans și au descoperit că nu știu pașii.

Ridică din umeri și oftă.

– Nu știu ce simt pentru tine, Seth, dar știu că nu vreau să te las o legumă. Nu mi-aș putea ierta așa ceva. Pe de o parte – îl apucă pe băiat de bărbie, cu degetul mare dedesubt – ceva din destinele noastre pare să se amestece.

Seth deschise gura să vorbească, dar Owen îl reduse la tăcere din priviri.

– Nu vreau să mai aud vreun cuvânt pe tema asta, spuse el.

– Nu aveam de gând să spun nimic.

– Ba da.

– Nu despre asta.

– Atunci despre ce?

– Voiam să spun că aud orchestra. Ascultă.

Avea dreptate. Sunetul depărtat de alămuri și tobă pătrundea prin fereastra spartă.

– A început parada străzii, spuse Seth.

– În sfârșit, răspunse Owen, a cărui privire trecu dincolo de Seth, către intersecția de jos. O, băiete, *acum vom vedea...*

IV

„Sugerez să stăm nemișcați pentru o clipă“, spuse Raul.

Tesla se opri din mers și o opri și pe Phoebe lângă ea.

„Înmărmuriți.“

Tesla văzu la vreo zece sau doisprezece metri în fața lor ceva mișcându-se în ceață. Patru siluete (una dintre ele era tîmplarul) se mișcau de-a lungul pantei. Îi văzuse și Phoebe, și-și ținea respirația. Dacă vreunul dintre cei patru s-ar uita în direcția lor, jocul s-ar sfîrși. Cu ceva noroc, ar fi scos din joc doi dintre cei patru înainte să ajungă la locul unde stăteau ele, dar oricare dintre cei patru arăta capabil să le ucidă pe amîndouă dintr-o singură lovitură.

„Nu sînt cele mai frumoase lucruri ale creației“, remarcă Raul.

Acest lucru se înțelegea de la sine. Fiecare dintre cei patru prezenta o anumită vulgaritate, fapt ce era accentuat de felul în care se țineau unul pe altul de după umeri, care de care mai grotesc. Unul dintre ei era cu siguranță cel mai slab om din lume: carnea de pe spate i se lipise de oase ca hîrtia de mătase, avea pasul mărunț, ochii sticloși. Lîngă el era un bărbat la fel de mare, pe cît de mititel era primul, avea roba spălăcită și stropită de noroi sau de sînge, ca a fratelui său, deschisă pînă la buric. Pieptul i se legăna, acoperit de vînatăi, a căror sursă era o creatură ce semăna cu o încrucișare între un homar și un papagal – cu aripi, gheare și de un roșu aprins –, care se agăța de sfîrcurile lui ca un copil de țîța mamei. Al treilea membru

al cvartetului era tîmplarul. Era cel mai grosolan dintre toți patru, cu capul acoperit de o scufie metalică și cu gîtul ca de taur. Dar el fluiera în timp ce mergea, iar melodia era vioaie, ca un cîntec irlandez. La dreapta sa, cel mai aproape de femei, mergea bondocul grupului, cu un cap mai scurt decît tîmplarul. Pielea lui avea culoarea fierei și o strălucire rece și lipicioasă, silueta costelivă fiind plină de ticuri și de poticneli. Trăsăturile sale erau dovada reproducerii dezastruoase, ochii umflați, bărbia retrasă, nasul nu mai mult de două deschizături care porneau dintre ochi pînă exact deasupra gurii strîmbe.

Nu păreau să se grăbească. Pălăvrăgeau și rîdeau pe îndelete, în timp ce mergeau, suficient de amuzați unul de compania celuilalt, încît nici măcar nu se uitau în jos pe pantă, către femei.

În sfîrșit, pătrunseră în ceață și dispărură.

– Oribil, șopti Phoebe.

– Am văzut și mai rău, remarcă Tesla și porni în sus pe pantă din nou, cu Phoebe ținîndu-se în continuare de brațul ei.

Acum ceața se retrase ușor din jurul lor și deveni mai pronunțată pe măsură ce urcau.

– O, Dumnezeu, șopti Phoebe, arătînd spre pămînt.

Aceeași mișcare era vizibilă sub picioare: iarba, pămîntul, chiar și pietrele se adunau în jur, fiind trase de o forță mai sus pe munte, și apoi li se dădea drumul, doar pentru a fi trase iar în sus cîteva secunde mai tîrziu. Cîteva dintre pietrele mai mici chiar se rostogoleau în sus pe munte, ceea ce era destul de ciudat, dar mai ciudat era felul în care roca solidă a muntelui răspundea la aceste somații. Aici, aproape de prag, nu era crăpată, ci se *înmuiase* și era supusă aceleiași mișcări ca pămîntul, ceața și iarba.

– Cred că ne încălzim, observă Tesla, văzînd fenomenul.

Era aceeași viziune extraordinară la care fusese martoră în casa lui Buddy Vance: obiecte aparent solide își pierdeau credința în soliditatea lor și se înmuiau într-adevăr. În casa Vance fusese o furtună. Aici nu era. Era o mișcare blîndă, ritmică

(„Ca marea“, spusese încet Raul), rocile fiind mai degrabă atrase, în loc să fie forțate să-și abandoneze soliditatea. Tesla era încă prea tulburată de moartea lui Lucien, ca să mai fie în stare să se bucure de spectacolul acesta, dar nu se putu abține să nu simtă fiorul unei presimțiri. Erau aproape de usă; nu se îndoia de acest lucru. Cîțiva metri în plus și va vedea Quiddity. Chiar dacă acea cîntăreață drogată avea dreptate și nu se găsea nici o minune pe țărm, tot va fi un eveniment marcant să vezi oceanul unde ai fost născut.

De undeva de aproape izbucniră risete. De data aceasta femeile nu se opriră din urcuș, ci grăbiră pasul. Mișcarea ceții și a pămîntului era mai rapidă cu fiecare metru pe care îl străbăteau. Era ca un curent submarin, care le trăgea de picioare și de glezne și, deși nu avea suficientă forță să le răstoarne deocamdată, nu era decît o problemă de timp pînă cînd acest lucru avea să se petreacă, după cum credea Tesla.

„Mă simt cam ciudat“, spuse Raul.

„Cum adică?“

„Nu știu... ca și cum nu aș fi prea în siguranță aici“, răspunse el.

Înainte ca ea să poată să-l chestioneze mai departe, un val puternic trecu prin pămînt și prin aer, despărțind ceața din fața lor. Teslei îi scăpă un sunet de uimire. Ceea ce le fu arătat nu era vîrfurile muntelui, ci un peisaj complet diferit. Un cer în culori tulburi și un țărm pe care se aruncau apele Mării Viselor, întunecate și înpumate.

Phoebe se desprinsese de brațul Teslei.

– Nu cred, spuse ea. Văd, dar nu...

„Tesla...“

„Uimitor, nu?“

„Ține-mă și pe mine.“

„Ce spui acolo?“

„Îmi pierd controlul.“

„Și ce e nou în asta?“

„Tesla. Vorbesc serios!“

După voce ai fi spus că e panicat.

„Nu te mai apropia.“

„Trebuie să mă apropii, spuse ea.“

Phoebe era deja la trei pași în fața ei, cu ochii ațintiți asupra țărmului.

„O să am grijă.“

O strigă pe Phoebe.

– Mergi mai încet!

Dar fu ignorată. Phoebe se grăbea înainte, ca și cum ar fi fost vrăjită de spectacolul din fața ei, pînă cînd, fără vreun avertisment, mișcarea din pămînt se întetîi, iar ea fu aruncată jos. Căzu strigînd atît de tare, că putea trezi pe oricine pe o rază de douăzeci de metri. Acum avea probleme să se ridice în picioare.

Tesla se împletici mergînd în ajutorul ei, iar pămîntul și aerul erau din ce în ce mai agitate, ca și cum ar fi fost stîrnite de însăși prezența lor. O apucă pe Phoebe de braț și o ajută să se ridice în picioare, ceea ce nu fu prea ușor.

– Sînt bine, bolborosi Phoebe, chiar sînt. Răsuci capul și se uită la Tesla. Poți să te întorci acum.

„Ascultă ce spune“, zise Raul, a cărui voce tremura.

– Ai făcut tot ce ți-a stat în putință, continuă Phoebe. De aici mă descurc singură. O îmbrățișă pe Tesla. Îți mulțumesc, spuse ea. Ești o femeie minunată, știi asta?

– Ai grijă de tine, o îndemnă Tesla.

– O să am, o asigură Phoebe, desprinzîndu-se din îmbrățișare și întorcîndu-și privirea și trupul către țărm.

– Chiar am vorbit serios cînd ți-am spus să ai grijă de tine, strigă Tesla în urma lui Phoebe.

– Ce este asta?

– Nu voiam...

Nu avu timp să termine, pentru că atenția îi fu atrasă de o siluetă care apăru pe țărm, alături de Phoebe. Dintre toate

creaturile pe care le văzuse lucrînd și jucîndu-se pe aici, aceasta era cea mai autoritară; un tip gras, arogant, cu ochi vicleni și cu vreo zece sau mai multe bărbi mici, brune-roșcate, care îi porneau din obraji și din bărbie, fiecare dintre ele fiind pieptănată și răsucită, astfel încît semănau cu niște coarne. Într-o mînă ducea un toiag mic. Pe cealaltă o folosea să-și ridice straiile voluminoase, pentru a face loc la trei copii – identici între ei și cu cel rîzînd pe care îl întîlniseră Tesla și Phoebe mai jos, pe pantă – să se joace printre picioarele lui goale și fusiforme. Totuși, nu era atît de amuzat de giumbușlucurile lor încît să nu observe femeile de pe cărare și, după privirea de pe chipul lui, era limpede că știa că nu făceau parte din cortegiul lui. Brusc, strigă:

– Gamaliel! La mine! Mutep! La mine! Bartho! Swanky! La mine. *La mine!*

Phoebe se întoarse și se uită îndărăt la Tesla, pe fața ei citindu-se disperarea. Țărnul se afla la cel mult zece pași de ea, și drumul era blocat acum.

– Atenție! strigă Tesla și îndreptă Lourdesul către bărbatul în robă.

Acesta își ridică toiagul în aceeași clipă. Ea văzu că în jurul lui se aduna energie, care strîngea forță...

„Este o armă!“ strigă Raul.

Ea nu mai aștepta dovada. Trase pur și simplu. Glonțul îl lovi pe bărbat în mijlocul stomacului, mai jos decît țintise ea. Acesta lăsă să-i cadă roba și toiagul și scoase un strigăt atît de strident, încît ea crezu că îl castrase. Rîsetele copiilor se transformară în țipete și aceștia începură să alerge în jurul lui, în timp ce el se apleca înainte, strigînd în continuare printre dinții mici.

Unul dintre copii o împinse la o parte pe Phoebe, ignorînd sau nepăsător în fața armei, și strigă:

– Cineva să îl ajute pe Blessedm'n Zury!

– Du-te! strigă Tesla către Phoebe, dar îndemnul ei se pierdu în zgomotul produs de agonia lui Zury și de țipetele copiilor.

Ceața nu amuți harababura, ci o făcea să rezoneze; tumultul dobîndea atît de multă putere, încît făcea pămîntul moale să se cutremure.

După privirea panicată de pe fața lui Phoebe, era clar că era prea confuză ca să profite de șansă, cît timp o avea. Strigînd din nou la ea, Tesla porni către ea să o împingă pe drumul ei.

„Nu merge mai departe! striga Raul în capul ei. Nu mai suport.“

Nu era singur. Asaltul zgomotului și al mișcării îi zăpăciră simțurile Teslei. Vederea părea să pornească înaintea ei, ieșită din cap, și, preț de cîteva clipe, privi îndărăt către sine de pe pragul dintre Cosm și țărîm. Ar fi putut fi revendicată complet, dar Phoebe ajunse la ea, și contactul dintre ele o făcu să-și recapete vederea.

– Mergi mai departe! îi strigă ea lui Phoebe, privind către Zury.

Acesta nu era în stare să o oprească pe Phoebe. Stătea încovoiat, vomitînd sînge.

– Vino cu mine! strigă Phoebe.

– Nu pot.

– Nu te poți întoarce pe drumul ăla! îi zise Phoebe. Te vor ucide.

– Nu dacă mă voi...

„Tesla...?“ striga Raul.

– ... grăbi. Mergi mai departe, pentru numele lui Dumnezeu!

„Tessllaa...?“

– Bine! îi spuse ea și o împinse pe Phoebe către țărîm.

Phoebe se duse, făcîndu-și drum cu greu printr-o mlaștină de roci topite.

„Tesssllaaa...“

„Mergem!“ spuse Tesla și, întorcîndu-se cu spatele la Phoebe, porni îndărăt, către pămîntul solid.

Urmă un moment de dezorientare totală, ca și cum, dintr-odată, n-ar mai fi fost în deplinătatea facultăților mintale. Se opri la jumătatea pasului: scopul, voința, amintirea ei dispăruseră într-o izbucnire de durere. Urmă un timp mort în care nu mai simți nimic: nici durere, nici teamă, nici dorință de autoapărare. Pur și simplu stătea și se legăna în mijlocul tumultului, Lourdesul îi scăpă din mână și se pierdu pământul mișcător. Apoi, la fel de repede cum o părăsise, tot așa se și întoarse rațiunea. O durea capul cum nu o mai duruse vreodată în viață, din nas îi curgea sânge, dar avea suficientă forță să-și continue, împiedicându-se, călătoria către pământul care îi oferea siguranță.

Totuși, în față o așteptau obstacole teribile, care veniră sub patru forme îngrozitoare: Gamaliel, Mutep, Bartho și Swanky.

Nu-i mai rămăsese suficientă forță în picioare ca să fugă de ei. Tot ce putea spera acum era ca ei să nu o execute pe loc pentru că îl rănisese pe Zury. Când tîmplarul se apropie de ea, se uită îndărăt peste umăr, căutînd-o cu privirea pe Phoebe, și fu mulțumită cînd văzu că aceasta trecuse pragul și dispăruse.

„E ceva“, spuse ea în gînd către Raul.

El nu îi răspunse.

„Îmi pare rău, biigui ea. Am făcut tot ce am putut.“

Tîmplarul era la un pas de ea și se întindea să o apuce de braț.

– Nu o atinge, spuse cineva.

Ea săltă capul care i se învîrtea de durere. Acel cineva ieși din ceață, avînd în mînă un pistol. Țintea cu el dincolo de Tesla, către Blessedm'n cel rănit.

– Dă-te la o parte, Tesla, o îndemnă pistolarul.

Ea făcu ochii mici, ca să recunoască fața salvatorului ei.

– D'Amour?

El îi răspunse cu un rinjet crud, plictisit.

– Nimeni altcineva, spuse el. Acum vrei să te dai la o parte?

Țimplarul se afla în continuare la un pas de Tesla, evident nerăbdător să-i facă rău.

– Mișcă-l, îi ordonă D'Amour lui Zury. Altminteri...

– *Bartho*, spuse Blessedm'n. Las-o să treacă.

Scheunînd ca un ciine amăgit, Țimplarul se dădu la o parte din calea Teslei, iar ea merse împleticindu-se la vale, pe pantă, către locul în care stătea D'Amour.

– Gamaliel? spuse Harry.

Bărbatul cel negru întoarse capul în direcția lui D'Amour.

– Explică-le Fraților Grimm aici prezenți că pot ținti cu acest pistol chiar și prin ceață. Înțelegeți ce-ți spun?

Gamaliel dădu din cap afirmativ.

– Și dacă vreunul dintre voi mișcă în următoarele zece minute, am să-i zbor capul. Nu crezi că pot?

Ținti spre Zury. Gamaliel se tîngui.

– Da, o să ți-o fac. Pot să-l ucid de la mare distanță cu asta. De la mare, mare distanță. În regulă?

De data aceasta nu Gamaliel fu cel care vorbi, ci fratele lui obez:

– În regulă, spuse el, ridicînd mîinile cu degete groase. Nu trage. Nu mișcăm. În regulă? Nu trage. În regulă?

– În regulă, în regulă, spuse D'Amour. Întoarse capul și se uită spre Tesla. Poți fugi? șopti el.

– Am să mă străduiesc.

– Fugi, atunci, răspunse D'Amour, retrăgîndu-se încet.

Tesla porni în jos pe pantă, destul de încet ca să îl poată vedea pe D'Amour în timp ce se îndepărta de Zury și de frați. Continuă să se retragă pînă cînd dispăru din vedere, apoi se întoarse și o luă la fugă, ca să o prindă din urmă pe Tesla.

– Trebuie să ne grăbim, zise el.

– Poți?

– Ce să pot?

– Să-l nimeresci pe Zury în ceață?

– La naiba, nu. Dar pun pariu că ei nu ar risca. Acum hai să mergem!

Era mai ușor să cobori decît să urci, chiar dacă Tesla își simțea capul ca și cum i-ar fi crăpat. După zece minute, ceața din fața lor se luminează și, puțin după aceea, pătrunseră poticnindu-se în aerul luminos de vară.

– Nu cred că am scăpat de pericol încă, își dădu Harry cu părerea.

– Crezi că vor veni după noi?

– Sînt al naibii de sigur, spuse el repede. Probabil că Bartho ne face deja cruci.

Îi veni în cap imaginea lui Lucien și suspină. Își puse mîna la gură, ca să oprească un alt suspin, dar îi dădură lacrimile, care începură să-i curgă pe obraji.

– Nu ne vor prinde, o asigură D'Amour. Nu le voi da voie.

– Nu e asta, spuse Tesla.

– Atunci ce e?

Ea clătină din cap.

– Mai tîrziu, spuse și, întorcîndu-se cu spatele la el, porni în jos, pe pantă.

Lacrimile aproape că o orbeau, și se împiedică de cîteva ori, dar își forță la maximum picioarele, pînă cînd ajunse la liziera care oferea siguranță. Chiar și atunci nu făcu decît să încetinească pasul puțin, privind îndărăt din cînd în cînd, ca să fie sigură că nu l-a pierdut pe D'Amour.

În sfîrșit, cînd amîndoi gîfiau atît de tare că abia mai puteau vorbi, copacii începură să se rarească și ajunse pînă la ei un amestec de sunete. Unul era iureșul Pîrîului lui Unger. Altul era zgomotul produs de mulțime. Al treilea era zgomotul surd și cel de trîmbiță produs de orchestra orașului, care conducea parada pe străzile din Everville.

„Nu e chiar Mozart, îi spuse Tesla în gînd lui Raul. Îmi pare rău.“

Chiriașul ei nu răspunse.

– Raul? spuse ea, de data aceasta cu voce tare.

– S-a întâmplat ceva? voi să știe D'Amour.

Ea îi făcu din priviri semn să tacă și-și concentră din nou atenția în interior.

„Raul...?” insistă ea.

Nici de data aceasta nu primi nici un răspuns.

Îngrijorată acum, închise ochii și porni în căutarea lui. De două sau trei ori în timpul călătoriilor sale, el se ascunsese de ea în felul acesta, de minie sau de teamă, iar ea fusese obligată să-l convingă să iasă. Se duse cu gândul la locul unde era limita dintre teritoriul ei și al lui și, pe măsură ce avansa, îl striga. Tot nu primi nici un răspuns.

O suspiciune bolnăvicioasă își făcu loc în ea.

„Răspunde-mi, Raul“, se rugă ea.

Fu, din nou, întâmpinată cu tăcere, așa că păși în spațiul pe care îl ocupa el.

Din momentul în care făcu acest lucru, știu că el dispăruse. Când mai pătrunsese aici, cu alte ocazii, prezența lui se simțise peste tot, chiar și atunci când nu reușise să-l facă să vorbească. Îi simțise esența, ca pe ceva complet diferit de ea și care îi ocupa un spațiu despre care mulți oameni trăiau și mureau crezând că este al lor și numai al lor; mințile lor. Acum nu era nimic. Nici provocare, nici plîngere, nici rațiune, nici suspin.

– Ce s-a întâmplat? întrebă D'Amour, studiindu-i fața.

– Raul, băgui ea. A dispărut.

Ea știa când se petrecuse acest lucru. Momentul de agonie și nebulă temporară de la prag marcase plecarea lui, iar convulsiile minții ei coincisese cu desprinderea lui de acolo.

Deschise ochii. Lumea din jurul ei – copacii, cerul, D'Amour; sunetul pîrîului, al mulțimii și al orchestrei – era aproape copleșitoare după golul pe care îl lăsase Raul.

– Ești sigură? întrebă D'Amour.

– Sînt sigură.

– Unde naiba s-a dus?

Ea dădu din cap.

– M-a avertizat, cînd ne apropiam de țarm. A spus că își pierde controlul. Am crezut că vrea să spună...

– Că o ia razna?

– Da.

Era nemulțumită de propria stupiditate.

– Hristoase! L-am lăsat să plece. Cum de am putut permite să se întîmple așa ceva?

– Nu te învinovăți pe tine pentru că nu te-ai gîndit la toate. Numai Dumnezeu se gîndește la toate.

– Nu face pe creștinul cu mine, spuse Tesla, cu o voce groasă. Este ultimul lucru pe care îl doresc în momentul ăsta.

– O să avem nevoie de ajutor de undeva, spuse D'Amour, aruncîndu-și privirea în sus, pe munte. Știi ce fac ei acolo sus, nu-i așa?

– Așteaptă Yad.

– Exact.

– Iar Kissoon este conducătorul comitetului de întîmpinare.

– Știi de Kissoon? întrebă D'Amour, evident surprins.

La fel era și Tesla.

– Și tu știi de el?

– Îl urmăresc prin țară de două luni.

– Cum ai aflat că e aici?

– De la o femeie pe care o cunoști. Maria Nazareno.

– Cum ai găsit-o?

– Ea m-a găsit pe mine, așa cum te-a găsit și pe tine.

Tesla își duse mîna la față, ștergîndu-și transpirația și murdăria.

– A murit, nu-i așa?

– Mi-e teamă că da. Kissoon a dat de urma ei.

– Sintem o pereche letală, D'Amour. Toți cei pe care îi atingem...

Nu-și duse gîndul pînă la capăt. Pur și simplu îl abandonă și-și continuă coborîrea printre copaci.

- Ce ai de gînd să faci acum?
- Să stau. Să mă gîndesc.
- Te deranjează dacă vin cu tine?
- Mai ai vreun as în mîneacă?
- Nu.

- Bun. Pentru că m-am săturat să cred că există ceva ce putem face în legătură cu lucrul ăsta.

- Nu am spus așa ceva.

- Nu, dar eu am spus, zise Tesla, mergînd repede la vale. Vin, D'Amour, fie că ne place, fie că nu ne place. Ușa este deschisă, iar ei vin prin ea. Cred că a venit vremea să ne împăcăm cu acest lucru.

Harry era pe punctul de a protesta, dar, înainte să-și poată găsi cuvintele, își aminti conversația pe care o avusese cu Norma. Lumea se putea schimba, spusese ea, dar nu se poate sfîrși. Și ce este rău în schimbare? Era prea șic așa cum era?

Se uită în sus, printre crengile care se legănau, la cerul de un albastru strălucitor, în timp ce muzica formației orașului ajungea pînă la el pe o briză îmbalsămată, și găsi răspunsul.

- Lumea este tocmai bună așa cum este, spuse el, destul de tare ca să-l audă Tesla.

Ea nu-i răspunse. Doar continuă să meargă repede la vale, către pîriu, și trecu prin el.

- Tocmai bună, își spuse el, afirmîndu-și în felul acesta dreptul inalienabil de a o apăra. Tocmai bună.

V

1

Phoebe se așteptase să găsească o ușă la capătul călătoriei. Avea să fie ceva care să întreacă orice imaginație, ceva diferit de orice ușă pe care o mai văzuse vreodată, și nu era atât de naivă încît să se aștepte să aibă și o sonerie sau un covoraș, dar fără îndoială că va fi o ușă. Ea urma să stea în fața ei, să apese clanta, iar ușă să se deschidă maiestuos în fața ei.

Cît de mult se înșelase. Trecuse dintr-o lume în alta cum intra la dentist în vremurile vechi: mintea se lupta să-și păstreze cunoștința, dar pierzînd, pierzînd, pierzînd...

Nu-și aminti să fi căzut, însă, cînd deschise ochii din nou, era cu fața în jos pe pietrele înzăpezite. Se ridică, iar trupul îi era înghețat pînă la oase. Printre fulgii de zăpadă erau stropi de sînge, iar alții cădeau de pe fața ei. Ridică mîna și, cu grijă, își atinse gura și nasul. Acesta din urmă sîngera, dar nu o ducea prea tare, așa că bănuî că nu și-l rupsese.

Căută o batistă în buzunarul de la rochie (pe care o alesese pentru că era strîmtă, în vederea unei întîlniri cu Joe, care avea să o vadă îmbrăcată în ea; fusese o decizie pe care acum o regreta) și găsi o cîrpă cu care își legă nasul. Abia atunci începu să bage de seamă ce se afla în jurul ei.

La dreapta ei era deschizătura prin care venise, ziua din partea cealaltă era mai luminoasă (și mai caldă) decît întunecimea în care se afla ea. La stînga, parțial acoperită de ceață, zări

marea, ale cărei valuri erau aproape viscoase. Iar pe țărmul dintre ele, ghemuite, nenumărate, văzu păsări care semănau cu cormoranii. Cea mai mare avea probabil șaizeci de centimetri înălțime; corpul lor era pestriț și aproape ca de ceară, capetele – dintre care unele erau decorate cu creste din pene verzi, altele erau complet chele –, micuțe. Cele mai apropiate se aflau probabil la doi metri de ea, dar nici una nu părea interesată de prezența ei. Se ridică în picioare, dinții îi clănțaneau de frig și aruncă o privire înapoi, de unde venise. Oare era riscant să încerce o călătorie îndărăt, doar ca să-și ia niște haine mai potrivite? Fără ceva cu care să se acopere, avea să moară de frig în curînd.

Se gîndi la acest lucru doar pentru o clipă. Apoi zări unul dintre copiii lui Blessedm'n pe partea cealaltă, aparent privind în direcția ei, iar groaza întîmplărilor prin care trecuse ca să ajungă aici îi reveni în minte. Mai bine să-i fie frig decît să fie răstignită pe cruce, se gîndi ea și, înainte să-l lase pe copilul acela să cheme pe cineva să vină după ea, se retrase pe țărm, către apă, iar vîlul de ceață dintre ea și ușă se îngroșa cu fiecare pas pe care îl făcea, pînă cînd nu o mai văzu; și nici, spera ea, nu mai era văzută.

În apropierea apei era și mai frig, iar fiecă val arunca stropi răcoroși. Dar exista și o compensație. La dreapta, ceața era peticită și putu zări lumini care sclipeau la ceva distanță de-a lungul țărmului, precum și siluetele vagi ale acoperișurilor și ale turnurilor. „Slavă Domnului, se gîndi ea, civilizație.“ Fără să mai întîrzie, porni într-acolo, rămînînd tot timpul la o distanță de la care să vadă apa, ca să nu se piardă în ceață. După cum se dovedi, aceasta se subție și dispăru după ce merse timp de cinci minute și, în cele din urmă, putu vedea peisajul din fața ei. Nu era ceva liniștitor. Luminile orașului nu păreau să fie mai aproape decît atunci cînd le zărise prima oară, iar restul peisajului – țărmul, terenul stîncos de dincolo de el și însăși Marea Viselor – era pustiu, sau

aproape pustiu. Singura culoare era pe cer, iar aceea era o pată tremurătoare de purpuriu-vinețiu și de gri metalic. Nu erau stele care să-i lumineze drumul și nici lună, dar petele de zăpadă din peisaj îi confereau o luminiscentă ciudată, ca și cum pământul ar fi furat acea puțină lumină pe care o dădea cerul. Singurele semne de viață erau reprezentate de păsări, al căror număr se redusese considerabil acum, dar erau încă de-a lungul țărmului, ca o armată care aștepta ordine de la un general absent. Cîteva își părăsiseră locurile și se scufundau după pești în apa puțin adîncă. Nu era o treabă dificilă. Valurile erau destul de pline de pești mici, argintii, și văzu cîteva dintre păsările care se scufundau ieșind din apă cu ciocurile și gușele atît de pline cu pești care se zvîrcoleau, că se miră cum de nu se îneacă.

Văzînd acest spectacol realiză că și ei îi era foame. Trecuseră șase ore sau chiar mai mult de la micul dejun frugal pe care îl luase cu Tesla înainte să pornească la drum. Pînă acum, chiar și într-o zi de regim, ar mai fi ronțait de două ori cîte ceva și ar fi luat și masa de prînz. În schimb, acum urcase un munte, văzuse o crucificare și trecuse într-o altă lume. Era destul pentru a face stomacul cuiva să ghiorțăie.

Una dintre păsări trecu pe lîngă ea și, cînd se aruncă în apă în căutarea hranei, Phoebe privi la locul de pe plajă în care stătuse aceasta. Acela era un ou, cuibărit între pietre? Merse repede pînă acolo și îl ridică. Era, într-adevăr, un ou, de două ori mai mare decît oul de găină și cu dungi fine. Gîndul de a-l mînca nu era foarte tentant, dar îi era prea foame ca să se mai gîndească. Îl sparse și îi vărsă conținutul în gură. Era mai înțepător la gust decît anticipase; aproape *cărnos*, de fapt, cu consistența unei flegme. Îl mestecă, pînă la ultima picătură și tocmai își arunca privirea după un altul, cînd auzi un cîrîit hotărît și se întoarse ca să vadă cum pasărea, iritată, pornise pe țărm către ea, cu capul în jos, cu gîtul și cu penele înfoiate.

Phoebe nu avea chef să-i suporte accesul de furie.

– Uș, pasăre! îi zise ea. Pleacă, la naiba! Uș!

Pasărea nu se lăsă gonită așa ușor. Galăgia ei stârnea cîrîitul similar al păsărilor din jur, iar ea continua să vină către Phoebe și o prinse cu ciocul de piele. Rana ustura. Ea țipă și sări înapoi, se depărtă de pasăre, ca să nu mai fie în raza ei de acțiune, și i se adresă mai blînd de data aceasta.

– Pleacă de aici! strigă ea. La naiba!

Se uită în jos, la piciorul care o ustura, în timp ce se retrăgea, iar piciorul îi alunecă pe pietrele înzăpezite. Căzu a doua oară într-o jumătate de oră, de data aceasta bucuroasă că fesele îi erau bine căptușite. Căzătura îi aduse și mai multe necazuri totuși, nu doar din partea ouătoarei, ci și a cîtorva tovarășe ale ei, care, evident, considerau căderea ei și strigătul de furie care o însoțise drept o amenințare. Creste și gîturi se ridicară din toate părțile, iar vreo douăzeci sau treizeci de înaripate scoaseră același cîrîit ascuțit.

Acesta nu mai era un mic inconvenient. Deși părea ridicol, era în încurcătură. Păsările veneau acum spre ea din toate direcțiile, iar atacurile lor erau în stare să producă răni serioase. Ea continuă să strige, în speranța că le va ține la distanță, în timp ce încerca să se ridice în picioare. De două ori aproape că reuși, dar călcîiele îi alunecară pe pietre. Cele mai apropiate păsări erau atît de aproape încît o puteau atinge. Ciocurile o ciupeau de mîini, de umeri și de spate.

Începu să dea sălbatic din brațe, prinzînd păsările cu mîinile și chiar lovind cîteva dintre ele, dar o copleșeau numeric. Mai devreme sau mai tîrziu, unul dintre ciocuri avea să-i înțepe o arteră sau să-i intre în ochi. Trebuia să se ridice în picioare, și asta chiar repede.

Apărîndu-și fața cu palmele, se ridică în genunchi. Păsările nu aveau prea mult creier, dar simțiră vulnerabilitatea ei și își întetiră atacul, ciupind-o de spate, de fese și de picioare, în timp ce ea se lupta să se ridice.

Dintr-odată, o împușcătură. Apoi alta, și a treia, aceasta din urmă însoțită de niște stropi fierbinți pe brațul stîng al lui

Phoebe. Tonul țipătului strident se modifică brusc dintr-o nebulie de grup în panică; desfăcându-și mâinile, Phoebe văzu că păsările se retrăgeau în dezordine, lăsându-și trei surate zăcînd la pămînt. De fapt nu doar moarte, ci aproape distruse. Uneia îi lipsea capul, alteia, jumătate din spate, în timp ce a treia – care împrăștiase stropii – încă se mai zbătea lîngă ea, cu o gaură de mărimea pumnului în abdomen.

Îl căută cu privirea cel care le măcelărise.

– Aici, spuse o voce slabă, uluită.

La mică distanță de-a lungul țărmlui stătea un bărbat care purta o haină de blană, o pălărie din lînă, cu un rît în vîrf. În mîini avea o pușcă. Încă mai fumega.

– Tu nu ești unul dintre cei din grupul lui Zury, remarcă el.

– Nu, nu sînt, răspunse Phoebe.

Bărbatul își dădu pe spate vîrfurile pălăriei. După trăsături, era din același trib ca și tîmplarul, cu buza inferioară umflată, cu ochii micuți. Dar, pe cînd tîmplarul nu avusese podoabe, acesta avea fața decorată de la frunte pînă la bărbie, în obraji avea prinși probabil vreo cincizeci de cercei, de care atîrnau mici ornamente, în jurul ochilor avea vopsea stacojie și galbenă, iar părul era pieptănat cu bucle, care îi acopereau sprîncenele stufoase.

– De unde ești? întrebă el.

– Din partea cealaltă, îl lămuri Phoebe, nemaigăsindu-și cuvintele potrivite.

– Vrei să spui din Cosm?

– Exact.

Bărbatul dădu din cap, iar podoabele i se legănară.

– O... oftă el. Sper că spui adevărul.

– Crezi că m-aș fi îmbrăcat în felul acesta dacă eram de pe aici? i se adresă Phoebe.

– Nu, bănuiesc că nu, răspunse bărbatul. Eu sînt Hoppon Musnakaff. Tu?

– Phoebe Cobb.

Musnakaff se deschiesea la haină și acum o dădea jos.

– Bine că ne-am întâlnit, Phoebe Cobb, spuse el. Uite, pune-ți asta pe tine.

Îi aruncă haina lui Phoebe.

– Și dă-mi voie să te însoțesc înapoi la Liverpool.

– Liverpool?

Suna ca o destinație lumească, după toată această călătorie.

– Este un oraș splendid, o asigură Musnakaff, arătând către luminile de pe țărm. O să vezi.

Phoebe își puse haina lui. Era caldă și mirosea a parfum dulce, cu tentă de portocale. Își viri mâinile în buzunarele adânci, din blană.

– O să te încălzești în curînd, spuse Musnakaff. O să mă îngrijesc de rănille tale în timp ce mergem. Vreau să fii prezentabilă pentru doamna.

– Doamna?

– Șefa mea, răspunse el. M-a trimis aici să vad ce pune Zury la cale, dar cred că ar fi mai fericită dacă aş abandona spionatul pentru a te duce acasă. Va fi nerăbdătoare să audă ce ai să-i spui.

– Despre ce?

– Despre Cosm, bineînțeles, răspunse Musnakaff. Acum vrei să mă lași să te ajut?

– Te rog.

Se apropie de ea (parfumul de pe haină era al lui, descoperi ea: duhnea) și, luînd-o de brațe, o ajută să treacă peste pietrele alunecoase.

– Acesta este mijlocul nostru de transport, îi dezvălui el.

La distanță mică în fața lor era un cal cu multe culori, la fel de sclipitor ca o coadă de păun; acesta păștea iarba aspră care crescuse printre bucățile rămase din ceea ce fusese cîndva o șosea bună.

– Regele Texas a făcut acest drum, pe vremea cînd voia să o impresioneze pe doamna. Desigur, a ajuns o ruină.

– Cine este regele Texas?

– E roca, răspunse Musnakaff, lovind cu piciorul de pământ. Acum a înnebunit, de când ea l-a părăsit. El o iubea mai presus de orice, înțelegi; o piatră poate face lucrul acesta.

– Știi că habar nu am despre ce vorbești? i se adresă Phoebe.

– Hai să te urc pe cal, spuse Musnakaff. Așa. Piciorul drept în scară. Și hopa! Bun! Bun! Trecu friele peste capul calului, ca să îl mîne. Ești în siguranță?

– Cred că da.

– Ține-te de coama lui. Haide, n-o să se plîngă.

Phoebe făcu întocmai.

– Acum, reluă Musnakaff, convingind cu blîndețe animalul să pornească, dă-mi voie să-ți spun despre doamna și regele Texas, ca să-i înțelegi mai bine nebuniile cînd o vei cunoaște.

2

Strigăte de panică îl treziră pe Joe din amorteală. Își înălță capul de pe nisipul fin și roșu al țărmului lui Mem-é b'Kethel Sabbath și îl întoarse către marea care îl adusese pînă aici. La două sau trei sute de metri de plajă era buna corabie *Fanacapan*, încărcată cu pasageri. Aceștia se așezaseră pe vine pe acoperișul cabinei timonierului; se urcau pe catarg și pe scări; unul chiar se prinse de ancoră. Dar greutatea și agitația lor se dovediră prea mult pentru corabie. Chiar în timp ce Joe privea, *Fanacapan* se răsturnă într-o parte, aruncînd vreo douăzeci de pasageri în apă, unde strigătele lor se intensificară.

Joe se ridică în picioare, privind dezastrul din fața sa cu o fascinație bolnavă. Oamenii din apă se repezeau să se urce înapoi pe vas, iar eforturile lor erau ajutate de unii dintre pasageri și respinse violent de ceilalți. Oricare ar fi fost intenția, efectul era același. *Fanacapan* se aplecă de tot, goli puntea, cabina

timonierului, catargul și scările în două secunde și, în același timp, scîndurile sale crăpară și, brusc, începu să se scufunde.

Era o imagine jalnică. Deși vasul era mic, scufundarea lui tulbură teribil Marea Viselor. Apele se învolburară și se înspumară; mulți oameni păreau să fie prinși în apă și duși la fund. Strigau și blestemau, ca și cum ar fi murit, deși Joe bănuia că nu se puteau îneca. În definitiv, și el stătuse cîteva minute bune sub apă cu Phoebe și nu dusesese lipsă de aer. Poate că aceste suflete panicate vor descoperi același lucru; dar el bănuia că nu. Ceva din felul în care apa făcea unde în jurul lor îl făcea să creadă că îi simțea; că Marea Viselor va fi pe atît de crudă cu acești călători naufragiați, pe cît de bună fusese cu el.

Întoarse spatele acestei imagini și cercetă țărmul. Nu era pustiu. În ambele direcții erau oameni pe plajă, pînă unde putea vedea cu ochii, adică pînă destul de departe. Cerul întunecat emana o lumină splendidă, a cărei sursă nu era un corp ceresc, ci obiectele însele. Toate străluceau cu propria lumină, unele constant, altele intermitent, dar efectul în ansamblu era minunat.

Joe se uită în jos, la trupul său, la hainele sale pătate de sînge și la carnea rănită, și văzu că pînă și el strălucea acolo, ca și cum fiecare por, fiecare cută și fiecare fir de ață ar fi vrut să se facă toate cunoscute. Imaginea îl înveseli. Nu era un lucru lipsit de spectaculozitate în acest loc miraculos, ci îi sporea strălucirea.

Porni pe țărm acum, către crîngul de copaci uriași care îl demarcau, atît de vast că nu putea vedea insula. Aceasta era cu siguranță Mem-é b'Kethel Sabbat. În timpul călătoriei, Noah îi vorbise despre culoarea nisipului ei. Nu exista un alt țărm atît de roșu, se lăudase el; și nici o insulă la fel de frumoasă. În afară de asta, Joe nu știa la ce altceva să se mai aștepte. Ephemeris nu era o singură insulă, ci mai multe, știa asta, un arhipelag format – după cum spunea tradiția – în jurul bucăților de resturi din Cosm. Unele dintre aceste resturi erau *în viață*: țesutul păcătoșilor, pe care Marea Viselor îl transformase

în ceva fantastic, folosind mințile acelor bărbați și ale acelor femei drept inspirație. Multe dintre resturi erau materie moartă totuși, fragmente ale lui Helter Incendo care alunecaseră prin deschizătură. Cu timpul, și sub acțiunea lui Quiddity, acestea deveniseră insulele mai mici și mai simple din grup. Erau cu miile, spusese Noah, și că majoritatea erau părăsite.

Deci, întrebase Joe, ce femeie sau bărbat întemeiasă insula la care Noah se referea mereu cu „țara mea“? Noah îi răspunsese că nu știa, dar cei din marele oraș b’Kethel Sabbath știau, și poate Joe se va bucura de favoarea vreunuia și va fi inițiat în acel mister.

O speranță slabă, chiar și atunci. Acum nu mai merita urmărită. Oamenii de pe țărm erau clar refugiați, cel mai probabil din acel oraș. Dacă b’Kethel Sabbath mai era în picioare, probabil că era pustiu.

Cu toate acestea, Joe intenționa să-l vadă. Venise pînă aici, și cu atîtea sacrificii. Să nu vadă orașul care fusese, conform lui Noah, bijuteria lui Ephemeris – Roma lui, New Yorkul, Babilonul – ar fi fost o lașitate. Și, chiar dacă nu ar fi reușit, chiar dacă nu era decît pămînt pustiu dincolo de copaci, orice era mai bine decît să piardă vremea pe aici, printre acești oameni nenorociți.

Gîndind astfel, porni pe țărm, cu visul de putere cu care își începuse această călătorie complet distrus, înlocuit de simpla dorință de a vedea ce mai putea fi văzut și cunoscut înainte să-și piardă și puterea de a face acest lucru.

VI

1

Deși Liverpoolul îi păruse lipsit de farmec lui Phoebe, când intră prima oară în el împreună cu Musnakaff – clădirile sale publice austere și murdare, casele particulare, fie șiruri de locuințe, fie conace întunecoase – găsiră curînd semne ale vieții interioare care chiar o făceau să îndrăgească orașul. Petreceri zgomotoase aveau loc în multe case pe lângă care treceau, petreceri care se revărsau afară, pe trotuare. Focuri uriașe în aer liber ardeau în cîteva dintre piețe, înconjurate de oameni care dansau. Era chiar și o paradă de copii, care cîntau în timp ce mergeau.

– Ce sărbătoresc? îl întrebă ea pe Musnakaff.

– Nu sărbătoresc nimic, răspunse el. Oamenii doar se bucură cît pot în puținul timp care cred că le-a mai rămas.

– Înainte să vină Yad?

El aprobă din cap.

– De ce nu încearcă să părăsească orașul?

– Mulți au încercat. Dar mai sînt mulți care gîndesc astfel: „La ce bun? De ce să pleci și să tremuri în Trophetté sau în Plethoziac, unde Yad te găsește oricum, cînd poți sta acasă îmbătîndu-te, cu familia în jurul tău?”

– Tu ai familie?

– Doamna este familia mea, răspunse omul. Ea este tot ce îmi trebuie. Tot ce mi-a trebuit vreodată.

– Ai spus că e nebună.

– Am exagerat, răspunse el afectuos. E doar puțin dusă.

*

Ajunseră în sfârșit la o casă cu trei etaje, situată într-o grădină înzăpezită. În fiecare cameră ardeau lumini, dar aici nu era nici un petrecăreț. Singurul sunet era cel al pescărușilor, care stăteau pe acoperiș și pe hornuri, privind către mare. Aveau o priveliște minunată. Chiar și din stradă, Phoebe putuse să privească peste panorama de acoperișuri și clopotnițe, toate înzăpezite, pînă la docuri și la zecile de vapoare ancorate acolo. Știa foarte puțin despre vapoare, dar vederea acestora o mișcă, evocîndu-i o vreme în care lumea încă mai poseda misterul. Acum, poate, singura mare care mai rămăsese de explorat era marea care se întindea dincolo de port, Marea Viselor, și i se părea corect ca aceste vase lucioase, elegante să fie cele care să facă acest lucru.

– Așa a făcut și doamna, remarcă Musnakaff, venind alături de Phoebe, să se bucure împreună de panoramă.

– Vapoare?

– Navigatori, răspunse el. Ea a făcut negoț cu vise, și acest lucru a îmbogățit-o peste măsură. A făcut-o și fericită; pînă la regele Texas.

După cum promisese, Musnakaff vorbise despre regele Texas în timpul călătoriei, și povestea lui fusese tristă. Acesta o sedusese pe doamnă în tinerețe, după cum povestise Musnakaff, și apoi, plictisit de ea, el o părăsise pentru altă femeie. Ea suferise cumplit de dorul lui și încercase să se sinucidă de cîteva ori, dar viața, se pare, nu își încheiase conturile cu ea, pentru că de fiecare dată supraviețuise, ca să mai sufere încă o zi.

Și apoi, după mulți ani de la plecare, el se întorsese pe neașteptate, implorînd iertare și cerînd să fie primit înapoi în brațele și în patul ei. Împotriva tuturor așteptărilor, ea îl refuzase. Era altul, spusese ea. Bărbatul pe care îl iubise și îl pierduse ea, bărbatul de care încă mai era îndrăgostită dispăruse.

– Dacă ai fi fost cu mine, comentase ea, poate că ne-am fi schimbat împreună; și am fi găsit noi motive pentru iubire. Dar nu a mai rămas nimic din tine pentru mine, cu excepția amintirilor.

Povestea îi păru lui Phoebe incredibil de tristă; la fel i se păruse ideea de negoț cu vise, deși îi fusese greu să-și imagineze ce însemna aceasta de fapt.

– Visele pot fi cumpărate și vândute? îl întreabă ea pe Musnakaff.

– Orice poate fi cumpărat și vândut, răspunse el, uitându-se repede la ea. Dar tu știi lucrul acesta, dacă vii din Cosm.

– Dar visele...

El ridică o mână ca să respingă alte întrebări și o conduse la porțile casei – pe care le descuie cu o cheie care atârna la cureaua lui –, apoi o conduse pînă sus, la scările de la intrare. Aici se opri ca să-i mai dea un sfat înainte să intre.

– O să vrea să te întrebe despre Cosm. Spune-i că este o vale a plîngerii și va fi fericită.

– Dar aceasta nu este o minciună, murmură Phoebe.

– Bun, răspunse el și porni în sus, pe scări. A, mai e ceva, zise el, în timp ce urca. Poate o să vrei să-i spui că te-am salvat de la o anume moarte. Te rog, simte-te liberă să minți puțin în legătură cu acest lucru, doar ca să faci lucrurile să pară mai...

– ... Eroice?

– Dramatice.

– A, da, dramatice, comentă Phoebe zîbind ușor. Nu-ți face griji.

– Eu sînt tot ceea ce i-a rămas acum, cînd marinarii nu mai vin. Și vreau să se simtă protejată. Înțelegi?

– Înțeleg, spuse Phoebe. O iubești la fel de mult ca regele Texas.

– Nu am afirmat așa ceva.

– Nu trebuia să spui.

– Nici măcar nu este... Vreau să spun... ea nu...

Toată siguranța de sine îi pieri brusc. Tremura.

– Vrei să spui că ea nu știe?

– Spun că – își aruncă privirea asupra treptelor –, spun că nici măcar nu i-ar păsa, chiar dacă ar ști.

Apoi, ferindu-se de privirea lui Phoebe, se întoarse cu spatele la ea și se grăbi în sus pe scările înghețate, către ușa de la intrare. Aceasta se deschise imediat, iar el păși în încăpere, unde lămpile erau ca niște mici flăcări sclipitoare –, acum putîndu-și ascunde amărăciunea în umbre.

Phoebe îl urmă. El o conduse printr-un pasaj îngust, cu tavanul înalt, pînă în spatele casei.

– O să găsești multă mîncare în bucătărie. Servește-te singură.

Apoi urcă scările cu covoare bogate, iar trecerea lui fu anunțată de clinchetul unor clopoței.

Phoebe descoperi că bucătăria fusese, probabil, modernă în anii 1920, dar acum era un loc reconfortant, în care să stea și să-și odihnească trupul greu. Zări un foc aprins, în care aruncă niște bușteni, mai erau acolo și o sobă de fier neagră, oale suficient de mari să gătești în ele pentru cincizeci de oameni și pretutindeni materia primă pentru o astfel de activitate: rafturi cu mîncare conservată, vase și coșuri cu fructe și legume, pîine, brînză și cafea. Phoebe stătu în fața focului pentru cîteva minute, ca să-și încălzească puțin membrele răcite, apoi se apucă să-și facă singură un sendviș imens. Carnea de vită era slabă și moale ca untul; pîinea caldă abia scoasă din cuptor, brînză feliată și mirosind înțepător. Pînă cînd termină de făcut sendvișul, simți cum îi lasă gura apă. Luă o mușcătură sănătoasă – era mai mult decît bun –, apoi își turnă o ceașcă de suc de fructe și se așeză în fața focului.

Gîndurile îi alunecară în timp ce mîncă și bea, ajunseră înapoi pe țîrm, trecură prin crăpătură și coborîră muntele, în Everville. Parcă ar fi trecut zile întregi de cînd ea și Tesla așteptaseră în traficul de pe Main Street și se întrebaseră dacă

oamenii sînt sau nu reali. Găsi conversația și mai fără sens acum decît atunci. Se afla aici, într-un loc în care visele erau comercializate, și mîncă o bucată de carne de vită delicioasă în fața focului; lucrurile erau la fel de reale aici ca în lumea pe care o părăsise, iar aceasta era ceva foarte liniștitor pentru ea. Însemna că ea înțelege regulile. Nu va zbura aici și nici nu va fi vînată de diavol. Aceasta era pur și simplu o altă țară. Desigur, avea partea ei de obiceiuri ciudate și de viață sălbatică, dar la fel era și Africa sau China. Trebuia doar să se obișnuiască puțin cu ciudățeniile ei, și va fi în stare să-și croiască drum pe aici fără dificultate.

– Doamna vrea să te vadă, anunță Musnakaff din ușă.

– Bun, spuse ea și se ridică.

Deodată se simți buimăcită.

– Aoleu, spuse ea, ridicîndu-și ceașca și uitîndu-se în ea. Sucul acela are ceva în el.

Musnakaff schiță un zîmbet.

– Sînt fructele durerii, o lămuri el. Nu ești obișnuită cu ele?

Ea dădu din cap, ceea ce se dovedi a fi o greșeală. Simțurile ei se clătinară.

– O, Dumnezeule, blîgui ea și se așeză iar. Poate că ar trebui să *astept* cîteva minute.

– Nu. Vrea să te vadă acum. Ai încredere în mine, nu o să-i pese deloc dacă ești puțin amețită. Nici ea nu este tocmai trează de cele mai multe ori.

Veni pînă la Phoebe și o convinse să se ridice iar în picioare.

– Acum aminteste-ți ce ți-am spus...

– Regele Texas... șopti Phoebe, încă încercînd să-și pună ordine în gînduri.

– Nu! urlă el. Să nu *îndrăznești* să-i rostești numele.

– Atunci ce? întrebă ea.

– Valea plîngerii, îi reaminti el.

– A, da, îmi amintesc. Cosm este o vale a plîngerii.

Își repetă, ca să fie sigură.

– Ai înțeles?

– Am înțeles, îl asigură ea.

Musnakaff oftă.

– Ei bine, spuse el, nu văd de ce nu am pleca imediat.

Și o conduse afară din bucătărie, prin pasaj, în sus pe scări, ca să o întâlnească pe doamna acestei case ciudate.

2

Deși copacii care marcau țărmul lui Ephemeris creșteau atât de deși, rădăcinile lor se împreunau ca degetele unor mâini în rugăciune, iar bolta de deasupra capului era atât de deasă, că nici nu se mai vedea cerul, nu era frunză, ramură sau petic de mușchi care să nu reflecte lumina, ceea ce ușură considerabil înaintarea lui Joe. Odată ajuns în mijlocul pădurii, trebui să se bazeze pe simțul său de orientare ca să ajungă în partea cealaltă, ceea ce se și întâmplă. După vreo jumătate de oră, copacii începură să se rarească, iar el ajunsese într-un spațiu liber.

Acolo, peisajul se deschidea în fața lui atât de mult, încât ar fi putut sta să-l studieze o săptămână întreagă și tot i-ar fi descoperit detaliile. Pornind de la picioarele lui și întinzându-se pe vreo treizeci de kilometri, era un peisaj ce cuprindea câmpii luminoase și lunci, primele strălucind verzi, galbene și stacojii, iar ultimele – panglici argintii și aurii. Deasupra se ridica, precum un val uriaș care urcase la înălțimi titanice și acum amenința să se spargă peste perfecțiunea de dedesubt, un perete de întuneric, care, cu siguranță, ascundea pe Yad. Nu era negru, ci avea mii de nuanțe de gri, ici și colo cu tente purpurii și roșii. Era imposibil să spui din ce materie era făcut. Avea textura fumului în unele locuri, în altele sclipea ca mușchii jupuiți; în altele era împărțit încă de convulsii, într-un proces continuu, ca și cum s-ar fi reprodus singur. Nu era nici urmă

de legiunea sau națiunea care se afla dincolo de el. Valul se le-găna, dar nu cădea.

Dar mai exista o imagine care era, în felul ei, încă și mai extraordinară, și aceasta era oferită de orașul care se înălța în umbra acestui cer răsturnat: b'Kethel Sabbat. Strălucirea lui Ephemeris, așa îl numise Noah. Dacă drumul nu l-ar fi dus pe Joe cu un pas mai aproape de limitele lui, ar fi crezut această laudă.

Acest oraș avea forma unei piramide inverse, care se le-găna pe vîrf. Nu exista nici urmă de structură care să îl sus-țină în această poziție. Deși existau nenumărate mijloace pentru a urca de la pămînt pînă la burta lui, care era încrustată cu ceea ce el credea că sînt locuințe (deși ocupanții lor ar fi trebuit să aibă proprietățile unor lilieci ca să poată locui acolo), toate aceste scări nu erau suficiente pentru a susține greutatea orașului. El nu dispunea de nici un mod de a stabili adevărata sa scară, dar era sigur că Manhattanul ar fi încăput în partea superioară și chiar ar mai fi rămas loc, ceea ce în-semna că toate cele douăsprezece turnuri care se înălțau acolo, fiecare semănînd cu o fișie mare de țesătură, strînsă la unul din capete și desfăcîndu-se în nenumărate falduri, aveau sute de etaje înălțime.

În ciuda luminilor care străluceau de la nenumăratele lor fe-restre, Joe se îndoia că turnurile erau ocupate. Cetățenii din b'Kethel Sabbat sufocau drumurile care plecau din oraș sau se scurgeau de pe străzile și din turnurile sale în mulțimi mișcătoare.

Acest spectacol era de o imensitate diafană, astfel că Joe fu tentat să-și găsească un loc confortabil printre rădăcini, de unde să privească pînă se spărga valul și îl distrugea. Dar aceeași curiozitate care îl adusese de la țărm pînă aici îl îndemna acum să coboare panta, să traverseze cîmpul mlăștinos, pe care în-colțiseră flori cristaline, pentru a ajunge pe cel mai apropiat dintre drumuri. În ciuda mării diversități a fețelor și a formelor din imbulzeala de pe acel drum, exista o anume disperare pe

chipurilor lor, iar în formele lor, o teamă comună. Tremurau și transpirau în timp ce mergeau, își aruncau din cînd în cînd ochii – albi, galbeni, albaștri și negri – peste umăr, către orașul pe care îl părăsiseră și către întunericul care se legăna și îl umbrea.

Doar cîțiva se arătară interesați de Joe. Și acei cîțiva îl priviră compătimitor, crezîndu-l nebun, după cum bănuie el, pentru că era singurul călător pe acest drum care nu fugea din b'Kethel Sabbath, ci se îndrepta înspre el.

3

Doamna lui Musnakaff stătea pe un pat atît de mare, încît zece oameni ar fi putut dormi în el, se sprijinea pe douăzeci de perne din dantelă și era înconjurată de un morman de hîrtii rupte, care erau atît de ușoare, încît și cea mai mică adiere a vîntului prin fereastră, sau chiar respirația, era suficientă ca să ridice cincizeci dintre hîrtiuțe în aer și să le facă să se lege ca niște frunze. Camera însăși era supraîncărcată, tavanul pătat de fum era pictat cu zeități nude care dansau, pe pereți erau aliniată oglinzi, unele crăpate, altele într-un grad avansat de degradare. Același lucru ar fi putut fi spus despre doamna însăși. Era jalnică; evident decrepită. Timp de cinci minute, Phoebe și Musnakaff așteptară la capătul patului ei, în timp ce ea rupse bucăți de hîrtie în fragmentele mai mici, bombănind ceva pentru sine.

Lumina din cameră, atîta cîtă era, venea de la lămpile cu ulei așezate pe mai multe mese, cu o flacără atît de slabă – ca și cele din restul casei –, că abia licăreau și dădeau camerei un aer bolnav. Nici obscuritatea ei nu o avantaja pe femeie. Chiar și la lumina aceea difuză ea arăta grotesc, cu părul rar vopsit negru (ceea ce nu făcea decît să-i intensifice paloare de pergament), obrajii ridăți, gîtul ca o sfoară roasă.

În sfârșit, fără să ridice privirea, vorbe, iar buzele subțiri abia de i se mișcară.

– Aș fi putut folosi o femeie ca tine în vremurile de altădată. Ai ceva carne pe oase. Bărbaților așa le place.

Phoebe nu răspunse. Nu doar că era intimidată de această babă, dar îi era și teamă că amețeala ar fi prea evidentă dacă ar vorbi.

– Nu că mi-ar păsa ce le place și ce nu le place bărbaților, continuă doamna. Am trecut de asta. Și mă simt bine să nu-mi pese.

Acum ridică privirea. Avea ochi urduroși care rătăceau în direcția lui Phoebe, dar nu se opriră asupra ei.

– Dacă mi-ar păsa, reluă ea, știi ce aș face? Făcu o pauză. Ei bine, știi? întrebă ea iar.

– Nu...

– M-aș visa o frumusețe, răspunse ea, rîzînd satisfăcută de această idee. M-aș preface în cea mai frumoasă femeie a Creației și aș ieși pe străzi, unde aș frînge cît mai multe inimi. Rîsul îi dispăru. Crezi că aș putea face așa ceva?

– Aș... aș îndrăzni să spun că da.

– Ai *îndrăzni*, nu-i așa? răspunse doamna blînd. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva: aș putea să fac acest lucru la fel de ușor cum mă piș. Da. Fără nici o problemă. Am visat acest oraș, nu-i așa?

– L-ai visat?

– L-am visat! Spune-i, micul meu Abré!

– Este adevărat, răspunse Musnakaff. Acest loc a fost creat din visul ei.

– Deci puteam să mă visez o femeie frumoasă la fel de ușor. Făcu iar o pauză. Dar am ales să nu o fac. Și știi de ce?

– Pentru că nu-ți pasă? îndrăzni Phoebe.

Hîrtia pe care femeia era pe cale să o rupă îi căzu din mîini.

– Exact, spuse ea, cu satisfacție. Cum te cheamă? Felicia?

– Phoebe.

– Chiar mai rău.

– Mie îmi place, răspunse Phoebe, pe care o luă gura pe dinainte.

– Este un nume de rînd, replică femeia.

– Nu, nu este.

– Dacă eu spun că este un nume de rînd, atunci așa este.

Vino încoace.

Phoebe nu se mișcă.

– M-ai auzit?

– Da, te-am auzit, dar nu vreau să vin.

Femeia își mișcă privirea.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu te supăra dintr-o remarcă atît de neînsemnată ca aceasta. Mie mi se permite să am obiecții. Eu sînt bătrînă, urîtă și bășinoasă.

– Nu trebuie să fii, spuse Phoebe.

– Cine zice asta?

– Tu, îi reaminti Phoebe, bucuroasă că trecuse prin toți acei ani în care avusese de-a face cu pacienți încăpățînați.

Era pierdută dacă i-ar fi permis babornitei să o intimideze.

– Acum două minute ai spus – observă gesturile frenetice ale lui Musnakaff, dar acum începuse deja, și era prea tîrziu să înceteze –, ai spus că puteai să te visezi frumoasă. Așa că visează-te tînără și fără gaze în același timp.

Urmă o tăcere grea, în timpul căreia ochii doamnei hoinăreau nebunește. Apoi începu să rîdă din nou pe înfundate, iar sunetul urca într-un rîs cu toată gura.

– O, m-ai crezut, m-ai crezut, drăguțo, șopti ea. Tu chiar crezi că aș putea trăi cu *asta* – își ridică mîinile scheletice în față – dacă aș avea de *ales*?

– Deci nu te poți visa frumoasă?

– Poate că aș fi putut face acest lucru cînd am venit prima oară aici. Aveam cam cu o sută mai puțin atunci. O, știi că ție ți se pare demult, dar nu e nimic, nimic. Am avut un soț ale cărui sărutări mă țineau tînără.

– Acesta era regele Texas? întrebă Phoebe.

Mîinile femeii căzură din nou în poală, și ea scoase un oftat care o cutremură.

– Nu, spuse ea. Acesta a fost în Cosm, în tinerețea mea. Un suflet pe care l-am iubit mult mai mult decît l-am iubit vreodată pe Texas. Și care m-a iubit, pînă la distrugere...

O expresie de suferință groaznică îi traversă chipul.

– Nu trece niciodată, șopti ea. Durerea iubirii pierdute. Nu trece niciodată cu adevărat. În unele nopți îmi este teamă să dorm – Abré știe; săracul Abré – mi-e frică pentru că, atunci cînd dorm, visez că s-a întors în brațele mele, iar eu într-ale lui, iar durerea trezirii este atît de mare, că abia suport să închid ochii, de teamă că visul va reveni.

Phoebe o văzu izbucnind în plîns. Îi curgeau lacrimi pe obraji scobiți.

– O, Dumnezeu, dacă ar fi după mine, aș face dragostea să dispară. Nu ar fi bine?

– Nu, murmură Phoebe. Nu cred că ar fi bine deloc.

– Așteaptă pînă cînd vei supraviețui tuturor celor pe care îi iubești sau pînă cînd îi vei pierde. Așteaptă pînă cînd nu te mai alegi decît cu pleava și cu niște amintiri. O să stai întinsă trează, așa cum stau eu, și te vei ruga să nu visezi. Îi făcu semn din cap lui Phoebe. Vino mai aproape, vrei? Dă-mi voie să te văd puțin mai bine.

Phoebe se duse în partea laterală a patului.

– Abré, lampa aceea. Adu-o mai aproape. Vreau să văd fața acestei femei, care este atît de îndrăgostită de dragoste. Mai bine, mai bine.

Ridică mîna, ca pentru a atinge fața lui Phoebe, apoi se retrase.

– Sînt boli noi în Cosm? întrebă ea.

– Da, sînt.

– Sînt grele?

– Unele, da, confirmă Phoebe. Una dintre ele este într-adevăr foarte grea.

Își aminti de sintagma folosită de Abré.

– Cosm este o vale a plîngerii.

Șmecheria ținut. Doamna zîmbi.

– Iată, spuse ea, întorcîndu-se spre Abré. Nu asta am spus eu întotdeauna?

– Așa ați spus, răspunse Musnakaff.

– Nu e nici o mirare că ai fugit de acolo, rosti femeia, îndreptîndu-și atenția asupra lui Phoebe.

– Nu am...

– Ce?

– Fugit. Nu am fugit. Am venit pentru că aici este cineva pe care vreau să-l găsesc.

– Și cine ar fi acesta?

– Iubitul meu.

Doamna o privi cu milă.

– Deci ai venit aici pentru iubire?

– Da, răspunse Phoebe. Înainte să întreb, numele lui este Joe.

– Nu aveam intenția să întreb, vorbi tăios doamna.

– Ei, ți-am spus eu oricum. E undeva la mare. Și am venit să-l caut.

– Nu o să reușești, spuse babornita, nefăcînd nici o încercare de a-și masca satisfacția pe care i-o dădea acest gînd. Cred că știi ce se petrece acolo, nu?

– Vag.

– Atunci cu siguranță știi că nu ai nici o șansă să-l găsești. Probabil că e mort deja.

– Știu că asta nu e adevărat, spuse Phoebe.

– Cum poți tu *ști*? spuse doamna.

– Pentru că am fost aici într-un vis. L-am întîlnit acolo, în Quiddity.

Vocea îi scăzu puțin în intensitate, căpătînd un efect dramatic.

- Am făcut dragoste.
- În mare?
- În mare.
- V-ați *cuplat* efectiv în Quiddity? spuse Musnakaff.
- Da.

Doamna ridicase o bucată de hirtie de pe pat – era acoperită, după cum văzu Phoebe, de rînduri subțiri de scris de mînă – și începu să o rupă.

- Ce lucru, biigui ea, pe jumătate pentru sine. Ce lucru.
- Mă poți ajuta în vreun fel? întrebă Phoebe.

Musnakaff fu cel care răspunse.

- Mi-e teamă...

Nu mai continuă.

– Poate, spuse doamna. Marea nu vorbește. Dar sînt cei din ea care vorbesc.

Rupsese prima hirtie în bucățele și acum luă o a doua.

- Ce aș primi în schimb? o întrebă ea pe Phoebe.
- Ce-ai spune de adevăr? răspunse Phoebe.

Doamna își înălță capul.

- M-ai mințit?
- Am spus ce am fost sfătuită să spun, răspunse Phoebe.
- Cu ce?

- Cu Cosm, care ar fi o vale a plîngerii.

- Așa e? insistă doamna, cumva iritată.

– Uneori. Oamenii trăiesc vieți nefericite. Dar nu tot timpul. Și nu toți oamenii.

Doamna mormăi.

– Bănuiesc că nu vrei să auzi adevărul, pînă la urmă. Poate că ești mai fericită dacă stai și rupi scrisori de dragoste și te gîndești că îți este mai bine aici decît acolo.

- De unde știi tu?
- Ce, că erau scrisori de dragoste? Din privirea ta.

– Îmi scrie în fiecare oră de șase ani. Îmi spune că m-ar lăsa să am tot acest continent, dacă i-aș acorda un sărut, o atingere. Nu i-am răspuns niciodată, nici un bilet de amor. Dar el îmi scrie, maldăre de prostii sentimentale. Și, din când în când, îmi rezerv o zi în care să le rup.

– Dacă îl urăști atât de mult, începu Phoebe, trebuie să-l fi iubit...

– Ți-am spus, am iubit o singură ființă în viața mea. Iar ea este moartă.

– În Cosm, reluă Phoebe.

Nu era o întrebare, era o afirmație, simplă și clară.

Doamna se uită la ea.

– Tu citești minți? o întrebă ea, foarte încet. Așa îmi cunoști secretele?

– Nu a fost un mare salt, răspunse Phoebe. Ai spus că ai visat acest oraș, iar el a luat ființă. Probabil că ai văzut originalul cândva.

– L-am văzut, spuse doamna. Cu mult timp în urmă. Eram doar un copil.

– Îți amintești multe?

– Mai multe decât aș vrea, o lămurii femeia, mult mai multe. Am avut ambiții mari, înțelegi, iar ele s-au transformat în nimic. Ei bine, aproape în nimic...

– Ce ambiții?

– Să construiesc o nouă Alexandrie. Un oraș în care oamenii să trăiască în pace și prosperitate. Ridică din umeri. Și ce am ajuns să fac?

– Ce?

– Everville.

Phoebe rămase consternată.

– Everville?

Ce avea de-a face această creatură ciudată cu micul oraș Everville, sigur și elegant?

Femeia lăsă scrisoarea de dragoste pe care o rupea să-i cadă din mână și se uită la flăcări.

– Da. În ceea ce mă privește, meriți să știi tot adevărul.

Își mută privirea de la foc la Phoebe și zîmbi ușor.

– Numele meu este Maeve O'Connell, spuse ea, și sint proasta care a fondat Everville.

VII

Pînă la începutul anilor optzeci, traseul urmat de Parada de sîmbătă fusese simplu. Începea la brutăria Sears, pe Poppy Lane, și continua pe Acres Street, pînă la Main Street, unde ajungea – cam într-o oră – la final în piața orașului. Dar, pe măsură ce atît parada, cît și mulțimea care participa la ea creșteau, trebui să fie trasat un alt drum, care să le dea și uneia, și alteia voie să respire. După cîteva întîlniri, care duraseră de la șase seara pînă la miezul nopții în sala plină de fum de deasupra biroului lui Dorothy Bullard, Comitetul Festivalului se hotărî asupra unei soluții simple, dar istete: parada va descrie un cerc aproape complet în jurul orașului, cu plecare din spatele primăriei. Aceasta triplă aproape lungimea traseului. Main Street și piața orașului rămîneau cele mai importante locuri de vizitat, bineînțeles, dar oamenii de acolo aveau de așteptat ceva mai mult pînă cînd spectacolul ajungea la ei. Pentru cei nerăbdători sau pentru cei cu copii nerăbdători, erau preferate străzile mai apropiate de locul de pornire, în vreme ce pentru cei cărora le plăcea așteptarea și le plăcea să mănînce, să bea și să transpire o oră și jumătate, în timp ce muzica creștea chinător de tare, nu era loc mai bun decît scările de incendiu și pervazele ferestrelor de pe Main Street.

– Niciodată nu a sunat mai bine orchestra, îi spuse Maisie Waits lui Dorothy, în timp ce stăteau afară, în soare,

în fața la Kitty's Diner, privind parada care își făcea loc încet către intersecție.

Dorothy radia. Nu putea fi mai mândră nici dacă ar fi dat ea însăși naștere fiecăruia dintre acești muzicieni, și era gata să spună cu voce tare acest lucru, dar se abținu. De oriunde i-ar fi venit ideea aceasta, poate că era mai bine să rămână nespusă. În schimb, zise:

– Cu toții l-am iubit pe Arnold, bineînțeles – se referea la Arnold Langley, care condusese orchestra timp de douăzeci de ani, pînă cînd murise pe neașteptate de un atac de apoplexie în ianuarie trecut –, dar Larry a muncit cum trebuie la îmbunătățirea repertoriului.

– O, Bill crede că Larry strălucește ca un soare, remarcă Maisie.

Soțul ei cîntase la trombon în orchestră timp de zece ani.

– Și îi plac foarte mult noile uniforme.

Costaseră destul de mult, dar nu era nici o îndoială că banii *nu* fuseseră cheltuiți cum trebuie. În afară de recrutarea lui Larry Glodoski la conducerea orchestrei, care adusese un număr de cîntăreți noi, tineri în prima linie (toți, cu excepția unuia, fiind din afara orașului), uniformele dăduseră orchestrei o înfățișare mai proaspătă, mai fercheșă, ceea ce le îmbunătățise marșul și cîntarea. Se vorbise chiar despre intrarea orchestrei într-una dintre cele mai mari competiții interstate în următorii doi ani. Chiar dacă nu ar cîștiga, publicitatea avea să aducă bani festivalului.

„Nu că ar fi avut nevoie de ajutor“, se gîndi Dorothy, care își trecu privirea de la orchestră la mulțime. Aici erau atîția oameni cîți puteau încăpea pe aceste străzi; prin unele locuri se găseau încă cinci sau șase în plus, reprezentînd o greutate prea mare pentru baricade, gălăgia acoperind totul, mai puțin toba orchestrei, care o lovea pe Dorothy în partea inferioară a burții, ca și cum ar fi avut o a doua inimă.

– Știi, ar trebui să mănânc totuși ceva, îi spuse ea lui Maisie. Mă simt cam amețită.

– O, asta nu-i bine, replică Maisie. Trebuie să bagi ceva în tine.

– O să aștept pînă ajunge orchestra aici, spuse Dorothy.

– Ești sigură?

– Bineînțeles. Nu pot să pierd orchestra.

– Mă simt ca un prost, spuse Erwin.

Dolan rînji.

– Nu ne vede nimeni, sublinie el. O, haide, înveselește-te, Erwin. Nu ai vrut întotdeauna să mășăluiești într-o paradă?

– De fapt, nu, răspunse Erwin.

Erau toți trei – Nordhoff, Dickerson, chiar și Connie, mășăluiau printre rîndurile sclipitoare –, toți prostindu-se.

Erwin nu pricepea gluma. Astăzi nu, cînd era atît de evident că existau multe lucruri greșite pe lume. Nu spusese Nordhoff însuși că trebuia să-și protejeze cumva investiția în Everville? Și iată-i zbenguindu-se ca niște copii.

– Am terminat cu asta! spuse el acru. Ar trebui să mergem după nenorocitul din casa mea.

– O să mergem, spuse Dolan. Mi-a spus Nordhoff că are un plan.

– Cineva ia în deșert numele meu? strigă Nordhoff peste umăr.

– Erwin crede că ne pierdem vremea.

– Chiar așa crezi? sări Nordhoff, întorcîndu-se și mășăluind cu spatele, în timp ce îi adresă întrebarea. Poate ți se pare un ritual mic, patetic, să mășăluim cu orchestra orașului, dar este ca jacheta aceea pe care o porți.

– Asta? se miră Erwin. Am crezut că am scăpat de ea.

– Dar ai găsit buzunarele pline de amintiri, nu-i așa? spuse Nordhoff. Fragmente mici din trecut?

– Da.

– La fel ni s-a întâmplat și nouă, tuturor, răspunse Nordhoff, băgându-și mîna în buzunarul smochingului și scoțînd-o plină de minunății. Fie amintirile noastre, fie o putere mai mare ne-a oferit aceste mîngîieri. Iar eu sînt recunoscător.

– Ce vrei să spui? insistă Erwin.

– Că trebuie să rămînem conectați la Everville așa cum stăm conectați la noi *însine*. Nu contează dacă e o cămașă veche sau o oră cu orchestra orașului. Acestea au același rol. Ne ajută să ne amintim de ceea ce ne-a plăcut cîndva foarte mult.

– De ceea ce *încă* ne mai place foarte mult, sublinie Dolan.

– Ai dreptate, Richard. De ceea ce *încă* ne mai place foarte mult. Înțelegi, Erwin?

– Îmi trec prin cap tot felul de alte modalități de a face acest lucru mai bine, bombăni Erwin.

– O orchestră nu-ți face inima să înceapă să cînte? îl întrebă Nordhoff, ridicîndu-și genunchii tot mai sus, cu fiecare pas. Ascultă trompetele acelea.

– Răgușite! spuse Erwin.

– Isuse, Toothaker! zise Nordhoff. Unde este simțul sărbătorii la tine? Asta ne luptăm noi să păstrăm.

– Atunci Dumnezeu să ne ajute, spuse Erwin, la a cărui replică Nordhoff întoarse spatele și, grăbind pasul, ieși din mijlocul orchestrei prin secțiunea alăturilor.

– Du-te după el, îl îndemnă Dolan pe Erwin. Repede. Cere-ți iertare.

– Du-te la dracu', înjură Erwin, ieșind din mulțime și îndreptîndu-se către trotuarul aglomerat.

Dolan porni după el.

– Nordhoff nu este un om prea iertător, comentă Dolan.

– Nu-mi pasă, zise Erwin. Nu am de gînd să mă înjosesc. Se opri, cu privirea fixată asupra cuiva din mulțime.

– Ce este? voi să știe Dolan.

– Acolo, spuse Erwin, arătînd către femeia murdară care trecea prin mulțime.

– O cunoști?

– O, da.

Tesla era la vreo sută de metri de intersecție când își dădu seama unde se află. Se opri. Harry nu avu nevoie decît de o secundă sau două ca să o prindă din urmă.

– Care e problema? strigă el.

– Nu trebuia să venim pe aici! îi strigă ea înapoi.

– Știi un drum mai bun?

Tesla dădu din cap. Poate cu ajutorul lui Raul ar fi putut să descopere o altă cale către casa lui Phoebe, dar, de acum înainte, trebuia să înceapă să rezolve singură astfel de probleme.

– Deci nu avem decît să ne facem drum prin mulțime, spuse Harry.

Tesla dădu din cap aprobator, și chiar așa făcu: pătrunse în mulțimea de trupuri care se abandonau ca niște orgiastici. Măcar de-ar fi existat vreo modalitate de a stăpîni forța acestei mulțimi; să o folosești în scopuri practice în loc să o lași să se irosească. Ce risipă era aceasta; ce risipă demnă de milă.

Prinsă în strînsoarea mulțimii, incapabilă să își controleze în întregime drumul, nepreocupată pe deplin să facă acest lucru, se simți, în mod curios, liniștită. Atingerea cărnii de carne, duhoarea transpirației și respirația dulce de bomboane, imaginea pielii transpirate și ochii sclipitori, totul era minunat. Da, acești oameni erau vulnerabili și ignoranți; da, erau probabil proști, majoritatea dintre ei, și bigoți, și beligeranți. Dar acum, chiar acum, rideau și se bucurau, își țineau copiii sus, ca să vadă parada, și, dacă nu îi iubea, era cel puțin fericită să fie din aceeași specie cu ei.

– *Ascultă-mă!* strigă Erwin la ea.

Femeia nu făcu nici un semn cum că ar auzi, dar expresia de pe chipul ei îi dădu speranță lui Erwin că poate ar putea fi convinsă să asculte. Ochii ei aveau o strălucire lunatică, iar pe

buze avea un zîmbet nervos. Nu-i putea simți temperatura, dar era sigur că avea febră.

– Intră pe frecvența mea, vrei? strigă el.

– De ce te deranjezi? voi să știe Dolan.

– Pentru că ea știe ceva mai mult decît noi, îi spuse Erwin. Știa după nume chestia aia din casa mea. Am auzit-o spunîndu-i *Kissoon*.

– Dar el? i se adresă Tesla lui Harry, aruncînd întrebarea peste umăr.

– Dar cine? răspunse Harry.

– Ai spus *Kissoon*.

– Nu am spus nici un cuvînt.

– Ei bine, cineva a spus.

– M-a auzit! strigă Erwin. Bună fată! Bună fată.

Dolan era intrigat acum.

– Poate că ar auzi mai bine dacă am spune amîndoi odată, sugeră el.

– Nu este o idee rea. La trei...

De data aceasta Tesla se opri.

– Nici tu nu ai auzit asta? îl întrebă ea pe Harry.

El clătină din cap.

– Bun, spuse ea. Nu e mare lucru.

– Despre ce vorbești?

Ea se împinse prin mulțime pînă la o ușă, iar Harry o urmă. Magazinul – florăria – era închis, dar mirosul florilor era puternic.

– Cineva vorbește cu mine, Harry. În afară de tine. Numele lui este Toothaker.

– Și... unde este?

– Nu știu, răspunse ea. Vreau să spun că știu că e mort. Am fost în casa lui. Acolo l-am văzut pe *Kissoon*.

Ea continuă să analizeze din priviri mulțimea în timp ce vorbea, sperînd să zărească vreo prezentă –, sau niște prezențe, pe care le auzea.

– De data aceasta nu e singur. Am auzit două voci. Vor să ajungă pînă la mine. Dar nu știu cum să intru pe frecvența lor.

– Mi-e teamă că nu te pot ajuta, spuse Harry. Nu spun că ei nu sînt aici...

– Nu e nimic, îi spuse Tesla. Trebuie doar să *ascult*...

– Vrei să găsim un loc mai liniștit?

Ea dădu din cap.

– Aș putea să-i pierd.

– Vrei să stau mai departe?

– Nu te duce departe, spuse ea și, închizînd ochii, încercă să facă abstracție de zgomotul oamenilor și să asculte vocile morților.

Dorothy se prinse strîns de brațul lui Maisie.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Maisie.

– Nu știu... Nu mă simt deloc bine... spuse Dorothy.

Aerul din jurul ei începu să bată în ritmul orchestrei, ca și cum ar fi avut o inimă cusută în interior (chiar și trotuarul, chiar și cerul) și, cu cît se apropia mai mult orchestra, cu atît băteau mai tare acele inimi, pînă cînd părură că vor exploda cu siguranță, fiecare se va sparge și va face o gaură în lume.

– Să-ți aduc ceva să mîncîci? zise Maisie.

Tobe se auzeau mai tare, cu fiecare bătaie: bum și bum.

– Poate o salată de ton sau...

Fără avertisment, Dorothy se îndoi de mijloc și vomită. Ciorchinele de oameni din fața ei se desfăcu – dar nu suficient de repede pentru a nu fi murdăriți –, în timp ce ea arunca puținul acela pe care îl avea în stomac. Maisie așteptă pînă încetară spasmele, apoi încercă să o convingă să plece de la soare, să meargă la umbra localului. Dar ea nu voia să meargă, sau nu putea.

- O să explodeze, o avertiză ea, privind în jos, în pământ.
- Totul e în regulă, Dottie...
- Nu, nu este. O să explodeze!
- Ce spui tu acolo?

Dorothy se scutură din strînsoarea lui Maisie.

- Trebuie să eliberăm strada, biîgui ea, împiedicîndu-se.

Repede!

– Ce se petrece acolo jos? întrebă Owen, aplecîndu-se pe fereastră. O cunoști pe femeia aceea?

– Cea care tocmai a vomitat? Da. Este doamna Bullard. E o nenorocită.

– Extraordinar, murmură Owen.

Dorothy își făcea drum împingînd și înghiontînd prin mulțime. Striga ceva, dar Owen nu putea auzi prin zgomotul orchestrei care se apropia.

– Pare foarte supărată, observă Seth.

– Chiar așa, întări Owen, plecînd de la fereastră și îndreptîndu-se către scări.

– Poate a văzut avatarurile! strigă Seth în urma lui.

– Același gînd mi-a trecut și mie prin cap, mărturisi Owen.

Exact același...

Avertismentul lui Dorothy Bullard trecuse neauzit prin mulțimea din jurul localului Kitty's Diner. În timp ce ea înainta cu pași mari, toți îi făceau loc, în caz că avea să vomite din nou. O fată nu reuși să se dea la o parte din calea ei suficient de repede și fu înghiontită, cînd Dorothy se repezi la baricadă. Aceasta căzu în fața ei, iar ea alergă în mijlocul intersecției, dînd salbatic din mîini.

În fața șirurilor sclipitoare, Larry Glodoski o văzu pe doamna Bullard agitîndu-se în fața lui și trebui să se decidă rapid. Fie oprea orchestra – deci parada – în următoarele zece secunde, fie avea încredere că va avea cineva prezența de spirit să o ia pe nenorocita aceea din drumul lui înainte să se

producă o ciocnire. Adevărul e că nu era deloc o dilemă. Ea era una; ei erau mulți. Își ridică bagheta puțin mai sus și marcă bătaile cu mișcări mai ascuțite ca niciodată, de parcă ar fi vrut să șteargă femeia de pe strada din fața lui.

– Ascult, șopti Tesla. Ascult cât pot.

Din când în când auzea ceea ce părea să fie o șoaptă, dar mintea ei scincea de foame și de cald. Chiar dacă vorbeau fantomele, nu putea înțelege sunetele.

Și acum mai era ceva care o distrăgea: agitație în intersecție. Mulțimea devenise mai înnebunită ca oricând. Mergea pe vîrfuri, cu speranța de a vedea ce se petrecea, dar vederea îi era blocată de capete, de baloane și de mîinile care fluturau.

Totuși, Harry prinse ceva.

– Este o femeie în mijlocul străzii, care strigă...

– Ce strigă?

Harry ascultă o clipă.

– Cred că le spune oamenilor să părăsească strada...

Un instinct pe care altădată l-ar fi numit al lui Raul o făcu să plece din cadrul ușii, să se întoarcă în arșită și în duhoarea mulțimii, dîndu-l pe Harry la o parte din fața ei.

– Eliberează drumul! îi strigă ea.

– De ce?

– Intersecția! Se petrece ceva cu intersecția!

– Îi vezi? spuse Seth, în timp ce își croia drum, împreună cu Owen, către fața mulțimii.

Owen nu-i răspunse. Îi era teamă că, dacă deschide gura, va striga: în speranță, în durere, în așteptare. Coborî sub bariadă și apoi ieși în stradă.

Acesta era unul dintre cele mai periculoase momente, știa, cînd totul putea fi cîștigat sau pierdut. Nu se așteptase să vină atît de repede. Nici măcar acum nu era sigur că într-adevăr acesta era *momentul momentelor*, dar trebui să se comporte ca și cum era. Soarele păru dintr-odată nemilos, bătînd în capul

lui gol, înmuindu-i gândurile, și pe străzile goale, înmuindu-le și pe ele. Curînd avea să se scurgă, așa cum se întîplase în viziunea pe care i-o împărtășise el lui Seth; să se scurgă în acel loc în care carnea întilnește carnea, iar Arta se aprinde...

– Plecați! striga Dorothy, întorcîndu-se să se adreseze mulțimii. *Plecați înainte să fie prea tîrziu!*

„Ea chiar a văzut ceva“, se gîndi Owen.

Erau oameni care se îndreptau către femeie din toate direcțiile, cu intenția de a o face să tacă, dar Owen se grăbi să ajungă primul la ea.

– Este în regulă! strigă el în timp ce se apropia. Sînt doctor!

Era o șmecherie pe care o mai folosise și înainte și, tot ca atunci, ținu și acum. I se făcu loc să ajungă la femeia care înnebunise.

Larry văzu cum doctorul își puse brațele în jurul sârmanei Dorothy și spuse o rugăciune mică de mulțumire. Acum tot ce trebuia să facă tipul acela era să o ia pe femeie din drumul lui – dar repede, *repede!* –, și astfel nu se va rupe șirul formației. Auzi pe cineva din rînd strigînd:

– Larry? Trebuie să ne oprim!

Larry ignoră strigătul. Mai aveau zece pași pînă la locul în care doctorul vorbea cu Dorothy.

Nouă acum. Dar nouă erau destui. Opt...

– Ce vezi? o întrebă Owen pe femeie.

– Totul are să *explodeze*, îi spuse ea. O, Dumnezeuule, o, Dumnezeuule, totul are să *explodeze*.

– Ce e? o întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Spune-mi! strigă el.

– Lumea! urlă ea. Lumea!

Harry nu avu probleme în a face loc prin mulțime pentru Tesla. Acum ridică baricada, iar Tesla se băgă pe sub ea și ieși pe strada deschisă, ce o ducea în arenă. În fața ei se aflau probabil vreo zece-doisprezece actori – în afara orchestrei –, dar numai trei aveau o oarecare importanță. Unul era femeia aflată exact în centrul intersecției, altul era bărbatul cu barbă, care vorbea acum cu ea, iar al treilea era tinărul aflat la câțiva metri în fața ei și care striga:

– *Buddenbaum!*

Bărbatul cu barbă se uită în spate la însoțitorul său, iar Tesla înțelese. Expresia pe care o avea bărbatul era grotescă; fiecare mușchi al feței îi zvicnea, iar ochii îi erau în flăcări.

– *E a mea!* strigă el cu vocea stridentă și se întoarse către femeia aflată în delir, cu ochii învîrtindu-i-se în orbite.

Dorothy începu să se elibereze din strînsoarea lui Buddenbaum și, în această încercare, bluza i se sfîșie de la gît pînă la brîu, dînd la iveală sutienul și burta. Ea părea să nici nu fi observat. Dar mulțimea observase. Un strigăt se ridică din toate părțile – gîfiieli, fluierături și aplauze, toate amestecate. Femeia se îndepărtă de Buddenbaum poticnindu-se...

Lui Larry nu-i venea să creadă ce se petrecea. Tocmai cînd avea impresia că lucrurile erau sub control, Dorothy se smuci de lîngă doctor – practic arătîndu-și toate cele lumii prezente – și se rostogoli chiar în fața orchestrei.

– Opriți-vă! strigă Larry.

Dar era prea tîrziu pentru a mai preveni catastrofa.

Femeia Bullard se lovi de el, iar el se împletici în spate, peste zona trompetelor. Doi dintre membrii orchestrei căzură ca popicele, iar Larry se prăbuși peste ei. Urmă un alt strigăt din partea spectatorilor.

Ochelarii lui Larry căzură în încăierare. Fără ei, lumea era înnegurată. Despărțindu-se de grupul de trompetiști, porni mai departe, pipăind cu mîna asfaltul cald.

– Să nu miște nimeni! strigă el. *Va rog!* Să nu miște nimeni!

Ruga nu-i fu însă auzită. Oamenii se mișcau în toate părțile în jurul lui. Le vedea formele neclare; le auzea strigătele și înjurăturile.

– O să murim cu toții, auzi el pe cineva oftând în apropiere.

Era sigur că era Dorothy și, om bun cum era, își abandona căutarea pentru o clipă, pentru a o liniști. Dar când își ridică privirea ca să caute forma neclară ce semăna cel mai mult cu ea, altceva îi apără în fața ochilor. Era o femeie, dar nu era neclară; nici pe departe. Nu și-ar fi putut dori o imagine mai desăvârșită. Aceasta nu stătea în stradă, ci plutea la mică distanță deasupra lui. Nu; nici măcar nu plutea; *stătea în picioare*; stătea în picioare în aer, cu o robă de mătase prinsă ușor în jurul ei. Îi putea vedea sinii – erau lucioși și plini – și putea ghici și ce avea între picioare. Îi strigă – „Cine ești?” –, dar ea nu-l auzi. Pur și simplu se mișcă în sus, urcând prin aer, ca și cum ar fi urcat o scară invizibilă. El începu să se ridice în picioare, dorindu-și să o poată urma, și, în acest timp, ea se uită în urmă, cochet, nu la el, știa și el acest lucru, ci la cineva pe care încerca să-l convingă să o urmeze.

O, cum îi zimbea, bastard norocos; și trăgea de robă, ademenindu-l cu o frântură din imaginea pe care o ofereau picioarele sale frumoase. Apoi ea continuă să urce și, la câțiva pași mai sus pe scară, întâlni o altă femeie – aceasta cobora –, iar contactul ilumina scurt a doua frumusețe.

– Larry...?

Ce vedea?

– ... uite-ți ochelarii.

– Ce?

– Ochelarii tăi, Larry.

Îi erau vîrîți în față, iar el dibui după ei, nevrînd să-și dezlipească privirea de la femeie.

– La ce naiba te uiți?

– Nu le vezi?

– Ce să văd?

– Femeile.

– Pune-ți naibii ochelarii, Larry.

Și-i puse. În prim-plan ajunse lumea din jurul lui, cu toată agitația sa. Dar femeia dispăruse.

– Dumnezeuule, *nu...*

Își dădu iar ochelarii jos, dar viziunea dispăruse în cerul luminos de vară.

În mijlocul acestei confuzii – Dorothy Bullard scăpase, Buddenbaum se dusesse după ea, orchestranții căzuseră ca niște soldaței de tinichea – Tesla își croise drum către mijlocul intersecției. Îi luase probabil cinci secunde, dar în acele secunde fusese asaltată de numeroase senzații, spiritele se ridicau într-o clipă, pentru ca în cealaltă să dispară, iar trupul ei era lovit și mîngîiat, pe rînd, ca și cum orice s-ar fi aflat în mijlocul intersecției îi testa simțurile la maximum. Era clar că femeia din oraș nu trecuse testul. Țipa ca un copil abandonat. Totuși, Buddenbaum era făcut dintr-un material mai puternic. El se afla la cîțiva metri de Tesla, privind în pămînt.

– Ce naiba se petrece? strigă ea către el.

El nu ridică privirea. Nici măcar nu vorbea.

– Mă auzi?

– Nu. Alt. Pas, spuse el.

În ciuda zgomotului și a faptului că vorbea în șoaptă, îl auzi atît de clar, de parcă i-ar fi șoptit în ureche.

În Tesla înmuguri o bănuială groaznică, căreia îi dădu glas imediat.

– Tu ești Kissoon? rosti ea.

Acest lucru cu siguranță îi captase atenția.

– Kissoon? repetă el, cu buzele încrețindu-i-se. E un rahat. Ce știi tu despre el?

Vorbele acestea îi răspunseră foarte clar la întrebare. Dar apărură alta. Dacă nu era Kissoon, dar știa cine este Kissoon, atunci *cine era el?*

– Este doar un nume pe care l-am auzit.

Chipul lui oferea o imagine neplăcută: era o masă de umflături, gata să explodeze.

– *Un nume?* spuse el, întinzându-se către ea. *Kissoon* nu este *un nume* oarecare!

Ea își dorea foarte mult să se retragă de lângă el, dar o parte a ei era atrasă irațional de acest teren minat. Stătu acolo, deși el o apucă de gît.

– Cine ești tu?

Îi era frică pentru viața ei.

– Tesla Bombeck, spuse ea.

– Tu ești Tesla Bombeck? întrebă el, evident uimit.

– Da, bîigui ea, abia reușind să articuleze cuvintele, în strînsoarea lui. N-ai vrea... să-mi dai drumul?...

El o trase mai aproape de el.

– O, Dumnezeuule, zise el, cu un zîmbet strîmb pe față. Tu ești o tîrfă ambițioasă, nu-i așa?

– Nu știu despre ce vorbești.

– O, nu știi, nu? Ai venit să-mi iei tot ce am, pentru care am muncit și...

– Nu am venit să iau nimic, spuse Tesla respirînd greu.

– *Mincinoaso!* zise Buddenbaum, strîngînd-o și mai tare de gît.

Ea duse mîna la fața lui și-i înfipse degetele în ochi, dar el tot nu avea de gînd să-i dea drumul.

– Arta este a mea, urlă el. Nu o poți avea! *Nu poți!*

Ea nu mai avea aer ca să poată să îl contrazică și nici forță ca să lupte cu el. Lumea începu să zvîcnească în ritmul pulsului ei, cu fiecare bătaie de inimă. Îl lovi cu picioarele, sperînd că va putea să-l facă să cadă, dar el nu părea să simtă nimic, dacă judecai după fața lui imperturbabilă. Doar continua să spună:

„A mea... A mea...“, deși vocea-i, ca întreaga lume, devenea mai slabă și mai subțire, pregătindu-se să dispară complet.

– Nu o cunoaștem pe femeia aceea? întrebă cineva din apropiere.

– Cred că da, veni răspunsul.

Ea nu se putu întoarce să vadă cine vorbise, dar nu era nevoie. Îi cunoștea după voci. Conducătorul fantomelor pe care îl cunoscuse în casa lui Toothaker era aici; și nu era singur.

Fața lui Buddenbaum abia se mai vedea acum, dar, chiar înainte să se stingă complet, îl văzu ridicându-și ochii, uitându-se dincolo de ea, la ceva din apropiere. Vorbi, dar cuvintele erau zgomot alb. Apoi izbucni un val de căldură și un semn roșu apărură deasupra ochiului său drept. Ea se uită atentă, încercînd să-și dea seama ce era, dar, înainte să reușească, degetele lui se relaxară, iar ea scăpă din strînsoare. Era prea slăbită ca să mai stea dreaptă. Picioarele i se înmuiară și căzu. În momentul prăbușirii trase aer în piept, iar creierul, recunoscător, o răsplăti cu o sclipire de înțelegere. Buddenbaum fusese împușcat. Semnul de pe frunte era o gaură de glonț.

Nu avu șansa să se bucure de acest lucru. Cînd atinse pămîntul, gîndurile i se stinseră.

O împușcătură, și mulțimea era în agitație. Strigătele de veselie se transformară în urlete; risul, în panică. Dintr-odată, oamenii alergau în toate direcțiile, mai puțin în cea în care erau cel care trăsesese și victima lui.

D'Amour strecură arma în jachetă și porni către mijlocul străzii. Omul pe care îl împușcase încă mai stătea în picioare, în ciuda valului de sînge care-i curgea din sprînceană, fapt care sprijini bănuiala că aici era implicată magia. În ciuda soarelui, în ciuda mulțimii, se desfășurase un proces și mai era încă în desfășurare, de fapt. Cu cît se apropia mai mult de locul în care zăcea Tesla, cu atît îl mîncă mai tare tatuajul.

Mai erau și alte semne pe care se străduia să le țină la distanță. Pământul de sub tălpile lui părea să se lumineze și să se miște atunci când se uita la el, ca și cum ar fi încercat să plutească spre intersecție. Și mai era o anumită lumină și în aer; figuri diafane treceau prin câmpul lui vizual, revărsînd stropi de lumină. Știa că aici era mai mult decît o invocatie; mult mai mult. Realitatea era moale aici și se făcea și mai moale. Lucrurile se întîlneau, se intersectau, încercînd – *poate* – să plutească împreună.

Dacă era așa, el nu avea nici o îndoială în privința celui care era răspunzător pentru această treabă. Era bărbatul pe care tocmai îl împușcase și care, acum, cu o indiferență consumată, îi întorsese de fapt spatele lui Harry și studia mulțimea care se îndepărta.

Harry își întoarse privirea către Tesla, care zăcea nemișcată.

„Să nu fi moartă“, își spuse el și aproape închise ochii de tot, ca să evite contactul cu cerul și cu strada pe care se împlețici către ea.

Avatarurile erau aici. Owen știa. Le simțea ochii ațintiți asupra lui, iar acesta era un sentiment diferit de toate celelalte pe care le știa. Era ca și cum ar fi fost spionat de Dumnezeu. Teribil și minunat în același timp.

Nu era singurul care simțea asemenea lucruri, era conștient de asta. Deși mulțimea care se aduna în jurul lui știa ce știa el, ei simțeau cu toții – chiar și cei mai proști – ceva neobișnuit. Împușcătura care îl rănise pe el îi rănise și pe ei, în alt mod: dezlănțuise un puhoi de adrenalină, nu unul de sînge, punîndu-le în alertă astfel simțurile indifferente la semne pe care, altfel, le-ar fi ratat. Pe fața lor putea vedea recunoștința, alături de venerație și groază; își putea da seama de aceasta din tremurul buzelor lor. Nu așa intenționase el să se petreacă lucrurile, dar nu îi păsa. „Lasă-i să caște gura, se gîndi. Lasă-i

să se roage. Lasă-i să tremure. Ar trebui să facă mult mai multe înainte ca această Zi a Zilelor să se sfîrșească.“

Renunță să mai caute avatarurile – atîta vreme cît ei erau aici, ce mai conta ce formă luaseră? – și se așeză pe vine, ca să atingă pămîntul. Deși îi curgea sînge din ochiul drept, vedea mai bine decît văzuse vreodată. Pămîntul de sub el se transforma în eter, iar medalionul îngropat în adînc strălucea în culcușul său. Apăsă pămîntul cu mîna și scoase un geamăt de plăcere, în timp ce degetele îi alunecau în asfaltul cald, către cruce.

În ambele părți se petreceau fenomene. Voci care vorbeau din eter („Cei care se întorceau, se gîndi el; și de ce nu? Cu cît sînt mai mulți, cu atît sînt mai fericiți.“), forme vagi, îngrămădite de o parte și de cealaltă a sa (prea bun pentru trecut, desigur; poate viitorul, care venea să găsească momentul cînd încetase să mai conteze), agitație în pămînt și pe cer (ar vopsi cerul cu pietre, dacă ar reface lumea, și ar face lumea să zămislească fulgere). Atît de multe se petreceau, și toate din cauza obiectului care se afla la cîțiva centimetri de degetele lui, crucea care acumulase puterea de a schimba lumea, îngropată aici, la intersecție.

– Ești frumoasă, îi șopti el, așa cum ar fi gîngurit pentru un băiat drăguț. Atît de frumoasă.

Degetele aproape că îi ajunseră acolo. Încă vreo jumătate de metru, nu mai mult...

Erwin o urmăse pe Tesla pînă la marginea mulțimii, dar apoi – văzînd haosul din fața lui – se ținu departe. Își dădu seama că nu are rost să încerce să-i vorbească în mijlocul acestei agitații. Era mai bine să aștepte.

Dolan nu fusese atît de șovăitor. Chiar dornic de distracție, se strecură prin baricadă și trecu de pămîntul care se topea. Fusese la cîțiva centimetri de Dorothy Bullard, cînd i se sfișiasse bluza (și produsese atîta hilaritate) și stătuse chiar în

drumul glonțului care îl lovise pe Buddenbaum – se amuzase să-l vadă trecînd direct prin el.

Bufoneriile încetaseră brusc. Din locul său de pe trotuar, Erwin văzu cum chipul lui Dolan începe să se întunece. Se întoarse către Nordhoff, care se apleca deasupra Teslei – căzută la pămînt – și murmură:

– Cece...?

Nordhoff nu răspunse. Se holba la bărbatul rănit, care își afunda mîna în pămîntul solid. Și, cum se uita, fața îi deveni mai lungă, ca și cum ar fi fost gata să se transforme într-un ciine sau într-o cămilă. Nasul i se alungi, obrajii se umflară, ochii fură sorbiți din orbite.

– Oooo, la naiba... murmură Dolan și, întorcîndu-se pe călcîie, porni către trotuar, înapoi.

Nu era un teren sigur. Deși Erwin era ceva mai departe de sursa acestui fenomen, simțea și el ceva care îi smulgea carnea autoinventată. Buzunarele hainei îi fură sfîșiate și multe suvenire fură smulse către epicentru; degetele sale se lungeau; fața, la fel.

Dolan era într-o situație și mai rea. Deși el era mai departe de centru decît Nordhoff, Dickerson și ceilalți, puterea forței dezlănțuite acolo era de nestăpînit. Căzu în genunchi și își afundă degetele în pămînt, strigînd după ajutor către Erwin, dar nu avea aderență la asfalt, așa că fu tras îndărăt, către centru, iar trupul i se înmuie și i se lungi, pînă cînd începu să semene cu un șiroi de carne topită, care se scurgea peste stradă.

Erwin își acoperi urechile, ca să estompeze zgomotul produs de țipetele lui, și se retrase spre strada care se golea rapid. Era greu să meargă. Atracția centrului din intersecție creștea iute și, cu fiecare pas pe care îl făcea, amenința să îl copleșească și să îl tragă spre distrugere. Dar rezistă acestei forțe cu toată voința și, după douăzeci de metri, începu să meargă mai repede. După treizeci forța lui asupra lui Erwin se micșoră rapid. După patruzeci se simți suficient de stăpîn pe sine

pentru a încetini puțin și a-l căuta pe Dolan din priviri. Dispăruse. La fel Nordhoff, Dickerson, dispăruseră toți; se topiseră cu toții și dispăruseră în pământ.

Sunetul sirenelor îl făcu să-și îndrepte atenția către stradă. Jed Gilholly ieșea din mașină, împreună cu doi ofițeri ai săi, Cliff Campbell și Floyd Weeks, nici unul dintre ei nefiind mulțumit de sarcina pentru care veniseră.

Erwin nu așteptă să vadă ce aveau să facă cei trei în privința forțelor care îi așteptau la intersecție – sau, mai bine spus, ce aveau să facă forțele cu ei –, ci plecă, acum cât mai putea. Crezuse în lege cîndva; o prețuisese, o slujise și avusese încredere în puterea ei de a face ordine în lume. Dar acele certitudini aparțineau altei vieți; și, odată cu acea viață, dispăruseră.

VIII

1

Cînd Tesla deschise ochii, D'Amour o tîra de picior.

– Avem mai multe probleme, spuse el, aplecînd capul spre stradă.

Ea îi urmă indicațiile, dar privirea îi fu distrasă de lucrurile ciudate care îi înconjurau. Membrii orchestrei îndepărtîndu-se în patru labe, ca niște animale bătute. Resturile mulțimii, mulți dintre ei plîngînd incontrolabil, alții rugîndu-se în același fel, în picioare sau în genunchi pe un morman de lucruri lepădate: poșete, hotdog, cărucioare de copii. Și în spatele tuturor acestora, poliția, apropiindu-se de intersecție cu armele ridicate.

– *Stați nemișcați!* strigă unul dintre ei. *Cu toți, stați nemișcați!*

– Am face bine să-l ascultăm, zise Tesla, privind înapoi, către Buddenbaum.

Acesta avea ambele brațe în pămînt, pînă la coate, și le băga și le scotea, cu o mișcare pe care ea nu o putea considera decît sexuală; ușurînd deschiderea găurii în lumea solidă. Aerul din jurul lor era la fel de cețos ca întotdeauna, iar conținutul său era incomprehensibil.

– Ce naiba face? îi șopti D'Amour.

– Caută Arta, îl lămuri Tesla.

– Voi doi, *tăceți!* strigă ofițerul către ei. Apoi, către Buddenbaum: Tu! Ridică-te! Vreau să-ți văd mîinile!

Buddenbaum nu dădu nici un semn să fi auzit ordinul, cu atît mai puțin să-l respecte. Ordinul se repetă, cu o mică variație. Fu ignorat și de data aceasta.

- Am să număr pînă la trei... avertiză Jed.
- Continuă... șopti Tesla. Împușcă-l pe nenorocit.
- Unu...

Jed continuă să avanseze încet, pe măsură ce număra, iar ofițerii săi țineau pasul cu el.

- Doi...
- Hei, Jed? strigă Floyd Weeks.
- Taci.
- Nu mă simt prea bine.

Jed se uită la Weeks. Omul era alb ca varul, iar ochii i se învîrteau în orbite.

- Nu face asta! îi ordonă Jed.

Nici ordinul acesta nu fu mai mult băgat în seamă decît cel dat lui Buddenbaum. Arma căzu dintre degetele tremurînde ale lui Weeks, iar acesta scoase un suspin, care trăda atît plăcere, cît și capitulare. Apoi căzu în genunchi.

– N-am știut niciodată... șopti el. O, Dumnezeu, de ce nu... de ce nu *mi-a spus* nimeni?

- Nu-l lua în seamă, îi spuse Jed lui Cliff Campbell.

Bărbatul îl ascultă, însă doar pentru că era cuprins de propriile halucinații.

- Ce se întîmplă, Jed? șopti el. De unde vin aceste *femei*?
- Ce femei? se miră Jed.
- Toate acestea din jurul nostru, bolborosi Campbell, întorcîndu-se în timp ce vorbea. Nu le vezi?

Gilholly era pe cale să dea din cap, cînd scoase un mormăit ușor.

- O, Dumnezeu, spuse.
- Ești gata? șopti D'Amour către Tesla.
- Pe cît posibil.

Harry renunță să se mai uite la Gilholly, care se lupta să-și controleze simțurile.

– Acest lucru nu se întîmplă, șopti el, uitîndu-se către Campbell, căutînd puțină susținere.

Însă nu primi. Adjunctul său căzuse în genunchi și ridea ca un nebun. În disperare, Jed îndreptă arma către formele care pluteau prin fața lui.

– Piei din calea mea! strigă el. Vorbesc serios! Am să folosesc asta dacă voi fi nevoit.

– Să mergem, spuse Harry, cită vreme este distras, iar el și Tesla se depărtară de mijlocul străzii.

Jed văzu încercarea lor de scăpare.

– Voi! Stați...

Ezită în mijlocul ordinului, ca și cum și-ar fi uitat cuvintele.

– O, Isuse, spuse el, iar vocea îi tremura acum. Isuse, Isuse, Isuse...

Apoi, în cele din urmă, căzu și el în genunchi.

În mijlocul străzii, Buddenbaum scoase un urlet de furie. Ceva nu era cum trebuie aici. Într-o clipă intersecția se topea sub el, puterea se scurgea către inima lui, iar în cealaltă gustul pe care îl avusese pe limbă se acrise, și pământul se întărea în jurul brațului său. Îl trase afară. Era ca și cum și-ar fi scos mîna din măruntaiele a ceva mort sau aflat pe moarte. Îl trecu un fior de repulsie, iar din ochi începură să-i curgă lacrimi înțepătoare.

– Owen...?

Vocea era a lui Seth, bineînțeles. Stătea la un metru sau doi depărtare, frămîntat și temător.

– Ceva nu a mers cum trebuie?

Buddenbaum aprobă din cap.

– Știi ce?

– Poate asta, spuse Owen, punîndu-și mîna pe capul rînit. Poate că pur și simplu m-a distras.

– Vino de acolo, îl chemă Seth.

Owen săltă capul rînit și studie aerul.

– Ce vezi? întrebă el.

– Femeile, vrei să spui?

Owen se uită cu coada ochiului.

– Văd doar forme luminoase. Sînt femeii?

– Da.

– Ești sigur?

– Da.

– Atunci este un fel de conspirație, spuse el.

Întinse mîna și îl apucă pe Seth de braț, ca să se ridice în picioare.

– Le-a pus cineva acolo, ca să blocheze lucrarea.

– Cine?

– Nu știu, spuse Buddenbaum. Cineva care știe...

Se opri, întorcîndu-și privirea către Tesla.

– Bombeck, șopti el. Apoi strigă: *Bombeck!*

– Care e problema *lui*? întrebă Harry cînd Buddenbaum porni către ei.

– Crede că sînt aici pentru a lua Arta.

– Și așa este?

Tesla dădu din cap.

– Am văzut ce i-a făcut lui Jaff, spuse ea. Iar el era pregătit pentru ea. Sau credea că este.

Buddenbaum se apropia de ei. Harry își căută arma, dar Tesla spuse:

– Asta nu îl va opri. Hai să plecăm naibii din calea lui.

Cînd își întoarse privirea de la Buddenbaum, observă în spatele ei o fetiță care pășise în drumul lor și îi studia grav. Era absurd de perfectă: o fetiță de cinci ani, cu cîrlionți blonzi, cu rochiță albă, șosete albe și pantofi albi. Fața îi era trandafirie, ochii, mari și albaștri.

– Bună, spuse ea, cu vocea blîndă și calmă. Tu ești Tesla, nu-i așa?

Tesla nu avea chef de pâlăvrăgeală cu copiii, oricît de fără de cusur erau.

– Ar trebui să te duci să îi cauți pe mama și pe tatăl tău, spuse ea.

– Mă uitam, zise copila.

– Nu e momentul potrivit să te uiți, iubito, îi vorbi bînd D'Amour. Unde sînt mama și tatăl tău?

– Nu sînt aici.

– Ești singură?

– Nu, răspuse ea. Îi am pe Haheh și pe Yie cu mine.

Se uită înapoi, către salonul de înghețată. Acolo, stînd pe scară, era un bărbat cu fața unui comediant înnăscut – cu urechi ca de urcior, cu ochi bulbucați, cu gura ca de plastelină –, care avea șase comete de înghețată în mîini și lîngea la ele pe rînd, cu o privire foarte concentrată. Lîngă el era un alt copil, de data aceasta un băiat, care arăta aproape idiot.

– Nu-ți face griji în privința mea, spuse fetița. Sînt bine. O studie cu atenție pe Tesla. Ești pe moarte?

Tesla se uită la D'Amour.

– Nu vreau să vorbesc despre așa ceva acum.

– Dar eu vreau, insistă Domnișoara Perfecțiune. Este important.

– Ei bine, de ce nu întrebî pe altcineva?

– Deoarece *tu* ne interesezi, răspuse grav fetița. Făcu un pas către Tesla, ridicînd mîna. Ți-am văzut fața și am spus: „Ea știe despre copacul-poveste“.

– Despre ce?

– Despre copacul-poveste, răspuse copila.

– Despre ce naiba vorbește? i se adresă Tesla lui D'Amour.

– Nu contează, se auzi o altă voce, din spatele lor.

Tesla nu trebui să se întoarcă pentru a ști că era vocea lui Buddenbaum. Se auzea ca și cum ar fi vorbit dintr-o cameră goală.

– Ar fi trebuit să nu te bagi în treaba mea, femeie.

– Nu mă interesează treaba *ta*, spuse ea. Apoi, dintr-odată curioasă, se întoarse către el. Însă doar așa de curiozitate, care este treaba *ta*?

Buddenbaum arăta groaznic, cu fața foarte însingerată, cu trupul tremurându-i.

– Asta trebuie să știi doar eu, spuse el.

La asta, fetița începu să vorbească.

– Îi poți spune, Owen, zise ea.

Buddenbaum se uită dincolo de Tesla, la copilă.

– Nu vreau să-mi împărtășesc secretele acestei femei, spuse el bătos.

– Dar noi vrem, răspunse copilă.

Tesla studie fața lui Buddenbaum pe parcursul schimbului ciudat de replici, încercînd să-i decodeze semnele. Era evident că el o cunoștea bine pe fetiță; și la fel de evident era că era cam neliniștit din cauza ei. Poate mai degrabă precaut decît neliniștit. Și de data aceasta Tesla simți lipsa puterii incisive de pătrundere a lui Raul. Dacă el ar fi fost cu ea, era sigură că ar fi înarmat-o cu intuiții despre orice întîlnire o aștepta.

– Pari bolnavă, spuse Buddenbaum.

– Și tu, și eu, amîndoi, răspunse Tesla.

– A, dar eu am să mă vindec, continuă Buddenbaum. Tu, pe de altă parte, nu vei mai sta mult pe lumea asta.

Vorbi foarte încet, dar ei nu-i scăpă amenințarea din vorbele lui. Nu doar profetea moartea, ci o *promitea*.

– Sugerez să începi să-ți iei adio cît timp mai poți.

– Toate acestea sînt parte din ea? întrebă fetița.

Tesla se uită îndărăt la aceasta. Zimbea sfios.

– Sînt, Owen?

– Da, spuse Buddenbaum. Toate sînt parte din ea.

– O, bun, bun.

Fetița își îndreptă din nou atenția către Tesla.

– O să te vedem mai tîrziu, atunci, spuse ea, dîndu-se la o parte ca să îi lase să treacă.

– Nu cred că e foarte probabil, zise Tesla.

– O, ba da, întări fetița, sigur. Sîntem foarte interesați de tine și de copacul-poveste.

Tesla îl auzi pe Buddenbaum mormăind ceva în spatele ei. Nu auzi ce anume și nu avea starea mentală sau fizică necesară să-l facă să repete. Pur și simplu îi întoarse feței zîmbetul blind și, cu Harry la stînga ei, părăsi intersecția, iar în urma lor se auzeau închinăciunile tulburate ale polițiștilor, în briza de vară.

2

Deși era aproape imposibil ca vestea despre ceea ce se petrecuse la intersecție să nu fi ajuns deja la urechile tuturor bărbaților, ale femeilor și ale copiilor din Everville, străzile pe care Tesla și Harry se întorseseră acasă la Phoebe erau neobișnuit de liniștite, ca și cum oamenii ar fi citit în aerul tremurat și găsiseră tăcerea drept cel mai sigur răspuns. În ciuda căldurii, ușile erau închise, iar ferestrele aveau obloanele trase. Nu erau copii la joacă pe gazoane sau pe străzi; nici măcar cîinii nu-și arătau nasurile.

Mai era ciudat și pentru că ziua era perfectă: aerul înmiresmat de flori de vară, cerul fără nici un nor.

Cînd dădura colțul și intrară pe strada lui Phoebe, Harry exclamă dintr-odată:

– Dumnezeuule, iubesc lumea!

Era un lucru atît de simplu de spus și fusese rostit cu atîta ușurință, încît Tesla nu putu decît să dea din cap.

– Tu nu? o întrebă Harry.

– Este atîta mizerie, spuse ea.

– Nu chiar în clipa aceasta. În acest moment este cît se poate de bună.

– Uită-te sus pe munte, îl îndemnă ea.

– Eu nu sînt sus pe munte, răspunse Harry. Eu sînt aici.

– Ce bine de tine, zise ea, neputînd să-și ascundă ascuțimea din voce.

El o privi. Arăta atât de plăpîndă și de îngrijorată cum poate arăta orice ființă în viață. Voi să-și pună brațul în jurul ei, doar puțin, dar bănuî că ea nu i-ar mulțumi pentru acest gest. Ea se afla într-un spațiu doar al ei, interzis plăcerii.

Îi luă ceva timp pînă găsi cheile pe care i le dăduse Phoebe, înainte să intre în casă. Odată intrați, ea șopti:

– Mă duc să mă culc. Nici măcar nu mai pot să gîndesc cum trebuie.

– Desigur.

Porni pe scări, în sus, dar se întoarse cîteva secunde mai tîrziu, privindu-l pe D'Amour cu ochii aceia goi.

– Apropo, spuse ea, mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru ce ai făcut pe munte. Nu aș mai fi aici... Dumnezeu... Știi ce spun.

– Știu. Și nu este nevoie. Amîndoi sîntem implicați în asta.

– Nu, spuse ea încet. Nu cred că așa stau lucrurile.

– Dacă te gîndești la ceea ce ți-a spus copila...

– Nu este prima oară cînd mă gîndesc la asta, mărturisi Tesla. Mi-am forțat limitele de cinci ani, Harry, și acum trebuie să plătesc.

El începu să spună ceva, dar ea ridică mîna ca să-l oprească.

– Hai să nu pierdem vremea mințindu-ne unul pe celălalt, spuse ea. Am făcut tot ce pot, iar acum sînt epuizată. Pur și simplu. Cred că atunci cînd îl aveam pe Raul în cap puteam să pretind că înțeleg lucrurile, dar acum... cînd el nu mai este – ridică din umeri –, nu vreau să mai continui.

Încercă să zîmbească, dar nu reuși. Renunță și, întorcîndu-i spatele lui Harry, urcă în pat.

Harry își făcu niște cafea și se așeză în camera de zi, printre numerele învechite din *Ghidul TV*, și umplu multe scrumiere meditînd asupra lucrurilor. Cafeaua își făcu efectul. Era treaz, în ciuda epuizării pe care o simțea în membre. Stătea și

fixa tavanul, întorcea pe toate părțile evenimentele care îl aduseseră în această situație încurcată.

Urcase pe munte la adăpostul ceții și al tatuajelor lui Voight, ca să-l caute pe Kissoon, dar nu-l găsisese: cel puțin nu într-o formă recognoscibilă. Copii, da; frații Grimm, da; un Blessedm'n, trei suflete crucificate și Tesla Bombeck, da. Dar bărbatul care îi omorîse pe Ted Dusseldorf și pe Maria Nazareno îi scăpase.

Se gîndi iar la Morningside Heights – la camera aceea murdară în care dormise dușmanul său – și se întrebă dacă acolo existaseră oare indicii despre forma actuală a lui Kissoon, care părea neimportantă la acel moment. Nu-și aminti nimic util. Dar își aminti de pachetul de cărți de joc pe care îl găsisese acolo. Căută în buzunarul jachetei și scoase cărțile. „E oare vreun indiciu aici, se întrebă el, în aceste imagini?” Eliberă măsuta de cafea și le întinse pe ea. *Maimuță, lună, foetus, fulger...*

Simboluri posibile, fiecare dintre ele.

Fulger, mînă, bust, gaură...

Dar dacă era un joc, atunci el nu știa regulile. Și dacă nu era un joc, atunci ce naiba era?

Foarte puțin conștient de ce făcea, aranjă și rearanjă cărțile în fața lui, sperînd că va apărea o soluție. Nu se întîmplă nimic. În ciuda puterii simbolurilor, sau poate din cauza ei, nu era nimic clar; doar un înțeles cu care mintea lui era prea oboșită ca să aibă de-a face.

Era în toiul acestor meditații cînd sună telefonul. Cei din familia Cobb nu credeau în roboți telefonici, se pare, pentru că telefonul sună neînterupt pînă cînd Harry ridică receptorul.

La celălalt capăt al firului era o voce epuizată.

– Tesla este acolo? începu bărbatul.

Harry făcu o pauză înainte să răspundă, timp în care bărbatul spuse:

– Este urgent. *Trebuie* să vorbesc neapărat cu ea.

De data aceasta Harry îl recunoscuse pe cel cu care vorbea.

– Grillo? spuse el.

– Cine este acolo?

– Sint Harry.

– Isuse, Harry. Ce faci acolo?

– Același lucru pe care îl face și Tesla.

– E pe acolo?

– Doarme.

– Trebuie să discut cu ea. Am sunat toată ziua.

– Unde ești?

– La vreo șapte kilometri de oraș.

– Ce oraș?

– *Everville*, pentru numele lui Dumnezeu! Acum pot să vorbesc cu ea?

– Nu poți să revii cu un telefon peste o oră sau...

– Nu! urlă Grillo. Apoi, mai încet: Nu. Trebuie să-i vorbesc chiar acum.

– Așteaptă o clipă, spuse Harry și, punînd receptorul jos, urcă să o trezească pe Tesla.

Aceasta era prăbușită pe patul dublu complet îmbrăcată, iar pe fața adormită i se citea epuizarea, așa că nu-l lăsa inima să o trezească. Și bine făcu. Pînă cînd se întoarse în hol, la telefon, legătura se întrerupsese. Grillo dispăruse.

3

În somn, Tesla visa că se plimbă pe un țărm nepămîntesc. Zăpada căzuse recent acolo, dar ea nu simțea nimic din răceala acesteia. Cu pas ușor, se plimba pe țărmul mării. Era densă și întunecată, apele sale tumultuoase înspumate, iar ici-colo, în valuri, se vedeau trupuri, care se întorceau cu fețele lor lovite către ea, ca și cum ar fi avertizat-o să nu intre în apă.

Nu avea de ales. Marea o voia și nu putea fi refuzată. Adevărul este că nici ea nu voia să-i reziste. Țărnul era mohorât și dezolant. Marea, în ciuda numeroaselor sale trupuri, era un loc încărcat de mister.

Intră în apă, valurile îi cuprinseseră burta și sinii, iar mintea ei din vis dădu numele acestui loc. Un singur nume.

„Quiddity.“

Marea Viselor sârea la fața ei când îi rostea numele, iar curentul submarin o trăgea de picioare. Nu încercă să i se împotrivească, ci îl lăsă să o ridice de sub tălpi și să o poarte ca un îndrăgostit nerăbdător. Valurile, care erau destul de mari la țărm, deveniră curind uriașe. Când o ridicară pe umerii lor, ea văzu un zid de întuneric la orizont, care semăna cu unele pe care și le amintea din ultimele sale momente în Loop-ul lui Kisson. Yad, desigur. Munți și purici; purici și munți. Când îi dădură drumul în despicătura lor, iar ea plonjă dincolo de suprafață, zări un cu totul alt spectacol: bancuri uriașe de pești, care se mișcau ca nori cumulus pe sub ea. Și, croindu-și drum printre bancuri, forme luminoase care erau, după cum bănuia ea, spirite umane, la fel ca ea. Părea să vadă fețe în lumina lor; aluzii la copii, iubiți și suflete pe moarte, care visau la sine aici.

Nu avea nici o îndoială în care dintre cele trei categorii intra ea. Prea bătrână să fie copil, prea nebună să fie o iubită, nu era decît un motiv pentru care sufletul ei călătorea aici în seara aceasta. Domnișoara Perfecțiune avusese dreptate. Moartea era iminentă. Aceasta era ultima dată când dormea, înainte ca existența ei drept Tesla Bombeck să ia sfîrșit.

Chiar dacă se întristase din cauza aceasta, nu avu timp să o simtă. Aventura la care lua parte îi solicita prea multă atenție. Ridicîndu-se și coborînd, pe umeri și în despicătură, era purtată către un loc unde apele, dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea, deveneau dintr-odată atît de liniștite, că formau o oglindă aproape perfectă pentru cerul încărcat.

La început crezu că era singură în această zonă de acalmie și era gata să își încerce puterile de autopropulsare, ca să scape de aici, dar și dădu seama că sub ea sclipea o lumină. Se uită în jos în apă și văzu că unele specii de pești se adunaseră în adâncuri, iar acum se ridicau hotărâți către suprafață. Când își înălță iar capul din apă, descoperi că nu era singură. Un bărbat cu părul lung și cu barbă se ghemuia pe apă, ca și cum aceasta ar fi fost tare ca piatra, creînd alene valuri pe suprafața sticloasă. Fusesse aici tot timpul, bănuia ea, dar nu-l văzuse. Însă acum, ca trezit cumva din reverie de privirea ei, se uită în sus.

Avea fața uscată – oasele ascuțite, ochii negri și mai ascuțiți –, dar zîmbetul pe care îl afișa era atît de nesigur, de parcă ar fi fost puțin jenat, pentru că fusesse surprins, încît ea a fost brusc fermecată. El se ridică, apa dansa în jurul picioarelor sale, și merse către ea. Veșmintele sale îmbibate de apă erau zdrențuite, iar ea văzu că bustul lui era acoperit de cicatrici mici, șterse, de parcă s-ar fi luptat în sticle sparte.

I se făcu milă de starea lui. Și ea avea cicatrici, și înăuntru, și pe afară; și ei i se luase tot ce obținuse pe lume: profesia, respectul de sine, siguranța de sine.

– Ne cunoaștem? îi spuse el apropiindu-se.

Vocii lui îi lipsea muzicalitatea, însă, chiar și așa, îi plăcea sunetul ei.

– Nu, spuse ea, rămasă dintr-odată fără glas. Nu cred.

– Cineva mi-a vorbit despre tine, sînt sigur. Să fi fost Fletcher?

– Îl cunoști pe Fletcher?

– Deci așa este, spuse bărbatul, zîbind iar. Tu ești cea care l-a martirizat.

– Nu m-am gîndit la acest lucru în felul acesta... dar, da, bănuiesc că eu sînt.

– Vezi? spuse el.

Se așeză pe vine, lîngă ea, în vreme ce apa o ținea la suprafață.

– Voiai legături, iar ele pot fi găsite acolo. Dar trebuie să te uiți în locuri groaznice, Tesla. Locuri în care moartea vine ca să ia dragostea, unde ne pierdem unul pe celălalt și pe noi înșine; acolo încep legăturile. Este nevoie de un suflet curajos care să privească acolo și să nu dispere.

– Am încercat să fiu curajoasă, mărturisi ea.

– Știu, zise el încet. Știu.

– Dar nu am fost suficient de curajoasă, asta vrei să spui? Problema este că nu am cerut să fiu parte din asta. Nu eram pregătită pentru asta. Voiam doar să scriu filme, să mă îmbogățesc și să fiu elegantă. Cred că ți se pare patetic.

– De ce?

– Ei bine, nu cred că ajungi să vezi multe filme.

– Vei fi surprinsă, spuse bărbatul zîmbind ușor. Oricum, poveștile contează, indiferent cum sînt spuse.

Se gîndi la copila din intersecție...

„Ți-am văzut fața și am spus: «Ea știe despre copacul-poveste».”

– Care e treaba cu poveștile? întrebă ea.

– Le iubești, spuse el, lăsîndu-și privirea să alunece de la fața ei la apă.

Formele lucitoare pe care ea le văzuse ridicîndu-se de dedesubt erau la cîțiva stînji de suprafață acum. Apa începea să fiarbă simțindu-le prezența.

– Le iubești, nu-i așa? repetă el.

– Cred că le iubesc, aprobă ea.

– Acestea sînt legăturile, Tesla.

– Poveștile?

– Poveștile. Și fiecare viață, oricît de scurtă ar fi, oricît de neînsemnată ar părea, este o frunză...

– O frunză.

– Da, o frunză.

Își ridică iar privirea și se uită la ea, așteptă, așteptă fără să vorbească, pînă cînd ea prinse sensul a ceea ce-i spunea.

– ... în copacul-poveste, zise ea.

El zîmbi.

– Viețile sînt ca frunzele în copacul-poveste.

– Simplu, nu-i așa? comentă el.

Baloanele se spîrgeau în jurul lor acum, iar suprafața apei nu mai era glacială ca să-l țină pe el deasupra. Începu să se afunde în apă; încet, încet.

– Mi-e teamă că trebuie să plec, spuse el. 'Shu a venit după mine. De ce arăți așa de nefericită?

– Pentru că este prea tîrziu, spuse ea. De ce a trebuit să aștept pînă acum ca să știu ce trebuia să fac?

– Nu era nevoie să știi. Făceai.

– Nu, nu făceam, șopti ea, epuizată acum. Nu am ajuns niciodată să scriu o poveste de care să îmi pese.

– O, ba ai scris, o contrazise el.

Acum aproape că dispăruse din vedere.

– Ce poveste a fost aceea? îl imploră ea, hotărîtă să primească răspunsul înainte ca el să dispară. Ce poveste?

– A ta, îi spuse el, dispărînd din vedere. *A ta înseși.*

Apoi dispăru. Ea se uită în jos, la apa care făcea baloane, și văzu că acele creaturi pe care el le numise 'shu – care se mânau cu sepia, după cum vedea ea, și se adunaseră sub ea cu milioanele – descriau o spirală vastă în jurul omului care se scufunda, ca și cum l-ar fi tras în adînc. Vîrtejul nu cerea și materia spiritului ei. Simți o durere văzîndu-l cum dispăre în adîncurile luminoase. Îi păruse înțelept și voise să vorbească mai mult cu el. Însă avea ceva cu care să se întoarcă: faptul că povestea pe care o spusese a fost a ei. În acest moment nu însemna prea mult pentru ea, dar poate că, dacă reușea să o aducă în lumea treziei, îi va face bine.

Iar acum, în timp ce spirala de 'shu dispărea în adîncuri, veneau vești din lumea aceea. Un telefon suna, și apoi, zgomotul pașilor pe scări.

– Tesla?

Deschise ochii. Harry băga capul pe după ușa.

– Este Grillo, spuse el. Vrea să vorbească neapărat cu tine.
A mai sunat o dată.

Ea își aminti vag că auzise telefonul sunând în timp ce hoinărea pe țărmul înzăpezit.

– Se pare că are probleme.

Se ridică din pat și coborî scările. Lingă telefon era un suport pentru creioane. Înainte să vorbească cu Grillo, notă: „Am spus propria poveste” pe agendă, pentru cazul în care conversația telefonică i-ar scoate visul din cap. Apoi ridică receptorul.

După cum spusese Harry, Grillo părea să fie într-o stare proastă, groaznică, de fapt. Asemenea ei, lui D'Amour și celui care pășise pe ape în visul ei. Era ca și cum toți cei din jurul ei ar fi mers încet în jos.

– Sînt într-un loc numit Motelul Sturgis, îi explică el, cu Howie, Jo-Beth și copilul lor, Amy.

– Unde?

– La cîțiva kilometri de Everville.

– Ce naiba faceți acolo?

– Nu am avut de ales. Trebuia să ne mutăm repede și știam că vom avea nevoie de ajutor serios.

– Ca să faceți ce?

– Tommy-Ray vine după Jo-Beth.

– *Tommy-Ray?*

Grillo începu să-i relateze evenimentele din ultimele cîteva zile. Ea acordă doar puțină atenție povestirii, restul dedicînd-o rămînerii în visul din care se trezise. Dar povestea teribilă pe care i-o spunea Grillo îi înlătura ușor amintirile despre marea liniștită și despre omul care îl cunoscuse pe Fletcher.

– Am nevoie de ajutorul tău, Tes... spuse Grillo.

Ea se agăță de amintirea chipului celui care pășise pe apă timp de cîteva minute disperate.

– Tes, ești acolo?

Apoi nu mai avu de ales și trebui să vorbească.

– Da, sînt aici...

– Am spus că am nevoie de ajutor.

– Nu pari prea bine, Nathan. Ești rănit?

– Este o poveste lungă. Uite, dă-mi adresa ta. O să venim cu mașina în oraș.

Ea își aminti că Tommy-Ray, Băiatul-Moarte – și armata sa de fantome –, o tăiasse prin Palomo Grove. Oare nu-și dărimase el propria casă în entuziasmul său pentru distrugere, cu maică-sa înăuntru? Dacă se dezlănțuia în Everville, mai ales într-un moment de exod al maselor (care nu putea fi departe), clopotul morții era îngrozitor.

– Stai unde ești, îl sfătui ea. Vin eu la tine.

Grillo nu ripostă. Era evident prea disperat să o aibă lîngă el cît de repede se putea. Îi dădu repere despre hotel și o îndemnă să se miște repede. Asta era tot.

Harry era în bucătărie, prăjind pîine. Îi relată tot ce îi spusese Grillo. El ascultă fără să comenteze, pînă cînd ajunse la partea cu plecarea ei.

– Deci Everville este copilul meu acum? comentă el.

– Așa se pare.

Voia să-i spună că-și visase visul final și că nu trebuia să se aștepte ca ea să se mai întoarcă, dar suna prea melodramatic. Avea nevoie de ceva mai plin de conținut; ceva ca un text care să pară blazat și inspirat atunci cînd ea nu va mai fi. Dar nu-i veni nimic în minte. În cazul acesta, Harry era liber să-și ia rămas-bun cum voia.

– Mă gîndesc că aș putea să mă întorc sus pe munte, spuse el. Dacă Yad vine pe acolo, aș putea avea o vedere laterală. Ceea ce înseamnă... că nu ne vom mai revedea.

– Nu, bănuiesc că nu.

– Ne-am simțit bine, nu-i așa? Vreau să spun, viețile noastre au fost...

– Ciudate.

– Extraordinare.

Ea ridică din umeri. Era adevărat, desigur.

– Sînt sigură că amîndoi ne-am dorit să fi putut fi altfel. Dar cred că undeva acolo, în adînc, așa ni le-am dorit.

– Bănuiesc.

Conversația se opri acolo. Tesla își ridică privirea și văzu că Harry se uita fix la ea, iar buzele îi erau țuguiate, ca și cum s-ar fi abținut să nu plîngă.

– Să te bucuri de peisaje, îl îndemnă ea.

– Așa am să fac, răspunse el.

– Ai grijă de tine.

Ea rupse legătura ce se stabilise între privirile lor, se duse să-și ia jacheta și porni către ieșirea din casă. Cînd ajunse la ușa de la intrare, aproape că-i venea să se întoarcă și să se ducă să-l îmbrățișeze, dar rezistă tentației. N-ar fi făcut decît să prelungească agonia. Mai bine să plece acum.

Mulțimile care urmăreau parada eliberaseră de mult Main Street, dar încă mai erau destui oameni pe acolo, cumpărînd suvenire sau căutînd un loc în care să mănînce. Seara era înmiresmată, cerul, senin încă; atmosfera de petrecere era puțin atenuată de eșecul după-amiezii, dar nu dispăruse complet.

Mai devreme, Tesla ar fi făcut cauciucurile Harley-ului să scîrție cînd s-ar fi oprit pe Main Street și ar fi strigat la oameni să plece înainte să vină Yad. Dar acum știa că avea altceva mai bun de făcut decît să-și irosească forțele. Ei ar fi ridicat din umeri, ar fi rîs și i-ar fi întors spatele, iar adevărul este că ea nu i-ar fi putut învinovăți. Se privise în oglinda de la baie chiar înainte de a părăsi casa lui Phoebe. Femeia slabă pe care o admirase cu cîteva zile în urmă – femeia marcată de călătoria ei, femeia mîndră de cicatricile ei – era acum o pungă de oase și de disperare.

În plus, ce rost ar avea asemenea avertismente? Dacă Yad era într-adevăr tot ce se promisese că va fi, atunci nu era cale de scăpare. Poate că acești oameni, care sărbătoreau la umbra

morții și se distrugeau înainte chiar să știe ce forțe îi pîndeau, erau cei norocoși. Plecați prea repede ca să le fie teamă; sau ca să spere. Cel mai rău lucru era să spere.

Cu toate că ocolea ca să se întoarcă la intersecție, făcu totuși lucrul acesta, ca să vadă ce dovezi mai rămăseseră, dacă mai rămăseseră, din misterele după-amiezii. Deși traficul revenise la normal pe străzi, erau foarte puține mașini care treceau, indiferent de direcție. Totuși, era mai mult trafic pietonal. Oamenii hoinăreau prin fața localului și pe lângă intersecție. Cîțiva aveau chiar aparate de fotografiat ca să immortalizeze situația. Nu mai era acum nici urmă din oamenii pe care îi văzuse Tesla în genunchi aici, rugîndu-se la viziunile la care fuseseră martori. Plecaseră acasă; sau fuseseră luați.

Cînd își puse la loc casca, auzi un strigăt de pe cealaltă parte a străzii și se întoarse să-l vadă pe dușmanul său de la Kitty's Diner, Bosley cel Drept, venind către ea.

– Ce ai făcut? strigă el, cu fața umflată de mînie.

– În legătură cu ce? se miră ea.

– A fost mîna ta în această *monstruozitate*, spuse el. Te-am văzut, erai chiar în mijlocul ei.

Se opri la cîțiva metri de ea, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu se infecteze de ateismul ei.

– Știu ce pui la cale.

– Vrei să-mi explici? ripostă ea. Și să nu-mi servești prostii cu lucrarea diavolului, Bosley, pentru că tu nu crezi așa ceva mai mult decît mine. Serios.

El tresări. Iar ea văzu teama din el, atît de puternică, încît îi pieri mînia, complet.

– Știi ceva? spuse ea. Cred că l-am întîlnit pe Isus în această după-amiază.

Bosley se uită la ea prudent.

– Cel puțin era cineva care mergea pe apă și avea multe cicatrici, așa că... ar fi putut fi el, nu-i așa?

Bosley păstră în continuare tăcerea.

– Îmi pare rău, nu ne-am întâlnit ca să vorbim despre tine, dar, dacă am fi făcut-o, i-aș fi spus că ar trebui să treacă pe la tine cândva. Să servească o bucată de plăcintă.

– Ești nebună... îi aruncă Bosley.

– Și tu, și eu, amîndoi sîntem, completă Tesla. Ai grijă de tine, Bosley.

Și cu asta își puse casca și plecă.

Odată ieșită din oraș, ambală motocicletă, convinsă că șeful poliției și adjuncții lui cuprinși de evlavie nu vor supraveghea traficul, vîinîndu-i pe cei care depășesc limita de viteză. Avea dreptate. Drumul fiind liber și fără polițiști care să-i semnalizeze să încetinească, porni nebunește pe drumul ei, pentru a se întîlni cu Grillo, deși îmbrățișarea care o aștepta la sfîrșitul acestei călătorii era mai rece și mai de durată decît ar putea oferi vreodată vreun braț omenesc.

IX

1

„Vor mai fi și alți ani, se gîndi Dorothy Bullard cînd se așeză în întinericul liniștit de lîngă fereastra camerei sale de zi. Alte festivaluri, alte parade, alte șanse ca lucrurile să fie perfecte.“ Își amintea vag ceea ce se petrecuse la intersecție, dar primise asigurări de la mai mulți oameni amabili că nu fusese vina ei; nu, deloc. Trebuisse să îndure o mare tensiune și făcuse o treabă bună, minunată, iar anul următor, o, anul următor...

– Va fi perfect.

– Ce ai spus, dragă?

Maisie tocmai intrase cu niște ouă cu jumări și niște briose din țărițe.

– Anul viitor totul va fi perfect, o să vezi.

– Haide să nici nu ne gîndim măcar la anul viitor, propuse Maisie. Hai să luăm lucrurile așa cum vor veni, vrei?

Lui Larry Glodoski nu pastilele îi păstrau amintirile neclare, ci berea; multă bere. Se afla la barul lui Hamrick de două ore și jumătate, și în sfîrșit, începea să se simtă ceva mai bine. Nu ceea ce văzuse la intersecție îl făcea să se înec în alcool, ci durerea plecării lor. Femeile de pe scări îi oferiseră o imagine a fericirii; crezuse că îi va plesni inima cînd ele dispăruseră.

– Mai vrei una d-aia? îl întrebă Will Hamrick.

– Să vină.

– Vrei să vorbești despre problema ta?

Larry dădu din cap.

– Nimic din ce s-a întâmplat nu are vreun sens, spuse el.

Will mai aduse o sticlă de la bar.

– A fost alaltaieri pe aici un tip care chiar m-a speriat, spuse el.

– Cum?

– A fost chiar după moartea lui Morton Cobb. Îmi spunea că e mai bine că a fost omorît în felul acela, pentru că e o poveste mai bună.

– O poveste mai bună?

– Da. Și că eu eram... Cum naiba mi-a spus? ... un răspinditor. Cred că asta era, da, răspinditor, și că oamenilor le place să audă povești cu adevărat brutale...

Se pierdu în mijlocul amintirilor și își ridică mâinile.

– Nu știu, părea doar un nenorocit bolnav. Avea vocea... era ca un hipnotizator sau ceva de felul ăsta.

Termenul acesta îi aminti de ceva.

– Cum arăta? întrebă Larry.

– În jur de șaiszeci de ani, poate. Avea barbă.

– Un tip mare? Îmbrăcat în negru?

– El este, spuse Will. Îl cunoști?

– A fost acolo după-amiază, zise Larry, repede. Cred că el este cel care a stricat totul.

– Ar trebui să discute cineva cu Jed în legătură cu asta.

– Jed... mormăi Larry. Nu este de folos nimănui.

Larry sorbi din bere.

– Am să vorbesc cu cîțiva din orchestră. Au fost foarte nemulțumiți de ce s-a întâmplat în după-amiaza asta.

– Ai grijă, Larry, îl sfătui Will. Nu cred că îl vrei pe Jed pe urmele tale pentru că ai luat legea în propriile mâini.

Larry se aplecă peste bar, pînă ajunse nas în nas cu Will.

– Nu-mi pasă deloc, rosti el. Se petrece însă ceva în orașul ăsta, Hamrick, iar Jed nu e stăpîn pe situație.

– Și tu ești?

Larry se căută în buzunar și aruncă trei bancnote de zece dolari peste tejghea.

– Voi fi destul de curînd, spuse el, ridicîndu-se de la bar și îndreptîndu-se spre ușa. Am să te sun și am să-ți spun cînd sîntem gata de acțiune.

În altă parte a orașului, se reinstalase aparența perfectă a normalității. În primărie, primii parteneri pentru Waltz-a-hon se încălzeau deja. În anexa bibliotecii, care fusese terminată cu doar două luni în urmă, Jerry Totland, un autor local care își crease singur o frumoasă reputație scriînd despre misterele din Portland, citea din cea mai nouă operă a sa. În micuțul restaurant de pe Blasemont Street era o coadă de douăzeci de persoane, care așteptau să guste din preparatele renumite ale bucătăriei napolitane.

Erau și murmure, desigur, zvonuri și bîrfe despre ceea ce întrerupsese parada în timpul după-amiezii, dar, în general, adăugau o oarecare picanterie la conversațiile serii. Era puțină agitație reală, mai mult un amuzament temperat, mai ales printre vizitatori, pentru că evenimentul se încheiase astfel. Ar fi o poveste de spus la cină, nu-i așa, cînd se întorceau acasă. Cum Everville se întrecuse pe sine și căzuse pe burtă și se dezumflase.

2

După grozăviile după-amiezii, Erwin nu știa ce să facă. Își pierduse, dintr-odată, toți prietenii pe care îi avusese, ca și cum ar fi fost masacrați la masa de seară.

Nu înțelegea de fapt ce se petrecuse la intersecție și nici nu voia să știe. Moartea îi arătase niște imagini ciudate în ultimele cîteva zile, și el învățase repede să le accepte din mers, dar acest lucru era dincolo de puterile sale de înțelegere. Hoinărea pe străzi ca un cîine pierdut, de două ore, căutînd un loc în

care să se așeze și să asculte o conversație care nu îi amintea de teama sa. Dar oriunde se uita după mîngiere, găsea oameni care vorbeau în șoaptă despre lucrurile care îl făceau pe el să nu se simtă bine.

Cîteva dintre aceste discuții se purtau în mod vădit în jurul evenimentelor după-amiezii, dar toate se inspiraseră din ele, era sigur de asta. Altfel de ce și-ar mai fi mărturisit oamenii în seara aceasta păcatele față de cei iubiți, cerîndu-le iertare și înțelegere? Astăzi își simțiseră vulnerabilitatea, și lucrul acesta îi întristase. Trecu dintr-un loc într-altul, căutînd alinare, și, negăsind, se întoarse în amurg la singurul loc în care era sigur că avea să găsească pace și liniște: în cimitir.

Acolo hoinări printre morminte în timp ce soarele apunea, studiind alene epitafurile și întorcînd pe toate părțile evenimentele care îl aduseseră în această stare jalnică. Ce făcuse el să merite așa ceva? Voise puțină faimă pentru sine? De cînd era aceasta o crimă capitală? Săpase prea adînc în secretele care ar fi trebuit să rămînă ascunse? Nici acesta nu era un păcat; nu unul de care să știe el. Pur și simplu avusese puțin ghinion.

Luă loc, în sfîrșit, pe o piatră de mormînt, aproape de copacul unde îi întîlnise prima oară pe Nordhoff și pe ceilalți. Privirea îi căzu pe piatra din fața lui și citi cu glas tare inscripția de pe ea.

Ceea ce Toma tagăduiește eu cred:
Că din mina morții vine păsuirea:
Că într-o zi, întins aici, mă voi ridica,
Și voi mirosi vîntul, și voi întîlni cerurile.
Speranța mea este slabă însă
Și trebuie păzită de cei pe care praful i-a orbit.
Să ne rugăm: scoate-mă din
Necredința lui Toma Necredinciosul.

Simplitatea și vulnerabilitatea cuvintelor îl mișcară profund. Cînd ajunse la sfîrșitul poemului, vocea i se îngroșă și îi dădură lacrimile, începînd să-i curgă pe obraji.

Își îngropă fața în mâini și se legănă înainte și înapoi, incapabil să se oprească din plîns. Ce rost avea să trăiești cu speranța în viața de dincolo de moarte, dacă tot ceea ce însemna ea era această alergare absurdă, goală? Era de neîndurat!

– Este așa de prost poemul? spuse o voce de undeva de deasupra lui.

Se uită peste umăr. Copacul încă mai avea frunze, înainte de venirea toamnei, avea ramurile pline de frunze, dar el zări pe cineva mișcîndu-se pe acolo.

– Arată-te, spuse el.

– Prefer să nu o fac, veni răspunsul. Am învățat cu mult timp în urmă că este mai sigur în copaci.

– Nu te păcăli singur, spuse Erwin.

– Care e problema?

– Vreau să mă întorc în lume.

– O, *asta*, spuse omul din copac. Nu se poate, așa că nu-ți mai sfișia inima dorindu-ți așa ceva.

În văzduh se produse o mișcare, cînd omul își schimba poziția.

– Ei au plecat, nu-i așa? spuse el.

– Cine?

– Proștii care obișnuiau să se adune aici. Nordhoff, și Dolan – practic scuiparse numele lui Dolan cînd îl pronunțase – și ceilalți. Am coborît de pe munte ca să-mi termin treaba cu ei, dar nu-i văd și nici nu-i miros...

– Nu?

– Nu. Tot ce văd ești tu. Unde s-au dus?

– Este greu de explicat, spuse Erwin.

– Străduiește-te!

Se strădui. Îi descrie tot ce văzuse și simțise la intersecție, deși vocabularul său de avocat nu era prea adecvat. Căuta de fapt să scape de o povară și se simțea bine povestind.

– Deci au fost luați?

– Așa se pare, spuse Erwin.

– Trebuia să se întâmple așa, zise ocupantul copacului. Acolo a început o treabă singeroasă, și, mai devreme sau mai târziu, va trebui terminată.

– Știi despre ce vorbești, spuse Erwin. Am citit confesiunea...

– Cui?

– A cuiva pe nume McPherson.

Bărbatului îi scăpă un miruit gutural care îl făcu pe Erwin să se cutremure.

– Nu-i spune numele! zise el.

– De ce să nu i-l spun?

– Nu i-l spune! urlă bărbatul. Oricum, nu la atrocitățile lui mă refeream. A mai fost un măcel pe Culmea lui Harmon, chiar înainte să aibă numele acesta. Și am așteptat prea mult timp ca să-i văd consecințele.

– Cine ești tu? întrebă Erwin. De ce te ascunzi acolo sus?

– Cred că ai văzut destule ciudățenii pentru o zi, răspunse bărbatul, fără să mai dai cu ochii și de mine.

– Mă descurc, răspunse Erwin. Arată-te.

Urmă o tăcere dinspre copac, care dură câteva clipe. Apoi se auzi:

– După cum dorești.

Frunzișul fremătă când el ieși la vedere. Nu era prea ciudat. Avea cicatrici, sigur, și era oarecum ca un animal, dar se-măna cu un om.

– Iată, spuse el, când ajunsese la baza copacului. Acum mă vezi.

– Mă bucur... să te cunosc, mărturisi Erwin. Mi-era teamă că voi fi singur.

– Cum te cheamă?

– Erwin Toothaker. Dar pe tine?

Bestia rănită își lăsă capul în jos.

– Mă bucur să te cunosc. Numele meu este Coker Ammiano.

PARTEA A ŞASEA
MARELE PLAN

I

1

Îi luă o oră sau chiar mai mult lui Musnakaff să-și pregătească doamna pentru o călătorie afară, pe străzile răcoroase ale Liverpoolului, iar în acest timp lui Phoebe i se dădu permisiunea de a se plimba prin casă. Era un drum al melancoliei. Camerele erau, în cea mai mare parte, frumos aranjate, paturile mari și îmbietoare, băile decandente în sensul pozitiv, dar era praf pe orice suprafață și găinaț de pescăruș pe fiecare fereastră; pretutindeni, un semn al celor mai bune timpuri, care trecuseră. Nu era nici un semn al indivizilor care locuiseră în această casă; care admiraseră peisajul de la ferestrele ei sau care își pusese capul pe pernele de aici. „Visaseră?“ se întreba Phoebe. Și dacă da, ce? Lumea din care venise ea? La început o amuză să se gândească la faptul că oamenii care locuiseră în aceste camere frumoase tînjiseră după Cosm așa cum tînjise ea după un loc de vis greu de atins. Dar, cu cît se gîdea mai mult, cu atît mai melancolică se simțea, pentru că oamenii de ambele părți ale despărțiturii trăiau în neînțelegere, dorindu-și teritoriul celorlalți. Dacă avea să supraviețuiască acestei călătorii, se va întoarce în Everville, hotărîtă să trăiască fiecare clipă așa cum era ea și să nu irosească timpul tînjind după ceva de departe.

Cînd ieși din unul dintre dormitoare, se uită într-o oglindă de pe hol și își spuse cu voce tare:

– Bucură-te de ce este aici cît timp poți. Bucură-te de fiecare clipă.

– Ce ai spus? o întreabă Musnakaff, care veni pe una dintre uși și pași de-a lungul coridorului.

Se jena să fie prinsă astfel.

– De cît timp mă urmărești? voi ea să știe.

– Doar de o clipă sau două, răspunse el. Oferi o priveliște frumoasă, Phoebe Cobb. Există o muzică în tine.

– Nu am ureche muzicală, replică ea, puțin înțepat.

– Există muzică în muzică, răspunse Musnakaff. Spiritul tău cîntă, chiar dacă nu și vocea. Cînd mă uit la sinii tăi, aud tobe, iar cînd mă gîndesc la tine goală, aud un cor.

Ea îi aruncă acea privire care interzicea orice și care terorizase mii de pacienți întîrziați, dar de data aceasta nu îi merse. El rînjea la ea, iar obrazii-i împodobii sclipeau.

– Nu te simți ofensată, spuse el. Casa aceasta a fost întotdeauna un loc în care oamenii au vorbit deschis despre astfel de subiecte.

– Atunci am să vorbesc și eu deschis, se hotărî Phoebe. Nu îmi place cum mă privești drăgăstos pe la spate și, tobe sau netobe, ți-aș fi recunoscătoare dacă nu te-ai mai uita la sinii mei.

– Nu-ți plac sinii tăi?

– Asta este treaba mea și a sinilor mei, zise Phoebe, dîndu-și seama, pe măsură ce vorbea, de cît de absurde erau lucrurile pe care le spunea.

Musnakaff izbucni în rîs și, oricît s-a abținut, Phoebe nu putu să nu zîmbească și ea, lucru care îl făcu pe Musnakaff să meargă mai departe.

– Am să mai spun o dată, îi zise Musnakaff. Casa aceasta a văzut multe femei frumoase, dar tu ești printre cele mai frumoase, cu adevărat cele mai frumoase.

Era așa drăguț spus, iar ea nu putea decît să se simtă flatată.

– Ei bine... blîngui ea. Mulțumesc.

– Plăcerea este a mea, spuse Musnakaff. Acum, dacă ești gata, purtătorii doamnei au sosit. Cred că este timpul să pornim cu toții pe apă.

2

Călătoria pe uscat pînă la b'Kether Sabbath a lui Joe dură mai puțin de o oră, timp în care își pierdu toată înțelegerea pentru refugiații care se revărsau din direcția opusă. Fu martor la nenumărate acte de cruzime neintenționată în acest timp. Copii biciuiți și ducînd o povară mult mai grea decît părinții lor; animale bătute într-o frenezie; bărbați și femei bogate, ridicați în spatele verișorilor aroganți, pe cămile, croindu-și drum însîngerat printre cei care erau destul de neatenți ca să meargă împleticindu-se în calea lor. Pe scurt, tot ceea ce s-ar fi așteptat să vadă în Cosm.

Cînd aceste spectacole deprimante deveniră de nesuportat, pur și simplu își fixă privirea asupra orașului însuși, iar picioarele sale obosite regăsiră forțe proaspete. Oamenii care locuiseră în b'Kether Sabbath erau la fel de meschini și de barbari ca toți cetățenii oricărui oraș terestru, dar edificiul pe care îl eliberau era fără pereche.

În ceea ce privește valul lui Yad, acesta fierbea, dar nu avansa. Pur și simplu plutea deasupra orașului ca o bestie uriașă, fascinată de ceva de la umbra sa. El spera doar să ajungă în oraș, să se plimbe pe străzile lui și să urce în turnurile strălucitoare, înainte ca interesul lui Yad să scadă și să-și trimită *coup de grâce*.

Cînd ajunse la aproape o jumătate de kilometru de cea mai apropiată scară – orașul se contura ca un munte răsturnat în fața sa –, auzi un țipăt ascuțit deasupra gălăgiei, iar o creatură cada-verică își croia drum prin aglomerație ca să-i blocheze drumul.

– Africane! spuse el. Africane! *Trăiești!*

Creatura puse mîinile membranate pe pieptul lui Joe.

– Nu mă cunoști, nu-i așa?

– Nu. Ar trebui?

– Am fost cu tine pe vas, spuse bărbatul, și acum Joe îl recunosc.

Era unul dintre sclavii pe care Noah îi adusese ca să facă parte din echipajul lui *Fanacapan*: un tip mare, voinic, cu trăsături de broască. Comportamentul lui, acum cînd era din nou propriul stăpîn, îi contrazicea aparența. Era rapid, plin de viață.

– Numele meu este Wexel Fee, Africane, spuse el, tot numai un zîmbet. Și mă bucur foarte mult să te revăd. Foarte, foarte mult.

– Nu știu de ce, spuse Joe, ai fost tratat ca un rahat.

– Am auzit ce i-ai spus lui Noah Summa Summamentis. Ai încercat să faci ceva pentru noi. Nu este vina ta că nu ai reușit.

– Mi-e teamă că este, rosti Joe cu vinovăție. Unde sînt ceilalți?

– Sînt morți.

– Toți?

– Toți.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Nu-mi erau prieteni.

– Tu de ce nu ai murit, iar ei au murit? Noah a spus că atunci cînd va termina cu voi...

– Știi ce a spus. Am auzit și asta. Am urechi foarte ascuțite. De asemenea, am și o voință foarte puternică. Nu eram gata să mor.

– Deci ai auzit, dar nu puteai să acționezi după voia ta?

– Chiar așa. Îmi pierdusem voința și făceam exact ce voia el.

– Deci *sufereai*.

– O, da, sufeream.

Fee ridică mîna dreaptă la vedere. Două dintre cele șase degetele ale sale erau reduse la niște cioturi gumoase.

– Iar cînd m-am trezit, l-aș fi omorît bucuros pe omul acesta.

– Și de ce nu l-ai omorât?

– Este puternic, Africane, acum s-a întors în b’Kether Sabbath. În timp ce eu sînt foarte departe de casă.

Acum privi dincolo de Joe, spre mare.

– Nu mai sînt vase, Wexel.

– Dar *Fanacapan*?

– L-am văzut scufundîndu-se.

Primi vestea cu stoicism.

– Aha. Deci poate că nu am supraviețuit celorlalți ca să ajung acasă.

Zîmbi pentru prima oară de cînd îl văzuse Joe pe acest drum al suferinței.

– Poate că am încercat să te întîlnesc pe tine din nou, Africane.

– Mă cheamă Joe.

– L-am auzit pe dușmanul meu strigîndu-te așa, răspunse Fee. De aceea nu pot folosi numele acesta. Așa este eticheta în țara mea. Așa că am să-ți spun Africane.

Lui Joe nu îi plăcu prea tare porecla, dar nu era momentul să-l jignească pe om.

– Și am să mă întorc cu tine în b’Kether Sabbath. Da?

– Cu siguranță o să-mi faci plăcere să îmi ții companie, îi mărturisi Joe. Dar de ce ai vrea să vii?

– Pentru că nu sînt vase. Pentru că te-am găsit într-o mulțime de zece mii de suflete. Și pentru că poate ești în stare să faci ceea ce eu nu am putut.

– Să-l omor pe Noah.

– Tu ai spus-o, Africane. Tu ai spus-o.

Caravana care cobora dealul abrupt de la casa din Canning Street era formată din nouă suflete. Phoebe și Musnakaff,

amîndoi pe jos, Maeve O'Connell, care călătorea într-o lec-tică frumos lucrată, purtată de patru bărbați mari, plus un in-divid care deschidea drumul, iar altul care îl închidea, amîndoi înarmați. Cînd Phoebe remarcă acest lucru, Musnakaff spuse pur și simplu:

– Acestea sînt zile periculoase. Cine știe ce se poate dezlănțui?

Nu fu cea mai liniștitoare dintre replici.

– Vino să mergi lîngă mine, o îndemnă Maeve, în timp ce mergeau. E vremea să-mi dai și tu partea ta. Vorbește-mi des-pre Cosm. Povestește-mi despre orașul meu.

– Mai întîi, spuse Phoebe, am o întrebare.

– Ce întrebare?

– De ce ai visat acest oraș, în loc de un alt Everville?

– Eram copilă în Liverpool și eram plină de speranță. Îmi amintesc cu drag. Dar nu-mi aminteam de Everville în același fel.

– Dar încă mai vrei să știi ce s-a petrecut cu el? accentuă Phoebe.

– Da, vreau, răspunse Maeve. Acum spune!

Fără să știe ce aspecte ale vieții din Everville ar interesa-o cel mai tare pe femeie, Phoebe începu o povestire dezlînată a vieții de acasă. Festivalul, problemele cu poșta, anexa biblio-tecii, Jed Gilholly, restaurantele de pe Main Street, Kitty's Diner, clădirea veche a școlii și colecția pe care aceasta o găz-duia, problemele cu sistemul de canalizare...

– Stai, stai, spuse Maeve. Întoarce-te puțin. Ai pomenit ceva despre o colecție.

– Da...

– Este despre istoria orașului Everville, spui?

– Chiar așa.

– Și îți este familiară?

– N-aș spune...

– Totuși, nu știai cine am fost eu, observă Maeve, cu fața mai încreștată ca niciodată. Mi se pare ciudat.

Phoebe tăcu.

– Spune-mi, ce se zice acolo despre felul în care a fost fondat Everville?

– Nu-mi amintesc exact, răspunse Phoebe.

Brusc, scorpia începu să strige.

– *Oprîți-vă! Toată lumea să se oprească!*

Mica procesiune se opri. Maeve se aplecă peste lectică și îi făcu semn lui Phoebe să se apropie.

– Ascultă-mă acum, femeie, o repezi Maeve. Am crezut că avem o înțelegere.

– Avem.

– Și atunci de ce nu îmi spui adevărul?

– Eu... nu vreau să-ți rănesc sentimentele, spuse Phoebe.

– Marie, mama lui Dumnezeu, am suferit atît...

Se opri și se apucă să tragă de gulerul robei. Musnakaff începu să spună ceva despre răceală, dar ea îi aruncă o privire așa de veninoasă, că acesta tăcu instantaneu.

– Uită-te la asta, îi ordonă ea lui Phoebe, arătîndu-și gîtul.

Avea o cicatrice cumplită în jurul gîtului.

– Știi ce este asta?

– Arată ca... ei bine, arată ca și cum cineva ar fi încercat să te spînzure.

– Au încercat și au reușit. M-au lăsat să atîrn de un copac, alături de copilul și de soțul meu.

Phoebe era îngrozită.

– De ce? se miră ea.

– Pentru că ne urau și voiau să scape de noi, spuse Maeve. Musnakaff? Acoperă-mă!

Acesta se puse imediat pe treabă, în timp ce Maeve își continuă povestirea.

– Am avut un copil foarte ciudat, supărăcios, reluă ea, căruia nu îi plăcea nimic din toată lumea. Cu siguranță nici eu.

Și nici tatăl lui. Și după ani de zile oamenii au ajuns să îl urască, în schimb. De îndată ce au avut un motiv să-l linșeze, nu l-au lăsat să le scape și l-au luat și pe sârmanul soțul meu. Coker nu era din Cosm, înțelegi? Venise acolo de dragul meu și învățase să fie mai uman decât oamenii, dar ei tot mai simțeau ceva în el care nu le plăcea. Cît despre mine...

Privi în jos pe deal.

– Cît despre tine? repetă Phoebe.

– Eu eram ceea ce ei voiau să uite. Am fost acolo la început... nu, nu este corect... eu *am fost* începutul. Eu *am fost* Everville, e ca și cum ar fi fost făcut din oasele mele. Și nu le convenea celor din familiile Brawley, Gilholly, Henderson și tuturor celorlalte familii de seamă să-și aducă aminte de acest lucru.

– Deci te-au omorît pentru asta?

– Au închis ochii la un linșaj, spuse Maeve. Eu numesc lucrul acesta crimă.

– Și de ce nu ești moartă?

– Deoarece s-a rupt creanga. Pur și simplu. Coker al meu, cel drag și iubit, nu a fost la fel de norocos. Creanga lui era puternică și, pînă mi-am revenit eu din leșin, el era rece.

– Este groaznic.

– Nu am simțit niciodată dragostea pentru o ființă așa cum am simțit-o pentru el, mărturisi Maeve.

În timp ce ea vorbea, Phoebe simți un cutremur ușor în pămînt. Păru că și Musnakaff îl simți. Se întoarse către doamna lui cu o privire alarmată.

– Poate că e mai bine să nu vorbim despre acest lucru, zise el. Nu deschis.

– Ptiu! îi spuse Maeve. *Nu ar îndrăzni să mă atingă. Nici ca să spună că este adevărat ceea ce știe.*

Schimbul de replici o buimăci pe Phoebe, dar ea nu îl lăsa să îi distragă atenția de la întrebările ei.

– Dar fiul tău? reluă Phoebe. Ce s-a întîmplat cu el?

– Trupul lui a fost luat de animale. Întotdeauna a avut un miros urît. Îndrăznesc să spun că le-a fost o masă mai bună decît le-am fi fost eu sau Coker.

Se gîndi o clipă.

– Este un lucru groaznic de spus despre cel născut din propria carne și propriul sînge, dar, de fapt, nu avea să stea prea multă vreme pe lumea aceasta în vreun fel sau altul.

– Era bolnav?

– La cap, da. Și la inimă. Ceva din el se stricase cît fusese copil și, mult timp, am crezut că era cretin. Am renunțat să mai încerc să-l învăț ceva. Dar în el era răutate, cred: o răutate teribilă. Și cel mai bine era să moară.

O privi pe Phoebe supărată.

– Ai copii? o întrebă.

– Nu.

– Consideră-te norocoasă, răspunse Maeve.

Atunci, renunțînd brusc la tonul melancolic, îi făcu semn lui Phoebe să se îndepărteze, strigînd către cei care o purtau:

– Porniți!

Iar convoiul își continuă drumul, coborînd dealul abrupt.

Starea Mării Viselor se schimbase considerabil în orele în care Phoebe fusese oaspete în casa lui Maeve. Vapoarele din port nu mai stăteau ancorate liniștit, ci se zbăteau, trăgînd de lanțuri ca niște cai pursînge. Semnalele luminoase de la intrarea în port fuseseră stinse de furia valurilor, care se ridicau din ce în ce mai mult, pe măsură ce reuniunea cobora.

– Încep să cred că nu voi putea să respect învoiala, îi spuse Maeve lui Phoebe, de îndată ce ajunseră pe teren drept.

– De ce?

– Folosește-ți ochii, replică Maeve, arătînd în jos, către plajă, unde valurile erau de doi metri și jumătate, trei metri înălțime. Nu cred că voi vorbi cu 'shu acolo jos.

– Cine sînt 'shu?

– Spune-i, îl instrui Maeve pe Musnakaff. Iar voi lăsați-mă jos.

Încă o dată, convoiul se opri.

– Scoateți-mă din drăcia asta, ceru Maeve.

Cei care o purtau săriră să facă rapid ce le spusese.

– Aveți nevoie de ajutor? o întrebă Musnakaff.

– Dacă o să am, o să ți-l cer, răspunse Maeve. Tu instruiește-o pe femeia asta. Deși Dumnezeu știe că e puțin cam târziu.

– Spune-mi cine sînt 'shu, îi ceru Phoebe lui Musnakaff.

– Nu cine, ci *ce*, răspunse Musnakaff, a cărui privire se îndreptă către doamna lui. *Ce fac?*

– Purtăm o conversație aici, îi atrase atenția Phoebe.

– O să se rănească.

– Eu o să mă rănesc singură dacă nu termini ce spuneai. 'Shu...

– Sînt spirite-pilot. Bucăți din Creator. Sau nu. Asta sînt. Mulțumită?

Voi să plece la doamna lui, dar Phoebe îl prinse de mîna.

– Nu, spuse ea. Nu sînt mulțumită.

– Dă-mi drumul, îi aruncă el disprețuitor.

– Nu vreau.

– Te avertizez, spuse el, arătîndu-i un deget pe care avea un inel. Am treburi mult mai importante decît... O privire uimită îi traversă chipul. Ai *simțit* asta?

– Tremurul, vrei să spui? Da, a fost unul și cu cîteva minute în urmă. Un fel de cutremur...

– Aș vrea eu să fi fost cutremur, mărturisi Musnakaff.

Se holba la pămîntul dintre ei. Veni un alt tremur; cel mai puternic de pînă acum.

– Atunci ce e? întrebă Phoebe, uitîndu-și enervarea pe Musnakaff.

Nu primi nici un răspuns. Bărbatul îi întoarse spatele și se grăbi către locul de pe pietre unde stătea Maeve. Ea nu se

descurca fără ajutor. O sprijineau doi dintre cei care o purtasera, iar un al treilea aștepta în spate, în caz că s-ar fi răsturnat.

– Trebuie să mergem mai departe, îi strigă Musnakaff.

– Știi ce s-a întâmplat în acest loc? îi spuse ea.

– Doamnă...

– Știi?

– Nu.

– Acesta este locul în care stăteam când a venit el prima oară să mă caute.

Zimbi cu plăcere.

– I-am spus, chiar de la început, i-am spus: nu va mai fi nimeni care să îl înlocuiască pe Coker al meu, deoarece Coker a fost iubirea vieții mele...

La asta, pământul se cutremură mai tare ca niciodată.

– Taci, o repezi Musnakaff.

– Ce? sări doamna O'Connell. Îmi spui să tac? Ar trebui să te bat pentru asta.

Își ridică bățul și îl scutură spre Musnakaff. Lovitura sa dădu greș, iar Maeve își pierdu echilibrul. Cei care o purtau ar fi putut să o salveze să nu cadă, dar ea era cuprinsă de o furie nebună și continuă să dea din băț chiar și când se rostogoli. Bățul îl lovi pe purtătorul din dreapta ei, iar acesta se lăsă în jos, cu nasul plin de sânge. Bărbatul care o supraveghease din spate păși ca să o prindă, dar, când făcea acest lucru, ea făcu un alt pas împleticit către Musnakaff, dînd iar din băț. De data aceasta reuși, iar lovitura fu atît de puternică, încît bățul i se rupse. Apoi se lăsă în jos, trăgîndu-l după ea și pe purtătorul din stînga ei, care nu îi dăduse drumul nici măcar pentru o clipă.

Cînd atinse pământul, lovitura fiind aplanată de abundența hainelor, solul se cutremură din nou. Dar de data aceasta, cutremurul nu încetă. Continuă să crească în intensitate, răsturnînd lectica nesupravegheată și făcînd garda care conducea procesiunea să o ia la goană în sus pe deal.

– Lua-te-ar naiba, femeie! strigă Musnakaff către Maeve, în timp ce se duse să o ajute să se ridice. Uite ce ai făcut.

– Ce se întâmplă? strigă Phoebe.

– Este el! exclamă Musnakaff. A auzit-o! Știam că o va auzi.

– Regele Texas?

Înainte ca Musnakaff să poată răspunde, strada se cutremură de la un capăt la celălalt, iar de data aceasta pământul se crăpă. Nu era vorba de fisuri, ca acelea peste care trecuse Phoebe pe Culmea lui Harmon. Nu era nimic neregulat la ele; nimic întâmplător. Aveau o formă elegantă, arabescuri sculptate în pavaj, care se uneau pretutindeni, astfel încît, în câteva clipe, strada întreagă arăta ca un imens puzzle mecanic.

– Toată lumea să stea pe loc, spuse Musnakaff, cu vocea tremurîndă. Să nu miște nimeni.

Phoebe îi urmă instrucțiunile.

– Spune-i că-ți pare rău, strigă Musnakaff către Maeve.

Repede!

Cu ajutorul celor doi purtători conștienți, femeia se ridicase în genunchi.

– Nu am pentru ce să îmi cer scuze, spuse Maeve.

– Dumnezeu, ce femeie încăpățînată! urlă Musnakaff și își ridică brațul, de parcă ar fi vrut să o lovească.

– Nu, strigă Phoebe către el.

Își pierduse și ea aproape toată răbdarea cu Maeve în ultima jumătate de oră, dar, imaginîndu-și că aceasta ar putea fi lovită îi venîră în minte lucruri dureroase.

Nici nu termină de spus asta, că pământul se cutremură din nou, iar din puzzle căzură bucăți, care lăsară în loc găuri de șaizeci, optzeci de centimetri și chiar de un metru diametru, în nenumărate locuri. Răcoarea care ieșea din ele făcea aerul înghețat să pară îmbălsămat.

– Ți-am spus, zise Musnakaff, a cărui voce deveni o șoaptă.

Ochii lui Phoebe treceau de la o groapă la alta, întrebîndu-se din care avea să iasă Texas, regele părăsit în dragoste.

– Nu trebuia... deloc... să venim... șoptea Maeve. Tu m-ai convins, femeie!

Arată cu degetul în direcția lui Pheobe.

– Ești în cîrdășie cu el, nu-i așa?

Începu să se chinuiască să se ridice în picioare, cu ajutorul purtătorilor săi.

– Recunoaște, spuse ea, iar cuvintele îi ieșeau din gură împreună cu stropi de salivă. Haide, recunoaște.

– Ești nebună, exclamă Phoebe, sînteți nebuni cu toții!

– *Iată o femeie care știe ce vorbește*, se auzi o voce din pămînt și, din fiecare gaură, se ridică o coloană de pămînt care se răsucea și care, în cîteva secunde, ajunsese la dublul înălțimii omului.

Imaginea era mai mult uluitoare decît înfiorătoare. Pierdută de uimire, Phoebe se întoarse și văzu cum, în toate părțile, vîrfurile coloanelor se desfăceau deja în ramuri ca niște spițe, care se întindeau și se înnodau deasupra.

– Musnakaff...? șopti Phoebe. Ce se întîmplă?

Maeve fu cea care răspunse:

– Își face umbră, spuse ea, evident neimpresionată de ce se petrecea. Nu-i place lumina, săracul. Îi este teamă să nu-l ofilească.

– Uite cine vorbește! comentă vocea din pămînt. Tu ai scris cartea despre ofilire, iubirea vieții mele nenorocite.

– Ar trebui să fiu flatată? replică Maeve.

– Nu... răspunse vocea din pămînt. Ar trebui să-ți amintești că îți spun întotdeauna adevărul, chiar și cînd doare puțin. Și, iubito, arăți *ciudat*. Nu. Arăți nenorocită. Abandonată. Goală.

– Asta e amuzant, cînd vine dintr-o gaură în pămînt! îl înțepă Maeve.

Acum se auzi un rîs din pămînt; un rîset încet, chibzuit.

– Ai de gînd să te arăți, spuse Maeve, sau ești prea urît zilele acestea?

– Sînt oricum vrei tu să fiu, păsărica mea.

– Nu fi crud, măcar o dată.

– Am să fiu un călugăr pentru tine. Nu am să mă ating de loc. Am să...

– O, Dumnezeu, cum vorbești! spuse Maeve. Ai de gând să te arăți sau nu?

Urmă o scurtă tăcere. Apoi vocea rosti simplu:

– Iată-mă!

Și dintr-una dintre găurile dintre Maeve și Phoebe ieși un val de materie noroioasă, care începu să se întărească – chiar înainte să termine să se ridice –, luînd formă umană. Era cu spatele la Phoebe, așa că aceasta nu știa ce fizionomie are, dar, judecînd după partea dorsală, era ceva neterminat: un om din țărîna și din piatră.

– Mulțumită? spuse el târăganat.

– Cred că este prea tîrziu pentru asta, răspunse Maeve.

– O, nu, iubito, nu este adevărat. Nu este deloc adevărat.

Ridică brațul (avea mîna de mărimea unei lopeți de zăpadă), parcă pentru a o atinge pe bătrîna doamnă. Dar se abținu, iar degetele-i trecură la doi centimetri de obrazul ei.

– Renunță la carnea ta, spuse el. Și vino să fii piatră cu mine. Ne vom topi împreună, iubito. Vom lăsa oamenii să trăiască pe spatele nostru, iar noi vom fi acolo jos, unde este cald și plăcut.

Phoebe studie fața lui Maeve în această seducție ciudată și știa că auzise (sau citise) aceste cuvinte de nenumărate ori.

– Nu vei mai avea vreodată vreun rid, continuă regele Texas. Nu vei mai face niciodată gripă. Nu vei mai simți durere. Nu te vei ofili niciodată. Nu vei muri niciodată.

Aici cuvintele dulci i se terminară și, văzînd că ele nu aveau nici un efect, se întoarse către Phoebe.

– Acum te întreb pe tine, spuse el (după cum bănuia și ea, fața lui era abia schițată în lut), toate acestea sună chiar atît de rău?

Respirația lui era rece și mirosea a subteran. Peșteri și apă pură; lucruri care creșteau în întuneric. Nu era neplăcut.

– Ei, sună rău? repetă el.

Phoebe dădu din cap.

– Nu, răspunse ea. Sună bine pentru mine.

– *Iată!* spuse Texas, uitându-se peste umăr la Maeve, dar aproape imediat întorcându-și privirea la Phoebe. *Ea mă înțelege.*

– Atunci ia-o pe ea. Scrie-i ei scrisorile tale nenorocite. Vreau să scap de tine.

Phoebe văzu privirea rănită care traversă chipul neterminat al regelui Texas.

– Nu vei mai avea o altă șansă, o avertiză el pe Maeve, studiind-o în continuare pe Phoebe, în timp ce vorbea. Nu după ce se întîmplă acum. Yad îți va distruge orașul și te va distruge și pe tine.

– Nu fi atât de sigur, îl contrazise Maeve.

– O, așteaptă... spuse regele Texas... te gîndești să te apuci iarăși de treabă?

Își întoarse capul uriaș ca să se uite la Maeve.

– De ce nu? spuse ea.

– Pentru că toți cei din Yad nu au sentimente. Și nici nu au prea multe între picioare.

– Deci i-ai văzut, nu-i așa?

– I-am visat, spuse regele Texas. I-am visat de multe ori.

– Atunci întoarce-te la visele tale, îl sfătui Maeve. Și lasă-mă să îmi văd de ce a mai rămas din viața mea. Tu nu ai nimic din ce îmi trebuie mie.

– O, asta *doare*, spuse regele Texas. Dacă aș avea vene, aș singera.

– Nu doar venele îți lipsesc! i-o tăie Maeve.

Silueta gigantică a regelui se cutremură, dar reuși să îngine:

– Ai grijă... o avertiză el.

Însă cuvintele trecură nebăgate în seamă.

– Ești bătrîn și *feminin*... spuse Maeve.

– Feminin?

Acum strada se cutremură din nou. Phoebe îl auzi pe Musnakaff mormăind pentru sine și își dădu seama că era o rugăciune pe care o știa și ea: „Marie, mamă a lui Dumnezeu...”

– Eu sînt multe lucruri, replică regele Texas. Iar de unele dintre ele nu sînt prea mîndru. Dar *feminin*...

Din cap începură să-i încolțească forme șerpuitoare, de grosimea unor degete. Erau cu sutele; porneau din capul lui și se contorsionau.

– Asta ți se pare ție *feminin*? voi el să știe.

Întregul său trup se transforma, după cum văzu Phoebe, umflat și fremătind. În acest timp ieși din gaura din care se ridicase, desprinzîndu-se de șuvoiul de roci. Stătea în fața lui Maeve ca un titan păros, care mormăia din gît.

– Aș putea să vă iau pe toți cu mine jos, spuse el, întinzînd mîna să cuprindă strada bolovănoasă, așa cum cineva ar prinde un preș. Să vă arăt cum este în frumosul meu întuneric.

Trase puțin de stradă. Musnakaff fu aruncat din picioare și alunecă imediat către una dintre găuri.

– Te rog, Doamne, nu! țipă el. Doamnă! Ajută-mă!

– Încetează! spuse Maeve, ca și cum ar fi vorbit cu un copil neastîmpărat.

Spre surprinderea lui Phoebe, tonul avu efect. Regele Texas dădu drumul pămîntului, lăsîndu-l pe Musnakaff să respire mai ușurat.

– De ce întotdeauna sîrșim certîndu-ne? o întrebă Texas, pe un ton brusc împăciuitor. Ar trebui să petrecem acest timp în voia amintirilor.

– Nu am ce să-mi amintesc, spuse Maeve.

– Nu este adevărat. Nu este adevărat. Am petrecut clipe frumoase împreună, noi doi. Ți-am construit o autostradă. Ți-am construit un port.

Maeve se uita la el neclintită.

– La ce te gîndești? vru să afle regele Texas, aplecîndu-se mai aproape de ea. Spune-mi, iubito.

Maeve ridică din umeri.

– La nimic, spuse ea.

– Atunci lasă-mă pe mine să mă gîndesc la amîndoi. Lasă-mă pe mine să iubesc pentru amîndoi. Ceea ce simt pentru tine este mai mult decît a simțit orice bărbat pentru vreo femeie în toată istoria iubirii. Și fără...

– Nu face asta, se vaită Maeve.

– ... fără asta, sufăr, iar tu...

– De ce nu asculți?

– ... tu ești uitată.

La aceste vorbe, Maeve se oțări:

– Uităta?

– Da, uitată, răspunse Texas. Acest oraș va dispărea în cîteva ore. Portul nostru, clădirile tale frumoase...

Făcu semne cu mîinile în aer, ca să evoce trecerea lor.

– Yad va mătura totul. În ceea ce privește Everville...

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Este prea dureros? Nu te învinovățesc. Ai fost acolo la început, iar acum cei de acolo te-au uitat.

– *Nu mai spune asta! urlă Maeve. Isuse și Fecioară, nu ai să înțelegi niciodată? Nu voi fi intimidată, făcută de rușine, sedusă ori ispitită să te mai iubesc din nou! Poți să-mi faci mii de porturi! Poți să-mi scrii o scrisoare de dragoste în fiecare minut al zilei pînă la sfîrșitul lumii, și tot NU O SĂ TE MAI IUBESC!*

Cu asta, se întoarce către cel mai apropiat dintre purtători.

– Care este numele tău? îl întreabă ea.

– Noos Cataglia.

– Spatele, Noos.

– Pardon...?

– Întoarce-te. Vreau să mă urc în spatele tău.

– O... da. Desigur.

Bărbatul se întoarse cum trebuie către Maeve, care, cu ajutorul lui, începu să i se urce în spate.

– Ce faci? șopti regele Texas.

– Am să-ți dovedesc că nu ai dreptate, replică Maeve, apucându-se de gulerul bărbatului. Mă întorc în Everville.

Phoebe începu să vorbească.

– Nu poți, protestă ea.

– Spune-i, zise regele Texas. Pe mine nu mă ascultă.

– Ai promis că mă ajuți să-l găsesc pe Joe, continuă Phoebe.

– Mi-e teamă că el este pierdut, Phoebe, îi zise Maeve, așa că nu te mai gîndi la el.

Își tuguie buzele.

– Uite, îmi pare rău, spuse ea, deși era clar că îi venea greu să-și ceară scuze. Dar nu ți-am spus să nu-ți pui credința în dragoste?

– Dacă mi-ai spune, nu te-aș crede.

– Ascultă la această femeie! îi spuse regele Texas lui Maeve. *Este înțeleaptă! Înțeleaptă!*

– Este la fel de nebună după iubire cum ești și tu, spuse Maeve, a cărei privire umedă trecea de la Phoebe la Texas și înapoi. Vă meritați unul pe celălalt!

Apoi îl trase de guler pe cel pe care se urcase.

– Mișcă! spuse ea.

Cînd sârmanul bărbat începu să urce povîrnișul, regele Texas se uită la Musnakaff, care se ridicase cu grijă în picioare în timpul acestui schimb de replici.

– Femeie! strigă Texas către Maeve. Dacă pleci, am să-l ucid pe lingăul tău.

Maeve aruncă o privire peste umăr.

– N-ai fi atît de meschin, îi aruncă ea.

– Voi fi cum voi vrea! urlă Texas. Acum întoarce-te! Te avertizez! *Întoarce-te!*

Maeve pur și simplu își infipse genunchii în coastele lui Cataglia.

– Mai are doar cîteva secunde de văzut cerul, femeie! urlă Texas. Vorbesc serios!

Musnakaff începuse să scoată scincete jalnice și se retrăgea din cea mai apropiată groapă.

– Ești *crudă!* urlă Texas după Maeve. *Crudă! Crudă!*

Cu asta păru să-și piardă toată răbdarea și se întinse să tragă pămîntul.

– Nu... imploră Phoebe, dar vorbele ei fură acoperite de strigătul lui Musnakaff, care fu aruncat din picioare.

Se prinse în patru labe de bolovani, în timp ce strada se mișca sub el, dar degetele sale nu prea aveau de ce să se țină și se rostogoli spre o gaură. Phoebe nu putea suporta să stea să privească cum el se îndreaptă spre moarte. Strigîndu-i să se țină, se grăbi spre el, cu brațele desfăcute. El saltă capul, iar pe chipu-i pămîntiu apăru o mică rază de speranță și întinse mîna spre ea.

Înainte ca degetele ei să le găsească pe ale lui, el nu se mai putu ține și căzu. Pentru o fracțiune de secundă privirile li se întîlniră, și ea văzu cît de groaznic era ceea ce se petrecea. Apoi el dispăru, țipînd întruna.

Ea se retrase din gaură, scoțînd un suspin de groază – și chiar mai mult, de furie – în acest timp.

– Acum, *taci*, spuse regele Texas.

Ea îl privi. Era doar o formă care se deslușea neclar din cauza lacrimilor ei, dar acest lucru nu o împiedică să dea glas celor pe care le gîndea.

– Ai făcut asta din dragoste? întrebă ea.

– Mă învinovățești? Femeia aceea...

– Tocmai ai omorît pe cineva!

– Încercam să o fac să se răzgîndească, spuse el, cu vocea îngroșată.

– Ei bine, nu ai reușit! Doar ai provocat mai multă suferință...

Texas ridică din umeri.

– Acolo jos o să fie în siguranță. Este liniște. Este întuneric...

Ea îl auzi respirînd greu.

– În regulă. Am greșit.

Phoebe trase aer în piept și își șterse lacrimile.

– Nu îl pot aduce înapoi, continuă Texas, dar, te rog, lasă-mă să te liniștesc...

În timp ce vorbea își ridică mîna cea mare, parcă pentru a o atinge. Era ultimul lucru pe care ea îl voia. Încercă să i-o îndepărteze, dar își pierdu echilibrul. Încercă să și-l recapete, dar piciorul ei nu nimeri strada. Se uită în jos și, spre propria uimire, văzu că gaura în care căzuse Musnakaff era sub ea.

– Ajutor... strigă ea și se întinse după Texas.

Dar trupul lui apatic fu prea lent ca să o prindă. Cerul alunecă într-o parte. Apoi ea căzu, căzu, iar ultimele lacrimi îi curgeau din ochi, dar vederea nu îi arăta nimic decît întuneric, întuneric și iar întuneric, pînă jos.

II

1

Cînd Joe și Wexel Fee ieșiră din tunelurile care se deșirau din inima lui b'Kether Sabbat către străzile incandescente ale acelui oraș, Joe îl întrebă pe Fee:

– Ce înseamnă b'Kether Sabbat?

Bărbatul ridică din umeri.

– Poți să ghicești la fel de bine ca mine, răspunse el.

Ignoranța lui Fee era curios de liniștitoare. Era evident că amîndoi aveau să exploreze misterele noi ale orașului. Și poate că era mai bine așa. Era mai bine să umble pe aici fără speranța de a înțelege ce se afla în fața lor, ci să se bucure de miracol în sine. Elementele de bază ale construcției nu erau prea diferite de cele ale unui oraș american. Căramidă și lemn, ferestre și uși, străzi, trotuare, șanțuri, felinare. Dar arhitecții, zidarii, tîmplarii și drumarii aduseseră în fiecare lespede, cornișă și prag dorința de a fi particular: de a găsi o calitate care să facă acea lespede, acea cornișă, acel prag diferit de altele. Unele dintre clădiri erau, bineînțeles, mărețe, precum turnurile pe care le văzuse prima oară Joe din copacii de lîngă țărm, dar chiar și atunci cînd erau la o scară mai modestă, cum era cazul pentru majoritatea, fuseseră evident construite cu un fel de delicatețe care le făcea, pe fiecare dintre ele, o prezență în sine. Deși străzile erau practic goale (iar ketherienii înaripați dispăruseră cu toții de pe cer), era un sentiment ciudat, mai mult liniștitor decît sinistru, că acele creaturi care ridicaseră locul

acesta miraculos erau astfel încă prezente și vor continua să trăiască atita vreme cît capodoperele lor vor dăinui.

– Dacă aș fi construit eu măcar o părțică din acest oraș, spuse Joe, nu l-aș putea părăsi pentru nimic în lume.

– Nici măcar pentru asta? spuse Wexel, privind în sus, către zidul lui Yad.

– Mai ales pentru asta, spuse Joe.

Se opri din mers, ca să studieze zidul.

– O să distrugă orașul, Africane. Și pe noi odată cu el.

– Nu pare să se grăbească, spuse Joe.

– Cam așa.

– Mă întreb de ce.

– Nu-ți bate capul, spuse Fee. Nu vom ști niciodată ce se petrece în interiorul lui, Africane. Este prea diferit de noi.

– Am auzit lucrul acesta spunîndu-se și despre mine odată, răspunse Joe. Ei nu îmi spuneau *Africane*, dar asta gîdeau.

– Te-am jignit? Dacă te-am...

– Nu, nu m-ai jignit. Vreau doar să spun că poate nu este atît de diferit de noi, pe cît credem.

– Nu vom ști niciodată care din noi are dreptate, răspunse Wexel. Pentru că nu vom vedea niciodată în interiorul lui.

Cu asta, plecară mai departe, uimiți de fiecare colț pe care îl dădeau. Într-o piață găsiră un imens carusel, care se învîrtea scîrțîind în vînt. Totuși, în loc de cai sculptați și pictați, era o succesiune de figurine care păreau să reprezinte ascensiunea umanității de la stadiul de maimuță (și întoarcerile sale succesive), astfel încît, pe măsură ce caruselul se învîrtea, o buclă a evoluției și a involuției trecea prin fața lor. În alt loc era un stand cu cîteva sute de coloane, în vîrfurile cărora se aflau forme geometrice mari, care străluceau ca arama lustruită, tremurînd ușor. Deși Joe făcuse un pact cu sine să nu pună întrebări la care nu se putea răspunde, aici își exprimă totuși uimirea și fu surprins să afle că Wexel era în stare să rezolve misterul.

– Sînt formele din spatele pleoapelor noastre, spuse el. Am auzit că katherienii le consideră sfinte, pentru că sînt în centrul a ceea ce vedem cînd lumea ne este interzisă.

– De ce ar vrea cineva să interzică acest loc? remarcă Joe.

– Pentru că, dacă tu ai vrea să construiești ceva pentru tine, spuse Fee, ar trebui mai întîi să visezi acel ceva.

– Eu visez deja doar prin faptul că sînt aici, spuse Joe. Nu-i așa?

Paradoxul acesta – să fie treaz într-un loc pe care cei din specia sa îl vizitau doar dormind – îl deranjase de la început și continua să îl deranjeze. Toată aventura asta era mai mult decît un vis, știa asta; dar cînd dormea aici și visa, intra într-o altă realitate, dincolo de aceasta, în care putea oare dormi și visa? Sau Metacosm era cealaltă jumătate a lumii din care plecase? Jumătatea de oameni după care se tînjea, pentru care se spuneau rugăciuni, care erau visați, dar care numai în momente de epifanie puteau fi crezuți reali?

– Nu este înțelept să stăruim asupra acestor mistere, spuse Wexel, puțin superstițios. Marile suflete s-au osîndit singure gîndindu-se la aceste lucruri.

Conversația se încheie aici și merseră mai departe, mai puțin volubili acum. Într-adevăr, nu spuseră mai mult decît un cuvînt sau două pînă cînd rătăcirea îi duse la un pod care părea să fie făcut din porțelan și care se arcuia peste un lac atît de liniștit, că forma o oglindă aproape perfectă.

Se uitară puțin în ea, iar Joe fu aproape fascinat de vederea propriului chip proiectat pe fundalul talazurilor lui Yad.

– Pare destul de liniștit, îi spuse el lui Wexel.

– Te-ai întinde pe el?

– M-aș întinde pe el. Aș face dragoste pe el.

– Te-ar înghiți, remarcă Fee.

– Poate că nu ar fi chiar așa rău, replică Joe. Poate că sînt lucruri minunate acolo înăuntru.

– Ca de pildă?

Joe se gîndi la discuția lor de la coloane.

– Un alt vis, poate, spuse el.

Wexel nu răspunse. Joe se uită în jurul său și văzu că mergeau îndărăt pe drumul pe care veniseră.

– Ascultă, îl îndemnă.

Se auzea un murmur de strigăte și ceva ce părea să fie lovituri de brațe.

– Auzi?

– Aud. Vrei să stai aici sau să vezi ce se petrece? îl întrebă Wexel.

Era clar că el voia să vadă ce se petrece; plecase deja de pe pod.

– Vin și eu, îi spuse Joe și nu se mai uită în apă.

Construcția elaborată a străzilor făcea sunetul greu de urmat. Joe și Wexel fură păcăliți de cîteva ori de ecouri și contraecouri, înainte să găsească bătălia pe care o auziseră de pe pod. Cînd în sfîrșit dădură un colț și o văzură, descoperiră că, pe un drum lăturalnic, căutarea îi adusese înapoi la piața cu coloane, care devenise un cîmp de bătălie în puținul timp de cînd plecaseră ei de aici. Pămîntul dintre coloane era presărat cu trupuri, printre care supraviețuitorii acestei neînțelegeri se luptau, majoritatea înarmați cu pumnale. Nu erau nicidecum toți bărbați. O mare parte dintre ei erau femei, care se luptau cu aceeași abilitate și brutalitate ca frații lor. Deasupra, repezindu-se printre coloane ca să-și atace adversarii, erau poate vreo zece ketherieni înaripați, primii de care se apropiase Joe. Erau creaturi firave, ale căror trupuri aveau mărimea unui copil de vreo șase ani; picioarele lor goale erau subțiri și solzoase. Aripile erau minunat colorate, asemenea vocilor, care se ridicau în strigăte de luptă, în zbierăte și urlete suficiente pentru cincizeci de specii.

Ca multe altele la care Joe fusese martor în această călătorie, scena îi provocă un amestec de sentimente. Pofa de luptă îi pierise cu mult timp în urmă; vederea rănilor și a morții era

pur și simplu revoltătoare. Dar pasiunea furioasă a acestor oameni nu putu să nu-l provoace puțin; aceasta și spectacolul ketherienilor înaripați care se ridicau cu aripile desfăcute, către peretele întunecat al lui Yad.

– Pentru ce se luptă? strigă Joe către Fee peste zgomo-tul bătăliei.

– Dinastia Summa Summamentis și Ezso Aetherium se luptă dintotdeauna, spuse el. Motivul este foarte bine ascuns.

– Cineva trebuie să-l știe.

– Nimeni dintre cei de aici, replică Fee, asta este sigur.

– Atunci de ce continuă să se lupte? întrebă Joe.

Wexel ridică din umeri.

– De plăcere? încercă el. Sînt atîtea vise de război cîte sînt și de pace, nu-i așa? Acest lucru spune ceva despre natura speciei tale, deci trebuie să fie *necesar*.

– Necesar... murmură Joe, uitîndu-se la vîrsarea de sînge din fața ochilor săi.

Dacă era într-adevăr o expresie a necesității omenesti, atunci poate că specia lui se rătăcise.

– Nu vreau să mă mai uit la asta, spuse Joe. Mă întorc la lac.

– Da...?

– Tu poți să stai, dacă îți place... Nu vreau să-mi petrec ultimele minute privind cum se omoară oamenii unul pe celălalt.

– Eu o să mai stau, îl informă Wexel, puțin stînjinit.

– Atunci la revedere, spuse Joe.

Fostul sclav întinse mîna.

– La revedere, spuse el.

Dădura mîna, iar Joe se întoarse către pod, dar nu merse decît vreo zece metri cînd auzi un strigăt în spatele lui; se întoarse și-l văzu pe Wexel mergînd împleticindu-se către el, ținîndu-se cu mîna de burtă. Printre degete îi țîșnea sînge, improșcîndu-i picioarele.

– *Africane!* suspină el. *Afircane!* Este aici...

Joe porni îndărăt către el, dar bărbatul îi strigă să stea la distanță.

– Este nebun, Africane! Este...

În acel moment, Noah apăru de după colț, în spatele lui Fee. Avea în mână o sabie mînjită de sînge. În ochi, plăcerea de a face rău. Timpul petrecut în b'Kether Sabbath îi priise: trupul i se îngrășase, picioarele i se umflaseră.

– Joe... spuse el ușor, ca și cum între ei nu s-ar fi aflat bărbatul pe moarte. *M-am gîndit* că ai putea fi tu.

Îl prinse pe Wexel de ceafă.

– Ce făceai cu *asta*? întrebă. Probabil că are mai mulți pu-rici și este mai bolnav...

– Lasă-l în pace, spuse Joe.

– *Fugi*, Africane...

– Cred că îi este teamă că am de gînd să te rănesc, îl lămuri Noah.

– Și ai de gînd?

– Te strigă *Africane*, Joe. Este vreun apelativ afectuos?

– Nu, este...

– O insultă, atunci?

Îl trase de ceafă pe Wexel.

– Mă gîndeam eu că așa o fi.

Într-o clipă duse sabia la gîtul lui Fee. Joe porni către ei, vrînd să spună ceva, dar, înainte să poată termina, Noah trecu sabia peste gîtul lui Wexel. Țîșni sînge. Noah zimbi și-l lăsă pe muribund să cadă.

– Iată, spuse el. Nu o să te mai insulte vreodată.

– Nu mă insulta! urlă Joe.

– O! Ei bine, nu contează. Să îți spun și eu Africane?

– Să nu-mi spui în nici un fel! Dispari naibii din ochii mei.

Noah pași peste trupul lui Wexel și se îndreptă către Joe.

– Dar aș vrea să fim în continuare împreună, murmură el.

– Ce să continuăm împreună?

– Să obținem ceea ce ți se datorează, îl lămuri Noah. Cînd te-am văzut în partea cealaltă a pieței, am știut că pentru asta ai venit. Avem treburi neterminate, noi doi. Ți-am promis

putere, și apoi te-am pierdut – am crezut că ai murit, Africane – și iată-te din nou, în carne și oase. Bănuiesc că destinele noastre sînt întreșute.

– Eu nu.

Noah merse către el cu pași mari, pînă cînd sabia fu la cîțiva centimetri de burta lui Joe.

– Dă-mi voie să-ți dovedesc, îi propuse el.

– Nu este oare cam tîrziu pentru asta? îl întrebă Joe.

– Tîrziu?

– Yad o să se prăvălească peste acest oraș din clipă în clipă.

– Cred că este ceva care îl reține, îl înștiință Noah.

– Știi ce?

– Am o bănuială, spuse el. Dar o să am nevoie de tine să mă ajuți să o confirm.

Îl studie pe Joe pentru o clipă.

– Ei bine, mergem ca prieteni sau te ameninț cu asta?

Întinse sabia către Joe.

– Nu o să mergem niciodată ca prieteni, spuse Joe. Dar nu am nevoie nici de asta.

Noah coborî sabia.

– Am să vin cu tine, dacă îmi spui ceva.

– Orice.

– Îmi pomiți?

– Da. Îți promit. Ce vrei să știi și este atît de important?

În vocea lui Noah se simți o tresărare de teamă, iar asta îl bucură pe Joe.

– Am să-ți spun cînd voi dori, zise el. Acum unde mergem?

În celălalt capăt al pieței cu coloane se afla o clădire care era, într-o oarecare măsură, paradigma esteticii ketheriene. La prima vedere era o simplă structură cu două etaje, dar, pe

măsură ce Noah și Joe se apropiau de ea, ocolind bălăia care se mai domolea acum, devenea clar că fiecare piatră din pereții săi nedecorați fusese cizelată pentru a scoate în evidență o anumită calitate, astfel încît fiecare era în felul său simplu o formă diferită a perfecțiunii. Ansamblul îți tăia respirația: ca o pagină de poezie, vers după vers.

Dar Noah nu avu timp să studieze pietrele. Ocoli clădirea, mergînd la o ușă simplă, iar acolo, luîndu-l pe Joe de braț, spuse:

– Ți-am promis putere. Ea se află aici.

– Ce este locul acesta?

– Un templu.

– Închinat cui?

– Cred că știi.

– Lui Zehrapushu? vru să afle Joe.

– Desigur. Ei te plac, Africane. Dacă i se va permite cuiva să intre în acest loc, acela vei fi tu.

– Și ce este înăuntru?

– Ți-am spus. Putere.

– Atunci tu de ce nu intri?

– Pentru că eu nu sînt destul de pur, spuse Noah.

Lui Joe îi veni să rîdă, chiar și în aceste circumstanțe sinistre.

– Iar eu sînt? făcu el.

– Tu ești Sapas Humana, Africane. Sapas Humana *pur*.

– Iar 'shu preferă așa ceva?

– Cred că da.

– Și dacă nu este așa? spuse Joe, apropiindu-se de Noah acum. Ce se întîmplă?

– Moarte, veni răspunsul.

– Pur și simplu?

– Pur și simplu.

Joe se uită la ușă. La fel ca zidul în care era fixată, avea o frumusețe fizică care îi tăia respirația. Îi lipseau clanța sau gaura cheii.

– Dacă deschid ușa și nu sînt ucis, urmezi tu. Asta este ideea?

– Întotdeauna atît de isteț, prietene, spuse Noah. Da, asta este ideea.

Joe se uită iar la ușă, iar în el se stîrni un val de curiozitate: voia să știe ce se afla de partea cealaltă. Privise deja de două ori în ochii lui 'shu, o dată pe țarm și o dată în plasa buruienii, și de fiecare dată se simțise atins de un mister pe care voia cu disperare să-l dezlege. Poate reușea să facă lucrul acesta aici. Ascunzîndu-și nerăbdarea, îi întoarse spatele lui Noah.

– Înainte să intrăm, spuse el, răspunde-mi la întrebare.

– Ascult.

– Vreau să știu pentru ce se ceartă aceste familii de atîția ani. Vreau să știu ce le-a făcut să se omoare.

Noah nu spuse nimic.

– Mi-ai promis, îl îmboldi Joe.

– Da, recunosc el în cele din urmă. Ți-am promis.

– Atunci spune-mi.

Noah ridică din umeri.

– Ce mai contează acum? spuse el pentru sine. Am să-ți spun...

Se uită îndărăt către cîmpul de bătălie, apoi, coborîndu-și vocea la o șoaptă, spuse:

– Dinastia lui Ezso Aetherium crede că Yad există pentru că Sapas Humana l-a creat visîndu-l. Că Yad este întunericul din sufletul colectiv al speciei tale.

– Și familia *ta*?

– Noi credem contrariul, dezvălui Noah.

Îi luă ceva timp lui Joe să-și dea seama ce i se spune.

– Credeți că *noi sîntem* ceva ce Yad Uroboros a visat?

– Da, Africane. Asta credem noi.

– Cine a inventat aceste prostii?

Noah ridică din umeri.

– Cine știe de unde vine înțelepciunea?

- Asta nu e înțelepciune, zise Joe. Asta e prostie.
- De ce spui acest lucru?
- Pentru că eu nu sînt un vis.
- Dacă ai fi, de ce crezi că ai ști că ești? întrebă Noah.

Joe nu încercă să-și bată capul cu asta. Pur și simplu își aruncă mîinile în aer și spuse:

- Hai să continuăm naibii cu asta!

Întorcîndu-i spatele lui Noah, împinse ușa. Nu se deschise, dar nici nu rămase în fața ei. În schimb, simți o durere bruscă prin trup, aproape ca un șoc electric, iar în următoarea clipă stătea într-un întuneric uruitor, în interiorul templului. Așteptă să-i treacă durerea și apoi se uita în jur după Noah. În întunericul din jurul său se simți o mișcare, dar nu era deloc sigur că era tovarășul lui, și, înainte să se uite din nou, auzi pe cineva care îl striga pe nume.

Se uita în față și văzu că pămîntul întunecat din centrul camerei sclipea, iar lumina venea asupra lui dintr-o gaură rotundă din acoperiș. Joe traversă podeaua ca să studieze mai bine fenomenul, iar în acest timp observă că se uita la un lac, aflat poate la vreo patru metri distanță.

Era plin cu apele lui Quiddity, nu avea nici o îndoială în această privință. Putea simți mirosul picant al Mării Viselor, iar pielea i se zbîrli din cauza energiilor subtile pe care le emana. Dar cînd ajunse la marginea lacului, mai avu o dovadă că acesta era într-adevăr o anexă a lui Quiddity. Acolo, puțin sub suprafață, se ascundea un 'shu atît de mare, că abia încăpea în lac, dar era înconjurat de o încălțitură de tentacule împodobite, iar din cuibul lor, unul dintre ochii săi – care avea de la un capăt la altul un metru sau mai mult – se uita în sus și în toate părțile, strălucind auriu. Nu se uita la Joe, cel puțin nu în mod direct. Creatura se uita în sus, prin acoperișul templului, la zidul tulbure al invadatorului.

- Ține Yad... spuse Joe trăgînd aer în piept. Dumnezeu. Dumnezeu. Ține Yad.

Nici nu rosti bine vorbele, că-l auzi pe Noah de unde-va din întuneric.

– Simți? îl întreabă el. Simți *puterea* în acest loc?

– O, da, șopti Joe.

Era atât de palpabil, că aproape se simțea ca o agresiune. Pielea îi transpiră, iar fiecare zgîrietură și fiecare rană pe care trupul său le suportase – bătaia pe care o primise de la Morton Cobb – dureau cu o forță nouă, ca și cum tocmai ar fi fost făcute. Dar tot mai dorea să se apropie de lac; să vadă ce vedea Yad, când se uita în ochiul maiestuos al lui 'shu. Mai făcu un pas către apă, iar trupul îi fu zdruncinat de tremurături.

– Vorbește-i, spuse Noah. Spune-i ce vrei.

– Nu contează ce vrem noi, comentă Joe. Noi nu sîntem *nimic* aici. Înțelegi? Nu sîntem absolut nimic.

– Să te ia naiba, Africane, izbucni Noah, a cărui voce era mai aproape de Noah acum. Am produs toate suferințele pe care am vrut să le produc. Vreau să trăiesc în glorie cînd va trece Yad. Se apropie și mai mult. Acum pune mîna în apă...

– Ce s-a întîmplat cu toată vorbăria despre a fi îngropat în propria țară?

– Uitasem cît de plăcut este să fii în viață. Mai ales aici. Nu există loc mai plăcut în lumea ta sau a mea decît acest oraș. Și vreau să fiu eu cel care îl vindecă după cataclism. Vreau să fiu protectorul lui.

– Vrei să îl *deții*, spuse Joe.

– Nimeni nu ar putea deține vreodată b'Kether Sabbath.

– Cred că tu ești gata să încerci, spuse Joe.

– Ei bine, asta este între mine și oraș, nu-i așa? spuse Noah, mișcîndu-se ca să pună din nou sabia pe spinarea lui Joe. Continuă acum, îl îndemnă el. Atinge apele pentru mine.

– Și dacă nu le ating?

– Trupul tău va atinge apele, fie că este viață în el, fie că nu este.

- Ține Yad...
- Foarte posibil.
- Dacă îl deranjăm...

- ... Yad își termină treaba aici și merge mai departe. Mai devreme sau mai târziu tot se va petrece. Dacă îl faci să se petreacă mai devreme, atunci ai schimbat cursul istoriei și poate că dobândești putere în același timp. Nu sună chiar atât de rău, nu-i așa? Împinse mai tare sabia. Pentru asta ai venit aici, îți amintești?

Joe își aminti. Durerea din boase îi amintea perfect de ce făcuse această călătorie: ca să nu mai fie vreodată lipsit de putere. Dar pe drumul de venire aici – când văzuse tot ceea ce văzuse și aflate tot ceea ce aflate – căutarea puterii ajunsese să pară un lucru neînsemnat. Avusese iubire, ceea ce era mai mult decât primeau majoritatea oamenilor în viețile lor. Avusese plăceri fizice. Cunoscuse o femeie al cărei zîmbet îl făcea și pe el să zîmbească, ale cărei suspine îl făceau și pe el să suspine și ale cărei brațe fuseseră o adevărată mîngiere pentru el.

Acestea nu se vor întoarce, nici zîmbetele, nici suspinele, și să se gîndească la acest lucru era o durere mai mare decât toate rănile sale, însă viața nu-l păcălise, nu-i așa? Ar putea muri acum fără să simtă că își irosise timpul.

- Nu... vreau putere, îi mărturisi el lui Noah.
- Mincinosule, izbucni fața din întuneric.
- Poți spune ce vrei, răspunse Joe. Știu ce este adevărat și asta este tot ce contează.

Cuvintele păreau să-l exaspereze pe Noah. Scoase un mormăit ușor și, fără vreun alt avertisment, îi vîrî lui Joe sabia în măruntaie.

O, Dumnezeuule, dar durea! Joe scoase un suspin de durere, care nu-l făcu pe Noah decât să apese și mai tare sabia. Apoi o răsuci și o trase afară. Joe știa că nu-i poate face vreun

râu celui care îl rânise. El ceruse asta, în felul său. Își puse mîinile pe rană, iar sîngele fierbinte îi curgea printre degete, căzînd jos, între picioare, apoi se întoarse cu spatele la Noah. Întunericul se amesteca; pete gri apăreau la colţurile ochilor. Dar el voia să se uite la 'shu pentru ultima oară înainte să moară. Doar ca să înlînească privirea aurie...

Începu să se întoarcă, apăsîndu-şi rana cu ambele mîini acum, ca să nu i se golească trupul. Încă îl mai durea, dar mai puţin cu fiecare bătaie de inimă. Mai avea doar puţin timp.

„Rezistă...” îşi spuse el în şoaptă.

Acum vedea priveliştea şi era vastă. Un inel de aur şi un cerc de întuneric. Frumos în perfecţiunea şi în simplitatea sa. Rotund, auriu strălucitor, neînterupt; nepîngărit, grozav...

Simţi ceva mişcîndu-i-se în cap, ca şi cum ar fi alunecat spre cercul auriu.

„Merge, merge...”

Şi o, se simţea bine. Terminase cu carnea rănită, cu zgîrieturile şi cu boasele sîngerînde; terminase cu Joe.

Simţi că trupul i se prăbuşeşte şi, în acest timp – cînd viaţa se scurgea cu totul din el – căzu într-un cerc al ochiului lui 'shu.

Acolo se bucură de un moment de odihnă: un moment plin de atîta farmec şi de atîta linişte, că îi înlătură toate suferinţele zilelor care îl aduseseră aici şi ale anilor care le precedaseră.

Nu exista nici o confuzie, nici o teamă. Înţelese cu absolută claritate ce i se întîmplase. Murise pe marginea lacului, iar spiritul său căzuse în ochiul lui Zehrapushu.

Acolo, în cercul auriu, stătu pentru o clipă plină de fericire. Apoi dispăru în sus, de-a lungul vederii lui 'shu, către norul lui Yad.

În templul de sub el îl auzi pe Noah scoţînd un urlet de mînie şi, pentru o clipă, nu avu nici ochi şi nici cap, dar spiritul său văzu clar ce se petrecea jos. Noah păşise peste trupul lui Joe şi îşi băgase mîinile murdare de sînge în apa lui Quiddity. 'Shu îi răspunse imediat. Tentaculele sale începură

să îl biciuiască sălbatic, iar unul dintre ele – fie intenționat, fie întâmplător, Joe nu avea de unde să știe – se încolăci în jurul brațului lui Noah. Înfuriat și revoltat, Noah ridică sabia pe care tocmai o lăsase deoparte și, chiar când se uita Joe, o înfipse în ochiul care nu clipea al lui 'shu.

Un tremur trecu prin lumea lui Joe. Prin privirea în care călătorise, prin templul de dedesubt, și afară, dincolo de piața cu coloane și prin străzile din b'Kether Sabbat. Știu imediat ce se întâmplase. 'Shu nu mai ținea Yad; iar marele val care fusese înghețat deasupra orașului începu să se rostogolească.

Joe întoarse privirea spiritului său către Yad și, spre uimirea lui, văzu că era aproape peste el, zburînd ca o săgeată în substanța sa, care se tulbura.

Sub el, orașul se cutremura cu disperare, iar insula Mem-é b'Kether Sabbat căzu sub umbra lui Yad.

Iar el, Joe Flicker, care renunțase la viața sa, dar nu pierise, zbura în inima distrugătorului orașului și se pierdu acolo, atât de sigur ca și cum ar fi murit.

III

1

Motelul Sturgis era o clădire modestă, amplasată la aproape jumătate de kilometru de drumul presărat cu pietriș, nu prea lat, doar cît să se strecoare două mașini, una pe lîngă cealaltă. Motelul avea un singur etaj, era construit din lemn și înconjura din două părți și un sfert o parcare; sfertul era biroul, deasupra căruia era o firmă luminoasă intermitentă, care anunța: „Nu avem camere“. Aparent, toți cei cazați aici erau în Everville să se distreze, pentru că, atunci cînd ajunse Tesla, în parcare nu erau decît trei mașini. Una era un camion, parcat lîngă birou, alta era un Mustang, al lui Grillo, după calculele Teslei, iar a treia mașină era un Ford Pinto.

Nici nu opri se motorul motocicletei, cînd ușa camerei șase se deschise și ieși un bărbat slab, chel, într-o cămașă și niște pantaloni cu cîteva măsuri mai mari, care îi spuse pe nume. Era gata să-l întrebe dacă se cunoșteau, cînd își dădu seama că era Grillo. Nu își putu ascunde șocul. Totuși, el păru să nu observe, sau poate că nu-i păsa. Își desfăcu brațele în întîmpinarea ei (atît de slab! o, atît de slab!) și se îmbrățișară.

– Nu știi cît sînt de bucuros să te văd, spuse el.

Slăbiciunea nu era doar în trup. Era și în vocea lui. Părea distant, ca și cum boala, oricare ar fi fost ea, îl ducea deja departe.

„Amîndoi, se gîndi ea; nu mai avem mult de stat pe lumea aceasta.“

– Am atît de multe lucruri să îți spun, zise Grillo. Dar o să fiu scurt.

Se opri, de parcă ar fi așteptat permisiunea de a-i vorbi. Ea îl îndemnă să continue.

– Ei bine... Jo-Beth se comportă foarte ciudat. Uneori este atît de iritabilă, că îmi vine să o sufoc. În rest, este cataleptică practic.

– Vorbește despre Tommy-Ray?

Grillo dădu din cap.

– Am încercat să o fac să vorbească, dar nu are încredere în mine. Sper să-ți vorbească ție, pentru că avem nevoie de o cale de acces aici, altminteri am pus-o.

– Ești sigur că Tommy-Ray este în viață?

– Nu știu dacă *în viață*, dar știu că este pe undeva pe aici.

– Dar Howie?

– Nu e bine. Cu toții jucăm un joc de final aici, Tes. Este ca și cum piesele încep să se adune, în cel mai rău mod.

– Cunosc sentimentul acesta, îi spuse ea.

– Iar eu sint prea bătrîn pentru rahatul ăsta, Tes. Prea bătrîn și prea bolnav.

– Înțeleg că... lucrurile nu stau prea bine, îi spuse ea. Dacă vrei să vorbești...

– Nu, spuse el grăbit. Nu vreau. Nu este nimic care să merite spus oricum. Este vorba doar de felul în care se petrec lucrurile.

– O întrebare?

– În regulă. Una.

– De asta nu ai vrut să vin să te văd?

Grillo dădu din cap aprobator.

– Prostește. Știu. Dar cred că noi toți ne descurcăm cu lucrurile lipsite de importanță cel mai bine. Am hotărît să mă ascund și să lucrez cu Reciful.

– Cum merge?

– Vreau să vezi cu ochii tăi, Tes, dacă ieșim din asta.

Ea nu le spuse că nu o să vadă; dădu doar din cap aprobator.

– Cred că tu o să-ți dai seama mai bine decît mine. Știi... o să faci mai bine conexiunile.

Își puse mîna pe umărul ei.

– Intrăm?

2

Cîndva, undeva pe drum, Tesla se gîndise să pună pe hîrtie, pentru posteritate, povestea lui Jo-Beth McGuire și a lui Howie Katz. Cum acești doi oameni se întîlniseră și se îndrăgostiseră în regatul însořit din Palomo Grove, fără să-și dea seama că părinții lor îi făcuseră pentru a fi dușmani. Cum pasiunea lor îi mîniase pe părinți și cum acea minie erupsese în public, pe străzile din regatul poleit. Mulți suferiseră, drept consecință. Unii chiar pieriseră. Dar, printr-un miracol, iubiții supraviețuiseră nevătămați acestor greutăți.

(Nu era prima oară cînd o poveste dintre doi iubiți nepotrivii fusese spusă, desigur, dar, cel mai adesea, cuplul era cel care suferea și murea, poate pentru că oamenii voiau ca perechea perfectă să fie distrusă înainte ca dragostea lor să-și piardă perfecțiunea. Era mai bine să ucizi un ideal, care măcar păstra speranța aprinsă, decît unul care se vestejea cu timpul.)

În timp ce făcea însemnări pentru această poveste, Tesla se întrebese de cîteva ori ce se întîmplase cu iubiții de aur din Palomo Grove. Aici, în camera șase, primi răspunsul.

În ciuda avertismentului dat de Grillo, nu era pregătită să găsească cuplul atît de schimbat; amîndoi cu fețe lungi, cu vorbele și faptele golite de orice sclipire de viață. Cînd, după ce se salutară timid, Howie începu să-i descrie Teslei evenimintele care îi aduseseră în acest loc și în aceste condiții, cei doi abia se uitară unul la celălalt.

– Ajută-mă doar să-l ucid pe nenorocit, îi spuse Howie Teslei, pentru că tema Băiatului-Morții dezlanțui în el o pasiune absentă pînă acum.

Ea îi spuse că nu avea nici un răspuns. Poate că Nunțiu îl făcuse invulnerabil cumva (pînă la urmă, el scăpase conflagrației din Loop).

– Crezi că este mai presus de moarte, nu-i așa? spuse Grillo.

– Este posibil, da...

– Și asta este de la Nunțiu?

– Nu știu, spuse Tesla, privindu-și palmele. Și eu am fost atinsă de Nunțiu, dar sînt al naibii de sigură că sînt încă muritoare.

Cînd își ridică iar privirea către Grillo, văzu o asemenea disperare în ochii lui, că nu putu să își dezlipească prea repede privirea de la el.

Jo-Beth, care contribuisese foarte puțin la această conversație, rupse tăcerea.

– Vreau să nu mai vorbiți despre el acum.

Howie îi aruncă soției sale o privire acră, piezișă.

– Nu am terminat încă, spuse el.

– Ei bine, eu am terminat, replică Jo-Beth, cu ceva mai multă hotărîre acum, apoi se duse către pat, luă copilul în brațe și porni către ușă.

– Unde te duci? întrebă Howie.

– Să iau aer.

– Nu te duci cu copilul.

În aceste cuvinte se simți o undă de suspiciune.

– Nu merg departe...

– Nu te duci *n-n-n-nicăieri!* strigă Howie. Pune-o pe Amy la loc pe pat și *stai jos!*

Înainte ca lucrurile să se precipite, Grillo se ridică în picioare.

– Avem cu toții nevoie să mîncăm, observă el. Ce-ar fi să comandăm niște pizza?

– Duceți-vă voi, îi îndemnă Jo-Beth. Eu o să stau aici.

– Ar fi mai bine, îi spuse Tesla lui Grillo, să te duci tu cu Howie. Iar eu și Jo-Beth o să stăm aici și o să vorbim câteva minute.

Problema se dezbătu, dar nu prea mult. Amândoi bărbații părăuă ușurați să aibă șansa de a scăpa din această colivie a motelului pentru câteva minute, iar din punctul de vedere al Teslei, acest lucru oferea posibilitatea de a vorbi singură cu Jo-Beth.

– Nu pare să-ți fie teamă că Tommy-Ray va veni și te va găsi, îi spuse ea lui Jo-Beth cînd plecară bărbații.

Fata se uită la copilul de pe pat.

– Nu, șopti ea, cu vocea la fel de slabă pe cît de palid îi era chipul. De ce să-mi fie frică?

– Ei bine... din cauza lucrurilor care poate i s-au întîmplat de cînd nu l-ai mai văzut, răspunse Tesla, încercînd să-și exprime gîndurile cît putea de delicat. El nu este fratele pe care l-ai avut în Palomo Grove.

– Știu asta, confirmă Jo-Beth, cu o umbră de dispreț în glas. A omorît niște oameni. Și nu îi pare rău. Dar... pe mine nu m-a rănit niciodată. Nu ar face asta.

– Se poate să nu știe ce face, răspunse Tesla. Ar putea să vâ rănească, pe tine sau pe copil, fără să fie capabil să se abțină.

Jo-Beth clătină din cap.

– Mă iubește, zise ea.

– Asta a fost cu mult timp în urmă. Oamenii se schimbă. Iar Tommy-Ray s-a schimbat mai mult decît majoritatea oamenilor.

– Știu, răspunse Jo-Beth.

Tesla nu mai spuse nimic. Așteptă în tăcere, sperînd că Jo-Beth va vorbi puțin despre Băiatul-Moarte. După câteva clipe, ea chiar făcu lucrul acesta.

– A fost peste tot, a văzut lumea... acum a obosit...

– Ți-a spus el asta?

Ea dădu din cap aprobator.

– Vrea să fie liniștit o vreme... Spune că a văzut niște lucruri la care trebuie să se gîndească...

– A spus ce anume a văzut?

– Niște lucruri. A călătorit prin lume, lucrînd pentru un prieten al lui.

Tesla îndrăzni să ghicească.

– Kissoon? își dădu ea cu părerea.

Jo-Beth zîmbi.

– Da. De unde știi?

– Nu contează.

Jo-Beth își trecu degetele prin părul nespălat de mult timp, și apoi spuse din nou:

– Mă iubește.

– Și Howie te iubește, îi atrase atenția Tesla.

– Howie îi aparține lui Fletcher, veni replica lui Jo-Beth.

– Nimeni *nu aparține* nimănui, răspunse Tesla.

Jo-Beth se uită la ea, fără să spună ceva. Dar expresia de nefericire totală din ochii ei o înfioră.

„Nimic nu poate fi salvat?“ se întrebă Tesla. Grillo juca acest joc final, gîndindu-se la Nunțiu ca la un ultim termen (fără să creadă cu adevărat însă); D'Amour se urca pe munte ca să-și petreacă ultimele ore în locul în care fuseseră crucile; iar fetița aceasta, care fusese atît de veselă și de frumoasă, era gata să fie luată de Băiatul-Moarte pentru că dragostea nu o salvase.

Lumea își stingea luminile, una cîte una...

O rafală de vînt zgudui geamul. Jo-Beth, care se întorsese cu spatele la Tesla ca să aibă grijă de bebeluș, se uită în jur.

– Ce este? rosti Tesla încet.

Urmă o altă rafală, de data aceasta la ușă, ca și cum vîntul ar fi căutat sistematic o cale de a pătrunde înăuntru.

– El este, nu-i așa? insistă Tesla.

Ochii fetei erau lipiți de ușă.

– Jo-Beth, trebuie să mă ajuti...

În timp ce vorbi, Tesla se duse către ușă și întoarse prudentă cheia în yală. Era o modalitate de apărare vrednică de milă, știa acest lucru (era vorba de o forță care dărâma case), dar puteau câștiga o secundă sau două de îndurare, iar aceasta putea fi diferența dintre a salva viața și a o pierde.

– Tommy-Ray nu va rezolva nimic, spuse Tesla. Mă înțelegi? Nu va rezolva.

Jo-Beth se apleca să o ridice pe Amy.

– El este tot ce avem, zise ea.

Vîntul zgîlția și ușa, și geamul acum. Tesla îi putea simți mirosul, care pătrundea pe gaura cheii și prin deschizături. Moartea era aici, nu era nici o îndoială în această privință.

Amy începuse să plîngă ușor în brațele mamei sale. Tesla se uită la fața mică, încruntată a copilului și îi trecu prin minte ce ar putea stîrni această inocență în Băiatul-Moarte. Probabil că ar fi mîndru de infanticid.

Podeaua se cutremura atît de tare, încît cheia căzu de la locul ei. Și, undeva în rafală, se auzeau voci, sau fragmente de voci, unele vorbind în spaniolă, altele, crezu Tesla, în rusă, unele dintre ele aproape isterice, altele suspinînd. Nu prinse decît puține cuvinte, dar esența era evidentă. „Veniți afară, spuneau ele. El vă așteaptă...”

– Nu sună chiar atît de îmbietor, îi șopti Tesla lui Jo-Beth.

Fata nu spuse nimic. Doar se uita la ușă, legănînd ușor copilul agitat, în timp ce vocile morților se stingeau, gemeau și murmurau în continuare. Tesla le lăsă să vorbească singure. Dacă judecai după privirea de pe chipul lui Jo-Beth, ele făceau o treabă mai bună în a o sfătui să treacă peste prag decît ar fi putut face Tesla.

– Unde este Tommy-Ray? întrebă în cele din urmă Jo-Beth.

– Poate că el nu a venit, răspunse Tesla. Poate... vrei să scapi pe geamul de la baie?

Jo-Beth mai ascultă timp de cîteva secunde. Apoi aprobă din cap.

– Bun, zise Tesla. Fă-o repede. O să-i țin ocupați.

O privi pe Jo-Beth cum se duce în baie, apoi se întoarse și se duse la ușă. Fantomele din partea cealaltă părură să-i simtă apropierea, pentru că vocile lor scăzură la un murmur.

– Unde e Tommy-Ray? întrebă Tesla.

Nu veni un răspuns coerent, ci doar un zgomot mai neplăcut și zguduirea continuă a ușii. Tesla privi peste umăr. Jo-Beth și Amy dispăruseră din vedere, ceea ce era important. Cel puțin acum, dacă fantomele ar încerca să intre...

– Deschide... murmurau ele, deschide... deschide...

Și, în timp ce murmurau, își intensificau asaltul asupra ușii. Lemnul din jurul balamalelor începu să se crape; la fel în jurul yalei.

– Este în regulă, zise Tesla, care se temea că frustrarea lor le va face mai periculoase ca oricând. Voi descuia ușa. Stați puțin.

Se opri și luă cheia de jos, o băgă în ușă și o răsuci. Auzind asta, fantomele tăcură, iar rafalele încetară.

Tesla trase adânc aer în piept și deschise ușa. Fantomele se retraseră de lângă ea într-un nor prăfuit. Ea îl căută pe Tommy-Ray. Nu era nici urmă de el. Închizînd ușa după ea, ieși în mijlocul parării. Scrisese o scenă de execuție într-una dintre operele sale ratate – un scenariu groaznic numit *Cît trăiesc și respir*. Această plimbare îi aduse aminte de el. Nu lipseau decît temnicerul și preotul.

Începu să se învîrtească, în căutarea Băiatului-Moarte, iar ochii îi căzură asupra unui loc cu copaci tăiați și cu buruieni dese, în partea îndepărtată a parării. Văzu că în crengi atîrnau lanterne, de o fosforescență bolnăvicioasă. Iar în mijlocul lor stătea cineva, mai mult de jumătate ascuns. Înainte să poată porni către acel loc, se auzi o voce din spatele ei:

– Ce naiba se petrece acolo?

Se uită într-acolo și-l văzu apărînd din birou pe directorul hotelului. Avea șaiszeci de ani sau mai mult, cu chelie în vârful

capului, o cămașă pătată de sos de friptură, iar în mână avea o cutie de bere. După pasul șovăitor, era clar că era sub influența ei.

– Întoarce-te înăuntru, îl îndemnă Tesla.

Dar bărbatul văzuse luminile în tufiș acum și trecu pe lângă Tesla, îndreptându-se cu pași mari către ele.

– Tu le-ai aprins? întrebă el.

– Nu, spuse Tesla, urmîndu-l. Cineva foarte...

– Asta este proprietatea mea. Nu poți să agăți...

Se opri la jumătatea pasului, cînd ajunsese destul de aproape ca să vadă ce erau acele lanterne. Cutia de bere îi scăpă din mînă.

– Dumnezeuule... biîgui el.

Pe ramurile copacilor și ale tufișurilor fuseseră agățate trofee oribile, după cum văzu Tesla. Capete, brațe, bucăți dintr-un bust și multe altele care nici măcar nu se mai puteau recunoaște. Toate străluceau, chiar și fărîmele, alimentate cu o fosforescență pe care ea o bănuia a fi darul Băiatului-Moarte.

Între timp, directorul se împleticea îndărăt pe drumul pe care venise, scoțînd niște sunete de animal panicat. Imediat, norul de fantome se ridică, stîrmit de groaza lui, și se deplasă ca să-l intercepteze. Fu măturat de pe propriile picioare și ridicat zece metri sau mai mult, depus la mică distanță de ușa biroului său.

– Tommy-Ray? strigă Tesla în tufiș. Oprește-le!

Neprimind nici un răspuns, porni cu pași mari către tufiș, ținîndu-i predică Băiatului-Moarte.

– Oprește-le, lua-te-ar naiba! Mă auzi?

În spatele ei, directorul începuse să strige. Ea se uită în urmă și-l văzu în mijlocul norului care roia, prăbușit la pămînt. Continuă să mai țipe o vreme, în timp ce îi sfîșiau capul. I-l suciră la stînga, apoi la dreapta, apoi iar la stînga, cu o asemenea violență, că îi rupseră gîtul. Capul se desprinsese.

– Nu te uita, spuse bărbatul din tufiș.

Ea se întoarse cu spatele și porni către plasa de crengi, încercînd să-l vadă mai bine. Ultima oară cînd îl văzuse pe

Tommy-Ray McGuire, în golul în timp al lui Kissoon, nu mai avea decît o umbră din strălucirea sa de altădată; era pierdut și înnebunit. Dar părea că anii fuseseră mai buni cu el decît cu oricine din această dramă. Orice sarcini ar fi îndeplinit pentru Kissoon și la orice ar fi fost martor (sau orice săvîrșise) de-a lungul timpului, frumusețea lui blondă se păstrase. Îi zîmbi din crîngul cu lanterne, și fu un zîmbet orbitor.

– Ea unde este, Tesla? spuse el.

– Înainte să ajungi la Jo-Beth...

– Da?

– ... voiam să vorbim doar o clipă. Să schimbăm păreri.

– Despre ce?

– Despre a fi nunciați.

– Asta sîntem noi?

– Este la fel de bine sau de rău ca orice altceva.

– *Nunciați...*

Simți cuvîntul pe limbă.

– Este mișto.

– Se pare că îți priește să fii nunciat.

– O, da, mă simt bine. Tu nu arăți prea grozav. Ai nevoie de niște sclavi, ca mine, în loc să cutreieri singură.

Tonul lui era cel al unei conversații obișnuite.

– Știi, de vreo două ori aproape că am venit să te caut.

– De ce?

El ridică din umeri.

– Cred că m-am simțit apropiat de tine. Amîndoi îl avem pe Nunțiu. Amîndoi îl știm pe Kissoon...

– El ce face aici, Tommy-Ray? Ce vrea să facă oare cu Everville?

Tommy-Ray înaintă un pas către ea. Ea trebui să lupte cu instinctul de a se retrage din fața lui. La orice semn de slăbiciune, statutul ei de nunciat avea să fie pierdut. Pe măsură ce se apropia, el răspunse la întrebare.

– A locuit cîndva acolo, afirmă Tommy-Ray.

– În Everville?

Acum aproape că ieșise din tufiș. Avea pete de sînge pe blugi și pe tricou, iar pe față și pe brațe îi scliepa transpirația.

– Unde este ea? spuse el.

– Vorbeam despre Kissoon.

– Nu mai vorbim. *Unde este ea?*

– Dă-i puțin timp, răspunse Tesla, privind îndărăt spre cameră, ca și cum s-ar fi așteptat ca Jo-Beth să iasă în orice clipă. Vrea să arate cît poate de bine.

– Era emoționată?

– O, da.

– De ce nu te duci să o aduci?

– Nu va fi...

– *Adu-o!*

Urmă un murmur al fantomelor, care încă mai stăteau deasupra trupului fără cap.

– Desigur, spuse Tesla. Nici o problemă.

Se întoarse către motel și traversă parcare, fără să se grăbească. Era la vreo cinci metri de ușă, cînd Jo-Beth apăru la vedere, cu Amy în brațe.

– Îmi pare rău, îi spuse ea Teslei cu vocea slabă. Noi îi aparținem. Simplu.

Din parcare, din spatele ei, Tesla îl auzi pe Băiatul-Moarte respirînd ușurat la vederea surorii sale.

– O, iubito, exclamă el. Arăți atît de bine! Vino încoace!

Jo-Beth pși peste prag. Tesla nu încercă să o oprească. Nu făcea decît să-și piardă capul pentru problemele ei. În plus, după privirea lui Jo-Beth era clar că era fericită că avea să își îmbrățișeze fratele. Vîntul, fie natural, fie nu, încetase complet. Păsările de noapte începuseră să cînte, iar greierii să țîrîie în iarbă, ca și cum ar fi conspirat la sărbătorirea acestei reîntîlniri.

Privindu-l pe Tommy-Ray cum își desfăcea brațele ca să-și întîmpine sora, Tesla observă cu coada ochiului o siluetă difuză

și, cînd se întoarse, o văzu pe mica prietenă a lui Buddenbaum, avatarul, îmbrăcată tot în alb de la funda din păr pînă la pantofi, privind trupul directorului. Nu îl cercetă mult timp, ci porni în direcția Teslei, lăsîndu-i pe cei doi însoțitori ai ei – clovnul și idiotul – să îl studieze în locul ei. Acesta din urmă găsise capul mortului și și-l pusese sub braț.

Între timp, fetița în alb se apropiase destul de Tesla pentru a șopti:

– Îți mulțumesc pentru asta.

Tesla se uită la ea cu un amestec de confuzie și dezgust.

– Acesta nu este un joc, îi șopti ea.

– Știm.

– Au murit oameni.

Fetița rînji.

– Și vor mai muri și alții, nu-i așa? spuse ea ușor. Mult mai mulți.

Ca și cum cuvintele ei ar fi accentuat drama, la urechile Teslei ajunse sunetul unui motor prost turat, iar Mustang-ul lui Grillo apăru pe drumul murdar care ducea în parcare.

Înainte să oprească, ușa pasagerului se deschise și ieși Howie, cu arma în mînă, țipînd la Tommy-Ray:

– *Stai departe de ea!*

Băiatul-Moarte își dezlipi ochii de la sora lui și se uită lenș în direcția lui Howie.

– Nu! spuse el.

Fără vreun alt avertisment, Howie descarcă arma. Nu nimeri. Glonțul lovisе pămîntul mai aproape de Jo-Beth decît de Tommy-Ray. Amy, care tăcuse pînă acum, începu să plîngă.

O expresie de preocupare trecu peste chipul transpirat al Băiatului-Moarte.

– Nu trage, strigă el la Howie, o să rănești copilul!

Lîngă Tesla, copila în alb scoase un *oh* lung, ca și cum ar fi înțeles mai bine ce se petrecea aici și, ca doi membri din public, unul sprijinit de celălalt în recunoașterea vreunei ironii sau a

unei replici spirituale, Tesla văzu aici o legătură pe care nu o suspectase nici măcar vag. Adierea a ceva plăcut îi mîngîie ceafa, văzînd acest boboc din copacul-poveste gata să înflorească.

– Ce urmează? vru să afle fetița.

O parte din Tesla voia pur și simplu să se retragă și să privească. Dar nu putea. Nu putuse niciodată; nu va putea niciodată.

– Howie, spuse ea, vino de acolo...

– N-n-nu, nu fără soția m-m-mea, murmură Howie.

– Ai făcut bine, spuse Tommy-Ray, avînd grijă de ele pentru mine, dar acum ieși din peisaj. Ele vin cu mine.

Howie lăsă să-i cadă arma în praful de pe jos și ridică minile.

– Uită-te la m-m-mine, Jo-Beth, zise el. N-n-nu vreau să te pun să f-f-faci ceva ce n-n-nu vrei... dar, iubito, sînt eu... sînt H-H-Howie...

Jo-Beth nu spuse nimic. Pur și simplu se uită la copil, de parcă ar fi fost surdă la vorbele lui Howie. El mai încercă o dată, dar nu spuse mai mult decît numele ei, cînd Grillo accelerează și merse direct spre Jo-Beth. Howie se aruncă într-o parte, cu greu, iar mașina se învîrte ridicînd un nor de praf. Băiatul-Moarte strigă la legiunea sa, dar, înainte ca ei să-i răspundă la ordin, Grillo oprișe mașina și le trase pe Jo-Beth și pe Amy în mașină. Tommy-Ray se mișcă spre ea, cu brațele desfăcute, și ar fi putut să îi închidă drumul lui Grillo, dacă nu s-ar fi ridicat Howie din praf și nu s-ar fi aruncat asupra Băiatului-Moarte. Degetele sale merseră direct către fața perfectă a lui Tommy-Ray și încercară să îi scoată ochii.

Între timp, Grillo se urcă în mașină la loc, strigînd la Tesla:

– *Urcă! Urcă!*

Ea îi făcu semn cu mîna să plece.

– *Du-te!* strigă ea. *Repede!*

Îi zări fața prin parbrizul pătat de insecte: în privirea lui se putea citi bucuria. Îi zîmbi scurt, apoi întoarse mașina și porni.

În acest timp, Howie îi produsese o rană superficială lui Tommy-Ray, lăsându-i câteva urme sub barbă și pe gît. Nu-i curgea sînge. În schimb, sub carne era lumină, ca aceea fosforescentă cu care aprinsese lanternele. Iar Tommy se îndreptă acum spre tufișul în care atîrnau lanternele acelea, împingîndu-l pe Howie la pămînt.

Howie se ridică în picioare din nou, cu intenția vădită de a se năpusti iar asupra Băiatului-Moarte, dar Tesla îl împiedică.

– Nu-l poți omori, spuse ea. O să sfîrșească ucigîndu-te.

La marginea tufișului, Tommy-Ray se întoarse.

– Așa este. Spune-i tu. Se uită la Howie. Nu vreau să te omor, mărturisi el. De fapt, i-am jurat lui Jo-Beth că nu o voi face și nu vreau să-mi încalc promisiunea. Apoi către Tesla: Fă-l să înțeleagă. Ea nu o să se întoarcă niciodată la el. Nu în seara asta. Niciodată. Acum este a mea și aici vrea ea să stea.

Cu asta, păși în tufiș, fluierînd spre norul de fantome să vină la el. Acestea veniră, revărsîndu-se peste parcare și intrînd în tufiș ca să-l ascundă pe Băiatul-Moarte, să nu mai fie văzut.

– O să se ducă după ea, spuse Howie.

– Desigur.

– Atunci trebuie să ajungem la ea primii.

– Asta doar teoretic, spuse Tesla, îndreptîndu-se deja către motocicletă ei.

Howie merse împleticindu-se după ea.

Cînd traversa parcare, fetița în alb îi strigă:

– Ce urmează, Tesla? Ce urmează?

– Dumnezeu știe, veni răspunsul Teslei.

– Nu, noi nu știm, spuse idiotul care o însoțea pe fetiță și care părea să-i binedispună pe toți trei.

– Nouă ne place de tine, Tesla, spuse fetița în alb.

– Atunci nu-mi stați în cale, replică Tesla, urcîndu-se pe motocicletă.

Howie se urcă în spatele ei.

Cînd răsuci cheia în contact, veni o altă rafală de vînt, iar legiunea Băiatului-Moarte se ridică din tufiș, luînd cu ea lanternele și pe bărbatul care le aprinsese. Tesla îl zări pe Tommy-Ray cînd norul trecu pe lîngă ei. Nu părea să meargă, ci să fie purtat și cărat de nor. Cît despre fața sa, aceasta se vindecase deja, iar rănile se închideau ca să ascundă lumina de sub ele.

– O să ajungă primul la ea, zise Howie, a cărui voce suna de parcă era gata să izbucnească în plîns.

– Ține-te bine, îl sfătui Tesla. Nu s-a terminat încă.

IV

1

– „Iartă-mă, Everville...”

– Asta a scris?

– Asta a scris.

– Ipocritul.

Erwin și Coker Ammiano vorbeau, mergînd pe Poppy Lane. Era puțin înainte de nouă seara și, după zgomotul care venea de la fiecare bar și restaurant de pe alee, festivalul era în plină desfășurare.

– Ei uită atît de repede, comentă Erwin. Chiar în după-amiaza aceasta...

– Știu ce s-a întîmplat, răspunse Ammiano. Am simțit.

– Sîntem ca fumul, zise Erwin, amintindu-și primele lecții ale lui Dolan despre fantome.

– Nu sîntem nici măcar așa. Măcar fumul îi poate face pe oameni să plîngă. Noi nu putem face *nimic*.

– Asta nu e chiar așa, îl contrazise Erwin. O să vezi cînd o vom întîlni pe femeia aceasta, Tesla. Ea mă poate *auzi*. Cel puțin a putut o dată. Este o femeie adevărată, crede-mă. Felul în care se poartă arată că parcă nici nu i-ar păsa dacă este vie sau moartă.

– Atunci este o proastă.

– Nu, vreau să spun că e curajoasă. Cînd a fost la mine acasă, ți-am zis de Kissoon...

– Îmi amintesc, Erwin, recunosc Coker politicoș.

– N-am văzut persoană mai curajoasă.

- Vorbești ca un îndrăgostit, prietene.
- Prostii.
- Cred că ești amorezat. Nu te jena.
- Nu... nu sînt.
- Roșești.

Erwin își duse palmele la obraji.

- Este absurd, rosti el.
- Ce?

- Faptul că nu mai am singe în trup – nici măcar nu mai am un trup –, și totuși roșesc.

- Am avut mult timp pentru a încerca să rezolv misterul acesta, dezvălui Coker Ammiano.

- Și ai ajuns la vreo concluzie?
- La cîteva.
- Spune-mi.

- Noi ne-am inventat pe noi înșine, Erwin. Energiile noastre aparțin unei mari entități unice – nu trebuie să îi dau un nume sau să încerc să o inventez – și noi am folosit aceste energii în recrearea lui Erwin Toothaker și a lui Coker Ammiano. Acum, bărbații aceia sînt morți, iar mare parte din acea energie s-a întors la sursă. Dar noi mai păstrăm puțină, pentru a ne ține poveștile în viață puțin mai mult timp. Și ne îmbrăcăm în ce este familiar, ne umplem buzunarele cu lucruri care ne fac bine. Dar nu poate continua așa la infinit. Mai devreme sau mai tîrziu – ridică din umeri – nu o să mai fim.

- Eu nu, admise Erwin. Am văzut ce s-a întîmplat cu Dolan și cu Nordhoff și...

- Lucrurile pot fi foarte diferite în aparență de cum sînt de fapt în esență, Erwin. Poate că tot ceea ce s-a petrecut la intersecție a fost pentru ca Dolan să se întoarcă de unde a venit.

- În entitatea ta unică?
- Nu este a mea, Erwin.

Făcu o pauză, meditănd la asta. Apoi spuse:

- Nu, îmi retrag cuvintele. Cred că *este* a mea. Și știi de ce?

- Nu. Dar cred că ești pe cale să mă luminezi.
- Pentru că, de vreme ce sînt aici, sînt pretutindeni.
- Zimbi, evident mulțumit de ce spusese.
- Iar unitatea este a mea în egală măsură cum este a oricui altcuiva.
- Atunci de ce nu te-ai abandonat ei? voi să știe Erwin.
- Aș vrea să am un răspuns și pentru asta. Cred uneori că este ceva *rău* în mine.
- Rău?
- Ca în ceva făcut din greșeală. Împotriva a ceea ce e bine. Știu...
- Erwin îl întrerupse:
- Bărbatul acela! murmură el, arătînd spre intersecție.
- L-am văzut.
- El era cu Tesla. Îl cheamă D'Amour.
- Se cam grăbește.
- Mă întreb dacă știe unde este ea.
- Nu există decît o cale de a afla.
- Să-l urmărim?
- Exact.

2

D'Amour dăduse un telefon la New York înainte să părăsească reședința Cobb. Norma fusese bucuroasă să-l audă.

– Am avut un vizitator ieri, spuse ea, pe un ton mai demoralizat decît o auzise Harry vreodată. A intrat pe fereastră și s-a așezat în fața mea.

– Cine naiba era?

– Mi-a spus că numele ei este Lazy Susan. Cel puțin la început. Apoi s-a răzgîndit și, cine știe, poate și-a schimbat și sexul și a început să-și spună Hammermite...

– ... apoi Peter Nomadul?

– A ajuns și la el după o vreme, spuse Norma. Deci este ceea ce pretinde că este?

– Da.

– L-a omorît pe Hess?

– A fost unul dintre cei mulți care au făcut-o. Ce voia?

– Ce vor astfel de lucruri mereu? A cîntat puțin. A lovit podeaua. Și a cerut să ți se amintească...

– Ce anume?

Norma oftă.

– Ei bine... a început să vorbească despre cum vine diavolul, despre cum vom fi *crucificați* toți pentru ceea ce am făcut. A insistat o vreme asupra acestui lucru. Mi-a făcut o scurtă istorie a crucificării, dar nu era nevoie. Apoi a spus: „Spune-i lui D’Amour...”

– Lasă-mă să ghicesc. *Eu sînt tu, și tu ești iubire...*

Nu se obosi să termine.

– Asta, da, admise Norma.

– Și apoi?

– Nimic. Mi-a spus că am ochi foarte frumoși și că era sigur că sînt așa de frumoși pentru că sînt inutili. Apoi a plecat. Încă nu pot scăpa de mirosul rahatului lui.

– Îmi pare rău, Norma.

– Nu-i nimic. Am niște odorizant.

– Nu. Vreau să spun că îmi pare rău de tot ce s-a întîmplat.

– Ascultă-mă, Harry. M-a făcut să mă gîndesc.

– La...?

– La conversația noastră de pe acoperiș, în primul rînd.

– M-am gîndit și eu mult la ea.

– Nu spun că nu am avut deloc dreptate. Lumea se schimbă în continuare și nu cred că va ajunge undeva în curînd. Dar *chestia* asta, Lazy Susan...

Se opri. Tot ce găsi de zis Norma fu:

– Oribil.

Harry nu spuse nimic.

– Știu ce gîndești, șopti Norma. Îți spui în gînd: „De ce nu se hotărăște odată *vita* asta bătrînă?”

– Nu, nu mă gîndeam la așa ceva.

– Adevărul este că nu mai știu.

– Nu lăsa lucrul ăsta să te înnebunească.

– O, este prea târziu pentru asta, mărturisi Norma, căreia îi revenise buna dispoziție. Oricum, ce este cu acești demoni? De ce naiba sînt atît de *căcăcioși*?

– Pentru că asta vor ei să fie lumea, Norma.

– Rahat.

– Rahat.

Mai vorbiră o vreme, dar fu ceva mai mult decît o simplă pălăvrăgeală. Doar la sfîrșit, cînd Harry spuse că trebuia să plece, Norma îl întrebă:

– Unde?

– Sus pe munte, îi dezvălui el. Să vîd cum arată diavolul, față în față.

Acum, la o oră după acea conversație, urca pe munte, iar copacii erau atît de deși, că era aproape la fel de orb ca Norma și, după toate căutările și pierderile din ultima vreme – moartea lui Dusseldorf, masacrul Zyem Carasophia, evenimentele din Badland și uciderea Mariei Nazareno – era o ușurare că lucrurile se îndreptau spre un final.

Se gîndi la portretul pe care îl făcuse Ted – *D'Amour pe Wyckoff Street*, cu șarpele acela negru zdrobit sub călcîiul eroului. Cît de simplu părea. Ce frumos de simplu. Diavolul suferă. Diavolul suferă. Diavolul nu mai este.

Nu fusese niciodată așa, excepție făcînd poveștile, și, în ciuda celor spuse de copilul de la intersecție (*frunze în copacul-poveste*), Harry nu se aștepta la un final fericit.

În ciuda intimidărilor și a îndemnurilor lui Larry Glodoski, doar patru membri ai orchestrei își făcură apariția la casa lui:

Bill Waits, Steve Alstead, Denny Gips și Chas Reidlinger. Larry scoase sticla de whisky și prezentă interpretarea pe care o dădea el evenimentelor:

– Ce avem aici este un fel de manipulare a minții, observă el. Poate ceva chimic, poate ceva turnat în apă...

– Măcar nu e și în whisky, spuse Bill.

– Treaba asta e serioasă, avertiză Larry. Avem o catastrofă aici, domnilor.

– Ce a văzut toată lumea? îi întrebă Gips pe toți cei din cameră.

– Femei, răspunse Alstead.

– Și lumina, adăugă Reidlinger.

– Asta au vrut ei să vedem, spuse Larry.

– Care ei? se întrebă Waits. Vreau să spun, am depășit faza Amenințarea Roșie, am depășit faza OZN-uri. Atunci ce naiba este? Să nu mă înțelegi greșit, Larry, nu spun că ești nebun, pentru că am văzut și eu niște prostii. Doar că aș vrea să știu cu ce ne confruntăm.

– Asta nu o să aflăm stînd aici, răspunse Alstead. Va trebui să mergem să aflăm singuri.

– Și cu ce o să ne apărăm? voi să știe Waits. Cu trompetele și cu bețele de la tobă?

În acest moment, la ușa de la intrare apărură Bosley Cowhick, care voia să fie inclus în grupul lor. Auzise de această întrunire de la sora lui, care era prietenă apropiată a soției lui Alstead, Rebecca. Nici unul dintre cei cinci nu se simțea în largul său cu Bosley cel pătimaș, dar cum rîndurile li se tot răreau, era imposibil să spună nu. Și, ca să fie cinstiți, Bosley făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-și rețină vorbele apocaliptice, limi-tîndu-se la cîteva remarci despre faptul că se aflau cu toții în pericolul de a pierde orașul în fața forțelor, teribilelor forțe, iar el era dispus să moară pentru apărarea lui.

Această remarcă îi aduse înapoi la problema armelor. Nu era greu de rezolvat. Cumnatul lui Gip, de pe Coleman Street,

era obsedat de ceea ce el numea „betele ucigașe“ de cînd învățase să vorbească, iar cînd detașamentul format din cinci oameni apăruse la ușa casei sale puțin înainte de ora zece, practic solicitînd lucrurile acelea, el fu patetic de fericit să le facă o favoare. Glodoski consideră un lucru politicos să-l invite și pe cumnat la aventura lor. Bărbatul refuză. Era bolnav, spuse el, și nu ar face decît să încetinească lucrurile. Dar dacă aveau nevoie de mai multe arme, știau unde să vină.

Apoi plecară la barul lui Kamrick (la sugestia lui Bill Waits), ca să ude cu un whisky această aventură. Reidlinger fu împotriva. Nu puteau să meargă să-și facă treburile pe care le aveau de făcut (încă se mai dezbătea ce aveau de făcut), pentru ca apoi să poată să se ducă acasă și să se culce? Votară toți împotriva propunerii sale. Detașamentul se îndreptă către bar, și chiar și Bosley fu convins să bea un pahar.

– Oamenilor chiar nu le pasă, remarcă Bosley, privind în jurul lor în bar.

Era aproape atît de plin cît permitea Departamentul de pompieri, iar toată lumea părea să se distreze.

– Asta e, Bosley, spuse Bill Waits, nimeni nu e prea sigur de ce a văzut. Pun pariu că, dacă întrebi oamenii ce s-a întîmplat în această după-amiază, vor spune cu toții altceva.

– Așa lucrează diavolul, domnule Waits, răspunse Bosley, fără să lase impresia că își dă prea mare importanță. Vrea să ne certăm între noi. Și în timp ce ne certăm, el își duce mai departe lucrarea.

– Și care ar fi această lucrare? vru să afle Bill. Mai precis?

– Lasă-l în pace, Bill, interveni Chas. Hai să ieșim și...

– Nu, spuse Bosley, vorbind destul de neclar. Este o întrebare legitimă.

– Și care e răspunsul, Bosley?

– Este aceeași lucrare pe care o face diavolul de la începutul lumii.

În timp ce Bosley vorbea, Alstead îi puse al doilea coniac în mână, iar Bosley, abia conștient de ce i se întâmpla, îl bău pînă la fund, apoi continuă:

– Vrea să ne ia de la Dumnezeu.

– Eu am plecat de mult, îl informă Waits.

Nu glumea.

– Sînt sigur că lui Dumnezeu îi este dor de tine, răspunse Bosley, cu tot atîta sinceritate.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt pentru mai mult timp, fără a scoate vreun sunet.

– Hei, Bosley, mai fă o pauză, i se adresă Alstead. Mă faci să mă înfior. Mai ia un coniac.

4

Glonțul din creierul lui Buddenbaum nu făcuse nimic să-i îmblînzească furia.

– Sînt cei mai nenorociți nerecunoscători, ipocriți, înguști, ticăloși, proști, cu creier de găină cu care am avut nenorocul să lucrez vreodată, urlă el, lovindu-se cu palma peste capul care se vindeca. „O, mai pune un spectacol pentru noi, Owen. O asasinare frumoasă. O mică *crime passionelle*. Ceva cu copii. Ceva cu creștini.“

Se întoarse către Seth, care stătuse la fereastră, privind de sus intersecția și ascultînd tirada aceasta în timpul ultimelor treizeci de minute.

– Și am spus eu vreodată *nu*?

Se opri, așteptînd un răspuns.

– Probabil că nu, admise Seth.

– Corect! Pentru ei nimic nu era prea greu. Voiau să vadă un președinte murind? Nici o problemă. Își doreau un masacru sau două? Se aranja. Nu a fost nimic ce să fi cerut ei, iar eu să nu le fi dat. *Nimic!*

Se duse cu pași mari către fereastră acum, atingându-și rana cu degetele, la întâmplare.

– Dar în clipa în care dau greș – doar puțin, o greșeală foarte mică –; atunci ei se smiorcăie la fundul lui Bombeck și îmi zic: „Pe mai târziu, Owen. O vom da la o parte și vom vorbi despre copacul-poveste“.

Se uită la Seth, care îl privi la rîndul său.

– Văd pe fața ta că vrei să mă întrebi ceva, spuse Buddenbaum.

– Iar tu ai singe pe față, observă Seth.

– S-a schimbat ceva între noi doi?

– Da, spuse Seth simplu. Problema este că în fiecare oră, în fiecare minut, cred altceva despre tine.

– Deci cum mai stau lucrurile între noi?

Seth se gîndi o clipă.

– Aș vrea să putem să o luăm de la capăt, spuse el. Aș vrea să vii la mine sub cerul înstelat, iar eu să-ți vorbesc despre îngeri.

Urmă o altă pauză.

– Aș vrea să mai am îngerii.

– Eu ți i-am luat; asta spui?

– Eu te-am lăsat să o faci, răspunse Seth.

– Întrebarea...

– Hm?

– Voiai să mă întrebi ceva.

– Da... Tocmai mă întrebam în legătură cu copacul-poveste, asta este tot.

– Nu *există* nici un copac, dacă asta vrei să știi, zise Buddenbaum.

Seth arăta dezamăgit.

– Este doar o sintagmă inventată de un poet.

– Ce înseamnă?

Vocea lui Owen își pierdu veninul acum. Se lăsă pe spate, se sprijini de perete, lingă fereastra de la care căzuse cu două zile în urmă.

– Ce înseamnă? Îngînă el. Ei bine... înseamnă că poveștile sînt semințe. Poveștile sînt flori. Poveștile sînt fructe, culese, presate și mincate. Apoi dăm semințele afară...

– Înapoi în pămînt?

– Înapoi în pămînt.

– Și tot așa.

Buddenbaum oftă.

– Și tot așa, spuse el. Cu sau fără noi.

– Nu te referi la noi, observă Seth încet.

Nu era o acuzație, ci doar o concluzie tristă. Buddenbaum începu să vorbească, dar Seth i-o tăie scurt.

– Am fost acolo jos, Owen, replică el, arătînd cu capul către stradă. Aveai de gînd să pleci fără mine, oriunde ai fi plecat.

– Am fost tulburat, mărturisi Owen, asta este tot. Am așteptat atît de mult asta; nu mi-am permis să o pierd.

– Oricum ai pierdut-o, îi reaminti Seth.

– Nu se va mai întîmpla, răspunse Owen scurt. Jur pe Dumnezeu că așa va fi.

– Și cum vei face să previi să se mai întîmple asta?

– Am nevoie de ajutorul tău, Seth, spuse Buddenbaum.

Și promit...

– Nu-mi promite nimic, îl rugă Seth. Este mai bine așa.

Buddenbaum oftă.

– Ne-a luat atît de puțin să ne despărțim, îi spuse el lui Seth. Este ca și cum am fi trăit o jumătate de viață împreună în patruzeci și opt de ore.

Seth se uită pe fereastră.

– Ce vrei să fac? întrebă el.

– Găsește-o pe Tesla Bombeck și fă pace cu ea. Spune-i că trebuie să o vîd. Spune-i orice va fi nevoie pentru a o aduce aici. Nu, nu aici...

Se gîndi la Rita și simți cum i se zbîrlește părul.

– Este o cafenea la care am fost. Nu-mi amintesc numele ei. Avea un semn albastru...

- Nook.
- Așa. Adu-o acolo. Și spune-i să țină avatarurile la distanță.
- Cum o să facă asta?
- Va găsi ea o cale.
- Bine. Și vrei să o aduc la Nook?
- Dacă va veni.
- Și dacă nu va veni?
- Atunci totul va fi fost în zadar, recunosc Owen. Iar eu îmi voi dori să fi avut îngerii tăi pe care să îi ascult.

5

Cînd Harry ieși dintre copaci, noaptea devenise complet liniștită. Nu era nici un murmur în aer, nici în iarbă, nici în fisurile rocilor. Cînd urcă suficient de sus ca să poată vedea peste vîrfurile copacilor, privi îndărăt spre Everville, așteptîndu-se să fi fost dat un ordin de evacuare, iar orașul să fie părăsit. Dar nu. Luminile erau încă aprinse; pe străzi încă era circulație. Doar că pîcla care acoperea ușa din vîrfurile pantei înghițea fiecare sunet, lăsînd zona atît de tăcută, încît își putea auzi inima bătîndu-i în piept.

– Acesta este locul în care s-a întîmplat, îi spuse Coker Ammiano lui Erwin, în timp ce îl urmăreau pe D'Amour de-a lungul pantei, către ceață.

- Spînzurătorile?
- Nu. Marea bătălie dintre familiile Summa Summamentis și Ezso Aetherium. O zi groaznică provocată de o copilă.
- Ai fost acolo?
- O, da. Am fost acolo. Și m-am căsătorit cu copila, puțin mai tîrziu. O chema Maeve O'Connell și era cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.
- Chiar așa?

– Everville a fost visul ei, preluat de la tatăl ei, Harmon O'Connell.

– Harmon, cum se numește și culmea?

– Același.

– L-ai cunoscut și pe el?

– Nu. A murit înainte să o cunosc pe ea. Umbla pe aici singură și a venit unde nu era bine-venită. A fost o simplă greșeală.

– Și doar venind aici a provocat un masacru?

– Venind aici și vorbind.

– *Vorbind?*

– Era o nuntă, înțelegi, care se celebra aici sus – arată către ceață –, iar în lumea din care veneau familiile exista credința că tăcerea este sacră, deoarece ea a precedat începutul. Iubirea era făcută din tăcere. Și oricine rupe tăcerea este considerat dușman.

– Și atunci de ce nu au ucis fetița?

– Pentru că familiile erau dușmani vechi și fiecare credea că fetița este agentul celeilalte. De îndată ce a vorbit, s-au măcelărit unii pe alții.

– Chiar aici?

– Chiar aici, spuse Coker. Dacă am vrea, sînt sigur că am putea să ne scufundăm în pămînt și să le găsim oasele.

– O să stau acolo de unde pot vedea cerul, îi mărturisi Erwin.

– Este foarte frumos în seara asta, admise Coker, dîndu-și capul pe spate ca să studieze stelele. Uneori mi se pare că am fost singur timp de o sută de vieți și alteori – în seara asta, de exemplu – este ca și cum ne-am fi despărțit doar de cîteva ore.

Scoase un sunet ciudat, iar cînd se uită Erwin la el, văzu că i se scurgeau lacrimi pe obraji.

– Ochii ei au fost ultimii pe care i-am văzut. I-am simțit asupra mea, cînd am murit. Și am încercat să mă țin de viață, doar pentru puțin. Am încercat să mă uit la ea, să o liniștesc așa cum mă liniștea ea pe mine...

– Trebui să se oprească pentru o clipă, ca să-și revină.

– ... dar viața s-a scurs din mine înainte să se scurgă din ea. Și când am ajuns *aici* – își desfăcu palmele în fața sa –, în viața-de-după-moarte, trupul ei fusese luat, și la fel și al fiului meu.

– Nu e de mirare deci că îl urai pe Dolan atît de mult.

– O, l-am urît. Dar el era om. Nu se putea abține.

– Atunci oamenii tăi erau chiar perfecți? comentă Erwin.

– Nu există nici o diferență între poporul meu și al vostru, răspuse Coker. Au în plus sau în minus o aripă sau o coadă. În inimile noastre sîntem cu toții la fel. Toți sîntem triști și cruzi.

Făcu o pauză, își șterse lacrimile și se uită în sus pe pantă.

– Cred că prietenul nostru D'Amour are o problemă.

În ultimele cîteva minute, în timpul acestei conversații în-lăcrimate, Erwin și Coker rămăseseră probabil cu vreo cincizeci de metri în urma lui D'Amour, care era la cîtiva pași de ceață. Era evident că simțise dușmanul, deoarece acum era întins la pămînt, în spatele unui bolovan, și stătea nemișcat. Cîteva clipe mai tîrziu, problema despre care vorbise Coker apărură din ceață sub forma nu a unuia, ci a patru indivizi, fiecare de o urîtenie care încerca să o întrecă pe a celuilalt: unul era slab cît o așchie, altul obez, altul cît o vită, iar altul coleric.

Cel mai slab dintre ei era și cel mai nerăbdător și coborî douăzeci de metri pe pantă (trecînd de locul în care era întins D'Amour), trăgînd aer pe nas.

– Cred că după *noi* au venit, spuse Coker.

– Ce naiba sînt ăștia?

– Creaturi din Quiddity, răspuse Coker.

– Îngrozitoare.

– Sînt sigur că și ei ar spune același lucru despre tine, observă Coker.

Creatura cea slabă cobora acum panta și chiar părea că se apropie de fantome.

– Ce facem? întrebă Erwin.

Cu cît se apropia mai mult creatura, cu atît părea să fie mai neliniștit.

– Nu ne poate face nici un rău, spuse Coker. Dar dacă îl văd pe D'Amour...

Creatura slabă cît o așchie părea să se uite direct la Erwin, care găsi lucrul acesta extrem de neliniștitor.

– Mă vede, murmură Erwin.

– Mă îndoiesc.

– *Mă vede*, îți spun eu!

– Ei bine, te plîngeai că pe drum ești invizibil. Nu te mai înțeleg... la naiba!

– Ce?

– L-au găsit.

Erwin se uită dincolo de creatura cea slabă și o văzu pe cea mai brutală probabil prinzîndu-l pe D'Amour și ridicîndu-l în picioare.

– Este vina noastră, spuse Coker. Sînt al naibii de sigur că pe noi au venit să ne caute.

Erwin nu era atît de sigur, dar nu exista nici o îndoială că D'Amour avea necazuri serioase. Unul dintre cei patru îl dezarmă, altul îl lovi peste față. În ceea ce o privea pe creatura care coborîse pe pantă, aceasta se întorsese cu spatele spre Erwin și spre Coker și se îndrepta spre tovarășii ei, care îl tirau acum pe prizonier în ceață.

– Ce facem? întrebă Erwin.

– Mergem după ei, răspunse Coker. Și, dacă îl ucid, ne cerem scuze.

Ultima oară cînd Harry urcase Culmea, tatuajele lui Voight îi permiseseră să ajungă pînă la prag fără să fie simțit. Dar șmecheria nu mai mersese și de data aceasta. Nu știa de ce, și adevărul este că nici nu conta. Era în mîinile dușmanilor – Gamaliel, insecta care înțepa, Bartho crucificatorul, Mutep bondocul și Swanky obezul. Nu se putea face nimic în această privință.

Nu încercă să li se opună, pe de o parte pentru că știa că nu ar fi stîrmit decît violență, iar pe de altă parte pentru că, pînă la urmă, urcase panta să vadă cum arată diavolul, iar cei patru îl duceau la ușa prin care acesta avea să vină, așa că de ce să se opună!?

Și mai exista și un al treilea motiv. Aceste creaturi erau verii diavolului care luase viața Părintelui Hess. Nu înțelegea genealogia lor, dar știa din pâlăvrăgeala, frenezia și duhoarea lor că erau cumva înrudiți. Poate că atunci, în ultimele minute dinainte de sosirea lui Yad, ar putea afla de la unul sau de la altul dintre acești patru indivizi groaznici ce voise să transmită Susan prin mesajul ei.

– „Eu sînt tu și tu ești iubire...”

Chiar și la sfîrșit, „iubirea este cea care face lumea să se învîrtească?”

V

În burta lui Yad Uroboros nu era nici întuneric, nici lumină. Era doar o absență – a luminii și a întunericului, a înălțimii și a adâncimii, a sunetului și a texturii – care ar fi putut trece drept uitare, dacă Joe nu ar fi fost capabil să enumere tot ce îi lipsea. Uitarea, era sigur, ar fi o condiție fără gândire.

Așadar, ce era acest loc în care se afla? Era Joe vreun fel de fantomă care bîntuia capul lui Yad? Sau un suflet prins în carnea bestiei, pînă cînd îl vomita sau pierea? Aici nu-și simțea existența amenințată, dar bănuia că în curînd nu va mai fi așa de sigur. Nu mai era decît o problemă de timp înainte ca gîndurile sale să-și piardă coerența, iar el să uite complet de sine.

Perspectiva aceasta i se păruse destul de atrăgătoare, cînd stătea lingă lacul din templu. Își trăise viața și era gata să renunțe la ea. Dar acum, cînd plutea (dacă se poate spune despre un lucru fără substanță că plutește) în gol, se întreba dacă prezența lui aici fusese planificată sau prezisă de către Zehrapushu. Își aminti cît de avid îl studiasse primul 'shu pe care îl întîlnise pe țărmul de lingă Liverpool. Îl măsurase oare acesta, sau mintea din care făcea parte, pentru a-i atribui un rol într-un eveniment ce avea să urmeze, pătrunzînd *dincolo* de carnea lui, ca să vadă dacă ar merita să ajungă în burta lui Yad?

Dacă se întîmplase așa – dacă era într-adevăr un motiv pentru care el se afla aici –, atunci era datoria lui față de 'shu, a cărui privire era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase experiențe din călătoriile sale, să conserve orice parte mai

rămăsese din el – amintirea, spiritul, sufletul – și nu să succumbă în uitare.

„Numeste-te singur, se gândi el. Cel puțin ține minte asta.“ Nu avea gură, desigur, nici limbă sau plămîni. Tot ce putea face era să gîndească: „Sînt Joe Flicker. Sînt Joe Flicker“.

Făcînd lucrul acesta, se produse imediat o schimbare. Stația fără formă se modifică, iar simțurile sufletului începură să perceapă contururi.

Nu avea cum să-și cunoască adevărata dimensiune aici, desigur. Poate că el era minuscul în această formă fără formă – ca o fărîmă privită în raza soarelui –, iar în cazul acesta tot ceea ce se concentra în jurul său nu era titanic, cum părea, ci el, martorul lor, era o pîrticică infimă. Oricare ar fi fost adevărata situație, se simțea insignifiant în prezența acestor forme coerente. Privi în jur, în toate direcțiile, ridicîndu-și privirea către întunericul care forma o cupolă deasupra lui, unde formele neregulate se mișcau ca și cum în acest loc luau naștere meduze uriașe, iar sub el era o construcție din material incrustat.

Nu era deloc sigur că era real ceea ce vedea, așa cum fusese trupul său care zăcea lingă lacul templului de dedesubt. Poate că erau doar gînduri în capul lui Yad Uroboros, iar el era prezent în mijlocul unei viziuni a lui Yad asupra cerului și a infernului: un firmament de îngeri neterminați, un adînc de nonsensuri, iar între ele o pînză complexă, întinsă și infinită de amintiri înnodate și amestecate.

Văzu că erau locuri în care firele păreau să se adune, generînd mase mari, de forma unor ouă. Curiozitatea sa în privința naturii lor fu suficientă pentru a-l propulsa; nici nu apucă să se minuneze de ele, că spiritul său se mișca deja către cea mai mare dintre ele, aflată în vecinătatea sa. Cu cît se apropia mai mult de ea, cu atît îl peocupa mai mult aspectul acesteia. În timp ce incrustațiile de pe pînză erau organice, suprafața oului era de un cu totul alt gen. Era o masă de forme

care se suprapuneau, ca piesele unui ferăstrău mecanic neascultător, fiecare nereușind exact să se sincronizeze cu cea de dedesubt și lucrînd după un plan obsesiv de complex.

Aspectul nu era singura sursă de neliniște. Din ea emana un sunet; sau, mai degrabă, cîteva sunete, care se amestecau. Unul era ca șoaptele copiilor; altul era o bătaie înceată, neritimică, precum cea a unei inimi bolnave. Iar a treia era un scheunat care își găsea drum prin gîndurile lui Joe, parcă pentru a le tulbura.

Fu tentat să se retragă, dar rezistă și își forță spiritul, mai sigur cu fiecare clipă că aici era o mare durere; o durere aproape de neîndurat, de fapt. Suprafața formei era un șir de mișcări absurde: ticuri, spasme, răsuciri, piesele ferăstrăului desprinzîndu-se în sute de locuri, ca niște solzi aruncați, în timp ce altele, cu țepi și brute, încă neformate, erau nedesfăcute.

La stînga, îi atrase atenția ceva irizat; privi într-acolo și văzu că desprinderea acestora dezvăluia ceea ce se afla *sub* masa înnebunită, care șoptea. Se mișcă în acea direcție și, pentru prima oară de cînd se apropiase de ou, Joe avu senzația că prezența lui fu remarcată. Mișcările deveniră mai nervoase pe măsură ce se apropie de obiectul irizat și peste tot în jur bucățile solzoase emanau un fluid întunecat, parcă pentru a ascunde locul în vreme ce produceau un acoperămint permanent. Joe nu fu amăgit. Se apropie de acel loc, sigur că acolo se afla un mister vital, iar drept răspuns mișcările deveniră mai frenetice, pînă cînd, brusc, tremurul păru să ajungă la masa critică și vreo zece forme se ridicară de la suprafață, înconjurîndu-l.

Nici una dintre ele nu avea o formă clară. Nu putu distinge nici un braț, nici un cap, cu atît mai puțin vreun ochi sau vreo gură. Dar căscau, se răsuceau și se umflau în feluri care aminteau de o paradă dezgustătoare. Ceva spintecat, dar în viață; ceva avortat, dar în viață; ceva decăzut în mizerie, dar tot în viață. Deși își părăsise trupul și se considera eliberat de el,

aceste orori îi amintiră de toate rănilile pe care le suferise vreodată, de fiecare boală, de fiecare slăbiciune.

Totuși, se apropiase prea mult de lucrul acela irizat ca să fie înspăimântat. Întorcându-și privirea de la aceste manifestări, alunecă prin rețeaua lor și ajunse în mijlocul celui secret pe care îl ascundeau.

Nimeri într-un canal cotit, prin care alunecă. Acesta începu să se îngusteze repede, foarte mult, ca și cum ar fi fost într-o spirală care se închidea. Lumina care îl chemase aici nu se micșoră în timpul călătoriei sale, ci rămase constantă, deși curbele se strîmtau, iar canalul era atît de îngust acum, că era sigur că un fir de păr n-ar fi putut trece prin el. Și deveni tot mai îngust, pînă ce el începu să se gîndească la faptul că spațiul va dispărea complet și poate că îl va lua cu el. Nici nu-și formulă bine acest gînd, că înaintarea păru să încetinească, pînă cînd Joe abia se mai mișca. Chiar și la un pas foarte lent, spirala era aici atît de strîmtă, că el continuă să avanseze pînă cînd încetă orice mișcare. Așteptă în canalul strălucitor, uimit. Și apoi, încet, începu să-și dea seama că nu era singur. Privi înainte și, deși nu putea vedea nimic, era conștient că îl privea ceva.

Răspunse privirii aceleia, fără teamă, iar imaginile începură să erupă printre gîndurile sale: imagini frumoase, simple, ale lumii pe care o lăsase în urmă.

Un cîmp cu iarbă deasă, prin care se mișca un vînt ca o maree. O verandă, năpădită de buruieni stacojii, unde ridea un copil cu părul blond. O gogoșerie spre amurg, iar deasupra ei era luceafărul de seară, pe un fond de un albastru fără pată.

Aici visa cineva; tinjind după Helter Incendo. Și era cineva care fusese acolo și văzuse peisajele cu propriii ochi.

Omenesc. Era ceva omenesc aici. Un prizonier al lui Yad, bănuî el, prins în această spirală strălucitoare și păzit de amîntirea cărnii și de fragilitatea ei.

Nu avea cum să întrebe; nu avea cum să știe dacă pur și simplu îl înfășurase în viziunile sale, dacă înțelesese că nu mai era singur. Dacă era așa, atunci ar putea să-l elibereze, să-l scoată din celula în care visa.

Își roti spiritul curios și începu să-și caute drumul înapoi prin canal, sperînd că prizonierul îl va urma. Nu fu dezamăgit. După cîteva secunde, privi îndărăt și simți o privire fără ochi asupra sa.

Totuși, scăparea nu era lipsită de consecințe. Chiar cînd grăbi pasul, apărură fisuri în zidurile din jurul lor, iar fluidul pe care îl văzuse ieșind printre solzi cînd se apropiase prima dată de canal se prelinse la vedere. Acum înțelese că nu era sîngele lui Yad, ci, mai degrabă, materia sa primă, care se transforma, sub ochii lui, în aceleași forme nenorocite, grețoase.

Dar, în ciuda grețoseniei lor, era ceva în mișcarea lor care dovedea disperare. Oare îndrăznea el să creadă că lor sau minții care le dirija le era *frică*? Nu de el, probabil, ci de ceea ce venea pe urmele sale; visătorul pe care îl trezise cu prezența sa.

Cu cît cele două spirite mergeau mai departe, cu atît mai limpede devenea că așa era. Fisurile se lărgiră, iar noroiul din Yad se revărsa în calea lor. Dar ei erau argint-viu. Înainte ca Yad să le poată bloca drumul cu mizerii, ieșiră din spirală, ocolind entitățile care se ridicaseră din închisoare în toate direcțiile. Unele păreau să aibă aripi prinse pe spatele jupuit, altele aveau înfățișarea lucrurilor întoarse pe dos; altele erau ca stururile de păsări, înșirate într-o formă unică, chinuitoare. Veneau după fugari într-o hoardă murdară, iar șoptele lor creșteau în strigăte acum, trupurile se loveau de fire și le tirau după ele, astfel că, atunci cînd Joe se uită în urmă, pînza tremura în toate direcțiile și din ea cădea materie moartă, care îi lovea trupul ca o grindină neagră.

Curînd această grindină deveni atît de deasă, că Joe pierdu complet contactul cu visătorul. Încercă să se întoarcă și să-l

găsească, dar hoarda creștea repede și venea spre el ca un zid minios, aruncînd o rafală de grindină în fața lui. Se simți lovit încontinuu, fiecare asalt trimițîndu-l îndărăt și orbîndu-l. Nu mai putea vedea nici cupola, nici adîncul, nici ce era între ele. Merse orbecăind prin întuneric cîteva clipe, fără să știe pe care drum venise, apoi, spre uimirea lui, fu învăluit de lumină și căzu prin aerul gol.

Văzu sub el Marea Viselor, agitată de apropierea lui Yad, iar dincolo de ea, un oraș în al cărui port vasele fuseseră ridicate atît de sus, că în curînd aveau să ajungă pe străzi.

Era Liverpool, desigur. Cît timp el se aventurase în capul lui Yad, creatura călătorise pe Quiddity și era aproape în pragul dintre cele două lumi. Avu timp, cînd căzu în mijlocul grindinii lui Yad, să se uite de-a lungul țărmului, către ușa. Era încă învăluită în ceață, dar putu să vadă crăpătura întunecată și se gîndi că poate a zărit o stea sclipind pe cerul de deasupra Culmii lui Harmon.

Apoi lovi apele din mijlocul grindinei cu materia din Yad și, înainte să-și poată elibera spiritul de greutate, sub el se ridică un val care îl purtă pe o plută de grohotiș, către străzile orașului, unde îl lăsa, prins în umbra puterii care îl aruncase afară.

VI

1

– Norocosul de Joe, comentă fața care se deslușea deasupra lui Phoebe.

Era la fel de crăpată ca albia Pîrîului lui Unger pe timp de secetă.

Phoebe ridică mîna de pe perna tare.

– Ce-i cu el?

– Spun și eu, este al naibii de norocos, după cum vorbești tu despre el.

– Și ce am spus?

– În mare parte i-ai spus doar numele, răspunse regele Texas.

Ea se uită peste umărul murdar de noroi. Peștera din spațele lui era mare și plină cu oameni, unii stînd în picioare, alții jos, alții întinși.

– M-au auzit și ei? îl întrebă ea pe Texas.

El zîmbi conspirativ.

– Nu, zise el. Doar eu.

– Mi-am rupt vreun os? întrebă ea, studiindu-se.

– Nici unul, observă el. Nu aș permite niciodată ca sîngele unei femei să se verse pe aici.

– De ce? Aduce ghinion?

– Cel mai mare, o lămuri el. Cel mai mare.

– Dar Musnakaff?

– Ce-i cu el?

– A supraviețuit?

Regele Texas clătină din cap.

– Deci m-ai salvat pe mine, iar pe el nu?

– Am avertizat-o, nu-i așa? replică el, aproape bosumflat.
I-am spus că o să-l omor dacă ea nu se întoarce.

– Nu era el vinovat.

– Nici eu nu sînt, comentă Texas. Ea este cea care generează probleme. Așa a fost întotdeauna.

– Atunci de ce nu ți-o scoți din cap? Ai numeroase persoane care să-ți țină companie.

– Nu, nu am.

– Dar *ei*? spuse ea, arătînd către mulțimea din spatele lui.

– Mai uită-te o dată, o îndemnă el.

Uimită, ea se ridică în capul oaselor și, cercetînd mulțimea, și își dădu seama de greșeala ei. Ceea ce crezuse o fi o adunare de suflete vii era, de fapt, o mulțime de sculpturi, unele bătute cu fragmente de minereu strălucitor, altele cioplite în piatră și necizelate, altele abia umane ca formă.

– Cine le-a făcut? întrebă ea. Tu?

– Cine altcineva?

– Tu chiar ești singur aici jos?

– Nu pentru că asta a fost alegerea mea. Dar da, sînt singur.

– Deci ai făcut astea ca să-ți țină de urît?

– Nu. Acestea au fost încercările mele de a găsi o formă care să ciștige afecțiunea doamnei O'Connell.

Phoebe își lăsă picioarele pe lîngă pat și apoi se ridică în picioare.

– Pot să mă uit la ele? îi ceru ea.

– Poftim, îi spuse el, dîndu-se la o parte din drumul ei.

Apoi, cînd ea trecu pe lîngă el, șopti:

– Nu-ți pot interzice nimic.

Ea se prefăcu însă că nu-i aude remarca, bănuind că în felul acesta ar deschide un subiect pe care nu era dornică să-l discute.

– Ea a văzut vreodată vreuna dintre fețele acestea? îl întrebă ea, plimbîndu-se printre statui.

– Una sau două, răspunse el, pe un ton jalnic. Dar nici una nu a impresionat-o.

– Poate că ai înțeles tu greșit... începu Phoebe.

– Ce să înțeleg greșit?

– ... motivul pentru care ei nu-i mai pasă de tine. Sînt sigură că nu este nimic de făcut în legătură cu felul în care arăți. Oricum ea este pe jumătate oarbă.

– Atunci ce vrea ea de la mine? se tîngui Texas. I-am construit autostrăzi. I-am construit un port. Am nivelat pămîntul ca să-și poată împlini visul.

– A fost frumoasă? vru să afle Phoebe.

– Niciodată.

– Nici măcar puțin?

– Nu. Era deja trecută cînd am cunoscut-o eu. Și tocmai fusese spînzurată. Murdară, spurcată la gură...

– Dar?

– Dar ce?

– A fost ceva ce ți-a plăcut la ea.

– O, da... spuse el încet.

– Ce?

– Focul din ea, în primul rînd. Pofta ei. Și poveștile, desigur.

– Spunea povești bune?

– Are sînge irlandez, așa că da.

El zîmbi pentru sine.

– Așa a făcut orașul, explică el. L-a povestit. În fiecare noapte. Stătea pe jos și povestea. Apoi se culca, iar ceea ce povestise se întîmpla pînă dimineța. Casele. Monumentele. Porumbeii. Mirosul de pește. Ceța. Fumul. Așa le-a făcut pe toate. Povești și vise. Era frumos să privești. Cred că nu am fost niciodată atît de îndrăgostit ca în acele dimineți, cînd mă sculam și vedeam ce făcuse.

Ascultîndu-i reveria, Phoebe se trezi dîndu-i apă la moară. Probabil era nebun din dragoste, așa cum spusese Maeve, și

era clar că acest lucru îl înnebunise puțin, dar ea înțelegea acel sentiment destul de bine.

Acum se auzi un huruit de undeva de deasupra lor. O ploaie de țarină căzu din tavanul crăpat.

– A sosit Yad, murmură el.

– O, Dumnezeuule.

Ochii lui ca niște bolovani i se roteau în orbite.

– Cred că întoarce orașul pe dos, spuse el.

În vocea lui se simțea o tristețe calmă.

– Nu vreau să fiu îngropată aici jos.

– Nu vei muri, o asigură el. Ce i-am spus lui Maeve este adevărat. Yad va trece pe deasupra, dar piatra va rămâne. Ești în siguranță aici, cu mine.

Urmară iar cutremure. Phoebe se cutremură și ea.

– Vino în brațele mele, dacă ți-e frică, o îndemnă Texas.

– Mi-e bine, răspunse ea. Dar aș vrea să *văd* ce se petrece acolo sus.

– E ușor, răspunse el. Vino cu mine.

În timp ce o conducea prin labirintul regatului său – pe ai cărui pereți își configurase și reconfigurase fața de mii de ori, făcând repetiții pentru o scenă de dragoste care nu se petrecuse niciodată –, cugetă cu glas tare asupra vieții din rocă. Dar, din cauza agitației de deasupra, care creștea cu fiecare pas pe care îl făcea, a pereților care se crăpau și a pietrelor care se prăbușeau, ea nu prinse decît fragmente din vorbele lui.

– ... nu este deloc solid... spuse el la un moment dat; totul curge, dacă privești pentru mai mult timp...

Și după o vreme:

– ... o inimă de fosilă, asta am... dar tot doare...

Și mai tirziu:

– San Antonio este locul de murit. Îmi pare rău că nu mai am carne, ca să mă întind în Alomo...

În cele din urmă, după vreo zece minute în care căzură bucați și pietre, o conduse într-o cameră de mărime considerabilă,

a cărei podea era curățată și lustruită. Acolo, chiar în pământul de sub picioarele ei, se reflectau cele ce se petreceau deasupra pământului. Era o imagine copleșitoare: întunericul clocotitor al trupului lui Yad invadea străzile orașului prin care mersese ea cu doar câteva ore înainte, cărînd cu el rămășițe ale locurilor în care semănase nenorocire pe drumul său pînă aici. Văzu un cap de la o statuie gigantică căzînd și rostogolindu-se pe una dintre străzi, doborînd clădiri întregi în drumul lui. Zări ceea ce părea să fie o insulă mică depusă în mijlocul unei piețe a orașului. Cîteva vapoare fuseseră aruncate printre turnurile unei catedrale, iar pînzele lor se desfăcuseră ca pentru a le purta către depărtări, în întîmpinarea următorului vînt.

Și, în mijlocul acestor dărîmături, erau nenumărate creaturi pescuite din adîncurile Mării Viselor de trecerea lui Yad. Cele mai mici dintre ele semănau cu niște pești fantastici: bancuri sclipitoare de viață imaginară, aruncate în valurile de deasupra acoperișurilor orașului, cînd căzuseră în număr foarte mare. De departe extraordinare erau creaturile scoase, după cum bănuia Phoebe, din cele mai adînci zone ale lui Quiddity; formele lor se inspirau din (sau erau sursă de inspirație pentru) poveștile marinarilor din toată lumea. Colacul acela sclipitor nu era oare un șarpe de mare, ai cărui ochi ardeau ca niște furnale gemene în capul lui? Iar bestia care își înfășura brațele în jurul catargelor unui cuter căzut la pămînt nu era mama tuturor caracatițelor?

– La naiba, sări regele Texas. Nu mi-a plăcut niciodată să concurez cu orașul ăla al ei pentru a-i obține afecțiunea, dar nu așa trebuie să piară ăsta.

Phoebe nu spuse nimic. Privirea ei trecuse de la dărîmături la Yad însuși. Ceea ce văzu îi aminti de o boală – o boală groaznică, implacabilă, lacomă. Nu avea chip. Nu avea răutate. Nu avea vină. Poate că nu avea nici minte. Venea pentru că putea; pentru că nimic nu o oprea.

– O să distrugă Everville, îi spuse ea lui Texas.

– Poate.

– Nici un *poate*, protestă ea.

– Ție de ce-ți mai pasă? se miră el. Nu-ți place acolo, nu-i așa?

– Nu, recunosc Phoebe. Dar nici nu vreau să-l văd distrus.

– Nu trebuie să-l vezi, replică Texas. Tu ești aici, cu mine.

Phoebe se gândi puțin la asta. Era clar că nu îl putea face să intervină în numele ei. Dar poate că era vreo altă cale.

– Dacă aș fi Maeve... începu ea.

– Tu ești prea sănătoasă.

– Dar dacă aș fi ea... dacă eu aș fi fondat un oraș așa cum a fondat ea Everville, nu prin vise, ci prin muncă...

– Da?

– ... iar cineva l-ar proteja pentru mine, l-ar păstra în siguranță...

Lăsă gândul suspendat. Urmară cincisprezece secunde de tăcere, timp în care Liverpoolul se cutremura sub picioarele lor. Apoi el spuse:

– L-ai *iubi* pe acel cineva?

– Poate că l-aș iubi, recunosc ea.

– O, Dumnezeu!... șopti el.

– Se pare că Yad se năpustește asupra orașului, observă ea. Începe să se miște de-a lungul țărmului.

– Țărmul *meu*, sublinie regele Texas. Eu sînt piatra, îți amintești?

Traversă oglinda către locul în care stătea ea și puse mîna lui noroioasă pe obrazul ei.

– Mulțumesc, spuse el. Mi-ai dat speranță.

Se întoarse cu spatele la ea, spunînd:

– *Stai aici.*

– Nu...

– Stai, am spus. Și *privește.*

În timpul călătoriei sale către Mem-é b'Kether Sabbath, Noah Summa Summamentis vorbise despre puterea lui Yad

Uroboros de a induce groaza prin simpla sa apropiere, dar pînă acum – cînd intră pe străzile Liverpoolului – Joe nu văzuse nici un semn al acelei puteri. În b'Kether Sabbath, răutatea lui Yad fusese ținută în frîu de 'shu și, pînă fu dezlănțuită, Joe era spirit, aparent imun la influența lui. Dar supraviețuitorii care rătăciseră prin dezolarea cutremurătoare erau evident victime, urlau și plîngeau să fie eliberați de nebunia care îi copleșea. Unii se prăbușiseră și zăceau printre dărîmături cu fețele albe. Alții erau îndemnați la acte nebunești de autovătămare pentru a opri ororile, se loveau cu capul de pietre, își sfîșiau pieptul pentru a-și potoli inimile.

Lipsit de puterea de a-i ajuta, Joe nu putea decît să-și continue rătăcirea, hotărît cel puțin să fie martor la ceea ce comitea Yad. Poate că exista vreo curte superioară în care vor fi judecate crimele sale. Dacă va fi așa, el va depune mărturie.

Pe strada din fața lui ardea un foc mare, ale cărui flăcări luminau aerul murdar. Apropiindu-se, observă că la el participau mai mulți oameni, care se roteau în jurul lui ținîndu-se de mină, rugîndu-se cu voce tare.

– ... *tu cel care ești împărțit, fii sfînt în inimile noastre...*

„Cu siguranță îl invocă pe 'shu“, se gîndi el.

– *Tu care ești împărțit...*

Totuși, părea că rugăciunea lor nu era auzită. Deși Yad terminase cu distrugerea orașului, rămășițe ale prezenței sale bîntuiau străzile, iar una dintre ele, nu mai mare de vreo trei metri și jumătate, care semăna cu o coloană de întuneric, se apropia de foc dinspre cealaltă parte a străzii. O persoană din grup, o femeie tînără, a cărei gură semăna cu un trandafir senzual, rupse cercul și se retrase de lîngă foc, dînd sălbatic din cap. Adoratorul de la stînga ei o prinse de mină și o trase înapoi.

– Rezistă! o îndemnă. Este singura noastră speranță!

Dar răul fusese făcut. Cercul, odată rupt, își pierduse orice vrajă va fi avut și acum fiecare dintre adoratori cedă influenței

malefice a lui Yad. Unul dintre bărbați scoase un cuțit și începu să amenințe aerul din fața lui. Altul își băga o mână în foc, pîrjolind-o și urlînd de groază, ca să țină departe de el o teroare sau alta.

În acest timp, privi în sus, prin foc, iar chipul său în agonie se inserină brusc. Își trase mîna din foc și se holbă la Joe.

– Uite... șopti el.

Joe era la fel de uimit ca bărbatul care îl privea.

– Mă vezi? întrebă el.

Bărbatul nu îl auzi. Era prea ocupat să strige la cei de lîngă el:

– *Priviți! Priviți!*

Acum îl mai văzuse cineva; o femeie a cărei față era plină de zgîrieturi, dar care zîmbi extaziată la vederea lui.

– Uite cum *strălucește*... spuse ea.

– A auzit, șopti altcineva. Ne-am rugat, și el a auzit.

– Ce vedeți? îi întrebă Joe.

Dar ei nu dădură nici un semn că l-ar auzi. Pur și simplu se uitau la locul în care era spiritul său, plîngeau, stăteau cu gura căscată și mulțumeau.

Unul dintre ei se uită înapoi pe stradă, spre Yad, care se apropia. Acum nu se mai vedea. Fie fusese chemat în trupul hoardei sale, fie se retrăsese în fața bucuriei care înconjură brusc focul.

Femeia cea tînără; care rupsese prima cercul, se îndreptă acum spre Joe. Pe obrajii ei se scurgeau lacrimi, iar trupul îi tremura, însă nu-i era frică în fața dorinței de a atinge ceea ce vedea.

– Lasă-mă să te cunosc, îl rugă ea cînd ridică mîna spre Joe. Fii cu mine pentru totdeauna.

Cuvintele și nevoia din ochii ei îl stînjeniră. Orice se întimplase aici nu era ceva ce putea el înțelege, cu atît mai puțin să caute. El era tot Joe Flicker. Tot el și numai el.

– Nu pot... spuse el, deși știa că ei nu-l puteau auzi, dorindu-și totodată să părăsească acel loc.

Era mai greu să plece decît fusese să vină. Privirile lor păreau să-l încetinească, iar el era nevoit să lupte să se elibereze de ele.

Doar cînd ajunse la cincizeci de metri în josul străzii, iar dorința lor nu-l mai reținu, îndrăzni să privească îndărăt. Erau unul în brațele celuilalt, plîngînd de bucurie. Toți cu excepția femeii care încercase să-l atingă. Ea se uita în continuare pe stradă, în direcția lui, și, deși el era prea departe de ea ca să-i mai poată vedea ochii, îi simți privirea atîntită asupra lui și știu că nu se va elibera ușor de ea.

3

– *Texas!* strigă Phoebe. Luat-ar naiba, mă auzi?

Plecaser de mult din camera cu oglinzi dintr-un motiv foarte întemeiat: era gata să se prăbușească. Acum stătea și îl striga într-un tunel pe marginea căruia erau aliniate fețe. Totuși, el nu veni. Amintindu-și cît de mult îl deranja gîndul ca singele unei femei să se verse aici, căută printre rocile de sub picioarele ei niște cioburi, pînă cînd găsi ceva ascuțit, își ridică mîneca și, fără să-și dea timp să se gîndească a doua oară, își făcu o tăietură de zece centimetri deasupra încheieturii mîinii. Singele ei nu fusese niciodată mai roșu. Țipă de durere, dar îl lăsa să curgă, sprijinindu-se de perete, pentru că i se învîrtea capul.

– *Ce faci?*

Aproape instantaneu, el se ridică în fața ei sub forma unei roci lichide, urlînd.

– Ți-am spus: *fără singe!*

– Atunci scoate-mă de aici, spuse ea – simțind fiori de gheață pe șira spinării –, sau am să sîngerez în continuare.

Cutremurul devenea mai cumplit cu fiecare clipă. În pereți se auzea un sunet de măcinare, ca și cum un motor uriaș avea probleme cu viteza.

– Eu sînt piatra, afirmă el.

– Așa spui mereu.

– Dacă ți-am spus că vei fi în siguranță, atunci ești.

Peretele din spatele ei se cutremură atît de violent, încît cîteva dintre fețe crăpară și căzură la pămînt.

– Ai de gînd să mă duci sus sau nu? îl repezi ea.

– O să te duc, o asigură el, desfăcîndu-și picioarele din po-deaua coridorului și apropiindu-se de ea. Dar trebuie să vii cu mine în condițiile pe care le stabilesc eu.

Se uită la el printr-o pîclă care zvîcnea.

– Care... sînt... condițiile tale? bîigui ea.

Îi observă chipul mai dur decît i se păruse ei pînă atunci; era ca o mască cioplită cu un topor neascuțit.

– Dacă te duc, spuse el, atunci trebuie să te țin aici. Deschise brațele. Pentru siguranța ta, trebuie să stai în piatră ca într-un leagăn. Ești de acord?

Ea dădu aprobator din cap. Nu era o condiție prea rea. El era un rege, o piatră și avea inimă ca să iubească, chiar dacă era o fosilă.

– De acord, încuviință ea și, punîndu-și mîna pe tăietură ca să oprească sîngerarea, îi permise să o îmbrățișeze.

VII

1

Grillo nu era expert în îngrijirea bebelușilor, dar era foarte sigur că sunetul care venea de la copilul din brațele lui Jo-Beth nu era unul sănătos.

- Ce se întâmplă cu ea? întrebă el.
- Nu știu.
- Parcă s-ar fi înecat.
- Cred că ar trebui să tragi pe dreapta.

Bebelușul părea să aibă convulsii ușoare acum și, cu fiecare groapă de pe șosea, acestea păreau să se înrăutățească. Grillo încetini puțin, dar Jo-Beth nu fu mulțumită.

- Oprește! izbucni ea. Doar pentru o clipă sau două.

El se uită la Amy, care scotea un sunet care-ți stârnea mila. Șovăind, trase pe dreapta și opri mașina.

- Îl vrea pe tatăl ei, spuse Jo-Beth.
- O să ne prindă el.
- Știu, continuă fata.

Suspinele copilului se potoleau acum.

– De ce nu ne lași aici? spuse ea. Nu o să vină să te caute pe tine, dacă ne găsește pe noi.

- Despre ce naiba vorbești?
- Știu că ai făcut ceea ce ai crezut că este corect. Dar *nu a fost*. Amy știe acest la fel de bine ca mine.
- Vorbești despre Tommy-Ray... șopti Grillo.

– Trebuie să fim împreună, spuse ea. Sau vom muri. Vom muri cu toții.

Grillo se uită înapoi la copilul din brațele ei.

– Nu știu dacă ești răvășită, tulburată sau ai înnebunit, dar eu nu am încredere în tine în ceea ce o privește pe Amy.

Se întinse să ia copilul de la ea. Atunci ea îl strinse la piept, însă Grillo nu voia să se lase învins. Își băgă miinile pe lângă feșe și o trase pe Amy din brațele mamei ei.

Spre surprinderea lui, Jo-Beth nu încercă să o rețină. În schimb, se uită în urmă, de-a lungul drumului.

– Vine, spuse ea, întinzându-se să deschidă ușa.

– Stai înăuntru.

– Dar vine...

– Am spus...

Prea târziu. Deschidea ușa. O prinse de mână, dar ea îi scăpă și ieși în stradă.

– Urcă imediat aici! strigă el.

O adiere de vînt zgudui mașina. Apoi, pentru o secundă, mai violent decît prima oară. Jo-Beth stătea în picioare în mijlocul străzii; se întoarse pe călcîie și-și atinse ușor sîinii. Mașina se zgudui iar. De data aceasta, Grillo știa că el nu o putea aștepta. Dacă ieșea să o aducă înapoi, ea l-ar fi întrecut și, în tot acest timp, iubitul ei, Băiatul-Moarte, se apropia din ce în ce mai mult.

Puse ușor copilul pe locul din dreapta și întinse mîna să tragă ușa, cînd o rafală de aer pătrunzător și murdar îi atinse fața, împingîndu-l pe scaun. Lovi cu ceafa fereastra, dar, prinzîndu-se de volan, se trase iar în sus, întinzînd mîna liberă spre copil. Praful umplea interiorul mașinii, formînd degete care se ridicau către ochii lui și îi coborau pe gît, ca să-l înece.

Orbit, continua să întindă mîna către copil, în timp ce zguduitul mașinii devenea din ce în ce mai violent. Găsi pătura și începu să o tragă către el, dar, în acest timp, fantomele împinseră mașina și o ridicară pe două roți, iar caroseria scîrțîi.

Trase pătura mai aproape de el, fiindu-i teamă că în orice moment mortul cel prăfuit ar putea lua copilul, în timp ce hoarda spiritelor își impunea voința și puterea vântului asupra mașinii, evident hotărâtă să o răstoarne. Poate că unii dintre călăii săi fuseseră chemați să ajute, pentru că degetele care îi sfîșiau ochii și gîtul se retrăseseră. Își șterse obrazul cu umărul, ca să vadă mai bine, apoi deschise ochii și descoperi că pătura din mîna sa era goală. Se prinse de bord și se ridică spre ușa deschisă, hotărît să o ia pe Amy înapoi. Cînd se ridică, parbrizul se sparse și văzu prin praf fețele hrăpăreților, patru sau cinci, conturate prin aerul murdar și rînjind la disperarea sa.

– *Nenorociților!* strigă el către ei. *Nenorociților!*

Sunetul vocii sale stîrni un hohot de plîns, nu al fantomelor, ci al lui Amy. Pînă la urmă nu o luaseră; scăpase între scaunele din față și era întinsă, fără să fie rănită, pe podeaua din spatele lui.

– Totul este în regulă, îi spuse el, întinzîndu-se după ea.

Atunci, mașina își pierdu echilibrul și se răsturnă. Prin zgomotul sticlei sparte și al metalului, auzi vocea Băiatului-Moarte urlînd:

– *Încetați!*

Ordinul venise prea tîrziu. Mașina era răsturnată pe capota care se strîmbă în urma impactului. Ferestrele rămase se sparseră în interior, iar conținutul torpedoului se vîrșă. Panicate, instinctele lui Grillo preluară controlul, iar el trase copilul în brațele sale cînd căzu. Trupul lui fragil trosni și se sfîșie. Simți ceva în stomac și în piept, ca o indigestie bruscă.

Apoi mașina se opri din zguduit și se lăsă liniștea. Pentru o clipă, crezu că fetița murise, dar se părea că fusese redusă la tăcere de șoc, deoarece o auzi respirînd aproape de el în întuneric.

Era cu fundul în sus, cu genunchii depărtați, și ceva fierbinte îi curgea de la vîntre în jos. Acum mirosi ceea ce curgea: era ceva pătrunzător și familiar. Se pișa. Încercă foarte precaut

să se miște, dar era ceva ce-l reținea. Își duse mîna la piept, iar degetele sale găsiră un piron care îi ieșea din trup, la cîțiva centimetri în spatele claviculei stîngi. Nu îl durea, deși era probabil înțepat de la spate pînă în față.

– O, Dumnezeu!... își spuse el, foarte încet, apoi, abia perceptibil, se întinse către Amy. Mișcarea păru să dureze o veșnicie. În timp ce se întinse, avu timp să se gîndească la Tesla și să spere că nu îl va vedea în halul ăsta. Îndurase atît de multe și, pînă la urmă, căutarea și suferința ei cîștigaseră atît de puțin.

Degetele lui găsiră fața lui Amy și, centimetru cu centimetru, își trecu mîna peste trupul ei micuț. Mîna îi amorteă, dar, după cîte își putea da seama, nu era însîngerată, ceea ce îl liniști puțin. Apoi, cînd ajunse iar la fața ei, ea îl prinse de deget și îl strînse. Fu uimit de puterea ei. Și încîntat, pentru că acest lucru însemna, desigur, că nu suferise nici o rană. El își forță trupul să mai respire, iar mușchii îi mulțumiră. Trase puțin aer în plămîni, suficient pentru un cuvînt sau două.

Îl folosi cu înțelepciune.

– Sînt aici, îi spuse el lui Amy și muri atît de liniștit, că fetița nu își dădu seama că pierise.

2

Chiar înainte de a da colțul, Tesla auzi zgomotul groaznic al fantomelor: un vuiet de nemulțumiri. Trase motocicleta pe dreapta, parcă în curbă, undeva unde nu putea să fie văzută.

– Orice am găsi după colțul acela, îl avertiză ea pe Howie, cînd se dădură jos, să te controlezi.

– Vreau doar să-mi recapăt soția și copilul.

– Și exact asta vom face, îl asigură Tesla. Dar, Howie, forța nu ne aduce nimic bun. Un singur cuvînt și murim amîndoi. Gîndește-te la asta. Morți nu vom mai fi de nici un folos pentru Jo-Beth sau pentru Amy.

Spunându-și punctul de vedere, Tesla se îndreptă către colț. Pe drum nu erau becuri, dar era destulă lumină de la lună și de la stele, pentru ca scena să fie suficient de clară. Mașina lui Grillo era lovită și răsturnată. Jo-Beth stătea în picioare lângă ea, aparent neînarmată. Nu era nici urmă de Grillo sau de bebeluș.

În ceea ce îl privea pe Tommy-Ray, el își disciplina trupele, și fantomele se adunau în jurul picioarelor lui ca o haită de javre bătute.

– Proștilor! urlă el la ele. *Proștilor!*

Viri palmele în substanța lor mișcătoare și trase către față două miini pline. Substanța îi atirna de degete ca niște zdrențe.

– De ce nu *învățați*? urlă el.

Șoaptele fantomelor deveniră mai panicate. Unele dintre ele își întoarseră smerite fețele nenorocite către el. Altele își ascunseră capetele, părînd să știe ce avea să urmeze.

Tommy-Ray deschise o gură uriașă și puse eterul murdar între dinți. Apoi inhală pur și simplu, trăgînd aerul murdar în trupul său. Tesla văzu cum două fețe de fantome, suspinînd și ofînd, dispărură în jos, pe esofagul Baiatului-Moarte, în timp ce următoarele se cățarau, ca să evite să pătească același lucru ca acelea de dinaintea lor. Dar lecția părea să se fi terminat, deoarece acum el prinse fișiile de materie care îi atirnau din colțurile gurii, le mușcă și le mestecă între dinți. Eterul îi căzu din ambele colțuri ale gurii, pe bărbie. Lăsă să-i cadă bucățile rupte.

Supraviețuitorii își manifestară în șoaptă recunoștința și se strînseră la un loc, departe de el.

Întregul episod durase probabil vreo cincisprezece secunde, timp în care Tesla și Howie parcurseseră jumătate din distanța dintre colț și locul accidentului. Nu mai aveau acum decît vreo douăzeci și cinci de metri pînă la mașină și erau în pericol de a fi văzuți de către Tommy-Ray, dacă acesta s-ar fi uitat în direcția lor. Din fericire, avea altă preocupare: Jo-Beth. Se dusesse la ea și îi vorbea față în față. Ea nu se retrase de

lingă el. Chiar și atunci când mâinile lui urcară pe fața ei – îi mîngîiară obraji, părul, buzele –, ea rămase nemișcată.

– Hristoase... șopti Howie.

Tesla se uită peste umăr.

– Este ceva viu acolo, spuse ea, arătînd cu capul spre mașina lui Grillo.

Howie privi într-acolo.

– Nu văd nimic, spuse el, întorcîndu-și privirea spre flirtul dintre gemeni.

– Nu poate face așa ceva, mormăi el și, trecînd pe lîngă Tesla, porni către ei.

Merse atît de repede, că Tesla nu avu nici o șansă să acționeze în același moment. Se duse către mașină, scrutînd metalul întunecat, căutînd alte dovezi ale supraviețuirii. Le găsi: o mișcare abia perceptibilă. Era probabil la vreo zece metri de mașină acum, iar mirosul înțepător de benzină i se urca în cap. Aplecîndu-se, se mișcă repede și se duse către partea cealaltă a mașinii, astfel încît aceasta se afla între ea și Tommy-Ray. Deși încercă să-i audă vocea, frînturi din ceea ce îi spunea el lui Jo-Beth nu ajungeau pînă la ea.

– ... va fi mai mult... șopti el. Mult mai mult...

Ea îngenunche în balta de benzină și se uită în interiorul mașinii avariate, folosindu-se de faptul că Tommy-Ray vorbea, pentru a o acoperi cînd țipă:

– Grillo...?

În timp ce striga, începu să distingă formele amestecate din fața ei. Era un scaun întors cu fundul în sus: hărți vraiste. Și, în mijlocul lor, o, Dumnezeule, acolo era brațul lui Grillo. Întinse mîna și îl atinse, șoptindu-i iar numele. Nu primi nici un răspuns. Vîrîndu-și capul prin fereastra spartă, începu să dea la o parte cioburile care îi împiedicau accesul la el. În pîr îi căzu ulei, care i se prelinse apoi pe față. Se șterse la ochi cu dosul mîinii și pătrunse în mașină. De data aceasta dădu peste o bucată de scaun, pe care o aruncă la o parte, și astfel îl văzu

mai bine. Avea fața întoarsă pe jumătate către ea și, când îl văzu, îl strigă iar, știind în același timp că-și irosea vorbele. Era mort, străpuns de o țeapă de metal. În ciuda acestei grozăvii, după expresia feței, părea să nu fi murit în chinuri. Fața lui – pe care se întinse și o atinse – era aproape senină.

În timp ce degetele sale îi trecură pe obraz, ceva se mișcă în întunericul din spatele lui. Amy; era Amy! Tesla se vîrî în mașina care scîrția, pînă cînd fața ei fu la cîteva centimetri de pieptul lui Grillo, și se uită dincolo de el. Acolo era copila, cu ochii umezi și mari în întuneric, iar cu mîna se ținea de degetul arătător de la mîna stîngă a lui Grillo.

Nu era nici o speranță de a-l mișca pe cel mort, de asta era sigură Tesla; el și mașina erau iremediabil legați. Singura ei speranță – și a lui Amy – era să se întindă peste trupul lui, peste țeapa care îl străpunsese, și să scoată copila printre metalul contorsionat de deasupra și trupul de dedesubt. Se tirî cît îi permise spațiul din mașină și întinse mîinile peste trupul lui Grillo – sîinii ei îi apăsă pieptul lipicios –, ca să apuce copila.

În acest timp auzi vocea lui Tommy-Ray.

– ... mort... spuse el.

De data aceasta veni un răspuns pe care îl auzi. Nu de la Jo-Beth, ci de la Howie. Tesla prinse doar cîteva cuvinte; suficient însă pentru a ști că i se adresa lui Jo-Beth, nu fratelui ei.

– Continuă să vorbești, șopti Tesla.

Cu cît Howie îi distrăgea mai mult timp atenția lui Tommy-Ray, cu atît avea mai multe speranțe că va scoate copila de acolo.

Fortînd ușor, reuși să desfacă mîna lui Amy de pe degetul lui Grillo, și acum începu să o ridice peste trupul acestuia, trăgîndu-se îndărăt, atingînd cu burta acoperișul mașinii. Copilul fu incredibil de tăcut pe toată durata acestei operațiuni. „Șocat“, se gîndi Tesla.

– E în regulă, murmură ea către copil, încercînd să-i zîmbească încrezătoare.

Amy se uită înapoi către ea, nelămurită.

Acum aproape că ieșiseră din mașina avariata. Sigură că nu o să-l mai vadă pe Grillo de acum înainte, îi mai studie fața pentru o clipă.

– În curînd, îi promise ea. Foarte curînd.

Apoi se saltă în picioare, luînd copilul în brațe.

De partea cealaltă a mașinii, Tommy-Ray urla. În vocea sa era o profunzime pe care Tesla nu o mai auzise pînă atunci, ca și cum ar fi adunat un cor al morților pe care îi devorase, iar aceștia își modulau vocea după a lui.

– *Spune-i* – îi ziceau vocile lui Jo-Beth –, *spune-i adevărul...*

Ieșind din mașină, Tesla îndrăzni să stătea în picioare, bănuind (corect) că Băiatul-Moarte va fi prea preocupat ca să privească în direcția ei. Stătea la mică distanță în spatele surorii sale, cu mâinile pe umerii ei.

– Spune-i cum stau lucrurile între noi, o îndemnă vocea care ieșea din el.

Trăsăturile lui Jo-Beth nu mai erau absente. Față în față cu soțul ei, a cărui mîhnire era foarte vizibilă, nu putu decît să fie mișcată. Tommy-Ray o scutură puțin.

– De ce nu-l scuipi în față? întrebă el.

În cele din urmă, vorbi și ea:

– Nu mai știu nici eu.

La auzul vocii ei, bebelușul din brațele Teslei începu să plîngă. Tesla îngheță, cînd trei perechi de ochi se întoarseră către ea.

– Amy, suspină Jo-Beth și, smulgîndu-se dintre cei doi bărbați, porni către Tesla, cu brațele desfăcute. Dă-mi-o!

Era la un metru sau doi de mașina avariata, cînd Tommy-Ray urla:

– *Așteaptă!*

În vocea lui era atîta vehemență, că ea se supuse instinctiv.

– Înainte să atingi copilul acela, îi ceru Tommy-Ray, vreau să-i spui al cui este.

Tesla putea vedea fața lui Jo-Beth; bărbații nu. Ea putea vedea lupta care se dădea pe chipul lui.

– D-d-despre ce v-v-vorbești? se bîlbîi Howie.

– Cred că ea nu vrea să-ți spună, zise Tommy-Ray. Dar eu vreau. Vreau să știi o dată pentru totdeauna. Am venit odată, cu ceva timp în urmă, ca să văd ce mai face surioara mea și... ne-am împreunat, așa cum nu ai crede. Copilul este *al meu*, Katz.

Ochii lui Howie erau ațintiți asupra lui Jo-Beth.

– Spune-i că este un mincinos, izbucni el.

Fata nu se mișcă.

– *Jo-Beth? Spune-i că e-e-este un mincinos!*

Își scoase arma din haină – Tesla îl văzuse aruncînd-o în parcare; cu siguranță o furișase apoi la loc, înainte să urce în spatele motocicletei – și o îndreptă în direcția lui Jo-Beth.

– V-v-vreau s-s-să-i spui! strigă el la ea. E-e-este un *mincinos!*

Privirea Teslei trecu de la fața lui la armă, la Jo-Beth, la pămîntul umed, iar prin cap i se perindau imagini din Palomo Grove. Fletcher, îmbibat de benzină și nerăbdător să moară în foc. Arma, pe care o strîngea în mînă, gata să scoată prima scinteie...

„Nu din nou, se rugă ea. Te rog, Doamne, nu din nou.“

Tommy-Ray vorbi iarăși afectat:

– Tu nu ai avut-o niciodată, Katz. Nu cu adevărat. Ai crezut că ai avut-o, dar ea poate merge mai în profunzime decît ai putut tu să o duci.

În timp ce vorbea, își mușcă buzele.

– *Foarte în profunzime.*

Howie se uită în jos, la benzina din jurul picioarelor dușmanului său, și, fără ezitare, trase. Întreaga succesiune de evenimente – ochitul și împușcătura – durase doar trei sau patru secunde, dar fu suficient pentru ca Tesla să se întrebe ce loc avea sincronizarea în copacul-poveste...

Apoi se produse scinteia, urmă flacăra, iar aerul din jurul lui Tommy-Ray se făcu auriu.

Howie scoase un strigăt de victorie. Apoi își întoarse privirea asupra lui Jo-Beth.

– Încă îl mai vrei? strigă el.

Jo-Beth suspină.

– Mă iubește, spuse ea.

– Nu! strigă Howie, mergînd cu pași mari către ea acum. Nu! Nu! Nu! Eu sint cel care te iubește... Și își puse degetul în piept. Întotdeauna te-am iubit. Te-am iubit dinainte să te cunosc...

În timp ce el se apropia de ea, focul care izbucnise în jurul Băiatului-Moarte se deplasa pe pămînt în direcția ei. Ea nu îl văzu. Era prea ocupată să strige la Howie *să se oprească*.

– Howie! urlă Tesla.

El privi în direcția ei.

– Focul, *Howie*...

Acum îl văzu și el. Lăsă arma să cadă și se grăbi către Jo-Beth, strigînd la ea, în același timp. Înainte ca el să parcurgă jumătate din distanța dintre ei, flăcările care îl ascundeau pe Băiatul-Moarte se desfăceau ca o cortină, iar Tommy-Ray pași la vedere. Ardea din cap pînă în picioare; îi ieșea foc din gură și din ochi, din stomac, din vîntre. Sacrificiul lui părea să nu îl preocupe prea mult totuși. Înaintă către sora lui, aproape nepăsător.

Ea îl văzuse apropiindu-se, și ar fi fugit, cu siguranță, dar pămîntul de la picioarele ei luă foc și, cînd se retrase, flăcările îi aprinseră rochia. Începu să țipe și să lovească focul cu mîinile, dar acesta îi consumă repede țesătura ușoară, lăsînd-o goală.

Howie era la cîțiva metri de flăcări acum și, fără să ezite, intră în ele, cu brațele desfăcute, pentru a-și scoate soția. Dar Băiatul-Moarte era la un metru de el și îl prinse de gulerul jachetei cu pumnul pătimaș. Howie se întoarse pe jumătate ca să-l lovească și el, iar cu cealaltă mînă o apucă pe soția sa, care țipa. Focul ajunsese la părul ei lung și izbucni brusc: o coloană

de foc care se ridica din capul ei. Howie se întinse spre ea, cu dorința evidentă de a o scoate din foc. Brațele ei erau deschise și, când se prinse de el, se îmbrățișară.

Tesla fusese martoră la nenumărate orori pe parcursul drumului care o adusese la acest moment, dar nimic – nici în Loop, nici la Punctul Zero – la fel de teribil ca acesta. Jo-Beth nu mai țipa acum. Trupul ei se zvîrcolea, ca și cum ar fi fost în chinuri, cu spasme atât de violente, că Howie nu o putu scoate din foc. Nici nu se putea desprinde de ea. Brațele ei înnegrite erau prinse în jurul lui, ținându-l prizonier în mijlocul rugului.

Acum începuse să strige Tommy-Ray: un sunet ascuțit, nebunesc. Îl trase pe Howie de lângă Jo-Beth sau cel puțin încercă, dar focul se revărsase de la soție la soțul ei, iar trupurile lor deveniseră o singură coloană de flăcări și de carne. Spasmele lui Jo-Beth încetaseră. Era moartă, cu siguranță. Dar în Howie încă mai rămăsese un strop de viață. Suficient cât să ridice mîna la ceafa soției sale și să-i lase capul pe umărul lui, ca și cum văpaia n-ar fi existat, iar ei dansau încet în flăcări.

Acest gest tandru fu ultimul. Picioarele sale vestejite cederă, iar el căzu în genunchi, trăgînd-o și pe Jo-Beth în jos după el. Nu făcu nici un zgomot, pînă la sfîrșit. Cei doi păreau să îngenuncheze față în față în flăcări, iar mîna lui Howie încă mai ținea capul lui Jo-Beth pe umărul lui.

Tommy-Ray se retrase de lângă cele două corpuri către cealaltă parte a drumului, unde aștepta hoarda lui de fantome după ce fuseseră pedepsite. Fie că le ceru el, fie că nu, veniră la el și îl ridicară, înfășurîndu-se în jurul lui. Flăcările se domoliră, iar el se prăbuși în mijlocul lor. Scoase cîteva suspine. Și apoi rosti numele surorii sale de cîteva ori.

Tesla se uită îndărăt la focul din jurul lui Howie și al lui Jo-Beth. Cum benzina aproape se terminase, acesta se stinse repede. Trupurile erau încrețite, dar încă li se mai puteau distinge brațele, trupurile îmbrățișate.

În spatele ei, Tesla auzi suspinul cuiva. Nu se deranja să se întoarcă. Știa cine era.

– Acum ești mulțumită? îi spuse ea fetei. Mergem acasă?

– Curind... veni răspunsul.

De data aceasta nu mai răspunse copila cu voce suavă. Uimită, Tesla întoarse capul. În spatele ei era o pantă ierboasă, cu vreo șase tufișuri, toate moarte. Cei trei martori erau cocoțați pe ramurile cele mai de sus, dar atât de ușor, că parcă ar fi fost lipsiți de greutate. Își lepădaseră fețele de mai înainte în schimbul a ceea ce Tesla bănuia că erau chipurile lor reale. Îi aminteau de păpușile de porțelan, cu capete mici, trăsături simple, piele aproape albă. Totuși, ținuta lor era de gală, cu veșminte aurite. Se deosebeau foarte puțin, dar ea bănuia că aceea care stătuse cel mai aproape de ea fusese Domnișoara Perfecțiune, după felul cum se adresă acum Teslei:

– Știam că am făcut o alegere bună. Tu ești exact cum am sperat noi să fii.

Tesla privi înapoi la Tommy-Ray. Era în continuare înfășurat în ceața lui; încă supărat. Dar avea să vină după copilă mai devreme sau mai târziu. Nu era timp să-și interogheze patronii nedorți în detaliu. Doar câteva întrebări și trebuia să plece.

– Cine naiba sînteți voi?

– Noi sîntem Jai-Wai, răspunse creatura. Iar eu sînt Rare Utu. Pe Yie și Hahe îi știi deja.

– Asta nu-mi spune nimic, răspunse Tesla. Vreau să știu ce naiba sînteți.

– Este o poveste prea lungă ca să ți-o spunem acum, rosti Rare Utu.

– Atunci nu o să o aud niciodată, comentă Tesla.

– Poate că este mai bine așa, răspunse Yie. Este mai bine să mergi pe drumul tău.

– Da, du-te, o sfătui al treilea. Vrem să știm ce se va întîmpla mai departe...

– Nu ați văzut destul? făcu Tesla.

– Niciodată nu este destul, fu de părere Rare Utu, aproape mîhnit. Buddenbaum ne-a arătat atît de multe. Atît de multe.

– Dar niciodată destul, adăugă Yie.

– Poate ar trebui să încercați să vă implicați, spuse Tesla.

Rare Utu se cutremură.

– Nu am putea *niciodată* să facem așa ceva, recunosc eu.

Niciodată.

– Atunci nu veți fi niciodată mulțumiți, spuse Tesla și, întorcîndu-se de la ei, porni înapoi către motocicletă, privind din cînd în cînd către Tommy-Ray.

Nu era nevoie să-și facă griji. Era încă în mijlocul hoardei sale.

Scoase două corzi elastice din cutia de scule și prinse bine bebelușul pe locul din spate. Apoi porni motorul, așteptîndu-se ca sunetul să aducă hoarda în grabă la ea. Dar nu. Cînd dădu colțul, Băiatul-Moarte și fantomele sale nu se mișcaseră. Trecu pe lîngă ei, privind îndărăt o dată, ca să vadă dacă Jai-Wai dispăruseră de pe pantă. Dispăruseră. Avuseseră plăcerea unei triple tragedii aici, lua-i-ar naiba, și plecaseră mai departe să vadă alte spectacole. Nu simți decît dispreț pentru ei. Era clar că aparțineau unui ordin superior de ființe, dar interesul lor indirect pentru spectacolele suferinței umane îi făcea silă. Tommy-Ray nu se putea abține. Ei puteau.

Și totuși, în ciuda mîniei sale, ceea ce repetaseră de mai multe ori îi tot revenea în cap și avea să îi tot revină pînă la moarte.

Ce urmează? Aceasta este întrebarea eternă. Ce urmează? Ce urmează? Ce urmează?

VIII

1

– Plănuiesc să te răstignească, D'Amour?

Harry se întoarse de la crucile în fața cărora stătuse și se uită la tipul cu alură de călugăr, care ieșea din ceață. Era foarte simplu, cu haine închise la culoare, fără vreo concesie făcută vanității, părul tuns foarte scurt, fața largă, simplă, aproape lipsită de culoare. Și totuși, era ceva ce Harry cunoștea la el; ceva legat de ochii lui.

– Kissoon?

Omul câpătă imediat o expresie acră.

– Tu ești, *nu-i așa?*

– Cum ți-ai dat seama?

– Dezleagă-mă și am să-ți spun, zise Harry.

Fusese legat de un par bătut în pământ.

– Nu mă interesează chiar atât de mult, răspunse Kissoon.

Ți-am spus vreodată cât de mult îmi place numele tău? Nu Harold; Harold e ridicol. D'Amour. Aș putea să-l iau eu, când o să fii acolo sus.

Arată cu capul către crucea din mijloc. Gamaliel și Bartho se pregăteau să dea jos trupul femeii.

– Poate că o să am o sută de nume, continuă Kissoon. Apoi, șoptind: Și poate nici unul.

Acest lucru părea să-l mulțumească.

– Da, așa este cel mai bine. Să nu ai nume. Își duse mâinile la obraz. Poate nici față.

– Crezi că Yad te va face regele lumii? întrebă Harry.

– Ai vorbit cu Tesla.

– Așa ceva nu se va întâmpla, Kissoon.

– Cunoști lucrările lui Filip Chantiac? Nu? A fost pustnic. A trăit pe o insulă, o insulă micuță, aproape de coasta Almosth's Saw. Foarte puțini oameni au îndrăznit să meargă acolo – se temeau că ar putea fi duși de curenți dincolo de insula lui Chantiac, pe țărmul lui Yad –, dar cei care au îndrăznit s-au întors de acolo cu fragmente din înțelepciunea sa...

– Și anume?

– O să ajung și acolo. Problema este că Filip Chantiac fusese conducătorul orașului b'Kether Sabbath la vremea sa și fusese tot ceea ce am vrea să fie conducătorii noștri. Dar chiar și așa, tot erau disensiuni, era violență și ură în orașul lui. Așa că într-o zi a spus: „Nu mai pot să am de-a face cu mizeria Sapas Humana” și a plecat pe insula lui. Iar la sfârșitul vieții, când cineva l-a întrebat ce dorea lumii, a spus: „Visez doar la o vreme în care să fie curaj, compasiune și devotament. În care să fie tărie umană și îndurare. Fraternitate. Sfidarea grijilor, consolarea în ris. Speranță. Apoi ne putem întoarce cu toții la pești și o să fim mulțumiți”.

– Și asta vrei tu? se miră Harry.

– O, da. Vreau o vreme...

– Pentru ce?

– În primul rînd, pentru orașul acela, răspunse Kissoon, arătînd cu capul spre poalele muntelui, în direcția în care se afla Everville.

Se mai apropie puțin. Harry îi analizează fața, căutînd vreo spărtură a măștii, dar nu văzu nimic.

– Am petrecut multă vreme închizînd *nereica* pe continent, spuse el. Asigurîndu-mă că, atunci cînd Yad va veni, în sfîrșit, va veni peste *acest* prag.

– Nici măcar nu știi ce este Yad...

– Asta nu prea contează. El aduce sfârșitul lucrurilor. Asta e important.

– Și cu tine ce se va întâmpla?

– Voi avea dealul acesta, veni replica lui Kissoon, și o să mă uit de pe el spre o lume de pești.

– Și dacă te înșeli?

– În legătură cu ce?

– În legătură cu Yad. Dacă va fi blind?

– Yad este tot ce este mai groaznic în noi, D'Amour. Fiecare lucru fetid care se hrănește din rahatul nostru și așteaptă să fie eliberat când nu se uită nimeni.

Se apropie și mai mult, pînă cînd fu lîngă Harry. Mîna îi ajunsese la piept acum.

– Ai cercetat de curînd inima omului? întrebă el.

– Nu, în ultimele cîteva zile, nu.

– Cumplit, lucrurile de acolo...

– În tine, poate.

– *În toată lumea, D'Amour, în toată lumea!* Mînie, ură și poftă! Arată înapoi către ușa. Asta vine, D'Amour. Nu va avea chip omenesc, dar va avea o inimă omenească. Îți garantez.

În spatele lui Harry, trupul lui Kate O'Farrell fu coborît pe pămînt. Se uită la ea: avea întipărite pe față ultimele momente trăite.

– Un lucru groaznic, inima omenească, spuse Kissoon. Un lucru groaznic.

Îi luă o clipă lui Harry să-și convingă ochii să se dezlipească de fața femeii moarte, ca și cum o parte din el se gîndea că ar putea învăța vreo metodă de a evita suferința ei, studiind-o. Cînd se uită iar la Kissoon, acesta se întorsese cu spatele și se îndrepta spre pantă din nou.

– Bucură-te de priveliște, D'Amour, spuse el.
Apoi dispăru.

2

Cînd Joe părăsi străzile orașului ca să-l urmeze pe Yad de-a lungul țărmului – ca să fie martor, dacă nu mai mult, măcar să fie martor –, pămîntul începu să se cutremure. La stînga lui, Marea Viselor se agita mai mult ca oricînd. La dreapta, autostrada care mergea de-a lungul plajei se crăpă și se curbă, prăbușindu-se pe alocuri.

Masa lui Yad, care era acum la două sute de metri de ușa, părea să fie indiferentă la cutremur. Semănase cu multe lucruri pentru Joe, în scurtul timp în care îl cunoscuse. Un zid; un nor; un trup bolnav. Acum arăta ca un roi de insecte minuscule, atît de dens, că nu permitea pătrunderea vreunui fir de lumină sau de înțelegere, în timp ce se îndrepta către destinația sa.

Ușa se mărise considerabil în orele care se scurseseră de cînd trecuse prin ea. Deși partea inferioară a acesteia era încă învăluită în ceață, punctul superior era acum la vreo cîteva sute de metri deasupra plajei și continua să se ridice, sub privirile lui, făcînd cerurile să crape. „Dacă ar fi îngeri în partea cealaltă, se gîndi el, acesta ar fi momentul ca ei să-și arate chipurile; să se năpustească și să învingă Yad.“ Dar crăpătura continua să crească, și Yad avansa, iar singurul răspuns venea nu din ceruri, ci de pe pămîntul pe care stătea spiritul său...

Convulsiile pietrelor nu trecură nesimțite pe Culmea lui Harmon. Cutremurele scrutau pămîntul și ceața deopotrivă, provocînd alarmă în rîndurile facțiunii lui Zury. Harry nu îi putea vedea, dar îi auzea destul de bine; cîntecele lor de înțîmpinare – pe care le începuseră doar de curînd – scădeau și se

transformau în niște suspine care prevesteau numai așteptări groaznice, pe măsură ce violența din pământ creștea.

– Se petrece ceva pe țărm, îi spuse Coker lui Erwin.

– Ar trebui să stăm departe, îl sfătui avocatul, privind temător către cruci. Este mai rău decît am crezut.

– Da, este, încuviință Coker. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să fim lași!

Se grăbi mai departe, trecu de cruci și ajunse sus pe pantă la D'Amour, care se rostogolea în valurile ce urcau. Fără tragere de inimă, Erwin îl urmă, mai mult de teamă că și-ar pierde tovarășul decît dintr-o dorință sinceră de a ști ce se află mai departe. Îi era dor – vai, cît de dor îi era – de viața pe care o dusesse înainte să găsească mărturisirea lui McPherson. Îi era dor de meschinărie, de trivialitate; de toate lucrurile mărunte care îl enervaseră. Să caute prin frigider după ceva care putea; să găsească o pată pe cravata lui preferată; să stea în fața oglinzii dorindu-și să aibă mai mult păr și o burtă mai mică. Poate că fusese o viață plăcută, pierzîndu-și vremea fără vreun scop sau fără vreo direcție, dar i-ar fi plăcut banalitatea ei acum că îi fusese refuzată. Mai bine așa decît pe cruce, decît ușa aceea și orice venea prin ea.

– Vezi? spuse Coker, cînd Erwin îl prinse din urmă.

Vedea. Cum să nu vadă? Ușa, care se întindea prin ceață de parcă era nerăbdătoare să străpungă stelele. Țărmul de dincolo de ea, fiecare piatră și pietricică de pe el ridicîndu-se într-un val de materie solidă.

Și, cel mai rău dintre toate, zidul care roia de energii ce se apropiu de peste țărm...

– Acela este? îl întrebă el pe Coker.

Se așteptase la o manifestare mai palpabilă a răului pe care îl aducea. Niște instrumente de devorator, o privire de torturator, o frenezie de lunatic; ceva care să propovăduiască răul. În schimb, iată un lucru pe care l-ar fi putut descoperi

închizînd ochii pur și simplu. Întunericul aglomerat din spatele pleoapelor.

Coker strigă ceva peste umăr, drept răspuns, dar vorbele lui se pierdură în zarvă. Țărnul de dincolo de prag se zbătea, ca și cum ar fi fost un trup în chinurile facerii, fiecare spasm aruncînd în aer bolovani de mărimea unei case; și, tot mai sus, tot mai sus, mărimea deschizăturii creștea exponențial, în timp ce Erwin se uita. Între timp, Coker merse mai departe cu pași mari, iar terenul din jurul lui își pierdea tot mai mult soliditatea, pietrele, pămîntul și flora se topeau într-o fiertură murdară. Crescuse pînă la mijlocul lui și părea că însuși trupul lui de fantomă era supus curenților, deoarece fu dărîmat de două ori și aruncat în direcția lui Erwin.

Acesta nu îndrăznea să înfrunte curentul pentru a vedea mai bine țărnul care se cutremura. În mijlocul acestui pămînt lichid mai erau două alte siluete – o femeie bătrînă care atîrna pe spatele unui bărbat care părea să trăiască ultimele clipe ale vieții sale –, iar Coker se lupta să ajungă pînă la ei. Bărbatului îi curgea sînge dintr-o rană serioasă pe care o avea la cap, unde ceva – probabil o piatră – îi răsese urechea și îi deschisese scalpul pînă la craniu. Erwin nu putea înțelege de ce era Coker atît de interesat să-i analizeze pe acești nenorociți, dar merse și el prin pămîntul topit, ca să afle.

De data aceasta auzi ce urla Coker.

– O, Marie, mama lui Dumnezeu, uită-te la ea. Uită-te!

– Ce este? strigă Erwin către el.

– Este Maeve, Toothaker! *Aceea este soția mea!*

Zgomotul în creștere nu-l abătu pe Bartho de la treaba sa. Cu cît se legăna mai mult pămîntul, cu atît mai atent devenea la treburile sale, ca și cum mîntuirea sa se afla în sarcina de a-l crucifica pe D'Amour.

Se aplecă pentru a-l lua pe Harry și a-l duce la cruce, cînd apăru unul dintre acoliții lui Blessedm'n Zury – o creatură cu

fața rotundă, chel și cu mersul cu picioarele îndoite, ca un pitic – și ridică ciocanul lui Bartho. Crucificatorul îl sfătui să îl lase jos, dar acolitul se repezi la el și îl lovi în față; lovitura fu atât de rapidă și de puternică, încît omul mai mare fu trîntit la pămînt. Înainte să se poată ridica iar, acolitul îl lovi a doua și a treia oară. Din țeasta spartă a lui Bartho țîșni un lichid deschis la culoare, iar acesta scoase un țipăt ritmic. Dacă era un strigăt de ajutor, rămase fără răspuns, sau probabil neauzit, dat fiind zgomotul care zguduia pămîntul și aerul. Strigătul se strînse și Bartho se ridică, dar fu întîmpinat de ciocan, care de data aceasta îi crăpă fața de la bărbie pînă la sprîncene. Se prăbuși, singele țîșnea din el, iar el rămase întins pe jos, zvîrcolindu-se sub crucea goală.

Între timp, Harry își rosesese legătura de la încheieturile mîinilor, însă, înainte să se elibereze singur, acolitul aruncă ciocanul, scoase un cuțit de la centura lui Bartho și merse legănîndu-se pînă la prizonier, pentru a-l elibera.

– Nu durează mult, nu-i așa? i se adresa bărbatul lui Harry, iar vocea lui era ca un scîncet nazal. O sfoară, și ești redus la un animal.

Desfăcu nodul cu lama, cu spatele la deschizătură.

– Ce se întîmplă în partea cealaltă? voi el să știe.

– Nu-mi dau seama.

Nodul fu tăiat și sfoara căzu.

– Îți mulțumesc, spuse D'Amour. Nu știu de ce...

– Sînt eu, Harry. Sînt *Raul*.

– Raul?

Fața rotundă străluci.

– În sfîrșit am un trup al meu, zise el. Ei bine, nu chiar. Mai este cineva aici cu mine, dar este idiot.

– Ce s-a întîmplat cu Tesla?

– Am fost separat de ea la prag. Puterea de acolo este coșeșitoare. M-a tras afară din capul ei.

– Și ea unde este acum?

– S-a dus să-l caute pe Grillo, cred, spuse Raul. O să mă duc să o caut, înainte să se termine totul. Vreau să-mi iau la vedere. Dar tu?

Privirea lui Harry se întoarse la furtuna din jurul uşii.

– Când o să vină Yad... rosti Raul.

– Ştiu. O să-mi ia capul şi o să mi-l umple cu rahat.

În aer erau deja semne care anunţau apropierea lui Yad. Pe Harry îl înţepau ochii, capul i se învîrtea şi îl dureau dinţii.

– Este diavolul, Raul?

– Dacă vrei să fie, replică Raul.

Harry aprobă din cap. Era un răspuns la fel de bun ca oricare altul.

– Deci nu vii? întrebă Raul.

– Nu, răspunse Harry. Am urcat pînă aici ca să văd cum arată duşmanul, şi asta am să fac.

– Atunci-îţi doresc succes, spuse Raul, cînd un alt val de cutremure trecu prin pămînt. Eu plec de aici, D'Amour.

Şi cu asta se întoarse şi merse împiedicîndu-se printre cruci, lăsîndu-l pe Harry să-şi continue urcuşul întrerupt. În pămîntul din jurul lui se deschideau fisuri, iar cele mai largi dintre ele aveau un metru şi erau în creştere. O masă viscoasă de pămînt lichefiat se rostogolea din jurul crevaselor şi cădea în ele.

Şi dincolo de asta, *nereica* însăşi, care avea acum treizeci de metri, îi oferea lui Harry o imagine substanţială a ţărmului. Nu mai era locul seducător pe care îl zărise din camerele lui Zyem Carasophia. Forma titanică a lui Yad blocase Marea Viselor, iar ţărmul însuşi era o grindină de pietre şi pămînt. Nu bloca influenţa lui Yad asupra minţii sale, totuşi. Simţi cum un val de repulsie intensă îi tulbură gîndurile. Simţea în el greaţă, dorinţa să vadă oroarea faţă în faţă; o boală de care ar merita să moară.

Încercă să-şi scuture otrava din cap, dar aceasta nu se lăsa scuturată. Continuă să se împiedice în imagini ale morţii,

care îi umpleau ochii minții: trupul lui Ted Dusseldorf pe un pat de spital, acoperit cu un cearșaf; carnea ciopîrțită a lui Zyem Carasophia, împrăștiată prin camera lor; corpul Mariei Nazareno, prăbușit în fața flăcării luminării. El îi auzi suspirînd în jurul său pe toți, pe morți, cerînd explicații.

– Nu ai înțeles niciodată.

Se uită la dreapta, și acolo, prins într-o fisură, cu brațele blocate, era Părintele Hess. Avea rănila pe care Lazy Susan i le provocase cu mulți ani în urmă, iar acestea erau atît de proaspete, de parcă acum le-ar fi făcut.

– Nu sînt aici ca să te acuz, Harry, spuse el.

– Nu ești aici, punct, comentă Harry.

– Ei, haide, Harry, reluă Hess, de cînd contează asta? Rînji. Nu realitatea aduce necazuri, Harry. Ci iluziile. Ar fi trebuit să înveți asta pînă acum.

Asta era de fapt, Harry știa: o iluzie. O realizase el. Fiecare cuvînt, fiecare picătură de sînge. Așa că de ce nu putea să-și dezlipească ochii de la el și să meargă mai departe?

– Pentru că m-ai iubit, spuse Hess, ca și cum Harry i-ar fi pus întrebarea cu voce tare. Am fost un om bun, un om iubitor, dar mi-a venit rîndul, *nu m-ai putut salva*.

Tuși, împrôșcînd cu un lichid verzui.

– Probabil că a fost groaznic. Să fii atît *lipsit de puteri*.

Se uită la Harry compătîmindu-l.

– Adevărul este că încă mai ești. Încă mai aștepti să-l vezi pe dușman clar, doar o dată, o singură dată.

– Ai terminat? il apostrofă Harry.

– Ceva mai aproape... il imploră Hess.

– Ce?

– Mai aproape, am spus.

Harry se apropie de martir.

– Așa este mai bine, spuse Hess. Nu vreau să se audă.

Își coborî vocea la un mormăit:

– Totul se face cu oglinzi, spuse el și, brusc, mâinile îi ieșiră din fisură și îl prinseră pe Harry de rever.

Harry se luptă să scape din strînsoarea iluziei, dar aceasta îl țiră în jos, puțin câte puțin, iar în acest timp carnea de pe chipul lui părea să alunece în fișii. Sub ea nu era nici un os. Doar un miez maroniu.

– Vezi? insistă el, iar gura îi era o gaură lipsită de buze. Oameni-oglinză. Amîndoi.

– *Lua-te-ar dracu!* strigă Harry și se smulse din strînsoarea lui Hess, împleticindu-se în spate.

Hess ridică din umeri și rînji.

– Nu ai înțeles niciodată, spuse el din nou. Ți-am spus de nenumărate ori.

Harry se întoarse cu spatele la fața aceea...

– ... ți-am tot spus...

... și se uită îndărăt, către ușă. Avu o secundă, poate două, să-și dea seama că Yad, sau o parte din el, nu mai era în lumea aceea, ci în aceasta. Apoi pămîntul din jurul lui Uroboros se ridică într-un zid solid și tot ceea ce dispăruse mai de vreme – zgomotul, cutremurul, repulsia – părea ca un vis al unei păci perfecte.

3

Era călătoria vieții lui Phoebe: ca un cocon într-un pîntece de piatră, era purtată în strînsoarea rocii care se ridica să blocheze drumul lui Yad. Texas promisese că va fi în siguranță, și chiar era: capsula o purta prin pămîntul care se cutremura, în sus, prin fîntîni de rocă lichidă, cu o asemenea ușurință, că ar fi putut băga ață într-un ac, dacă ar fi vrut să-și dezlipească ochii de la priveliștea care i se arăta. Roca era o suprafață versatilă, luînd forma pe care i-o impunea voința lui, care o și călăuzea. La un moment dat, fu aruncată în niște grote în care Quiddity

se mișca într-un întuneric rece; în următorul moment straturile se desfăceau în fața ei ca niște văluri numeroase, apoi părea să fie în mijlocul unui trup plin de viață, cu rocă lichidă arzându-i prin vene, iar inima de fosilă a regelui bătea ca un tunet pretutindeni..

Uneori auzea vocea lui în pereții din pîntecele ei, spunîndu-i să nu-i fie frică.

Nu-i era. Absolut deloc. Era în grija unei forțe vii, iar aceasta îi făcuse o promisiune, iar ea crezuse.

Yad, pe de altă parte, cu toată mișcarea și hotărîrea lui, îi amintea de moarte. Sau, mai degrabă, de preludiul ei: de chinurile și de disperarea care văzuse ea că aduc moartea. Pe măsură ce se apropia de ușa, iar pămîntul se ridica pentru a-i bloca drumul, piatra îl pătrunse și ciorchini de materie întunecată, aproape ca niște ouă, se scurseră din ea, cu atît mai scirboasă în multitudinea ei strălucitoare. Chiar dacă erau ouă, se gîndi Phoebe, în fiecare dintre ele era moarte. Cînd ajunseră la țărîm, se sparseră, iar fluidele lor cenușii se scurseră pe pietre, ca și cum ar fi adulmecat întunericul de dedesubt.

Deși era rănit, apetitul său pentru Cosm nu fu micșorat. Asediat de rocă, continuă să înainteze, deși chiar țărîmul pe care îl traversa devenise o a doua mare, ca un val de pietre care se ridicau pentru a-l face să dea îndărăt.

Era greu pentru Phoebe să-și dea seama ce se petrecea cu adevărat în haos, dar se părea că Yad împinsese o parte din trupul lui peste prag și era pe cale de a trece dincolo, cînd Texas ridică un zid de pămînt cu o asemenea viteză, că secționă membrul cercetător de rest. Yad scose un sunet cum Phoebe nu mai auzise în viața ei, și, în timp ce se clătina în suferință, prin fața ei trecu tot peisajul – autostrada, dunele și țărîmul. Văzu Yad căzînd, izbucnind în mii de locuri, revărsîndu-și substanța, astfel încît ceea ce fusese orizontal cu cîteva clipe mai devreme se ridică într-o masă verticală, deasupra dușmanului. Rămase acolo un timp, apoi coborî asupra lui Yad – un

cer solid, care cădea –, aruncînd masa rănită în groapa în care fusese țărmlul.

Chiar în timpul în care se petrecea acest spectacol, Phoebe simți cum coconul se cutremură, iar ea fu purtată cu viteză mare afară din vijelie și depusă, în cele din urmă, aproape de marginele orașului, unde țărmlul era încă neatins. Nici nu se odihni bine, că imediat coconul se crăpă și se sfărîmă, lăsînd-o expusă. Deși era probabil la vreo trei kilometri de intrare, pămîntul se cutremura puternic, iar o ploaie de fragmente de pietre cădea pretutindeni în jur, unele dintre ele fiind suficient de mari pentru a o răni. Nu se mai aștepta la protecție. Se ridică în picioare, deși era greu să stea în poziție verticală, și, protejîndu-și capul cu mîinile, se împletici îndărăt, în direcția orașului.

Își întorcea din cînd în cînd privirea de-a lungul țărmlului, dar ploaia de praf și de pietre continua fără încetare, iar ea vedea foarte puțin prin această perdea.

Din Yad nu se zărea nimic, desigur, nici din ușa prin care pășise ea, pentru a veni în această lume groaznică.

Ambele dispăruseră, se părea: dușmanul și ușa deopotrivă.

4

Prima victimă pe Culme fu Zury, care stătea la prag cînd explodase țărmlul din partea cealaltă. Prins de o rafală de pietre sparte, fu aruncat înapoi, în pămîntul lichefiat. Acoliiții lui se duseră să-l scoată de acolo, în timp ce avangarda lui Yad, secționată de zid, se zbătu furioasă agitînd pămîntul și aerul deopotrivă în haos. Prăbușiți în pămînt, salvatorii lui Blessedm'n se înecară alături de stăpînul lor. În ceea ce-l privea pe Yad, deși nu era decît o mică parte a invadatorului, era totuși imens: o masă zdrențuită, roitoare de forme, care își revărsa sîngele în vestibulul *nereicai*. Crăpătura se zdruncină de la un capăt la celălalt, ca și cum violența produsă în mijlocul ei o desfăcea.

În depărtare, cerul și pământul păreau să facă schimb de locuri. Apoi căzu o furtună de pietre, crăpătura se închise ca o ușă trântită, și nu mai rămase pe Culme decât un haos enorm.

Harry fusese aruncat pe pământul care se cutremura înainte ca Yad să apară și era sigur că va fi aruncat din nou dacă încerca să se ridice, așa că rămase locului. Din acest punct îl văzu pe Kissoon mergînd pe roca lichefiată către Yad cel rănit. Părea indiferent la cutremure, fără teamă, cu capul dat pe spate pentru a-l analiza pe invadator în frenezia sa. Părea să se deșire. Bucăți din substanța sa, de douăzeci-treizeci de centimetri, se ridicau în spirale către cer; alte fragmente, cele mai mici de mărimea unui om, celelalte de zece ori mai mari, se roteau în aer, ca și cum le-ar fi fost foame și s-ar fi devorat între ele. Altele căzuseră în pământul fluid și se scufundau înăuntru.

Kissoon își virî mîna în haină și trase din faldurile ei bîta pe care Harry o văzuse în camera lui Zyem Carasophia. Atunci fusese o armă. Dar acum, cînd o ridică deasupra capului, părea să ofere un punct de sprijin pentru Yad. Se concentra asupra ei din toate direcțiile, cu trupul revărsîndu-și murdăria asupra lui. Își ridică fața ca să o întîmpine, ca și cum ar fi fost o ploaie de primăvară.

Harry nu se mai putea uita la așa ceva. Capul îi fusese inundat de imagini ale morții și ale celor morți, ochii îl dureau la vederea lui Kissoon scaldîndu-se în mizeria lui Yad. Dacă nu pleca acum, era sigur că-l va cuprinde disperarea. Se tîri pe burtă, abia conștient în ce direcție se îndrepta, pînă cînd îi apărură în cîmpul vizual crucile, goale, proiectate pe cer. Nu se așteptase să le vadă din nou, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Te-ai întors, spuse o voce, care venea din întuneric.

Era Raul.

– Iar... tu ai rămas, rosti Harry.

Raul veni lîngă el și, ghemuindu-se, îl ridică pe Harry în picioare.

– Sînt curios, spuse el.

- Ușa s-a închis.
- Am văzut.
- Iar Yad care este aici...
- Da?

Harry își șterse lacrimile de la ochi și se uită la crucea pe care aproape că fusese crucificat.

- ... singerează, încheie el și rise.

IX

1

În Everville, împotrivirea în fața realității încetase – și la fel muzica. Nu doar cei atât de îmbătați de băutură sau de dragoste încît uitaseră cum îi cheamă puteau pretinde că totul era în regulă cu lumea. Pe munte se petrecea categoric ceva. Cutremura cerul. Cutremura străzile. Cutremura inima.

Unii dintre petrecăreți ieșiseră în aer liber, ca să vadă mai bine Culmea și să schimbe între ei teorii despre ce le era la îndemână. Unele dintre explicațiile preferate erau raționale, altele erau ridicole. Era un cutremur de pământ, o cădere de meteorit. Era o aterizare a stelelor, o erupție a pământului.

Ar trebui să mergem acolo, spuseră unii și plecară grăbiți.

„Ar trebui să rămânem aici, spuseră alții, să vedem dacă se întâmplă ceva ce ne vom aminti toată viața...”

Singur în localul Nook, acum pustiu, Owen Buddenbaum era obsedat de Tesla Bombeck. Se adăugase tîrziu la drama lui, dar acum începea să se dovedească enervant de mult drept personajul ei principal.

Îi cunoștea viața din ultima perioadă, desigur. Fusesse treaba lui. Nu se dovedise vreo mare vizionară, după cît putuse el înțelege; și nici nu dăduse dovadă de puteri taumaturgice. Era tenace; o, da, asta cu siguranță. Dar și terierii erau la fel. Și – deși nu îi plăcea să îi acorde acest atribut – avea o doză de curaj brut, alături de o poftă pentru risc.

Exista o poveste despre ea care lămurea acele aspecte ale firii ei. Cînd se tîrguise cu Randolph Jaffe în sau sub ruinele din Palomo Grove. Pînă în acea etapă Jaffe eșuase în atingerera aspirațiilor sale de Artist și fusese redus, după cum continua povestea, la un nebun instabil. Ea avusese nevoie de ajutorul lui. El jurase să i-l acorde. Ea îl cicălise totuși pînă cînd el îi dădu unul dintre medalioanele asemănătoare cu cel îngropat la intersecție și îi spusese că, dacă avea să îi înțeleagă semnificația într-o anumită perioadă de timp, atunci va beneficia de ajutorul lui. Dacă nu va reuși, atunci el avea s-o omoare.

Ea acceptase provocarea, desigur, și reușise să descifreze ceea ce era incrustat pe cruce; în felul acesta îl făcu pe Jaffe aliatul ei, cel puțin pentru o vreme. Faptul că ea descifrase semnificația acelor simboluri nu avea mare importanță pentru Buddenbaum. Faptul că-și pusese viața în primejdie în timp ce se confrunta cu problema avea într-adevăr multă importanță pentru el.

O femeie care își asumă un asemenea risc era mai periculoasă decît un spirit vizionar. Dacă Seth o adusesse la el, trebuia să fie gata să o trimită pe lumea cealaltă într-o clipă...

2

Tesla era la jumătatea drumului pe poteca dinspre ușa din fața casei lui Phoebe, cînd văzu silueta ridicîndu-se de pe scări.

– Te-am căutat peste tot, se auzi o voce.

Era băiatul de la intersecție: ucenicul gălbejit al lui Buddenbaum.

– Eu sînt Seth, continuă el.

– Ce vrei?

– Nu este vorba despre ce vreau *eu*...

– Orice ai avea de vînzare, nu mă interesează, îl repezi ea.
Am aici un copil care are nevoie de îngrijire.

– Lasă-mă să te ajut, răspunse Seth.

Era ceva aproape demn de milă în oferta sa.

– Sînt bun cu copiii.

Era prea obosită ca să refuze. Îi aruncă cheile.

– Ia-le și deschide ușa, îi spuse.

În timp ce el făcea întocmai, ea își ridică privirea către muntele care abia se vedea peste casa de vizavi. O spirală de ceață, ca fumul, înconjura vârful.

– Știi ce se întîmplă acolo sus? întrebă Seth.

– Am cît de cît o idee.

– Este periculos, nu-i așa?

– Evident.

– Buddenbaum spune...

– N-ai deschis nici acum ușa?

– Ba da.

O împinse și o deschise.

– Aprinde lumina!

El o aprinse.

– Nu vreau să vorbesc despre Buddenbaum pînă nu sînt sigură că acest copil este în regulă, îl informă ea, intrînd în casă.

– Dar el spune...

– Nu dau doi bani pe ce spune el, îi zise ea calmă. Acum, ai de gînd să mă ajuți sau pleci?

3

Harry și Raul erau aproape de lizieră, cînd Raul se opri din drum.

– Vorbește cineva... spuse el.

– Eu nu aud nimic.

– Eu da, răspunse Raul, privind în jur.

Nu se vedea nimeni.

– Am mai auzit voci ca acestea și mai demult, cînd eram în capul Teslei.

– Cine naiba este?

– Morții, cred.

– Hmm.

– Nu te deranjează?

– Depinde ce vor.

– Spune ceva despre soția lui, despre găsirea soției lui...

– Mă aude! strigă Coker. Îți mulțumesc, Doamne! Mă aude!

Erwin se uită înapoi către vârful muntelui, gîndindu-se iar la ce spusese Dolan, cînd stătea în fața magazinului său de dulciuri: „Sintem ca fumul“. Poate nu era chiar atît de rău să fii fum, dacă lumea avea să fie luată de ceea ce văzuse el acolo sus, venind prin crăpătura din cer.

Între timp, Coker vorbea mai departe cu creatura care îl salvase pe D'Amour, călăuzind-o printre copaci...

Acolo, în umbă, erau doi oameni. O femeie destul de bătrînă, stînd cu spatele lipit de trunchiul unui copac, bînd dintr-o sticlă de argint. Și un bărbat întins cu fața în jos, la cîțiva metri de ea.

– Este mort, spuse femeia, cînd Harry se aplecă deasupra lui pentru a-l examina. Lua-l-ar naiba.

– Ești dintre oamenii lui Zury? o întrebă Harry.

Femeia își trase nasul și scuipă, la cîțiva centimetri de piciorul lui Harry.

– Marie, mamă a lui Dumnezeu, oare arăt eu ca unul dintre oamenii lui Raul? Întinse degetul în direcția lui Raul. *El* este dintre ei!

– Poate că arată ca ei, răspuse Harry, dar are sufletul unui om.

– Îți mulțumesc pentru asta, îi spuse Raul lui Harry.

– Ei bine, și ești suficient de puternic să mă cari pînă jos? îl întrebă femeia pe Harry. Aș vrea să-mi văd orașul înainte ca lumea să se ducă în iad.

– Orașul *tău*?

– Da, *al meu*! Numele meu este Maeve O'Connell, iar locul acela nenorocit – arată în jos, printre copaci, către Everville – nu ar fi *existat* dacă n-aș fi fost eu!

– Ascult-o, spuse Coker. O, Dumnezeu din ceruri, ascult-o! Îngenunche lîngă cotoroața, iar chipul lui de bestie era plin de fericire.

– Acum știu de ce nu am plecat în uitare, Erwin. Știu de ce am așteptat pe munte în toți acești ani. Ca să fiu aici să-i văd chipul. Să-i aud vocea.

– Ea nu va ști niciodată, murmură Erwin.

– O, ba da. Tipul acesta, Raul, va fi mediatorul. O să știe cît de mult am iubit-o, Erwin. Cît de mult o mai iubesc *încă*.

– Nu vreau să pui mîna pe mine! urlă Maeve către Raul. Mă va duce omul ăsta sau mă tirăsc singură pe coate și genunchi pînă acolo jos. Se întoarse către Harry. Acum ai de gînd să mă ridici sau nu?

– Depinde, spuse Harry.

– De ce?

– Dacă taci sau nu.

Femeia arăta de parcă tocmai ar fi fost pocnită. Apoi gura ei îngustă se răsuci într-un zîmbet.

– Cum te cheamă? întrebă ea.

– D'Amour.

– Ca în *iubire*?

– Ca în iubire.

Ea rînji.

– Lucrul ăsta nu m-a dus niciodată unde am vrut eu, comentă ea.

– Nu a vrut să spună asta, zise Coker. *Nu poate...*

– Oamenii se schimbă, își dădu cu părerea Erwin. Cît timp este de atunci?

– *Eu* nu m-am schimbat, spuse Coker.

– Nu poți judeca tu acest lucru, răspunse Erwin. Nu are rost să-ți frîngi inima pentru acest lucru.

– Îți este ușor să spui asta. Ce ai *simțit* tu vreodată?

– Mai puțin decît ar fi trebuit, răspunse Erwin încet.

– Îmi pare rău, mărturisi Coker. Nu am vrut să spun asta.

– Indiferent dacă ai vrut sau nu, este adevărat, spuse Erwin, întorcîndu-și privirea de la femeie – care se urca acum în spatele lui D'Amour – și studiind din nou Culmea. Crezi că este mai mult timp decît în realitate, șopti el, pe jumătate pentru sine. Și întodeauna este mai puțin. Întotdeauna.

– Ai de gînd să vii cu noi? întrebă Coker.

– Mă bucur pentru tine, răspunse Erwin. Să-ți revezi soția. Chiar sînt bucuros.

– Și vreau să iei parte la această revedere, Erwin.

– Este drăguț că spui acest lucru. Dar... îmi e mai bine să stau aici. V-aș sta în drum.

Coker își puse brațul în jurul umărului lui Erwin.

– Ce este de văzut aici? Haide... rămînem în urmă.

Erwin se uită în jur. Cei trei erau deja la treizeci de metri mai jos pe pantă.

– Vino să vezi orașul pe care l-a construit iubita mea doamnă, îl îndemnă Coker. Înainte să dispară pentru totdeauna.

X

După tumult, tăcere.

Ploaia de pietre se potoli, se transformă într-o burniță și apoi încetă cu totul. Marea își calmă frenezia și venea să se lovească de țărm, iar apele i se adânceau în noroi. Nu era nici un semn de vietate care să se miște în adâncurile ei, dacă nu cumva rămășițele sclipitoare ale ouălor lui Yad, care pendulau prin tină, ar fi putut fi numite vietăți. Nu se vedeau nici păsări.

Phoebe se așază în mijlocul dărîmăturilor care fuseseră cîndva portul din Liverpool și plinse. În spatele ei, vapoarele care se legănaseră odată la ancoră aici erau acum eșuate pe străzi; străzi care fuseseră reduse la defilee printre grămezile de moloz care fumegau.

„Și acum?“ se gîndi ea. Era evident că nu se putea întoarce acasă. Și slabe șanse sau chiar nici o șansă de a-l găsi pe Joe, acum cînd își pierduse ghizii în această sălbăticie. Putea suporta ideea de a nu mai vedea niciodată orașul Everville – ușor –, dar gîndul de a fi despărțită de Joe pentru totdeauna era de neîndurat. Va trebui să-și alunge pentru o vreme acest gînd, altminteri și-ar pierde mințile.

Își concentră gîndurile asupra destinului regelui Texas. Oare putea muri roca sau pur și simplu se întinsese jos pentru o vreme, ca să-și refacă forțele? Dacă a doua variantă era adevărată, atunci poate că avea să-și arate fața din nou și să o ajute în căutarea ei. O speranță neînsemnată, era evident, dar destul ca să o împiedice să dispere.

După o vreme, stomacul ei începu să ghiorțăie și, știind că foamea nu ar face-o decît să fie și mai plîngăcioasă, se ridică și se îndreptă către dărîmături, căutînd ceva de mîncare.

La vreo trei kilometri de locul în care hoinărea ea, Joe stătea în vâlurile de praf care continuau să cadă în locul în care fusese ușa și încerca să înțeleagă semnificația tuturor celor la care fusese martor. Știa că aceasta nu era o victorie totală; oricît și-ar fi forțat imaginația. În primul rînd, o parte din Yad își găsise drumul peste prag, în Cosm, înainte ca țarmul să se ridice și să i se opună. În al doilea rînd, nu era deloc sigur că partea cea mai mare, care acum zăcea îngropată undeva sub picioarele spiritului său, era moartă. Iar în al treilea rînd, se îndoia că acel continent de pe care venise această forță era acum pustiu. Poate că invazia fusese învinsă, dar națiunea care o trimisese era încă intactă, undeva dincolo de Epheris. Avea să vină iar, știa. Și iar, și iar. Orice era Yad – visele celor visați –, orice ambiții nutrea, astăzi trimisese o forță în Helter Incendo, unde, fără îndoială, va putea să pregătească o invazie mai mare și, poate, definitivă.

Nu știa dacă urma să aibă și el un rol în apărarea Cosmului, iar deocamdată nici nu-i păsa prea mult. Problema urgentă era identitatea lui. Fusese o aventură plăcută, care îl adusese ca într-un cerc, înapoi în acest loc: călătoria pe *Fanacapan*, întîlnirea aceea plăcută cu Phoebe în mijlocul buruienii, călătoria la b'Kether Sabbath, întîlnirea finală cu Noah și descoperirile din burta lui Yad; toate, extraordinare. Dar acum călătoria se sfîrșise. *Fanacapan* era scufundat; Phoebe era undeva în Everville, jelindu-l; b'Kether Sabbath era probabil în ruine; Noah, mort; Yad, îngropat.

Dar el ce era, el care făcuse această călătorie? Nu era un om viu, asta era sigur. Își pierduse tot ceea ce putea fi identificat drept Joe, cu excepția gîndurilor pe care le formula acum – și cît de sigure erau și acestea? Atunci era o parte a Mării

Viselor? Sau o pârțică din Zehrapushu? Sau doar o amintire a sa, care avea să piară cu timpul?

Ce, la naiba, ce?

În sfârșit, exasperat de propriile gânduri, se decise să-și găsească drumul înapoi pe stradă, în căutarea celor care se uitau la foc, care păruseră să-l vadă sub forma unui răspuns la rugăciunile lor. Poate că, dacă ar descoperi că unul dintre ei ar înțelege meditațiile lui asupra vieții de după moarte, ar găsi vreo cale de a comunica și de a-și înțelege condiția. Sau ar eșua și ar ajunge la pace cu sine.

Phoebe se întoarse în casa lui Maeve O'Connell pe Canning Street, mai degrabă din întâmplare, deși, când se trezise stînd în fața porților ei, nu se putu abține să nu se gîndească la faptul că instinctele o aduseseră aici. Casa era într-o condiție mai bună decît majoritatea celor pe lingă care trecuse, dar nu supraviețuise cataclismului teafără. Jumătate din acoperiș se prăbușise în interior, expunînd atît grinzile, cît și dormitoarele, iar aleea către ușa din față era plină de sticlă spartă, de gresie și de burlane.

Totuși, cînd intră, descoperi nivelul inferior exact așa cum îl lăsase. Pentru că stomacul își cerea dreptul, se duse direct la bucătărie, unde cu doar cîteva ore în urmă se îmbătase cu sucul ciudat, și-și făcu ceva de mîncare. De data aceasta nu își mai bătu capul să-și pregătească un sendviș. Adună pur și simplu niște felii de pîine, murături și brînză și diferite fructe și se puse să mănînce. Stomacul ei fu potolit după zece minute, și încheie masa cu un amestec din două părți apă și o parte suc. După jumătate de pahar, o moleșeală plăcută puse stăpînire pe ea și își permise să se gîndească la subiectele care, mai devreme, o făcuseră să plîngă.

Poate, la urma urmei, erau totuși cîteva lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare. Nu era moartă, ceea ce era o minune. Nu era nebună. Nu va mai dormi vreodată și nu se va

mai trezi în patul în care dormise cu Morton în toți acei ani, nici nu se va mai duce la serviciu într-o dimineață de luni, cu burniță, unde să găsească o mână de depresivi pe care îi luase gripa, scurgându-se pe scări, dar oare era vreuna dintre acestea motiv de supărare sau de autocompătămire? Nu. Își urmăse cea mai mare speranță de fericire prin ușa care se trântise în urma ei. Nu mai era drum de întoarcere și nu avea rost să se plîngă de acest lucru.

În timp ce mînca, se iscase vîntul, aruncînd praf în fereastră de la bucătărie și întunecînd interiorul. Se ridică și găsi o lampă pe ulei, pe care o aprinse și o cără sus, aprinzînd și celelalte lămpi în cale. Era puțin înfiorător. Pasajul de trecere gol, camerele goale, tablourile de pe pereți – pe care nici nu le observase cînd explorase prima oară casa – se uitau la ea. Din cînd în cînd, piatra de sub oraș mormăia și se așeza. Pereții scîrțiau. Ferestrele zdrăngăneau.

În cele din urmă găsi drumul către apartamentul lui Maeve, al cărui tavan era încă intact, și, simțindu-se ca un hoț (și făcîndu-i plăcere acest sentiment), examină conținutul a trei dulapuri și al unui scrin. Erau haine din abundență, desigur, și pălării, și cărți, și parfumuri, și bibelouri; nenumărate bibelouri.

Oare femeia visase toate acestea și ele apăruseră, se întrebă Phoebe, așa cum îi descrisese regele Texas că visase orașul? Vorbise ea despre haine, apoi se culcase și, cînd se trezise, ele atîneau acolo, gata să fie purtate și potrivindu-i-se perfect?

Dacă era așa, Phoebe trebuia să învețe șmecheria, deoarece nimic din aceste dulapuri nu i se potrivea, iar rochia ei de vară fusese redusă la niște zdrențe murdare care atîneau pe ea. În timp ce va visa aceste lucruri, poate că va obține niște obiecte luxoase. Un televizor (oare trebuia să viseze și programele? dacă da, toate trebuiau să fie reluări), o toaletă modernă (instalația din casă era primitivă), poate și un aparat de făcut înghețată.

Și poate, în final, pe cineva care să-i țină companie. De ce nu? Dacă avea să trăiască aici pentru restul vieții – și părea că

nu avea altceva de ales —, atunci să fie a naibii dacă își va petrece anii aceștia singură. Desigur, văzuse niște supraviețuitori în ruinele de pe drumul pînă aici, dar de ce să caute mîngiere printre străini, cînd putea să își aducă pe cineva visînd?

În sfîrșit, căutînd prin cameră de la un capăt la celălalt, își dădu seama că nu desfăcuse draperiile și, într-un final (erau cîteva țesături groase și nu fuseseră mișcate, bănuia ea, de mulți ani), reuși să le dea la o parte. Nu era pregătită pentru splendoarea peisajului care o întîmpină. Fereastra pe care o ascuseseră draperiile era uriașă. Îi oferea o panoramă a ceea ce fusese cîndva portul, iar dincolo de el, Quiddity, cu apele sale, cîndva tulburate, liniștite acum. Deși nu era soare pe cer, scena era totuși extrem de limpede. Dacă ar fi dorit și ar fi avut răbdare, ar fi putut număra, cu siguranță, fiecare undă de pe suprafața Mării Viselor.

Uitîndu-se la ape, își aminti cu un oftat de întîlnirea ei cu Joe, în patul de buruieni. Își aminti cum aproape că se pierduse în fericirea lipsei de formă, în timp ce el îi oferise plăcere. Era oare posibil, se întrebă ea, să-l viseze pe Joe? Să închidă ochii și să-l ridice din amintire pe bărbatul pe care îl pierduse? Nu ar fi ceva real, desigur, dar era mai bună o imagine a lui, ca o fotografie prețuită, decît nimic. Poate că el va putea să împartă un pat cu ea.

Își puse mîna în obraz. Îi era foarte cald.

„Ar trebui să-ți fie rușine, Phoebe Cobb“, își spuse ea, zîbind ușor.

Apoi trase o cuvertură și o pernă din patul lui Maeve (nu putea să doarmă în mormanul de hîrtii rupte din scrisorile regelui Texas) și, făcîndu-și un pat în lumina care venea dinspre Marea Viselor, se întinse, ca să vadă dacă poate să creeze imaginea bărbatului pe care îl iubea.

XI

1

– Este cineva afară, spuse Seth.

Erau în bucătărie, Tesla la masă încercînd să o convingă pe Amy să mănînce cîteva linguri de cereale înmuiate în lapte cald, Seth mîncînd fasole gătită, rece, din conservă, în timp ce se uita afară, în grădina întunecată.

– Crezi că sînt avatarurile?

– Probabil, murmură Tesla.

Își ridică privirea și se uită în întuneric. Ea nu îi vedea, dar le putea simți privirea.

– Owen mi-a spus... zise Seth.

– Owen?

– Buddenbaum. Spune că noi sîntem ca maimuțele pentru ei. Cînd se uită la noi, este ca atunci cînd mergem noi la grădina zoologică.

– Așa este? se miră Tesla. Ei, atunci este bine că am fost învățată cîte ceva de către o maimuță în viața mea.

– Te referi la Raul.

Se uită la băiat.

– De unde știi tu de Raul?

– Owen mi-a spus totul despre tine. Știe tot despre cine ești, unde ai fost, pe cine ai agățat...

– De ce naiba l-aș interesa eu pe el?

– Zice că ai fost... ai fost...

– Spune-mi doar esențialul.

– O *irelevantă însemnată*, radie Seth. Exact așa a spus. L-am întrebat ce înseamnă asta, iar el a spus că prezența ta aici este doar o întâmplare, pentru că tu nu aparții acestei povești.

– La naiba cu povestea.

– Nu înțeleg cum putem, spuse Seth. Orice am face, oriunde am merge, tot spunem povești.

– Iar Buddenbaum.

– Nu. Seth Lundy.

Puse jos conserva de fasole.

– Uite, spuse el. Lasă-mă și pe mine să îi dau să mănânce.

Tesla nu se opuse. Îl lăsă pe Seth să ia bebelușul care o refuzase și se îndreptă către curtea din spate, de unde bănuia că ar putea vedea Culmea. Bănuiala se adeveri. Trebui să se îndepărteze vreo douăzeci, treizeci de metri de casă, pentru ca vârful să se zărească dincolo de acoperișul casei, dar când acesta apăru, erau multe de văzut. Ceața din jurul vârfului începuse să se risipească, iar când cercetă găurile din ea, văzu mișcându-se forme viscoase.

– Yad este aici, anunță ea.

– N-am știut pînă acum, spuse o voce din întuneric.

Nu se sinchisi să întoarcă privirea ca să vadă cine vorbise. Era unul dintre cei trei; cel pedant.

– Nu v-a spus Buddenbaum? se miră Tesla.

– Nu.

– Ciudat.

– Nu sîntem siguri că el *știa*, spuse altă voce.

Pe aceasta o recunoscui ca fiind a fetei, Rare Utu.

– Îmi vine greu să cred acest lucru, spuse Tesla, analizînd în continuare muntele. Ce *faceau* acolo sus? Își faceau cuib?

– Tu ești aici. Yad este aici. Aceasta nu este o întâmplare.

– Ai dreptate, veni răspunsul. Dar asta nu înseamnă că a fost *planificat*. Istoria Sapas Humana este plină de asemenea sincronizări.

Acum se întoarse către ei. Stăteau în întuneric, la zece metri de ea, abia conturați de lumina care venea pe ferestrele bucătăriei. Privindu-i acum, își dădu seama că nu erau așa distincti unul de celălalt pe cât crezuse ea. Rare Utu stătea puțin mai la dreapta, fața ei purtând doar o urmă vagă din fetița care pretindea că este. La mică distanță de ea era individul care se dăduse drept comedianțul cu urechi clăpăuge, Haheh. Din nou, deși urmele chipului de comedianț erau vagi, se puteau vedea. Cel mai aproape de Tesla, cu trăsăturile cel mai bine marcate de personalitatea asumată, era copilul idiot, Yie. Dintr-un toți trei, el o privea pe Tesla cel mai suspicios.

– Păreți să cunoașteți oamenii foarte bine, observă ea.

– O, da, răspunse Haheh. Nu obosim niciodată privind Spectacolul cel Mare și Secret jucat în lume.

– Dumnezeuule... biigui ea, ați fost în Palomo Grove?

– Din păcate, nu, îi spuse Rare Utu. Pe acela l-am ratat.

– Acela a fost începutul neînțelegerilor dintre noi și Owen, ca să spunem adevărul, zise Haheh. Ne plictisiserăm de aceleași măceluri tot timpul. Aveam chef de ceva mai mult... cum să zic?

– ... apocaliptic, interveni Yie.

– Deci el a aranjat *asta*? spuse Tesla.

– Așa se pare, zise Haheh. Dar geniul l-a părăsit. În după-amiaza aceasta, de pildă. Ar fi trebuit să fie un triumf, dar pur și simplu a sfârșit într-un eșec. Am fost foarte dezamăgiți. De aceea am venit după tine. Vrem un alt Palomo Grove. Oameni înnebuniți de propriile coșmaruri.

– Nu aveți nici pic de *milă*? întreabă Tesla.

– Desigur, spuse Rare Utu. Suferim foarte mult la vederea suferinței voastre. Dacă nu am suferi, de ce am mai căuta-o?

– Mai spune-mi o dată, o rugă Tesla.

– Mai bine să îi arătăm, își dădu cu părerea Haheh.

– Ești sigură că este înțelept? spuse Yie.

Ochii lui ca două mărgelile se îngustaseră ca niște crăpături.

– Am încredere în ea, răspunse Haheh, ieșind din umbre și trecînd pe lingă Yie, pentru a se opri la cîțiva metri de Tesla.

În mișcare, veșmintele sale ca un cocon se desfăcură. Erau mai magnifice în interior decît în afară, veșminte încărcate cu pietre prețioase, ale căror culori Tesla nu le putea numi. Unele pietre erau de mărimea unor fructe – piersici și pere – coapte, cu o lumină lichidă.

– De aceasta, spuse Haheh, arătînd la bijuteria de mărimea unui ou cu mîna lui ofilită, am făcut rost în Des Moines, privind cea mai groaznică tregedie. Trei generații, sau erau patru...?

– Patru, spuse Rare Utu.

– ... patru generații au fost ucise într-o noapte într-o explozie de gaze. Numele unei întregi familii șters. O, a fost jalnic. Iar de aceasta – spuse el, arătînd o piatră care avea mai multe umbre de chihlimbar decît un apus în Key West – am făcut rost în Arkansas, la executarea unui bărbat care fusese acuzat de crimă și condamnat pe nedrept. Ne uitam la el cum se prăjește, conștienți că adevăratul vinovat strangula copii chiar în acel moment. Aceasta a fost *tare*, foarte tare. Uneori văd bunătate în pietre, știi, și mă gîndesc că este acolo pentru a-mi reaminti de bebeluși...

În timp ce el îndruga verzi și uscate, Tesla își dădu seama că de fapt ceea ce îl înfășura nu era deloc o haină: era trupul lui. Pietrele erau într-adevăr un fel de fructe, crescute din carne și supărare. În parte amintire, în parte podoabe, în parte trofeu, erau cruste superbe, marcînd locurile unde fusese pătruns de *sentiment*.

– Văd că ești uimită, observă Rare Utu.

– Și revoltată, cred, continuă Yie.

– Puțin, zise Tesla.

– Ei bine, răspunse apreciativ Rare Utu, aceasta este ceva de savurat. O privi pe Tesla insistent. Buddenbaum a fost mereu foarte atent să nu ne lase să știm ce simte. Este o conștință a transformării sale, cred, ușurința cu care se ascunde.

– În timp ce tu... spuse Haheh.

– ... tu ești atât de *goală*, Tesla, zise Utu. A fi cu tine este un spectacol în sine.

– Am putea să ne distrăm, gînguri Haheh.

– Nu uitați ceva? spuse Tesla.

– Ce anume?

– Cînd ne-am întîlnit prima oară, mi-ați spus că știți că urma să mor. Și, după cum se petrec lucrurile, știu că este adevărat.

– Detalii, detalii, răspunse Rare Utu. Viața este în darul nostru, Tesla. Ai văzut chiar tu cum Buddenbaum întrece moartea. A primit un glonț în cap chiar în după-amiaza aceasta, și pînă acum probabil că s-a vindecat.

– Nu-ți putem oferi nemurire, o informă Haheh.

– Și nici nu am vrea, accentuă Yie.

– Dar îți *putem* oferi o viață mai lungă. *Mult* mai lungă, dacă relația noastră este productivă.

– Deci... dacă spun *da*, voi trăi atîta vreme cît creez experimente pentru voi?

– Exact. Dacă ne faci să *simțim*, Tesla Bombeck. Dă-ne povești care să ne frîngă inimile.

În timp ce Rare Utu vorbea, două voci diferite urlau în capul Teslei. „Acceptă! striga una. Pentru asta te-ai născut! Nu este ca producerea de filme pentru imbecilii care mănîncă flo-ricile! O să *scrii viața!*“ Cealaltă voce era la fel de fermă. „Este grotesc. Sînt niște lipitori emoționale! Pune-te în slujba lor și îți arunci în vînt umanitatea!“

– Vrem un răspuns, Tesla, o forță Haheh.

– Explicați-mi ceva, le ceru ea. De ce nu faceți singuri lucrurile acestea?

– Pentru că noi nu trebuie să ne implicăm, răspunse Rare Utu. Ne-am murdărit. Ne-ar pîngări.

– Ne-ar *ruina*, spuse Yie.

– Înțeleg.

– Ei bine? reluă Haheh. Ai un răspuns?

Tesla se gîndi o clipă. Apoi zise:

– Da, am un răspuns.

– Care? spuse Rare Utu.

Se mai gîndi puțin.

– Poate, răspunse ea.

Cînd se întoarse în casă, descoperi că Seth o luase pe Amy în camera de zi și stătea pe canapea, legănînd-o ușor.

– A mîncat ceva?

– Da, spuse el încet. Este bine.

Se uită cu drag la Amy.

– Ce față drăgălașă, observă el. Te-am auzit vorbind cu ei afară. Ce vor?

– Serviciile mele, zise Tesla.

– În locul celor ale lui Owen?

Tesla aprobă din cap.

– Bănuia el că asta pun la cale.

– Unde este el acum?

– A spus că te va aștepta la Nook. E un restaurant mic, pe Main Street.

– Atunci ar trebui să nu-l mai las să aștepte, spuse Tesla.

Seth se ridică în picioare foarte încet, ca să nu o trezească pe Amy.

– O să vin cu tine. O să am grijă de copil în timp ce tu tratezi cu Owen.

– Ar trebui să știi ceva despre Amy...

– Nu este a ta, nu-i așa?

– Nu. Mama ei și bărbatul care am crezut că este tatăl ei sînt morți. Iar tipul care poate fi tatăl ei *real* o să vină să o caute.

– Cine este?

– Îl cheamă Tommy-Ray McGuire, dar preferă să i se spună Băiatul-Moarte.

În timp ce îi explica acestea, ochii îi căzură pe cărțile întinse pe măsuta de cafea.

– Astea sînt ale tale? întrebă ea.

– Nu, eu am crezut că sînt ale tale.

Ea ştiu imediat ce reprezentau, desigur. Fulger, nor, mai-muță, celulă: toate opriri ale crucii lui Quiddity.

– Probabil că sînt ale lui Harry, spuse ea, le băgă într-un buzunar și porni către ușa.

2

După ce parcurseră două treimi din drumul care cobora pe panta muntelui, trecînd printr-un pîlc de copaci mai rari ca în celelalte locuri, femeia din spatele lui Harry spuse:

– Oprește-te o clipă, te rog. Cercetă pămîntul. Jur... aici a fost omorît tata.

– Și el a fost linșat? răspunse Raul.

– Nu, șopti ea. A fost împușcat de un bărbat care credea că tata era slujitor al diavolului.

– De ce credea asta?

– E o poveste lungă și tristă, spuse femeia O'Connell. Dar am descoperit o modalitate de a păstra vie această amintire.

– Cum ai făcut asta? vru să afle Harry.

– Îl chema Harmon, răspunse ea și, pe măsură ce coborau mai departe, le spuse lui Harry și lui Raul întreaga poveste amară.

O spuse fără melodrame și fără ranchiună. Era doar o povestire tristă a ultimelor ore din viața tatălui său și a felului în care îi transmisese ei viziunea lui asupra orașului Everville.

– Știam că era datoria mea să construiesc un oraș și să-l numesc Everville, dar era greu. Orașele nu răsar pentru că oamenii le visează – ei bine, nu pe lumea asta, cel puțin. Trebuia să existe un motiv. Un motiv întemeiat. Poate că era un loc pe rîu unde era ușor să traversezi. Poate aur în sol. Dar valea mea avea doar un pîriu neînsemnat, și nu a găsit nimeni vreodată aur pe acolo. Așa că trebuia să găsesc un alt motiv pentru ca

oamenii să vină aici, să ridice case și să-și întemeieze familii. Nu era ușor nici măcar în vremurile cele mai bune, iar acelea nu erau cele mai bune vremuri. Vedeți, bărbatul care l-a omorât pe tata a devenit predicator în Silverton și folosea amvonul ca să răspundească tot felul de vești despre cum era o gaură care ducea în iad chiar aici, pe Culmea lui Harmon, iar din ea ieșeau diavoli noaptea.

Deci, după vreo cîțiva ani în care am fost singură aici, am hotărît să plec în Salem, unde poate aveam să găsesc oameni care nu auziseră ce spunea predicatorul Whitney. Și, într-o zi, am vorbit cu un bărbat într-un magazin alimentară, i-am spus despre valea mea, draga mea vale, și că ar trebui să vină să se uite la ea, ca să vadă singur despre ce este vorba. Și brusc, scoate un dolar de argint, îl pune pe tejghea și îmi spune: „Arată-mi“. Iar eu îi spun: „Este destul de departe de aici“. Iar el își pune mîna pe piciorul meu și începe să-mi ridice fusta și spune: „Nu, este chiar aproape“.

Atunci mi-am dat seama despre ce vorbea și l-am înjurat cum mi-a venit la gură și am plecat foarte furioasă. Dar pe drumul spre casă m-am gîndit la ce spusese el și mi-am zis că poate cea mai bună modalitate de a aduce bărbați în valea mea era să aduc mai întîi *femei*...

– Isteață treabă, comentă Raul.

– Nu toți bărbații sînt religioși. Nu sînt tot timpul bine-crescuți. Dar femeile sînt. Femeile suferă tot felul de privațiuni pentru asta. S-a dovedit lucrul acesta în repetate rînduri.

Îl bîtu pe Harry pe umăr.

– Femeile te-au considerat un prost, nu-i așa?

– Se știe, spuse Harry.

– Înțelegi, am avut și eu metoda mea. Am știut cum să aduc bărbați să-mi umple valea. Și, odată ce au venit acolo, au început să construiască orașul de vis al tatălui meu pentru mine.

– Am priceput care a fost *teoria*, spuse Raul. Dar a mers?

– Ei bine, tata primise o cruce de la un bărbat pe nume Buddenbaum...

– Buddenbaum? se miră Harry. Nu se poate să fie același bărbat...

– Ai auzit de el?

– *Auzit?* L-am împușcat în după-amiaza asta.

– E mort?

– Nu. Era foarte viu când l-am văzut ultima oară. Dar, cum am spus, nu se poate să fie același Buddenbaum.

– O, cred că se poate, zise Maeve. Și dacă este – o, *dacă este* –, am niște întrebări la care aș vrea să răspundă nenorocitul ăsta.

●

3

Larry Glodoski și soldații săi ieșiră clatinându-se din barul lui Hamrick, simțindu-se pregătiți să se răfuiască pe loc cu oricine le-ar fi tăiat calea. Aveau puști, îl aveau pe Dumnezeu și puteau fluiera Souza: ce altceva îi mai trebuia unei armate?

Totuși, populația civilă nu era atât de bătaioasă. O mulțime de oameni – mai ales turiști – hotărâseră că, indiferent ce se petrecea sus pe munte, mai bine aveau să vadă a doua zi decît să experimenteze pe viu și băteau în retragere, grăbiți și dezordonati. De mai multe ori, în timp ce bărbații își croiau drum pe Main Street, trebuiră să se dea într-o parte pentru a lăsa să treacă cîte o mașină plină de oameni veniți în vacanță.

– *Lașilor!* strigă Waits după ce o astfel de mașină aproape că urcase pe trotuar pentru a-i evita.

– Lasă-i să treacă, mormăi Glodoski. Nu avem nevoie de spectatori. Nu fac decît să ne stea în drum.

– Știi ceva? întrebă Reidlinger, văzînd o femeie care plîngea, înghesuindu-și copiii într-o rulotă. O să vă las, băieți. Îmi pare rău, Larry, dar am copii acasă și, dacă li se întîmplă ceva...

Glodoski îl privi cu ochii mari.

– Bine, spuse el. Ce mai aștepti?

Reidlinger începu să își ceară scuze din nou, dar Glodoski i-o tăie scurt.

– Pleacă, spuse el. Nu avem nevoie de tine.

Reidlinger se îndepărtă rușinat.

– Mai vrea să plece cineva, acum cît toate merg bine? întrebă Larry.

Alstead își dresă glasul și începu:

– Știi, Larry, cu toții avem responsabilități. Vreau să spun, poate că ar fi mai bine să lăsăm asta pe seama autorităților.

– Dezertezi și tu? voi să știe Glodoski.

– Nu, Larry, spun doar că...

Bosley îl întrerupse:

– Ei bine, acum... zise el și arătă la cei doi oameni care veneau în direcția lor.

Îi știa pe amîndoi și îi disprețuia. Pe femeie pentru gura ei murdară, iar pe tînărul de lingă ea pentru că era sodomist.

– Și aceștia doi sînt periculoși, spuse el. Sînt complicitii lui Buddenbaum.

– Nu sînt doar doi, observă Bill Waits. Sînt trei. Lundy are un bebeluș în brațe.

– Acum fură și copii, comentă Bosley. Cît de mult se vor mai înjosi?

– Nu este ea cea de la intersecție? întrebă Larry.

– Ea este.

– Domnilor, avem treabă, declară Larry, trecînd pe lingă Bosley. O să mă confrunt eu cu asta. Voi fiți atenți.

Tesla și Seth îi văzuseră pe cei patru deja și traversau strada, pentru a-i evita. Glodoski urcă pe trotuar pentru a-i întîmpina; cînd se apropie de ei, îi întrebă:

– Al cui este copilul?

Întrebarea lui fu ignorată.

– Nu mai întreb încă o dată, spuse el. Al cui este copilul pe care îl aveți?

– Nu este treaba ta, spuse Tesla.

– Ce aveți de gând să faceți cu el? spuse Bosley, cu vocea ascuțită.

– Taci din gură, Bosley, îl repezi Larry.

– O să-l omoare!

– L-ai auzit, Bosley, spuse Tesla. Taci *dracului* din gură.

Acum Bosley preluă locul lui Larry, scoțindu-și arma.

– Pune copilul jos, țipă el.

– Am spus că *am eu* grijă de ei, se repezi Larry.

Bosley îl ignoră. Merse cu pași mari către Tesla, ridicându-și arma.

– *Isuse*, zise Tesla. Nu ai altceva mai bun de făcut? Arată cu degetul în direcția Culmii. Vine ceva la vale de pe munte și nu cred că vrei să fii aici când va ajunge.

Ca pentru a-i întări avertizmentul, lămpile de pe stradă începură să pîlpii și apoi se stinseră. Urmară strigăte de alarmă din toate direcțiile.

– Fugim? îi șopti Seth Teslei.

– Nu putem risca, spuse ea. Nu cu Amy.

Cîteva lămpi se aprinseră din nou, dar erau slabe și intermitente. Între timp, Bosley se apropiase pentru a lua copilul din brațele lui Seth.

– Nu ai nici un drept să faci asta, protestă Seth.

– Ești un muist, Lundy, spuse Alstead. Asta ne dă toate drepturile de care avem nevoie.

Bosley puse mîna pe copil acum, dar Seth refuză să i-l dea.

– Alstead! urlă Bosley, ajută-mă.

Alstead nu avu nevoie de alt îndemn. Veni pe la spatele lui Seth și îl apucă de brațe. Între timp, Larry își scosese arma și o ridică spre Tesla, ca să nu o lase să intervină.

– Ce se petrece acolo sus? întrebă el, dînd din cap în direcția Culmii.

– Nu știu. Dar *știu* sigur că vom fi cu toții într-un mare rahat când o să ajungă aici. Dacă vrei să faci ceva bun, de ce nu evacuați oamenii care au nevoie de ajutor, în loc să furați copilul?

– Are dreptate, Larry, spuse Waits. Sînt mulți bătrîni...

– O să ajungem și la ei! se înfoie Glodoski. Am plănuit totul.

Amy începu să plîngă, în timp ce Bosley o smulgea din brațele lui Seth.

– Îi este dor de țițele tale, Lundy, spuse cu ură Alstead, întinzînd mîna să-i pipăie pieptul celui pe care îl ținea.

Seth răspunse înfigîndu-i un cot în burtă lui Alstead, destul de tare pentru a-l face să se îndoiaie. Înjurînd, Alstead îl răsucii pe Seth și îi dădu un pumn în față, de două ori, de trei ori, lovituri puternice în nas și în gură. Seth se împletici în spate, picioarele îl lăsară și căzu la pămînt. Alstead se duse să-l lovească cu piciorul pe tînar, dar Waits îl ținu.

– Haide. *Ajunge!*

– Muistule!

– Lasă-l în pace, pentru numele lui Dumnezeu! urlă Waits. N-am venit aici să batem copii. Larry...?

Glodoski se uită către Waits și, în acest timp, Tesla se aplecă sub brațul lui și se avîntă spre el, cu intenția de a-l dezarma. Nu reuși. Urmă o luptă scurtă – arma se descarcă de două ori în aer –, îl ridică în picioare pe Seth, care era plin de sînge, înainte ca el să o pocnească dur cu dosul palmei. Tesla se dădu cîțiva pași înapoi.

Între timp, Waits striga la Alstead să stea deoparte, iar Bosley își căuta propria armă, pe care o băgase în buzunar înainte să-l lovească pe băiat.

– *Tesla* – urlă Seth –, *ai grijă!*

Aceasta văzu nu una, ci două arme care erau îndreptate spre ea.

– *Fugi!* o îndemnă Seth.

Nu avea decît o clipă în care să hotărască, iar instinctul o călăuzi. Înainte ca Glodoski sau Bosley să îi poată face ceva,

fugi pe lângă un bloc. Îl auzi pe Glodoski strigînd în urma ei. Apoi trase cu arma. Glonțul ciobi trotuarul, la un metru în dreapta ei.

– Larry, *încetează!* strigă Waits. Ești nebun?

Glodoski trase din nou. De data aceasta glonțul distruse vitrina unui magazin din spatele ei. Ea dădu colțul, se uită în jur și văzu că Waits încerca să ia arma din mîinile lui Glodoski. Nu așteptă să vadă rezultatul luptei, ci fugi.

Regreta amarnic că se despărțise de Seth și de Amy, dar întîlnirea servise unui scop pe care Glodoski și gașca lui aveau să-l regrete. Dacă avea să ia, să fure sau să împrumute putere de la Buddenbaum, atunci o va face... și la naiba cu finețurile!

4

În timp ce Harry, Maeve și Raul treceau Pîriul lui Unger, luminile de pe străzile din fața lor, care pilpîiseră timp de un sfert de oră, se stinseră complet. Cei trei se opriră o clipă, iar simțurile li se atenuară în întunericul brusc. Totuși, nu simțiră nici o mîngîiere. Auziră numai strigăte panicate din oraș, iar din tufișuri și din copaci, liniște, ca și cum fiecare insectă și fiecare pasăre știa ceea ce Sapas Humana nu știa: li se apropia moartea, iar cel care țipa cel mai tare va fi găsit primul. În ceea ce privea celelalte simțuri, lucrurile nu stăteau mai bine. Pentru că toată mireasma din aerul de vară aducea acel iz pe care Harry îl simțise în clădirea de la intersecția străzilor Ninth și Thirteenth: peste stricat și condimente arse. Se simțea și pe limbă, revoltîndu-i stomacul.

– Vin, spuse Raul.

– Trebuia să se întîmple.

– Vreți să vă grăbiți, atunci? îi îmboldi Maeve. Vreau să-mi vad orașul înainte să ajungem cu toții în iad.

– Undeva anume? vru să afle Harry.

– Da, dacă întrebați, răspunse Maeve. Există o intersecție...

– Ce naiba este cu intersecțiile astea? spuse Harry.

– Acolo am trăit eu. Unde ne-am construit casa, eu și soțul meu. Și dați-mi voie să vă spun că acea casă a fost o splendoare. O splendoare. Până când nenorociții ăia au ars-o.

– De ce au făcut asta?

– O, ca de obicei. Prea multă dreptate și prea puțină pasiune. Ce n-aș da pentru a mai gusta o dată, doar o dată, din felul cum a fost la început, când încă mai speram...

Tăcu pentru câteva clipe. Apoi izbucni din nou:

– Duceți-mă acolo! strigă ea. Duceți-mă acolo! Vreau să văd pământul unde a început totul!

XII

1

Tesla îl găsi pe Buddenbaum stînd în Nook, așa cum îi spusese Seth. Cafeneau cea mică era pustie și întunecată, singura lumină fiind focul pe care Buddenbaum îl aprinsese pe o farfurie din fața sa și pe care îl alimenta cu resturi din meniu.

– Eram gata să renunț la tine, spuse el, cu un zîmbet care era aproape sincer.

– Am fost atacată.

– De niște localnici?

– Da.

Se așeză în fața lui, luînd un șervețel ca să-și șteargă transpirația. Apoi mai luă unul ca să-și sufle nasul.

– Știu ce gîndești, spuse Buddenbaum.

– O, da?

– Îți spui: „De ce mi-ar păsa de oamenii ăștia nenorociți? Sînt cruzi și proști, iar cînd le este frig, devin mai cruzi și mai proști“.

– Pe noi ne excluzi, cînd spui lucrul ăsta, desigur.

– Desigur. Tu ești o nunciată. Iar eu sînt...

– ... omul lui Jai-Wai.

Buddenbaum făcu o grimasă.

– Ei știu că ai venit aici?

– Le-am spus că vreau să fac o plimbare, ca să îmi pun ordine în gînduri.

Se caută în buzunar și scoase cărțile.

– Apropo, ai mai văzut astea vreodată?

Le puse pe masă. Buddenbaum se uită la ele aproape superstițios, cu gura strînsă.

– Ale cui sînt? întrebă el, trecîndu-și degetele pe deasupra lor, fără să le atingă.

– Nu știu.

– Au fost în mîini puternice, spuse el apreciativ.

Tesla băgă iar mîinile în buzunar, în căutarea unei cărți rătăcite, și scoase chiștocul confiscat de la cîntăreața de lîngă cruci. Îl mirosi. Orice ar fi conținut, mirosea atrăgător. Scoase niște resturi care ardeau din focul de pe farfurie și, ducînd chiștocul la buze, îl aprinse.

– O să lucrezi pentru ei? întrebă Buddenbaum.

– Pentru Jai-Wai? zise ea. Clătină din cap. Mă îndoiesc.

– De ce?

– Sînt psihopați, Buddenbaum. Le place să vadă oameni suferind.

– Nu ne place tuturor asta?

– Nu.

Trase pe nas, pînă își umplu plămîinii pe jumătate. Ținu fumul în ea.

– O, haide, Bombeck, răspunse Buddenbaum. Tu ai scris scenarii. Știi ce îi face pe oameni să se înfioare.

Ea expiră, scoțînd un fum violet.

– Diferența este următoarea: în cazul acesta lucrurile sînt reale.

Buddenbaum se aplecă înainte.

– Ai de gînd să împarți ăla? comentă el.

Ea îi dădu și lui din chiștoc. Îi indusese niște halucinații subtile. Flăcările își domoliseră pîlpîirea, iar broboanele de sudoare de pe fața lui Buddenbaum deveniseră cristaline. Trase din chiștocul acela și vorbi în timp ce își ținea respirația.

– Ceea ce este real pentru noi nu este același lucru cu ceea ce este real pentru restul lumii. Știi asta.

Își întoarse privirea către strada întunecată. O familie cu cinci membri se grăbea pe trotuar, iar copiii plîngeau.

– De orice ar suferi, spuse el, scoțînd fum – și nu vreau să-i minimalizez spunînd asta –, este o reacție animalică. Nu este reală în nici un sens absolut. Va trece. Toate lucrurile trec, mai devreme sau mai târziu.

Ea își aminti de Kissoon, în casa lui Toothaker. Și acolo fusese opera lui.

– Viața cărnii, viața animalului, este trecătoare. Se topește, se ofilește. Dar ceea ce este *ascuns* în carne... spiritul cel îndurător... acela are permanență sau, cel puțin, speranța permanenței. De noi ține să transformăm speranța în realitate.

– De aceea vrei tu Arta?

Buddenbaum mai trase o dată din chiștoc, i-l înapoie Teslei și se lăsă pe spate în scaunul său.

– A... Arta, murmură el.

– Am fost acolo cînd a găsit-o Jaff. Știai asta?

– Desigur.

– Nu aș putea spune că a înflorit.

– Știu și asta, zise Buddenbaum. Dar atunci a fost slab. Și nebun. Eu nu sînt nici una, nici cealaltă. Am trăit două vieți și jumătate, pregătindu-mă pentru ceea ce urmează să se petreacă aici. Sînt gata să folosesc puterea.

– Atunci de ce ai nevoie de mine?

Buddenbaum își roti ochii spre tavan.

– Asta-i bună, spuse el. Adevărul este că nu de tine am nevoie, Tesla.

– Ci de Jai-Wai.

– Mi-e teamă că da.

– Vrei să-mi spui de ce?

Buddenbaum se gîndi la acest lucru o clipă.

– Dacă vrei ajutorul meu, spuse Tesla, va trebui să ai încredere în mine.

– Asta e greu, răspunse Buddenbaum. Am avut atîția ani de singurătate, în care mi-am păstrat secretele.

– O să-ți fac lucrurile mai ușoare, îl asigură Tesla. Am să-ți spun ce știu *eu*. Sau ce am ghicit.

Luă cărțile, le amestecă la lumina focului, privindu-l pe Buddenbaum, în timp ce vorbea.

– Ai îngropat unul dintre medalioanele lui Shoal la intersecție, iar peste ani a început cumva să acumuleze putere. Iar acum ești gata să o folosești, ca să obții Arta.

– Bun... spuse Buddenbaum, continuă...

Ea dădu într-o parte farfuria pe care era aprins focul și începu să întindă cărțile pe masă, una câte una.

– Jaff m-a învățat ceva, zise ea, cînd eram împreună în Grove. Mă uitam la crucea pe care o avea *el*, încercînd să-mi dau seama de semnificația simbolurilor – *aceste* simboluri; flutură cărțile. Și mi-a spus: „A *înțelege* ceva înseamnă a *avea* acel ceva“. Cînd știi ce semnificație are *un* simbol, acesta nu mai este un simbol. Ai în cap lucrul însuși, iar acesta este singurul loc în care este nevoie să fie ceva.

Își plecă ochii la cărți, pentru o clipă. Cînd se uită înapoi la Buddenbaum, privirea lui era de gheață.

– Totul se *dizolvă* la intersecție, nu-i așa? Carne și spirit, trecut și viitor, toate se transformă în *minte*.

Găsise toate cărțile care întruchipau trupul răstignit de la centrul crucii, iar acum începu să le aranjeze la loc.

– Dar, pentru ca tu să ai acces la Artă, trebuie să ai toate posibilitățile. Acolo la intersecție. Piese umane. Piese animale. Piese viselor...

Se opri și se uită la el.

– Cum mă descurc? întrebă ea.

– Cred că știi, spuse Buddenbaum.

– Deci... unde eram?

– Piese viselor.

– O, da. Și ultimele piese, desigur. Piese care completează modelul.

Avea chiar acea carte în mână: simbolul din vârful mâinii ridicate pe verticală. Îl întoarse către el.

– Piese *divinități*.

Buddenbaum oftă.

– Jai-Wai, spuse ea și azvîrli cartea pe masă.

Urmără douăzeci, poate treizeci de secunde de liniște. În cele din urmă, Buddenbaum șopti:

– Îți poți imagina cît este de dificil să aranjezi astea? Să găsesc un loc în care speram ca toate aceste forțe să convergă într-un anumit punct? Acesta nu a fost singurul loc în care am îngropat o cruce, desigur, le-am pus pretutindeni. Dar a fost ceva legat de locul acesta...

– Și ce anume a fost?

Se gîndi o clipă.

– O fetiță pe nume Maeve O'Connell, spuse el.

– Cine?

– Ea este cea care a îngropat crucea pentru mine, înainte ca acest oraș să existe. Îmi amintesc cum îl auzeam pe tatăl ei strigînd-o pe nume – *Maeve, Maeve* – și m-am gîndit că, acesta este un semn. Numele este irlandez. Este un spirit care vine în visele oamenilor. Și apoi, cînd l-am cunoscut pe tatăl ei, mi-am dat seama cît de ușor era să-l inspir. Să-l fac să-mi construiască un borcan de miere într-un oraș, în care să vină orice fel de creatură, iar în mijlocul lui, crucea mea putea aduna putere.

– Everville este creația ta?

– Nu, nu pot pretinde așa ceva. *Inspirația* a fost a mea, dar asta este tot. Restul a fost făcut de femei și de bărbați obișnuiți, care și-au trăit viețile.

– Deci l-ai supravegheat?

– În primii trei sau patru ani am venit să mă uit, dar să-mînta nu încolțise încă. Tatăl murise pe munte, iar fiica se

măritase cu un tip al naibii de ciudat din partea cealaltă, așa că oamenii păstrau distanța.

– Dar orașul a fost construit oricum?

– În cele din urmă, deși să fiu al naibii dacă știu cum. Nu m-am întors aici o lungă bucată de vreme, iar când am făcut-o, ce să vezi? Everville exista. Nu era chiar Bizanțul pe care îl prevăzusem eu, dar avea perspectivele lui. Știam că aici veneau călătorii din Metacosm din când în când, din motive sentimentale. Și își intersectau drumurile cu Sapas Humana, apoi mergeau pe drumurile lor, în timp ce medalionul meu aduna putere în subteran.

– Ai așteptat multă vreme.

– Trebuia să fiu pregătit, în sinea mea. Randolph Jaffe nu este singurul care și-a pierdut mințile gândindu-se că ar putea să se descurce cu Arta. După cum am spus și mai devreme, am trăit câteva vieți, mulțumită lui Rare Utu și tovarășilor ei. Am folosit acești ani pentru a mă *rafina*.

– Iar acum ești gata?

– Acum sînt gata. Doar că o piesă din puzzle, de care am nevoie, m-a părăsit.

– Deci... vrei să îi aduc înapoi la tine.

– Dacă ai fi atît de drăguță, spuse Buddenbaum, cu o ușoară înclinare din cap.

– Dacă voi reuși, mă ajuți să împiedic Yad să distrugă orașul?

– Ai cuvîntul meu.

– Cum am să știu că nu o să te înalți în starea ta superioară și nu o să ne lași pe noi, ceilalți, să ardem în flăcări?

– Trebuie să crezi că nu îmi voi încălca ultima promisiune pe care am făcut-o ca muritor, răspuse Buddenbaum.

Nu era o ofertă perfectă, se gândi Tesla, dar, probabil, era cel mai bun lucru pe care îl putea obține. În timp ce se gîndea la toate acestea, Buddenbaum spuse:

– Mai e ceva.

– Ce anume?

– Când îi aduci pe Jai-Wai la intersecție, vreau ca *tu* să pleci din oraș.

– De ce?

– Pentru că în după-amiaza asta, când aveam totul la locul lui, treaba a eșuat din cauza ta.

– Cum ți-ai dat seama de asta?

– Nu a fost alt motiv, răspunse Buddenbaum. Ești o nunciată. Puterea nu a putut alege spre care dintre noi să meargă, așa că a stat unde era.

– Bine. Atunci voi pleca.

– Acum eu sînt cel care are nevoie de promisiune.

– Promit.

– Destul de bine, încuviință Buddenbaum. Acum... de ce nu arzi cărțile?

– De ce?

– Ca... un gest de bunăvoință.

Tesla ridică din umeri.

– Cum vrei, spuse ea și, adunîndu-le, le aruncă în flăcările care se domoliseră.

Se aprinseră repede, trezind flăcările.

– Drăguț, murmură Buddenbaum, ridicîndu-se de pe scaun. Atunci ne vedem la intersecție.

– O să fiu acolo.

2

Ea simți prezența dușmanului în momentul în care ieși în stradă. Amintiri din Punctul Zero îi reveniră în cap – dezolare, praf, Yad, care se ridica precum o maree. Vor ajunge aici curînd, aducînd cu ei apetitul pentru nebulie, vor întoarce pe dos acest oraș, a cărui singură crimă este să fi fost fondat în numele transcendenței.

Și, odată călcat în picioare, ce mai urma? Să pornească prin Americi, ca să găsească noi victime, noi adepți? Știa din anii în care călătorise că nu va trece neobservat. Erau oameni în această țară divizată însetați de catastrofe, care plănuiau să întâmpine mileniul cu vărsare de sânge și cu distrugere. Îi auzise la cină, în restaurante, cum mormăiau la cafea; îi văzuse pe autostrăzi, urlînd; se lovise de ei pe străzile aglomerate (majoritatea dintre ei treceau drept oameni sănătoși; îmbrăcați, ferchezuiți, politicoși): oameni care voiau să omoare lumea pentru că i-a dezamăgit.

Odată ce venea Yad, nu vor mai avea nevoie să mai vorbească în continuare cu ei înșiși. Nu vor mai avea nevoie să mustre cerul sau să afișeze zimbete cînd tot ce voiau să facă era să urle. Vor avea ziua miniei lor, iar puterea pe care o văzuse dezlănțuită la Punctul Zero va deveni brusc lipsită de importanță.

Dumnezeu să o ajute, s-ar putea număra printre ei.

Nu trebui să meargă prea departe pentru a-i găsi pe Jai-Wai. La o sută de metri de Nook, auzi o agitație mare și, căutîndu-i sursa, îl găsi pe șeful poliției, împreună cu doi dintre oamenii săi, încercînd să calmeze o mulțime de probabil cincizeci de locuitori din Everville, toți cerînd ca el să facă totuși ceva pentru a proteja orașul. Mulți dintre ei aveau lanterne și le fixau pe obiectul miniei lor. Pămîntiu și transpirat, Gilholly făcu tot ce putu ca să-i calmeze, dar circumstanțele erau împotriva lui. Influența lui Yad devenea mai puternică pe măsură ce cobora de pe Culme, iar mulțimea, deja înnebunită, își pierdea treptat simțul realității. Oamenii începură să plîngă incontrollabil sau să țipe cit îi țineau plămîinii. Cineva din mulțime începu să vorbească profetic.

Dîndu-și seama că pierdea și înțelegerea pe care o mai avea, Gilholly scoase arma și trase o dată în aer. Mulțimea se domoli o clipă.

– Acum ascultați! urlă Gilholly pe deasupra murmurului și a plinsetelor. Dacă stați liniștiți, putem depăși această situație. Vreau ca toată lumea să meargă la primărie, și vom aștepta acolo pînă ne vin ajutoare.

– Ajutoare de unde? întrebă cineva.

– Am primit telefoane de peste tot, nu vă faceți griji, răspunse Gilholly. Vom primi ajutor din Molina și din Silverton în următoarea jumătate de oră. Vom da drumul iar la lumină și...

– Dar ce se petrece pe munte?

– Vom avea grijă de toate, spuse Gilholly. Acum *vă rog* eliberați străzile, pentru ca, atunci cînd sosesc ajutoarele aici, să nu fie nimeni rănit.

Își făcu loc prin mulțime, îndemnîndu-i pe oameni să-l urmeze.

– Haideți acum! Să mergem!

Cînd mulțimea începu să se miște, Tesla zări o rochie albă și, făcîndu-și drum spre ea, o găsi pe Rare Utu, cu chipul ei copilăresc, la fel de nevinovat ca întotdeauna, privind scena cu un zîmbet care se transformă într-un rînjit la vederea Teslei.

– Vor muri cu toții, spuse ea radiînd.

– Nu va fi amuzant, replică Tesla.

– Te-ai hotărît?

– Da, zise Tesla. Accept oferta. Cu o condiție.

– Și care este aceea? întrebă Yie, ieșind din mulțimea care se retrăgea, purtînd chipul uman.

– Nu vreau să fiu eu cea care îi spune lui Buddenbaum. Va trebui s-o faceți voi.

– De ce ar trebui să ne deranjăm? spuse Haheh, ieșind alături de Yie.

– Pentru că v-a slujit în toți acești ani, spuse Tesla. Și merită să fie tratat cu un anumit respect.

– Nu o să piară atunci cînd o să-l părăsim noi, accentuă Haheh. Va avea un declin rapid, pe măsură ce anii vor trece peste el, dar nu va fi atît de groaznic.

– Atunci spuneți-i acest lucru. Se uită înapoi la Rare Utu. Nu vreau să vină după mine că i-am luat slujba.

– Înțeleg, spuse fetița.

Yie îi aruncă o privire minioasă.

– Aceasta este *prima* și *ultima* oară când îți satisfacem dorințele, spuse el. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru că ne slujești.

– Sint, mărturisi Tesla. Vreau să vă spun povești minunate și să vă arăt lucruri extraordinare. Dar, mai întâi...

– El unde este? întrebă Haheh.

– La intersecție.

3

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru întunericul ăsta, spuse Maeve, când își croiau drum pe străzile întunecate. Jur că, dacă aș fi văzut uriciunea asta la lumina zilei, aș fi plîns.

Ceru să fie lăsată jos, în fața localului Hamburger Hang-out, ca să poată să se minuneze.

– Urît, urît, urît, comentă ea. Pare ceva făcut pentru copii.

– Nu pune la inimă, spuse Raul. Nu va mai rezista mult.

– Noi voiam să construim un oraș care să reziste *pentru veșnicie*, replică Maeve.

– Nimic nu durează atît de mult, observă Harry.

– Nu este adevărat, spuse Maeve. Marile orașe devin legende. Iar legendele nu mor.

Se uită minioasă la Hamburger Hang-out.

– Orice ar fi mai bun decît asta, spuse ea. Un morman de moloz! O gaură în pămînt!

– Putem să mergem mai departe? întrebă Harry, privind în urmă, către munte.

Rătăceau pe străzi de vreo douăzeci de minute, iar femeia O'Connell le dădea indicații despre cum să se întoarcă acolo

unde locuise, deși era din ce în ce mai evident că se rătăcise. Între timp, Kissoon și legiunea sa coborau de pe Culme. Masa lor învălmășită nu se mai vedea acum, ceea ce însemna, cu siguranță, că ajunseseră la poalele pantei. Poate că erau deja în oraș și distruseseră în drumul lor ceea ce Maeve ținea să vadă.

– Nu mai este mult acum, spuse femeia bătrână, făcându-și drum singură către cea mai apropiată intersecție și privind în toate direcțiile. Într-acolo, spuse ea, arătînd cu degetul.

– Ești sigură? insistă Harry.

– Sînt sigură, zise ea. Bordelul meu era chiar în centrul orașului. Prima casă care a fost ridicată, de fapt.

– Ai spus *bordel*?

– Bineînțeles că l-au ars. V-am spus asta? Au ars jumătate din cartier în același timp, pentru că focul s-a răspîndit. Se întoarse către Harry. Da, am spus bordel. Cum crezi că mi-am construit orașul? Nu am avut un rîu. Nu am avut aur. Așa că am construit un bordel, eu și Coker, și l-am umplut cu cele mai frumoase femei pe care le-am găsit. Și acesta a adus bărbații. Iar unii dintre ei au rămas. Și s-au căsătorit. Și și-au construit case. Și – deschise brațele, rîzînd tare –, și iată cum a apărut Everville!

4

Rîs? se gîndi Bosley, auzind amuzamentul lui Maeve răsunînd pe străzi. Cît de jalnic! Cineva își pierduse mințile în tot acest haos.

Acum se adăpostea în ușa Lojei Masonice, ca să se fe-rească, pe sine și pe copilul pe care îl avea încă în brațe, din calea oamenilor și a mașinilor. La zece metri mai departe, Larry îl pusese la zid pe puștiul Lundy și îl interoga. Voia să știe unde se ascundea sodomistul de Buddenbaum, dar Seth nu voia să spună. De fiecare dată cînd Seth clătina din cap,

Larry îl dădea una: uneori ușor; alteori nu. Waits și Alstead se învîrteau în jur, puțin mai departe. Waits intrase în Dan's Liquor Store de pe Coleman Street și-și luase vreo două sticle de burbon, așa că era fericit să privească la interogatoriu, peste umărul lui Larry. Alstead se așezase pe trotuar, cu cămașa suflecată, examinîndu-și rănile pe care le suferise în timpul încăierării cu Lundy de mai devreme. Îi spusese deja lui Larry că, atunci cînd se va termina interogatoriul, o să-l preia el. Lui Bosley nu îi păsa prea mult de Lundy.

Încet, începu să se roage. Nu doar pentru salvarea sa și a copilului, dar și pentru a-i putea explica lui Dumnezeu că nu așa intenționase el să se petreacă lucrurile. Nici pe departe.

– Am vrut doar să fac voia ta, spuse el, străduindu-se să ignore gemetele lui Seth și sunetul loviturilor care continuau. Dar totul a fost atît de confuz. Nu mai știu ce este corect, Doamne...

Un nou cor de strigăte se ridică de undeva din apropiere și îi acoperi pledoaria. Închise ochii, încercînd din greu să-și păstreze coerența gîndurilor. Dar, cu unul dintre simțuri pecetluit, deveni conștient de informația pe care o primeau celelalte. Era un miros în aer: asemănător celui produs de rămășițele mesei, în timpul unui val de căldură, cu o urmă de dulceață care îl făcea să miroasă și mai tare. Mirosul era însoțit de un sunet, adînc în mintea lui, ca și cum cineva încerca un diapazon în craniul lui.

Nu mai suporta să stea unde era. Fără să-i anunțe pe ceilalți, se furișă din ușă, pe lingă bloc, dădu primul colț pe care îl întîlni și care îl duse pe Clarke Street. Strada era complet pustie, lucru pentru care fu recunoscător. De aici putea ajunge la localul său, ocolind strada principală. Odată ajuns acolo, se va odihni puțin, apoi o să-și încarce cîteva lucruri în portbagaj și o să plece din oraș. Cît despre copil, o să-l ia cu el: o să-l protejeze în numele Domnului.

Traversa strada, cînd îl ajunse o rafală de vînt rece. Brusc, copilul începu să plîngă.

– Totul este în ordine, îi șopti el. Acum taci, te rog.

Veni o altă rafală, mai puternică și mai rece decât prima. Trase copilul mai aproape de pieptul său, iar în acest timp ceva se mișcă în întuneric, pe partea cealaltă a străzii. Bosley îngheță, dar fusese deja localizat. Din umbre se auzi o voce, la fel de puțin plăcută ca vîntul care o aducea.

– Ai găsit-o, rosti vocea, iar cel care vorbise ieși la vedere, tirșîindu-și picioarele, din întunericul cel mai adînc.

Era ars, foarte ars. În unele locuri era negru, iar în altele era alb-gălbui. Pe măsură ce se apropia, un covor de praf viu se întindea în fața lui.

Bosley începu iar să se roage.

– Nu! spuse omul ars. Mama obișnuia să se roage. Urăsc sunetul rugăciunii. Își desfăcu brațele. Dă-mi copila!

Bosley clătină din cap. Acesta era testul final; întâlnirea pentru care îl pregătiseră incidentele cu femeia gilcevitoare și cu sodomiții. Acum descoperi că, într-adevăr, credința lui avea valoare.

– Nu o poți avea, spuse el hotărît. Nu este a ta.

– Ba da, replică bărbatul cel ars. O cheamă Amy McGuire, iar eu sînt tatăl ei, Tommy-Ray.

Bosley făcu un pas îndărăt, făcîndu-și calcule în timp ce se mișca. Cît de departe era de colț? Dacă striga acum, oare Glodoski l-ar fi auzit printre gemetele lui Lundy?

– Nu vreau să-ți fac nici un rău, spuse Tommy-Ray McGuire. Nu mai vreau moarte...

Dădu din cap în timp ce vorbe, iar fulgi de materie căzură de pe fața lui plină de cruste.

– ...Am văzut prea multe... prea multe...

– Nu ți-o pot da, spuse Bosley, străduindu-se să pară calm. Poate dacă ai putea-o găsi pe mama ei.

– Mama ei este moartă, spuse Tommy-Ray, cu o voce spartă. Moartă și dispărută.

– Îmi pare rău.

– Copila este tot ce mai am acum. Așa că am să găsesc un loc în care eu și fetița mea să putem trăi în liniște.

„*Fetița mea*. Dumnezeuule din ceruri, se gândi Bosley, vindcă-l de nebunie pe acest om. Scutește-l de suferință și lasă-l să se odihnească.“

– Dă-mi-o, insistă creatura, înaintînd din nou spre Bosley.

– Mi-e teamă că... nu pot... face asta..., spuse Bosley, retrăgîndu-se către colț.

Odată ajuns acolo, strigă – *Glodoski! Alstead!* – și fugi pe lîngă bloc, recunoscător că îi găsi chinuîndu-l în continuare pe Lundy.

– Unde naiba te-ai dus? întrebă Larry.

Bosley simți un vînt rece în spatele său, se uită peste umăr și îl văzu pe McGuire dînd colțul, cu un covor de praf ridicîndu-se în jurul lui.

– *Hristoase Preaputernice!* exclamă Larry.

– Fugiți! strigă Alstead. Se apropie de voi!

Bosley nu mai avu nevoie de încurajări. Fugi către bărbați, iar praful i se răsucea în jurul picioarelor acum, ca și cum ar fi vrut să-l ridice.

– Pleacă din calea lui! strigă Larry, fugind către el.

Bosley își schimbă direcția, iar Glodoski trase în McGuire, care se opri. Totuși, praful continua să vină, aruncîndu-l pe Glodoski în zidul de cărămidă. Începu să strige după ajutor, dar nu scoase mai mult de un cuvînt sau două, înainte ca strigătele să-i fie înecate. Într-o clipă, praful îl înconjură, iar trupul îi fu ridicat de la pămînt, dar tot țintuit de zid.

Alstead, care renunțase fără tragere de inimă la asaltul asupra lui Seth, îl lăsă acum pe băiat să cadă la pămînt și merse în ajutorul lui Glodoski. Dar praful își făcuse treaba. În cîteva secunde, dacă durase atîta, îi izbise creierii lui Larry de zid, iar acum se întorcea către Alstead. Acesta se dădu îndărăt, ridicînd brațele, în semn de capitulare, dar praful era asupra lui

ca un ciine turbat și cu siguranță avea să-l măcelărească și pe el, dacă Bosley nu l-ar fi implorat pe Tommy-Ray să înceteze.

– Fără moarte! spuse el.

– În regulă, acceptă McGuire și-și chemă praful la loc, sub picioarele sale, lăsându-l pe Alstead să plîngă la cîțiva metri de Waits, care era într-un canal, își pierduse cunoștința și rămăsese acolo în comă.

– Dă-mi copilul, îi ceru Tommy-Ray lui Bosley. Și plec.

– Nu îi vei face rău? întrebă Bosley.

– Nu.

– Nu... șopti Seth, care se ridică în picioare. Pentru numele lui Dumnezeu, Bosley...

– Nu am ce face, răspunse Bosley și oferă copilul.

Seth era în picioare acum și, cu un strigăt în gîtlej, se împletici către Bosley. Dar trupul rănit nu îl putu duce atît de repede. Tommy-Ray o luase pe Amy din mîinile lui Bosley și o ducea la trupul lui ars, fluierînd după norul ucigaș să-l urmeze pe stradă.

Seth fu lîngă Bosley acum, plîngînd de ciudă.

– Cum ai putut... face... asta?

– Ți-am spus; nu am avut de ales.

– Ai fi putut să *fugi*.

– M-ar fi găsit, răspunse Bosley, uitîndu-se cu ochii pierduți în întunericul care îl învăluisese deja pe Tommy-Ray.

Seth nu-și irosi forțele certîndu-se. Mai avea destul de puțină energie rămasă în trupul rănit și era un drum lung de aici înapoi la intersecție, unde aveau să se termine toate călătoriile din seara aceasta.

XIII

1

La intersecție, Buddenbaum se holba la pământ, în întunericul în care zăcea medalionul, adunînd putere.

„Sfîrșitul se apropie, își zise. Sfîrșitul poveștilor pe care le-am făcut și al poveștilor pe care le-am manipulat, al celor prin care am hoinărit ca un actor, al celor pe care le-am îndurat ca prizonier. Sfîrșitul tuturor clișeele mele preferate: nepotriviri tragice și întâlniri absurde; reuniuni înlăcrimate și blesteme pe patul de moarte. Sfîrșitul lui *a fost odată ca nicio-dată*, al lui *vom vedea acum* și al lui *oare îmi pot crede ochilor?* Sfîrșitul actelor finale; al scenelor funerare și al discuțiilor din spatele cortinei. Sfîrșitul sfîrșiturilor. Gîndește-te la asta!”

O să-i lipsească plăcerea poveștilor – mai ales a celor în care apăruse sub vreo deghizare neașteptată sau alta – dar în curînd nu va mai avea nevoie de ele. Ele erau alinare pentru restul omenirii, care era la ananghie în timp și disperată să zărească ceva din marele plan. Ce altceva puteau ei face cu viețile lor decît să sufere și să spună povești? El nu va mai face parte din specia asta multă vreme.

– *Nu am nimic altceva, decît pe tine, iubita mea Sere-nissima*, spuse el, întorcîndu-se pe călcîie, privind străzile în toate direcțiile. *Tu ești sensul meu, sănătatea mea, sufletul meu.*

Durerea acestor cuvinte îl mișcase în trecut de multe, multe ori. Acum nu auzea decît muzica vorbelor, care era plăcută în

simplitatea ei, dar nu atît de plăcută încît să-i fie dor să o mai audă din nou.

– *Pleacă de la mine acum și voi fi pierdut în marele întu-
neric de printre stele...*

În timp ce vorbea, o văzu pe Tesla Bombeck apropiin-
du-se pe stradă. Iar după ea veneau fetița, nebunul și idiotul.
El continuă să declame:

– *... și nu voi putea vreodată să pier acolo, pentru că tre-
buie să trăiesc pînă cînd tu îmi vei potoli inima.*

Îi zîmbi Teslei, apoi tuturor. Își desfăcu brațele larg pentru
a-i întîmpina.

– *Liniștește-mi-o acum!*

Ea îl privi cu uimirea întipărită pe chip, lucru care lui îi plăcu.

– *Liniștește-mi-o acum!* spuse el din nou.

O, dar era plăcut să urle așa peste țipete și plîsete, în timp
ce victimele veneau către el.

– *Te implor, liniștește-mi-o acum și fă să-mi înceteze
suferința!*

Străduindu-se să-și ascundă nervozitatea, Tesla se uită în
urmă, în direcția lui Yad. Invadatorul nu se vedea, dar două
focuri se aprinseseră pe străzile cele mai apropiate de poalele
muntelui, iar flăcările celui mai mare din ele săreau pe acope-
rișuri, răspîndind scînteii. Oricare ar fi fost originea lor – mă-
suri disperate de apărare sau accidente, focurile aveau să se
răspîndească, cu siguranță. Iar în cazul acesta, invadatorul va
pune stăpînire dimineata peste un oraș de cărbuni și de cenușă.

Își întoarse privirea la Buddenbaum, care terminase cu
declamațiile și stătea acum în mijlocul intersecției, cu mîinile la
spate. Ei erau încă la treizeci de metri de el și, cum singura lu-
mină venea de la indendiile din depărtare și de la strălucirea
stelelor, nu putea să-i citească așa cum trebuie expresia de pe
chip. Oare îi va face semn că se poate retrage, cînd îi va fi adus
pe Jai-Wai suficient de aproape? Va da din cap? Va clipi? Se

muștră în tăcere pentru că nu conveniseră dinainte asupra unui semn. Ei bine, acum era prea târziu.

– Buddenbaum? șopti ea.

El își înclină puțin capul.

– Ce cauți aici? o întebă el.

„Nu e rău, se gândi ea. Destul de convingător.“

– Am venit să-ți spun... ei bine, cred că să-ți spun la revedere.

– Ce păcat, răspunse Buddenbaum. Speram mai degrabă că vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine.

Tesla se uită în spate, la Rare Utu.

– Depinde de tine, acum, zise ea, studiindu-le fața în întuneric.

Nu văzu nici o urmă de suspiciune, dar asta nu însemna mare lucru. Trăsăturile erau o mască, pînă la urmă.

– Poate că ar trebui să mă dau la o parte și să las apoi lucrurile în seama voastră, sugeră ea.

– Dacă așa preferi, răspunse Rare Utu, trecînd pe lângă Tesla și mergînd spre Buddenbaum.

– Cred că ar trebui să stea și ea, spuse Yie. Nu o să dureze mult.

Tesla se uită înapoi la Buddenbaum, care păru să se holbeze la picioarele lui. Avea mîinile pe lângă corp acum, încleștate. „Ține ceva jos, se gândi ea, ascunde vreo dovadă a ceea ce se petrece aici.“

Nu va mai putea face asta pentru mult timp. Haheh trecuse pe lângă Tesla, topindu-și forma umană, și părea să fi devenit conștient că strada fierbea.

– Ai vreo surpriză pentru noi, Owen? îl întrebă el blînd.

– Am... încercat întotdeauna tot ce mi-a stat în putință... ca să vă *distrez*, răspunse Buddenbaum.

Încerca din greu să se abțină; puteai să-ți dai seama din vocea lui. Aceasta își pierduse toată muzicalitatea.

– Ai lucrat bine pentru noi în toți acești ani, spusé Rare Utu.

Vocea ei părea aproape tristă.

– Îți mulțumesc, răspuse Owen. Întotdeauna am făcut ce mi-a stat în putință. Sint sigur că știți lucrul acesta.

– Mai știm și că marile povești au o formă pentru ei, continuă Utu. Îmbobocesc, înfloresc și apoi... inevitabil...

– *Împacă-te cu ideea, te rog!* imploră Yie din spatele Teslei.

Ea întoarse capul trei-patru centimetri, cât să-l zărească cu coada ochiului. Și el renunțase la pielea sa umană în schimbul coconului din carne. Chiar în întuneric, bășicile pe care le făcuse empatia sa sclipeau.

– Nu-i datorăm acestui bărbat nici o favoare, continuă el. Spuneți-i adevărul și să terminăm cu asta.

– Ce ați venit să-mi spuneți? întrebă Buddenbaum.

– Că s-a terminat, răspuse Haheh cu grijă. Că avem pe altcineva care să ne arate minunile din copacul-poveste.

Buddenbaum arăta neîncrezător.

– Așa, pur și simplu? întebă el, pe un ton puțin ridicat. Mă înlocuiți fără vreun avertisment? O, asta îmi frînge inima, pur și simplu!

„Ai grijă“, se gândi Tesla. Replica despre inima sa care se frînge suna cam fals.

– Era inevitabil, spuse Rare Utu, făcînd cîțiva pași către Buddenbaum.

În cele din urmă renunță și ea la iluzia umanității, iar trupul ei de copilă se umflă și străluci, pe măsură ce își primea divinitatea stranie.

– Au fost multe povești într-un cap, Owen, și ți-am epuizat stocul.

– O, ați fi *surprinși*, răspuse Buddenbaum. Uimiți, chiar, dacă ați ști cîte *nu* v-am arătat.

– Ei bine, acum e prea tîrziu, spuse Haheh. Decizia noastră a fost luată și este irevocabilă. Tesla Bombeck va fi ghidul nostru către mileniul care vine.

– Ei bine, felicitări, îi spuse acru Buddenbaum Teslei și, în timp ce vorbea, făcu un pas către ea, strecurându-se printre Haheh și Rare Utu.

Acum era destul de aproape pentru ca Tesla să-i poată vedea bine fața și-i citi privirea. Voia ca ea să plece; și repede.

Ea se retrase de lângă el, ca și cum apropierea lui ar fi deranjat-o.

– Nu așa a fost plănuț, protestă ea. Nu am căutat asta.

– Sincer, răspunse el, nu-mi pasă dacă ai căutat-o sau nu.

Întinse mîna și o prinse, ca din întîmplare, pe Rare Utu de brațul fragil, în timp ce vorbea. Era evident că acesta era un contact neobișnuit, poate chiar unic, deoarece Jai-Wai se cutremură și își privi mîna cumva deranjată.

– Ce faci, Owen? întrebă ea, iar cutele pielii ei împodobite cu bijuterii se cutremurară.

– Îmi luam la rămas-bun, răspunse Owen.

Privirea lui Haheh se apropia de locul pe care stătuse mai devreme Buddenbaum. Asfaltul de acolo strălucea și era moale.

– Ce ai pus la cale? rosti el, holbîndu-se la locul acela.

În spatele Teslei, Yie șopti:

– Stați departe...

Dar Haheh nu auzi avertismentul.

Mai făcu un pas, în timp ce strada continua să strălucească. Rare Utu încercă, între timp, să scape din strînsoarea lui Buddenbaum, dar el refuza să-i dea drumul. Cu ochii fixați asupra Teslei, el zîmbi printre dinții încleștați și îi spuse:

– La revedere.

Ea se întoarse, dar atunci pămîntul pe care stătea Haheh se aprinse brusc și îl înghiți. Rare Utu rosti cuvîntul *Owen* ca pe un țipăt ascuțit și începu să tragă de cel care o ținea captivă, în timp ce trupul lui Haheh se înmuie ca untul într-un furnal, iar bășicile se spargeau în cercuri de culori și se revărsau pe stradă.

Tesla văzuse deja prea mult. Era periculos să stea; fatal, probabil. Dar nu se pricepuse niciodată prea bine să-și întoarcă

privirea, oricare ar fi fost scopul. Continua să soarbă din ochi scena din fața ei, pînă cînd Buddenbaum urlă:

– *Pleacă dracului de aici!*

Cînd strigă, o aruncă pe Rare Utu în lumina care îl înghițise pe Haheh. Ea urlă, dar strigătul ei fu brusc curmat cînd lumina o înconjură. Dîndu-și capul pe spate, ea își desfăcu brațele, ca și cum ar fi capitulat în fața senzației.

– *Am spus: pleacă!* strigă Buddenbaum către Tesla, iar de data aceasta ea își desprinsе ochii de la spectacol, se întoarse, dar dădu de o rafală de aer acru, rece și de Yie, care venea spre ea.

– *Ne-ai păcălit!* spuse el, iar vocea îi era ca un bisturiu.

Îi tăie curajul. Îngheță, privindu-i chipul ca de păpușă, în timp ce, în spatele ei, Rare Utu scoase un oftat cutremurător și șopti:

– *Asta... este... minunat.*

– Ce i-ai făcut? întrebă Yie.

Întrebarea îi era adresată lui Buddenbaum, dar o prinse pe Tesla cînd puse întrebarea și o trase lîngă el. Brațele lui nu erau deloc puternice; ea ar fi putut scăpa din strînsoare, dacă ar fi vrut. Dar nu voia. Puterea acestei cămi era ca aceea a peyote-ului. Simțea cum o invadează, ridicînd-o mai presus de teamă.

– Eliberează-i! îi spuse Yie lui Buddenbaum.

– Mi-e teamă că este prea tîrziu pentru asta, spuse Owen.

– Îți omor femeia, dacă nu îi eliberezi, îl avertiză Jai-Wai.

– Nu este a mea, veni răspunsul. Fă ceea ce trebuie să faci.

Ca în vis, Tesla se uită îndărăt, peste umăr, la Buddenbaum, iar prin lumina care se scurgea din pămînt îl văzu, pentru prima oară, foarte clar. Îi era extrem de frig; umanitatea lui se consumase cu mult timp în urmă, în efortul care îl adusese în acest loc. Fără îndoială că toate cu care se lăudase la Nook erau adevărate: anii îl făcuseră mai înțelept decît Jaff. Dar înțelepciunea lui nu avea să-i facă nici un bine. Arta îl va

distruge, așa cum îl distrusese și pe Randolph. Îi va distrage rațiunea și îi va topi mintea.

Dincolo de el, în lumină, Rare Utu aproape dispăruse, dar chiar și acum, când substanța ei se scurgea în pământul în care dispăruse deja Haheh, ea vorbea.

– Ce urmează...? întrebă ea.

– Scoate-o de acolo, urlă Yie la Buddenbaum.

– Ți-am spus: este prea târziu, răspunse el. În plus, nu cred că vrea să iasă.

Rare Utu râdea acum.

– Ce urmează? spunea ea întruna, iar risul ei se auzea tot mai slab. Ce? Ce?

Pământul de la picioarele ei era la fel de moale ca ea, și panglici de strălucire se revărsau pe străzi.

– *Încetează cu asta!* îi ceru din nou Yie, iar glasul său fu atît de brutal, că de data aceasta trupul Teslei capitulă.

I se înmuiară picioarele; cel care o ținea îi dădu drumul, iar ea se împletici din strînsoarea lui Yie către foc.

– Nu! îi strigă Buddenbaum, retrăgîndu-se pe pământul incandescent ca să protejeze locul în care stătuse Rare Utu. Arta este a mea!

– *Arta?* șopti Yie, ca și cum abia acum înțelegea scopul acestei curse. *Niciodată, Buddenbaum* –, vocea lui creștea cu fiecare silabă – *nu o vei avea!*

Zgomotul chinuitor fu prea mult pentru trupul slăbit al Teslei. Simți cum ceva din capul ei se sparge; își simți limba flască în gură, iar pleoapele îi căzură. Văzu, cînd întinericul o împresură, cum pământul strălucitor se desface în fața ei...

Și iat-o, strălucind în praf: crucea crucilor, semnul semnelor. În momentele lungi, lente, ale căderii ei mortale, își aminti cu un fel de dor cum rezolvase puzzle-ul crucii; văzuse cele patru călătorii care erau gravate pe ea. Una către lumea viselor, una către cea reală; una către cea animală, una spre divinitate. Și acolo, în centrul acestor călătorii – unde ele se

intersectau, unde se terminau și începeau –, misterul uman. Nu era despre carne, acel mister: nu era despre atîrnarea pe o cruce sau despre triumful spiritului asupra suferinței. Era despre visul viu al minții, care făcea trupul și spiritul și tot ce presupuneau ele să se bucure.

Amintindu-și acum revelația, răstimpul dintre acel moment și acesta – anii pe care îi petrecuse bătînd drumurile Americilor pierdute –, se închise și dispăru. Ea zărise eternul nesfîrșit în pămînt sub Palomo Grove, iar acum murea și se ducea în el, cu pleoapele închise, cu inima încetînd să mai bată.

Undeva departe îl auzi pe Yie țipînd și știu că puterea de aici îl ceruse și pe el, cum îi ceruse și pe ceilalți.

Voi să-i spună să nu-i fie teamă; că o să meargă într-un loc unde viitorul ființei îl aștepta. Un timp în afara timpului, cînd unitatea din care proveneau toate lucrurile va fi din nou întreagă. Dar nu mai avea limbă. Nu, nici viață.

Se terminase.

2

Harry, Raul și Maeve O'Connell tocmai văzură intersecția, cînd Tesla scăpă din strînsoarea lui Yie și merse împleticindu-se înainte. Deși erau la o sută de metri sau mai mult de locul acela, lumina era extrem de neobișnuită și ochii lui Harry nu păstrară nici un detaliu din expresia de pe fața Teslei. Era moartă sau murea, dar trăsăturile ei în micșorare purtau înfățișarea unei mulțumiri ciudate.

Pămîntul luminos nu mai era solid unde căzu ea. O primi ca un mormînt strălucitor, iar ea dispăru.

– O, Isuse... spuse el. O, Isuse Hristoase din ceruri...

Mări pasul și se grăbi către intersecție, urmînd rîurile împlete de lumină, care izvorau din pămîntul de sub picioarele lui.

În spatele lui, Maeve începu să strige:

– Îl cunosc pe bărbatul acela! Acela este Buddenbaum! Dumnezeu, acela este Buddenbaum! El este nenorocitul care a început toate acestea!

Luptîndu-se să scape din strînsoarea lui Raul, porni şonticăind după D'Amour.

– Vrei, te rog, să o opreşti? strigă Coker în urechea lui Raul.

Raul era prea amărit de dispariţia Teslei ca să răspundă. Coker continuă să strige, pînă cînd Raul spuse:

– Am crezut că ai plecat.

– Nu, niciodată, răspunse Coker. Am fost pur şi simplu redus la tăcere de amărăciunea ei. Acum te implor, prietene, nu o lăsa să fie luată de lîngă mine. Vreau să ştie ce simt pentru ea, măcar o dată.

Raul îşi înghiţi un suspin. Atîţia oameni luaţi deja, iar acesta din urmă aproape de neimaginat. Tesla supravieţuise unui glonţ, lui Kissoon, şi atîtor droguri cît să doboare un cal. Dar acum ea nu mai era.

– *Te rog*, spuse Coker. Du-te după Maeve.

– Am să mă străduiesc, spuse Raul şi porni în urmărirea femeii bătrîne.

În ciuda slăbiciunii ei, parcursese deja o distanţă însemnată.

– Aşteaptă, te rog, strigă el după ea. Cineva vrea să-ţi vorbească!

Cînd o prinse din urmă, ea îl privi furioasă.

– Eu cu *el* vreau să vorbesc! spuse ea, arătînd cu capul în direcţia lui Buddenbaum. El este acela!

– Ascultă-mă o clipă, spuse Raul, prinzînd-o de braţ. Nu a fost o întîmplare că te-am găsit. Cineva ne-a condus la tine. Înţelegi? Cineva care este aici, chiar acum, lîngă noi.

– Ai înnebunit? răspunse Maeve, privind în jur.

– Nu îl vezi pentru că e mort.

– Nu îmi pasă de morţi, îl repezi Maeve. De la cei vii vreau răspunsuri! De la *Buddenbaum*! strigă ea.

Erwin fu cel care vorbi acum.

– Spune-i cine ești! îi zise el lui Coker.

– Voiam să fie un moment special, răspunse Coker.

– Eu mi-am irosit viața așteptând momente speciale, îi spuse Erwin. Prezentul este tot ce avem!

Spunînd asta, îl împinse deoparte pe tovarășul său fantomă, ca să ajungă la urechea lui Raul.

– Spune-i că este Coker! Haide! *Spune-i!*

– Coker? zise Raul tare.

Maeve O'Connell se opri din mersul ei șonticăit.

– Ce ai spus? șopti ea.

– Cel mort se numește *Coker*, răspunse Raul.

– Sînt soțul ei, zise Coker.

– Spune că este...

– Știu cine este, murmură ea și, trăgînd aer în piept, spuse: Coker? Coker *al meu*? Poate fi adevărat?

– Este adevărat, spuse Raul.

Îi dădură lacrimile, dar nu înceta să-i spună numele.

– Coker... o, Coker al meu... dragul meu Coker...

Harry o auzi pe Maeve plîngînd în spatele lui, se întoarse și o văzu cu capul dat pe spate, ca și cum soțul ei ar fi împresurat-o cu săruturi, iar ea s-ar fi scaldat în ele. Cînd își întoarse privirea spre intersecție, Buddenbaum căzuse la pămînt, acolo unde dispăruse Tesla, și lovea violent cu pumnii în strada acum împietrită. Stătea să explodeze, improșca scuipat, transpirația și lacrimile se scurgeau de pe fața sa.

– *Nu se poate, tîrfă!* strigă el la stradă. Nu te las să o iei!

Energiile încă se mai scurgeau din pămînt, în spirale care se ridicau în jurul lui. Încercă să le prindă cu mîinile sale înșingate, de parcă ele ar mai fi fost în stare să-l transfigureze, dar pumnii săi le stingeau pe cele pe care le prindea, iar restul pur și simplu se ridicau, fără să fie prinse de el, și dispăreau în întunericul de deasupra sa. Furia și frustrarea îi crescură. Începu să se învîrtească, scoțînd un urlet de minie:

– Așa ceva nu se poate întâmpla! *Nu se poate! Nu se poate!*

În spatele lui, Harry o auzi pe Maeve O'Connell spunînd:

– Vezi asta, Coker? La intersecție?

– Vede, răspunse Raul.

– Aici am îngropat medalionul, continuă Maeve. Coker știe asta?

– Știe.

Maeve veni lângă Harry acum. Avea fața udă de lacrimi, dar zîmbea.

– Soțul meu este aici... îi spuse ea lui Harry, mai degrabă mîndră. Imaginează-ți...

– Este minunat.

Ea arătă cu degetul spre stradă.

– Acolo am avut bordelul. Chiar acolo. Nu este nici o coincidență, nu?

– Nu, spuse Harry. Nu cred că este.

– Toată lumina aceea vine de la medalion.

– Așa se pare.

Zîmbetul i se lărgi.

– Mă duc să văd.

– Eu nu m-aș duce, dacă aș fi în locul tău.

– Ei bine, nu ești în locul meu, spuse ea ascutit. Orice s-ar petrece acolo este treaba mea.

Se întoarse puțin, iar zîmbetul îi reapăru pe chip.

– Nu cred că știi mai multe despre ce se petrece decît știu eu, am dreptate?

– Mai mult sau mai puțin, recunosc Harry.

– Deci dacă nu știm care ar fi motivul pentru care să ne fie frică, atunci de ce să ne temem? Raul? Vreau să stai în stînga mea. Iar Coker, oriunde ai fi, vreau să stai în dreapta mea.

– Măcar lasă-mă pe mine să merg primul, îi ceru Harry și, fără să mai aștepte permisiunea ei, se îndreptă spre Buddenbaum, care lovea iar în asfalt.

Acesta îl văzu cu coada ochiului pe Harry venind.

– Păstrează distanța, spuse el, respirînd greu. Pămîntul acesta este al meu. Și încă mai am putere în mine, dacă încerci să mi-l iei.

– Nu sînt aici ca să iau nimic, spuse Harry.

– Tu și nenorocita de Bombeck ați complotat împotriva mea.

– Nu am complotat nimic. Tesla nu a vrut niciodată să fie parte din toate astea...

– *Bineînțeles că a vrut!* răspunse Buddenbaum. Nu era proastă. Voia Arta, la fel ca toată lumea.

Se uită la D'Amour, iar furia i se transforma în auto-compătimire.

– Dar vezi tu, am avut încredere în ea. Asta a fost greșeala mea. Iar ea a mințit!

Își plesni palmele de pămîntul solid.

– Acesta a fost pămîntul *meu!* Miracolul *meu!*

– Ascultă ce prostii spune! strigă Maeve.

Harry se dădu într-o parte, ca să-l lase pe Buddenbaum să o vadă.

– *Tu ești mincinosul!* spuse ea. Pămîntul a fost, este și va fi întotdeauna al meu.

Expresia lui Buddenbaum se schimbă din furie în uimire.

– Ești... ești ceea ce cred eu că ești?

– De ce arăți surprins? spuse Maeve. Desigur, am îmbătrînit, dar nu putem să facem toți pact cu diavolul.

– Nu cu diavolul am făcut pact, replică Buddenbaum cu jumătate de gură. Aș fi avut probabil mai multe de arătat, dacă făceam. Ce cauți aici?

– Am venit să primesc niște răspunsuri, îl lămuri Maeve. Cred că le merit, tu nu crezi, înainte să ajungem amîndoi în mormînt.

– Eu nu voi ajunge în mormînt, o asigură Buddenbaum.

– O, nu? răspunse Maeve. Greșeala mea.

Îi făcu semn lui Raul să se îndepărteze, pentru ca ea să înainteze singură spre locul unde Buddenbaum stătea în genunchi.

– Mai vrei încă o sută, o sută cincizeci de ani? îi spuse ea. Ești bine-venit. Eu am terminat după asta. Plec undeva unde să nu mă doară oasele.

În timp ce vorbea, una dintre panglicile luminoase care se ridicau din pământ porni în direcția ei. Ea întinse mîna și panglica i se împleti printre degetele atinse de reumatism.

– Ai văzut vreodată casa pe care am construit-o noi aici? spuse ea, în timp ce privea panglica. O, ce minunăție era. *O minunăție.*

Panglica plecă dintre degetele ei acum, dar alte cîteva fișii și particule se ridicau din pământ și veneau către ea.

– Ce faci, femeie? sări Buddenbaum.

– Nimic, spuse Maeve, ridicînd din umeri.

– Chiar dacă pămîntul nu este al meu, magia este.

– Nu ți-o iau, spuse Maeve slab. Sînt prea bătrînă pentru a mai fi posesivă față de ceva. Cu excepția amintirilor mele, probabil. Acelea sînt ale mele, Buddenbaum...

Firișoarele se încilceau tot mai tare, ca și cum ar fi fost inspirate de ceea ce spunea ea.

– Iar în momentul acesta, ele sînt foarte limpezi. Foarte, foarte limpezi.

Închise ochii pentru o clipă și un nou val de luminozitate izbucni din stradă, se ridică să îi atingă mîinile și fața, înainte să se împrăștie.

– Uneori cred că îmi amintesc copilăria mai bine decît ziua de ieri... continuă ea, întinzînd mîna. Coker? Ești aici?

– Este chiar aici, o asigură Raul.

– Vrei să mă iei de mînă? întrebă ea.

– Spune că te ia, zise Raul. Apoi, după o clipă: Te ține de mînă.

Maeve zîmbi.

– Știi, cred că îl simt, mărturisi ea.

Buddenbaum îl apucă pe Harry de mîneacă.

– Este nebună?

– Nu. Fantoma soțului ei este aici.

– Ar fi trebuit să o văd, cred, spuse el, cu vocea monotonă. Actele finale... sînt o nenorocire...

– Ar fi mai bine să te obișnuiești cu ele, spuse Harry.

– Nu mi-au plăcut niciodată rahaturile sentimentale, răspunse Buddenbaum.

– Cred că este mai mult de atît, spuse Harry, privind la fi-rele și filamentele care atinseseră pielea lui Maeve.

Nu se stingeau în aerul nopții ca acelea dinainte, ci îl stră-băteau cu un scop, precum albinele într-un cîmp de flori, marcînd aerul în timp ce își urmăreau țelul. Unde se duceau lăsau urme de lumină care, odată emanate, porneau să se îm-pletească singure, descriind o mulțime de forme în aerul cald al nopții.

Raul fu cel care dădu primul glas la ceea ce văzu.

– Casa... spuse el uimit, o vezi, Harry?

– O văd.

– Destul, izbucni Buddenbaum, înlăturînd cu mîna priveliștea, de parcă l-ar fi deranjat. Am terminat cu trecutul. Am terminat!

Acoperindu-și capul cu mîinile, se îndepărtă împleticin-du-se, în timp ce amintirea lui Maeve ridica bordelul din lu-mină și din aer: zidurile și ferestrele, scara și tavanul. La stînga lui Harry un pasaj ducea către ușa de la intrare și la scara de dincolo de ea. La dreapta lui, printr-o altă ușa, se ajungea într-un salonaș, prin alta, în bucătărie, iar printr-a treia, într-o curte unde copacii erau înfloriți. Pretutindeni, chiar în timp ce se puneau etajele, camerele erau pline de mo-bilă și de covorașe, de plante și vase, proliferarea absolută a detaliului sugerînd că, odată inițiat procesul, aceste obiecte re-veneau la a fi din nou în acord. Materia lor se transformase în praf cu zeci de ani în urmă, dar formele lor imaginate rămăse-seră codificate în locul în care existaseră. Acum reveneau, amintindu-și de sine în toată perfecțiunea lor.

Totuși, nici una nu era solidă, ca să îl împiedice pe Harry să privească în orice direcție dorea. Vedeă gardul din țărushi

care înconjura grădina din spate și frumoasa gresie spaniolă pe scările din față. Vedea scara grațioasă către al doilea și al treilea etaj, fiecare cat avînd două băi și cîte șase dormitoare bine dotate.

Iar acum, chiar înainte să fie creat acoperișul pe casă, începuseră să apară sufletele care o ocupaseră, înfrumusețînd camerele.

– A... spuse Raul apreciativ, doamnele.

Apărură peste tot. Pe paliere și în dormitoare, în salonașe și în bucătărie, vocile și risetele lor fiind ca o muzică șoptită.

– Uite-le pe Bedelia, observă Maeve, pe Hildegard și pe Jennie, o, draga mea Jennie, uitați-vă la ea...

Nu era un loc chiar așa de rău în care să fii, la venirea sfîrșitului lumii, înconjurat de aceste amintiri, se gîndi Harry. Deși doar una sau două dintre femei ar fi fost considerate drăguțe după standardele curente, era o atmosferă de liniște și de plăcere aici, atmosfera unei case dedicate la fel de mult rîsului și exceselor erotice.

În ceea ce-i privea pe clienții care populau imobilul, erau ca niște fantome ale fantomelor, forme care urcau și coborau scările, intrau și ieșeau din dormitoare și din baie, cu carne și cu haine cenușii. Din cînd în cînd, Harry le putea zări fețele, dar întotdeauna neclare, ca și cum casa aceasta ar fi păstrat mai degrabă partea ascunsă a acestor bărbați, decît pe bărbați înșiși; îi zărea întorcîndu-se cu spatele, ca să nu fie analizați, fiindu-le rușine de dorința lor.

Femeile nu păreau să se rușineze. Mergeau cu sîinii descoperiți pe scări și goale pe paliere. Vorbeau una cu cealaltă în timp ce își făceau nevoile sau cărau apa. Se ajutau una pe cealaltă la spălat sau la duș, se rădeau pe picioare și între picioare.

– Acolo, spuse Maeve, arătînd cu degetul la o femeie foarte mare, care stătea în bucătărie, luînd cu degetul din budinca dintr-un bol de porțelan. Ea este Mary Elizabeth. De la ea primeai foarte multe în schimbul banilor. Avea mereu o listă de așteptare lungă. Iar acolo sus...

Arată către o fată slabă, palidă, care hrănea un papagal printre dinți.

– Aceea este Dolores. Iar papagalul, cum se numea papagalul?

Se întoarse și se uită la Raul.

– Întreabă-l pe Coker, spuse ea.

Răspunsul veni imediat.

– Elijah.

Maeve zîmbi.

– Elijah. Desigur, Elijah. Ea jura că papagalul face profeții.

– Ai fost fericită acolo? o întrebă Harry.

– Nu era ceea ce mă așteptasem să fie viața mea, spuse ea. Dar da, am fost fericită. Probabil prea fericită. Acest lucru i-a făcut pe oameni invidioși.

– De aceea au ars locul acesta? continuă Harry, hoinărind pe scări, ca să o privească pe Mary Elizabeth urcînd. Pentru că erau invidioși?

– Acesta a fost unul dintre motive, spuse ea. Altul a fost corectitudinea excesivă: nu voiau ca eu și afacerea mea să corupem cetățenii. Îți poți imagina? Fără mine, fără această casă și aceste femei, ei nici măcar n-ar fi fost cetățeni, pentru că nu ar fi existat nici un oraș. Iar ei știau lucrul acesta. De aceea au așteptat pînă au avut o scuză...

– Și care a fost aceea?

– Fiul nostru, fiul nostru nebun, care era prea puțin ca tatăl lui și prea mult ca mine. Coker a fost mereu blind, înțelegi. Dar în familia O'Connell a existat întotdeauna o notă de nebunie, care s-a manifestat și în Clayton. Nu a fost doar asta, ci și faptul că am făcut greșeala să-l învățăm că era special, spunîndu-i că într-o zi va avea puterea în mîini, deoarece era copilul celor două lumi. Nu ar fi trebuit să facem asta. L-am făcut să creadă că era deasupra lumii comune; că avea dreptul să fie barbar, dacă voia, pentru că era mai bun ca toți ceilalți.

Deveni gînditoare.

– L-am văzut odată, când avea probabil vreo zece ani, cum se uita la Culmea lui Harmon, și l-am întrebat: „La ce te gîndești?” Și știi ce mi-a spus? „Într-o zi, a spus, voi avea dealul acela și o să mă uit în jos, la o lume de pești.” M-am gîndit de multe ori că acesta a fost semnul. Ar fi trebuit să-l scap de nefericirea lui chiar acolo și chiar atunci. Dar eu și Coker suferiserăm mult și ne chinuiserăm mult să facem un copil...

În timp ce o parte a minții lui Harry asculta povestea zămislirii lui Clayton O’Connell – cum farmecele lui Coker o păstrasera pe Maeve neobișnuit de tînără, dar îi încetinisera ovulația; cum ea avea aproape șaptezeci de ani cînd a născut băiatul –, o altă parte reveni la ceea ce spusese ea mai demure. Ideea copilului de a se uita în jos de pe Culmea lui Harmon la o lume de pești îi aduse vag aminte de ceva.

– Ce s-a întîmplat cu Clayton? o întrebă el, în timp ce își frămînta mintea cu această problemă.

– A fost spînzurat.

– L-ai văzut mort?

– Nu. Trupul lui a fost luat de lupi sau de urși...

Iar acum, gîndindu-se la bestiile sălbatice de pe munte, își aminti unde mai auzise aceste cuvinte înainte.

– Raul? zise el. Stai aici cu Maeve, te rog.

– Nu plec, zîmbi Raul, iar fața sa se aprinse de o plăcere de voyeurist.

– Să nu pleci, îl rugă Maeve, în timp ce Harry plecă de la baza scărilor.

– Mă întorc, răspuse el, tu continuă să îți amintești.

Pomînd pe hol, pași prin ușa închisă din față și ieși pe stradă.

„Viețile sînt frunze în copacul-poveste“, îi spusese Teslei bărbatul care mersese pe Quiddity. La care ea răspunsese că nu

spusese niciodată o poveste pe care să o considere importantă. „O, ba da, îi spusese el. A ta...”

Era adevărat, desigur. Spusese acea poveste cu fiecare clipire, cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare faptă și cuvânt, crud sau amabil, deopotrivă.

Dar iată un mister; acum, deși inima nu-i mai bătea, iar ochii nu mai clipeau, deși nu va mai spune niciodată ceva în lumea cea vie, fie crud, fie amabil, povestea refuza să se termine.

Era moartă; lucrul acesta era sigur. Dar penița scria mai departe și nu se oprea. Se pare că mai erau lucruri de spus...

Lumina în care căzuse era încă în jurul ei, deși știa că nu ochii ei o vedeau, deși își vedea trupul la o anumită distanță de ea, suspendat în lumină. Era întins cu fața în sus, cu brațele și picioarele desfăcute, degetele întinse, într-o postură pe care o știa prea bine. Luase postura asta în fața lui Buddenbaum, cu o jumătate de oră în urmă; era poziția figurii din centrul medalionului. Acum carnea ei moartă luase acea poziție, în timp ce mintea îi zbura în jurul ei cu un fel de curiozitate detașată, ușor uimită de ceea ce însemnau toate acestea, dar bănuind că răspunsul era dincolo de puterea ei de înțelegere.

În pământ, puțin sub trupul ei – sursa energiilor care transformaseră pământul solid într-un fel de supă incandescentă –, se afla crucea însăși, iar când spiritul ei se uită către ea, îi transportă gândurile în patru direcții deodată, de-a lungul cărărilor luminoase care porneau din brațele ei. Într-una dintre direcții se afla călătoria umană; o înregistrare a nenumăraților bărbați și femei care veniseră și traversaseră intersecția, fiecare cu visele lui. Din direcția opusă venea o procesiune de creaturi care semănau cu oamenii, însă doar vag umani; erau exilați din Metacosm, care veneau în Everville ca într-un loc de pelerinaj și erau conduși de esența lor profetică spre acest loc. Din a treia direcție veneau animalele, sălbatice și domestice deopotrivă. Ciini dezlegați care adulmecau în căutarea unui loc în care să urineze; păsări migratoare rotindu-se pe cerul de

deasupra înainte să se întoarcă spre sud; muște care fuseseră un blestem pentru Dolan în magazinul lui de dulciuri, viermii care se adunaseră aici cu milioanele chiar în vara dinainte. Forme care aveau aspirații, chiar și cele mai umile dintre ele.

Și, în sfârșit, cel mai îndepărtat element din această conjuncție: divinitățile pe care ea le ajutase să cadă în capcană.

– Ce urmează? voise să știe Rare Utu, în timp ce flacăra o consuma.

Era o întrebare care nu o mai afecta pe Tesla. Ea era fericită aici și era perfect mulțumită. Dacă și conștiința ei ar realiza decesul și s-ar stinge, așa să fie. Iar dacă penița continua să se miște, iar povestea să fie spusă, ar accepta și asta bucuroasă.

Între timp, avea să plutească și să privească, în vreme ce pământul arunca strălucire în fiecare direcție, iar procesul de descompunere începu să acționeze asupra trupului pe care îl cunoscuse cindva în oglindă.

4

Harry era la două blocuri distanță de intersecție, îndreptându-se către locul în care Yad își începuse lucrarea, când îl auzi pe Buddenbaum strigându-l:

– Ajută-mă, D'Amour! spuse el, venind pe stradă împleticindu-se.

Părea că nu părăsise locul în care se petrecea lucrarea cu mâinile complet goale. Un puf de lumină i se prinsese de față și de mâini, amintire a ceea ce nu reușise să obțină.

– Nu te învinovățesc, spuse el, mergând către mijlocul străzii din fața lui Harry. A fost prietena ta, așa că trebuia să complotezi împreună cu ea. Nu ai avut de ales.

– Nu a fost nici un complot, Buddenbaum.

– Chiar dacă a fost vreun complot sau chiar dacă nu a fost, nu poți să o lași acolo jos, nu-i așa?

Adoptase un ton de înțelegere blândă.

– Este moartă, sublinie Harry.

– Știu asta.

– Deci oriunde ar fi îngropată este bine. Vrei să pleci dracului din calea mea?

– Unde te duci?

– Să-l găsesc pe Kisson.

– *Kisson?* spuse Buddenbaum. Ce bine poate să-ți facă el ție?

– Mai mult decît poți tu.

– Nu este adevărat! protestă Buddenbaum. Acordă-mi doar cîteva minute din timpul tău și nu vei mai privi niciodată înapoi. Nu va mai exista trecut la care să te uiți. Și nici viitor. Doar...

– ... *o zi nesfîrșită?*

Harry clătină din cap.

– Renunță, pentru numele lui Dumnezeu. Ai avut o șansă, și ai ratat-o.

Dădu colțul acum, iar acolo, la celălalt capăt al străzii, era dușmanul. Se opri o clipă, să încerce să-și dea seama ce vede, dar cel mai apropiat dintre focuri era la cîteva străzi distanță, iar lumina pe care o oferea doar îi făcea vederea neclară. Un lucru era sigur: Yad nu mai era lucrul acela haotic, panicat, care fusese pe virful muntelui. Chiar de la distanța aceasta, și cu atît de puțină lumină, putea vedea că dușmanul se îmbrăcase în mantia de furie și se mișca în aer ca un motor șerpuitor, forma-i imensă fiind o mișcare constantă, peristaltică.

Harry își suflecă mînele, ca să-și expună tatuajele. Cine știa ce ajutor îi vor aduce; probabil foarte puțin. Dar avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea obține.

– Ce ai de gînd să faci? voi să știe Buddenbaum. Îl provoci la un meci de box? Nu ai nici o șansă. Dacă nu ai vreo putere pe care s-o poți folosi.

Harry îl ignoră. Respiră adînc și porni pe stradă către Yad.

– Crezi că o să fii erou, nu-i așa? continuă Buddenbaum. Este sinucidere curată. Dacă vrei să faci un lucru bun, ne putem ajuta reciproc. *Sapă* pentru mine, D'Amour.

– Să sap?

Buddenbaum ridică mâinile în fața lui. Ofereau o priveliște dezgustătoare. În frenezia lui de a obține ceea ce pierduse, își lovise carnea pînă la sînge. Cîteva degete erau strîmbe, aveau oasele rupte.

– Nu pot să o fac singur. Și, cînd se vor vindeca, va fi prea tîrziu.

– Asta nu se va întîmpla, îl asigură Harry.

– Ce naiba știi tu despre ce se va întîmpla și ce nu se va întîmpla?

– Dacă urma să obții Arta, ar fi venit la tine acolo. Dar nu a venit.

– Asta din cauza Teslei...

– Poate. Și poate că nu tu erai cel menit să o primească.

Buddenbaum se opri în drum.

– Nu vreau să ascult asta, spuse el.

– Atunci nu asculta, răspunse Harry, trecînd pe lîngă el.

– Și nici nu mi se va refuza faptul că este *a mea!* spuse Buddenbaum, punîndu-și una din mâinile rupte pe umărul lui Harry. Nu mai am multă energie în mine, dar am destulă să te las infirm. Poate chiar să te omor.

– Și cu ce te-ar ajuta?

– Mi-aș pune la pămînt unul dintre dușmani, răspunse Buddenbaum.

Harry simți o zvîcnire de durere trecîndu-i prin umărul pe care stătea mîna, conferind credibilitate amenințării.

– Îți mai dau o șansă, spuse Buddenbaum.

Tatuajele lui Harry începuseră să-i dea mîncărimi puter-nice. Avea spasme în burtă. Știa că trebuia să fugă, dar voința îi părăsise picioarele.

– Ce faci, Owen? se auzi o voce.

Mîncărimea ajunsese durere acum, iar spasmele deveniseră aproape convulsii. Harry încercă să întoarcă ușor capul spre cel care vorbise, dar nu putu. Nu reuși decît să-și miște

ochii, iar la marginea câmpului vizual îl zări pe băiatul de la intersecție. Fața lui palidă era plină de răni și însingerată.

– Lasă-l să plece, Owen, spuse el. Te rog.

Buddenbaum scoase un sunet pe care Harry nu putu să-l interpreteze. Fusese oare un suspin?

– Stai departe de mine, Seth, îl avertiză el.

– Ce s-a întâmplat? voi să știe băiatul.

– Am fost înșelat, răspunse Buddenbaum, a cărui voce se îngroșa din cauza lacrimilor. Am avut-o în mână...

– Și ți-a luat-o bărbatul acesta?

– Nu!

– Atunci ce? Omori așa pur și simplu pe cineva care îți apare în cale? Tu nu ești așa de crud.

– Voi fi, îl asigură Buddenbaum. De acum încolo, fără milă, fără compasiune...

– Fără iubire?

– Fără iubire! strigă el. Așa că să stai departe de mine sau o să-ți fac și ție rău!

– Nu, nu o să-mi faci, spuse Seth, ale cărui cuvinte erau o certitudine tandră.

Harry simți că durerea din trup i se diminuează, iar puterea din mușchi îi revine. Nu făcu nici o mișcare bruscă, de teamă să nu-l stîrmească iar pe Buddenbaum, ci întoarse încet capul și văzu că Seth ridicase mîna bărbatului de pe umărul lui și o trăgea către buzele sale.

– Am fost cu toții răniți destul pentru o viață, spuse el încet, sărutînd mîna ruptă. Trebuie să începem să ne vindecăm, Owen.

– Este prea tîrziu pentru asta.

– Dă-mi o șansă să-ți dovedesc că te înșeli, răspunse băiatul.

Harry întoarse capul și se uită la Buddenbaum. Îi trecuse furia, lăsîndu-i chipul gol, fără expresie.

– Mai bine pleci, îi spuse Seth lui Harry.

– O să te descurci singur cu el?

– Desigur, răspunse Seth blind, strecurîndu-și mîna în jurul umărului lui Buddenbaum. Vom fi bine. O să ne întorcem noi doi. Ne întoarcem.

Nu mai era timp pentru alte discuții. Lăsîndu-i pe cei doi să se împace cum vor putea, Harry își continuă drumul pe stradă. Nici nu trecuse un minut de cînd se uitase ultima oară în direcția lui Yad, că acesta și avansase către cea mai mare clădire din zona aceea a orașului: fie tribunalul, fie primăria, bănuia Harry. Locul nu era la mai mult de o sută cincizeci de metri în fața lui, iar acum, cu fiecare pas, influența malefică a lui Yad creștea. Îi simți acele la baza craniului și la colțurile ochilor; îi auzi vuietul discordant răzbătînd prin zgomotul lumii.

Era aproape bine-venită acea discordanță, dată fiind alternativa: țipetele și strigătele care veneau de la cei prinși în clădirea asediată. Se întreba de ce victimele nu fugiseră prin spate, dar îl văzu pe Gamaliel alergînd în partea laterală a clădirii, avînd în mînă ceva care semăna cu un cap de om. Dacă Gamaliel era aici, atunci erau și frații lui, și probabil și membrii supraviețuitori ai clanului lui Zury: erau toți aici să se bucure de spectacol.

Atunci unde era Kissoon? El inițiasse această noapte a Judecății de Apoi; cu siguranță se afla aici ca să fie martor la ea.

Strigîndu-l pe Kissoon, Harry o luă la fugă. Era ciudat să strige numele cuiva în mijlocul unei asemenea nebunii, dar nu spusese Kissoon că, indiferent cu ce se asemana Yad, acesta avea o inimă de om? Oamenii nu erau fără nume. Fiecare dintre ei avea un trecut; chiar și Kissoon, care vorbise așa de frumos despre a fi nimeni: doar ochi pe un munte, care se uită în jos, la o lume de pești...

Zidurile primăriei crăpau sub apăsarea mării roți a lui Yad. Cu cît Harry se apropia mai mult de acel loc, cu atît numele lui Yad căpăta mai mult sens. Uroboros, șarpele care se auto-devorează, încercuind pămîntul în timp ce își mănîncă propria

coadă. O imagine a puterii ca motor autonom; implacabil, de neînțeles, sacru.

De data aceasta nu erau halucinații în jurul său – nici un Părinte Hess care să îl acuze dintr-un mormînt improvizat, nici un demon care să-i scuipe enigme –, doar acest cerc malefic, care spărgea coaja care îl proteja de victimele sale. Îl vedea tot mai limpede. I se părea că se arată singur, chinuindu-l cu faptul că, în ciuda clarității, nu era nimic de înțeles; nici un loc în care urzeala sa încilcită să se transforme în ceva recognoscibil: un cap, o gheară, un ochi. Doar forme într-o abundență neplăcută, resturi și cruste; forme tari de o culoare nedefinită (prin unele locuri, albăstruie, prin altele, roșiatică; sau nici una dintre ele; sau nimic); toate fără suflet; toate lipsite de pasiune.

Nu era, desigur, nici un chip omenesc aici. Doar repetiție, ca o mîzgălitură prinsă între două oglinzi, ale cărei reflecții semănau cu ordinea, cu sensul, dar nu erau nici una, nici alta.

Trebuia să găsească inima. Asta era singura lui speranță: *să găsească inima.*

Zgomotul din capul său crescuse atît de tare, că acum era sigur că avea să-i explodeze creierul, dar continua să meargă spre sursa lui și, cu cît se apropia mai mult – șaizeci de metri, cincizeci, patruzeci –, cu atît auzea mai clar o șoaptă dincolo de zgomot. Această șoaptă era calmă.

Nu ai de ce te teme... își spunea el.

Fu surprins de propriul curaj.

... nu este nimic ce nu ai mai văzut...

Surprins și liniștit.

... lasă-l doar să te cuprindă...

„Stai, se gîndi; de unde a venit ideea asta?”

... în curînd vom fi doar noi doi, foarte curînd...

„Acesta nu sînt eu. Este Yad.”

... o, dar nu este cale care să ne despartă... răspunse șoapta, estompîndu-se acum că fusese recunoscută; știi asta, în inima ta... spuse... în inima ta de om...

Apoi dispăru, iar el era la zece metri de roata cea mare, care se învîrtea încet, iar țipetele din clădire se micșorau din cauza zgomotului discordant din capul său. La dreapta îl văzu pe Gamaliel mergînd cu pași mari spre el. Îl va măcelări pe loc, știa. Nici o rugămintă, nici o ezitare. Doar pasul ucigaș.

Mai avea cîteva secunde de trăit. Secunde în care să-l aducă pe Kissoon la el.

Trase adînc aer în piept și se gîndi că nu-și mai putea auzi vocea strigînd în nebunia aceea.

– *Îl caut pe Clayton O'Connell!*

Nu veni nici un răspuns la început. Roata continua să se miște, numai forme fără simțuri trecînd prin fața ochilor săi epuizați. Iar apoi, cînd Gamaliel era la un metru de el, cu mîinile întinse ca să-l strîngă de gît, mișcarea lui Yad începu să încetinească. Probabil'că fusese dat un ordin neauzit, pentru că Gamaliel se opri la jumătatea pasului și apoi se retrase puțin.

Zgomotul din capul lui Harry se potoli și el – deși nu dispăru –, iar el stătea în fața lui Yad, ca un prizonier care fusese slăbit puțin din strînsoare pentru a putea respira.

În trupul lui Yad se petrecu o mișcare. Se desfăcea, se separa. Iar acolo, întronat în măruntaiele sale – care erau din aceeași materie ciudată ca și înfățișarea sa exterioară –, stătea Kissoon.

Arăta aproape la fel ca pe munte: simplu și senin.

– Cum ți-ai dat seama cine am fost? întrebă el.

Deși era o distanță considerabilă între ei, vocea lui sună atît de aproape, ca șoaptele lui Yad.

– Nu mi-am dat, mărturisi Harry. Mi s-a spus.

– De către cine? voi să știe Kissoon, ridicîndu-se și ieșind din sanctuarul viu, pe stradă. Cine ți-a spus?

– Mama ta.

Chipul din fața lui rămase impasibil. Nici o mișcare. Nici o pîlpîire.

– Numele ei este Maeve O'Connell, în caz că ai uitat, spuse Harry, și a fost spînzurată de un copac, alături de tatăl tău și de tine.

– Tu vorbești cu morții? se miră Kissoon. De cînd?

– Nu este moartă. Este foarte vie chiar.

– Ce fel de farsă e asta? sări Kissoon. Crezi că vei salva pe cineva?

– A scăpat, Clayton. Creanga s-a rupt, iar ea a găsit o cale de a merge în Quiddity.

– Imposibil.

– Ușa a fost mereu acolo sus, întredeschisă.

– Cum a putut să treacă prin ea?

– A avut puterile ei, nu-i așa? Și voința de a le face să lucreze. Ar trebui să vezi ce a făcut la intersecție.

Harry se uită înapoi, peste umăr.

– Lumina aceea... murmură el.

Pe cer era o lumină orbitoare în jurul zonei în care se afla bordelul.

– Aceea este lucrarea ei.

Kissoon se uită la ea o clipă, iar Harry avu satisfacția de a vedea o pîlpîire de îndoială pe chipul lui. O pîlpîire slabă; dar era destul.

– Nu... nu te cunosc... D'Amour. Mă tot surprinzi.

– Și tu pe mine.

– Dacă minți în legătură cu asta...

– De ce-aș face-o?

– Ca să-mi pui bețe-n roate.

– Pentru ce m-aș obosi? răspunse Harry. O să faci ceea ce vrei, mai devreme sau mai târziu.

– Și tot o s-o fac, se încăpățîină Kissoon. Mamă, nemamă.

Continua să se uite la strălucirea de pe cer.

– Ce face?

– A reconstruit bordelul, îl informă Harry. De dragul vremurilor trecute.

Kissoon se gîndi cîteva clipe. Apoi zise:

– Vremurile trecute? La naiba cu vremurile trecute.

Și, fără să mai spună ceva, porni pe stradă către intersecție, lăsîndu-l pe Harry să îl urmeze.

Harry nu avea nevoie să se uite în urmă ca să știe că Yad își încetase asaltul asupra primăriei și mergea după Kissoon, ca și cum, în ciuda răutății sale legendare, nu avea voința – sau poate dorința – de a acționa fără instrucțiuni. Zgomotul din capul lui Harry se diminuase la un murmur, iar el analiză pentru cîteva clipe opțiunile pe care le avea, considerînd că pe Yad nu-l mai interesau acum gîndurile sale.

Evident, posibilitatea supraviețuirii mamei sale nu făcuse nimic ca să-l înmoaie pe Kissoon. Se ducea să o întâlnească, se pare, mai mult din curiozitate decît mînat de sentimente. El avea planul său de acțiune; îl avea încă din copilărie. Faptul că femeia care îl adusese pe lume supraviețuise linșajului nu-l va face să nu-și mai dorească o lume plină de pești. Harry mai păstra o slabă speranță că în mijlocul întîlnirii Kissoon ar putea să se lase atacat, dar, chiar dacă făcea asta, ce armă l-ar fi atins? Și dacă s-ar fi întîmplat asta, oare Yad ar fi stat deoparte și ar fi privit? Puțin probabil.

– Nu e cum te așteptai, nu-i așa? spuse Kissoon cînd dădura colțul. Yad, vreau să spun.

Harry se uită la marea roată care apăru în spatele lor, ale cărei forme se roteau în timp ce venea, ca un val care amenința tot timpul să se spargă. Părea aproape să pună stăpînire pe aerul din drumul său, transformînd întunericul după plac.

– Nu știu la ce m-am așteptat, răspunse Harry.

– Puteai să alegi dintr-o mulțime de diavoli, comentă Kissoon. Dar nu cred că acesta este unul dintre ei.

Nu așteptă confirmare sau negare.

– Se va schimba, desigur. Și iar se va schimba. Și iar. Mort nu va fi niciodată.

Harry își aminti de vorbele înțelepte ale Normei despre această lume. Oare avea dreptate și în privința lui Yad? Că se schimbă, dar nu dispare?

– Și, desigur, este doar o părțică din ceea ce așteaptă în partea cealaltă.

– Mă bucur că nu voi fi aici ca să o văd, spuse Harry.

– Atunci renunți? E un lucru înțelept. Nu mai distingi ce e sus de ce e jos, nu-i așa, iar asta te umple de groază. E mai bine să renunți. Du-te și uită-te la televizor pînă la sfîrșitul lumii.

– Urăști lumea chiar atît de mult?

– Am fost luat de lupi dintr-un copac, D'Amour. M-am trezit în întuneric cu o sfoară în jurul gîtului și bătut. Iar după ce i-am spintecat – cînd stăteam printre trupurile lor, înmuiat în sîngele lor –, m-am gîndit: „Aceștia nu au fost dușmanii mei. Nu acestea au fost creaturile care m-au luat gol din patul meu și m-au spînzurat. În sîngele lor trebuie să mă scald. Gîturile lor trebuie să le rup“. Întrebarea era: „Cum? Cum avea să găsească un nimeni pe jumătate nebun, cu o mamă patroană de bordel și un tată un monstru bețiv, calea de a *rupe gîtul întregii Sapas Humana?*“

Se opri. Se întoarse. Zimbi.

– Acum știi.

– Acum știu.

– O întrebare pentru tine, D'Amour, înainte să ajungem acolo.

– Da?

– Tesla Bombeck.

– Ce e cu ea?

– Unde este?

– E moartă.

Kissoon studie chipul lui Harry o vreme, încercînd să-și dea seama dacă spune adevărul.

– Era uimitoare, știi? Mă uit înapoi la timpul pe care l-am petrecut împreună în Loop aproape cu plăcere.

Era o remarcă prostească, și îl făcu să zîmbească ușor.

– Desigur, în cele din urmă, a fost o persoană lipsită de importanță. Dar dezarmantă, în felul ei.

Se opri, uitîndu-se dincolo de Harry, la Yad.

– Știi de ce își mănîncă propria coadă?

– Nu.

– Ca să-și dovedească perfecțiunea, răspunse Kissoon și, întorcîndu-se cu spatele la Harry, merse mai departe, către următoarea intersecție.

După ultimul colț, dădura în sfîrșit cu ochii de intersecția care îi interesa și de casa pe care o construise Maeve acolo. Arăta aproape solidă; ca un desen făcut din lumină, asupra căruia se lucrase obsesiv. O figură adăugată ici, o fereastră colo; niște scări; niște canale de scurgere; amintire după amintire. Kissoon nu spuse nimic în fața acestui spectacol, ci porni înainte, cu pași mai înceti decît cei de pînă acum.

– Unde e mama? voi el să știe.

– Undeva înăuntru, bănuiesc, răspunse Harry.

– Du-te și adu-o. Nu vreau să intru.

– E doar o iluzie, îl asigură Harry.

– Știu asta, răspunse Kissoon.

Oare era un tremur ușor în vocea lui? Apoi spuse iar:

– Vreau să mi-o aduci tu.

– În regulă, răspunse Harry și trecu pe lîngă Kissoon, îndreptîndu-se către scări.

Ușa din fața lui părea să fie deschisă, iar el alunecă prin ea într-un fel de țară a minunilor erotice. Pereții era acoperiți cu brocart acum, pe ei atîrnau tablouri, cele mai multe dintre ele opere excitante care treceau drept subiecte clasice; *Judecata lui Paris*, *Leda și lebăda*, *Răpirea Sabinelor*. Și peste tot, în jurul său, carne de femeie atît de iubitor redată pe pînză, pîrînd mai reală decît atunci cînd plecase de aici. Femei în maiou și în pantaloni scurți, care vorbeau în salonaș. Femei cu părul

despletit, care își scaldau sinii. Femei întinse pe pat, cu mâinile între picioare, jucându-se și zîmbind clienților fantomă.

Mergînd prin curtea aglomerată în căutarea lui Maeve, entuziasmul lui Harry crescuse, în ciuda a ceea ce-i dicta rațiunea. Fără îndoială că viața fusese dură aici. Fuseseră boli și brutalitate, bastarzi. Fără îndoială că aceste femei înduraseră disprețul fiecărui bărbat care plătise pentru serviciile lor și tînjeau, în timp ce își onorau înțelegerea, să fugă. Dar acest lucru nu era înregistrat aici. Maeve alesese să-și amintească numai bucuria din această casă și, deși Harry știa că nimic de aici nu avea să dureze, nu conta. Acceptă recunoscător plăcerea pe care i-o oferea această iluzie.

– *Harry?*

Acolo, în bucătărie, lincezind în mijlocul unui grup de femei care vorbeau, era Raul.

– Unde te-ai dus?

– M-am dus să-l găsesc pe fiul lui Maeve. Ea unde este?

– Este afară, în spate, spuse Raul. Ai zis *fiul*?

– Kissoon, Raul, spuse Harry, pornind către dosul casei. Este Clayton O'Connell.

Raul veni după el, renunțînd la compania femeilor.

– El *știe*? întrebă el.

– Bineînțeles că știe! De ce să nu știe?

– Nu știu, doar că... este greu de imaginat că fiul lui Maeve este cel care i-a omorît pe Shoal sau cel care a creat Loop-ul...

– Toată lumea începe de undeva, îi spuse Harry. Și fiecare are propriile motive.

– Unde e acum?

– În fața casei, răspunse Harry, cu Yad.

Ieși pe ușa din spate, în grădină. Maeve și-o amintise așa cum probabil arătase într-o primăvară de demult, cu cireșii plini de flori, aerul îmbătător ca un lichior. Nu era singură acolo. Una dintre femei stătea pe iarbă, uitîndu-se la stele.

– O cheamă Christina, spuse Maeve. Știe constelațiile.

– L-am găsit pe Clayton, o anunță Harry.

– Ce-ai făcut?

– E aici.

– Imposibil, spuse ea. *Imposibil*. Fiul meu e mort.

– Poate că ar fi fost mai bine pentru noi dacă ar fi fost mort, răspunse Harry. El este cel care a adus Yad aici, Maeve. Așa s-a răzbunat el pe ceea ce vi s-a întâmplat.

– Și... și te aștepti să-l învăț eu ce înseamnă mila?

– Dacă poți.

Își întoarse privirea. Se uită mai întâi la privitoarea-în-stele, apoi la stele.

– Mă simțeam atît de bine aici, afară. Era ca și cum n-aș fi plecat niciodată...

– Vrea să te duc la el.

Ea se uită către Raul, care stătea pe scara din spatele casei.

– Coker al meu este aici?

Raul aprobă din cap.

– Deci știe?

Raul aprobă din nou.

– Și ce crede?

Raul îl ascultă pe cel mort.

– Spune să fii atentă; băiatul a fost întotdeauna rău.

– Nu întotdeauna, replică Maeve, întorcîndu-se către casă. În burta mea nu a fost rău. Noi l-am învățat, Coker. Dumnezeu știe cum, dar noi l-am învățat.

Intră în casă, cu fața ca de piatră și, refuzînd ajutorul lui Harry, se întoarse prin bucătărie și prin salonaș, către ușa de la intrare.

Era încă deschisă. Kissoon era în prag și, după expresia de pe chipul lui, era evident că își privea mama de ceva vreme, prin vâlurile bordelului. Fața ca de maimuță pe care o avusese se schimbase acum. Părea supărat și inciudat.

– Uită-te la tine, spuse el, cînd Maeve se apropie de ușă.

– Clayton? se minună ea, oprindu-se să-l cerceteze.

– Cît de bolnavă arăți, zise el, pîrînd să prindă curaj la vederea înfățișării ei fragile. Pași înăuntru. Ar trebui să fii moartă, mamă.

– Și tu la fel.

– O, zise el, eu *sînt*, mamă. Tot ce mai trăiește în mine este ura.

Se grăbea. Ridică mîna stîngă, cînd se apropie de ea. În ea, bîta pe care o mai mînuise de două ori înainte; bîta ucigașă.

Strigînd un avertisment, Harry se grăbi să intercepteze lovitura, dar Kissoon fu prea rapid. Îi lovi capul mamei sale cu bîta, iar ea căzu, un arc de sînge stropind pămîntul pe care erau așternute covoare.

În mormîntul luminos de dedesubt, Tesla simți omorul ca pe o a doua moarte. Cu sufletul tulburat, se uită în sus și văzu cum o pată se întindea pe cerul ei, în timp ce o voce de femeie scoase un suspin de agonie...

Harry îl prinse pe Kissoon de braț și încercă să-l tragă de lîngă mama sa, dar bărbatul era prea puternic. Cu o simplă ridicare din umeri îl aruncă pe Harry de lîngă el, care trecu împleticindu-se prin voalul pereților și ateriză pe spate sub masa de bucătărie.

Cînd se ridică în picioare, îl văzu pe Raul aruncat asupra lui Kissoon, dar asaltul lui fu atît de slab, că acesta nici nu se sinchisi să-și dea la o parte atacatorul. Pur și simplu căzu în genunchi lîngă Maeve, cu bîta ridicată pentru a-și termina matricidul. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori căzu arma, iar casa se cutremură la fiecare lovitură, pe măsură ce mintea care o crease se stîngea.

Pînă să ajungă Harry la Kissoon, se termină. Stropit de sîngele lui Maeve, cu ochii plini de lacrimi, Kissoon se ridică în picioare. Își șterse nasul ca un golan de rînd și-i spuse lui Harry:

– Mulțumesc. Mi-a plăcut.

*

Tesla nu voia să audă. Nu voia să se miște. Nu voia nimic, ci doar să plutească aici, în uitare.

Dar ecoul faptelor de cruzime care se petreceau deasupra răzbatu pînă la ea, tare și clar și, oricît ar fi încercat, nu putea să-și înfrîngă minia. Agitația ei se transmise în pămîntul din jur, iar mișcarea acestuia o duse înapoi la trupul ei care plutea. Cu cît se apropia mai mult de el, cu atît mai frenetice deveneau energiile din jurul ei. Erau nerăbdătoare să se întoarcă în carnea ei.

Și de ce? Avu răspunsul în momentul în care alunecă înapoi în spațiul din spatele pleoapelor ei. Voiau să-i facă inima să pulseze. Voiau să-i facă plămînii să respire. Și, mai presus de toate, voiau să intre în trupul ei viu și să facă trupul acela să devină epicentrul a tot ceea ce plutea aici. Un loc în care mintea să poată să înțeleagă misterele cărnii. Un loc în care bestiile și divinitățile să se poată contopi și să înțeleagă lucrarea unicității.

Pe scurt, voiau să-i dea Arta.

Și nu o refuză. În momentul în care pătrunse în ea, știu că darul era în același timp o posesiune. Adică o putea schimba în feluri care pentru moment erau de neimaginat pentru ea, schimbări care făceau ca diferența dintre viață și moarte să pară infimă.

Există probabil un moment între două bătăi de inimă, cînd poate că ar fi respins darul și și-ar fi părăsit corpul. Lasă-l să moară iar și să se vestejească. Dar înainte să-și dea seama că ei îi aparține alegerea, alesese deja.

Iar Arta o avea pe ea.

– Ce e asta? se miră Kissoon, privind cum pămîntul pe care zăcea trupul mamei sale era străpuns, iar din el ieșeau mii de săgeți de lumină.

Harry nu avea răspuns. Tot ce putea face era să privească în timp ce spectacolul lua proporții, iar corpul femeii bătrîne se vestejea acolo unde era întins, ca și cum lumina – care nu

emana deloc[^] căldură – l-ar fi ars. Dacă era așa înseamnă că aveau de-a face cu un creator la fel de priceput ca un distrugător, pentru că tocmai atunci cînd corpul lui Maeve se transformă în cenușă, o altă formă, o altă femeie fu ridicată din mijlocul rugului.

– Tesla?

Arăta ca o tapiserie cusută din foc, dar era ea. Dumnezeu din ceruri, *era ea!*

Harry auzi în cap cum zumzetul lui Yad se transforma în răgetul unui animal agitat. Kissoon se retrăgea către ușa din față, evident la fel de ațîțat ca aliatul lui fără chip, însă, înainte să ajungă la prag, Tesla îl strigă pe nume. Vocea ei nu era mai dulce după transfigurare.

– E de neiertat, spuse ea, cînd firele de foc deveniră cenușă; trupul era acum aproape al ei. Dintre toate locurile, aici, unde ne-am născut amîndoi.

– Amîndoi? murmură Kissoon.

– Eu mă nasc aici și acum, spuse ea. Iar tu ești martor la asta, ceea ce nu e o onoare lipsită de importanță.

Zgomotul tulburat al lui Yad continua să crească în timpul acestei conversații, iar acum, privind dincolo de Kissoon, în întunericul din spatele pereților care se clătinau, Harry văzu abstracțiunile desfăcîndu-se, iar roata fragmentîndu-se.

– Tu faci asta? o întrebă Harry pe Tesla.

– Poate, spuse ea, privind în jos, la trupul ei, care era mai concret acum.

Părea mai ales interesată de mîini. Dură doar o secundă pînă ce Harry să înțeleagă de ce. Își amintea de Jaff, ale cărui mîini arseseră cu Arta. Arseseră, apoi se frînseseră.

– Buddenbaum avea dreptate, zise Harry.

– În legătură cu ce?

– Cu tine și cu Arta.

– Nu așa am plănuit, recunosc eu, iar tonul ei era un amestec de mirare și de necaz. Dacă nu ar fi vărsat singe...

Își ridică privirea de la mâini, înapoi la Kissoon, care se retrăsese în locul în care fusese ușa. Amintirea lui abia mai era vizibilă. Cît despre Yad, formele lui se transformaseră în aer, absorbînd întunericul în buclele pe care le făceau adunîndu-se în cerc și pierzîndu-se apoi în umbră. Curînd, nu mai fu decît un loc în care stelele nu străluceau. Apoi nici măcar atît.

– E începutul sfîrșitului, spuse Kissoon.

– Știu, răspunse Tesla, cu o urmă de zîmbet pe față.

– Ar trebui să-ți fie frică, o avertiză Kissoon.

– De ce? Pentru că tu ești un bărbat capabil să-și omoare propria mamă? Ea clătină din cap. Lumea a fost plină încă de la început de nenorociți ca tine, spuse ea încet. Iar dacă sfîrșitul înseamnă că nu mai urmează nimic, atunci nu va fi nici o pierdere, nu-i așa?

El o privi cîteva secunde, ca și cum ar fi căutat replica potrivită. Negăsind nici una, spuse doar atît:

– Vom vedea...

Și, transformîndu-se în întunericul care îl luase și pe Yad, dispăru.

Urmă o altă tăcere, mai lungă decît cea dinainte, timp în care pereții bordelului deveniră din ce în ce mai lipsiți de substanță. Harry se așeză pe vine, iar în ochi îi sclipeau lacrimi de ușurare, în timp ce ultimul sunet din zumzetul lui Yad se stinse și dispăru din capul său. În acest timp, Tesla făcu cîțiva pași de la locul în care își făcuse apariția – care arăta acum ca oricare altul de pe stradă – și se uită în direcția focului. În depărtare se auzeau sirene. Salvatorii erau pe drum cu furtunuri, lumini și cuvinte care îndemnau la păstrarea calmului.

– Cum e? o întrebă Harry.

– Încerc... să pretind că nu mi s-a întîmplat nimic, răspunse Tesla, a cărei voce era o șoaptă gravă. Dacă o iau încet... foarte încet... poate nu o să innebunesc.

– Deci nu este așa cum se spune...?

– Nu văd trecutul, dacă asta vrei să spui.

– Dar viitorul?

– Nu de unde stau acum. Respiră adânc. Încă nu am spus povestea aceea. Din cauza asta.

Dinspre grădină se auzi un hohot de râs.

– Prietenul tău pare fericit, zise ea.

– E Raul.

– Raul?

Un zîmbet timid apăru pe fața Teslei.

– *Acela e Raul?* O, Dumnezeuule. Am crezut că l-am pierdut...

Se clătina cînd privirea ei îl întilni pe Raul, care stătea printre ultimii copaci înfloriți.

– Ia uite, spuse ea.

– Ce? se miră Harry.

– O, desigur, încuviință ea. Văd cu ochii unui mort. Se gîndi o clipă. Mă întreb... spuse ea în cele din urmă, ridicînd mîna în fața ei, cu arătătorul și cu mijlociul întinse. Vrei să încerci ceva?

Harry se ridică în picioare.

– Desigur.

– Vino aici.

Se apropie de ea, trepidînd puțin.

– Nu știu dacă o să meargă sau nu, îl avertiză ea. Dar, cine știe, poate avem noroc.

Își puse degetele ușor pe gîtul lui.

– Simți ceva?

– Ești rece.

– Asta-i tot? Bine, hai să încercăm... *aici*.

De data aceasta îi atinse fruntea.

– Tot rece?

El nu răspunse. Doar tresări puțin.

– Vrei să mă opresc?

– Nu, zise el. Nu, e... doar... *ciudat*...

– Mai uită-te o dată la Raul, îl îndemnă ea.

El își întoarse privirea în direcția copacilor, lăsând să-i scape un sunet de plăcere.

– Îi vezi?

– Da, zimbi el, îi văd.

Raul nu era singur în grădina care se stingea. Aproape de el stătea Maeve, care nu mai era înfășurată în neguri și ceață, ci era îmbrăcată într-o haină lungă, pală. Întinerise. Era în perioada ei de înflorire; o femeie frumoasă la vreo patruzeci de ani, care stătea braț la braț cu un bărbat care negreșit avea un leu printre strămoși. Și el era îmbrăcat tot pentru o seară de vară și se uita la soția sa, de parcă era prima oră în care îi făcea curte și era îndrăgostit nebunește.

Era și un al patrulea membru al acestui grup. O altă fantomă – Erwin Toothaker, bănuî Harry –, purtînd o jachetă fără formă și pantaloni largi, care privea de la mică distanță cum îndrăgostiții schimbau priviri tandre.

– Ne alăturăm și noi lor? întrebă Tesla. Mai avem cîteva minute înainte ca oamenii să vină să viziteze locul.

– Și ce se întîmplă cînd vor veni?

– Noi nu vom mai fi aici, răspunse Tesla. E timpul să ne punem viețile în ordine, Harry, fie că sîntem morți, vii sau cu totul altceva. E vremea să facem pace cu lucrurile, ca să fim gata pentru orice se va întîmpla, spuse ea.

– Și tu nu știi ce se va întîmpla?

– Știu ce *nu* se va întîmpla, spuse ea, conducîndu-l în grădină.

– Și ce anume? întrebă el, urmînd-o printr-o ploaie de petale.

– Ceea ce am visat vreodată.

PARTEA A ȘAPTEA
FRUNZE DIN
COPACUL-POVESTE

I

1

Weekendul plin de prevestiri și de manifestări sinistre din Everville nu trecu neobservat. În zilele imediat următoare evenimentelor din sîmbăta și duminica Festivalului, orașul fu pus sub observație, așa cum se întîmpla de obicei numai cu acele comunități din care proveniseră ucigași în masă sau candidați la președinție. Aici se petrecuse un lucru cu consecințe neobișnuite, acest fapt nu era contestat de nimeni. Dar nimeni nu putea stabili exact ce, nici măcar cei care fuseseră în mijlocul evenimentelor. De fapt, oamenii care, în principiu, fuseseră martorii cei mai demni de încredere (cei care fuseseră la intersecție sîmbătă după-amiaza; cei prinși în primărie în jurul orei două în dimineața zilei de duminică) erau, într-un fel, cei mai puțin utili. Nu doar că se contraziceau unii pe alții, dar se contraziceau pe sine de la o oră la alta, de la o amintire la alta, povestirile lor despre cutremure, foc și căderi de pietre se amestecau cu detalii exagerate, numai bune pentru a face o poveste care să țină prima pagină a unui ziar timp de o săptămînă.

Nici nu văzuseră bine lumina tiparului aceste detalii – alături de comparațiile inevitabile cu alte locuri în care se produsese vîrsări de sînge neobișnuite, precum Jonestown și Waco –, că orașul ajunsese în vizorul altor examinatori – spirițiști, ufologi și cei care credeau în apocalipsă – iar opinia lor afectă și mai mult legitimitatea poveștii.

Transmisiunile televizate, care fuseseră solidare marți, deveniră precaute sau chiar sceptice către sfârșitul săptămânii. Revista *Time* retrăsese de la tipar un articol despre tragedie, înlocuind-o cu o poveste care sugera faptul că toată întâmplarea fusese o șmecherie publicitară care scăpase de sub control. Aceasta fusese însoțită de un portret nepotrivit și total lipsit de aprecieri al lui Dorothy Bullard, care fusese convinsă să se lase fotografiată în cămașă de noapte și era immortalizată stînd în picioare în spațele ușii de sticlă, arătînd ca un suflet pierdut, în arest la domiciliu. Articolul era intitulat: „Își pierde mințile America?”

Nu se nega faptul că muriseră oameni în weekendul anterior, desigur, mulți dintre ei într-un mod groaznic. Numărarea cadavrelor ajunsese în cele din urmă la douăzeci și șapte, incluzîndu-l pe directorul motelului Sturgis și cele trei cadavre descoperite pe drumul din afara orașului, două dintre ele atît de arse, că nu mai puteau fi identificate, iar al treilea al unui fost jurnalist pe nume Nathan Grillo. Se făcură autopsii, investigații deschise, dar și neoficial, ale poliției și ale FBI-ului, se făcură declarații publice referitoare la diferitele cauze ale morții. Și, desigur, se bîrfea; unele bîrfe ajungeau în ziare, dar majoritatea nu. Povestea conform căreia două piei făcute dintr-o substanță extraterestră fuseseră găsite la motel chiar ocupă pagini întregi în *Enquirer*. Zvonul că trei cruci fuseseră găsite aproape de virful Culmii lui Harmon, pe două dintre ele fiind trupuri crucificate, iar căzut la picioarele celei de-a treia era un trup al unei creaturi nepămîntene nu ajunsese în presă.

În a doua săptămînă de reportaje, cu trăsniți care-și dădeau cu părerea și martori și mai volubili, interpretarea de către *Time* a evenimentelor dobîndea zilnic noi aderenți; povestea căpătă o nouă dimensiune odată cu sinuciderea unuia dintre cei mai îndrăgiți cetățeni: Bosley Cowhick.

Fu găsit în bucătăria localului său la șase și un sfert, miercuri dimineata, la o săptămînă și trei zile după Weekendul Festivalului. Se împușcase, lăsînd un bilețel lîngă casa de marcat, iar

conținutul acestuia ajunsese în presă în ziua următoare, în ciuda eforturilor făcute de Jed Gilholly de a păstra ascunse ultimele cuvinte ale lui Bosley.

Bilețelul nu avea nici o adresă. Erau doar câteva rînduri de aiureli prost scrise, mîzgălite pe dosul unui meniu.

Sper că Dumnezeu mă va ierta pentru ceea ce fac dar nu pot să mai trăiesc cu toate aceste lucruri în cap. Cunosc oameni care spun că sînt nebun, dar am văzut ce am văzut și poate că nu am făcut bine, dar am făcut-o de dragul copilei. Seth Lundy știe că este adevărat. A văzut și el și știe că nu am avut de ales, dar mă gîndesc neîncetat că Dumnezeu mi-a pus-o în brațe pentru a mă încerca, iar eu nu am fost suficient de puternic pentru a-I face voia, chiar dacă am făcut-o pentru binele ei. Nu mai vreau să trăiesc gîndindu-mă la asta tot timpul. Cred că Dumnezeu va înțelege și va fi alături de mine, pentru că El m-a făcut și știe că am încercat mereu să-I fac voia. Doar că uneori este prea mult. Îmi pare rău dacă rănesc pe cineva. Adio.

Inevitabil, referirea la Seth Lundy din această misivă demnă de milă dădea naștere unei noi serii de întrebări, pentru că Lundy era unul dintre oamenii puși pe lista de dispăruți după weekendul acela. Bill Waits recunoscuse faptul că băiatul Lundy fusese agresat de doi dintre colegii săi muzicanți, dar povestea rămase neconfirmată. Unul din cei doi, Larry Glodoski, murise în circumstanțe dubioase, în timp ce celălalt, Ray Alstead, era în paza celor din Salem, fiind suspect de crimă. Era ținut sub sedative, pentru a-i domoli ieșirile violente, care păreau să se asocieze cu teama că mortul va veni să-l caute, pentru că văzuse mai mult decît trebuia. Nu spunea ce văzuse exact, dar obsesia sa cu mortul răzbunător le întări psihiatrilor din poliție convingerea că el putea fi răspunzător de fapt pentru o serie de măceluri din acea noapte. Furia îi luase mințile, continua teoria lor, iar acum era îngrozit că victimele vor veni

să-l revendice. Waits negă explicit acest lucru – el fusese cu Alstead aproape toată seara, sublinie el –, dar și el fusese foarte beat prea mult timp, așa că nu era martorul cel mai demn de încredere.

Acum, odată cu moartea lui Bosley Cowhick, autoritățile pierdură un martor potențial util și rămaseră cu o altă colecție de enigme. Ce se întâmplase cu Seth Lundy? Cine era mai exact copila pentru care Bosley cel temător de Dumnezeu se simțise atât de vinovat pentru că renunțase la ea? Și, în cazul în care copila ar fi existat, cui i-o dăduse?

Nu se întrevedeau răspunsuri la nici una dintre aceste întrebări în viitorul apropiat. Bosley Cowhick fu îngropat în Cimitirul Potter, alături de mama, de tatăl și de bunica sa din partea mamei; Ray Alstead rămase într-o celulă din Salem, în timp ce avocatul lui se lupta să-l elibereze pe motiv că doveziile erau insuficiente și, pentru că nu veni nimeni care să reclame dispariția unui copil, acesta rămase neidentificat. În privința dispariției lui Seth Lundy, aceasta se dovedi a fi într-un fel ultimul dintre misterele din Everville care ajunse la urechile publicului larg, și care se învîrtea în jurul figurii lui Owen Buddenbaum. Spre deosebire de cazul copilei, nimeni nu se îndoia de existența lui Buddenbaum. Fusese văzut căzînd de la o fereastră, fusese examinat la Spitalul Silverton, fusese în mijlocul evenimentelor în după-amiaza de sîmbătă a Festivalului, care se terminase cu toată harababura aceea, și fusese în oraș și după căderea întunericului, prezența sa fiind observată și raportată de cîțiva oameni. Într-adevăr, părea să fi fost un factor comun al evenimentelor de la sfîrșitul săptămîinii, într-atît încît în unele cartiere se sugerase că se aflase în centrul întregului șir al evenimentelor: marele maestru, care domnește peste ceea ce era fie o farsă sinistră, fie un fenomen paranormal, fie un caz de isterie în masă, în funcție de perspectiva din care era privit. Părerea generală era că, dacă ar putea fi găsit și

convins să vorbească, ar fi capabil să soluționeze majoritatea, dacă nu toate problemele rămase nerezolvate.

Se făcu un fel de portret-robot mediocru, care apăru în câteva reviste naționale, precum și în *Oregonian* și *Everville Register*. Aproape imediat, începură să apară rapoartele. Fusese văzut în Louisiana cu doi ani în urmă; se învîrtise în jurul unui lac din Miami cu doar o săptămînă în urmă; fusese localizat la Disneyland, prin mulțime, privind Parada Electrică. Erau practic zeci de astfel de rapoarte, unele dintre ele prezentînd fapte vechi de mai mult de zece ani, dar chiar și atunci cînd martorul avusese ocazia de a interacționa cu misteriosul domn Buddenbaum, existau slabe dovezi despre el. Cu siguranță nu vorbea despre minuni, sau despre Marte, sau despre vreo lucrare secretă în lume. Venea și pleca, lăsînd în urmă sentimentul vag că nu aparține acestor vremuri.

Aceste rapoarte, deși erau numeroase, nu erau suficient de ciudate pentru a păstra povestea din Everville în atenția opiniei publice. Odată ce se terminară toate funeraliile, iar fotografii se urcaseră pe Culmea lui Harmon pentru a vedea vîrfurile (care fusese atît de bine cercetat de autorități, că nu mai rămăsese nimic de fotografiat, decît priveliștea); odată ce sinuciderea lui Bosley Cowhick fusese relatată, iar Owen Buddenbaum nu mai fu găsit, povestea despre Everville rămase lipsită de interes.

Pînă la sfîrșitul lui septembrie se învechise, iar o lună mai tîrziu, fie era subiect pentru Halloween, fie fusese uitată.

2

„M-am născut aici și acum“, îi spusese Tesla lui Kissoon cînd se ridicase din rămășițele casei lui Maeve O'Connell, și acela fusese adevărul. Însuși pămîntul despre care crezuse că va fi mormîntul ei se dovedise a fi un pîntece, iar ea se ridicase refăcută din el. Nu mai era de mirare că săptămînile care

urmară semănară cu o a doua copilărie, mult mai neobișnuită decît prima.

După cum îi spusese lui D'Amour, nu avea sentimentul unei mari revelații. Darul pe care îl primise în mod neașteptat sau – iar ea nu înlătura această posibilitate – pe care *îl urmărise* inconștient nu-i oferise o perspectivă profundă asupra structurii realității. Sau, dacă îi oferise, nu era suficient de flexibilă pentru a se bucura de prezența ei. Chiar și micul miracol minor pe care îl făcuse în bordel în acea noapte – cînd îi permisesese lui Harry să vadă cu ochii unui mort – părea acum pripit. Nu era tentată să mai ofere oamenilor asemenea viziuni; nu înainte să fie sigură că deține controlul asupra lucrurilor pe care le face, iar asta, bănuia ea, nu avea să se întîmple prea cîrînd. Își simțea mintea mai închisă acum decît fusese înainte de renaștere, ca și cum și-ar fi îngustat instinctiv viziunea, de teamă că, la apariția orizonturilor infinite, gîndurile i-ar zbura și și-ar pierde complet înțelegerea asupra propriei persoane.

Acum se întorsese în vechiul ei apartament din West Hollywood, imediat după ce părăsise Everville, nu pentru că s-ar fi simțit vreodată extrem de fericită aici – nu se simțise –, ci pentru că avea nevoie de confort familiar. Multe dintre fețele vecinilor se schimbaseră, dar comediile și dramele care o înconjurau erau în esență aceleași după cinci ani. În fiecare simbată noaptea, activitățile transsexuale din apartamentul de dedesubt făceau să se audă dulcegării și cîntece sentimentale pînă la patru dimineața; cel puțin de două ori pe săptămînă cuplul din clădirea de alături avea meciuri de țipete care se terminau în împăcări verbal explicite; în fiecare zi pisica cuiva vărsa pe scări. Nu era deloc fermecător, dar era acasă, iar în acest apartament înghesuit, cu mobilă ieftină și cu pereți cu tencuială crăpată, putea pretinde, cel puțin pentru o vreme, că era o femeie normală, care duce o viață normală. Poate nu felul de normalitate pe care ar fi recunoscut-o zona centrală a Americii, ci o aproximare rezonabilă. Aici își hrănise speranțele și

pierduse timpul pe care l-ar fi putut folosi ca să le realizeze. Își oblojise orgoliul rănit, atunci când o lucrare îi fusese respinsă. Și-l oblojise și când dragostea îi dăduse o lovitură. Când îl prinsese pe Claus înșelînd-o; când Jerry plecase la Miami și nu se mai întorsese niciodată. Vremuri grele, unele dintre ele. Dar amintirile o ajutară să-și aducă aminte cine era, cu cicatricile ei și tot restul. Acum lucrul acesta era mai important decît plăcerile amăgirii de sine.

Desigur, acesta era și apartamentul în care pierise Mary Muralles în strînsoarea Lix-ului lui Kissoon și unde ea și Lucien – săracul, nevinovatul Lucien – vorbiseră despre cum oamenii erau vase pentru infinit. Era o sintagmă pe care nu o uitase niciodată. Poate că ar fi văzut-o ca pe un fel de profeție, dacă nu ar fi crezut ceea ce îi spusese lui D'Amour: că viitorul a rămas tot timpul nespus și, de aceea, imposibil de povestit. Profeție sau nu, rămînea faptul că ea devenise un fel de vas pentru ceea ce fusese întotdeauna o putere infinită. Acum, că o avea, era hotărîtă să nu se lase distrusă de ea. O să învețe să folosească Arta ca Tesla Bombeck sau o va lăsa să zacă necultivată înăuntrul ei.

Din cînd în cînd în timpul acestei perioade de refacere, prima un telefon de la Harry din New York, care verifica dacă totul e în ordine. Era foarte frumos din partea lui să se preocupe de starea ei, dar conversațiile lor erau, în cea mai mare parte, banale. Nu ajungeau pînă acolo încît să discute despre politică, dar el păstra tonul conversației lejere și generale, așteptînd-o pe ea să adîncească discuția, dacă se simțea suficient de rezistentă. Rareori o făcea. De cele mai multe ori nu vorbeau despre nimic anume și rămîneau la nivelul acesta. Dar pe măsură ce treceau săptămînile, ea începu să se simtă tot mai încrezătoare în puterea ei și îndrăzni să pomenească, fie și doar într-o doară, despre ce se întîmplase în Everville și despre consecințele pe termen lung ale acestor lucruri. Auzise el ceva despre direcția în care pornise Yad, de pildă? Sau despre Kissoon? (Răspunsul la

ambele întrebări era nu.) Dar despre Tommy-Ray sau micuța Amy? (Din nou, răspunsul fu nu.)

– Cred că toți stau ascunși, spuse Harry. Își ling rănilor. Așteaptă să vadă cine mișcă primul.

– Nu pari atât de deranjat, observă Tesla.

– Știi ceva? Cred că Maeve avea dreptate. Mi-a spus: „Dacă nu știi ce te așteaptă, de ce să-ți fie frică?” E destul de logic.

– Au dispărut mulți oameni, Harry, care aveau motive întemeiate să fie speriați.

– Știu. Nu încerc să pretind că totul e numai soare și veselie. Nu e, și știu asta. Dar am irosit atât de mult din viață căutând Dușmanul...

– Iar acum l-ai văzut.

– Acum l-am văzut.

– Parcă ai zîmbi.

– Zîmbesc. La naiba, nici măcar nu știu de ce, dar zîmbesc. Știi, Grillo îmi spunea că sînt prea naiv în legătură cu toată porcăria asta și am cam fost doborîți de ea, dar sper că Dumnezeu mă aude, pentru că el avea dreptate, Tes. Avea dreptate.

Conversația se termină acolo, dar faptul că Harry îl menționase pe Grillo o făcu să se gîndească la el și, odată ce începuse, nu se mai putu opri. Pînă acum îi fusese teamă la gîndul de a-și analiza propriile sentimente pentru el, sigură fiind că și-ar risca posesiunea dobîndită cu greu dacă se lăsa atrasă în acele ape periculoase. Dar, prinsă cu garda jos acum, fu obligată să lase bulgărele de zăpadă al amintirilor să crească sau să-l distrugă încercînd să le oprească; capitulă și, după toată frămîntarea, nu era atât de rău. De fapt, era chiar confortabil să-și aducă aminte de el. Se schimbaseră radical în cei opt ani de cînd îl știa: își pierduse aproape tot idealismul și toate certitudinile și dobîndise o obsesie în locul lor. Dar dincolo de ironia tot mai acidă pe care o afișa, bărbatul pe care îl cunoscuse la început – fermecător, copilăros, irascibil – rămase vizibil, cel puțin pentru ea. Nu fuseseră niciodată iubiți, iar din cînd în

cînd ea regretase lucrul acesta. Dar nu fusese nici un bărbat în viața ei atît de constant ca Grillo, sau, în final, atît de loial în sentimentele sale. Chiar și în ultimul timp, cînd ea călătorise, iar uneori treceau luni de zile fără ca ei să vorbească, nu era niciodată nevoie să schimbe mai mult de o propoziție sau două înainte să vorbească de parcă ar fi trecut doar cîteva minute de la ultima conversație.

Amintindu-și acele discuții la mare distanță, de la localurile unde opreau camioanele și de la benzinării, gîndurile ei reveniră la munca istovitoare care îl consumase pe Grillo în ultimii cinci ani de la Palomo Grove: Reciful. I-l descrisese de mai multe ori drept sarcina pentru care fusese trimis în lume și, deși cerea mai multă energie și mai multă răbdare decît crezuse el vreodată că era capabil să depună, își păstrase credința, din cîte știa ea, pînă la sfîrșit.

Acum se întrebă dacă era încă intact. Dacă mai aduna povești despre fenomene neobișnuite din întreaga Americă. Și, cu cît se întreba mai mult, cu atît o atrăgea mai tare ideea de a vedea cu ochii ei această colecție de povești. Își aminti că Grillo îi dăduse cîteva numere la care să sune dacă voia să aibă acces la sistem și să lase propriile mesaje, dar le pierduse. Singura modalitate de a afla dacă Reciful mai era operațional era să se ducă în Omaha și să vadă singură.

Nu voia să zboare. Ideea de a pierde controlul asupra vieții ei și de a se lăsa pe seama unui bărbat în uniformă nu o atrăsese niciodată; iar acum, cu atît mai puțin. Dacă era să se ducă acolo, o va face pe două roți, ca în vremurile de odinioară.

Își scoase motocicletă, iar pe șase octombrie porni în călătoria care avea să o ducă înapoi în orașul în care, cu mulți ani în urmă, Randolph Jaffe stătuse în Biroul scrisorilor pierdute și adunase indicii ale misterului, care acum își aștepta vremea în celulele ei.

II

1

În ciuda celor mai bune intenții ale sale, Phoebe nu reușise să-l viseze pe Joe în prima noapte, când dormise sub fereastra din dormitorul lui Maeve O'Connell. În schimb, îl visase pe Morton. Dintre toate lucrurile, pe Morton. Și se dovedi a fi foarte neplăcut. În visul acesta ea stătea pe țărm, așa cum fusese înainte să-l răstoarne regele Texas, lângă păsările care aproape că îi curmaseră brusc aventurile. Iar acolo, stînd în mijlocul stolului de păsări, îmbrăcat doar într-o vestă și purtînd șosetele bune de duminică, era soțul ei.

Văzîndu-l, instinctiv își acoperi sîinii, hotărîtă să nu-l mai lase să-și pună mîinile pe ei niciodată, nici de plăcere, nici pentru a o pedepsi. Însă el avea altceva de gînd. Scoțînd o plasă murdară de la spate, spuse:

– O să mergem împreună, Phoebe. Știi că așa este corect.

– Acolo? se miră ea.

El arată către apă.

– Acolo, spuse el, apropiindu-se de ea în timp ce vîri mîna în plasă.

În plasă erau pietre adunate de pe țărm și, fără să mai spună ceva, începu să le vîre în gura ei. În logica visului, ea se trezi cu mîinile lipite de sîni, neputînd să le ridice pentru a-l împiedica să o mai chinuiască. Nu avea de ales decît să înghită pietrele. Deși unele dintre ele erau mari cît pumnul, îi alunecau pe gît, una după alta; zece, douăzeci, treizeci. Simțea

cum devenea din ce în ce mai grea, iar greutatea o făcu să cadă în genunchi. Între timp, marea se furișase pe țărm și era clar că avea de gând să o înece.

Începu să se zbată, să-l implore pe Morton.

– Nu am vrut să te rănesc... îi mărturisi ea.

– Nu ți-a părut, replică el.

– Ba da, protestă ea, la început te-am iubit. Am crezut că vom fi fericiți pentru tot restul vieții.

– Ei bine, te-ai înșelat, mormăi Morton și băga mina în plasă, ca să scoată ceea ce ea știa că va fi cea mai mare piatră pe care i-o va băga în gură, și apoi o va lăsa să se zbată în apa care creștea. Pa, pa, Feebs, spuse el.

– Lua-te-ar dracu', îi aruncă ea. De ce nu înțelegi deloc și punctul de vedere al altcuiva?

– Nu vreau, răspunse el.

– Ești un prost...

– Acum ajungem la asta.

– *Lua-te-ar dracu'!* Lua-te-ar dracu'!

În timp ce vorbea, simți cum i se zvîrcolesc intestinele, măcinînd pietrele din ea. Le auzi pocnind și crăpînd. La fel și Morton.

– Ce faci? sări el, aplecîndu-se peste ea, respirația lui mirosind ca o scrumieră.

Drept răspuns, ea scuipă o ploaie de pietre sparte, care îl acoperiră din cap pînă-n picioare. Îl loviră ca gloanțele, iar el se împletici în spate, înspre valuri, scăpîndu-și plasa. Rănile nu îi singerau. Pietrele măcinate pe care le scuipase ea rămăseră pur și simplu în trupul lui și îl apăsau ca o greutate. În cîteva secunde, apele nerăbdătoare îl acoperiră și dispăru, lăsînd-o pe Phoebe pe țărm, scuipînd praf de piatră.

Cînd se trezi, perna era udă de salivă.

Experiența aceasta îi domoli entuziasmul de a visa lucruri care să devină realitate. Să presupunem că nu l-ar fi omorît

pe Morton în vis; oare el ar fi apărut pe scări a doua zi, cu plasa în mână? Nu era un gând prea liniștitor. În viitor trebuia să aibă grijă.

Subconștientul ei păru să înțeleagă mesajul. Pentru o vreme nu mai visă deloc, sau, dacă visă, nu-și mai aminti nimic. Timpul trecu, iar ea se hotărî să se stabilească în casa lui O'Connell. În această treabă fu ajutată de sosirea unei străine, o femeie pe nume Jarrieffa, care se prezentă drept a doua soție a lui Musnakaff. Fusesse în serviciul casei, explică ea, făcuse curățenie, gătise și voia să fie angajată din nou, fericită să lucreze ca să aibă un acoperiș deasupra capului familiei sale. Phoebe fu de acord bucuroasă, iar femeia se mută aici, cu cei patru copii ai săi, cel mai mare fiind un adolescent pe nume Enko, care era – după cum explică el mîndru – un bastard, pe care i-l făcuseră mamei sale nu unul, ci doi marinari (morți acum). Strigătele și risetele copiilor însuflețiră imediat casa, care era destul de mare pentru ca Maeve să-și poată găsi un loc liniștit în care să stea și să se gîndească.

Prezența Jarrieffei și a copiilor nu doar că o făcea să uite durerea de a nu-l avea pe Joe lângă ea, dar o ajută și să-și folosească timpul în mod eficient. Pînă la venirea lor, Phoebe fusese destul de mult condusă de un amestec de nevoie și complacere. Dormise ori de cîte ori avusese chef; mîncase la fel. Acum, zilele începură să-și recapete forma. Deși cerurile încă refuzau să ofere o regularitate diurnă – întunecîndu-se fără avertisment, luminîndu-se la fel de întîmplător –, se obișnuiră destul de repede să ignore aceste semne. Iar ordinea din ce în ce mai clară a casei se oglindea și pe străzile orașului, cînd ieși să se plimbe. Pretutindeni începuse restaurarea. Se reconstruiau casele, portul era curățat; se reparau vapoarele și se relansau la apă. Era clar că oamenii aceștia nu aveau abilitatea de a visa a lui Maeve, care făcea lucrurile să devină realitate, altminteri nu ar fi fost nevoie să transpire atît de mult, dar păreau fericiți cu munca pe care o făceau. Cîțiva dintre vecinii ei

începură să o recunoască după o vreme și o salutau cu o privire ursuză, cînd o vedeau afară. Nu făceau nici o încercare de a se angaja în conversație cu ea, iar tentativele ei de a vorbi cu ei erau întotdeauna lipsite de sens.

Începu să-și dea seama că izolarea putea deveni o problemă, dacă nu găsea o cale de a fi acceptată în comunitate, și începu să facă o listă cu modalitățile posibile pentru a ușura acest proces. O petrecere ținută în stradă, în afara casei, poate? Sau o invitație la ea acasă pentru cîțiva vecini luați la întîmplare, cărora să le spună povestea ei.

În timp ce analiza aceste posibilități, făcu o descoperire care se dovedi ciudat de influentă. Găsi o ascunzătoare cu ziare și cărți – îndesate în fundul uneia dintre debarale. De îndată ce începu să sorteze volumele, își dădu seama că nu fuseseră vîsate de Maeve. Mai probabil fuseseră strecurate clandestin în Metacosm (sau aduse din greșală) de către trecători în carne și oase, ca ea însăși. Cum altfel se explica prezența unei cărți de matematici superioare alături de un tratat de istorie a balenelor, lîngă o ediție pătată de apă din *Decameronul*?

Aceasta din urmă o atrase cel mai mult, nu datorită textului – pe care îl găsi cam sec –, ci datorită gravurilor alb-negru răsbindite prin ea. Doi dintre artiști – imaginile erau redată în trei stiluri distincte – aleseseră să redea episoadele de mare dramatism, dar al treilea era interesat doar de sex. Stilul lui era departe de a fi abil, dar compensa prin îndrăzneala absolută. Oamenii din imagini erau surprinși în chinurile freneziei sexuale și nici unul dintre ei nu dădea dovadă de timiditate. Calugări cu erecții uriașe, țărânci întinse pe baloți de paie, cu picioarele în aer, un cuplu care și-o trăgea în noroi; toți fericiți.

Una dintre imagini aprinse în mod special imaginația lui Pheobe. Reprezenta o femeie ingenuncheată pe cîmp, cu rochia ridicată, astfel încît iubitul ei, bine dotat, să o poată pătrunde pe la spate. În timp ce o studia, o străbătu o undă de plăcere, iar carnea ei își aminti ceea ce mintea încercase din

greu să uite: mîinile lui Joe, buzele lui, trupul lui. Îi simțea palmele pe sinii și pe burta ei; simțea presiunea șoldurilor lui asupra feselor sale.

– O, Dumnezeuule... oftă ea la sfîrșit și vîri cartea la loc în debara, trîntind ușa acesteia.

Totuși, povestea nu se termină aici; nicidecum. Cînd Phoebe se retrase vreo două ore mai tîrziu, imaginea și urmările ei încă mai persistau. Nu era în stare să doarmă, știa, dacă nu își oferea singură puțină plăcere, așa că se întinse acolo, pe saltea – care se afla tot unde o pusese prima oară, în fața ferestrei – și, cu ochii la cerul unduitor, se jucă între picioare, pînă cînd o cuprinse somnul.

Visă; un bărbat. Dar de data aceasta nu mai era Morton.

Joe nu îi mai găsise pe privitorii la foc care îl crezuseră o manifestare a lui 'shu, nici – în toate peregrinările sale prin oraș – nu întîlni pe nimeni altcineva ai cărui ochi să fie atît de ageri, încît să-l vadă pe el. Oare prezența lui, oricare ar fi fost ea – peticul de suflet pe care îl văzuseră privitorii la foc –, se făcea și mai mică? Îi era teamă că da. Dacă l-ar vedea acum, se îndoia că i s-ar mai fi închinat ca mai devreme.

Se hotărî de cîteva ori să plece din Liverpool – nu găsea plăcute imaginile și sunetele reconstrucției, îi aminteau cît de departe era de viață –, dar ceva îl ținea să nu plece. Încercă să găsească o justificare logică pentru șovăiala sa (avea nevoie de timp să se recupereze, timp să facă planuri, timp să-și înțeleagă condiția), dar nici una dintre aceste explicații nu îi oferea adevărul. Ceva îl reținea în oraș; un fir invizibil în jurul gîtului său invizibil.

Apoi, într-o zi întunecată, cînd hoinărea prin port privind vapoarele, simți cum îl trage ceva.

La început, își spuse că senzația nu era decît în închipuirea sa. Dar ea reveni, și la a treia încercare îndrăzni să-și permită o anumită emoție. Fu prima oară după întîlnirea cu

privitorii la foc, cînd simțea o interacțiune cu lumea din afara gîndurilor sale.

Nu rezistă chemărilor. Ieși din port, urmînd chemarea nerostită.

Phoebe visă că se afla în biroul doctorului Powell, iar Joe era pe hol, unde îl văzuse ea prima oară, zugrăvind tavanul. Ploua tare. Auzea ploaia lovind acoperișul și fereastra din camera de așteptare, care era goală.

– Joe? se miră ea.

Viitorul ei amant era cocoțat în vîrfurile unei scări, gol pînă la brîu, cu spatele lat murdar de vopsea verde-deschis. O, dar arăta atît de bine, cu părul tuns scurt, cu urechile mari și cu smocul de păr de pe spate dispărînd sub curea, în deschizătura dintre fese.

– Joe? insistă ea, sperînd că îl va putea face să se întoarcă. Am ceva să-ți arăt.

În timp ce vorbește, se duse la măsuta din mijlocul camerei de așteptare și, dînd la o parte dintr-o singură mișcare a mîinii revistele cu colțuri îndoite, se întinse pe ea cu fața la el. Dintr-un anumit motiv, ploaia începuse să pătrundă prin tavan și stropii ascuțiți cădeau direct pe ea. Făcură mai mult decît să o ude learcă; începură să îi spele hainele de pe trup, de parcă bluza și rochia i-ar fi fost pictate pe corp, culorile îi alunecau pe membre și se adunau în jurul mesei, lăsînd-o goală, așa cum, de altfel, chiar voia să fie.

– Acum poți să te întorci, îi spuse ea, punîndu-și mîna între picioare.

Lui îi plăcuse mereu să o privească jucîndu-se.

– Haide, spuse ea, întoarce-te și *uită-te la mine*.

Trecuse pe lîngă această casă de pe deal și înainte și se întrebă cine locuiește aici. Curînd avea să afle.

Merse pe aleea care ducea spre scări, urcă, trecu de ușa, merse spre scara interioară. Cineva din vârful acesteia șoptea: nu auzea exact ce. Se opri o clipă să asculte. O femeie era cea care vorbea, asta își putea da seama, dar nu înțelegea cuvintele, așa că începu să urce.

– Joe?

O auzi; nu era nici o îndoială în această privință. Pusese jos pensula de zugrăvit și își ștergea miinile, fără să se grăbească, știind că acest lucru avea să facă și mai intens momentul în care privirile lor se vor întâlni.

– Am așteptat mult timp asta... îi dezvălui ea.

Nu îndrăzni să creadă ce auzea. Nu cuvintele însele, deși ele erau minunate; vocea care le grăia.

Phoebe *aici*? Cum era posibil așa ceva? Ea era în Everville, în lumea pe care el o părăsise și o pierduse pentru totdeauna. Nu aici; nu în casa aceasta cu miros de mucegai, strigându-l. Era prea mult să spere.

– ...O, Joe... oftă femeia și, Dumnezeuule din ceruri, părea să fie glasul ei; atât de mult semăna cu al ei.

Se duse la ușa, știind că oricine ar fi vorbit era de cealaltă parte și fiindu-i brusc teamă să intre, teamă să descopere că nu era ea. Se opri o clipă, pregătindu-se pentru durerea care avea să vină, apoi pătrunse înăuntru. În încăperea uriașă domnea o dezordine cumplită. Își îndreptă privirea direct spre patul din capătul îndepărtat al camerei. Avea o grămadă mare de perne, era plin de bucăți de hîrtie răvășite, dar nu era nimeni în el.

Apoi, din încilceala de cearșafuri de pe podea, vocea, vocea ei, îl întâmpină caldă.

– Joe... spuse ea. Mi-a fost atât de dor de tine.

Se uita la ea. În sfîrșit, se uita la ea. Ea îi zîmbi, iar el îi zîmbi înapoi, coborînd de pe scară și mergînd agale spre

camera de așteptare, către masa pe care era întinsă ea, cu trupul ud de ploaie.

– Sînt toată a ta, murmură ea.

Era ea. Dumnezeu din ceruri, era ea! Cum ajunsese aici nu conta. Nici de ce. Tot ce conta era că se afla aici, Phoebe a lui, minunata lui Phobe, al cărei chip crezuse că nu îl va mai vedea vreodată.

Oare ea știa că el este aici?

Avea ochii închiși, iar pupilele îi hoinăreau în spatele pleoapelor, dar nu se îndoia că îl visa. Avea transpirație pe față și pe picioarele goale. Tînjea după degetele care să dea la o parte cearșaful dintre ele; după buzele care să sărute locul acela și după penisul care să îi ofere plăcere. Să facă iar dragoste, așa cum făcuseră în acele după-amiezi din Everville, cu trupurile împletite, ca și cum n-aveau să se mai despartă vreodată.

– Vino mai aproape, îl îndemnă ea în somn.

El se apropie. Se aplecă peste marginea patului ei și se uită la ea. Dacă dragostea ar avea greutate, ea ar simți-o acum. Dacă ar avea miros, l-ar mirosi sau, dacă ar avea umbră, ar ști că este deasupra ei. Nu-i păsa cum ajunsese ea să-și dea seama de prezența lui, atîta vreme cît știa că e aici; știa că, după visul cu el, avea să-i găsească spiritul așteptînd în apropierea ei, pregătit pentru momentul cînd ea va deschide ochii și-l va face real.

Stătea între picioarele ei acum, acoperit de vopsea. Pete și stropi de vopsea pe toată fața lui, în părul lui, pe umeri și în jos, pe piept. Ea întinse mîinile spre el.

În vis și în realitate, le întinse...

El îi simți atingerea. Deși nu avea piele, simți totuși contactul, acolo unde îi fusese stomacul.

– Uită-te în ce hal ești, spuse ea, mișcîndu-și degetele de la stomac la mușchii de pe piept, atingîndu-i prezența invizibilă,

ba cu toate degetele, ba doar cu cel mare. Și oriunde îl atingea, văzu că aerul începu să fiarbă și să se adune, ca și cum – oare îndrăznea să spere? – ea îl crea iar, visându-l.

Vopseaua se curăța, picătură cu picătură. Îi curăța o pată de pe obraz și de pe nas; de pe urechea stângă și din jurul ochilor. Apoi, deși operația de îndepărtare a vopselei nu se terminase nici pe departe, ea reveni la curea și o desfăcu. El zîmbi conspirativ și o lăsă să-i descheie nasturele și fermoarul de la pantalonii care, în ciuda faptului că erau largi, nu-i puteau ascunde erecția. Degetele ei păreau să fi învățat șmecheria de la ploaie, pentru că materialul din jurul vintrei căzu așa cum căzuseră de pe ea rochia și bluza, expunându-l pe de-a-ntregul. El își duse miinile la cap, își împinse șoldurile înainte, rînjind în timp ce ea își trecea degetele peste penisul și boășele lui.

Nu erau cuvinte care să descrie această fericire de a-și vedea carnea reapărînd în timp ce ea îl mîngîia; boășele întregi, penisul la fel de fin cum și-l amintea ea, poate chiar mai fin.

Și apoi – la naiba! – de undeva din camerele de jos se auziră copii strigînd. Mîna lui Phoebe nu se mai mișcă, de parcă zgomotul ar fi ajuns în visul ei.

Copii? Ce căutau copiii în biroul doctorului? O, Dumnezeu, iar ea era aici, goală pușcă. Îngheță, sperînd că vor pleca și, timp de cîteva clipe, strigătele încetară. Ea așteptă, cu respirația tăiată. Cinci secunde, zece secunde. Plecaseră? Așa părea. Se întinse la brațul lui Joe, ca să-l tragă spre și în ea, dar, în acest timp...

... începură iar, tropăind pe scări, tipînd în jocul lor. I-ar fi strîns de gît bucuros pe amîndoi în acel moment și, nefiind real, nimeni n-ar fi putut să-l învinovătească pentru asta. Dar răul fusese făcut. Mîna lui Phoebe căzu la loc pe sîni. Scoase un mormăit încet, nervos.

Apoi deschise ochii...

O, ce vis; și cum fu trezită din el. Va trebui să-i spună Jarrieffei ca pe viitor copiii...

Ceva se mișcă în fața ei, o siluetă proiectată în fereastra. O clipă se gîndi că era afară – niște petice de pînză sau resturi de gunoi, ridicate de vînt –, dar nu. Era *aici*, în cameră cu ea; ceva zdrențuit, care se retrăgea în umbră.

Ar fi tipat, dar era clar că acel lucru era mai speriat decît ea. Și nu era de mirare. Era ceva zdrențuit, ud și jupuit; nu prezenta nici o amenințare.

– Orice dracu' ai fi, îi spuse ea, *pleacă de aici!*

I se păru că scoate un sunet, dar, din cauza zgomotului făcut de copiii care erau acum la ușă, nu putea fi sigură.

Le strigă: „Stați afară!“, dar ei fie o ignorară, fie nu auziră avertismentul, pentru că nici nu termină ea de spus, că ușa se deschise, iar cei doi copii mai mici ai Jarrieffe se împiedică înăuntru, tipînd.

– *Afară!* strigă ea din nou, fiindu-i teamă că, deși cel care pătrunsese în camera ei nu avea să le facă rău, tot i-ar putea speria.

Ei încetară cu gălăgia, iar cel mai mic dintre ei, zărind lucrul din umbră, începu să țipe.

– Este în regulă... îl liniști Phoebe, ducîndu-se să-i dea afară din cameră.

În acest timp, creatura ieși din întuneric și se îndreptă spre ușa deschisă, oprindu-se doar ca să se uite în direcția lui Phoebe. Avea ochi, văzu ea; ochi omenеști prinși de fire care atîrnau de carne întuncată, de o ureche și o bucată de obraz, iar aerul în care atîrnau aceste fragmente bizîia, ca și cum era un mod de a se solidifica.

Apoi creatura dispăru, ieșind pe lîngă copiii panicați, pe hol.

Phoebe o auzi pe Jarrieffa pe scări, întrebînd ce era cu toată gălăgia aia, dar își înghiți cuvintele și, pînă ieși Phoebe pe palier, femeia se agăță de balustradă, plîngînd de frică, privind creatura care cobora pe scări. Apoi, revenindu-și, urcă iar scările, strigîndu-și copiii.

– Sînt în regulă, îi spuse Phoebe. Doar speriați, asta e tot.

În timp ce Jarrieffa își lua copiii în brațe, Phoebe se duse în capătul scării și se uită după intrus. Ușa de la intrare era deschisă. Ieșise deja.

– O să îl aduc pe Enko, zise Jarrieffa.

– Este în regulă, spuse Phoebe. Nu avea de gând...

Restul cuvintelor o părăsiră când, ajunsă la jumătatea scării – la jumătatea drumului pentru a închide ușa ca să țină creatura afară –, își dădu seama a cui era privirea pe care o întâlnise în clipa aceea înainte de plecarea creaturii.

– O, Dumnezeule, murmură ea.

– Enko o să-l împuște, rosti Jarrieffa.

– Nu! strigă Phoebe. Nu...

Știa deja ce făcuse: îl visase pe jumătate, apoi îl lăsase neterminat. Era de neîndurat.

Trăgînd aer în piept, coborî scările împleticindu-se și traversă holul pînă la ușa de la intrare. Cerul era întunecat, iar lumina, sumbră, dar putu vedea că strada era goală în ambele direcții.

Joe dispăruse.

2

În ciuda faptului că trupul lui Grillo fusese identificat, părea că ascunsese orice urmă care să conducă autoritățile la Recif, în cazul în care el ar fi decedat. Când ajunse Tesla, casa din Omaha era neatinsă. Se depusese praf pe fiecare suprafață și mucegai pe toate alimentele din frigider, se adunaseră teancuri de corespondență în spatele ușii de la intrare, iar iarba din grădina din spate crescuse atît de mult, că nu se mai vedea gardul.

Dar Reciful lucra cum trebuie. Se așeză în biroul vechi, fără ferestre, al lui Grillo pentru cîteva clipe, uimită de cît echipament reușise el să adune aici: șase monitoare, două imprimante, patru faxuri și trei pereți îmbrăcați în rafturi din

tavan pînă în podea, toate pline cu benzi, casete și caiete întregi cu notițe. În fața ei, mesajele continuau să umple ecranele, cum făceau probabil de la plecarea lui. Să înțeleagă cum funcționa sistemul și să vadă toate informațiile pe care le conținea nu avea să fie o treabă ușoară. Trebuia să stea aici cîteva zile, cel puțin.

Ieși din casă să-și ia cîteva lucruri esențiale de la magazinul local – cafea, lapte, covrigi, piersici și (deși nu se atinsese de alcool de cînd renăscuse) votcă –, apoi puse la punct cîteva detalii domestice (casa era înghețată, așa că dădu drumul la încălzire; conținutul frigiderului și gunoiul din bucătărie trebuiau aruncate pentru a scăpa de mirosul dezgustător) înainte să se așeze pentru a se familiariza cu capodopera lui Grillo.

Nu fusese niciodată adeptă utilizării tehnologiei. Îi lua două zile să învețe cum să folosească totul, lucrînd încet, ca să nu șteargă din greșeală vreo comoară neprețuită din fișiere. Fu ajutată în încercarea ei de notițele scrise de mînă ale lui Grillo, care erau prinse, lipite și atașate atît pe aparate, cît și pe rafturi. Fără ele, ar fi ajuns la disperare.

Odată ce înțelese elementele de bază ale sistemului și metodologia de lucru, începu să cerceteze fișierele. Erau cu miile. Numele unora erau relevante – *Farfuriile Sirius; Viziuni serafice; Moarte prin ingerare animală* –, dar Grillo le numise pe majoritatea pentru a se amuza, în același timp, și ea trebui să le deschidă la rînd ca să afle ce conțineau. Era un fel de poezie în unele dintre nume, care se combina cu plăcerea lui Grillo pentru jocurile de cuvinte și pentru obscurantismul jucăuș. *Cîntecul devorator, Grațieri zoologice, Diavolul Venus, Nici aici, nici acolo, Amin pentru asta*; lista continua tot așa.

Ceea ce deveni curînd evident era că, deși Grillo colecțase cu asiduitate aceste rapoarte și le confruntase, nu le pusese în ordine. Nu se făcea nici o distincție în vreun fișier între o bizarerie minoră și un cataclism, nici între o povestire lucidă, elaborată și pălăvrăgeli. Ca un părinte iubitor,

care nu dorește să-și favorizeze vreunul dintre copii, Grillo găsisese loc pentru toate.

Devenind mai nerăbdătoare, Tesla parcurse pagină după pagină, încă sperînd să găsească vreun indiciu referitor la misterul din celulele ei. Și, în timp ce săpa, rapoartele continuau să vină din toate direcțiile.

Din Kentucky, o femeie care pretindea că fusese violată de două ori de „Cei mai mari“, oricine ar fi fost ei, intrase să raporteze că violatorii ei se deplasau acum în direcția sud-sud-est, către stat, și vor fi vizibili mîine în amurg sub forma unui nor galben „care va arăta precum doi îngeri legați spate în spate“.

Din New Orleans, un anumit domn Tournier voia să vorbească despre descoperirea lui: boala era cauzată de incapacitatea de a vorbi „cu o limbă curată“, iar el vindecase peste șase sute de pacienți care fuseseră considerați incurabili, învățîndu-i vocabularul de bază al unei limbi pe care el o numise Nazque.

Din orașul ei natal, Philadelphia, veni o bucată de proză ce trăda psihoza cuiva care se semna (era cu siguranță un bărbat) Cockatrice și care avertiza lumea că începînd de miercuri a sa va fi fala și numai cei orbi vor fi în siguranță...

Timp de trei zile rămase ostatica Recifului, ca un ateu încuiat în biblioteca Vaticanului, plin de dispreț, de repulsie chiar, dar revenind mereu la rafturi, cu o fascinație morbidă față de dogmele pe care le găsea aici. Chiar și în momentele sale cele mai pline de frustrare nu putea să nu spere că undeva în mijlocul acestei sălbăticii de ciudățenii erau pietre prețioase de care ea putea să profite – cunoașterea Artei, cunoașterea lui Yad –, doar dacă le găsea. Dar deveni din ce în ce mai clar că ar fi putut foarte bine să fi trecut deja de ele, nefiind în stare să le recunoască din cauză că erau deformate sau codate atît de bine.

În sfârșit, la jumătatea după-amiezii celei de-a cincea zile, își spuse: „Dacă mai faci asta pentru mult timp, o să ajungi la fel de nebună ca ei. Închide-l, femeie. Închide chestia asta“.

Reveni la lista de fișiere, și era gata să închidă aparatul, când îi atrase atenția unul dintre nume.

„Călătoria s-a sfârșit“, citi ea.

Poate că mai trecuse peste aceste cuvinte și înainte și nu le recunoscuse, dar acum îi aduseră aminte de ceva. *Călătoria s-a sfârșit* fusese titlul pe care Grillo dorise să-l dea ultimului său reportaj din Palomo Grove; îi spusese mai târziu că îl putea folosi ea pentru un scenariu, dacă voia, atîta timp cît filmul era ieftin și oportunist. Probabil era doar o coincidență, dar deschise oricum fișierul, hotărîtă că va fi ultimul.

Îi sări inima cînd apărură cuvintele pe ecran.

„Tesla, scrisese Grillo, sper că tu ești. Dar chiar dacă ești sau nu ești, bănuiesc că nu mai contează atît de mult acum, pentru că, dacă tu citești asta – oricine ai fi tu –, eu sînt mort.“

Era ultimul lucru pe care se așteptase să-l găsească, dar acum, că era în fața ochilor ei, nu era atît de surprinsă. El știau că era pe moarte, pînă la urmă, și, deși urise întotdeauna despărțirile, rămăsese tot jurnalist pînă în măduva oaselor. Iată ultimul lui articol: scris pentru a avea un singur cititor.

„Acum este jumătatea lui iunie, iar în ultimele două săptămîni m-am simțit ca dracu'. Doctorul spune că lucrurile avansează mai repede decît a mai văzut el pînă acum. Vrea să mă duc la niște teste, dar i-am spus că aş prefera să folosesc timpul lucrînd. M-a întrebat la ce și bineînțeles că nu am putut să-i spun despre Recif, așa că l-am mințit și i-am spus că scriu o carte.

(Este ciudat. În timp ce scriu asta, îmi imaginez că tu stai acolo, Tes, citind, auzindu-mi vocea în capul tău.)

I-o auzea; i-o auzea tare și clar.

Am încercat să scriu cîndva, cînd am primit prima oară vestea cea rea. Nu sînt sigur că va fi vreodată o carte, dar am încercat și am pus pe hîrtie cîteva amintiri, ca să văd cum arată în pagină. Și știi ceva? Erau clișee, toate. Ceea ce îmi aminteam era destul de real – atingerea obrazului mamei, mirosul trabucului tatei; verile în Chapel Hill, în Carolina de Nord; vreo două Crăciunuri în Maine cu bunica – dar nu era ceva care să nu poată fi regăsit într-un milion de autobiografii. Acest lucru nu făcea amintirile mai puțin importante pentru mine, dar făcea redundantă ideea de a le scrie.

Așa că m-am gîndit: bine, poate am să scriu despre lucrurile care s-au petrecut în Grove. Nu doar ce s-a petrecut la Coney Eye, ci despre Ellen (mă gîndesc mult la ea acum) și copilul ei, Philip (nu-mi amintesc dacă tu l-ai cunoscut sau nu), și despre Fletcher în Mall. Dar planul ăsta a ajuns un rahat la fel de repede. Am lăsat deoparte scrisul, și am citit rapoarte din Buttfuck, Ohio, despre îngeri sau despre OZN-uri, despre sconșii care vorbeau, iar cînd m-am întors la scris, cuvintele erau precum resturi de mîncare vechi de săptămîni. Erau acolo, alterate, fără gust și cenușii.

Am fost atît de supărat pe mine. Iată-mă pe mine, maestrul cuvintelor, scriind despre ceva care de fapt se petrecuse în lumea reală, iar eu nu-l puteam face să cînte; nu în felul în care nebunii aceștia scriau orice rahat le trecea prin cap.

Apoi am început să înțeleg de ce...

Tesla se aplecă înainte în acest moment, ca și cum ar fi stat cu Grillo la un pahar de votcă, iar acum el ajungea la punctul culminant al argumentelor sale.

– Spune-mi, Grillo, șopti ea spre ecran, spune-mi de ce.

„... nu aș spune adevărul. Nu voiam să descriu lucrurile în felul în care s-au petrecut (nu, asta nu e corect; felul în care îmi amintesc eu că s-au petrecut), așa că am distrus ce făceam, încercînd să fiu precis, în loc să las să curgă, să

cînte. Să-l las să fie imperfect și contradictoriu, cum trebuie să fie poveștile.

Ceea ce s-a întîmplat cu adevărat în Palomo Grove nu mai contează. Ceea ce contează sînt poveștile pe care le spun oamenii despre ce s-a petrecut acolo.

Mă gîndesc, în timp ce scriu asta, că nici una nu are vreun sens, sînt doar fragmente. Poate poți tu să le pui cap la cap pentru mine, Tes.

Asta este o parte a lucrurilor, nu-i așa? Să le pui cap la cap.

Știu că, dacă aș putea să las pielea mamei, Crăciunul din Maine, pe Ellen, pe Fletcher, sconșii vorbitori și fiecare lucru pe care l-am simțit sau l-am văzut să fie parte din aceeași poveste și să consider acea poveste ca fiind a mea, în loc să caut tot timpul ceva diferit de lucrurile pe care le-am văzut sau le-am simțit, nu ar mai conta că în curînd voi muri, pentru că voi fi parte din ceea ce va continua. A pune cap la cap.

După cum văd lucrurile acum, povestea nu ține cont că ești real sau nu, în viață sau mort. Tot ceea ce vrea este să fie spusă. Și bănuiesc că, pînă la urmă, asta vreau și eu.

Ai să faci asta pentru mine, Tes?

Ai să mă faci parte din ceea ce spui? Întotdeauna?

Își șterse lacrimile, zîmbind spre ecran, ca și cum Grillo s-ar fi rezemat de spătarul scaunului, sorbind din votcă, așteptînd răspunsul ei.

– Așa o să fie, Grillo, spuse ea, întinzînd mîna să atingă sticla. Deci... adăugă ea, ce urmează?

Vechea întrebare.

Urmă un moment în care nu mai respiră, în timp ce sticla tremură sub degetele ei. Apoi știu.

III

1

Septembrie fusese o lună de recuperare pentru Harry. Făcuse un plan de curățenie în micuțul birou de pe Forty-fifth Street; se revăzu cu prieteni pe care nu-i văzuse toată vara; chiar încercă să reaprindă câteva fitile amoroase prin oraș. Dar în această ultimă încercare nu avu succes: doar una dintre femeile pentru care lăsase mesaje îl sună și doar pentru a-i reaminti că împrumutase de la ea cincizeci de dolari.

Așa că fu nefericit atunci când găsi o adolescentă la ușa apartamentului său în acea marți seară la începutul lui octombrie. Purta un inel în nara stângă, o rochie neagră prea scurtă pentru sănătatea ei și un pachet.

– Tu ești Harry? întrebă ea.

– Da.

– Eu sînt Sabina. Am ceva pentru tine.

Pachetul avea o formă cilindrică, era lung cam de un metru și înfășurat în hîrtie maro.

– Vrei să-l iei? făcu ea.

– Ce este?

– Am să-i dau drumul... spuse fata și dădu drumul obiectului.

Harry îl prinse înainte să ajungă la podea.

– Este un cadou.

– De la cine?

– Îmi dai o cola sau ceva? continuă fata, uitându-se peste Harry, în apartament.

Abia rosti Harry cuvîntul *sigur*, că fata și trecu de el. Ceea ce-i lipsea din maniere avea în formele trupului, se gîndi el, privind-o de la cap în jos pe hol.

– Bucătăria este la dreapta ta, o informă, dar ea trecu de bucatărie și se duse în camera de zi.

– Ai ceva mai tare? ceru ea.

– Probabil este niște bere în frigider, răspuse el, trîndind ușa de la intrare cu piciorul și mergînd după ea în camera de zi.

– Berea îmi provoacă gaze, veni replica ei.

Harry lăsă pachetul jos, în mijlocul camerei.

– Am niște rom, cred.

– Bine, ridică ea din umeri, ca și cum Harry fusese cel care făcuse propunerea, iar ea n-ar fi fost prea interesată.

El se duse în bucatărie să caute băutura și se uită prin dulap după un pahar necrăpat.

– Nu ești atît de ciudat precum am crezut, îi spuse Sabina în timp ce el era în bucatărie. Locul ăsta nu are nimic special.

– La ce te așteptai?

– Ceva mai nebun, știi tu. Am auzit că ești băgat în niște treburi destul de nasoale.

– Cine ți-a spus ție asta?

– Ted.

– L-ai cunoscut pe Ted?

– Mai mult decît atît, spuse ea, făcîndu-și apariția în bucatărie.

Încerca să pară pasională, dar chipul ei, în ciuda creionului de ochi, a rujului, a luciului de pe buzele roșii ca sîngele, era prea rotund și copilăresc pentru a-i da aerul pe care voia să și-l ia.

– Cînd a fost asta? o întrebă Harry.

– O... acum trei ani. Aveam paisprezece ani cînd l-am cunoscut.

– Ceva tipic pentru Ted.

– Nu am făcut niciodată ceva ce eu nu am vrut, spuse ea, acceptînd paharul cu rom de la Harry. A fost întotdeauna foarte drăguț cu mine, chiar și cînd trecea prin perioade proaste.

– A fost unul dintre tipii buni, comentă Harry.

– Ar trebui să bem pentru el, răspunse Sabina.

– Desigur.

Ciocniră paharele.

– Pentru Ted.

– Oriunde ar fi, adăugă Sabina. Acum, ai de gînd să deschizi cadoul?

Era o pictură. Marea operă a lui Ted, *D'Amour pe Wyckoff Street*, scoasă din ramă, scoasă de pe suport și legată cu o bucată de sfoară uzată.

– El a vrut să-l ai tu, explică Sabina, în timp ce Harry întinse canapeaua, ca să desfacă pictura de tot.

Pinza emana aceeași forță cum și-o amintea Harry. Culoarea în care era pictată strada, felul în care îi era conturată fața și, desigur, acel detaliu de care Ted fusese atît de mîndru și i-l arătase lui Harry în galerie: piciorul, călcîiul, șarpele strivit sub talpă.

– Poate că, dacă i-ar fi oferit cineva zece mii de dolari pe el, spuse Sabina, ți-ar fi dat altceva ție. Dar nu l-a cumpărat nimeni, așa că m-am gîndit să vin să ți-l dau ție.

– Iar cei de la galerie nu se supără?

– Ei nu știu că a dispărut, spuse Sabina. L-au pus la păstrat, alături de toate celelalte picturi pe care nu le-au putut vinde. Cred că s-au gîndit că vor găsi cumpărători mai devreme sau mai tîrziu, dar lumea nu vrea tablouri cum sînt cele ale lui Ted pe pereți. Ei vor lucruri aiurea.

Venise lîngă umărul lui Harry în timp ce vorbea. El îi putea simți mirosul dulce.

– Dacă vrei, spuse ea, m-aș putea întoarce să-ți fac un suport nou pentru pînză. Apoi îl poți atîrna deasupra patului tău – îi aruncă o privire vicleană – sau oriunde vrei.

Harry nu voia să o jignească. Fără îndoială că, aducînd aici pictura, ea făcuse ceea ce ar fi vrut Ted, dar ideea de a se trezi cu imaginea străzii Wyckoff în fiecare dimineată nu era prea reconfortantă.

– Înteleg că vrei să te gîndești la asta, reluă Sabina și, aplecîndu-se peste Harry, lăsă un sărut lîngă gura lui. O să trec pe aici cîndva în cursul săptămîinii viitoare, e bine? Poți să-mi spui atunci.

Își termină romul și-i dădu lui Harry paharul gol.

– Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, spuse ea, brusc formal și dulce.

Se retrăgea încet către ușa, de parcă aștepta un semn din partea lui Harry, cum că ar putea să rămîna.

El fu tentat. Dar știa că nu se va vedea bine pe sine a doua zi de dimineată dacă ar profita. Fata avea șaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. După standardele lui Ted, era practic bătrînă, desigur. Dar era o parte în Harry care tot mai voia ca fetele de șaptesprezece ani să mai viseze la dragoste, nu să se îndoape cu rom și să se lase duse în pat de bărbați care aveau de două ori vîrsta lor.

Ea păru să-și dea seama că nu va ieși nimic din asta și-i zîmbi ușor ironic.

– Chiar *nu ești* cum am crezut eu, remarcă ea, ușor dezamăgită.

– Cred că Ted nu mă cunoștea atît de bine cum a crezut.

– O, nu doar Ted mi-a spus despre tine, zise ea.

– Cine altcineva ți-a mai spus?

– Toți și nimeni, răspunse ea ridicînd leneș din umeri. Poate ne mai vedem, spuse ea și, deschizînd ușa, plecă, lăsîndu-l să-și dorească să-i fi ținut companie puțin mai mult.

Mai tîrziu, cînd se duse la toaletă la trei dimineată, se opri în fața picturii și se întrebă dacă mai era în picioare casa lui Mimi Lomax din Wyckoff Street. Întrebarea mai persista și cînd se

trezi a doua zi de dimineață și când se duse la birou și când se uită prin hîrțile sale rămase nerezolvate. Oricum nu conta, desigur, decît în măsura în care întrebarea tot apărea și se interpunea între el și problemele curente. Știa de ce: îi era frică. Deși văzuse lucruri groaznice în Palomo Grove și ajunsese față în față cu Yad însuși în Everville, vedenia din Wyckoff Street nu fusese niciodată exorcizată cum trebuie. Poate că era timpul să facă asta acum: să trateze o dată pentru totdeauna cu acel ultim ungher al psihicului său încă hăituit de vechea idee a răului care rîvnea la sufletele oamenilor.

Se gîndi la acest lucru tot restul zilei și în ziua următoare, știind în adîncul sufletului său că trebuia să se ducă mai devreme sau mai tîrziu, altminteri lucrul acesta avea să pună stăpînire pe el.

Vineri dimineață, se duse la birou și descoperi că îi trimisese cineva prin poștă un cap de maimuță mumificat, prins cu mîiestrie pe ceea ce arăta destul de bine ca un os omenesc. Nu era prima oară cînd primea astfel de lucruri – unele erau avertismente, altele, talismane de la cei care îi voiau binele, altele, pur și simplu daruri tîmpite –, dar astăzi prezența acestui obiect, al cărui miros îi întepe sinusurile, îi păru lui Harry un îndemn să pomească la drum. „De ce-ți este teamă? părea să întrebe obiectul acela cu gura larg deschisă. Lucrurile mor și se strică, dar uite, eu rîd.“

Puse obiectul într-o cutie și era gata să-l depoziteze la gunoi, cînd i se năzări o superstiție. Nu îl mai aruncă, ci îl lăsă acolo unde era, în mijlocul biroului, și, spunîndu-i că se va întoarce în curînd, porni spre Wyckoff Street.

Era o zi rece. Nu era încă frigul tipic de New York (pînă la asta mai era probabil o lună, șase săptămîni), dar destul de

rece ca să-și dea seama că nu mai era vreme de purtat doar cămașă. Nu îl deranja. Lunile de vară îi provocau întotdeauna cele mai multe necazuri – vara aceasta nu făcuse excepție –, și era ușurat că vadă că lucrurile se degradau în jurul lui. Și ce dacă copacii se dezgoleau, frunzele putrezeau, iar nopțile se scurtau? Avea nevoie de somn.

Descoperi că zona din jurul Wyckoff Street se schimbaseră radical de când nu mai fusese pe aici și, cu cât se apropia mai mult, îndrăznește să spere că destinația lui va fi doar niște moloz.

Nu era așa. Wyckoff Street rămăsese exact cum fusese cu zece ani în urmă, casele la fel de gri și de urite ca întotdeauna. Piatra se poate măcina în Oregon, iar cerul se poate crăpa ca un ou scăpat pe jos, dar aici pământul era pământ, iar cerul era cer și orice trăia între ele nu avea să plece nicăieri prea curînd.

Merse pe trotuarul murdar pînă la casa lui Mimi Lomax, așteptîndu-se să o găsească dărăpănată. Iarăși nu fu așa. Actualul proprietar era evident foarte gospodăr. Casa avea un acoperiș nou, un horn nou, streșini noi. Ușa la care ciocăni fusese vopsită de curînd.

Nu răspunse nimeni la început, deși auzi murmur de voci înăuntru. Ciocăni din nou, iar de data aceasta, după un minut sau două, ușa se deschise puțin, iar o femeie între două vîrste, cu fața bolnăvicioasă, se uită la el cu ochii roșii.

– Tu ești el? spuse ea. Vocea ei era slabă, epuizată. Tu ești De Amour?

– Eu sînt D'Amour, da.

Harry se simțea deja tulburat. Putea simți mirosul femeii de unde stătea: transpirație acră și mizerie,

– Cum de știi cine sînt? o întreabă el.

– Ea a spus... răspunse femeia, deschizînd ușa puțin mai mult.

– Cine a spus?

– Îl are pe Stevie al meu sus. Îl are de trei zile.

În timp ce vorbea, lacrimile i se scurgeau pe obraz. Nu se sinchisi să le șteargă.

– A spus că nu-i dă drumul pînă nu vii tu aici.

Se dădu la o parte din ușa.

– Trebuie să o faci să-i dea drumul. El este tot ce am.

Harry trase adînc aer în piept și intra în casă. La celălalt capăt al holului stătea o femeie de vreo douăzeci de ani. Păr lung, negru, ochi mari, strălucind în întuneric.

– Ea este sora lui Stevie. Loretta.

Tînăra strînse rozariul în mînă și se uită la Harry, de parcă ar fi fost complice la ceea ce se petrecea sus.

Femeia mai bătrînă închise ușa de la intrare și veni lîngă Harry.

– Cum a știut că o să vii aici? șopti ea.

– Nu știu, răspunse Harry.

– A spus că, dacă încercăm să plecăm, zise Loretta, a cărei voce abia era o șoaptă, o să-l omoare pe Stevie.

– Cum arată?

– Nu este om, spuse Loretta, privind în sus pe scări, iar teama i se putea citi pe chip. Este din Yad. Nu simți mirosul?

Era cu siguranță un miros scîrbos. Nu era mirosul de pescărie din camera lui Zyem Carasophia. Era rahat și foc.

Cu inima bătîndu-i nebunește, Harry se apropie de scări.

– Voi stați aici, jos, le spuse el celor două femei și porni în sus pe scări, pășind peste locul de pe a cincea treaptă, unde se odihnisese capul lui Hess, cînd pierise.

De sus nu se auzea zgomot, și nici de jos nu se mai auzea acum. Urcă în liniște, știind că acea creatură care îl aștepta asculta scîrțîitul fiecărei trepte. Decît să o lase să creadă că încerca să se apropie în liniște și cu teamă, sparse el însuși tăcerea.

– Vin, chiar dacă ești gata sau nu, spuse el.

Replica veni imediat. Și nici nu rosti bine prima silabă, că Harry își dădu seama cine era.

– Harry... spuse Lazy Susan. Unde ai fost? Nu, nu-mi spune. Te-ai întâlnit cu Boss-Man, nu-i așa?

În timp ce demonul vorbea, Harry ajunsese la capătul de sus al scărilor și traversă coridorul, îndreptându-se către ușă. Vopseaua de pe pereți era plină de bășici.

– Vrei o slujbă, Harry? continuă Lazy Susan. Nu te învinovătesc. Vremurile vor deveni *foarte rele*.

Ușa era deja deschisă doi centimetri. Harry o împinse, ușor, și ușa se deschise larg. Camera din spatele ei era aproape complet inundată de întuneric, cu draperiile trase, pe lampa de pe podea se uscaseră excremente, că abia mai lumina. Patul fusese desfăcut pînă la saltea, care, la rîndul ei, fusese arsă și se făcuse neagră. Pe ea era întins un tinăr, îmbrăcat într-un tricou murdar și cu panataloni scurți, cu fața în jos.

– Stevie? șopti Harry.

Băiatul nu se mișcă.

– Doarme acum, se auzi vocea groasă a lui Lazy Susan din întunericul de dincolo de pat. A fost ocupat.

– De ce nu lași copilul să plece? Pe mine mă vrei.

– Te supraapreciezi, D'Amour. De ce aș vrea un suflet nenorocit ca al tău, cînd l-aș putea avea pe acesta pur?

– Atunci de ce m-ai adus aici?

– Nu te-am adus eu. Desigur, Sabina ți-o fi băgat gîndul ăsta în cap. Dar ai venit de bunăvoie.

– Sabina este prietena ta?

– Cred că ar prefera mai degrabă termenul *amantă*. I-ai tras-o?

– Nu.

– Ah, *D'Amour!* exclamă Nomad, exasperată. După cît m-am chinuit ca să ți-o pregătesc. Doar nu ți-ai schimbat orientările sexuale, nu-i așa? Nu. Ești prea corect, pentru binele tău. Ești plictisitor, D'Amour. Plictisitor, plictisitor...

– Ei bine, poate ar trebui să o-ntind acasă, spuse Harry, întorcîndu-se către ușă.

În spatele lui se auzi o mișcare grăbită; auzi arcurile patului scîrîtînd, iar Stevie scoase un geamăt scurt.

– *Așteaptă, sîsii Nomad. Să nu-mi întorci tu mie spatele.*

El se uită peste umăr. Creatura se urcase în pat, iar acum stătea cu trupul ei osos murdar peste victimă. Corpul acesta gol, plin de mișcări peristaltice, avea culoarea mizeriei de pe lampă, dar umedă.

– De ce e întotdeauna *rahat*? întrebă Harry.

Nomad înălță capul. Orice trăsături ar fi avut, semănau cu niște rani.

– Pentru că rahatul este tot ce avem, Harry, pînă cînd nu ne întoarcem în har. Doar cu asta ne lasă Dumnezeu să ne jucăm. Poate puțin foc, din cînd în cînd, cînd El nu se uită. Vorbind de foc, l-am văzut pe Părintele Hess mai deunăzi, arzînd în celula lui. I-am spus că e posibil să te vadă...

Harry dădu din cap.

– Nu ține, îl atenționează el.

– Ce nu ține?

– Povestea cu îngerul căzut. Nu o mai cred.

Se îndreptă către pat.

– Știi de ce? Ți-am văzut niște rude în Oregon. De fapt, aproape am fost crucificat de vreo două dintre ele. Brute nenorocite ca tine, doar că nu aveau nici una dintre fumurile tale. Căutau doar singe și rahat.

Continua să se apropie de pat în timp ce vorbea, nefiind sigur ce va face creatura. Lui Hess îi scosese mâțele cu cîteva lovituri scurte și nu avea nici un motiv să creadă că își pierduse îndemînarea. Dar deposedată de falsă sa autobiografie, ce era? Un criminal periculos cu cîteva zile de antrenament într-un abator.

– Oprește-te unde ești, spuse creatura cînd Harry fu la un metru de pat.

Tremura din cap pînă în picioare.

– Dacă te mai apropii, am să-l omor pe Stevie. Și am să-l arunc pe scări, ca pe Hess.

Harry își ridică brațele, pretinzând că se predă.

– Bine, zise el, nu mă mai apropii. Voiam doar să verific asemănarea. Știi, este ciudat.

Nomad dădu din cap.

– Am fost inger, D'Amour, spuse ea, cu supărare în glas. Îmi aduc aminte de rai. Da. De parcă a fost ieri. Nori și lumină și...

– Și marea?

– Marea?

– Quiddity.

– *Nu!* strigă ea. *Am fost în rai.* Îmi amintesc inima lui Dumnezeu, bătînd întruna...

– Poate că ai fost născută pe o plajă.

– Te-am avertizat o dată, spuse creatura. Am să omor băiatul.

– Și ce va *dovedi* asta? Că ești un inger căzut? Sau că ești bruta care susțin eu că ești?

Nomad își ridică mîinile la fața sa nefericită.

– O, ești deștept, D'Amour, oftă ea. Ești foarte deștept. Dar la fel era și Hess.

Creatura își desfăcu degetele, iar Harry îi simți respirația urît mirositoare.

– Și uite ce a pățit.

– Hess nu era deștept, spuse Harry încet. L-am iubit și l-am respectat, dar a fost amăgit. Tu semeni destul de mult cu el, dacă stau să mă gîndesc.

Se aplecă trei-patru centimetri mai aproape de ea.

– *Tu crezi că ai căzut din rai. El credea că este în serviciul raiului.* Pînă la urmă ați crezut aceleași lucruri. A fost o prostie să-l ucizi. Nu te-a lăsat cu prea multe.

– Încă te mai am pe *tine*, răspunse creatura. Aș putea să-ți nenorocesc capul pînă la Judecata de Apoi.

– Nu, spuse Harry, stînd drept. Nu-mi mai este frică de *tine*. Nu am nevoie de rugăciuni...

– O, nu? mîrîi ea.

– Nu am nevoie de un crucifix. Am nevoie doar de ochii din capul meu. Iar ceea ce văd... ceea ce văd este o mîncătoare de rahat anorexică...

La aceste cuvinte, se aruncă asupra lui, țipînd, cu toate rănilile din cap deschise. Harry se retrase peste podeaua murdară, evitîndu-i la cîțiva centimetri ghearele, și se lipi cu spatele de perete. Atunci ea se apropie de el, aruncîndu-și brațele spre capul lui. El își ridică mîinile ca să-și protejeze ochii, dar creatura nu-i voia, cel puțin nu încă. În schimb, își împlîntă degetele în ceafa lui și își prinse picioarele în perete, de o parte și de cealaltă a trupului lui.

– Acum *din nou*, D'Amour... spuse creatura.

Harry simți sînge scurgîndu-i-se pe spate. Își auzi vertebrele pocnind.

– Sînt înțger?

Fața ei era la cîțiva centimetri de a lui Harry, iar vocea ieșea din toate găurile în același timp.

– Vreau un răspuns, D'Amour. Este foarte important pentru mine. Am fost în rai cîndva, nu-i așa? Recunoaște.

Foarte, foarte încet, Harry dădu din capul care îi zvîcnea. Creatura oftă.

– O, D'Amour, spuse ea, luîndu-și una din mîini de pe ceafa lui Harry și ducînd-o să-i mîngîie laringele.

Nu mai avea mirîitul în glas. Nu mai era Nomad; era Lazy Susan.

– O să-mi fie dor de tine, mărturisi ea, iar degetele ei rupeau pielea de pe gîtul lui Harry. N-a fost noapte în care să nu mă gîndesc la noi – tonul ei era pasional acum –, aici, împreună, în întuneric.

Pe patul din spatele creaturii, băiatul mormăi.

– *Liniște*... spuse Lazy Susan.

Dar Stevie nu avea de gînd să facă liniște. Avea nevoie de mîngîierea unei rugăciuni.

– Bucură-te Marie, ceea ce ești plină de har... începu el.

Creatura întoarse privirea către el, iar Nomad își făcu din nou apariția, ca să strige la băiat să tacă dracului din gură. În acest timp, Harry prinse mîna de pe gîtul lui, împletindu-și degetele de ghearele lui. Apoi se aruncă cu toată greutatea înainte. Picioarele lui Nomad se desprinseseră din perete, iar cele două trupuri încheștate se împleticiră către mijlocul camerei.

Imediat, creatura își înfipse degetele și mai adînc în ceafa lui Harry. Orbit de durere, el se roti, hotărît ca, oriunde vor cădea, să nu fie pe băiat. Se învîrtiră sălbatic, pînă cînd Harry își pierdu echilibrul și căzu în față, cărîndu-l pe Nomad înaintea lui.

Trupul lui lovi ușa care se despică sub greutatea combinată a celor două trupuri. Cu ochii înecați în lacrimi, Harry zări chipul plin de răutate din fața lui, simțindu-i mîinile slăbite din cauza loviturii. Apoi ieșiră pe palier. Era lumină, după întunericul din dormitor. Lui Nomad lumina îi făcea rău. Trupul i se cutremură în brațele lui Harry, din gură îi ieși flegmă fierbinte. Harry se grăbi să-i scoată ghearele din gîtul său, apoi se avîntară către balustradă, care pocni, dar nu se rupse, și căzură peste ea.

Fu o cădere de la vreo doi metri și jumătate probabil, Nomad sub Harry, încă țipînd. Loviră scările, se rostogoliră și se opriră la cîteva trepte de podea.

Primul lucru la care se gîndi Harry fu: „Dumnezeule, este liniște“. Apoi deschise ochii. Era obraz în obraz cu creatura, iar transpirația acesteia îi înțepa pielea. Întinzîndu-se pînă la balustradă, se ridică în picioare; îl dureau mina stîngă, umărul, coastele și gîtul, dar nu atît de tare încît să nu se poată bucura de spectacolul de la picioarele sale.

Nomad era în agonie, trupul lui – care era și mai jalnic și mai dezgustător la lumina zilei decît în camera de sus – era o masă de țesut în descompunere.

– Ești... acolo? se auzi creatura.

Își pierduse și duritatea, și lingușeala, ca și cum cele două atitudini pe care le mimase ar fi dispărut odată cu trupul lui.

– Sînt aici, răspunse Harry.

Încercă să își ridice una din mîini, dar nu reuși.

– Ești... pe moarte? voi creatura să știe.

– Nu astăzi, spuse Harry încet.

– Nu e corect, replică creatura. Trebuie să mergem împreună. *Eu... sînt... tu...*

– Nu mai ai mult timp, îi spuse Harry. Nu-l irosi cu chestia asta.

– Dar e adevărat, continuă creatura. *Eu sînt... eu sînt tu și... tu ești iubire...*

Harry se gîndi la tabloul lui Ted; la șarpele de sub călcîiul lui. Ținîndu-se de balustradă, ridică piciorul.

– Taci, spuse el.

Creatura îl ignoră.

– ... *tu ești iubire...* zise ea din nou. *Iar iubirea este...*

Harry puse călcîiul pe capul ei.

– Te avertizez, rosti el.

– ... *iubirea este ceea ce...*

Nu o mai avertiză încă o dată, ci puse piciorul pe fața ei care supura, apăsînd cît de tare îi permitea trupul obosit. Fu suficient de tare. Simți cum mizeria de sub el se zdrobește, straturi de oase moi, și noroi care se desfăcea sub greutatea lui. Spasme mici trecură prin membrele creaturii pînă în virfurile înșingurate ale degetelor. Apoi, destul de brusc, încetară.

În holul de jos, Loretta șoptea rugăciunea pe care o începuse fratele ei sus.

– *Bucură-te, Marie, ceea ce ești pînă de har, Domnul este cu tine. Binecuvîntată ești tu între femei...*

Suna plăcut în urechile lui Harry, după țipetele și amenințările de mai devreme.

– ... *și binecuvîntat să fie rodul pîntecelui tău, Isus...*

Nu puteau înlătura moartea, desigur. Nu-l puteau salva pe cel nevinovat de la suferință. Dar lucrurile plăcute nu erau lipsite de importanță, nu în lumea aceasta plină de probleme.

În timp ce asculta, își trase călcâiul de pe fața lui Nomad. Materia creaturii, depozitată de voința care îi dăduse formă, își pierdea deja trăsăturile și se scurgea pe scări. Erau cinci trepte pînă jos, observă Harry. La fel ca la Hess.

Victoria își avea prețul său. În afara gîtului sfișiat, Harry avea o claviculă ruptă, patru coaste fisurate, mîna dreaptă ruptă și o contuzie ușoară. Cît despre Stevie, care fusese prizonierul lui Nomad timp de trei zile, traumele sale erau mai mult psihologice decît fizice. O să-i ia ceva timp să se vindece, dacă avea să se vindece vreodată, dar primul pas în acea călătorie fusese făcut în ziua care urmă morții creaturii. Familia se mută din casa de pe Wyckoff Street, lăsînd-o pradă bîrfelor. De data aceasta nu va mai fi nici o încercare de răscumpărare a casei. Fără locatari, va cădea în paragină în lunile de iarnă, cu o viteză neobișnuită. Nu va mai locui nimeni niciodată în ea.

Rămase nerezolvat un mister. De ce plănuiise creatura să-l aducă înapoi pe Wyckoff Street? Începuse să se îndoiască de propria mitologie și voise să-și ia revanșa în fața unui vechi dușman prin care să-și confirme puterea? Sau fusese pur și simplu plictisit într-o zi de septembrie și-și pusese în cap să joace vechiul joc al seducției și distrugerii numai de-al naibii?

Harry bănuî că răspunsul la acele întrebări se va adăuga pe lungă listă a lucrurilor pe care nu le va ști niciodată.

În privința mării opere a lui Ted, după cîteva zile de nehotărîre, Harry alese să o agățe în camera de zi. Dat fiind că acum avea o mînă ruptă, îi luă vreo două ore să facă lucrul acesta, dar, odată pusă acolo – pînza era prinsă în cuie direct de perete –, arăta mai bine decît în galerie. Neîncadrată într-o ramă, viziunea lui Ted părea să singereze pe perete.

Nu mai veni nici un semn de la încîntătoarea Sabina, care probabil urmăse instrucțiunile lui Nomad, cînd livrase pictura. Dar Harry își puse două zăvoare la ușă, pentru orice eventualitate.

*

La mai puțin de două săptămîni de la sfîrșitul jocului de pe Wyckoff Street, primi pe neașteptate un telefon de la Raul, care era teribil de agitat.

– Vreau să iei un avion, Harry. Orice ai face...

– Unde ești?

– Sînt în Omaha. Am venit să o caut pe Tesla.

– Și?

– Am găsit-o. Dar... nu așa cum mă gîndisem că o voi găsi.

– Este bine? întrebă Harry.

Se făcu liniște pe linie.

– Raul?

– Da, sînt aici. Nu știu dacă este bine sau nu. Trebuie să vezi singur.

– Este în casa lui Grillo?

– Da. I-am luat urma din L.A. Le-a spus vecinilor că pleacă în Nebraska. Asta este o dovadă de nebunie în Hollywood. Cît de repede poți ajunge aici?

– Am să iau un avion astăzi, dacă găsesc. Mă iei de la aeroport? Nu sînt în cea mai bună formă.

– Ce s-a întîmplat?

– Am călcat într-un rahat. Dar este mort acum.

IV

1

Phoebe nu-i spusese Jarrieffei că ea cunoștea identitatea vizitatorului lor. Pe de o parte, era prea dureros, iar pe de alta, îi era teamă că femeia se va speria, își va lua copiii și va pleca din casă. Bineînțeles că nu voia să se întâmple așa ceva; nu doar de dragul lor, ci și de al ei. Se obișnuise cu dezordinea și cu târaboii lor, iar ceea ce făcuse ar fi devenit cu atât mai greu de suportat, dacă ar fi fost lăsată singură în conacul O'Connell.

Jarrieffa avea o mulțime de întrebări, desigur, și era nemulțumită de unele dintre răspunsurile pe care le oferise Phoebe. Dar, pe măsură ce timpul trecea, iar coșmarurile copiilor și accesele spontane de plîns se răreau, casa reveni la ritmul ei dinainte și, dacă mai avea vreo îndoială, Jarrieffa o păstra pentru sine.

Între timp, Phoebe începuse o căutare sistematică prin oraș, pentru a găsi vreun indiciu despre locul în care s-ar putea afla Joe. Presupunînd că nu se evaporase pur și simplu după plecarea din casa în care stătea ea (de acest lucru se îndoia; starea lui fusese una incipientă, dar totuși solidă), atunci ieșirea sa pe străzi nu putea, se gîndi ea, să fi trecut complet neobservată. Chiar și în acest oraș, ale cărui străzi ofereau figuri și fizionomii tot mai ciudate cu fiecare vas nou care ancora aici. Înfățișarea lui Joe fusese cel puțin demnă de a fi remarcată. Cineva trebuia să fi văzut ceva.

În curînd ajunse să regrete că întîrziase atît să refacă relațiile cu vecinii săi. Deși majoritatea dintre ei fură destul de politicoși cînd se duse să le pună întrebări, toți se arătau neîncrezători în privința ei. Pentru ei, ea rămînea o străină, și îi era teamă că, chiar dacă ar fi avut răspunsuri la întrebările ei, nu ar fi colaborat. Cîteva zile la rînd reveni la casa O'Connell dezamăgită și epuizată, după ce se oprise din ușa în ușă (pe unele străzi de la un loc de construcție la altul) pentru a cere informații, iar raza de căutare creștea treptat, odată cu sentimentul de dispare. Își pierdu pofta de mîncare și simțul umorului. În unele zile, după ce sîrise două mese la rînd, hoinărea pe străzi zăpăcită și pe punctul de a izbucni în plîns, strigîndu-i numele lui Joe, ca o femeie nebună. Odată, trezindu-se la sfîrșitul zilei pierdută și prea împovărată ca să mai găsească drumul înapoi spre casă, dormi pe stradă. Altădată, ajungînd în mijlocul unei dispute teritoriale între două familii, aproape că se alesese cu gîtul tăiat. Dar continuă să iasă în fiecare zi, sperînd să obțină un indiciu care să o conducă în cele din urmă la el.

După cum se dovedi, informația pe care o căuta veni dintr-o sursă la îndemînă. Pregătindu-se să intre în baie într-o zi, după ce umblase prin oraș timp de douăsprezece ore sau chiar mai mult, la ușa dormitorului ei se auzi un ciocănit și, la invitația ei, intră Enko, care ceru să-i vorbească pentru o clipă. Acesta fusese întotdeauna cel mai puțin prietenos membru al familiei Jarrieffei; un băiat slabănog, chiar și pentru un adolescent, cu față umană, dar cu pete simetrice pe sprînceană și pe gît și cu urme de gușă, care porneau din mijlocul obrazilor și coborau pînă pe gît.

– Am un prieten, explică el. Îl cheamă Vip Leumu. Locuiește la două blocuri de aici. Știi casa cu ferestrele bătute în lemne?

– O știu, spuse Phoebe.

– Mi-a spus că ai fost pe acolo și ai întrebato de... știi tu, de lucrul acela care a fost aici.

– Da, am fost.

– Ei bine... Vip știa ceva despre el, dar mama lui i-a spus să nu vorbească cu tine.

– Așa se face între vecini, remarcă Phoebe.

– Nu e vorba de tine, răspuse Enko. Ei bine... este și nu este. Mai degrabă e vorba despre ce s-a întâmplat aici, știi, în vremurile vechi și cu vapoarele care se întorc din nou, ei cred că o să te apuci de afaceri precum cele ale lui Miss O'Connell.

– Afaceri? se miră Phoebe.

– Da. Știi. Femei.

– Nu înțeleg ce spui, Enko.

– *Tirfe*, spuse băiatul, iar petele de pe chip i se întunecară.

– *Tirfe*? izbucni Phoebe. Vrei să-mi spui că această casă... a fost un bordel?

– Cel mai bun. Asta spune tatăl lui Vip. Veneau oameni de peste tot.

Phoebe și-o imagină pe Maeve stînd în splendoarea ei regală în mijlocul pernelor sale și al bilețelelor de amor și spunînd că e o prostie să iubești. Și nu era nici o mirare. Femeia fusese o madamă. Iubirea nu era bună pentru afaceri.

– Mi-ai putea face un mare serviciu, spuse Phoebe, dacă i-ai spune lui Vip să împrășteie vestea că nu am nici cea mai vagă intenție de a redeschide această casă pentru asemenea afaceri curînd.

– Am să fac asta.

– Acum... ai spus că el știe ceva?

Enko dădu din cap aprobator.

– L-a auzit pe tatăl lui vorbind despre un *misamee* care a fost văzut jos, în port.

– *Misamee*?

– O, este un cuvînt pe care îl folosesc marinarii. Înseamnă ceva ce găsesc pe mare, ceva neterminat, făcut doar pe jumătate.

„Visat pe jumătate, se gîndi ea. Ca Joe al meu; Joe al meu e un *misamee*.”

– Enko, îți mulțumesc.

– Pentru nimic, răspuse băiatul, întorcîndu-se să plece.

Cu mîna pe uşă, privi îndărăt.

– Ştii, Musnakaff nu a fost tatăl meu.

– Da, am auzit.

– A fost verişorul tatălui meu. Oricum, le-a povestit tuturor despre cum obişnuia să plece şi să aducă femei pentru Miss O'Connell.

– Îmi imaginez, spuse Phoebe.

– A explicat totul. Unde să se ducă. Ce să spună. Şi...

Enko se opri şi se uită la pantofii săi.

– Deci, dacă intru iar în afaceri... zise Phoebe.

Băiatul radie.

– ...am să te am în vedere.

Lasă apa din baie să se răcească şi se îmbracă iar, punîndu-şi mai multe rînduri de haine împotriva vîntului, care fusese mai aspru în ultimele două zile şi era întotdeauna mai puternic în apropierea apei. Apoi se duse în bucătărie, umplu una dintre sticlele de lichior ale lui Maeve cu suc din fructele durerii şi porni către port, gîndindu-se, în timp ce mergea, că, dacă nu îl va găsi pe Joe într-un an, va redeschide bordelul doar ca să le facă în ciudă vecinilor care o ajutaseră atît de puţin şi, la fel ca Maeve, va îmbătrîni şi se va acri în lux, profitînd de lipsa de iubire.

2

După cum promisese, Raul aştepta pe Aeroportul Eppley, deşi, la început, Harry nu-l recunoscuse. Îşi înviorase paloarea oarecum sinistră a trupului slab mîncînd o clătită şi purta o pereche de ochelari cu lentile colorate, ca să-şi ascundă pupilele argintii. Chelia şi-o acoperise cu o şapcă de baseball. Efectul general nu era prea reuşit, dar îi permitea să treacă neobservat prin mulţime.

Pe drumul îndărăt spre casa lui Grillo, cu Raul înghesuit în spatele volanului unui vechi Ford decapotabil (pe care mărturisise că nu avea permis ca să-l conducă), schimbară impresii despre aventurile lor recente. Harry îi spuse lui Raul ce se

întîmplase pe Wyckoff Street, iar Raul, despre călătoria pe care o făcuse la Misión de Santa Catrina, pe Peninsula Baja, unde Fletcher descoperise pentru prima oară și sintetizase Nunțiul.

– Mai demult am construit acolo un altar, spuse el, în care am stat pînă m-a găsit Tesla. Eram sigur că între timp va fi dispărut. Dar nu. Era încă acolo. Femeile din sat încă se mai duceau la ruine să se roage și-i cereau lui Fletcher să intervină dacă li se îmbolnăveau copiii. Este mișcător. Am văzut una sau două femei pe care le știam, dar, desigur, ele nu mă mai știu pe mine. Totuși, era o femeie – Dumnezeu știe, probabil că are vreo nouăzeci de ani –, și m-am dus să o caut și să-i spun cine sînt. Acum este oarbă și puțin nebună, dar mi-a jurat că l-a văzut cu o zi înainte să-și piardă vederea.

– Vrei să spui pe Fletcher.

– Da, la el mă refer. A spus că stătea pe marginea țărnu-lui, uitîndu-se la soare. El obișnuia să facă asta...

– Și crezi că încă mai este acolo?

– Lucruri și mai ciudate sînt adevărate, îi atrase atenția Raul. Amîndoi știm asta.

– Zidurile se subțiază, nu-i așa? spuse Harry.

– Așa aș spune.

Merseră tăcuți o vreme.

– M-am gîndit că poate fac un alt pelerinaj, spuse Raul după un minut, cît timp sînt aici în Omaha.

– Lasă-mă să ghicesc. Biroul scrisorilor pierdute.

– Dacă mai există, comentă Raul. Probabil că e un obiect de arhitectură complet lipsit de importanță, dar nici unul din noi nu ar fi aici, dacă acesta nu ar fi fost construit.

– Așa crezi?

– O, sînt sigur că Arta ar fi găsit pe cineva pe care să îl folosească dacă nu ar fi fost Jaffe. Dar probabil că nu am fi știut niciodată nimic despre ea. Am fi putut fi ca ei – arată cu capul prin fereastră, către locuitorii din Omaha, care mergeau la treburile lor – și am fi crezut că exact ce vezi, aia primești.

– Îți dorești vreodată să fie așa? îl întrebă Harry.

– Eu m-am născut maimuță, Harry, răspunse Raul. Știu ce înseamnă să evoluezi. Rîse. Dă-mi voie să-ți spun că este minunat.

– Și doar despre asta e vorba? întrebă Harry. Despre evoluție?

– Cred că da. Ne-am născut pentru a *ne ridica*. Pentru a vedea mai multe. Pentru a cunoaște mai multe. Poate pentru a ști *totul* într-o zi.

Opri mașina în fața unei case mari, întunecate.

– Ceea ce ne aduce înapoi la Tesla, spuse el și îl conduse pe Harry pe drumul cu iarbă netunsă, unde era parcată motocicletă Tesla, către intrarea în casă.

După-amiaza se apropia de sfîrșit, iar în casă era chiar mai întuneric decît afară, pereții erau goi și aerul greu.

– Unde este? îl întrebă Harry pe Raul, chinuindu-se să-și scoată jacheta.

– Dă-mi voie să te ajut.

– Mă descurc, spuse Harry, nerăbdător deja. Condu-mă la Tesla, te rog.

Raul aprobă din cap, cu gura strînsă, și îl duse pe Harry către partea din spate a casei.

– Trebuie să fim atenți, spuse el, cînd se apropiară de ușa. Orice se petrece aici, cred că se poate evapora ușor.

Și cu asta deschise ușa. Camera era plină cu toate instrumentele iubitului Recif al lui Grillo, iar la vederea lui, Harry își aminti de micul sanctuar al Normei, cu cele treizeci de ecrane care țineau la distanță sufletele pierdute. Aici, știa, se petrecea procesul invers. Aici își găseau refugiul cei pierduți și nebunii; era un loc în care să-și lase povara tuturor lucrurilor care îi obsedau. Povestirile lor erau pe ecrane acum, derulîndu-se rapid. În fața lor, cu ochii închiși, stătea Tesla.

– Așa era cînd am ajuns aici, spuse Raul. În caz că te întreb, respiră, dar *foarte* încet.

Harry făcu un pas către ea, dar Raul îi atrase atenția.

– Ai grijă, spuse el.

– De ce?

– Când am încercat să mă apropiu de ea, am simțit un fel de cîmp de energie.

– Eu nu simt nimic, spuse Harry, făcînd încă un pas.

În acea clipă simți cum ceva îi zgîrie fața, foarte ușor, ca peretele tremurător al unui balon de săpun. Dădu să se retragă, dar fu prea încet. Într-o clipă, balonul păru să-l absoarbă și să explodeze. Camera dispăru, iar el zbură ca un glonț în strălucirea unui soare stacojiu, a cărui culoare era de o puritate greu de redat în cuvinte. Un moment acolo, și apoi dispăru, ieși dintr-o parte și intră în alta, albastră; și tot așa, în una galbenă, apoi verde, apoi violet. În timp ce el călătorea dintr-un soare într-altul, se deschideau panorame la stînga și la dreapta lui, deasupra și dedesubt, depărtîndu-se de el, către limitele orizontului. În toate părțile erupeau forme, furînd din incandescența sorilor prin care pătrundea el și a căror strălucire se micșora acum, pentru că formele îl cereau. Veniră la el din toate direcțiile, bombardîndu-l cu imagini atît de numeroase că mintea lui nu reuși să prindă nici măcar una. Începu să se panicheze, cînd asaltul se intensifică, fiindu-i teamă că își va pierde mințile dacă nu va găsi un punct fix în această nebunie.

Și apoi vocea Teslei:

„Harry?”

Sunetul opri o imagine pentru o clipă. Văzu o scenă în cele mai mici detalii. Un petec de pămînt ocru, răpos. O gaură și o cățea care stătea lîngă ea, lingîndu-se la fund. Din gaură ieșea o mină cu unghiile de la degete roase, aruncînd un ciob pe pinza așternută lîngă ea. Iar Tesla – sau un fragment din ea –, undeva dincolo de gaură, de mină și de cățea.

– Slavă Domnului, spuse Harry, dar vorbise prea devreme.

Imaginea dispăru, iar el porni din nou, strigînd după Tesla în timp ce zbura.

„Totul e în regulă, spuse ea, rezistă.”

Din nou, vocea ei îl opri pentru scurtă vreme. O altă scenă. Mai multe detalii. De data aceasta un amurg și dealuri în depărtare. O cocioabă de lemn într-un câmp cu iarbă care se legăna și o femeie care alerga spre el, avînd în brațe un bebeluș care țipa. În spatele ei, trei creaturi negre, foarte mici, care o urmăreau înversunate, cu capete uriașe și ochi aurii. Femeia plîngea îngrozită, în timp ce fugea, dar copilul plîngea din cu totul alt motiv și întindea brațele osoase îndărăt, către urmăritori. Iar acum, cînd copilul se întoarse pentru a lovi capul mamei, Harry văzu de ce. Deși părea să fie un copil de om, avea ochii tot aurii.

– Ce se petrece aici? se miră Harry.

„Poate ghici oricine“, răspunse Tesla.

În timp ce ea vorbea, el văzu o altă parte din ea în vecinătatea cocioabei.

„Totul este parte din Recif...“

Iar acum, cînd copilul aluneca din brațele mamei sale, scena dispăru ca aceea dintîi, și el zbură mai departe, iar mintea începu să i se agățe de unele dintre întîmplările prin care pătrundea. Niciodată mai mult de un fragment – un stol de păsări în gheață, o monedă care sîngera pe pămînt, cineva care rîdea într-un scaun arzînd –, dar destul pentru a ști că toți cei din aceste imagini fără număr erau parte dintr-o schemă mai mare.

– Uimitor..., spuse el.

„Nu-i așa?“ șopti Tesla și din nou vocea ei îl opri.

De data aceasta un oraș. Un cer posomorît, iar din el pete de lumină argintie picurau ușor, ca niște pene strălucitoare. Pe trotuarele de dedesubt oamenii mergeau la treburile lor, indiferenți față de peisaj, cu excepția unei singure fețe care se uita în sus: un bătrîn, care arăta cu degetul și striga.

– Ce vîd? spuse Harry.

„Povești...“ răspunse Tesla și, auzind-o, Harry zări o altă bucată din mozaicul ei în mulțime. Asta a adunat Grillo aici. Sute de mii de povești.“

Strada dispărea.

– Te pierd... o avertiză Harry.

„Mergi mai departe, răspunse Tesla. Am să te prind din urmă altundeva.“

Făcu exact ce i se spuse. Strada dispăru, iar el merse mai departe cu o viteză care îi tăia respirația, în timp ce poveștile continuau să zboare spre el din toate direcțiile. Din nou, doar zări cite ceva. Dar acum avea o metodă de a interpreta imaginile pe care le vedea, oricât de rapide ar fi fost. Erau povești; drame familiale și călătorii spre capătul lumii; povești minunate din Vechiul Testament și grozăvii din poveștile pentru copii.

– Nu cred că mai suport multe, spuse Harry. Simt că îmi pierd mințile.

„Găsești tu altele“, glumi Tesla, iar el se opri din nou în mijlocul unei povești.

Totuși, de data aceasta era ceva diferit. Era o poveste pe care o cunoștea.

„O recunoști?“ spuse Tesla.

Desigur. Era Everville. Intersecția, simbătă după-amiaza, în timp ce soarele se revârsa asupra unei scene de un haz nebun. Orchestra la instrumente, Buddeenbaum săpînd după glorie, aerul întrețesut cu viziuni de tîrfe. Nu chiar așa își amintea Harry, dar ce naiba? Toate lucrurile aveau partea lor diferită de cea la care fusese el martor.

– *Eu sînt aici?* întrebă el.

„Ești acum“, răspunse Tesla.

– Ce?

„Grillo nu a avut dreptate cînd l-a numit Recif, continuă Tesla. Un recif este mort. Acesta este în continuă creștere. Poveștile nu mor, Harry...“

– ... ci se schimbă?

„Exact. Faptul că tu vezi toate astea îmbogățește povestea, o face să evolueze. Nimic nu se pierde vreodată. Asta învîț.“

– Vrei să mai stai? o rugă Harry, privind cum scena din intersecție continua să se complice.

„Puțin, spuse ea. Sînt niște răspunsuri aici, dacă pot ajunge la rădăcină.“

Întinse mîinile către Harry în timp ce vorbe, iar el văzu că fragmentele pe care le zărise el pe drumul încoace erau în fața lui, nemișcate. O parte din ea era cioplită din peticul de pămînt ocru, iar altă parte, din gaura săpată acolo. Altă parte se-măna cu acea cocioabă de pe cîmp, iar o alta, cu copilul cu ochi aurii. Altă parte era făcută din fulgii strălucitori, iar altă parte era bătrînul care arăta către cer.

Iar o alta, desigur, era făcută din lumina soarelui de după-amiază, din Owen Buddenbaum, care era la intersecție, înfuriat în timp ce poveștile se spuneau.

În cele din urmă, deși el nu putea vedea acest mic fragment, știa că era făcută și din *el*, care era undeva în această poveste.

„Eu sînt tu...“, șoptea Nomad în capul lui.

„Înțelegi ceva din toate astea?“ îl întrebă Tesla.

– Încep să înțeleg.

„E ca iubirea, Harry. Nu; nu e bine. Cred că poate este iubire.“

Ea zîmbi înțelegînd asta. Iar în timp ce zîmbea, contactul dintre ei se rupse. El zbură de lîngă ea, înapoi prin culorile strălucitoare și, în clipa în care balonul de săpun se sparse, fu adus înapoi, în camera veche din care plecase.

Raul era acolo, îl aștepta tremurînd.

– Dumnezeuule, D'Amour... bîigui el. Am crezut că te-am pierdut.

Harry dădu din cap.

– A fost cît pe ce, spuse el. Mă plimbam împreună cu Tesla. Îmi prezenta lucrurile.

Se uită la trupul care stătea pe scaunul din fața monitorului. Brusc păru de prisos: scheletul, carnea. Adevărata Tesla – poate adevărata Harry, poate adevărata lume – era acolo de unde venise el, povestindu-se pe sine în ramurile infinite ale copacului-poveste.

– Se va întoarce? voi să știe Raul.

- Când va ajunge unde vrea, răspunse Harry.
- Și unde anume?
- Înapoi la început, spuse Harry. Unde altundeva?

3

Prima călătorie la port se dovedi inutilă; Phoebe nu găsi pe nimeni care să știe ceva despre *misamee*. Dar a doua zi, întrebările ei asidue dădură roade. Da, îi spuse unul dintre proprietarii de baruri de pe Dock Road, el știa despre ce vorbea. O creatură într-o stare de agonie și neterminată fusese într-adevăr văzută pe aici cu câteva săptămîni în urmă. De fapt, dacă nu-l înșela memoria, se făcuse o încercare de a înconjura această monstruozitate, de teamă că ar putea ucide pe cineva. Din cîte știa el, creatura nu fusese prinsă. Poate, sugeră el, fusese condusă înapoi în marea din care bănuiseră cu toții că venise. Iar în acest caz marea îi dusesese departe trupul respingător.

Era o veste și bună, și proastă. Avea confirmarea că măcar căuta în partea potrivită a orașului; asta era vestea bună. Dar faptul că Joe nu mai fusese văzut în ultima vreme însemna probabil că teoria proprietarului barului era corectă, iar el se pierduse într-adevăr în ape. Porni acum să caute pe cineva care făcuse parte din grupul de urmărire, dar, pe măsură ce zilele treceau, era din ce în ce mai greu să-i dea de urmă. Zilnic ancorau alte vapoare, de la vase cu un singur catarg la o mulțime de bărci de pescuit, care făceau curse în interiorul și în afara portului, plecînd goale și întorcîndu-se cu încărcătură grea. Adesea se trezea uitînd de întrebările ei și ascultînd, pe jumătate încîntată, discuțiile dintre marinari și docheri: povești despre ce zăcea dincolo de apele liniștite ale portului, în sălbăticia Mării Viselor.

Auzise de Ephemeris, desigur, iar de la Musnakaff de Plethoziac și Trophetté. Dar erau mult mai multe de felul acesta; țări și orașe ale căror nume aveau o rezonanță aparte. Unele

erau locuri reale (mărfurile lor erau descărcate în port), altele erau născocite. În primul grup intra insula Berger's Mantle, unde se pare că se pierdeau tot timpul echipaje, prădate de o specie atât de ciudată, că victimele mureau de necredință. În al doilea grup intra orașul Nilpallium, care fusese fondat de un nebun și care era condus – corect și bine, după cum spune legenda – de către cîinii fondatorului său, care îl devoraseră după ce murise.

Povestea care o atrase cel mai tare fu cea despre Kicaranka Rojandi. Se credea că este un turn de pietre care ardeau, care urca drept din mare și avea aproape un kilometru înălțime. Speciile care se țirau și se cățarau pe el nu erau mistuite de flăcări, dar trebuiau să se arunce mereu în valurile vapoaze, ca să-și răcorească trupurile, pentru a-și reîncepe călătoria apoi, cînd puteau suporta, disperate să-și curteze și să-și fecundeze regina, care trăia închisă în flăcări, în vârful turnului.

Cele mai absurde dintre aceste povești reprezentau o evadare sănătoasă, necesară, din starea jalnică în care se afla, iar cele adevărate erau curios de încurajatoare, fiind dovezi ale numeroaselor miracole care se puteau petrece aici. Dacă toți cetățenii din b'Kether Sabbath aveau curajul să trăiască într-o piramidă așezată invers, iar cățărătorii pe foc din Kicaranka Rojandi dovedeau devotamentul de a se cățăra pe turnul lor, crezînd că într-o bună zi vor ajunge la regina lor, n-ar trebui să îl caute și ea în continuare pe *misamee* al ei?

Și apoi veni ziua furtunii. Fusese prezisă de ceva vreme de către marinarii pensionați de pe chei: o furtună de o ferocitate nemaivăzută, care va face ca toate speciile de pești de adîncime să se ridice în bancuri din adîncurile lor. Pentru acei pescari întreprinzători dornici să-și riște plasele, bărcile și foarte posibil chiar viețile pe apă, fu prezisă o încărcătură de proporții uriașe.

Phoebe se încălzea în fața focului din bucătărie cînd se porni vîntul, iar copiii mînceau compot lîngă ea, în timp ce mama lor frămînta aluatul pentru pîine.

– S-a auzit o fereastră trîntindu-se, spuse Jarrieffa, cînd primele picături de ploaie răpăiră pe pervaz, și plecă grăbită să o închidă.

Phoebe se uita la flăcări, în timp ce rafalele urlau în horn. Probabil că era un adevărat spectacol pe Dock Road. Vapoare ancorate care se legăneau, iar marea se arunca spre zidul portului. Cine știe ce putea aduce pe țărm o astfel de furtună.

În timp ce gîndul prindea contur în mintea ei, se ridică în picioare. Chiar așa, cine știa?

– Jarrieffa? strigă ea, cînd își luă haina din dulap. Jarrieffa! Eu ies în oraș!

Femeia cobora pe scări acum, cu îngrijorarea întipărită pe chip.

– Pe vremea asta? se miră ea.

– Nu te îngrijora. N-o să pătesc nimic.

– Ia-l pe Enko cu tine. E o vreme cumplită afară.

– Nu, Jarrieffa, pot suporta puțină ploaie. Voi stați la căldură, și fă pîinea.

– Protestînd în continuare că nu era un lucru înțelept, Jarrieffa o urmă pe Phoebe pînă la ușă, și apoi afară, pe scări.

– Du-te înăuntru, îi spuse Phoebe. Mă întorc repede.

Apoi ieși în furtună.

Curățase străzile, așa cum făcuse și Yad. Nu întîlni nici un suflet cînd merse prin labirintul de străzi mici și de alei, care îi deveniseră deja la fel de cunoscute ca Main Street și Poppy Lane. Cu cît se apropia mai mult de apă, cu atît era mai puțin protejată de furia furtunii. Cînd ajunse la Dock Road, se în-doia în bătaia vîntului, și de cîteva ori trebui să se țină de un zid sau de o balustradă ca să nu fie doborîtă la pămînt.

Pe chei și pe punțile vapoarelor erau mai mulți oameni decît pe străzile pe care venise, pentru că echipajele munceau ca să pună velele în siguranță și să lege încărcătura. Unul dintre vasele cu un singur catarg se desprinsese și, în timp ce Phoebe se uita, fu zvîrlit în zidul portului. Scîndurile se despicară, iar

membrii echipajului săriră în apa învolburată. Ea nu așteptă să vadă dacă nava se scufundă, ci merse grăbită mai departe, trecu de port și de depozitul de lângă el și ajunse pe țărm.

Valurile erau înalte și asurzitoare, aerul, îmbibat de stropi și de ploaie, că nu vedea la mai mult de douăzeci de metri în față. Dar furia nemiloasă din jur se potrivea cu starea ei. Se împle-tici printre pietrele negre, lucioase, înfruntînd apele și strigînd numele lui Joe în timp ce mergea. Furtuna îi smulse silabele de pe buze, firește, dar ea mergea mai departe cu încăpăținare, lacrimile i se amestecau cu ploaia și cu spuma Mării Viselor.

În cele din urmă, oboseala și disperarea o înfrînseră. Se lăsă jos, între pietre, udă pînă la piele, cu gîtul prea răgușit și cu plămîinii prea uscați ca să îi mai strige numele. Îi amortiseră extremitățile de frig, iar capul îi zvîcnea. Își duse mîinile la gură ca să-și încălzească degetele cu respirația și se gîndea că, dacă nu se va mișca, în curînd avea să moară înghețată; chiar atunci zări prin ceață o siluetă, mai departe, pe plajă. Cineva se apropia de ea. Un bărbat, ale cărui cîteva haine erau mai mult zdrențe, iar trupul, o alcătuire ciudată de forme și nuanțe. În unele locuri era purpuriu, cu pielea solzoasă. În altele pielea era aproape argintie. Dar esența sa – carnea din jurul ochilor și a gurii, de pe gît, de pe piept și de pe burtă – era neagră. Ea se ridică, incapabilă să rostească numele pe care îl strigase în vînt.

Nu conta. El o văzuse; o văzuse cu ochii pe care ea însăși i-i redase prin vis. El se opri la cîțiva metri de ea, cu un zîmbet întipărit pe chip.

Ea nu-i auzea vocea – valurile făceau prea multă gălăgie –, dar își dădu seama că buzele lui îi rosteau numele.

– Phoebe...?

Se apropie de el pînă la jumătatea distanței care îi separa, dar nu ajunse încă atît de aproape încît să se atingă. Îi era puțin teamă. Poate că zvonurile despre intențiile criminale erau adevărate. Dacă nu, unde găsisese el bucățile de carne ca să-și termine trupul?

– Tu ești, nu-i așa? murmură el.

Acum era destul de aproape ca să-l audă.

– Eu sînt, spuse ea.

– M-am gîndit că poate mi-am pierdut mințile. Poate că mi-am imaginat eu totul.

– Nu, reluă ea. Eu te-am visat aici, Joe.

Acum el fu cel care se apropie, privind în jos, la mîinile lui.

– Cu siguranță tu ai pus carne pe mine, spuse el. Dar spiritul – își duse o mînă la piept –, ceea ce este *aici*... asta sînt eu. Joe pe care l-ai găsit în ierburi.

– Eram sigură că te-am visat.

– M-ai visat. Și am auzit. Și am venit. Dar nu sînt o iluzie, Phoebe. Sînt Joe.

– Dar ce s-a întîmplat cu tine? De unde...

– ... vine restul din mine?

– Da.

Joe își întoarse privirea către apă.

– 'Shu. Piloții-spirit.

Phoebe își aminti foarte bine scurta lecție a lui Musnakaff pe acest subiect: „părți din Creator, spusese el, sau nu“.

– M-am aruncat în apă, sperînd că am să mă înec, dar ei m-au găsit. M-au înconjurat. Mi-au visat restul trupului.

Ridică mîna pentru ca ea să o poată privi.

– După cum vezi, cred că au pus puțin din natura lor în mine, în timp ce făceau asta.

Brațul era mai ciudat creat decît își dăduse ea seama prima oară: degetele membranate, pielea plină de încrețituri fine.

– Te deranjează?

– Dumnezeuule, nu... băigui ea. Sînt recunoscătoare că te am înapoi.

Acum, în sfîrșit, ea desfăcu brațele și se duse la el. El o strînse lîngă trupul lui, care era cald, în ciuda ploii și a stropilor, iar îmbrățișarea lui era la fel de nestăpînită ca a ei.

– Tot nu-mi vine să cred că ai venit după mine, șopti el.

- Ce altceva să fac? răspunse ea.
- Știi că nu există cale de întoarcere, nu-i așa?
- De ce am vrea să ne întoarcem? se miră ea.

Rămaseră acolo pe țărm multă vreme, uneori vorbind, dar cel mai mult îmbrățișându-se. Nu făcură dragoste. Asta era pentru o altă zi. Pentru multe zile, de fapt. Acum, doar îmbrățișări, doar săruturi, doar tandrețe, pînă cînd furtuna se potoli.

Cînd se întoarseră de-a lungul cheilor, cîteva ore mai tîrziu, cerul se limpezise, aerul se curățase și nici o privire nu se îndreptă spre ei. Oamenii erau prea ocupați. Trebuiau reparate carene sparte, catarge sfîșiate, trebuiau adunate și rearanjate încărcături împrăstiate.

Iar pentru pescarii curajoși care înfruntaseră violența furtunii și se întorseseră nevătămați se spuneau rugăciuni pe chei, în timp ce bărcile erau descărcate. Rugăciuni de mulțumire pentru că au supraviețuit și pentru dărmicia Mării Viselor. Profeții care preziseseră furtuna avuseseră dreptate: apele înfuriate oferiseră o captură fără precedent.

În timp ce iubiții mergeau neobservați spre casa de pe deal (unde, cu timpul, vor cunoaște o anume notorietate), conținutul plaselor era îngrămădit în port. Din Quiddity, din locurile ei nepătrunse, veniseră creaturi neobișnuite chiar și pentru ochii pescarilor. Unele dintre ele erau ca lucrurile create în primele zile ale lumii; altele, ca mîzgălelile de pe perete ale unui copil. Cîteva erau fără trăsături, iar mult mai multe, în culori strălucitoare, fără nume. Unele străluceau cu propria lumină, chiar și la lumina zilei.

Numai 'shu erau aruncați înapoi. Restul erau sortați, puși în coșuri și cărați în piață, unde mulțimea se adunase deja, anticipînd această abundență. Chiar și cea mai urîță, cea mai mică dintre mîzgălelile copiilor avea să hrănească pe cineva. Nimic nu se va irosi; nimic nu se va pierde.

În septembrie
va apărea

JOC DE UMBRE

KEVIN GUILFOILE

La 3 ani, Justin Finn este ca orice alt copil: vesel, inocent, plin de viață. Însă într-o zi chipul lui va fi copia fidelă a ucigașului neîndurător a cărui replică genetică este în realitate. Poate un copil de 3 ani să aibă trecut? Unde se găsește sursa răului? Ce se întâmplă cu sufletul după moarte? Ce obținem de fapt atunci când clonăm o ființă umană?

„Viitorul extrem de plauzibil pe care Guilfoile îl crează în romanul său de debut reprezintă în aceeași măsură un avertisment și subiectul unui thriller psihologic spectaculos. *Joc de umbre* este unul dintre acele rare romane care îți rămân în memorie și după ce ai întors ultima pagină.“

San Diego Union Tribune

La hotarul dintre această lume și Quiddity, Marea Viselor, se află Everville, orașul fondat după planurile riguroase și la dorința expresă a unuia dintre pionierii plecați să cucerească Vestul. Ani de zile locuitorii săi și-au dus existența în ignoranță totală față de țărmul strălucitor pe care se află orașul lor.

Deschizînd ușa dintre cele două lumi, Clive Barker își plasează personajele în inima misterului omenesc, într-un loc încărcat de revelații, în care acționează forțele care au conturat trecutul și care sînt pe punctul să distrugă viitorul.

*rao
international
publishing
company*

ISBN (10) 973-103-057-3
ISBN (13) 978-973-103-057-9

9 789731 030579

www.rao.ro
www.raobooks.com